

ஸ்ரீமத்

கம்ப ராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம்

[பதவுரை விளக்கவுரை முதலியவற்றுடன்]

முதற் பகுதி

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்
திருவான்மியூர் :: சென்னை-41

1972

कर्मप्रमाणम्

कर्मप्रमाणम् ७३७७७

६४६

௨

ஸ்ரீமத்

கம்ப ராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம்

[பதவுரை விளக்கவுரை முதலியவற்றுடன்]

முதற் பகுதி

மகாமகோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்
திருவான்மியூர் :: சென்னை-41

1972

முதற்பதிப்பு — ஜனவரி 1972

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்

திருவான்மியூர் : : சென்னை-41

~~விலை ரூ. 12-00~~
4^{வது} விலை ரூ. ~~15/-~~

நண்பர்கள் அச்சகம்,
சென்னை-18

பதிப்புரை

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள் தாமே பதிப்பிக்க நோக்கங்கொண்டிருந்தவற்றுள், கம்ப ராமாயணமும் ஒன்று. அவர்கள் காலத்தில் நிறைவேருமல் போன அப்பணியை, அவர்கள் நினைவுச் சின்னமாக விளங்கும் இந்நூல் நிலையம் மேற்கொண்டு, அவர்கள் சித்தஞ் செய்து வைத்திருந்த பலவகைக் குறிப்புக்களோடு பல ஏட்டுச் சுவடிகளையும் வைத்து ஆராய்ந்து, பதவுரை, விசேடவுரை, இலக்கணக் குறிப்புகள், ஒப்புமைப் பகுதி, மேற்கோள், பாட பேதங்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய விரிவரின் முறையில் ஒவ்வொரு காண்டமாக வெளியிட்டு வருவதைத் தமிழன்பர்கள் அறிவர்.

இவ்வெளியீடுகளுள், பால, அயோத்திய காண்டங்கள் முதலில் குறிப்புரையோடு வெளிவந்தன. பின்னர், சுந்தரகாண்டத்தில் தொடங்கி, அதுவும், ஆரணிய, கிட்கிந்தா, யுத்த காண்டங்களும் முற்கூறிய விரிவான முறையில் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக முறையே வெளியிடப் பெற்றன. யுத்தகாண்டம் நான்கு பகுதிகள் கொண்ட நான்கு புத்தகங்களாக உள்ளது. இவை வெளிவந்த பின், முதலிரண்டு காண்டங்களையும் இம்முறையில் வெளியிடுதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்து, பாலகாண்டம் சென்ற 1967-இல் வெளியிடப்பெற்றது. இப்போது இவ்வயோத்தியா காண்டம் வெளிவருகின்றது.

இந்தப் பதிப்பு :

இக்காண்டத்தின் படலப் பெயர்களும், முறை வைப்பும், சுவடிகளிலும், பழைய அச்சப் பிரதிகளிலும் பலவாறு வேறுபட்டுள்ளமையின், அவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து, சிறந்ததென முந்திய பதிப்பில் மேற்கொள்ளப் பெற்ற முறையே இதிலும் மேற்கொள்ளப்பெற்றது. ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும், மூலபாடம், பதவுரை, விசேடவுரை, இலக்கணக் குறிப்புக்கள், ஒப்புமைப் பகுதி, மேற்கோள்கள், பாடபேதங்கள் ஆகியவை முறையே தரப்பெற்றுள்ளன. இவை தெளிவாகப் புலனாகும் வகையில் வெவ்வேறு எழுத்துக்கள் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளன. மூல பாடங்கள் சிறந்த பல திருத்தங்களைப் பெற்றுள்ளன. மிகையாகத் தோற்றிய சில பாடல்கள் குறையவும், சிறந்தனவாகக் காணப்பட்ட வேறு சில பாடல்கள் கூடவும் நேர்ந்து, முந்திய பதிப்பில் 1216 ஆக இருந்த பாடற்றொகை இப்பதிப்பில் 1210 ஆகியுள்ளது. காண்ட முழுதுக்கும் தொடர்ந்த எண் ஒவ்வொரு பாட்டின் முதலிலும், அவ்வப் படலத்துப் பாடலெண் உரை முதலியவற்றின் முடிவிலும் முறையே கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. பொருட் குறிப்பான தலைப்புக்கள் ஆங்காங்கே அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. 'வான்மீகத்தினின்று வேறுபடு மிடங்களும் பிறவும் அங்கங்கே உரையின் முடிவில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளன. மிகையாகத் தோற்றிய பாடல்களும் அங்கங்கே தனியாகக் காட்டப்பெற்றுள்ளன. உரை யெழுதுங்கால், சிறந்த பாடல்களைத் துணிந்து கொள்வதற்கு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. வழக்கப்படி பிற்சேர்க்கையாக அமைந்துள்ள 'அரும்பத முதலியவற்றின் அகராதி அரும்பதங்கள், தொடர்கள், கருத்துக்கள், உவமைகள்

ஆகியவற்றைக் கொண்டதாய்ப் படிப்போர்க்கு மிக்க பயனுள்ளதாயிருக்கும்.

இந்தக் காண்டத்துக்கு உரை யெழுதும் பணியை மேற்கொண்டு நிறைவேற்றியவர் பண்டிதர் ஸ்ரீ கோ. சேஷாத்திரி ஐயர் அவர்கள்.

அயோத்தியா காண்டம் முழுவதும் பல பக்கங்களை உடையதாக இருப்பதால் எடுப்பதற்கும் படிப்பதற்கும் வசதியாக இரண்டு பகுதிகளாக இப்போது வெளியிடப் படுகிறது. முதல் ஆறு படலங்கள் இந்தப் பகுதியில் இருக்கின்றன. ஏனையவை அடுத்த பகுதியில் உள்ளன.

நூல் நிலையத்தார்

உ ள் னு னை

	பக்கம்
பதிப்புரை	iii
மேற்கோள் நூற்பெயர் முதலியவற்றின் குறிப்புகள்	vii
கடவுள் வாழ்த்து	1
1. மந்திரப் படலம்	3
2. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்	79
3. கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்	153
4. நகர்நீங்கு படலம்	250
5. தைலமாட்டு படலம்	440
6. கங்கைப் படலம்	510

இப்பதிப்பில் எடுத்தாண்டுள்ள நூல்கள் முதலியவற்றின் முதற் குறிப்பகராதி

அகநா-அகநானூறு
அடியார்க்கு-அடியார்க்கு நல்லா
ருரை
அரிச்சந்திர-அரிச்சந்திர புராணம்
ஆசாரக்-ஆசாரக் கோவை
இராச. உலா-இராசராச சோழ
னுலா
இலக்கண விளக்-இலக்கண
விளக்கம்
இலிங்க-இலிங்க புராணம்
இளம்-இளம்பூரணருரை
இறை-இறையனாகப் பொருள்
இனிய-இனியவை நாற்பது
ஈங்கோய்-ஈங்கோய்மலையெழுபது
ஐங்குறு-ஐங்குறு நூறு
கந்த-கந்தபுராணம்
கலி-கலித்தொகை
கலிங்கத்துப்-கலிங்கத்துப் பரணி
கஜேந்திர-கஜேந்திர மோட்சம்
காஞ்சிப்-காஞ்சிப் புராணம்
கார்-கார் நாற்பது
குமரகுருபர-குமரகுருபர சுவாமி
கள் பிரபந்தத் திருட்டு
குமார சம்-குமார சம்பவம்
குலோத். உலா-குலோத்துங்க
சோழனுலா
குறள்-திருக்குறள்
குறிஞ்சி-குறிஞ்சிப் பாட்டு
குறுந்-குறுந்தொகை
கூர்ம-கூர்ம புராணம்
சருக்-சருக்கம்
சிதம்பர மும்மணிக்-சிதம்பர மும்
மணிக்கோவை
சிலப்-சிலப்பதிகாரம்
சிறுபாண்-சிறுபா ணற்றுப் படை
சீவக-சீவகசிந்தாமணி

சுந்தர-சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்
தேவாரம்
சூ-சூத்திரம்
சூளா-சூளாமணி
தக்க-தக்கயாகப்பரணி
தஞ்சை-தஞ்சைவாணன்கோவை
தணிகை-தணிகைப் புராணம்
தனிப்-தனிப் பாடல்
திணைமலை-திணைமலை நூற்
றைப்பது
திணைமொழி-திணைமொழி
யைப்பது
திரி-திரிகடுகம்
திருக்குற்றலத்-திருக்குற்ற
தல புராணம்
திருச்சந்த-திருச்சந்த விருத்தம்
திருக், திருச்சிற-திருச்சிறம்பலக்
கோவையார்
திருஞா-திருஞானசம்பந்தர்
தேவாரம்
திருநாவுக்-திருநாவுக்கரசர்
தேவாரம்
திருவள்ளுவ-திருவள்ளுவ மலை
திருவா-திருவாசகம்
திருவாய்-திருவாய்மொழி
திருவால-திருவாலவாயுடையார்
திருவினையாடற் புராணம்
திருவினா-பரஞ்சோதி முனிவர்
திருவினையாடற் புராணம்
திவ்-திவ்வியப்பிரபந்தம்
தே-தேவாரம்
தொல்-தொல்காப்பியம்
ந, நச்-நச்சினர்க்கினியருரை
நள-நள வெண்பா
நற்-நற்றிணை
நன்-நன்னூல்

நாச்சியார்-நாச்சியார் திருமொழி
 நாலடி-நாலடியார்
 நான்மணி-நான்மணிக் கடிகை
 நீதிநெறி-நீதிநெறி விளக்கம்
 நெடுதல்-நெடுநல்வாடை
 நடைத-நடைதம்
 பட்டினத்-பட்டினத்துப் பிள்ளை
 யார் பாடல்
 பட்டினப்-பட்டினப் பாலை
 பதி-பதிகம்
 பதிர்-பதிற்றுப்பத்து
 பதினோரந்-பதினோரந்
 திருமுறை
 பரி-பரிபாடல்
 பரிமேல்-பரிமேலழகருரை
 பழ-பழமொழி நானூறு
 பாகவத-பாகவத புராணம்
 பி-ம்-பிரதிபேதம்
 பிரபு-பிரபுவிற்க லீலை
 புறப்.-புறப்பொருள் வெண்பா
 மாலை
 புறநா-புறநானூறு
 பெரிய-பெரிய புராணம்
 பெரியதிரு-பெரிய திருமொழி

பெரியாழ்-பெரியாழ்வார் திரு
 மொழி
 பெருங்-பெருங்கதை
 பெரும்பாண்-பெரும்பாணற்றுப்
 படை
 பெருமாள்-பெருமாள் திருமொழி
 பேர்-பேராசிரியருரை
 பொருந-பொருநராற்றுப்படை
 மணி-மணிமேகலை
 மதுரைக்-மதுரைக் காஞ்சி
 மலைபடு-மலைபடுகடாம்
 மு-முழுதும்
 முருகு-திருமுருகாற்றுப்படை
 முல்லைப்-முல்லைப் பாட்டு
 மேருமந்தர-மேருமந்தர புராணம்
 மேற்-மேற்கோள்
 யா.கா-யாப்பருங்கலக்காரிகை
 யா.வி-யாப்பருங்கல விருத்தி
 ரகு-ரகுவம்சம்
 வளையா-வளையாபதி
 விசேட-விசேடவுரை
 விசேடக்-விசேடக் குறிப்பு
 வி.பா-வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்
 வீர-வீரசோழியம்

உ

ஸ்ரீராமஜயம்

கம்பராமாயணம்

அயோத்தியா காண்டம்

இராமாயணக் கதையில் அயோத்தியில் நிகழ்ந்த வரலாறுகளைக் கூறும் பகுதி என்பது பொருள்.

பாலகாண்டத்தில் இராமாயணக் கதைக்குரிய தலைவனான இராமன் சூரிய குலத்தில் பிறந்து வசித்தர்பால் கல்விகற்றுத் தாடகை முதலியோர்களை வென்று சிவபிரானது வில்லை முறித்துத் திருமகளாகிய சீதாபிராட்டியைத் திருமணம் செய்துகொண்ட வரலாறு கூறப் பெற்றது. இக்காண்டத்தில் இராமன் கடைப்பிடித்த பிதுர்வாக்கிய பரிபாலனம் என்ற சாமானிய தருமமும் இலக்குவன் பகவானுக்குச் சேஷன் (அடியவன்), பரதன் பகவானுக்குப் பரதந்த்ரன் (சார்ந்திருப்பவன்), சத்துருக்களின் பாகவதர்களுக்குப் பரதந்த்ரன் என்ற விசேஷ தர்மங்களும் கூறப்படுகின்றன. இன்னும் பாலகாண்டத்தில் ஸ்ரீதேவியின் சேர்க்கையும் இந்தக் காண்டத்தில் பூதேவியின் சேர்க்கையும் சொல்லப்படுகின்றனவென்றும் முன் காண்டத்தில் பரத்துவமும் இக்காண்டத்தில் செளலப்பமும் வர்ணிக்கப்படுகின்றனவென்றும் இவ்வாறு காண்டங்களின் தன்மைகளையும் அவற்றிலடங்கியிருக்கும் மறைபொருள்களையும் பற்றிப் பெரியோர்கள் பல கருத்துக்களைக் கூறுவர்.

கடவுள் வாழ்த்து

(அறுசீர்க் சுழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

1. வானின் நிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூ தத்தின் வைப்பெங்கும் ஊனு முயிரு முணர்வும்போ லுள்ளும் புறத்து முளனென்ப கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயுங் கொடுமையிழைப்பக்கோறுறந்து காணுங் கடலும் கடந்திமையோ ரிடுக்கண் டர்த்த கழல்வேந்தை.

[பதவுரை] கூனும் - கூனியாகிய மந்தரையும், சிறிய கோ தாயும் - இனைய பட்டத்து அரசியும் தாயுமான கைகேயியும், கொடுமை இழைப்ப - தனக்குக் கொடுமை செய்ய, கோல் - அரசாட்சியை, துறந்து - கைவிட்டு, கானும் - காட்டையும், கடலும் - கடலையும், கடந்து-தாண்டிச் சென்று (இராவணாதியரை அழித்து), இமையோர் - தேவர்களின், இடுக்கண் - துன்பங்களை, தீர்த்த - நீக்கிய, கழல் வேந்தை - வீரக்கழல் பூண்ட அரசனான இராமபிரானை, வான் நின்று இழிந்து - மூலப் பிரகிருதியினின்று தோன்றி, வரம்பு இகந்த - எல்லை நீங்கிய, மா பூதத்தின் - பெரிய பூதங்கள் ஐந்தினாலான, வைப்பு எங்கும் - உலகங்களெங்கும், ஊனும் உயிரும் உணர்வும் போல் - உடம்பும் உயிரும் உணர்வும்போல், உள்ளும் புறத்தும் - உள்ளேயும் புறத்தேயும், உளன் - இருக்கின்றனன், என்ப - என்று கூறுவர்.

இப்பாட்டு ஒருவாறு இராமாயணக் கதையின் சுருக்கம் போல அமைந்துள்ளது. வரம்பிகந்த மாபூதம் : “ஈறில் வரம்பில் பூதம்” (நகர் நீங்கு. 118). பூதத்தின் வைப்பு : - ஐம்பூதங்களாலியன்ற உலகம்; “பூதமைந்தும் விலங்கிய விகாரப் பாட்டின் வேறுபா டுற்ற வீக்கம்” (சுந்தர. 1). “நிலம், தீ, நீர், வளி, விசும்போ டைந்தும், கலந்த மயக்கம் உலகம்” (தொல். மரபு. 89); குறள் 11 - ஐயும் காண்க. “ஊனைக் குறித்த உயிரெல்லாம்” (குறள். 1013). உடலில் உயிரும் உணர்வும் பரந்திருத்தல் ஐம்பூதங்களில் பரம்பொருள் கலந்திருத்த லுக்கு உவமை. ஊனைப்போல் புறத்தும், உயிரைப்போல் உள்ளும், உணர்வைப்போல் உள்ளும் புறத்தும் என்க. ஒப்பு : “வானாகி மண்ணாகி வளியாகி ஒளியாகி, ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்க், கோனாகி யான்எனதென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு, வானாகி நின்றாயை என்சொல்லி வாழ்த்துவனே” (திருவா. திருச். 15). கூன் - மந்தரையென்னும் கூனி; ஆகுபெயர். சிறிய கோத்தாய் - பட்டத்துத் தேவியரில் இராமன் தாய்க்கு அடுத்த இனையவளான கைகேயி. கோல் - அரசாட்சி : ஆகுபெயர். துறந்து : தானே நீங்கிய தால், இழந்து என்னாது துறந்து என்றார் என்பது பழைய உரை; வான் நின்றிழிந்து - திருவைகுந்தத்தினின்று இறங்கி என்று கொண்டு, வைப்பெங்கும் உளனென்ப என்று கூட்டிப் பொருள் செய்வதும் உண்டு.

- (பிரதிபேதம்) 1. வானின்றிழிந்த ; வரம்பிகழ்ந்த, வரம்பிகழ்ந்து ; ஐம்பூதத்தின் ; வைப்பெய்தி.
2. உணர்வுமுயிரும் ; புறனும் ; என்பர், என்பார், என்பான்.
3. கோட்டாயும் ; கொடுமை இழப்பக் கோற்றறந்து; குடைதுறந்து.
4. இடுக்கண் காத்த ; கழல்வேந்தே, கழல்வீரன்.

1. மந்திரப் படலம்

இது, தசரதன் இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டுவதுபற்றிப் புரோகிதர் அமைச்சர் முதலானவரோடு ஆலோசனை செய்ததைக் குறிக்கும் படலம் என விரியும்.

தயரதன் தன் மந்திராலோசனைச் சபையை அடைதல்
(கவிவிருத்தம்)

2. மண்ணுறு முரசின மழையி னூர்ப்புறப்
பண்ணுறு படர்சினப் பரும யானையான்
கண்ணுறு கவரியின் கற்றை சுற்றுற
எண்ணுறு சூழ்ச்சியி னிருக்கை யெய்தினான்.

[பதவுரை] பண் உறு - அலங்காரம் செய்யப்பெற்ற, படர்சினம் - மிகுந்த கோபத்தையும், பருமம் - கழுத்து மெத்தையையும் (உடைய), யானையான் - பட்டத்து யானையையுடைய தசரதன், மண் உறு - மார்ச்சனை அமைந்த, முரசு இனம் - முரசங்களின் தொகுதி, மழையின் - மேகங்களைப் போல, ஆர்ப்பு உற - முழங்கவும். கண் உறு - காண்டற்கு ஒத்த, கவரியின் கற்றை - கவரிமானின் மயிர்க்கற்றை யால் அமைந்த சாமரை, சுற்று உற - (இருபுறங்களிலும்) இரட்டவும், எண் உறு - ஆராய்தற்கு உற்ற, சூழ்ச்சியின் இருக்கை - ஆராய்ச்சி மண்டபத்தை, எய்தினான் - அடைந்தான்.

மண்ணுறு முரசு : “மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில்” (157); முரசத்தில் ஒரு வகை மண்டூசுதல் வழக்கம். பருமம்—இதனைக் கலனை என்றும் கூறுவர். பருமயானை : 83, 1104; சீவக : 410, 2211; கலித். 97. கண்ணுறு கவரி - அழகு பொருந்திய கவரி எனலும் ஆம். சூழ்ச்சியின் இருக்கை - மந்திராலோசனை மண்டபம்.

(பி - ம.) 3. கவரியன் கற்றை.

4. சூழ்ச்சியில்; ஏயினான்.

தசரதன் தன் பிராயம் முதிர்ந்த நிலையைத் தன் காதினுள் தோன்றிய நரமயிர் ஒன்றினால் அறிவுறுத்தப்பெற்றுத் தன் மூத்த மகனான இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டித் தான் தவம் செய்யப் போக விரும்பியதைத் தன் புரோகிதர் அமைச்சர் ஆகியவரோடு ஆலோசிக்கக் கருதினான் என்று குறிக்கும் இரு பாடல்களைக் கொண்டு இப்படலம் தொடங்குகிறது.

[அப்பாடல்கள் அதிகமானவை என்று கீழே காட்டப் பெறுகின்றன.]

மன்னனே யவனியை மகனுக் கீந்துநீ
பன்னருந் தவம்புரி பருவ மீதெனக்
கன்னமு லத்தினிற் கழற வந்தென
மின்னெனக் கருமைபோய் வெளுத்த தோர்மயிர்.

[கன்னமூலம் - காதின் அடி]

தீங்கிழை யிராவணன் செய்த தீமைதான்
ஆங்கொரு நரையதா வணுகிற் ருமெனப்
பாங்கில்லந் திடுநரை படிமக் கண்ணடி
ஆங்கெதிர் கண்டன னவனி காவலன்.

[படிமக்கண்ணடி - உருவைக் காணும் நிலைக்கண்ணடி.] (1)

3. புக்கபின் னிருபரும் பொருவில் சுற்றமும்
பக்கமும் பெயர்கெனப் பரிவி னீக்கினான்
ஒக்கநின் றுலகளித் தியோகி னெய்திய
சக்கரத் தவனெனத் தமிழ னாயினான்.

புக்கபின் - (மன்னன் சூழ்ச்சியின் இருக்கையுள்) வந்த பிறகு, (தன்னோடு வந்த) நிருபரும் - அரசர்களும், பொருஇல் - ஒப்பற்ற, சுற்றமும் - உறவினர்களும், பக்கமும் - தன் அன்பிற்கு உரிய நண்பர்களும், பெயர்க் - இவ்விடத்தை விட்டு நீங்குக, என - என்று சொல்லி, பரிவின் - அன்புடன், நீக்கினான் - (அவர்களை) நீங்கச் செய்தான்: (பின்பு அவன்) ஒக்க நின்று - (யாவரிடமும்) சமமாக நின்று, உலகு அளித்து - உலகத்தைக் காத்து, யோகின் எய்திய - யோக நித்திரையை அடைந்த, சக்கரத்தவன் என - சக்கரம் தரித்த திருமாலைப் போல, தமிழன் ஆயினான் - தனித்தவன் ஆயினான்.

நிருபர் முதலியோர் அரசனை அரண்மனையினின்றும் தொடர்ந்து வந்தவராவர். பக்கம் - பணம் என்பதன் திரிபு; பணம் - அன்பு; ஆகு பெயராய் அன்புக்குரியவரைக் குறித்தது. பக்கத்தார் எனினும் ஆம். தயரதனுக்கும் திருமாலுக்கும் ஒப்புமை: சக்கரமுடைமையாலும், உலகளித்தலாலும், தமிழனாதலாலும் என்க. யோகு - யோக நித்திரை, அறிதுயில். யோகினெய்திய சக்கரத்தவன்; "பிறிவருந் தம்பியும் பிரியப் பேருல, கிறுதியிற் ருனென விருந்த வேந்தலை" (கிட்கிந்தா. 676.)

(பி - ம்.) 1. பொருவில் சேனையும்.

2. பெயர்கெனப் பரிவு நீக்கினான், பணிந்துநீக்கினான், பலவும் பன்னினான்.

3. யோக மெய்திய; உலகொழித்தியோகின்; எய்திடும்; நீங்கிய, வைகிய.

மந்திரச் சுற்றத்தாரை மன்னன் வருவித்தல்

4. சந்திரர் குவமைசெய் தரள வெண்குடை
அந்தரத் தளவுநின் றளிக்கு மாணையான்
இந்திரர் கிமையவர் குருவை யேய்ந்ததன்
மந்திரக் கிழவரை வருகென் றேவினான்.

சந்திரற்கு உவமை செய் - சந்திரனுக்கு உவமையாக்குதற்கு உரிய, தரளம் - முத்துக்களாலாகிய, வெண்குடை - வெண்மையான (கொற்றக்) குடையானது, அந்தரத்து அளவு நின்று - ஆகாயம் வரை ஓங்கி நின்று, அளிக்கும் - காவல் புரியும், ஆணையான் - ஆணைச் சிறப்புடைய தசரதன், இந்திரற்கு - தேவ அரசனுக்கு, இமையவர் குருவை ஏய்ந்த - வியாழ பகவானை ஒத்த, மந்திரம் கிழவரை - தன் மந்திரச் சுற்றத்தவரை, வருக என்று ஏவினான் - வருக என்று பணித்தான்.

இச்செய்யுளில் தயரதனைத் தேவலோகம் வரையில் அளிக்கும் ஆணையுடையவனாகவும் இந்திரனை ஒத்தவனாகவும் கூறுகின்றார். சந்திரற்கு உவமைசெய் குடை: “சென்னிவெண் குடைபோன்றிவ் வங்கணுலகளித்தலான்” (சிலப். 1: 1-3) குடை அளித்தல்: “குடை... வருந்திய குடிமறைப் பதுவே” (புறநா. 35). அந்தரம் - தேவலோகம். தயரதன் குடை அந்தரத்தளவு நின்றளித்தமை, “இன்றளிர்க்கற் பகநறுந்தே னிடைதுளிக்கு நிழலிருக்கை யிழந்து போந்து, நின்றளிக்குந் தனிக்குடையி னிழலொதுங்கிக் குறையிரந்து நிற்ப நோக்கிக்...நீகொண், டன்றளித்த வரசன்றோ புரந்தரனின் றுள்கின்ற தரச வென்றான்” (பால : 323) என்றதால் என்க. தயரதனுக்கு இந்திரன் (பால : 329). இமையவர் குரு - பிருகஸ்பதி. மந்திரக் கிழவர் - அமைச்சர், புரோகிதர் முதலியோர். அவர்களுள் ஒவ்வொரு வரும் இமையவர் குருவை ஒத்திருந்தனர் என்பது இங்குக் குறிக்கப்பெற்றது.

- (பி - ம்.) 1. உவமைய.
2. ஆற்றலான்.
3. யேய்ந்த நன், யேய்ந்தனன், யேனிகர்.
4. கிழவனை, கிழவரும்; ஏயினான்.

(3)

வசிட்டர் வருகை

5. பூவரு பொலங்கழற் பொருவின் மன்னவன்
காவலி னுணைசெய் கடவு ளாமெனத்
தேவரு முனிவரு முணருந் தேவர்கள்
முவரி னால்வனா முனிவந் தெய்தினான்.

பூ வரு - பொலிவு பொருந்திய, பொலம் கழல் - பொன்னுலான வீரக் கழலை அணிந்த, பொருவு இல் மன்னன் - (தனக்குப்) பிறர் ஒப்பில்லாத அரசனான தயரதன், காவலின் - ஆட்சியில், ஆணைசெய் -

கட்டளை இடும் (நிலையைப் பெற்ற), கடவுள் ஆம் என - கடவுளாக உள்ளான் என்னும்படி, தேவரும் முனிவரும் உணரும் - தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடி அறியும், தேவர்கள் மூவரின் - (நான்முகன், திருமால், சிவபிரான் என்று சொல்லப்பெறும்) மூவர்களுடன், நால்வன் ஆம் - நாலாமவனாக மதித்தற்குரிய, முனி - வசிட்ட முனிவன், எய்தினான் - வந்து சேர்ந்தான்.

பூவரு - பூத்தொழிலமைந்த என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பொலம் கழல் - பொன்கழல். பொருவில் என்பதற்குப் பொருகின்ற வில்லைத் தாங்கும் என்று பொருள் கூறலும் ஆம். தயரதன் காவலில் அவனுக்கு ஆணையிடும் ஆற்றலுடையவர் வசிட்டர் என்பது கூறப் பெற்றது.

மூவரில் நால்வன் : “இறைவர்கண் மூவ ரென்ப தெண்ணிலா ரெண்ண மேதான், அறைகழ லனுமனோடு நால்வரே முதல்வ ரம்மா” (யுத்த, 25). புரோகிதரும் மந்திராலோசனைச் சபையில் இருத்தற் குரியவர்; இங்கே வசிட்டர், புரோகிதரும் குலகுருவுமாகி வேறு பல சிறப்புக்களும் உடைமையால் அவர் வருகை முதலிற் கூறப்பெற்றது. கடவுளாமென, முனி வந்தெய்தினான் என்றியைக்க.

(பி - ம்.) 1. பூவரும் ; பொலன் கழல்.

2. காவலினுணையின் ; கடவுளாமெனத்.

3. உணர்ந்த தேவர், தேடும் தேவர், நினையும்தேவர்

4. மூவரில்வராம்; எய்தினார்.

(4)

இதன்பின் வரும் அதிகப் பாடல் ஒரு சுவடியில் காணப் படுகின்றது:

எய்திய முனிவர னிணைகொ டாமரைச்
செய்யபூங் கழலவன் சென்னி சேர்த்தபின்
வய்யகத் தரசரும் மதிவல் லாளரும்
வெய்தினுல் வருகென மேயி னுனரோ.

மந்திரச் சுற்றத்தாரின் இயல்பு

6. குலமுதற் ருன்மையும் கலையின் குப்பையும்
பலமுதற் கேள்வியும் பயனு மெய்தினார்
நலமுத னலியினு நடுவு நோக்குவார்
சலமுத லறுத்தருந் தருமந் தாங்கினார்.

(அமைச்சர்) குலம் முதல் தொன்மையும் - குடிப் பிறப்பின் முதன் மையான பழமையையும், கலையின் குப்பையும் - கலை அறிவுகளின் தொகுதியையும், பல முதல் கேள்வியும் - பலவகைப்பட்ட முதன்மை யான கேள்வியறிவையும், பயனும் - (அவற்றால் அடைந்த) பயன் களையும், எய்தினார் - பெற்றவர்கள்; நலம் முதல் நலியினும் - (தமக்கு

வரத்தக்க) நலன்கள் அடியோடு கெடுவதாயினும், நடுவு நோக்கு வார் - நடுநிலையில் நிற்பதையே கருதுபவர்கள்; சலம் முதல் அறுத்து - சினம் முதலிய குற்றங்களைக் களைந்து, அரு தருமம் தாங்கினார் - அருமையான தருமங்களைத் தாங்கினவர்கள்.

இதுமுதல் ஆறு பாடல்களில் தயரத மன்னனுடைய அமைச்சர் களின் அருமை பெருமைகளையும், அவர்கள் ஆலோசனை மண்டபத் துக்கு வந்து சேர்ந்தமையையும் கூறுகின்றார்.

குலமுதல் தொன்மை - நல்ல குலம் முதலிய பழைய சிறப்புக்கள் எனலும் ஆம். அமைச்சர் தொல்குடிப் பிறப்பு, கல்வி, கேள்விகளால் ஆன சிறப்பு, நடு நோக்கு, சினமின்மை ஆகியவற்றை உடைய ராதல் வேண்டுமென்பது இங்குக் கூறப்பெற்றது. “வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி, பண்பிற் றலைப்பிரித வின்று” (குறள். 955) என்பது தொல்குலத்தின் பண்பினைக் கூறுவதாகும். குப்பை - தொகுதி. சலம் - கோபம்; வஞ்சனையும் ஆம். சலமுத லறுத்து - சலத்தை வேரோடு களைந்து என்றலுமாம். தருமம் தாங்குதல் - தாம் தருமத்தை மேற்கொண்டொழுகுதலும், உலக மக்க ளிடையே அறம் நலியாமற் பாதுகாத்தலும்.

- (பி - ம.) 1. குலமுதற்றகைமையும், குலமுதற்றண்மையும்; தன்மையுங் குணத்தின்.
2. பலமுகக் கேள்வியும், பலமுதற் கேள்வியின், பலமுதற் கேள்வி யாம்; பயனுந் தாங்கினார்.
4. அருந்தவமும்; எய்தினார். (5)

(அறுசீர்க் கழிநெடிடடி ஆசிரிய விருத்தம்)

7. உற்றது கொண்டு மேல்வந் துறுபொரு ளுணருங் கோளார்
மற்றது வினையின் வந்த தாயினு மாற்ற லாற்றும்
பெற்றியர் பிறப்பின் மேன்மைப் பெரியவ ரரிய நூலும்
கற்றவர் மான நோக்கிற் கவரிமா வனைய நீரார்.

உற்றது கொண்டு - (மன்னன், நாடு முதலியவற்றிற்கு) நேர்ந்த தைக் கொண்டு, மேல் வந்து உறு பொருள் - எதிர் காலத்து வந்து நேரத்தக்கவற்றை, உணரும் - (தம் மதிவன்மையால்) அறிந்து கொள்ளும், கோளார் - அறிவு வன்மையையுடையவர்; அது - அந் நிகழ்ச்சி, வினையின் வந்தது ஆயினும் - ஊழ்வினைப் பயனால் விளைந்தது ஆனாலும், மாற்றல் ஆற்றும் பெற்றியர் - (அதன் கடுமை யைப்) போக்குதலைச் செய்யும் தன்மையுடையவர்கள்; பிறப்பின் மேன்மை பெரியவர் - தம் நற்குடிப் பிறப்பினால் பெற்ற பெருமைக் குணம் நிரம்பியவர்; (இவற்றோடு) அரிய நூலும் கற்றவர் - அருமை யான (நுண்ணிய கருத்துக்களமைந்த) நூல்களையும் கற்றுத் தேர்ந்த வர்கள்; மானம் நோக்கின் - (தம்) மானத்தைக் கருதுமிடத்தில், கவரிமா

அணைய நீரார் - கவரிமாணப்போன்ற தன்மையையுடையோர் (மானம் இழக்க நேரின் உயிரை விடுவர்). மற்று: அசை.

அமைச்சர் வரும்பொருள் உணர்தல்: “ஆய்மையின் மந்திரத் தறிஞ னுமெனச், சேய்மையின் நோக்குறுஞ் சிறுகணன்” (ஆரணிய. 181), “சேயதை நோக்கி...குழ்ச்சியர்” (பெருங். 3. 4: 97-9), “மந்திரிக்கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்” (நறுந். 2).

வினையின் வந்ததை மாற்றும் பெற்றியார்: “உற்றநோய் நீக்கி யுருஅமை முற்காக்கும், பெற்றியார்” (குறள். 44).

கவரிமானின் இயல்பு: “வருந்தலின் மானமா அணைய காட்சியர்” (சுந்தர. 507), “மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னார், உயிர் நீப்பர் மானம் வரின்” (குறள். 969), “வான்மயிர் துடக்கின் தானுயிர் வாழாப், பெருந்தகைக் கவரி” (பெருங். 1. 35: 231 - 2). மானங் கெடின் உயிர் நீத்தல்: “ஊனமே யான ஊனிடையிருக்கும் உயிரினைத் துறந்துமொண் பூணும், மானமே புரப்ப தவனிமேல் எவர்க்கும் வரிசையும் தோற்றமும் மரபும்” (வி-பா. பழம். 18), “மானமும் உயிரும் ஒருங்குநில் லாத வழிஉயிர் தன்னையே விடுத்துத், தானுறு பொருளாய் மானமே கொள்ளும்” (பிரபு. பிரபுதேவர். 79).

உற்றுது - ஊறுபாடு (புறநா. 183). கோளார் - கொள்கையுடையவர் எனினும் ஆம். பிறப்பு, இங்கு நற்குடிப் பிறப்பு. அரிய நூல் - அரசியல் நூல், ஞானநூல் முதலியன. மானம் - எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும் (பரிமே. உரை). தயரதன் அமைச்சர்கள் மானிகள் என்பது 1157-ஆம் செய்யுளாலும் விளங்கும்.

- (பி - ம்.) 1. உறும் பொருள்: ஒன்றும் கோளார், என்றும் கொள்ளார்; கேளார்.
2. மாற்றல் மாறும்.
3. பிறப்பின் மெய்மைப், பிறப்பின் மேலைப், பிறப்பு மேலைப், பெற்றியார் பிறப்பின்.
4. நோக்கிக் கவரிமா: கவரிமாவன்ன.

(6)

8. காலமு மிடனு மேற்ற கருவியுந் தெரியக் கற்ற

நூலுற நோக்கித் தெய்வ நுனித்தறங் குறித்த மேலோர்
சீலமும் புகழ்க்கு வேண்டுஞ் செய்கையுந் தெரிந்து கொண்டு
பால்வரு முறுதி யாவுந் தலைவற்குப் பயக்கு நீரார்.

ஏற்ற காலமும் இடனும் கருவியும் - (அரசின் பொருட்டுத் தாம் மேற்கொண்ட செயலுக்கு) ஏற்ற காலத்தையும் இடத்தையும் கருவி களையும், கற்ற நூல் உற - தாம் படித்த நூல்களின் கூறியவற்றோடு பொருந்த, தெரிய நோக்கி - தெளிவுற ஆராய்ந்து, தெய்வம் நுனித்து - தெய்வத்தைத் தியானித்து, அறம் குறித்த மேலோர் - (அரசு)

தருமத்தை எண்ணிக் கூறும் பெரியோர்கள், சீலமும் - (தமக்குரிய) ஒழுக்கத்தையும், புகழ்க்கு வேண்டும் செய்கையும் - புகழ் மேம்படுத்தற்கு உரிய செயல்களையும், தெரிந்துகொண்டு - ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டு, பால் வரும் உறுதி யாவும் - (இவ்வாராய்ச்சிகளின்) பங்காக வரும் நற்பயன்கள் யாவற்றையும், தலைவற்கு - தம் தலைவனான மன்னனுக்கு, பயக்கும் - அமையுமாறு செய்யும், நீரார் - தன்மையை யுடையவர்கள்.

இச்செய்யுளில் அமைச்சர்களின் வினை செயல் திறன்கள் கூறப் பெற்றன. இதனுடன், “கருவியும் காலமும் செய்கையும் செய்யும், அருவினையும் மாண்ட தமைச்சு” (குறள். 631) என்பதை ஒப்பிடுக; “அருவினை என்ப உளவோ கருவியான், காலம் அறிந்து செயின்” (குறள். 483). காலமறிதல் என்பதற்கு, ‘வலியான் மிகுதியுடையனாய்ப் பகைமேல் சேறலுற்ற அரசன், அச்செலவின்கேற்ற காலத்தினை அறிதல்’ என்று பரிமேலழகர் விளக்கம் கூறுவர். இடன் : கடைப் போலி. கருவி: ‘கருவிகளாவன மூவகையாற்றலும் (அறிவு, ஆண்மை, பெருமை), நால்வகை உபாயங்களும்’ என்பர் பரிமேலழகர் (குறள். 483, உரை). நூல், இங்கு அரசு நீதி நூல்களைக் குறிக்கும். நுனித்தல் - தியானித்தல். குறித்த சமயங்களில் பெரியோர்கள் நடந்து காட்டிய முறை பின்பற்றத்தக்கதாம். பால்வரு முறுதி - அந்த அந்தப் பகுதிகளால் விளையும் நன்மை. உறுதி யாவும் தலைவற்குப் பயத்தல் : “புரைதவப் பயனோக்கார் தம்மாக்க முயல்வாரை” (கலித். பாலை. 7 : 15) என்பதனோடு வைத்துக் காண்க.

- (மீ - மீ.) 1. காலமு மிடமும் பெற்ற; தெரியக் கற்றுர்.
2. நூல் முறை; கோக்கிற்றெய்வம், தெரிந்து தெய்வம்; குனித்த மேலோர், குறித்து மேலோர்; கல்லோர்.
3. புகழ்க்கும் வேண்டும்; செல்வமும் தெரிந்துகொண்டு; தெரிந்து கொண்டே.
4. பால்வரு நீதி; தலைவற்கே. (7)

9. தம்முயிர்க் குறுதி யெண்ணர் தலைமகன் வெகுண்ட போதும் வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாது நின் றுரைக்கும் வீரர் செம்மையிற் றிறம்பல் செல்லாத்தேற்றத்தார் தெரியுங்காலம் மும்மையு முணர வல்லோ ரொருமையே மொழியும் நீரார்.

தலைமகன் - அரசன், வெகுண்டபோதும் - கோபித்த காலத்தும், தம் உயிர்க்கு உறுதி எண்ணர் - தம்முடைய உயிர்க்கு நன்மையைக் கருதாதவராகி, வெம்மையை தாங்கி - (அரசனது கோபத்தின்) கொடுமையைப் பொறுத்துக்கொண்டு, விடாது நின் று - (தம் கடமையை) விட்டு நீங்காது நின் று, நீதி உரைக்கும் - உரிய நீதிகளை

இடித்துச் சொல்லும், வீரர் - வீரத் தன்மை பொருந்தியவர்கள்; செம்மையில் - நேர்மையினின்றும், திறம்பல் செல்லா - மாறுபடுதல் இல்லாத, தோற்றத்தார் - தெளிவுடையவர்கள்; தெரியும் - (நூல்களால்) அறியப்படுகிற, காலம் மும்மையும் - (இறப்பு, நிகழ்வு, எதிர்வு என்னும்) முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும், உணரவல்லோர் - உணரத்தக்க ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள்; ஒருமையே மொழியும் நீரார் - (தாம் சொல்வனவற்றில் ஐயப்பாட்டிற்கு இடமின்றி) ஒருபடியாகச் சொல்லும் தன்மையையுடையவர்கள்.

உறுதி - நன்மை. எண்ணார்: முற்றெச்சம். நீதி...வீரர் - நீதியை விடாது பல முறையும் சொல்லித் தலைமகனைத் தெருட்டும் வீரமுடையவர் எனலும் ஆம். நீதி விடாது நின்றிறைத்தல்: குறள். 634, 638. தம்முயிர்க்கு...வீரர்: “முரித்தேந் தாரி னய்நீ முனியினு முறுதி நோக்கிப், பாரித்தேன் றரும நுண்ணூல் வழக்கது வாதல் கொண்டே” (சீவக. 214); சீவக: 2506-ம் காண்க. “இன்னுயி ரழியும் போது மிறைவனுக் குறுதி யல்லால், முன்னிய முகமன் மாட்டா முற்றிய வறிவினார்” (குளா. துறவு. 21); “செறிந்தவர் தெளிந்த நூலால் சிறந்தன தெரிந்து கூறி, அறிந்தவை யாற்ற கிற்கு மமைதியா னமைச்ச னாவான்” (குளா: மந்திர. 9); “அரசர் சீறுவ ரேனு மடியவர், உரைசெ யாதொழி யார்க ளுறுதியே” (கலிங். 378); “மன்னவர் செவியழல் மடுத்த தாமென, நன்னெறி தருவதோர் நடுவு நீதியைச், சொன்னவ ரமைச்சர்கள் துணைவர் மேலையோர், ஒன்னலர் விழைந்தவா றுரைக்கின் றுர்களே” (கந்த. குரணமைச்சு. 192). வீரர் என்றது, சொல்லுதற்கண் அஞ்சாமையும் வெல்லலும் உண்மையின் (குறள். 647).

இப் பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி. ம.) 1. இறுதி யெண்ணார்; வெகுண்ட போழ்தும்.
2. வெம்மையைத் தாங்கும், மெய்மையைத் தாங்கி; உரைக்கு நீரார், அளிக்கு நீரார்.
3. திறம்பல் செய்யாத்; தோற்றத்தார்; தெரியுங்காலை.
4. உணரத் தக்கார், உணரு நீரார்; ஒருமையே மொழியு நீரார், ஒருமையே யுரைக்கு நீரார், (8)

(கலிவிருத்தம்)

10. நல்லவுந் தீயவு நாடி நாயகந்
கெல்லையின் மருத்துவ ரியல்பி னெண்ணுவார்
ஒல்லைவந் துறுவன வுற்ற பெற்றியின்
தொல்லைநல் வினையென வுதவுஞ் சூழ்ச்சியார்.

(அவ்வமைச்சர்கள்) நாயகற்கு - தம் அரசனுக்கு, நல்லவும் தீயவும் நாடி - நல்லனவற்றையும் தீயனவற்றையும் ஆராய்ந்து,

எல்லையில் - முடிவில், மருத்துவர் இயல்பின் - (நோயாளிகள் விரும்பினும் விரும்பாவிடினும் அவர்களுக்கு நன்மையையே கருதிச் செயலாற்றும்) மருத்துவரின் தன்மை போல, எண்ணுவார் - (தலைவனுக்கு) நன்மையையே கருதுவர்; (அன்றியும்) ஒல்லை வந்து உறுவன - விரைவில் வந்து சேரத்தக்க தீங்குகள், உற்ற பெற்றியின் - நேர்ந்த விடத்து, தொல்லை நல் வினையென - பண்டைப் புண்ணியம் (வந்து உதவுதல்) போல, உதவும் சூழ்ச்சியார் - (அத்தீங்குகளைப் போக்க) உதவி செய்யும் ஆலோசனைத் திறம் உடையவர்களுமாவார்.

இங்கு அமைச்சருக்கு மருத்துவரையும், நல்வினையையும் உவமையாக்கினார்; மருத்துவன் நோயாளியின் உடற் கூற்றையும், நோயையும், அது வந்த காரணத்தையும் ஆராய்ந்து, அது நீங்க உதிரங்களைத் தல், அறுத்தல், சுடுதல் முதலிய செயல்களை (நோயாளி விரும்பாவிடினும்) ஏற்ற பெற்றி துணிந்து செய்தல் போல, அமைச்சர்கள் அரசற்கு உண்டாம் நல்லன தீயனவற்றை நாடி, தீயன நேர்ந்தவிடத்து அவற்றைப் போக்குதற்குரிய உபாயங்களை அறிந்து அரசனுடைய விருப்பு வெறுப்புக்களைப் பொருட்படுத்தாமல் செய்து முடிப்பரென்பதாம். வினைப்பயனை எவரும் நுகர்ந்தே தீர வேண்டுதலின், ஒருகால் தீயன வந்துற்றபோதும், நல்வினை மிகுதியாயின் அது தீயனவற்றை நீக்கி நற்பயன் அளித்தல் போல அமைச்சரும் உதவுவரென்பதற்கு நல்வினையை உவமை கூறினார்.

இப் பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. மருத்துவனியல்பின், மருத்துவமியல்பின், மருத்துறமியல்பின்.
2. உறு வினைவு; பெற்றியார்.

(9)

11. அறுபதி னாயிர ரெனினு மாண்டகைக்

குறுதியி னென்றிவர்க் குணர்வென் றுன்னலாம்
பெறலருஞ் சூழ்ச்சியர் திருவின் பெட்பினர்
மறிதிரைக் கடலென வந்து சுற்றினார்.

திருவின் பெட்பினர் - செல்வப் பெருமை வாய்ந்தவர்கள், அறுபதினாயிரர் எனினும் - (எண்ணிக்கையில்) அறுபதினாயிரவர் என்றாலும், ஆண் தகைக்கு - ஆண்மையிற் சிறந்தோனாகிய தயரத மன்னனுக்கு, உறுதியின் - நன்மை பயப்பதில், இவர்க்கு உணர்வு ஒன்று என்று - இவ்வமைச்சர் அனைவர்க்கும் உணர்வு ஒன்றே என்று, உன்னல் ஆம் - நினைக்கத்தக்க, பெறல் அரும் சூழ்ச்சியர் - அடைதற்கு அருமையான ஆராய்ச்சித்திறம் படைத்தோர்; (அவர்கள்), மறிதிரை கடல் என - மடங்கி வருகின்ற அலைகளையுடைய கடல் போல, வந்து சுற்றினர் - (அரசவைக்கு) வந்து அவனைச் சூழ்ந்திருந்தனர்.

இங்குத் தயரத மன்னனுக்கு அறுபதினாயிரம் அமைச்சர்கள் இருந்தனர் என்றதுபோல, அவன் ஆட்சி புரிந்த காலம் அறுபதினாயிரம் ஆண்டு (பால. 196); மனைவியர் அறுபதினாயிரவர் (நகர் நீங்கு. 179) என்று கூறப்பெற்றுள்ளமை காண்க. 'மகா சக்கரவர்த்திகளுக்கு எல்லாம் அறுபதினாயிரம் என்ற கணக்கு' (சீவசம்போதனை, 1.7 : 57; 2.1 : 13; 12 : 72); பாலகாண்டம் கார்முகப் படலத்தில் வில்லினைக் கொண்டு வந்தவர் தொகை அறுபதினாயிரம் என்று கூறப்பெற்றுள்ளது. இவ்வாறே பெருங்கதையில் பிரச்சோதன சக்கரவர்த்திக்கு மந்திரிகள், முரசம், அவன் பிறருக்குக் கொடுப்பன, பிறர் அவனுக்குக் கொடுப்பனவான கையுறைகள் ஆக ஒவ்வொன்றும் பதினாறு யிரம் என்றும், இப்படியே அவனுக்குப் பதினாறு பகுதிகள் இருந்தன வென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. உணர்வு ஒன்று: 15, 51; "வேந்தன், மனம் போல வந்த மகன்" (பு. வெ. 26), "நும் பெருமான், நெஞ்சுபுரை அமைச்சன்" (பெருங். 2. 17 : 98-9). திருவிண் பெட்பினர் - சிந்தையின் நிறைவாகிய செல்வமும், பொருட் செல்வமும் ஒருங்கே பெற்றவர்; இலக்குமி விரும்பி இருத்தற்கிடமானவர் என்றும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 1. அறுபதினாயிரரேனும்; மென்னும், மெனினும், மென்னும்.
2. லொன்றிவற்கு, லொன்றறிந்த; உன்னலாய்ப், உன்னலாய்; உணர்ந்தவுன்னலாம்; உறுதியினறி வுறுத்துணர் வொன்றின்னலாம்.
3. பெட்பினர், பெட்பினல்.
4. வந்து தேறினர்.

(10)

வந்த மந்திர் சுற்றத்தாரின் செயல்

12. முறைமையி னெய்தினர் முந்தி யந்தமில்
அறிவனை வணங்கித்தம் மரசைக் கைதொழு
திறையிடை வரன்முறை யேறி யேற்றசொல்
துறையறி பெருமையா னருளுஞ் சூடினர்.

(அவ்வமைச்சர்கள்) முறைமையில் - வரிசைப்படி, எய்தினர் - அணுக வந்து, அந்தம் இல் அறிவனை - முடிவற்ற அறிவைப் பெற்ற வசிட்டனை, முந்தி வணங்கி - முதலில் வணங்கி, தம் அரசை கை தொழுது - (பின்பு) தம் மன்னனாகிய தயரதனைக் கைகூப்பித் தொழுது, இறை இடை - ஆசனங்களில், வரல் முறை - தமக்கு அமைந்த முறையிலே, ஏறி - ஏறி அமர்ந்து, ஏற்ற சொல் துறை அறி பெருமையான் - தக்க சொல் துறைகளை அறியும் பெருமை வாய்ந்த மன்னனின், அருளும் - அருள் நோக்கத்தையும், சூடினர் - பெற்றார்கள்.

அந்தமில் அறிவு - பேரறிவு; பிரம்ஞானம் என்பது இதுவே. வணங்குதலை முனிவனுக்கும் கை தொழுதலை மன்னனுக்கும் முறைமையறிந்து செய்தனர் என்க. சொல்துறை அறி பெருமையான் - யார் யாரிடம் எவ்வெவ்வாறு பேசவேண்டுமென்ற முறையறிந்து

அவ்வாறே பேசுவான். அருள் சூடுதல் - அன்பு கலந்த முறுவலைப் பெறுதல். எய்தினர் : முற்றெச்சம். இறை - இருத்தல்; ஆகுபெயராய் ஆசனத்தைக் குறித்தது. இறைஇடை வரல்முறை ஏறி - அரசனிடம் வரிசைப்படி குறுகிச் சென்று என்றலுமாம்.

- (பி - ம.) 1. எய்தினார், ஏயினார்.
2. வணங்கிடல் வரசைக்.
3. இறையிட; இடையிடம், உறைவிடம்; அறிந்தறிந்து: ஏற்றி யேற்ற சொல், இயற்றியேற்ற சொல், இருந்தங்கோங்கு சொல்.
4. பெருமையின்; சூழ்ச்சியார்.

(11)

தயரதன் அவையினரிடம் கூறல்

13. அன்னவ ருளமைந் திருந்த வாண்டையில்
மன்னனு மவர்முக மரபி னோக்கினான்
உன்னிய தரும்பெற லுறுதி யொன்றுள
தென்னுணர் வனையநீ ரினிது கேட்கென

அன்னவர் - அவ்வமைச்சர்கள், அருள் அமைந்து இருந்த ஆண்டையின் - (மன்னனின்) அருளைச் சூடித் (தம் ஆசனங்களில்) அமர்ந்த அப்பொழுது, மன்னனும் - தயரதனும், அவர் முகம் மரபின் நோக்கினான் - அவர்கள் முகங்களை முறைப்படி நோக்கி, உன்னியது - யான் எண்ணியதான, பெறல் அரும் உறுதி ஒன்று - பெறுதற்கு அருமையான உறுதிப் பொருள் ஒன்று, உளது - இருக்கின்றது; (அதனை) என் உணர்வு அனைய நீர் - என்னுணர்வை ஒத்த நீவிர், இனிது கேட்க - இனிது கேட்பீராக, எனா - என்று (தொடங்கிக் கூறலானான்).

இதுமுதல் 19 பாடல்கள் தயரதன் தன் கருத்தை அவையினருக்குக் கூறுதல். இவை ஒருதொடர்; இதில் எனா என்றது பின் 31-ஆம் செய்யுளிலுள்ள இனைய கூறினான் என்பதோடு இயைந்து முடிவுறும்.

‘அன்னவர் அருளமைந்திருந்த’ என்றது முன் செய்யுளில், “பெருமையான் அருளும் சூடினார்” என்பதைச் சுட்டியதாம். மரபின் நோக்குதல் - முறைமையின் எய்திய அமைச்சர்களை அம்முறைப்படி நோக்குதல். நோக்கினான் : முற்றெச்சம். அரும்பெறல் உறுதி - மகனுக்கு முடிசூட்டி, தான் வீடடைதற்குரிய நெறி நாடல். ‘யான் உணரவேண்டியதை நீங்களே உணர்ந்து கூறும் இயல்புடையீர்’ என்ற கருத்தினால், ‘என்னுணர் வனையநீர்’ என்றான்.

- (பி - ம.) 1. அன்னவன்; மனமகிழ்ந்த; அருள் சுமந்திருந்த, அருள் சுரந்திருந்த; இருந்த வாண்டகை.
2. மன்னவன்; அன்பினோக்கினான்; நோக்கியே.

3. உன்னிய தருமம் போலுறுதி; கருமம் பெற்றுறுதி, கருமம் வேறுறுதி, கருமம் வேறுறுதி, கருமம் போலுறுதி, கன்மம் வந்துறுதி, கருமத்தினுறுதி, தருமமேற்றுறுதி: ஒன்றுள, என்னுளது, என்னுள. (12)
4. என்னுரை, என்னுரவு; கேட்டிரால்; கேண்மெனா.

14. வெய்யவன் குலமுதல் வேந்தர் மேலவர்
செய்கையி னொருமுறை திறம்ப லின்றியே
வையமென் புயத்திடை நுங்கண் மாட்சியால்
ஐயிரண் டாயிரத் தாறு தாங்கினேன்.

நுங்கள் மாட்சியால் - உங்கள் (துணையின்) பெருமையால், வெய்யவன் குலம் - சூரிய குலத்தில் (தோன்றிய), முதல் வேந்தர் - தலைமையுற்ற அரசர்களான, மேலவர் - என் முன்னோர்களின், செய்கையின் - செயல்களினின்றும், ஒரு முறை - ஒரு வகையிலும், திறம்பல் இன்றி - மாறுபாடு இல்லாமல், வையம் - பூமியை, ஐ இரண்டு ஆயிரத்து ஆறு - அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள், என் புயத்திடை - என் தோள்களில்; தாங்கினேன் - சுமந்தேன்; (ஆட்சி செய்தேன்).

வெய்யவன் - சூரியன். ஐயிரண்டாயிரத்தாறு - அறுபதினாயிரம்; 11-ஆம் செய்யுட் குறிப்பைக் காண்க.

(பி - ம்.) 3. வையம் யானுண்டவாண்டுகள்; வையகமாண்டது.

4. ஐயமிலறுபதினாயிரம்மரோ; ஆயிரமறுபதாண்டனன்.

(13)

15. கன்னியர்க் கமைவருங் கற்பின் மாநிலம்
தன்னையித் தகையதாத் தருமங் கைதர
மன்னுயிர்க் குறுவதே செய்து வைகினேன்
என்னுயிர்க் குறுவதுஞ் செய்ய வெண்ணினேன்.

கன்னியர்க்கு - மகளிர்க்கு, அமைவரும் - பொருந்தும், கற்பின் - கற்பினை (அவர்கள் காத்தல்) போல, மாநிலம் தன்னை - பெரிய (இப்) பூமியை, இ தகையதா - இந்தத் தகைமை உடையதாகும்படி, தருமம் கைதர - தருமம் கைகொடுத்து உதவ, மன் உயிர்க்கு - நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு, உறுவது - நன்மையாவதையே, செய்து வைகினேன் - (இதுகாறும்) செய்து வாழ்ந்தேன்; (இனிமேல்) என் உயிர்க்கு - என் ஆன்மாவுக்கு, உறுவதும் - நன்மை தரும் செயலையும், செய்ய எண்ணினேன்—.

கன்னியர் காப்பு: “கன்னிய ரல்குற் றடமென யார்க்கும் படிவருங் காப்பினது” (பால. 120), “கட்டுடைக் காவலிற் காமர் கன்னியே” (சீவக. 98); பிறவரசர் நெருங்காதபடி சிறந்த காவலுடன் காத்தான் என்றபடி; இவ்வாறே மன்னன் பின்னும், “மறுவறு

கற்பினில் வையம் யாவையும், அறுபதி னாயிர மாண்டு மாண்டவன்” (12 : 72) என்று தன்னைக் கூறிக்கொள்ளுதல் காண்க. கைதரல்: “நல்லறிவு கைதர” (ஆரணிய. 3 : 7). என்னுயிர்க் குறுவது என்றது, உயிர்க்கு உறுதி பயப்பதான தவத்தை; உம்மை, இறந்தது தழீஇயது; “தவஞ் செய்வார் தங்கருமஞ் செய்வார்” (குறள். 266).

- (பி. ம்.) 1. கற்பின் கானிலம், காப்பின் மாநிலம்.
2. தன்னையித்தகைதர, தன் மனத்தகைதரத், தன்மையிற்றகைதரத்.
3. உறுவதேயெய்தி. (14)

16. விரும்பிய மூப்பெனும் வீடு கண்டயான்
இரும்பிய லனந்தனு மினத்த யானையும்
பெரும்பெயர்க் கிரிகளும் பெயரத் தாங்கிய
அரும்பொறை யினிச்சிறி தாற்ற வாற்றலேன்.

விரும்பிய - யான் விரும்பிய, மூப்பு எனும் - முதுமை என்னும், வீடு - விடுதலைக்குரிய காலத்தை, கண்ட யான் - வரக் கண்ட யான், இரு பியல் அனந்தனும் - பெரிய பிடரியை யுடைய ஆதிசேடனும், இனத்த யானையும் - (எட்டு என்று ஒருசேரக் கூறும்) இனத்தனவாகிய திக்கு யானைகளும், பெரு பெயர் கிரிகளும் - மிக்க புகழையுடைய (அட்டகுல) பருவதங்களும், பெயர - பூமியைச் சுமக்கும் தொழிலினின்று) நீங்க, தாங்கிய அரு பொறை - யான் தாங்கி வந்த அரிய பூமி பாரத்தை, இனி சிறிது - இனிமேல் சிறிதளவும், ஆற்ற - தாங்க, ஆற்றலேன் - வலிமையற்றவனானேன்.

தனக்கு மைந்தன் பிறக்கத் தான் அரசாட்சியை விட்டுத் தவம் புரியப் போகவேண்டுமென்ற விருப்பத்தோடு இருந்தவனாகவின், ‘விரும்பிய மூப்பெனும் வீடு’ என்றான். ஆதிசேடனும், எட்டுத்திசை யானைகளும், எட்டு மலைகளும் பூமியைத் தாங்கி வருகின்றன என்பது ஐதிகம். மூப்பை வீடு என்றது, அது முன் செய்த கடமைகளினின்றும் விடுபடும் காலமாதலின். அனந்தன் முதலியன பெயரத் தாங்குதல்: “தூர வட்டவெண் டிசைகளைத் தனித்தனி சுமக்கும், பார வெட்டிதோ டிரண்டினி லொன்றுபார் புரக்கல், பேர விட்டவன்” (ஆரணிய. 520), “மைந்நாக மெட்டு மதநாக மோரெட்டும். பைந்நாக மெட்டும் பரந்தீர - இஞ்ஞாலம்.....பொறை நீக்கி” (குலோத். உலா, 34-5), இராசராச. 237 - 2-ம் பார்க்க. அனந்தன் - ஆதிசேடன். திக்கயங்கள் - ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புஷ்பதந்தம், சார்வபௌமம், சுப்பிரதீபம் என்பன. கிரிகள் - இமயம், மந்தரம், கைலாசம், விந்தம், நிததம், ஏமகூடம், நீலம், கந்தமாதனம் என்பன.

- (பி - ம்.) 1. கண்டியான், கண்டனன்.
2. இரும்பயில், இரும்பையில்; இசைந்த யானையும், எழில்கொள் யானையும், எழில்கல் யானையும், எட்டியானையும்.

3. பெரிதுந் தாங்கிய, பெட்டத் தாங்கிய.

4. இனிப் பொறை: ஆற்றவல்லதே, ஆற்றவேண்டுவேன்.

(15)

17. நங்குலக் குரவர்க ணவையி னீங்கினார்
தங்குலப் புதல்வரே தரணி தாங்கப்போய்
வெங்குலப் புலன்கெட வீடு நண்ணினார்
எங்குலப் புறுவரென் றெண்ணி நோக்குகேன்.

நம் குலம் குரவர்கள் - எம் குலத்தில் உதித்த (முன்னோர்களான) பெரியோர்கள், நவையின் நீங்கினார் - குற்றங்களினின்று நீங்கியவர்கள், தரணி - பூமியை, தம் குலம் புதல்வரே தாங்க - தங்கள் மேலான புதல்வர்களே தாங்கும்படி, (உரிய காலத்திலாவது அவர்களிடம் ஒப்பு வித்து) போய் - (நாட்டைவிட்டுச்) சென்று, (தாம்) வெம் குலம் புலன் கெட - கொடிய கூட்டமாக உள்ள புல ஆசைகள் கெட்டுடைய, (தவம் புரிந்து) வீடு நண்ணினார் - துறக்கத்தை அடைந்தவர்கள், எங்கு உலப்பு உறுவர் என்று - எங்கே (எண்ணிக்கையில்) முடிவு பெறுவர் என்று நினைத்து, நோக்குகேன் - நானும் அவ்வுறுதியை நாடுகின்றேன்.

நீங்கினார் : முற்றெச்சமாகவும் கொள்ளலாம். நவை - காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்கள். குலம் புலன் - கூட்டமாகிய புலன்; இச்செய்யுளுடன், “நங்குலத் துதித்தவர் நவையுணீங்கினர், எங்குலப் புறுவர்கள் எண்ணின் யாவரே, தங்குலத் தொருவருந் தரும நீங்கினர், பொங்குலத் திரளொடும் பொருததோளினாய்” (13: 49) என்ற செய்யுளை ஒப்பிட்டுப் பார்க்க. உலப்பு - முடிவு. அவ்வாறு தவம் செய்து வீட்டைந்தவரின் எண்ணிக்கை முடிவற்றது என்றபடி. இங்குத் தயரதன் அமைச்சர்களிடம் கூறிய இக்கருத்தையே பின்பு தன் தனயனிடம் கூறுவதை 62-ஆம் செய்யுளில் காண்க.

இங்கு, “பொய்விடா திருந்த வெய்ய புன்பவக் கடலை நீக்கும், மெய்விடா தியைந்த வன்ன விழுத்துணைப் புணையை யானே, கைவிடா விரிந்த வாழி நற்கரை காணுங் காலும், கைவிடா தமைந்தேன் வையங் காக்குமி னீர்க ளென்றான்” என்ற இரகுவம்சம், குறைகூறு படலம், 14-ஆம் செய்யுளைக் காண்க.

(பி - ம்.) 1. நங்குலத்தரசர்கள் : நவையுணீங்கினார்.

2. தாங்கிப்போய்.

3. வீடுகண்ணினார்.

4. எங்குலப்புறுவனென்று; நோக்குவேன், நோக்கிலே; எண்ணின் நோக்குகேன்.

(16)

18. வெள்ளநீ ருலகினில் விண்ணி னாகரில்
தள்ளரும் பகையெலாந் தவிர்த்து நின்றயான்
கள்வரிற் கரந்துறை காம மாதியாம்
உள்ளுறு பகைவருக் கொதுங்கி வாழ்வெனே.

வெள்ளம் நீர் உலகினில் - மிகுதியாயுள்ள கடல்நீரால் சூழப்பட்ட இந்த உலகத்திலும், விண்ணில் - வானுலகத்திலும், நாகர் இல் - நாகர்கள் வாழும் பாதாள உலகத்திலும், தள்ள அரும் பகை எல்லாம் - நீக்குதற்கு அரிய (புறப்) பகைகள் யாவற்றையும், தவிர்த்து நின்ற யான் - நீக்கி (வெற்றி கொண்டு) நின்ற யான், கள்வரில் - கள்வர் களைப் போல, கரந்து உறை - ஒளிந்து வாழ்கின்ற, காமம் ஆதி ஆம் - காமம் முதலான, உள் உறு பகைவருக்கு - உள்ளே பொருந்திய பகைகளுக்கு, ஒதுங்கி வாழ்வெனே - பின்னடைந்து வாழ்வெனே? (வாழேன், என்றபடி).

புறப் பகையை வென்ற யான் அகப் பகையையும் வெல்ல எண்ணினேன் என்பது கருத்து.

தயரதன் மூவுலகும் வென்றவன் : “மாகமு நாகமு மண்ணும் வென்ற வாளான்” (208) காமமாதி : காமம், வெகுளி, மயக்கம் என மூன்றாகவும், காமம், வெகுளி, கடும் பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் என ஆறாகவும் இன்னும் பிற வகையாகவும் கூறுவர். ஒதுங்கி வாழ்வெனே என்றதனால், அக் குற்றங்களைத் தவத்தால் ஒறுத்து வெல்வேனெயன்றி, தோற்று அடங்கி வாழேன் என்றனன் என்க. ஓகாரம், எதிர்மறைப் பொருளது.

(பி - ம்.) 1. வெள்ள நீருலகிடை; நீர்நிலத்தினின்.

2. தவிர்த்து.

3. கள்ளரிற் கலந்துறை காமமாதியாய்.

(17)

19. பஞ்சிமென் றளிரடிப் பாவை கோல்கொள
வெஞ்சினத் தவுணர்தேர் பத்தும் வென்றுளேற்
கெஞ்சலின் மனமெனு மிழுதை யேறிய
அஞ்சுதேர் வெல்லுயீ தருமை யாவதோ.

பஞ்சி - செம்பஞ்சுட்டப்பெற்ற, மெல் தளிர் அடி - மெல்லிய தளிர் போன்ற பாதங்கூடியுடைய, பாவை - கைகேயி, கோல் கொள - கையில் குதிரையை ஓட்டும் கோலைக்கொண்டு தேரோட்ட, வெம் சினத்து - கொடுங் கோபத்தையுடைய, அவுணர் தேர் பத்தும் - அவுணர்களின் பத்துத் தேர்க்கூடும், வென்றுளேற்கு - வென்றுள்ள வனாகிய எனக்கு, எஞ்சல் இல் மனம் எனும் - (பற்றுதல்) குறையாத மனம் என்கிற, இழுதை ஏறிய - பேய் ஏறிக்கொண்டுள்ள, அஞ்சு தேர் - (பொறிகளாகிய) ஐந்து தேர்க்கூட, வெல்லும் ஈது - வெற்றி

அயோத்ய—2

கொள்ளும் இச்செயல், அருமை ஆவதோ - அரியது ஆகும் செயலோ? (அன்று என்றபடி).

பஞ்சி மெல்லடி - பஞ்சினை ஒத்த மெல்லடி எனலும் ஆம்; “பஞ்சொக்கு மடிகள்” (ஆரணிய. 623;) கிட்கிந்தா. 373; யுத்த. 27. ஐயும் பார்க்க. மடந்தையர் கோல் கொள்ளுதல் : சீவக. 2054; வி. பா. தீர்த்த. 79; கோல் - குதிரையை ஓட்டும் கோல். கைகேயி சாரத்தியம் செய்தது இங்குக் குறிக்கப்பெற்றது. தயரதன் அவுணரை வென்றமை: “ஆரியன் அமரர்க் காகியசுரரை யாவி யுண்ட, வீரியன்” (கிட்கிந்தா. 69). தேர் பத்து : சம்பரன் பத்து வடிவங்கொண்டு பத்துத் தேர்களில் வந்தான் என்பது வரலாறு (குலோத். உலா. 9; இராச. உலா. 11). எஞ்சல் - குறைவு; அற்றொழிகை : இழுதை - பேய்; “இழுதை நெஞ்சினன்” (902); “இழுதை நெஞ்சமி தென்படு கின்றதே” (தேவாரம். 1203-8); அறிவின்மையும் ஆம். பத்துத் தேரை வென்றவனுக்கு அஞ்சு தேரை வெல்வது அரிதாவதோ என்றது நயம்.

- (பி - ம்.) 1. பஞ்சின்மென்.
2. வென்றயான்.
3. ஏவிய, மேவிய.
4. வெல்லுவது; ஆகுமோ.

(18)

20. ஒட்டிய பகைஞர்வந் துருத்த போரிடைப்
பட்டவ ரல்லரேற் பரம ஞானம்போய்த்
தெட்டவ ரல்லரேற் செல்வ மீண்டென
விட்டவ ரல்லரேல் யாவர் வீடுளார்.

வந்து ஒட்டிய - வந்து தாக்கிய, பகைஞர் - பகைவர்கள், உருத்த போர் இடை - சினந்து செய்யும் போரில், பட்டவர் - இறந்தவரும், அல்லரேல் - அல்லரானால், பரம ஞானம் - மேலான ஞானம் என்னும் பேரறிவு, போய் - மிகுந்து, தெட்டவர் - தெளிந்தவரும், அல்லரேல் - அவர்களும் அல்லராயின், செல்வம் ஈண்டு என - பொருள் (முதலிய யாவும்) இவ்வுலகத்து மட்டுமே என்று, விட்டவர் - (அவற்றைத்) துறந்தவரும் (ஆகிய மூவகையினர்), அல்லரேல் - அல்லார்கள் ஆனால், வீடு உளார் யாவர் - துறக்கத்தைத் தமக்கு உரிமையாக உள்ளவர் வேறு யாவர்? (எவரும் இலர் என்றபடி).

போரிட்டுக் களத்திடை இறந்தவரும் ஞானம் மிக்கு மெய் யுணர்ந்தவரும் அறவுணர்ச்சி யுள்ளவரும் வீடுபெறுவார் என்பது கருத்து.

ஒட்டுதல் - தாக்குதல்; “மாந்த ருறைநிலத்தோ டொட்ட லரிது” (குறள். 499). உருத்த போர் - சினந்து செய்த போர். போர்க்களத்தே பட்டவர்க்கு வீடு : 30; புறநா. 43 ; 9 - 10; மணி. 23 : 14; ‘மூப்பினும்

பிணியினு மிறவாது அமர்க்களத்து வீழ்ந்தோரே துறக்கம் பெறுவர்” (தொல். அகத். சூ. 44. ந.) என்பதையும் காண்க. போய் - மிகுந்து; 77, 151. பாவை ஞானம் என்ற பாடத்திற்குப் பிரதிமாஞானம் என்று பொருள் கொள்க. தெட்டவர் - தெளிந்தவர். ஈண்டு - இவ்வுலகத்தில்.

வீடு பெறுதற்குரியார் இவர் இவரே என்று கூறி, மன்னன் தான் துறக்க விரும்பியதற்குக் காரணத்தை இங்கு வற்புறுத்துகின்றான்.

- (பி - ம்.) 1. பகைஞர்வந்துற்ற.
2. பாவைஞானம்போய்க்.
3. கெட்டவர், தொட்டவர்; செல்வமுண்டென; துறவுகன்றென; கேடுமில்லென.
4. வீட்டுள்ளார், வீட்டுளார். (19)

21. இறப்பெனு மெய்ம்மையை யிம்மை யாவார்க்கும்
மறப்பெனு மதனின்மேற் கேடு மற்றுண்டோ
துறப்பெனுந் தெப்பமே துணைசெய் யாவிடின்
பிறப்பெனும் பெருங்கடல் பிழைக்க லாவதோ.

யாவார்க்கும் - எவார்க்கும், இறப்பு எனும் மெய்ம்மையை - சாவு (உண்டு) என்ற உண்மையை, இம்மை - இப்பிறப்பிலே, மறப்பு எனும் அதனின்மேல் - மறந்துவிடுதல் என்ற அந்த ஒன்றுக்குமேல், மற்று - பிற, கேடு உண்டோ - அழிவாவது உண்டோ? (இல்லை); துறப்பு எனும் தெப்பமே - துறவு என்கிற தெப்பமே, துணை செய்யா விடின் - உதவி செய்யாவிட்டால், பிறப்பு எனும் பெரு கடல் - பிறப்பு என்று சொல்லப்படும் பெரிய கடலினின்றும், பிழைக்கல் ஆவதோ - தப்புதல் இயலுமோ? (இயலாது, என்றபடி).

துறவை மேற்கொண்டவர்கள் பிறவாமையையும் இறவாமையையும் அடைவர் என்பது கருத்து.

இறப்பெனும் மெய்ம்மை: “இருப்பதுபொய் போவதுமெய்” (பட்டினத்). மெய்ம்மை, நிச்சயமானது, தவருதது என்னும் பொருளில் வந்தது. பிறவிப் பெருங்கடல்: குறள். 10; சீவக. 1242; மணி. 11: 23-25.

- (பி - ம்.) 1. மெய்ம்மையே; எய்தி யாவார்க்கும்.
2. மறப்பினுற்றதனின்மேல், மறப்பின்மற்றதனின்மேல்.
3. துறப்பரும்; தோற்றமே.
4. பிழைக்கலாகுமோ; நீங்கும் பெற்றியோ. (20)

22. அருஞ்சிறப் பமைவருந் துறவு மவ்வழித்
தெரிஞ்சுற வெனமிகுந் தெளிவு மாய்வரும்
பெருஞ்சிறை யுளவெனிற் பிறவி யென்னுமில்
விருஞ்சிறை கடத்தலி னினிய தியாவதோ.

(ஒருவருக்கு) அரும் சிறப்பு அமைவரும் துறவும் - அருமையான துறக்கம் என்னும் சிறந்த நிலை அமைவதற்குக் காரணமான துறவும், அ வழி தெரிஞ்சு - அந்த வழியை அறிந்து, உறவு என மிகும் தெளிவும் - அதற்கு உறவு என்று சொல்லப்படும் மிக்க மனத்தெளிவும், ஆய்வரும் - என இரண்டாக வழங்கும், பெரு சிறை உள எனில் - பெரிய சிறகுகள் அமைந்துள்ளன என்றால் (அவற்றைக்கொண்டு) பிறவி என்னும் இரு சிறை - பிறப்பு என்று சொல்லும் இப்பெரிய சிறைச்சாலையை, கடத்தலின் இனியது - நீங்கிச் செல்லுதலினும் இனிமையான தொன்று, யாவதோ - வேறு எதுவோ? (எதுவுமில்லை).

பிறவியைச் சிறை யென்றும், அச்சிறையில் அடைபட்டுள்ள ஆன்மப் பறவைக்குத் துறவு, தெளிவு என்ற இரு சிறகுகளும் அமைந்துவிட்டால் அஃது இனிமையாக அச்சிறையை விட்டு நீங்கி விடும் என்றும் கூறினார்.

சிறப்பு - துறக்கம் (குறள்: 31). இச்செய்யுளின் சொற்பொருளோடு ஆரணிய. 3: 7 ஆம் செய்யுளின் சொற்பொருளை ஒப்பிடுக. தெரிஞ்சு: தெரிந்து என்பதன் போலி. துறவுக்கு உறவு தெளிவு; தெளிவு - மனத் தெளிவு; மன மாசுகள் நீங்கி, மெய்யுணர்வுக்கு நிலைக்களனாக நிற்கும் மனநிலை. 'மெய்யுணர்ந்தலாவது, பிறப்பு வீடுகளையும் அவற்றின் காரணங்களையும் விபரீத ஐயங்களன்றி உண்மையான உணர்ந்தல்; இதனை வடநூலார் தத்துவ ஞானம் என்ப. இதுவும் பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்றியவழி உளதாவது ஆதலின், அக்காரண ஒற்றுமைபற்றித் துறவின்பின் வைக்கப்பட்டது' என்ற பரிமேலழகர் கருத்தைக் காண்க. துறவும் தெளிவும் சிறகு. உறவு - இனம். பிறவிச்சிறை: "பிறவிவெந் துயரப் பெருஞ்சிறை" (ஆரணிய. 124); "ஏழையி னிரட்டைவினை யாயதோ ருடற்சிறை" (வேகாக்காரன் வகுப்பு).

- (பி - ம) 1. சிறப்பவைவரும், சிறப்புறவரும், சிறையமைவரும்; துறத்தலவ்வழி.
2. தெரிஞ்சுறவாவரும்; உறவெனவரும், உறவே மிகும்தெளிவு மாயவப்; தெளிவும் யாவரும், தெளிவு சேருமாற், தெளிவுதேறோணப்.
3. சிறகுளவெனிற, சிறையுள்ளவிப்.
4. இருஞ்சிறை கடல்தனில்; சிறைகிடத்தலின்; இருங்கடல், அருஞ்சிறை; இனியாவதோ, இயைவதியாவதோ.

(21)

23. இனியது போலுமில் வரசை யெண்ணுமோ
துனிவரு புலனெனத் தொடர்ந்து தோற்கலா
நனிவரு பெரும்பகை நவையி னீங்கிய
தனியர சாட்சியிற் ருழு முள்ளமே.

துனிவரு - துன்பம் உண்டாவதற்குக் காரணமாகிய, புலன் என தொடர்ந்து - பொறிகள் என்னும் பெயரையுடையனவாக உயிரைத்

தொடர்ந்து, தோற்கலா - தோல்வியைப் பெருத, நனிவரு - மிகுதியாக வருகின்ற, பெரும்பகை - பெரிய பகையினால் உண்டாகிய, நவையின் நீங்கிய - குற்றங்களினின்றும் விடுபட்ட, தனி அரசாட்சியில் - ஒப்பற்ற வீடாகிய அரசை ஆளும் செயலில், தாழும் - பதியும், உள்ளம் - என் உள்ளம், இனியது போலும் - இனியது போலத் தோற்றும், இவ்வரசை - இந்த உலகையாளும் அரசாட்சியை, எண்ணுமோ - ஒரு பொருளாக நினைக்குமோ? (நினைவாது என்றபடி).

புலனெனத் தொடர்ந்து வரு பகையினது நவையின் நீங்கிய அரசாட்சி. அகப்பகையாதலின் புலனெனத் தொடர்ந்து வரு பகை யென்றான். “வெற்றை செய்தி யெம்பி வீட்டர செனக்கு விட்டான்” (வாலிவதை) என்று முத்தியை அரசென்பர்.

- (பி - ம்.) 2. துறந்தரு புலனெனத் தொடர்ந்து, நலனெனத் தொழுது, புலனெனத் துரந்து, புல்லெனத் தொடர்ந்து, புனலெனத் தொடர்ந்து; ஓர்கலா, தேர்கலா, நோர்கலா.
3. பகையெனும், பகையவை; நவையினீங்கியத், நவையினீங்கிப்போய், நவையை நீக்கிநல், நவையுனீங்கிய.
4. அரசாட்சியுள்; தளரும். (22)

24. உம்மையா னுடைமையி னுலகம் யாவையும்
செம்மையி னேம்பிநல் லறமுஞ் செய்தனென்
இம்மையி னுதவியென் னிசைந டாயநீர்
அம்மையு முதவுதற் கமைய வேண்டுமால்.

யான் —, உம்மை உடைமையின் - (மந்திரக் கிழவராக) நும்மைப் பெற்றுள்ளமையினால், உலகம் யாவையும் - உலகம் முழுவதையும், செம்மையின் - நேர்மையாக, ஒம்பி - பாதுகாத்து, நல் அறமும் செய்தனென் - நல்ல அறச் செயல்களையும் செய்து முடித்தேன்; இம்மையின் உதவி - இவ்வாழ்வில் (எனக்கு) உதவி புரிந்து, என் இசை நடாய நீர் - என் புகழைப் பரவச் செய்த நீங்கள், அம்மையும் உதவுதற்கு - அவ்வுலக வாழ்விலும் எனக்கு உதவி புரிதற்கு, அமையவேண்டும் - மனங் கொள்ளவேண்டும். ஆல்: அசை.

“வையமென் புயத்திடை நுங்கண் மாட்சியால், ஐயிரண் டாயிரத் தாறு தாங்கினென்” (14) என முன் கூறியதை யொப்ப ஈண்டும் கூறினான். செம்மை - நேர்மை; நடுநிலைமை. நல்லறம் - தானம், வேள்வி முதலியன; இவை தனக்காகச் செய்தவை. அம்மை - அவ்வுலகப் பேறு.

- (பி - ம்.) 1. உம்மையென், உம்மையே; உடைமையா னுலகம்.
2. செம்மையி லொருமுறை திரும்ப லன்றியே, திறம்பலின்றியே.
3. உதவி நல்லிசை நடாய; என்னிடர் கொடாயநீர்.
4. அம்மையுமருதற்கு; வேண்டுநீர், ஐயம் வேண்டுமோ, அருள வேண்டுமால். (23)

25. இழைத்ததொல் வினையையுங் கடக்க வெண்ணுதல்
தழைத்தபே ரருளுடைத் தவத்தி னாகுமேல்
குழைத்ததோ ரமுதினைக் கோட னீங்கிவே
நழைத்ததீ விடத்தினை யருந்த லாகுமோ.

இழைத்த - (ஒருவன்) செய்த, தொல்வினையையும் - பழமையான வினைகளின் பயன்களையும், கடக்க - தாண்ட, எண்ணுதல் - கருதுதல், தழைத்த - மிக்க, அருள் உடை தவத்தின் ஆகுமேல் - சீவகாருணியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட தவத்தினால் உண்டாகுமானால், குழைத்தது ஓர் அமுதினை - மூலிகைகளைக் கலந்து கடைந்த ஒப்பற்ற அமுதினை - அமுதத்தை, கோடல் நீக்கி - உட்கொள்ளாதலை விட்டு, வேறு அழைத்த - வேறுகப் பெறப்பட்ட, தீவிடத்தினை - கொடிய நஞ்சினை, அருந்தல் ஆகுமோ - பருகுதல் முறையாகுமோ? (ஆகாதென்படி).

தொல்வினை - சஞ்சிதம். பிரார்த்தம். வினைகள் நுகர்ந்தே தீர வேண்டியனவாயினும், “தவத்தின்முன் னில்லாதாம் பாவம்” (நாலடி. 51) என்றபடி தவம் நீக்கும் தொல்வினைகளும் உண்டு என்க. அருளுடைத் தவம்; “அருளுதல் சான்ற வருந்தவஞ் செய்ம்மின்” (வனையாபதி. புறத்.). குழைத்த அமுது - இனிய பொருளோடு கலந்து குழையச் செய்த உணவு எனலும் ஆம்; கோடல் - கொள்ளுதல். தவ வாழ்வை அமுதாக உருவகித்து அரசாட்சியை நஞ்சென்று குறிப்பினால் புலப்படுத்தினான். “ஞாலங் காவ னஞ்சென நீக்கி” (பெருங். 2. 11 : 58); “அமுதுண்பாய் நஞ்சுண்பாயோ” (கும்பகருணன்) என்பது ஒப்பு நோக்குதற்குரியது.

- (பி - ம்.) 1. இழைத்த தீவினையையுங், தீவினைநனைக், நல்வினையையும், வெவ் வினையையும்; எண்ணுதல், எண்ணுதல்.
2. தழைத்த நல்; தவத்தினாகுமே, தவத்தினற்குமேல், தவத்தினுமென.
3. குழைத்த தேன், குழைத்த பேர்; அமுதுடைக் கோரம், கோலம்; கொள்ளல் நீக்கி.
4. ஆவதோ.

(24)

26. கச்சையங் கடகரிக் கழுத்தின் கண்ணுறப்
பிச்சமுங் கவிகையும் பெய்யு மின்னிழல்
நிச்சய மன்றெனி னெடிது நாளுண்ட
எச்சிலை நுகருவ தின்ப மாகுமோ.

கச்சை - கயிறு பூண்ட, அம் கடம் கரி - அழகிய மத யானையின், கழுத்தின்கண் உற - கழுத்தில் அமர்ந்திருப்ப, பிச்சமும - பிஷிக் குஞ்சுமும், கவிகையும் - வெண் குடையும், பெய்யும் - தருகின்ற, இன் நிழல் - இனிய நிழலையுடைய வாழ்வு, நிச்சயம் அன்று எனின் -

(என்றும்) நிலைக்கக்கூடியதன்று என்றால், நெடிது நாள் உண்ட எச்சிலை = நீண்ட காலமாக நுகர்ந்து வந்த எச்சில் போன்ற அவ்வாழ்வை, நுகருவது - மேலும் அநுபவிப்பது, இன்பம் ஆகுமோ - (உண்மையான) இன்பமாகுமோ?

கச்சை - கழுத்திடு கயிறு; கீழ் வயிற்றிலே கட்டுங் கயிறும் ஆம். பிச்சம் - பீலிக்குஞ்சம் என்னும் ஒருவகை விருது. பிச்சமும் கவிகையும் அரசச்சின்னங்கள்; பால. 863, குறிப்புக் காண்க. “குடையும் பிச்சமும்” (சீவக. 416); “குடையும் கொடியும் கூந்தற்பிச்சமும்” (பெருங். 1:36: 26). இச்செய்யுட் கருத்துக்கு ஒப்பு: “யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிறழ்கீழ்ச், சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரும் - ஏனை, வினையுலப்ப வேறுகி வீழ்வர்தாம் கொண்ட, மனையானை மாற்றார் கொள” (நாலடி. 3); நிழல், இங்கு அரச போகத்தைக் குறித்தது.

தயரதன் இச்செய்யுளாலும் இவ்வுலக இன்பத்தில் தனக் குண்டான வெறுப்பைக் காட்டுகின்றான்.

- (பி - ம்.) 1. கச்சைவெம், கச்சடு; கழுத்திற்கண் கடக்கரி; கண்ணகன்.
2. நெடிது நாளுடை.
3. நுகருமது, நுகர்வதும், நுகர்ந்திடின்; இன்பமாவதோ, இன்பம் யாவதோ, ஆக்கமாவதோ. (25)

27. மைந்தரை யின்மையின் வரம்பில் காலமும்

நொந்தனெ னிராமனென் னோவை நீக்குவான்

வந்தன னவனினி வருந்த யான்பிழைத்

துய்ந்தனென் போவதோ ருறுதி யெண்ணினேன்.

மைந்தர் இன்மையின் - மக்கள் இல்லாமையால், வரம்பு இல் காலமும் - எல்லையில்லாத (என் வாழ்நாட்) காலமெல்லாம், நொந்தனென் - (மனம்) வருந்தினேன்; என் நோயை நீக்குவான் - என் துன்பத்தை நீக்கும்பொருட்டு, இராமன் வந்தனன் - இராமன் (என் மகனாகத்) தோன்றினான்; இனி—, அவன் வருந்த - இராமன் (நிலச் சூமையைத் தாங்கி) வருந்த, யான் - நான், பிழைத்து உய்ந்தனென் போவது ஓர் உறுதி - தப்பி ஈடேறிப் போவதான ஒரு நன்மையை (ப் பெற), எண்ணினேன் - கருதினேன்.

- (பி - ம்.) 1. இன்மையில்; காலமுன். 2. நோயை.
3. வந்தவனவனினி, வந்தனவனியவன்.
4. உய்ந்தனன் பேர்வதோர்; பெயர்வதோர், போர்வதற்கு. (26)

28. இறந்திலன் செருக்களத் திராமன் ருதைதான்
அறந்தலை நிரம்பமூப் படைந்த பின்னரும்
துறந்தில னென்பதோர் சொல்லுண் டானபின்
பிறந்தில னென்பதிற் பிறிதுண் டாகுமோ.

இராமன் தாதை - இராமனுடைய தந்தை, செருக்களத்து இறந்திலன் - (வீர சுவர்க்கம் பெறும்வண்ணம்) போர்க்களத்தில் இறந்தானில்லை, (அன்றி) தான் மூப்பு அடைந்த பின்னரும் - தான் முதுமையை அடைந்த பிறகும், அறம் தலை நிரம்ப - அறம் முழுதும் நிரம்பும்படி, துறந்திலன் - துறவறத்தை மேற்கொள்ளவில்லை, என்பது ஓர் சொல் - என்பதான ஓர் இழிந்த பேச்சு, உண்டானபின் - (உலகத்தாரிடையே) தோன்றியபின், பிறந்திலன் என்பதின் - (இவன்) பிறந்தும் பிறவாதவன் என்ற இழிவினும், பிறிது உண்டாகுமோ - வேறு உளதாகுமோ? (ஆகாது என்றபடி).

உலகில் பிறந்தோர் ஒவ்வொருவரும், இல்லறம் மேற்கொண்டு அதனை முறையாக நடத்திப் பின்னர்த் துறவு பூண்டு அதன் பயனையும் பெறுதலே சிறப்புடையதாகும்; அதுவே அறந்தலை நிரம்பியது எனலாம். ஆதலால், அறந்தலை நிரம்பத் துறந்திலன் என்பதோர் சொல் என்னுள். அரசர்க்குப் போர்க்களத்தே விழுப்புண் பட்டு உயிர் துறந்து வீரசுவர்க்கம் பெறுதல் சிறந்ததாகலின் அதனை முன்னர்க் கூறினான்.

இராமன் தாதை என்று தன்னைச் சொல்லிக்கொண்டது பிள்ளையைப் பெற்ற பின்னும் துறந்திலன் என்ற குறிப்பை உடையது. அற உருவினான இராமனுக்குத் தாதையாயிருந்தும், தான் அறந்தலை நிரம்பப் பெருதிருத்தலைக் குறிக்கக் கூறியது எனலுமாம். செருக்களத்து இறவாமல் மூத்துவிளிதல் அரசர்க்கு இழிதகவுடைத்து என்பது, “செற்ற தெவ்வர் தேளந்தம தாக்கியும், தருப்பையிற் கிடத்தி வாளிற் போழ்ந்து, செருப்புக் கன் மன்னர் செல்வுழிச் செல்கென, மூத்து விளிதலிக் குடிப்பிறந்தோர்க்கு, நாப்புடை பெயராத நானுத்தக வுடைத்து” (மணி.23: 12 - 16) என்றமையாலும், புறநா. 93; தொல். அகத். கு. 44. ந. உரை, அகநா. 61 : 1 - 3. ஆகியவற்றாலும் பெறப்படும். பிறந்திலன்: “இறந்தில னிருந்தன னென்செய் தாற்றுவான், பிறந்திலன் பரதனிபெறுத லாலென்னுள்” (155).

“ஆற்ற, அறஞ்செய் தருளுடைய ராகுமின் யாரும், பிறந்தும் பிறவாதா ரில்” (நாலடி. 7).

- (பி - ம்.) 1. இறந்தனன். 2. நிரம்பி மூப்பு, நிரப்பி மூப்பு; நின்றறம் படைத்த பின்னரும்.
3. என்றதோர், என்னதோர். 4. பிறந்தனன்; என்றலா, என்ற சொல்.

29. பெருமக னென்வயிற் பிறக்கச் சீதையாம்
 திருமகண் மணவினை தெரியக் கண்டயான்
 அருமக னிறைகுணத் தவனி மாதெனும்
 ஒருமகண் மணமுங்கண் டுவப்ப வெண்ணினேன்.

பெருமகன் - புருஷோத்தமனான இராமன், என்வயின் பிறக்க - எனக்கு மகனாகத் தோன்ற, (அவனுக்குரியவளாக) சீதை ஆம் திருமகள் மணவினை - சீதையாகிற இலக்குமியின் திருமணத்தை, தெரியக் கண்ட யான் - நேராகப் பார்த்த நான், அருமகன் - அவ்வருமை மகன் இராமன், நிறைகுணத்து - நிறைந்த குணங்கடையுடைய, அவனி மாத் எனும் - பூமிதேவி என்கிற, ஒரு மகன் மணமும் - ஒப்பற்ற பெண்ணை மணந்துகொள்ளுதலையும், கண்டு உவப்ப எண்ணினேன் - கண்ணூரக் கண்டு மகிழ நினைத்தேன்.

திருமாலுக்குத் திருமகள், பூமகள் ஆகிய இரு தேவிமார் உள்ளமை உலகமறிந்த உண்மை. அரசர் அவனி மாதை மணத்தல்: 38; சிந்தாமணியில், பூமகளிலம்பகம் என்ற பகுதி சீவகன் நாட்டரசரிமை ஏற்றதைக் கூறுவது காண்க. திருமகளும் பூமகளும் இராமபிரானின் பத்தினியர் என்றது: 298, 362, 400.

இதுகாறும் மன்னன் தான் துறக்க விரும்பியதற்குக் காரணங் கூறி, இச்செய்யுள்முதல் இராமபிரானுக்கு அவன் முடிசூட்ட விரும்பியதைக் கூறுகின்றான்.

- (பி - ம.) 1. பெருமகன் மகள்வயிற் பிறந்த.
 3. அருமக னிறை குணத்து, அருமறை நிறைகுணத்து; மாதொடும்.
 4. அருமறை உவப்பதாயினேன், உவப்பவுன்னினேன். (28)

30. நிவப்புறு நிலனெனு நிரம்பு நங்கையும்
 சிவப்புறு மலர்மிசைச் சிறந்த செல்வியும்
 உவப்புறு கணவனை யுயிரி னெய்திய
 தவப்பயன் ருழ்ப்பது தரும மன்றரோ.

நிவப்பு உறு - உயர்வு பெற்ற, நிலன் எனும் - பூமி என்னும், நிரம்பு நங்கையும் - எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பிய தேவியும், சிவப்பு உறு மலர் மிசை - செந்நிறம் பெற்ற தாமரை மலர்மீது, சிறந்த - சிறப்பமைய வீற்றிருக்கும், செல்வியும் - திருமகளும், உவப்பு உறு - (தத்தம் உள்ளத்துக்கு) மகிழ்ச்சியைத் தரும், கணவனை - தலைவனை, உயிரின் - தத்தம் உயிர்போல, எய்திய தவம் பயன் - அடைவதற்கு உதவிய தவத்தின் பயனை, தாழ்ப்பது, தாமதிக்கச் செய்வது, தருமம் அன்று - தருமம் ஆகாது. அரோ : அசை.

முன் செய்யுளின் கருத்தையே மறுமுறையும் கூறி, இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டும் நாளைத் தாழ்ப்பது தருமமாகாதென்று கூறுகின்றான்.

பூமகள், மண்மகள் இருவரும் இராமபிரானைத் தலைவனாக அடைதல் : “பொன்னு யிர்த்தபூ மடந்தையும் புவியெனும் திருவும், இன்னு யிர்த்துணை யிவனென நினைக்கின்ற விராமன்” (38).

(பி - ம்.) 1. நிரம்புமங்கையும், நிரப்பு மங்கையும்.

2. பெரிய செவியும். 3. எய்தினர்.

4. இழப்பது.

(29)

31. ஆதலா விராமனுக் கரசை நல்கியிப்

பேதைமைத் தாய்வரும் பிறப்பை நீக்குவான்
மாதவந் தொடங்கிய வனத்தை நண்ணுவேன்
யாதுநுங் கருத்தென வினைய கூறினான்.

ஆதலால்—, அரசை - அரசாட்சியை, இராமனுக்கு நல்கி - இராமனுக்கு அளித்துவிட்டு, பேதைமைத்து ஆய் வரும் பிறப்பை - அறியாமையையுடையதாக வரும் பிறவி நோயை, நீக்குவான் - விலக்கும்பொருட்டு, மா தவம் தொடங்கிய - பெரிய தவத்தைத் தொடங்குவதற்காக, வனத்தை நண்ணுவேன் - காட்டை அடைவேன்; நும் கருத்து யாது - (இதைப்பற்றி) உங்கள் கருத்து யாது? என - என்று, இனைய கூறினான் - இத்தன்மையானவற்றை விளம்பினான்.

பேதைமை - அவிச்சை. பேதைமையாய் வரும் பிறப்பு; “பிறப்பென்னும் பேதைமை நீங்க” (குறள். 358-ம் பரிமேலழகர் உரையும் காண்க); “பேதைமையென்னும் வித்திற் பிறந்து” (சீவக. 1389).

(பி - ம்.) 2. பேதைமை, தாய்வரும், பேதைமைத் தால்வரும்; நீக்கியான், நீக்குறும்.

3. தொடங்குற, தொடங்குவான்; நண்ணுமேவற்கு.

4. இனிய கூறினன், இனிது கூறினான்.

(30)

மந்திரக் கிழவரின் உட்கோள்

(கவிநிலைத்துறை)

32. திரண்ட தோளின னிப்படிச் செப்பவுஞ் சிந்தை

புரண்டு மீதிடப் பொங்கிய வுவுகைய ராங்கே

வெருண்டு மன்னவன் பிரிவெனும் விம்முறு நிலையால்

இரண்டு கன்றினுக் கிரங்குமோ ராவென விருந்தார்.

திரண்ட தோளினன் - பருத்த தோள்களை உடைய தசரதன், இப்படி செப்பவும் - இவ்வாறு கூறவும், (மந்திரக் கிழவர்) சிந்தை - மனத்தில், புரண்டு மீது இட பொங்கிய - எழுந்து மேலோங்கிப் பொங்கிய, உவுகையர் - மகிழ்ச்சியை உடையவராகி, ஆங்கே - அதே நேரத்தில், மன்னவன் பிரிவு என்னும் - அரசனுடைய பிரிவு என்கிற

விம்முறு நிலையால் வெருண்டு - வருத்தந் தரும் நிலைமையால் மனம் கலங்கி, இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் ஓர் ஆ என - இரண்டு கன்று களுக்காக மனமிரங்கும் ஒரு பசுவை ஒத்து, இருந்தார் - ஒன்றும் (தெளிய மாட்டாதவராக) இருந்தனர்.

இரண்டு கன்றையுடைய ஆ இரண்டில் ஒன்றை விடும் நிலை வந்தபோது எதையும் பிரிய இயலாமல் இரண்டுக்கும் இரங்குவது போல, தசரதன் கானகம் செல்வதையும் இராமன் அரசனாகாமல் இருத்தலையும் விரும்பாமல் இருவரையும் விட மனமின்றி இரங்கினர் என்று உவமையை விரித்துக் கொள்க. உவகையும் விம்முறு நிலையும் அடைதல் : “இன்னலு முவகையு மிரண்டு மெய்தினான், தன்னல தொருபொரு டனக்கு மேலிலான்” (ஆரணிய. 1115); “துன்பமு முவகையுள் சமந்த வுள்ளத்தான்” (சுந்தர. 573). இரண்டு கன்றினுக் கிரங்கு மோரா: “இருவருந் தொழுதன ரிரண்டு கன்றொரீஇ; வெருவரு மாவெனத் தாயும் விம்மினான்” (447).

- (பி - ம்.) 1. தோளண்ணலப்படிச்; செப்பலும், செப்பவே.
2. மீதெழப்; உவகை யாங் கெய்தா, எய்தி; துயரினாராங்கே.
3. வேருண்ட, தெருண்ட; விம்முறு நிலையார், விதிர்ப்புறு நிலையால், வெருவருநிலையார், வெறுவுறு நிலையால், ஏழுறு நிலையார்; திச்சுடத் தியங்கி, தித்துயரெய்த.
4. கண்ணினுக்கு; இரங்கிய வாவென. (31)

33. அன்ன ராயினு மரசனுக் கதுவல்ல துறுதி
பின்ன ரில்லெனக் கருதியும் பெருநில வரைப்பின்
மன்னு மன்னுயிர்க் கிராமனின் மன்னவ ரில்லை
என்ன வன்னியும் விதியது வலியினு மியைந்தார்.

அன்னர் ஆயினும் - (அமைச்சர் மன்னன் பிரிவுக்கு வருந்தி) அத்தன்மையராயினும், அரசனுக்கு - தயரதனுக்கு, பின்னர் உறுதி - மறுமைக்கு நன்மையாவது, அது அல்லது இல் - தவம் செய்யச் செல்வதையன்றி (வேறு) இல்லை, என கருதியும் - என்று எண்ணியும், பெருநில வரைப்பில் - பெரிய நில உலகத்தில், மன்னும் - தங்கும், மன் உயிர்க்கு - நிலைபெறுடைய உயிர்களுக்கு, இராமனின் - இராம பிராணைப் போல, மன்னவர் - (சிறந்த) அரசர், இல்லை என உன்னியும் - இலர் எனக் கருதியும், விதியது வலியினும் - விதியின் வலிமையாலும், இயைந்தார் - (மன்னன் விருப்பத்திற்கு) இணங்கினார்கள்.

மன்னன் விருப்பத்திற்கு அமைச்சர்கள் இணங்கினமைக்குப் பொருத்தமான மூன்று காரணங்கள் காட்டப்பெற்றுள்ளன. அவர்கள் தம் இசைவைக் குறிப்பால் உணர்த்தினரென்க.

அமைச்சர் இயைந்தமையால் மேலே தயரதன் இராமனுக்கு முடிசூட்ட உறுதி செய்தான். அதனை அறிந்து கைகேசி மனந்திறம்பு

தலையும் அதன்மேல் உண்டாகும் விளைவுகளையும் எண்ணி, 'விதியது வலியினும்' என்றார்.

இராமபிரான் திறத்து அமைச்சர் முதலியோர் கொண்ட கருத் துக்கள் மேலே வரும் வசிட்ட முனிவர் கூற்றால் விளங்கும்.

- (பி - ம்.) 1. அன்னதாயினும் : அரசற்கு மதுவல்லது, அதுவல்ல தரசனுக்கு, இது வலா லரசனுக்கு.
 3. மன்னனுக்கிராமனின்; இன்னுயிர்க், இராமனின் மன்னுயிரில்லை, இராமனே யன்றி மற்றில்லை, இராமனென்னுயிரது வகையே.
 4. எண்ணியும்; வகையினுமிசைந்தார். (32)

வசிட்டர் கூறத் தொடங்கல்

34. இருந்த மந்திரக் கிழவர்த மெண்ணமு மகன்பால்
 பரிந்த சிந்தையம் மன்னவன் கருதிய பயனும்
 பொருந்து மன்னுயிர்க் குறுதியும் பொதுவுற நோக்கித்
 தெரிந்த நான்மறைத் திசைமுகன் நிருமகன் செப்பும்.

தெரிந்த நால்மறை - ஆராய்ந்த நான்கு வேதங்களின் அறிவைப் பெற்றுள்ள, திசைமுகன் திருமகன் - நான்முகன் திருமகனுள் வசிட்ட முனிவன், இருந்த - (அவ்வவையில் கூடி) இருந்த, மந்திரம் கிழவர் தம் எண்ணமும் - அமைச்சர்களின் கருத்தையும், மகன் பால் - தன் மகனாகிய இராமனிடத்தில், பரிந்த - அன்பு கொண்ட, சிந்தை - மனத்தையுடைய, அ மன்னவன் - அந்தத் தயரதன், கருதிய - எண்ணிய, பயனும் - பயனுள்ள செயலையும், மன் உயிர்க்கு பொருந்தும் உறுதியும் - (அச்செயலால்) நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு விளையக்கூடிய நன்மையையும், பொது உற நோக்கி - நடுவுநிலை பொருந்த ஆராய்ந்து, செப்பும் - (பின்வருமாறு) கூறுவானான்.

பொதுவுற நோக்கி என்றது, மந்திரக் கிழவரைப் போல இரண்டு கன்றினுக்கு இரங்கும் ஆவைப் போன்று இராது நடுநிலையில் நின்று ஆராய்ந்து என்றபடி.

- (பி - ம்.) 1. கிழவரது; எண்ணமுந்தன்பால்; மகன்மேல்.
 2. சித்தையும், சித்தைய மன்னவன், சித்தனை மன்னவன்.
 3. பொருந்த; உறுவதும்; பொதுவுற.
 4. தெரிந்து; திசைமுகன் மகனிலை. (33)

வசிட்ட முனிவர் கூறுதல்

35. நிருப நின்னில மன்னவர் நேமிபண் டுருட்டிப்
 பெருமை யெய்தினர் யாவரே யிராமனைப் பெற்றார்
 கரும மும்மிது கற்றுணர்ந் தோர்கட்குக் கடவ
 தரும மும்மிது தக்கதே நினைந்தனை தகவோய்.

தகவோய் - தகுதியுடையோனே, நிருப - மன்ன, பண்டு - முன்பு, நேமி உருட்டி - ஆக்ஞா சக்கரத்தைச் செலுத்தி, பெருமை எய்தினோர் - மேன்மை அடைந்தவர்களான, நின் குலம் மன்னர் - உன் குலத்து அரசர்களுள், யாவர் இராமனைப் பெற்றார் - எவர் இராமனைத் தம் மகனாகப் பெறும் பேற்றை அடைந்தார்? (உன்னையன்றி; வேறு எவரும் இலர்; ஆகவே) கருமமும் இது - (இப்போது) செய்யத்தக்க காரியமும் இதுவே; கற்றுணர்ந்தோர்கட்கு - அற நூல்களைக் கற்று நல்லுணர்வு பெற்றவர்களுக்கு, கடவ - செய்யக்கடவதாகிய, தருமமும் இது - தருமமும் இதுவே; தக்கதே நினைந்தனை - தகுதியையுடைய செயலையே கருதினை.

இதுமுதல் ஏழு செய்யுட்கள் ஒரு தொடர்; வசிட்ட முனிவர், 'யாது நும் கருத்து' என்ற மன்னன் வினாவுக்கு விடையாகக் கூறியவை; 41-ஆம் செய்யுளில் உள்ள புகன்றான் என்பதனோடு இயைந்து முடிவு கொள்ளும்.

முனிவர் மன்னனிடம் கொண்ட மதிப்பினாலும் அவன் தகுதியே கருதிய பெருமை நோக்கியும், அவனை 'நிருப' என்றதனோடு அமையாது, 'தக்கோய்' எனவும் விளித்தார். சூரிய வமிசத்து மன்னர் களிற் பலர் வீரம், கொடை முதலியவற்றால் சிறந்து விளங்கினரேனும், இராமனை மகனாகப் பெறும் பேறு தயரதன் ஒருவனுக்கே உண்டானமையால் அவனை அவர்கள் அனைவரிலும் சிறந்தவனாகக் கருதிப் போற்றினார் என்க. நேமி - ஆக்ஞா சக்கரம். கருமம் என்றது ஒருவன் தன் நலம் குறித்து ஆற்றும் கடமை. தருமம் என்றது யாவருக்கும் பயன் தரும் செயல். முன்னது தயரதன் துறவையும் பின்னது இராமன் முடி குடுதலையும் குறித்தன.

(பி - ம.) 1. நின் குல மரபினோர், மரபுளோர், முதலினோர்.

2. கருமமேயிது; உணர்ந்தோய்க்கினிக், உணர்ந்தோர்க்கினிக்.

3. உரைத்தனை.

(34)

36. புண்ணியம் புரி வேள்விகள் யாவையும் புரிந்த அண்ண லேயினி யருந்தவ மியற்றவு மடுக்கும் வண்ண மேகலை நிலமகண் மற்றுனைப் பிரிந்து கண்ணி முந்தில ளெனச்செயு நீ தந்த கழலோன்.

புண்ணியம் புரி - நற்பயன்களைத் தருகிற, வேள்விகள் யாவையும் - (மன்னருக்குரிய) வேள்விகள் யாவற்றையும், புரிந்த - செய்த, அண்ணலே - பெரியோனே, இனி - இனிமேல், அரு தவம் இயற்றவும் அடுக்கும் - செய்தற்கரிய தவங்களை நீ ஏற்றுச் செய்தலும் பொருந்தும்; வண்ணம் மேகலை நிலம் மகன் - அழகிய மேகலா பரணம் பூண்ட பூமிதேவி, உனை பிரிந்து - உன்னை விட்டுப் பிரிவதனால், கண் இழந்திலள் என - கண்ணை இழக்கவில்லை என்று சொல்லும்படி, நீ தந்த கழலோன் - நீ பெற்ற வீரனான இராமன், செய்யும் - செய்வான்.

தயரதன் வேள்விகள் யாவையும் புரிந்தவன் என்பது : பால. 171. பிறருக்குத் தீமை உண்டாகும்படி அசுரராதியோர் செய்யும் வேள்வியும் உண்டாதலின் அதனை மாற்றி, 'புண்ணியம் புரி வேள்விகள்' என்றார். வேள்விகள் பல புரிந்தவரே தவம் செய்யத் தக்கவர்கள் என்பதும் இங்குக் கூறப்பெற்றது. நிலமகள் வண்ண மேகலை - கடல். அரசனுக்குக் கண் : "கண்ணெனப் படுவ மூன்று காவலர் கல்வி காமர், விண்ணினைச் சுழல வோடும் வெய்யவர்" (குளா. மந்திர. 30); "மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்கெலாம், கண்ணு மாவியு மாம்பெருங் காவலன்" (பெரிய. திருநகரச்.). கழலோன் - வீரக்கழலை அணிந்தவன்; தாடகையைக் கொன்று பரசுராமனை வென்று கட்டிய கழல்; இங்கே இதைச் சுட்டியது பகையைப் பொருள் தகுதியுடையவன் என்பதைப் புலப்படுத்த.

- (பி - ம்.) 1. புண்ணியம் தொடர், புண்ணியம் பல; எண்ணருந்தவம்; தான் முனர்ப் புரிந்த.
2. அண்ணல் நீ; இருந்தவம் புரியவு மடுக்கும்.
4. எனச் செய. (35)

37. புறத்து நாமொரு பொருளினிப் புகல்கின்ற தெவனோ அறத்தின் மூர்த்திவந் தவதரித் தானென்ப தல்லால் பிறத்தி யாவையும் காத்தவை பின்னின்று துடைக்கும் திறத்தின் மூவருந் திருத்தின திருத்துமத் திறலோன்.

அறத்தின் மூர்த்தி - தருமத்தின் வடிவான பரம்பொருள், வந்து - (தன்னிச்சையால் இவ்வுலகில்) வந்து, அவதரித்தான் என்பது அல்லால் - (இராமனாக) அவதரித்துள்ளான் என்பதையன்றி, புறத்து - (அதனின்) வேறாக, நாம் புகல்கின்றது ஒரு பொருள் எவன் - நாம் சொல்லத்தக்கதொன்று யாது? யாவையும் பிறத்து - (உலகத்து) எல்லா வற்றையும் தோற்றுவித்து, பின் நின்று காத்து - (அவற்றை) அப்பால் நின்று காத்து, அவை துடைக்கும் - அவற்றை அழிக்கின்ற, திறத்தின் மூவரும் - அவ்வத் திறம்படைத்த (பிரமன், திருமால், உருத்திரன் என்ற) மும்மூர்த்திகளும், திருத்தின - செய்வனவற்றை, அ திறலோன் - எல்லா ஆற்றலுங்கொண்ட அவ்விராமன், திருத்தும் - (தான் ஒரு வனாகவே) செய்து முடிப்பான்.

'மும்மூர்த்திகளுக்கும் அப்பாற்பட்ட பரம்பொருளே இராமனாக வந்து அவதரித்துள்ளானாதலால், அவனால் ஆகாததொன்றில்லை' என இராமபிரானது அவதாரச் செய்தியை வசிட்ட முனிவர் குறிப்பிக் கின்றார்.

பிறத்து - பிறந்து என்பதன் பிறவினை. பிறத்தி : இகரம் குற்றிய லிகரம். அறத்தின் மூர்த்தி: "தரும மன்னநிற் றந்த" (63); "தரும மூர்த்தி" (யுத்த. 2211); "அறவாழி அந்தணன்" (குறள். 9)

என்பதற்கு, 'பலவேறு வகைப்பட்ட அறங்கள் எல்லாவற்றையும் தனக்கு வடிவாக உடையவன்' என்று பரிமேலழகர் எழுதிய உரை இங்கே கருத்த தக்கது. திருத்துதல் - செம்மையாகச் செய்தல்; "மூவர் காரியமுந் திருத்தும் முதல்வன்" (திவ். பெரியாழ்வார். 4. 4 : 1).

- (பி - ம்.) 1. நாமொரு பொருளினிப், நாமினியொரு பொருள்; புகலுவதெவனோ, நாமினிப் புகல்கின்றதொரு பொருளில்லை.
3. பிறத்தல் யாவையும், பிறத்தல் காத்தவை, பெறுத்தல் யாவையும்; பின்னுறத் துடைக்கும், பின்னின்று துடைத்தல்.
4. திறத்து மூவரும்; திருத்திய திருத்தறத், திருத்திடத் திருத்துமத். (36)

38. பொன்னு யிர்த்தபூ மடந்தையும் புவியெனுந் திருவும்
இன்னு யிர்த்துணை யிவனென நினைக்கின்ற விராமன்
தன்னு யிர்க்கென்கை புல்லிது தற்பயந் தெடுத்த
உன்னு யிர்க்கென நல்லன்மன் னுயிர்க்கெலா முரவோய்.

உரவோய் - வலிமையை உடையவனே, பொன் உயிர்த்த பூ மடந்தையும் - அழகைத் தோற்றுவிக்கும் சீதேவியும், புவி எனும் திருவும் - பூமிதேவி என்னும் பெண்ணும், இன் உயிர் துணை இவன் என நினைக்கின்ற இராமன் - (தத்தம்) உயிர்க்கு இனிய துணைவன் இவனே என்று நினைக்கின்ற இராமன், தன் உயிர்க்கு (நல்லன்) என்கை புல்லிது - தன் உயிரை ஒம்புதலில் நல்லவன் என்று சொல்லுதல் புன்மையானது; (அவன்) தன் பயந்து எடுத்த - தன்னைப் பெற்றெடுத்த, உன் உயிர்க்கு என - உன் உயிர்க்கு (நல்லன்) ஆவது போல, மன் உயிர்க்கு எல்லாம் நல்லன் - நிலைபெற்ற எல்லா உயிர்களுக்கும் நல்லவனாவான்.

நல்லன் - நன்மை செய்பவன். நல்லன் என்பதனை முன்னும் கூட்டுக. இராமன் தயரதனுக்கும் பிற உயிர்களுக்கும் நல்லன் : "என்மக னென்க னென்னுயி ரெல்லா வுயிர்கட்கும், நன்மகன்" (கைகேசி சூழ்வினை.). இராமன் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானன் என்றார். இராமபிரான் உலகத்தால் போற்றப்படுவான்; ஆகவே அவனுக்கு முடிகூட்டுதலை உலகம் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளும் என்பது வசிட்டன் கருத்து.

- (பி - ம்.) 2. நினைகின்ற.
3. என்னுயிர்க்கு: புல்லிதிங்குவற் பயத்தெடுத்த, புல்லிதங்குவற் பயத் தெடுத்த.
4. மற்றுயிர்க் கெலாம்; உரவோன். (37)

39. வார மென்னினிப் பகர்வது வைகலு மனையான்
பேரி னால்வரு மிடரெலாம் பெயர்கின்ற பயத்தால்
வீர நின்குல மைந்தனை வேதியர் முதலோர்
யாருந் தாஞ்செய்த நல்லறப் பயனென விருப்பார்.

அயோத்தியா காண்டம்

வீர - வீரனே. வைகலும் - நாள்தோறும், அணையான் - அந்த
 ாமனது, பேரினல் - பேரைச் சொல்லுதலால், வரும் இடர் எலாம் -
 (ஒருவருக்கு) வரும் துன்பங்கள் எல்லாம், பெயர்கின்ற பயத்தால் -
 நீங்கிப் போகின்ற பயனால், நின் குலம் மைந்தனை - உன் சிறந்த
 மகனான இராமனை, வேதியர் முதலோர் யாரும் - வேதமறிந்த அந்தணர்
 முதலானோர் யாவரும், தாம் செய்த நல் அறம் பயன் என இருப்பார் -
 தாங்கள் இயற்றிய நல்ல அறங்களின் பயனானவன் என்று கருதியிருக்
 கிருர்கள்; (இவ்வாறாக) வாரம் - (குடிமக்களுக்கு அவனிடம் உள்ள)
 அன்பைப்பற்றி, என் இனி பகர்வது - என்ன இப்போது கூறுவது?

வாரம் - அன்பு; தடை எனலுமாம்; இராம நாம மகிமை : பால.
 பாயிரம்; “அண்டமு மகிலமு மறிவரு நெறியால், உண்டவ னொருபெய
 ருணர்குந ருறுபே, நெண்டவ நெடிது” (ஆரணிய. 117); கிட்கிந்தா.
 300; 361; 964; 972. சுந்தர. 89; 552; யுத்த. 2211; 3762 முதலியன
 காண்க. பேரினல் இடையூறு பெயர்கின்றமை : “தீமையவை தீர,
 ஏறும்வகை யிங்குள திராமவென வெல்லாம், மாறுமதின் மாறுபிறி
 தில்” (சுந்தர. 89); “ஈதைகள் தீர்க்கும் நாமத் திராமனை” (யுத்த. 2211).

- (பி - ம்.) 1. மறைப்பொருள் அணையான்.
 2. பாரினல் வரும்; இடையூறு, இடையூறு; பெயர்க்கின்ற, பேர்கின்ற;
 போக்கு கற்பயனால்; பேரை போதத் தம்மிடர்பல பிதிர்கின்ற;
 திறத்தால்.
 4. பாரும்; யாஞ்செய்த; நல்லறத்தவமென, நல்லறந்தவமென, நல்லற
 மாகுமென்று. (38)

40. மண்ணி னுந்நல்லன் மலர்மகள் கலைமகள் கலையூர்
 பெண்ணி னுந்நல்லன் பெரும்புகழ்ச் சனகியோ நல்லன்
 கண்ணி னுந்நல்லன் கற்றவர் கற்றிலா தவரும்
 உண்ணு நீரினு முயிரினு மவனையே யுகப்பார்.

மண்ணிலும் நல்லன் - (பொறுமையால்) பூமியினும் மேலான
 வரும், மலர்மகள் கலைமகள் கலை ஊர் பெண்ணினும் - பூமிகளும்
 கலைமகளும் கலைமான் வாகனமுடைய சதிதேவியுமாகிய மூவரின்மும்,
 நல்லன் - (முறையே அழகாலும், அறிவாலும், கற்பாலும்) மேலான
 வரும் (ஆகிய), சனகியாம் நல்லன் - சீதையாகிய நல்லவளது,
 கண்ணினும் நல்லன் - கண்ணினும் நன்மையானவன்; கற்றவர்
 கற்றிலாதவரும் - கற்றவர்களும் கல்லாதவர்களும், உண்ணும் நீரினும் -
 தாம் பருகும் நீரைக் காட்டிலும், உயிரினும் - தம்முயிரைக் காட்டிலும்,
 அவனையே உகப்பர் - அவ்விராமனையே விரும்பி மகிழ்வார்கள்.

நாடாளும் அரசனொருவனுக்கு, அவன் தேவியாகிய அரசியும்
 மிக்க மாட்சியுடையளாதல் இன்றியமையாதது; “புகழ்புரிந் தில்லி
 லோர்க் கிஸ்லை யிகழ்வார்முன், ஏறுபோற் பீடு நடை” (குறள். 59);
 பலவகைச் சிறப்பும் பொருந்திய இராமனுக்கு உற்ற துணைவியான

வளும் பலவகையில் மேம்பாடுற்றவளாக அமைந்துள்ளாள்; எனவே, இராமனிடத்து அரசாட்சியை ஒப்பித்தல் எவ்வகையிலும் ஏற்படையதே என்ற கருத்துப்பட, வசிட்ட முனிவர் இங்கே சானகிப்பிராட்டியின் பெருமையையும் எடுத்து இணைத்துக் கூறினார்.

‘நீரின்றமையா துலகு’ என்ற சிறப்புடைய உண்ணும் நீரினும் மக்கட்குச் சிறந்தவனாகின்றான் இராமபிரான்; உயிரினும் சிறந்த பொருள் யார்க்கும் இல்லைபாயினும், உலகுக்கே உயிராகும் உயர்தகுதி வாய்ந்த இராமபிரானைத் தம்முயிரினும் மேலாக மக்கள் மதிப்பர் என்றார்; “இன்னுயிர்க்கு மின்னுயிரா யிருநிலமுன் காத்தளித்த, பொன்னுயிர்க்குங் கழலவர்” (பால. 718) என மனு குலத்தோர் சிறப்பிக்கப் பெறுதலும் காண்க.

குறிப்பு: இதனை ஓர் அதிகப் பாடலாகக் கொள்ளலாம். எல்லா அச்சப் புத்தகங்களிலும் காண்கிறது. ஒரு சுவடியில்மட்டும் இல்லை. இருந்தாலும் பொருத்தமாக இல்லை.

- (ப - ம்.) 1 மண்ணினு நல்லன், மண்ணிலு நல்லன்; கலைமகள் மலர்மகள், மலைமகள், கலைதேரி மாமகள்; மலைமகள் மலர்மகள், நாமகள், மலைமகள்; மலர்மகள்.
2. பெண்ணினு நல்லன்; சனகியோ நல்லன், சனகி பேருலகின், சனகி என்றுரைப்பான்; ஆமெனப் பெரும் புகழ்ச் சனகி, பெரும் புகழ்ச் சனகியுமவன்.
3. கண்ணினு நல்லர், கண்ணிலும் நல்ல; கற்றிலாதாரும், கற்றிலாத வர்க்கும்.
4. நீரினும் உவரினும்; அவனையே உவப்பார், உவப்பர், இவனையே உவப்பார், அவனையே உவப்பார், இவனையே உவப்பார். (39)

41. மனிதர் வானவர் மற்றுளோ ரற்றங்காத் தளிப்பார்
இனிய மன்னுயிர்க் கிராமனிற் சிறந்தவ ரில்லை
அனைய ஓதலி னரசநிற் குறுபொரு ளறியின்
புனித மாதவ மல்லதொன் றில்லெனப் புகன்றான்.

அரச - மன்னனே, மனிதர் - மானிடரும், வானவர் - தேவரும், மற்று உள்ளோர் - (இவரல்லாத) பிறருமான அனைவருடைய, இனிய மன் உயிர்க்கு - இனிய நிலைபெறுடைய உயிர்களுக்கெல்லாம். அற்றம் காத்து -(நேரும்) கேடுகளைக் காத்து, அளிப்பார் - அருளாட்சி செய்யத்தக்கவர், இராமனின் சிறந்தவர் இல்லை - இராமனைவிட மேலானவர் எவரும் இல்லை; அனையன் ஆதலின் - அவன் அத்தகையவன் ஆதலினால், நிற்கு உறுபொருள் அறியின் - உனக்கு (இப்போது) பொருந்திய காரியத்தை நினைக்குமிடத்து, புனிதம் மாதவம் அல்லது - தூய பெரிய தவம் மேற்கொள்ளுதலையன்றி, ஒன்று இல் என - பிறிதொன்று இல்லை என்று, புகன்றான் - (வசிட்டன்) கூறினான்.

அயோத்ய—3

“இருந்த மந்திரக் கிழவர்” என்று தொடங்கிய செய்யுள் முதல் இது முடிய வசிட்டர் மன்னன் கருத்தை ஒட்டிக் கூறியவை. இவற்றுள் முனிவர் இராமபிரானுக்குரிய தகுதிகளை எடுத்துக் கூறியதோடு, அவன் பரம்பொருளின் அவதாரம் என்றும், அவன் ஆட்சி பெறுவதால் பூவுலகில் மட்டுமேயன்றி ஏனைய உலகங்களிலுள்ள உயிர்களும் நன்மை பெறுமென்றும், மன்னன் கருதியபடி இராமனுக்கு முடிசூட்டித் தான் தவம் மேற்கொள்ளுதலே எவ்வகையிலும் ஏற்படையதென்றும் கூறி முடித்தார்.

மற்றுளோர் - நாகர் முதலியோர். அறங்காத்து அளித்தல் - தீமைகளைத் தடுத்து நல்லன விளைவித்தல். 3±-ஆம் செய்யுளில் முனிவர், “மன்னவன் கருதிய பயனும், பொருந்து மன்னுயிர்க் குறுதியும் பொதுவுற நோக்கி...இவை செப்பும்” என்பதற்கேற்ப இச்செய்யுள் அமைந்துள்ளமை காண்க. மன்னுயிர்க்கு இராமனிற சிறந்தவரில்லை: “மன்னுயிர்கட் கெல்லாம், தாயினு மன்பி னானே” (யுத்த. 702).

- (பி - ம்.) 1. வானுளோர்: மற்றுளாரறங்கள் காத்து, மற்றுளாவறங்கள், மற்றுளார் மங்கிடாது; அளிக்க.
2. இனியம் மன்னுயிர்க்; இன்னனிற சிறந்தவர்.
3. அனைய தாதலின், அனைய காதலில்; ஐயநிற்கு, அரசினுக்கு; அறையில்.
(40)

தசரதனது மகிழ்ச்சியும் உரையும்

42. மற்ற வன்சொன்ன வாசகங் கேட்டலு மகனைப் பெற்ற வன்றினும் பிஞ்ஞகன் பிடித்தவப் பெருவில் இற்ற வன்றினு மெறிமழு வாளவ னிழுக்கம் உற்ற வன்றினும் பெரியதோ ருவகைய னானான்.

(தயாதன்), அவன் சொன்ன வாசகம் கேட்டலும் - வசிட்ட முனிவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டவுடன், மகனை பெற்ற அன்றினும் - (தான் இராமனை) மகனாகப் பெற்ற அந்நாளில் அடைந்ததைக் காட்டிலும், பிஞ்ஞகன் பிடித்த அ பெருவில் - சிவபிரான் ஏந்திய பெரிய வில், இற்ற அன்றினும் - (இராமபிரானால்) ஓடிந்த அந்நாளில் அடைந்ததைக் காட்டிலும், எறி - வீசப்படும், மழு வாளவன் - மழு வாகிய படையைத் தரித்த பாசுராமன், இழுக்கம் உற்ற அன்றினும் - தாழ்வுற்ற நாளில் தான் அடைந்ததைக் காட்டிலும், பெரியது ஓர் உவகையன் ஆனான் - மிக்கதொரு மகிழ்ச்சியுடையவனானான்.

“மகன்றந்தைக் காற்று முதலி யிவன்றந்தை, என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ்சொல்” (குறள். 70) என்றபடி, தன் மகன் வசிட்டரால் புகழ்ப்பெற்றதைக் கேட்ட மன்னன் பேருவகை கொண்டான் என்க. அவ்வுவகை, தன் மகனால் தான் முன் மூன்று காலங்களில் பெற்ற உவகைகளிலும் பெரியதெனக் கூறுகின்றார். இராமபிரானைப் புதல்வ

னாகப் பெற்ற மன்னன் அவன் சான்றோனாக வளர்ந்து வந்ததை அறிந்து, “கரைசெய லரியதோர் களிப்பின் வைகினான்” என்றும் (பால. 315), அவன் சிவதனுசை முறித்த செய்தி கேட்டு, “நிலைமுக வலயங்க ணிமிர்ந்து நீங்கிட, மலையென வளர்ந்தன வயிரத் தோள் களே” (பால. 811) என்றும், அவன் பரசுராமனை வென்றமையறிந்ததும், “களிப்பெனுங் கரையிலாக் கடலு ளாழ்ந்தனன்” (பால. 1381) என்றும் முன்பு கூறியவற்றைக் காண்க. பெற்ற வன்றினும் உவகையனானான் : “பெற்ற நாளினும் பெரும்பூட் புதல்வரைக், கற்ற நாள்வயிற் கவி சிறந் துரைஇ, மகிழ்ச்சிக் கிளவி மழையென விசைப்ப” (பெருங். 1. 37 : 79 - 81); “முதியோள் சிறுவன், களிநெறிந்து பட்டன நென்னு முவகை, ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே” (புறநா. 277 : 2 - 4); இன்னும் புறநா. 278 : 9; 295 : 5 - 7, குறள். 68 - 69 முதலியனவும் காண்க. பிஞ்ஞகன் - சடையையுடைய சிவபிரான்.

(பி - ம்.) 2. பிடிக்குமப்; பொருவில்.

3. எழுமழுவானவன்.

(41)

43. அனைய தாகிய வுவகையன் கண்கணீ ரரும்ப முனிவன் மாமலர்ப் பாதங்கன் முறைமையி னிறைஞ்சி இனிய சொல்லினை யெம்பெரு மானருள் வழியின் தனிய னுனிலந் தாங்கிய தவற்கது தகாதோ.

அனையது ஆகிய உவகையன் - அத்தன்மையுள்ள மகிழ்ச்சியை அடைந்த தயரதன், கண்கள் நீர் அரும்ப - இன்பக் கண்ணீர் ததும்ப, முனிவன் - வசித்த முனிவனுடைய, மா - சிறந்த, மலர் பாதங்கள் - தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களை. முறைமையின் இறைஞ்சி - முறைப்படி வணங்கி, (அவனை நோக்கி) எம்பெருமான் - எம் ஐயனே, இனிய சொல்லினை - இதத்தையே சொல்லியருளினாய்; வழியின் - (முன்பும்) நீ காட்டியருளிய வழியிலேயே, தனியன் - துணையற்ற வனாகிய யான், நானிலம் தாங்கியது - புவியைத் தாங்கி அரசாட்சி செய்தது, அருள் வழியின் - நீ அருளிய வழியில்தான்; அது - அந்த அருள், அவற்கு - இராமனுக்கும், தகாதோ - பொருந்தாதோ? (பொருந்தும் என்றபடி).

இதுவும் அடுத்த கவியும் ஒரு தொடர்; அதன் ஈற்றில் உள்ள “உரைசெய்து மகிழ்ந்தான்” என்பதனோடு முடிவுறும். முறைமையின் இறைஞ்சுதல் : “மாத வன்றனை வரன்முறை வணங்கி” (59).

(பி - ம்.) 1. அனையனாகிய ; கண்ணினீர்; அரும்பி.

2. முனைவன்.

3. இனிது ; சொல்லினன் ; எம்பெருமானுள் ; அருள் வழியின்; அருளன்றோ.

4. அவற்கிவ.

(42)

44. எந்தை நீயுவந் திதஞ்சொல வெங்குலத் தரசர்
அந்த மில்லதோர் பெரும்புகழ் வனியி னிறுத்தி
முந்து வேள்வியு முடித்துத்தம் மிருவினை முடித்தார்
வந்த தவ்வரு ளெனக்குமென் றுரைசெய்து மகிழ்ந்தான்.

எந்தை - எம் தந்தை போன்றேய், எம் குலத்து அரசர் - எங்கள் குலத்து முன்னோரான அரசர், நீ உவந்து இதம் சொல - நீ மன மகிழ்ந்து அவர்களுக்கு நல்ல உபதேசங்களைச் சொல்ல, அவனியில் - (இந்தப்) பூமியில், அந்தம் இல்லது ஓர் பெருபுகழ் நிறுத்தி - அளவற்ற பெரும் புகழை நிலைநிறுத்தி, முந்து வேள்வியும் முடித்து - முதன்மையான பல யாகங்களையும் செய்து முடித்து, தம் இரு வினை முடித்தார் - தங்கள் (நல்வினை, தீவினை என்ற) இரு வினைத்தொடர்புகளையும் போக்கிக்கொண்டனர்; அ அருள் எனக்கும் வந்தது - அவ்வாறு நின் அருள் எனக்கும் கைகூடிற்று, என்று உரை செய்து - என்று சொல்லி, மகிழ்ந்தான் - மகிழ்ச்சியை அடைந்தான்.

தயரதனுடைய விருப்பம் அரசு பாரத்தினின்றும் விடுபட்டுத் தவம் செய்யச் செல்லவேண்டுமென்பதே. அதற்குத் துணையாக, இராம பிரான் முடிசூடல் அமையவேண்டும். இவ்விரண்டும் கைகூட முனிவர் அருளியதை இச்செய்யுளில் அவன் கொண்டாடுகின்றான்.

இதம்-நன்மை; இங்கு உயிர்க்குறுதியான நன்மைகளைச் சுட்டிற்று. வீடடைவார் இருவினை முடித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்ற நியதி உடையராதலால் 'இருவினை முடித்தார்' என்றார். முடித்தல் - நிறைவேற்றல்; அழித்தல். ஒரே அடியில் முடித்தல் என்னும் சொல்லை இரண்டு முறை காட்டியது: "நின்னன்னை சாபமு, முடித்தென் நெஞ்சத் திடர்முடித்தான்" (பால.643). இச்செய்யுளால் தயரதன் முன்னோர்களுக்கும் வசிட்டனே குருவாயிருந்தவன் என்பது குறிக்கப் பெற்றது.

1. நீயும் வந்து நீ தவம்; இது சொல்ல; இயற்றலால்;
2. அந்தமில்லவர், அந்தமில்லா; அரும்புகழ்; நிறுத்த.
3. முந்து வேள்விகள்.
4. அந்தவவ்வுருள்; எனக்கு மொன்று; உரைசெய்; அரசனும் அறைந்தான்.

(43)

45. பழுதின் மாதவன் பின்னொன்றும் பணித்தில னிருந்தான்
முழுது மெண்ணுறு மந்திரக் கிழவர்தம் முகத்தால்
எழுதி நீட்டிய விங்கித மிறைமகற் கேறத்
தொழுத கையினன் சுமந்திரன் முன்னின்று சொல்லும்.

பழுது இல் மாதவன் - குற்றமில்லாததும் பெரியதுமான தவத்தை உடைய வசிட்டன், பின் ஒன்றும் பணித்திலன் இருந்தான் - மேலே ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தான்; (அப்பொழுது), முழுதும் எண்ணுறு

மந்திரம் கிழவர் - எதையும் தீர ஆராயும் இயல்புடைய அமைச்சர்கள், தம் முகத்தால் எழுதி நீட்டிய இங்கிதம் - தத்தம் முகத்தினால் தெரிவித்த குறிப்பை, இறை மகற்கு - மன்னனான தயரதனுக்கு, ஏற - உள்ளத்தில் படும்படி, சுமந்திரன் - சுமந்திரன் என்பான், முன் நின்று - (அவன்) முன்னே நின்று, தொழுத கையினன் - கூப்பி அஞ்சலி செய்த கைகளையுடையவனாக, சொல்லும் - சொல்வானானான்.

அவன் சொன்னவை பின் இரண்டு செய்யுட்களில் அமையும். சுமந்திரன் அமைச்சர் தலைவனாகவும், சேனாபதியாகவும் அரசனுக்கு உற்ற துணைவனாகவும் கூறப்படுபவன். இங்கிதம் - குறிப்பு. முகத்தால் எழுதி நீட்டிய இங்கிதம்: “நோக்கினார் சுமந்திர னுவல லுற்றதை, வாக்கினு லன்றியே யுணர்ந்த மாதவன்” (948); “கண்ணிற் சொலிச் செவியி னோக்கு மிறைமாட்சி” (நிதிநெறி. 28). குறிப்புணர்த்தற்கு முகம் கருவியாதலை, குறள் குறிப்பறிதல் என்னும் அதிகாரச் செய்யுட்களாலும் அவற்றுள்ளும் குறிப்பறிதற்கருவி முகம் என்று கூறும் 706-8-ஆம் செய்யுட்களாலும் அவற்றின் உரைகளாலும் அறிக. இறை மகன் - அரசன்.

(பி - ம.) 1. பழுதிலாதவன்: பகர்க்திலன்.

3. எழுதிக்காட்டிய; ஏற்க, ஏற்ப, ஒக்கத்.

4. சொல்வான்.

(44)

46. உறத்த கும்மர சிராமற்கென் றுவக்கின்ற மனத்தைத் துறத்தி நீயெனுஞ் சொற்சுடு முன்குலத் தொல்லோர் மறத்தல் செய்கலாத் தருமத்தை மறப்பதும் வழக்கன் றறத்தி னூங்கினிக் கொடிதென லாவதொன் றியாதே.

அரசு இராமற்கு உற தகும் என்று - அரசாட்சி இராமபிரானுக்கு அமைதல் தக்கதாகும் என்று, உவக்கின்ற மனத்தை - மகிழ்கின்ற (எங்கள்) உள்ளத்தை, நீ துறத்தி எனும் சொல் சுடும் - நீ (எங்களை விட்டுத்) துறவு கொள்கின்றாய் என்னும் சொல்லானது சுட்டெரிக்கும்; (ஆனாலும்) உன் குலம் தொல்லோர் - உன் குலத்தைச் சார்ந்த முன்னோர்கள், மறத்தல் செய்கலா தருமத்தை - மறவாத (நினைவுடன் செய்து வந்த மகனுக்கு முடி சூடித் தாம் துறத்தலாகிய) நியதியை, மறப்பதும் - நீ மறந்துவிடுவதும், வழக்கு அன்று - முறை அன்று; (ஆதலால்) இனி, அறத்தின் ஊங்கு - தருமத்தின் மேற்பட்ட, கொடிது எனல் ஆவது ஒன்று - கொடியதென்று சொல்லத்தக்க ஒன்று யாது - வேறெது? ஏ : அசை.

தயரதன் துறத்தல் அறமாயினும் அது தமக்கு இனிதாகாமை கருதி, “அறத்தி னூங்கினிக் கொடிதென லாவதொன் றியாதே” என்றார். “சிறக்கும் செல்வ மகற்கெனச் சிந்தையிற், பிறக்கும் பேருவ கைக்கடல் பெட்பற, வறக்கு மாவட வைக்கன லானதால், துறக்கு மன்னவ னென்னுந் துணுக்கமே” (96.) வழக்கு - நெறி. “அன்புந்

றமர்ந்த வழக்கென்ப” (குறள். 75). அறம் கொடிது : “ஒகொடிதே யற மென்னும்” (206). மறத்தல் செய்கலாத் தருமம் - மகனுக்கு முடி சூட்டித் துறவு கொள்ளுதல்.

(பி - ம்.) 3. மறத்தல் செய்திலார்; செய்திலாத்; மறுப்பது, துறப்பது.

4. அறத்தினிங்கினிக், அறத்தினிங்கினிக்; கொடி தெனலாவ திங்கியாதோ, கொடிதெனல்யாவ தொன்றியாதே. (45)

47. புரைசை மால்கரி நிருபரும் புரத்துறை வோரும் உரைசெய் மந்திரக் கிழவரு முனிவரு முவப்ப முரைச மார்ப்பதின் முதன்மணிப் புதல்வனை முறையால் அரைச னுக்கிய பின்புனக் கடுத்தது புரிவாய்.

புரைசை மால் கரி நிருபரும் - கழுத்திடு கயிறு பூண்ட பெரிய யானைப் படையை உடைய அரசர்களும், புரத்து உறைவோரும் - அயோத்தி நகரத்தில் வாழும் நகர மக்களும், உரை செய் மந்திரம் கிழவரும் - அரசியலுக்குரிய ஆலோசனைகளைக் கூறும் அமைச்சர் களும், முனிவரும் - முனிவர்களும், உவப்ப - மனங் களிக்கவும், முரைசம் ஆர்ப்ப - முரசங்கள் முழங்கவும், நின் - உன்னுடைய, முதல் மணி புதல்வனை - மூத்தவனும் நிலமணிபோன்ற நிறமுடையவனுமான மகனை, முறையால் - வேத முறைப்படி செய்ய வேண்டிய கருமங்க ளுடன், அரசன் ஆக்கிய பின்பு - (அபிடேகம் செய்து முடிசூட்டி) அரசனாகச் செய்த பிறகு, அடுத்தது - உனக்குத் தக்கதான தவம் மேற்கொள்ளுதலை, புரிவாய் - செய்வாயாக.

புரைசை, முரைச, அரைச என்பன இடைநிலைப்போலி. புரத்துறைவோர் உவப்ப அரசுகாரியம் இயற்றப்படல் வேண்டும் என்பது, நகரமாந்தர்க்கு அரசியலில் உள்ள நிலையைக் குறிக்கிறது. நகர மாந்தர் எண்பேராயத்தினருள் சேர்க்கப்பெற்றிருந்தமை, சிலப். 5 : 157 - 60, அடியார்க். உரையால் விளங்கும். உரை செய் மந்திரக் கிழவர் - “மந்திரிக் கழகு வரும்பொரு ளுரைத்தல்” (நறுந்தொகை) என்றபடி வரும் பொருளுரைப்பவர் என்றும் கூறலாம். உரைசெய்தல் : “அறநறிந் தான்றமைந்த சொல்லானெஞ் ஞான்றும், திறநறிந்தான் றேர்ச்சித் துணை” (குறள். 635) என்றபடி, ‘ஆன்றமைந்த சொல்லுடைமையப் பெற்ற மந்திரக் கிழவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முதல் புதல்வன், மணிப் புதல்வன் எனத் தனித்தனி கூட்டுக : மணிப் புதல்வன் - மணி போன்ற நாயகத் தன்மையை யுடைய புதல்வன் எனலுமாம்.

(பி - ம்.) 1. புரைசெய்; மாக்கரி நிருபர்க்கும் புரத்துறைவோர்க்கும்.

2. மந்திரக்கிழவர்க்கும்; உரிய கற்றவமுடையதோர்; முனிவர்க்கு முள்ளம்; மகிழ்வாய்.

3. முரசம்.

4. அரசன்; ஆக்கப்பின்; அப்புறத்தடுத்தது; புரிதல், புரிதி.

(46)

இராமபிரானை அழைத்து வருமாறு மன்னன் சுமந்திரனை ஏவுதல்

48. என்ற வாசகஞ் சுமந்திர னியம்பலு மிறைவன்
நன்று சொல்லினை நம்பியை நளிமுடி சூட்டி
நின்று நின்றது செய்வது விரைவினி னீயே
சென்று கொண்டனை திருமகள் கொழுநனை யென்றான்.

என்ற வாசகம் - இவ்வாறான வார்த்தைகளை, சுமந்திரன் இயம்பலும் - சுமந்தரன் கூறினவுடன், இறைவன் - அரசன், (சுமந்திரனை நோக்கி), நன்று சொல்லினை - நல்லதையே சொன்னாய்; நம்பியை நளிமுடிசூட்டி நின்று - சிறந்தோனான இராமனுக்குப் பெருமை மிக்க மகுடத்தை அணிவித்தே, நின்றது செய்வது - மேலே செய்ய நின்றதையும் செய்வோமாக; நீயே—, விரைவினில் சென்று - விரைவிற்போய், திருமகள் கொழுநனை - திருமகள் மணாளான அவனை, கொண்டு அனை - அழைத்துக்கொண்டு வருவாயாக, என்றான் - என்று கூறினான்.

நளி - பெருமை, நின்றது - எஞ்சி நின்றது; தவம் செய்யச் செல்வது. செய்வது : வியங்கோள். திருமகள் கொழுநன் - இராமன்; “திருவின் கேள்வன்” (பால. 331; ஆரணிய. 111); “திருவின் நாயகன்” (யுத்த. 4160, 4184.)

(பி - ம.) 2. களிர்முடி, மணிமுடி.

3. நின்ற பின்னது, நின்ற பின்னது, நின்ற மற்றது; செய்குதும், செய்குவன், புரிசுவன்; விரைவினனீயே, விரைவினனீபோய்.

4. கொண்டருள்.

(47)

சுமந்திரன் மன்னனது கட்டளையை நிறைவேற்றுதல்

49. அலங்கன் மன்னனை யடிதொழு தவன்மன மனையான்
விலங்கன் மாளிகை வீதியின் விரைவொடு சென்றான்
தலங்கள் யாவையும் பெற்றனன் றுனெனத் தளிர்ப்பான்
பொலங்கொ டேரொடு மிராகவன் திருமனை புக்கான்.

அவன் மனம் அனையான் - (அச்சொற் கேட்ட) மன்னனின் மனத்தை ஒத்தவனான சுமந்திரன், அலங்கல் மன்னனை - மலை சூடிய அம்மன்னனை, அடி தொழுது - திருவடிகளில் வணங்கி, தலங்கள் யாவையும் - பூமியாட்சி முழுதும், தான் பெற்றனன் என - தானே அடைந்தவன் போல, தளிர்ப்பான் - மனமகிழ்ச்சியுடையவனாய், பொலம் கொள் தேரொடு - பொன்னால் ஆன தேருடன், விலங்கல் மாளிகை வீதியின் - மலைபோன்ற மாளிகைகள் நிறைந்த அரச வீதியின் வழியே, விரைவொடு சென்றான் - விரைந்து சென்று, இராகவன் திருமனை புக்கான் - இராமபிரானுடைய திருமாளிகையில் புகுந்தான்.

தேரொடு சென்றான் திருமனை புக்கான் என்றியைக்க. ‘அவன் மனம் அனையான்’ என்றது இராமபிரான் விஷயத்தில் யாவரும்

தயரதனை ஒத்த அன்பு நிறைந்த மனமுடைமையைக் குறித்ததாம்; “ஏழையர்...மதுகையர்...தாழ்குவர் கவுசலை தயரதனெனவே” (பால. 310); “அவ்வூர்ச், சாதுகை மாந்த ரெல்லாந் தயரதன் றன்னை யொத்தார்” (2. 3:66). அன்றி, அமைச்சர் அரசனோடொத்த கருத்துடையவர் என்பது கொண்டு, இவ்வாறு கூறினர் எனலும் ஆம்; 13-பார்க்க. “வேந்தன், மனம்போல வந்த மகன்” (பு. வெ. 26). தலங்கள் யாவையும் பெற்றனன் ருனென: 78; “ஒத்தமு வலகத் தோர்க்கு முவகையினுறுதி யுன்னில், தத்தமுச் சியின்மேல் வைத்த தொத்தத் தாம மௌலி.” (யுத்த. 4283.) சென்றான்: முற் றெச்சம். இராகவன் - இரகு மரபில் தோன்றியவன்; தத்திதாந்த நாமம்.

- (பு - ம்.) 1. மன்னையான் தொழுது.
2. விரைவினில்; செல்வான், ஏகித்.
3. ஏழையும்.
4. புகுந்தான்.

(48)

சுமந்திரன் இராமனைக் காணாதல்

50. பெண்ணி னின்னமு தன்னவ டன்னொடும் பிரியா வண்ண வெஞ்சிலைக் குரிசிலு மருங்கினி திருப்ப அண்ண லாண்டிருந் தானழ கருநற வெனத்தன் கண்ணு முள்ளமும் வண்டெனக் களிப்புறக் கண்டான்.

அண்ணல் - இராமபிரான், பிரியா - தன்னை விட்டு என்றும் பிரியாத, வண்ணம் வெம்சிலை குரிசிலும் - அழகியதும் கொடியதுமான வில்லைப்பிடித்த இலக்குவனும், மருங்கு - பக்கத்தில், இனிது இருப்ப - இனிதாகநிற்க, பெண்ணின் - பெண்களுக்குள், இன் அமுது அன்ன வள் தன்னொடும் - இனிய அமுதம் போன்ற பிராட்டியுடன், ஆண்டு - அவ்விடத்தில், இருந்தான் - வீற்றிருந்தான்; அழகு - அவனது அழகை, அரு நறவு என - அருமையான தேன் ஆகக் (கொண்டு), வண்டு என - வண்டுகள் போல, தன் கண்ணும் உள்ளமும் களிப்பு உற - தன் கண்களும் மனமும் மகிழ்ச்சி மிக, கண்டான் - (சுமந்திரன்) பார்த்தான்.

பிராட்டியோடும் தம்பியோடும் இராமபிரான் இருந்த காட்சி யழகை அவர்கள்பால் மிக்க அன்பு கொண்டவனும் அறிவு மிக்க வனுமான சுமந்திரன் கண்ட விதம் இங்குக் கூறப்பெற்றது.

சீதைக்கு அமுது: 670, 704; 788, பால: 582; ஆரணிய. 284; கிட்கி. 26, 307; யுத்த. 92, 762, 1576, 1581, 1619, 3935. அழகு நறவெனப் பட்டது. அழகைப் பருகுதல்; பால: 122, சுந்தர: 110.

அழகு நறவென, கண்வண்டெனக் காண்டல் : “மாதர் தேனுக்
ரளியின் மொய்த்தார்”; “மாதர் அமிழ்தின் மொய்க்கும் ஈயின மென்ன
லாரா” (பால. 1141, 1144). களிப்பு, மதுவெறியை யொத்த மகிழ்ச்சி
என்ற பொருள்பட அமைந்தது.

- (பி - ம்.) 1. அன்னசானகியொடும்.
2. மருங்கினிலிருப்ப, மருங்கினில்நிற்.
3. அழகருநிறவெள்ளம், அருகறவெனத்தனது.
4. களிபெறக்.

(49)

சுமந்திரன் அழைப்பின்மேல் இராமபிரான் புறப்படுதல்
51. கண்டு கைதொழு தையவிக் கடலிடைக் கிழவோன்
உண்டொர் காரியம் வருகென வுரைத்தன னெனலும்
புண்டரீகக்கட் புரவலன் பொருக்கென வெழுந்தோர்
கொண்டல் போற்சென்று கொடிநெடுந் தேர்மிசைக்
கொண்டான்.

கண்டு - (சுமந்திரன் இராமபிரானை) நோக்கி, கை தொழுது -
கைகூப்பி வணங்கி, ஐய - ஐயனே, இ கடல் இடை கிழவோன் -
கடல் சூழ்ந்த இந்நில உலகுக்கு உரியவனான சக்கரவர்த்தி, ஓர்
காரியம் உண்டு - ஒரு காரியம் இருக்கிறது, வருக என - நீ வரக்
கடவாய் என்று, உரைத்தனன் - கட்டளையிட்டனன், எனலும் -
என்று கூறியவுடனே, புண்டரீகம் கண் புரவலன் - செந்தாமரைக்
கண்ணனான இராமபிரான், பொருக்கென எழுந்து - விரைவாக
எழுந்து, ஓர் கொண்டல் போல் சென்று - ஒரு மேகம் நடப்பதுபோல்
நடந்து சென்று, கொடி நெடு தேர்மிசை கொண்டான் - கொடிகளை
யுடையதும் மிக உயர்ந்ததுமான தேர்மீது ஏறிக்கொண்டான்.

கடலிடை - கடல் சூழ்ந்த இடம்; பூமி. கடலுடை என்று
பாடங் கொண்டு கடலை ஆடையாக உடையது என்பாரும் உளர்.
கிழவோன் : உரிமையுடையவன்; காரியம் : “ஈண்டோர், காரிய
முண்மை நின்னைக் காணிய வந்தேன்” (ஆரணிய. 262).

- (பி - ம்.) 1. கடலுடைக் கிழவோன், கடற்புவிக்கிழவோன்.
2. வருகவென்று.
3. எழுந்தான், எழுந்து.
4. கொண்டல் போலவன், போல்பவன், போலவக்.

(50)

வீதியில் இராமபிரான் சென்றமை

52. முறையின் மொய்ம்முதி லெனமுர சார்த்திட மடவார்
இறைக முன்றசங் கார்த்திட விமையவ ரெங்கள்
குறைமு டிந்ததென் றூர்த்திடக் குஞ்சியைச் சூழ்த்த
நறைய லங்கல்வண் டார்த்திடத் தேர்மிசை நடந்தான்.

(இராமபிரான்), முறையின் - வரிசையாக, மொய் முகில் என - நெருங்கிய மேகம் போல, முரசு - முரசு வாத்தியங்கள், ஆர்த்திட - ஒலிக்கவும், (அதைக் கேட்ட) மடவார் - பெண்களினுடைய, இறை - முன்னங் கைகளினின்று, கழன்ற - கழன்று விழுந்த, சங்கு - வளை யல்கள், ஆர்த்திட - ஆரவாரிக்கவும், இமையவர் - தேவர்கள், எங்கள் குறை முடிந்தது என்று - எங்கள் குறைபாடுகள் தீர்ந்தன என்று எண்ணி, ஆர்த்திட - பெருமுழக்கம் செய்யவும், குஞ்சியை சூழ்ந்த - தன் தலைமுடியைச் சூழ அலங்கரித்த, நறை அலங்கல் - தேன் சொரியும் கண்ணிகளின்மீது (மொய்த்த), வண்டு - வண்டுகள், ஆர்த்திட - ஒலிக்கவும், தேர்மிசை நடந்தான் - தேர்மீது சென்றான்.

முகில், இங்கு இடியைக் குறித்தது. முரசொலிக்கு இடி முழக்கம்: ஆரணிய. 384, 'சேவக : 2392. இறை - முன் கை. சங்கு - வளை : சங்கினால் செய்யப்பட்டமையின் இப்பெயர் அமைந்தது; ஆகுபெயர். இராமபிரானது அழகில் ஈடுபட்ட பெண்கள் காதலுற்றமையால் அவர்களின் உடல் இளைத்துக் கை வளைகள் கழன்று விழுந்து ஒலித்தன என்க. இமையவர் ஆர்த்தமை, இராவண சங்காரம் விரைவில் நடைபெறும் என்றமையால். குஞ்சி - ஆண் மயிர். அலங்கல், இங்குத் தலைமாலையைக் குறித்தது.

- (பி. ம.) 1. முறையினின் முரசார்த்திட, நன்முரசு, முறையென முரசார்த்திட; முகிலென மடவார்.
2. இறைகழன்று, நிறைகழன்று.

(51)

வீதிகளில் நிகழ்ந்தவை

53. பணைநி ரந்தன பாட்டொலி நிரந்தன வனங்கள்
கணைநி ரந்தன நானொலி கறங்கின நிறைப்பேர்
அணைநி ரந்தன வறிவெனும் பெருபுன லணையார்
பிணைநி ரந்தெனப் பரந்தனர் நாணமும் பிரிந்தார்.

(இராமபிரான் வீதியில் புக), பணை - முரசுகளின் (ஒலி), நிரந்தன - நிரம்பின; பாட்டு ஒலி நிரந்தன - பாடல்களின் ஒலி நிரம்பின; அனங் கன் - மன்மதனின், கணை - அம்புகள், நிரந்தன - (மகளிரின் உள்ளங் களிலே) பரவின; நாண் ஒலி - (அவனுடைய) வில் நாணின் ஒலிகள், கறங்கின - ஒலித்தன; அறிவு என்னும் - (அம்மாதர்கள் இராமபிரானைக் காணும்) அவாவுணர்ச்சியாகிற, பெரு புனல்-பெரிய நீர்ப்பெருக் கானது, நிறை - மன அடக்கம் என்னும், பேர் அணை - பெரிய அணையை, நிரந்தன - கடந்தன; அணையார் - (இவ்வாருன) அம்மகளிர், நாணமும் பிரிந்தார் - நாணத்தினின்றும் பிரிந்தவராகி, பிணை - பெண் மான்கள், நிரந்த என - கூடின போல, பரந்தனர் - (வீதிகளிலே) வந்து நிறைந்தனர்.

பணை - முரசு; வாத்தியங்கள் எனலும் ஆம். நிரத்தல் - பரத்தல். அணை நிரந்தன என்ற இடத்தில் நிரம்புதல் எனப் பொருள்கொண்டு, கடத்தலைக் குறித்தது. அனங்கன் - அங்கங்களில்லாதவன்; மன்மதன். அனங்கன் நானெனலி; அவனுடைய பாணங்கள் எல்லாத் திசைகளிலும் சிதறிக்கொண்டு ஒலித்தன. கறங்குதல் - ஒலித்தல். நாணிநின்றெழுந்த அம்புகள் மகளிர் உள்ளங்களில் தைத்து இராம பிரான்பால் காதலுணர்ச்சியை அவர்களுக்கு எழுப்பிவிட்டமையால் அவர்கள் நிறை இழந்து நாணமும் பிரிந்து வீதிகளிலே கூட்டங் கூட்டமாக நின்றனர் என்க. அறிவு புனல், நிறை அணை; முற்றுருவகம். நிறை - மனவடக்கம், மறை பிறரறியாமை என்றும் கூறுவர். அணையார் என்றது, நிறையழிந்த மகளிரைக் குறித்தது. நாணமும் என்றதில் உம்மை இறந்தது தழுவியது; இழிவு சிறப்புமாம். அனங்கன் கணைகள் மலர்கள்; நாண் வண்டுகள்; இராமபிரான் போந்த வீதியிலே தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிய அதனில் வண்டுகள் மொய்த்தன என்பாரும் உளர்.

(பீ - ம்.) 1. நிறைந்தன, நிரைந்தன.

2. நிறைந்தன, நிரைந்தன; நிறைபேர்.

3. நிறைந்தன, நிரைந்தன; பெரும்புலனணையார்.

4. நிரைந்தனம்; படர்ந்தனர், பாய்ந்தனர், பீரியார்.

(52)

54. நீளெழுத்தொடர் வாயினுங் குழையொடு நெகிழ்ந்த
ஆள கத்தினோ டரமியத் தலத்தினு மலர்ந்த
வாள ரத்தவேல் வண்டொடு கெண்டைகண் மயங்கச்
சாள ரத்தினும் பூத்தன தாமரை மலர்கள்.

(அப்பொழுது) நீள் எழு தொடர் வாயினும் - நீண்ட தூண்கள் அமைந்த (மாளிகை) வாயில்களிலும், அரமியம் தலத்தினும் - (அவற்றின்) நிலாமுற்றங்களிலும், குழையொடும் - குண்டலங்களோடும், நெகிழ்ந்த அளகத்தினோடும் - அவிழ்ந்த கூந்தலோடும், தாமரை மலர்கள் - (மகளிரின் முகங்களாகிய) தாமரை மலர்கள், அலர்ந்த - மலர்ந்தன; (அவை) சாளரத்தினும் - (அம்மாளிகைகளின்) பலகணிகளிலும் வாள் அரத்தம் வேல் வண்டொடு கெண்டைகள் மயங்க - வாளொடும் குருதி தோய்ந்த வேலொடும் வண்டு களோடும் கெண்டைகள் கலந்து நிற்க, பூத்தன - மலர்ந்தன.

தாமரை மலர்கள் அலர்ந்த, பூத்தன என இயைக்க. தாமரை மலர்கள் - மகளிர் முகங்கள், கண்கள். அவர்களிற் சிலர் தத்தம் மாளிகை வாயில்களிலும் சாளரங்களிலும் நின்று வீதி வழியே செல்லும் இராமபிராணப் பார்த்து மகிழ்ந்த காட்சியை இவ்வாறு உருவகப்படுத்தினார். வாள், வேல், வண்டு, கெண்டை மகளிர் கண்களுக்கு ஒப்பானவை. அரத்த வேல், செவ்வரி படர்ந்த கூர்மை

யாயுள்ள கண்ணுக்கு. ஆளகம் : நீட்டல்; அளகம் - கூந்தல். வாயிவி
லும் அரமியத் தலத்தினும் நின்ற மாதர்களின் முகங்களோடு குழை
களும் அளகமும் தோன்றின. சாளரத்தில் கண்களே தோன்றின. இச்
செய்யுளோடு, பால. 568 ஒப்பிடுக. இன்னும் மகளிர் சாளரங்களைச்
சார்ந்து நின்று வீதியைப் பார்த்தல் : “மெய் சாயலோர், வளிநுழையும்
வாய் பொருந்தி” (பட்டினப். 151-152); “மாலை தாழு மாடவாய் நிலத்
தகத்து மங்கைமார், வேலவா நெடுங்கணை விலங்கநின் றிலங்கலால்,
சாலவாயி ருமெலாமொர் தாமரைத் தடத்திடை, நீலமா மலர்க்குழா
நிரந்தலர்ந்த நீரவே” (குளா : 480) என்பதையும் காண்க.

- (பி - ம்.) 1. நீளமும்; தொடர்வாயிலில்; குழைவொடு நிரந்த; கிடந்த.
2. கோளரத்தினோடு, தாளகத்தினோடு, வாளரத்தினோடு; உயர்ந்த,
மலிந்த.
3. மறுகச். 4. மலர்ந்தன. (53)

55. மண்ட லந்தரு மதிகெழு மழைமுகி லனைய

அண்டர் நாயகன் வரைபுரை யகலத்து ளலங்கல்
தொண்டை வாய்ச்சியர் நிறையொடு நானெடுந் தொடர்ந்த
கெண்டை யும்முள கிளைபயில் வண்டொடு கிடந்த.

மண் தலம் தரு - நிலவுலகத்தில் உண்டான, மதிகெழு மழை
முகில் அனைய - சந்திரனோடு பொருந்திய கார்மேகம் போன்ற,
அண்டர் நாயகன் - தேவர்களின் தலைவனான இராமபிரானுடைய, வரை
புரை அகலத்துள் - மலையை ஒத்த மார்பினில் (விளங்கும்), அலங்கல் -
மாலை, தொண்டை வாய்ச்சியர் - கோவைக்கனி போன்ற (சிவந்த)
உதடுகளைக் கொண்ட மகளிரின், நிறையொடும் நானெடும்
தொடர்ந்த - நிறை நாண் ஆகிய பண்புகள் முன் போகப் பின்னே
தொடர்ந்த, கெண்டையும் உள - கெண்டை மீன்களும் உள்ளனவாய்,
கிளை பயில் வண்டொடு - கைக்கிளை என்னும் பண்ணை முரல்கின்ற
வண்டுகளோடு, கிடந்த - அமைந்து கிடந்தன.

இராமபிரானின் திருமுகத்துக்குச் சந்திரனும், திருமேனிக்கு மழை
முகிலும் ஒப்பு. மண்டலம்...முகில்: இல்பொருள். மண்டலம் என்பதனை
ஒரு மொழியாகக் கொண்டு வட்டம் என்று பொருள் கொள்வாரும்
உளர்; வானமண்டலம் எனவும் ஆம். அண்டர் நாயகன் - இராமபிரான்;
சுந்தர. 510; 607. அலங்கலில் வண்டுகள் படிவது இயல்பு. கிளை -
கைக்கிளை என்னும் பண்; “கிளைக்குற்ற வுழைச்சுரும்பின்” (பரிபா. 11;
127) என்ற அடிக்குப் பரிமேலழகர் காட்டும் பொருள் காண்க. கிளை -
பெண், ஆண் வண்டுகள் என்பாரும் உளர்.

இராமபிரானின் திருமார்பில் அணிந்த மாலையில், வீதியிலே
அவனைக் கண்ட மகளிரின் நிறையும் நானும் செல்ல, அவற்றின்பின்

அவர் பார்வை மாலையில் கிடந்தன. கெண்டை என்றது கண்களை. வண்டென்றது மாலையில் இயல்பாக மொய்க்கும் வண்டுகளை. அவற்றையும் கண்களாகக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.

- (பி - ம்.) 1. மண்டலத்திதழ்.
2. அண்டநாயகன்; மலைபுரை ஆகத்துள்.
3. நானொடும் நிறையொடும்; துறந்த.

(54)

56. சரிந்த பூவுள மழையொடு கலையுறத் தாழப்
பரிந்த பூவுள பனிக்கடை முத்தினம் படைப்ப
எரிந்த பூவுள விளமுலை யிழையிடை நுழைய
விரிந்த பூவுள வந்தர வானின்று வீழ.

(இராமபிரான் தேர் சென்ற வீதியிலே), மழையொடு - (மாளிகைகளில் நின்று பார்த்த மகளிரின்) மேகம் போன்ற கூந்தல்களும், கலை - பூர்ண சந்திரன் போன்ற முகங்களும், உற தாழ - நாணத்தினால் மிகக் கவிழ, சரிந்த பூ - (அவர்கள் கூந்தல்களிலிருந்து) மாலைகளினின்று நழுவின பூக்கள், உள-உள்ளன; பனி - குளிர்ச்சியையுடைய, கடை - மகளிரின் கண்ணின் கடைகள், முத்து இனம் - முத்துக் கூட்டங்கள் போன்ற நீர்த்துளிகளை, படைப்ப - தோற்றுவிக்க, பரிந்த - அவர்கள் நீக்கிய, பூ - மலர்களும், உள - உள்ளன; இளமுலை - இளமையான சில மகளிர் தனங்கள், இழை இடை நுழைய - (காமத்தினாலே) பருத்து (மார்பில் புரளும்) அணிகலன் ஊடே நுழைய, எரிந்த - அத்தனங்களின்மீது அப்பப்பெற்றுக் கருகின, பூ - பூக்கள், உள - (விழுந்து வீதியிலே பரவினவாய்) உள்ளன; அந்தரம் வான் நின்று வீழ - நடு இடமான ஆகாயத்தினின்று (தேவலோகத்திலிருந்து தேவர்கள் வீசுதலால்) வீதியிலே வீழ, விரிந்த பூ உள - நன்றாக மலர்ந்த மலர்களும் உள்ளன.

இராமபிரான் தேரோட்டிச் சென்ற வீதியிலே மகளிர் விரகத்தால் சிந்தின மலர்களும், உடல் வெப்பினால் கரிந்த மலர்களும், தேவர்கள் மகிழ்ச்சியால் சொரிந்த மலர்களும் நிறைந்திருந்தன என்க. மகளிர் கூந்தலிலிருந்தும் கழுத்து மாலைகளினின்றும் பூக்கள் சரிந்தும், பரிந்தும், எரிந்தும் வீழ்வது அபசகுனமாகும்; இராமபிரானுக்குப் பின்னே நிகழப் போவனவற்றை முன்னே அறிவிப்பன போன்று அவை அமைந்தன. அந்தரம் - நடுவிடம்; தேவலோகத்தின் மேலேயும் வானில் உலகங்களுண்டாதவின், தேவர்கள் வாழும் இடத்தைக் குறிக்க அந்தர வான் என்றார்.

- (பி - ம்.) 1. கரிந்த தூசொடு; தலையுறத் தாழ்வ.
2. பிரிந்த, புரிந்த; பனிக்கடல்.
3. இடையிடை நுழைவ, இடையொடு நுழைவ.
4. வரிந்த; மீனாடை வானின்று, வியனாடை வானின்று.

(55)

57. வள்ளு றைகழித் தொளிர்வன வாண்மிளிர் மதியம்
தள்ளு றச்சுமந் தெழுதரு தமனியக் கொம்பிற்
புள்ளி நுண்பனி பொடிப்பன பொன்னினிற் பொதிந்த
எள்ளு டைப்பொரி விரவின வுளசில விளநீர்.

(இராமபிரானைக் கண்ட அளவிலே) வள் உறை கழித்து - (இமை களாகிய) வளம் மிக்க உறைகளை நீக்கி, ஒளிர்வன வாள்-ஒளிவீசுகின்ற கண்களாகிய வாங்களுடன், மிளிர் மதியம் - பிரகாசிக்கின்ற (முகமாகிய) சந்திரனை, தள்ளுற சுமந்து - தள்ளாடும்படி சுமந்து, எழுதரு தமனியம் கொம்பில் - எழுகின்ற (மாதர்களாகிய) பொற் கொம்புகளில், சில இளநீர் - இரண்டு (தனங்களாகிய) இளநீர்கள், நுண்பனி புள்ளி பொடிப்பன - நுண்ணிய குளிர்ந்த (வியர்வைத் துளிகள்) புள்ளிகளைப் போலத் தோன்றுவனவாயும், பொன்னினில் பொதிந்த - இடையிடையே (பசலையாகிய) பொற்பொடி கலந்தன வாயும், (ஆன) என்பொரி விரவின - (தேமல்களாகிய) எள்ளின் பொரிகள் பரந்து தோன்றுவனவாகவும், உள - உள்ளன.

மங்கையரைப் பொற்கொம்பாகவும், அவர்களின் முகத்தைச் சந்திரனாகவும், கண்ணை வாளாகவும், இமையை உறையாகவும் உருவகித்தார். நகில்களை இளநீர்களாகவும், அவற்றிற் காணும் பசலை தேமல் ஆகியவற்றைப் பொன் பொரி ஆகவும் கூறி, விரகத்தால் உண்டான வியர்வையைப் பனி பொடித்தலாகவும் கூறினார். வள் - வளமை; பெருமையும் ஆம். மிளிர் மதியம் என்றதால் பூர்ணசந்திரன் குறிக்கப்பட்டது. கண்களையும் முகத்தையும் தாங்க முடியாத கொடி என்றமையால், அம் மகளிரின் மெல்லிய உடல்கள் குறிக்கப்பட்டன. சில - இரண்டு; திருமுருகாற்றுப்படையின் உரையில், 'சில்காழல்குல்' என்பதற்கு, 'சில காழ் - இரண்டு மணி வடங்கள்' என்று நச்சினுர்க் கினியர் கூறியமை காணத்தகும்.

- (பி - ம்.) 1. வாணிமிர் மதியம், வாள்விழி மதியம், வான்மிளிர் மதியம், வானுறை மதியம்.
2. தள்ளுறச் சமைத்து; கொப்பில்.
3. புள்ளிநுட்பொரி; பொன்னிடைப், பொன்னுடைப்.
4. எள்ளிடைப்பொரி, எள்ளிறப்பொரி, எள்ளினிற்பொரி; விரிவன.

(56)

இராமபிரான் தம்பியுடன் தசாதன் இருந்த இடம் சேர்தல்

58. ஆய தவ்வழி நிகழ்தர வாடவ ரெல்லாம்
தாயை முன்னிய கன்றென நின்னுயிர் தளிர்ப்பத்
தூய தம்பியுந் தானுமச் சுமந்திரன் நேர்மேல்
போய கங்குளிர் புரவல னிருந்துழிப் புக்கான்.

ஆயது - (பெண்டிர்களுக்கு) நிகழ்ந்தது, அவ்வழி - மேலே கூறிய வகையில், நிகழ்தர - உண்டாக, (இராமபிரானைக் கண்ட) ஆடவர்

எல்லாம் - ஆண்கள் அனைவரும், தாயை முன்னிய கன்று என. - தாய்ப் பசுவை நினைந்த கன்று போல, நின்று உயிர் தளிர்ப்ப - நின்று உயிர் தழைக்க, தூய தம்பியும் தானும் - தூய்மை நிறைந்த தம்பியான இலக்கு வனும் தானும், அ சுமந்திரன் தேர்மேல் போய் - அந்தச் சுமந்திரன் செலுத்திக்கொண்டு வந்த தேரின்மேல் (ஏறிச்) சென்று, அகம் குளிர் புரவலன் இருந்த உழி - உள்ளம் குளிர்ந்திருந்த தயரதமன்னன் இருந்த மண்டபத்துள், புக்கான் - புகுந்தான்.

ஆயது என்றது பெண்டிர் நிலையைக் குறித்தவாறு. தாயை முன்னிய கன்று: “தாய்வர னோக்கிய கன்றின் தன்மையார்” (ஆரணிய. 122); “தாயை முன்னிய கன்றனையான்” (சுந்தர; 617): குறுந்: 64, 1-3; பெருங். 2-10:7. தம்பியும் தானும் புக்கான்; சிறப்பினால் ஒரு முடிபேற்றது. இங்கே இராமபிரானுடன் இலக்கு வனும் சென்றதாக வான்மீகர் கூறவில்லை.

- (பி - ம்.) 1. ஆயதவ்வயின்.
2. தாயையுள்ளிய, உன்னிய; உயிர் தளிர்ப்பார், தரிப்ப.
3. தம்பியோடுந்தளிச்.

(57)

தயரதன் இராமபிரானைத் தழுவுதல்

59. மாத வன்றனை வரன்முறை வணங்கிவா ஞழவன்
பாத பங்கயம் பணிந்தனன் பணிதலு மனையான்
காதல் பொங்கிடக் கண்பனி யுகுத்திடக் கனிவாய்ச்
சீதை கொண்கனைத் திருவுறை மார்பகஞ் சேர்த்தான்.

(இராமபிரான்) வரல்முறை - தொன்றுதொட்டுவரும் முறைப்படி, மாதவன்தனை வணங்கி - சிறந்த தவத்தினையுடைய வசித்த முனிவனை வணங்கி, (அதன் பின்) வான் உழவன் - வாஸினால் பகைவரைக் கொல்பவனான தயரதனுடைய, பாதபங்கயம் - திருவடித் தாமரைகளை; பணிந்தனன் - வணங்கினான்; பணிதலும் - அவ்வாறு அவன் வணங்கினவுடனே, அனையான் - (அவ்வாறு வணங்கப் பெற்ற) தயரதன், காதல் பொங்கிட - (தன் மகன்மீது கொண்ட) அன்பு பொங்க, கண்பனி உகுத்திட - கண்கள் இன்பக் கண்ணீரைச் சொரிய, கனி வாய் சீதை கொண்கனை - கனி போன்ற உதடுகளை உடைய சீதா பிராட்டியின் கணவனாகிய இராமபிரானை, திரு உறை மார்பு அகம் - திருத்தங்கிய தன் மார்போடு, சேர்த்தான் - சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டான்.

வான் உழவன்: பால. 756, 1076. வரன்முறை வணங்குதல்; “முனிவன்-மாமலர்ப் பாதங்கள் முறைமையின் இறைஞ்சி” (43). திரு உறை மார்பு: “திருவுடை மன்னன்” (திருவாய். 4. 4:8); “திருத் துயில் பெற்ற மார்பன்” (சேவக. 1504). திரு - இராச்சியலட்சுமி.

- (பி - ம்.) 1. முத்து வணங்கி, வந்து வணங்கி.
3. கவீர்வாய்ச்.
4. திருவமர்; திருவுற, தந்திரு.

(58)

60. நலங்கொண் மைந்தனைத் தழுவின னென்பதென் னளிநீர்
நிலங்க டாங்குறு நிலையினை நிலையிட நினைந்தான்
விலங்க லன்னதிண் டோனையு மெய்த்திரு விருக்கும்
அலங்கன் மார்பையுந் தனதுதோண் மார்புகொண் டளந்தான்.

நலம் கொள் மைந்தனை - நன்மைகள் (யாவற்றையும் தன்னிடம்) பெற்றுள்ள மகனாகிய இராமபிரானை, தழுவினன் என்பது - (தந்தையாகிய தயரதன்) தழுவிக்கொண்டான் என்று சொல்வது, என் - என்ன பொருளுடையது? (எனின்), நளிநீர் நிலங்கள் - அகன்ற நீரையுடைய கடல்கள் சூழ்ந்த பூமியை, தாங்கு உறு நிலையினை - தாங்குதற்கு உரிய (இராமபிரானுடைய) நிலையை, நிலை இட - அளந்து பார்க்க, நினைந்தான் - கருதியவனாகி, விலங்கல் அன்ன - மலை போன்ற, திண் தோளையும் - (இராமபிரானின்) வலிய தோள்களையும், மெய் திரு இருக்கும் அலங்கல் மார்பையும், - உண்மையான விசயலட்சுமி வாழ்கிற மாலையை அணிந்த அவனுடைய மார்பையும், தனது - தன்னுடைய, தோள் மார்புகொண்டு - தோள்களையும் மார்பையும் கொண்டு, அளந்தான் - அளந்து பார்த்தான்.

தயரதன் இராமபிரானைத் தழுவிபது: பால. 1382; அயோத். 73; யுத்த. 4009. அன்பினால் மகனைத் தந்தை தழுவிவதற்கு ஆசிரியர் ஒரு காரணம் கற்பித்துக் கூறியது தற்குறிப்பேற்றம். தான் தாங்கிய உலகத்தைத் தாங்கத் தன்னுடையன போன்ற தோளும் மார்பும் அவன் பெற்றுள்ளானோ என்று தயரதன் அவற்றைத் தன் தோளும் மார்புங் கொண்டு அளந்து பார்த்தான் என்க. நினைந்தான்: முற்றெச்சம். மன்னன் மார்பில் திரு வாழ்கின்றான் என்பது உபசார மொழி; இராம பிரான் திருமாலே ஆயினமையின், அவன் மார்பில் வாழ்பவள்தான் 'மெய்த்திரு' என்பதைக் குறித்தார்.

- (பி - ம்.) 1. என்பதே, என்றதே; நளிநீர், நன்னீர்.
2. நிலையிடவேண்டி; நிலையிடனைந்தான், நிலைபட நினைந்தான்.
4. மார்புகொண்டனைத்தான்.

(59)

தயரதன் தன் கருத்தை இராமபிரானுக்குக் கூறுதல்

61. ஆண்டு தன்மருங் கிரீஇயுவந் தன்புற நோக்கிப்
பூண்ட போர்மழு வுடையவ னெடும்புகழ் குறுக
நீண்ட தோளினாய் நிற்பயந் தெடுத்தயா னின்னை
வேண்டி யெய்திட விழைவதொன் றுளதென விளம்பும்.

(இராமபிரானைத் தழுவிக்கொண்ட தயரதன்) ஆண்டு - அப்பொழுது, உவந்து - மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டு, தன் மருங்கு கிரீஇ - (சிங்காதனத்திலே) தன் பக்கத்தில் (அவனை) இருக்கச் செய்து, அன்பு உற நோக்கி - அன்பு மீதுரப்பார்த்து, போர் பூண்ட - போர்த்தொழிலை

மேற்கொண்ட, மழு உடையவன் - மழு ஆயுதத்தை யுடைய, பரசுராமனது, நெடு புகழ் குறுக - நெடிய புகழ் தேயுமாறு, நீண்ட தோளினாய் - (அவன் வில்லைப் பெற்று வளைக்கும் பொருட்டு) உயர்த்திய தோளை உடையோனே, நின் பயந்து எடுத்த யான் - நினைப்பெற்று வளர்த்த நான், நினைவேண்டி எய்திட விழைவது ஒன்று உளது - உன்னைக் கேட்டுப் பெற விரும்புவது ஒரு காரியம் உண்டு, என - என்று சொல்லி, விளம்பும் - அதனை விரித்துரைக்கலானான்.

பூண்ட போர் மழு உடையவன் - பரசுராமன்; பரசுராமன் புகழ் குறுக இராமபிரான் தோள் நீண்ட வரலாற்றினைப் பாலகாண்டம் பரசுராமப் படலத்திற் காண்க. இன்னும் இக்காண்டத்தில் 100, 360 - ஆம் செய்யுட்களிலும் இச்செய்தியைக் காண்க. தயரதன் மகப் பேற்றை விரும்பியது தனக்குப்பின் தரணி தாங்க ஒருவன் வேண்டும் என்பதற்கேயாம் என்பது, பால. 183, 184, 209 பாடல்களாலும் அறியப்பெற்றது. 'நிற்பயந்தெடுத்த' என்று கூறிக்கொண்டமையால், 'அதன் பயனைப் பெற விரும்பியது இன்னது' என்பது குறிக்கப்பெற்றது. விளம்புதல் - விரித்துக் கூறுதல்; தயரதன் விளம்பியவை அடுத்த எட்டுக் கவிகளால் தெளியப்படும்.

- (பி - ம.) 1. மருங்கிருத்தியங்கு, இருத்திப்பின்.
2. பெரும்புகழ் குறைய, மறுக; பூண.
3. தோளைய; நானுன்னை, நானின்னை.
4. வேண்டி நீ மகிழ்ந்து, வேண்ட நீ மகிழ்க்து; விரைவதொன்றுளதென, வினைவதொன்றுண்டென, வினையதொன்றுண்டென, ஈவதொன்றுளதென, உண்டென.

(60)

62. ஐய சாலவு மலசினெ னரும்பெரு மூப்பு
மெய்ய தாயது பியலிடம் பெரும்பரம் விசித்த
தொய்யன் மாநிலச் சுமையுறுஞ் சிறைதுறந் தினியான்
உய்ய லாவதோர் நெறிபுக வுதவிட வேண்டும்.

(தயரதன் இராமபிரானை நோக்கி), ஐய - ஐயனே! அரு பெருமூப்பு மெய்யது ஆயது - (தாங்குதற்கு) அருமையும் (பிராயத்தின்) பெருமையும் அமைந்த முதுமை என் உடலில் அமைந்துவிட்டது; (அதனால்) சாலவும் - மிகவும், அலசினென் - தளர்ந்தேன்; பியல் இடம் - (என்) கழுத்தில், பெரும் பரம் - பெரிய பாரமாக, விசித்த - கட்டப் பெற்றுள்ள, தொய்யல் - துன்பத்திற்கிடமான, மாநிலம் சுமை உறும் - பெரிய உலகத்தைத் தாங்குதலான சுமைதங்கிய, சிறை - சிறைப்பட்ட நிலையை, யான் இனி துறந்து - யான் இனியாவது விட்டுவிட்டு, உய்யல் ஆவது ஓர் நெறிபுக - பிழைத்தற்குரிய (தவ) நெறியை மேற்கொள்ள, உதவிடவேண்டும் - எனக்கு நீ உதவி புரியவேண்டும் -

அயோத்யா—4

‘மூப்பும ஆயது’ என்று கொண்டும் பொருள் காணலாம். பியல் - பிடரி. விசித்தல் - இறுக்கக் கட்டுதல். தொய்யல் - துன்பம்; சோர்வும் ஆம்.

- (பி - ம.) 1. அஞ்சினன்; மூப்பும.
2. வெய்யதாயது; வியலிடம்; மேலிடப், மேலிடப்; விசித்துத், விதித்துத், விரித்துத்.
3. தொய்யில்; மாநிலஞ் சமையறு, மாநில முழுவதும், மானகஞ் சமையறு, சமையறுஞ் சிறையான்.
4. நெறியது; உறுநெறி; உதவிடல். (61)

63. உரிமை மைந்தரைப் பெறுகின்ற துறுதுயர் நீங்கி இருமையும் பெறற் கென்பது பெரியவ ரியற்கை தரும மன்னநிற் றந்தயான் றளர்வது தகவோ கரும மென்வயிற் செய்யினென் கட்டுரை கோடி.

உரிமை மைந்தரை பெறுகின்றது - (ஒருவர் தமக்கு) உரிய புத்திரரைப் பெறுதல், உறு துயர் நீங்கி - (தமக்கு நேரும்) மிக்க துயர் களினின்று (அப்புத்திரர்களால்) விடுதலை பெற்று, இருமையும் பெறற்கு என்பது - இம்மை மறுமைப் பயன்களை அடைவதற்கே என்று சொல்லுவது, பெரியவர் இயற்கை - பெரியோர்களின் கொள்கையாகும்; (அவ்வாறாக) தருமம் அன்ன நின் - தருமதேவதையை ஒத்த உன்னை, தந்த - பெற்ற, யான் - தளர்வது தகவோ - (அப்பயன்களைப் பெறாமல்) மனத் தளர்ச்சி அடைவது தக்கதாகுமோ? என் வயின் கருமம் - எனக்குரிய செயல்களை, செய்யின் - நீ செய்வதானால், என் கட்டுரை கோடி - என் உறுதிமொழியை ஏற்றுக்கொள்வாயாக.

உரிமை மைந்தர் - எல்லா உரிமைகளுக்கும் உரிய மைந்தர். மைந்தரைப் பெறுவதன் பயன்: “பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும், உராவரும் துயரைவிட் டுறுதி காண்பரால்.” (அயோத். மந்தரை சூழ்ச்சி. 47); “இம்மை யுலகத் திசையொடும் விளங்கி, மறுமை யுலகமும் மறுவின் றெய்துப,...சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்” (அகநா. 66). இருமை - இம்மை மறுமை இன்பங்கள். இயற்கை - கொள்கை. தருமம் அன்னவன் இராமபிரான்; “அறத்தின் மூர்த்தி” (39); ஆரணிய. 528; கிட்கந்தா. 55, 353 : சுந்தா. 363, 639; யுத்த. 1337, 1338, 2208, 3841. கட்டுரை - உறுதிமொழி.

- (பி - ம.) 1. உரிய மைந்தரைப் பெறுவதும்; உறுபிணி, உறுவலி, உறுவினை.
2. இருமையெய்துவர், இருமையும் பெறும், பெருமையும் பெறற்கு; முன்புளோர், முன்பினோர்.
4. செய்யிலென்; கேட்டி. (62)

64. மைந்த நங்குல மரபினில் வந்தருள் வேந்தர் தந்த மக்களே கடைமுறை நெடுநிலந் தாங்க ஐந்தொ டாகிய முப்பகை மருங்கற வகற்றி உய்ந்து போயினு ருழிநின் றெண்ணினு முலவார்.

மைந்த - புதல்வனே, நம் குலம் மரபினில்-நம் வமிச பாரம்பரியத்தில், வந்தருள் வேந்தர் - தோன்றிய மன்னர்கள், கடை முறை - தம் முதுமைக் காலத்தில், நெடுநிலம் - (தங்களுக்குரிய) பெரிய நாட்டின் பாரத்தை, தம் தம் மக்களே தாங்க - தங்கள் தங்கள் மைந்தர்களே ஏற்றுக்கொள்ள, ஐந்தொடு ஆகிய - ஐம்பொறிகளோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள, முப்பகை - காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற மூன்று பகைகளையும், மருங்கு அற - அடியோடு நீங்கும்படி, அகற்றி - நீக்கி விட்டு, உய்ந்து போயினார் - தாம் பிழைத்துப் போனவர்கள், ஊழி நின்று எண்ணினும் - கற்ப காலம் முழுதும் நின்று எண்ணினாலும், உலவார் - (எண்ணி) முடிய மாட்டார்; (கணக்கற்றவர் ஆவர் என்றபடி).

கடைமுறை - தம் வாழ்க்கையின் இறுதிக்காலம்; அதாவது முதுமைப் பருவம். ஐந்தொடாகிய முப்பகை - ஐம்பொறிவாயிலாகப் புலப்படும் அவா, வெகுளி, மயக்கம் என்ற பகைகள் (குறள். 360). மருங்கு-சூழல். ஊழி நின்றெண்ணினும் உலவார் என்றது, எவ்வளவு காலம் நின்று எண்ணினாலும் எண்ணி முடிய மாட்டார் என்றபடி. உய்ந்து போயினார் - வீடடைந்தோர். இச்செய்யுட் கருத்தோடு 17-ஆம் செய்யுட் கருத்தை ஒப்பிடுக.

- (பி - ம்.) 1. நின்குல; மணிமுடி வேந்தர்.
2. கடன் முறை.
3. மருங்குற வகற்றி, அழுக்கறவகற்றி.
4. ஊழிநின்றுன்னினும்; உரவோர்.

(63)

65. முன்னை யூழ்வினைப் பயத்தினு முற்றிய வேள்விப் பின்னை யெய்திய நலத்தினு மரிதினிற் பெற்றேன் இன்னம் யானிந்த வரசிய விடும்பைய னென்றால் நின்னை யீன்றுள பயத்தினி னிரம்புவ தியாதோ.

முன்னை - முற்பிறப்புக்களிற் செய்த, ஊழ்வினை பயத்தினும் - பழ வினைப் பயனாலும், பின்னை - பிறகு அமைந்த இப்பிறவியில், முற்றிய - யான் செய்து முடித்த, வேள்வி - வேள்விகளால், எய்திய நலத்தினும் - அடைந்த பேற்றாலும், அரிதினில் பெற்றேன் - அருமையாக (உன்னை மகனாக) அடைந்தேன்; யான்—, இன்னம் - இனிமேலும், இந்த அரசியல் இடும்பையன் என்றால் - இந்த அரசியலைத் தாங்கும் துன்ப முடையேன் என்றால், நின்னை - உன்னை, ஈன்று உள பயத்தினின் - பெற்ற பயனால், நிரம்புவது யாதோ - நிறையும் குறை யாதோ?

தயரதன் தனக்குப் பின் தான் தாங்கி வந்த உலகைத் தாங்கவே மகனொருவனை வேண்டினான். இராமபிரான் பிறந்து தக்க பருவ மடைந்த பின்னும் அக்குறை நீங்கவில்லையே என்ற மனக் குறையால், 'நின்னைப் பெற்ற பயனை யான் பெற உதவவேண்டும்' என்று தன்

தனயனை வேண்டினான். இந்த அரசியல் இடும்பையினின்றும் என்னை நீக்க வேண்டுமென்பது குறிப்பு.

- (பி - ம.) 1. பயத்தினுமுயற்றிய, உருற்றிய, பயத்தினை முற்றிய.
2. பின்னர்; அரிதுணைப்.
3. இன்னும்பான்; ஆசையின், இடும்பையினின்றால்.
4. பயனிதிரப்புவது.

(64)

66. ஒருத்தலைப்பரத் தொருத்தலைப் பங்குவி னூர்தி
எருத்தினீங்குநின் றியல்வரக் குழைந்திட ருழக்கும்
வருத்த நீங்கியவ் வரம்பறு திருவினை மருவும்
அருத்தி யுண்டெனக் கையவீ தருளிட வேண்டும்.

ஒரு தலை - ஒரு புறத்தில், பரத்து - (வைக்கப்பட்ட) பாரத்தையும்,
ஒரு தலை - மற்றொரு புறத்தில், பங்குவின் - முடத்தன்மையையுங்
கொண்ட, ஊர்தி எருத்தின் - மனிதன் ஊரும் பொதிமாட்டைப் போல,
ஈங்கு நின்று - இவ்வுலகிலிருந்து, இயல்வர குழைந்து - தன்மை
பொருந்த வருந்தி, சுமந்து - (வண்டிப் பாரத்தைச்) சுமந்து, இடர்
உழக்கும் - துன்பப்படுவது போன்ற, வருத்தம் - அரசபாரமாகிய
வருத்தத்தினின்றும், நீங்கி - விடுதலை பெற்று, அ வரம்பு அறு திரு
வினை - அந்த எல்லையில்லாத முத்திச் செல்வத்தை, மருவும் அருத்தி-
அடையும் ஆசை, எனக்கு உண்டு - எனக்கு உளதாகின்றது;
(ஆதலால்) ஐய - என் ஐயனே, ஈது - இக்குறையை, அருளிட
வேண்டும் - நீ நிரப்பியருள வேண்டும்.

ஒரு புறத்தில் சுமக்க முடியாத பாரமும், மற்றொரு புறத்தில்
நொண்டிக்காலும் பெற்ற எருது படும்பாட்டை அரசாட்சிச் சுமை
யாலும், முதுமைப் பிரயத்தாலும் தான் படுவதாக மன்னன் கூறு
கிறான். ஒருதலை, ஒருத்தலை என்றாயது விகாரம். பரம் - பாரம். ஊர்தி -
வாகனம்; இங்கு எருதினைக் குறித்தது. அரசாட்சிக்கு வண்டி;
294; புறம். 185. உழத்தல் - வருந்துதல். வரம்பறு திரு - மோஷை
சாம்ராஜ்யம். 'அருளிடவேண்டும்' என்றது தயரதனுடைய எளிய
நிலையைக் குறித்தது. இச்செய்யுட் கருத்தை 294-ஆம் செய்யுட் கருத்
துடன் ஒப்பிடுக.

- (பி - ம.) 1. ஒருதலைப் பங்குவின், ஒருத்தலைப் பங்குநூல், ஒருத்தலைட்டொடு
திருத்தலைப் பன்மை சாலுரக.
2. எருத்தம் வீங்க நின்றலமர, எருத்தம் நீங்க நின்று, நீக்க நின்று,
வீங்கி நின்று; இயல்வரச் சூழ்ந்திடருழக்கும், இயல்பரச் சுமந்திட
ருழக்கும், அயல்வரச் குழைந்திடருழக்கும்; அலம்வர, உயல்வர;
எருத்தம் மேல்படி புயமறச் சுமத் திடருழக்கும்.
3. நீங்கிட.
4. அருளிடல்.

(65)

67. ஆளு நன்னெறிக் கமைவரு மமைதியின் ருக
நாளு நங்குல நாயக னறைவிரி கமலத்
தாளி னல்கிய கங்கையைத் தந்துதந் தையரை
மீள்வி லாவுல கேற்றினு னெருமகன் மேளுள்.

மேல் நாள் - முன்னொரு காலத்தில், ஒரு மகன் - (நம் குலத்து) மக்களுள் ஒப்பற்றவனான (பகீரதன் என்ற) ஒருவன், (தன் மூதாதைகள்) ஆளும் - தாம் நுகரக் கூடிய, நல் நெறிக்கு - (வீட்டுக்குரிய) நல்ல வழிக்கு, அமைவரும் - உரிய, அமைதி - தகுதி, இன்று ஆக - இல்லாமற்போக, நாளும் - எக்காலமும், நம் குலம் நாயகன் - நம் குலத்திற்கு வழிபடுகடவுளான ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய, நறை விரி கமலம் தாளின் - தேன் பெருகுகின்ற தாமரை போன்ற திருவடிகளிலிருந்து, நல்கிய - (அப்பெருமான்) உதவிய, கங்கையை - ஆகாய கங்கையை, தந்து - நிலவுலகத்திற்குக் கொணர்ந்து, தந்தையரை - தன் முன்னோர்களான சகரர்களை, மீட்பு இலா உலகு - மீளுதலில்லாத வீட்டுலகில், ஏற்றினான் - ஏறும்படி செய்தான்.

பகீரதன் கங்கை கொண்டுவந்த வரலாறு, திருமாவின் திருவடிகளில் கங்கை தோன்றிய வரலாறு ஆகிய இரண்டும் பாலகாண்டத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. மக்கட் பேற்றின் பயனை இன்ன தென்று முன் செய்யுளிற் சுட்டி, அதற்கோர் உதாரணமாகப் பகீரதன் வரலாற்றை இச்செய்யுளில் கூறுகின்றான். ஆளும் நன்னெறிக் கமைவரும் அமைதி - வீடு அடைதற்குரிய வாய்ப்பு. சகரர்களுக்கு அவ்வாய்ப்பு இல்லாமற் போனது கபிலர் சாபத்தால் என்க. நம் குலம் - இக்குவாகு குலம். நம் குல நாயகன் - ஸ்ரீ ரங்கநாதன். இந்த மூர்த்தியைப் பிரமனிடமிருந்து இக்குவாகு பெற்று அயோத்திக்குக் கொண்டு வந்தான்; பால. 713; யுத்த. 4263 பார்க்க. மீள்விலா உலகு - வீடு; பரமபதம். முன்னோரைத் தந்தையர் என்றது உபசாரமொழி.

- (பி - ம.) 1. அமைவினனுகி, அமைதியின்றவத்தால்; அமைதியின் நின்றே, மதியினனின்றே.
2. தாளிலங்கிய; தந்துதந்தமரை, தந்துதந்தவரை, தாழ்ந்து தந்தையரை.
3. மீள்வின்னுலகு, மீள்கிலாக்கதி, மீள்விலாருலகு, மீளவிண்ணுலகு; ஏற்றினான்.

(66)

68. மன்ன ரானவ ரல்லர்மேல் வானவர்க் கரசாம்
பொன்னின் வர்கழற் புரந்தரன் போலிய ரல்லர்
பின்னு மாதவந் தொடங்கினோன் பிழைத்தவ ரல்லர்
சொன்ம ருமகப் பெற்றவ ரேதுயர் துறந்தார்.

துயர் துறந்தார் - (இவ்வுலகத்தில்) துன்பங்களினின்று விடுபட்டவர், மன்னர் ஆனவர் அல்லர் - அரசாட்சி புரிகின்றவர் அல்லர்; மேல் - மேலுலகில், வானவர்க்கு அரசு ஆம் - தேவர்களுக்கு அரசனான,

பொன்னின் வர்க்கழல் புரந்தரன் போலியர் அல்லர் - பொன்னுலான நீண்ட வீரக்கழலணிந்த தேவேந்திரன் போன்றவரும் அல்லர்; பின்னும் - மேலும், மாதவம் தொடங்கி - பெருந்தவத்தைச் செய்யத் தொடங்கி, நோன்பு இழைத்தவர் அல்லர் - பல விரதங்களைச் செய்த (முனிவர் களும்) அல்லராவர்; (பின் யாவரோ என்னின்) சொல் மரு மகவு பெற்றவரே - தம் சொல்லைத் தட்டாத மக்களைப் பெற்றவரே (துயர் தறந்தவர் ஆவர்).

“ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து” என்பதை இங்கே நினைக்க; குறள். 62, காண்க. தவமென்றது தவ வாழ்க்கையை யும், நோன்பு என்றது செய்யும் விரதங்களையும் குறித்தன.

- (பி - ம.) 1. மன்னர் வானவர்; அல்லது.
2. போலியரல்லால், நேரியரல்லர்.
3. தொடங்கினோர், தொடங்கி கோய்; பிழைத்தவர் பிறரார், பலரால்.
4. சொன்மருமகள்; பெற்றவரருந்துயர். (67)

69. அணைய தாதலி னருந்துயர்ப் பெரும்பர மரசன்
வினையி னென்வயின் வைத்தன னெனக்கொளல் வேண்டா
புணையு மாமுடி புனைந்திந்த நல்லறம் புரக்க
நினையல் வேண்டும்யா னின்வயிற் பெறுவதீ தென்றான்.

அணையது ஆதலின் - (அறத்தின் நிலைமை) அத்தன்மையது ஆதலால், அரு துயர் பெரு பரம் - (தாங்குதற்கு) அருமை உடைய துயரான பெரிய அரசுச் சூமையை, வினையின் - சூழ்ச்சியால், அரசன் - மன்னன், என்வயின் - என்மீது, வைத்தனன் - சுமத்தி விட்டான், என - என்று, கொளல் வேண்டா - நீ கருதல்வேண்டா; புணையும்-(நீ) பூணத் தக்க, மாமுடி - சிறந்த முடியை, புனைந்து-பூண்டு கொண்டு, இந்த நல் அறம் - (எனக்கு இதம் செய்தலாகிய) இந்த நல்ல அறத்தை, புரக்க நினையல் வேண்டும் - காக்கக் கருதல் வேண்டும்; நின் வயின் - உன்னிடம், யான் பெறுவது- நான் (வேண்டி அடைவது, ஈது - இதுவே ஆகும், என்றான் - என்று கூறினான்.

‘நினை வேண்டி யெய்திட விழைவதொன்றுளது’ (61) என்று தொடங்கி இச் செய்யுள்காரும் தயரதன் புரோகிதர், அமைச்சர் முதலியோர் முன்னிலையில் இராமபிரானை முடிசூட்டிக்கொள்ள வேண்டிய முறை கூறப்பெற்றது.

- (பி - ம.) 1. அணைய தாதலின்; அருமையிற்.
2. எனக்கொளல் வேண்டாம்.
3. நல்லறம் புரக்க.
4. நினையவேண்டும்யான், வேண்டுநான், நினையல்வேண்டு நான்: பெறுவதென்றான், பெறுவது நெறியாய். (68)

இராமபிரான் உடன்படல்

70. தாதை யப்பரி சுரைசெயத் தாமரைக் கண்ணன்
காத லுற்றில னிகழ்ந்திலன் கடனிதென் றுணர்ந்தும்
யாது கொற்றவ னேவிய ததுசெய லன்றோ
நீதி யெற்கென நினைந்துமப் பணிதலை நின்றான்.

தாதை - தந்தையாகிய தயரதன், அ பரிசு உரை செய - மேற் கண்டவாறு (தன் கருத்தைச்) சொல்ல, தாமரை கண்ணன் - செந்தாமரை போலும் கண்களையுடைய இராமபிரான், காதல் உற்றிலன் - (அரசாட்சியில்) பெருவிருப்புற்றான் இல்லை; இகழ்ந்திலன் - (அது பெரும்பாரமானதென்று) தள்ளவும் இல்லை; கடன் இது என்று உணர்ந்தும் - (அரசுகுமாரனுக்குரிய) கடமை இதுவாகும் என்று கருதியும், கொற்றவன் ஏவியது - சக்கரவர்த்தி கட்டளையிட்டது எதுவோ, அது செயல் அன்றோ - அதை மருது செய்வதன்றோ, எற்கு நீதி - (மகனாகிய) எனக்குரிய முறை, என நினைந்தும் - என்று எண்ணியும், அ பணிதலை நின்றான் - (தந்தை ஏவிய) அக்காரியத்தைத் தலைமேற் கொண்டான் (தன் உடன்பாட்டை அடக்கத்தோடு குறிப்பால் உணர்த்தினான் என்றவாறு).

- (பி - ம்.) 1. உரைத்திடத், உரைத்தலும்.
2. காதலித்திலன்; இகந்திலன் கடனிதென்றுணர்ந்து, கடனிதென் றுணர்ந்தே, கடனிதென்றுணர்ந்தி.
3. ஏது; ஏவியது, ஏவினது, ஏவினது.
4. நினைத்துமப், நினைந்துதன், நினைந்தந்தப்; பணித்தலை.

(69)

தயரதன் மகிழ்ந்து அரண்மனையை அடைதல்

71. குருசில் சிந்தையை மனக்கொண்ட கொற்றவெண் குடையான்
தருதி யிவ்வர மெனச்சொல்லி யுயிருறத் தழுவிச்
சுருதி யன்னதன் மந்திரச் சுற்றமுஞ் சுற்றப்
பொருவின் மேருவும் பொருவருங் கோயில்போய்ப் புக்கான்.

குருசில் சிந்தையை - இராமபிரானது மனக் கருத்தை, மனம் கொண்ட - உணர்ந்த, கொற்றம் வெண்குடையான் - வெண்கொற்றக் குடையை உடைய தயரதன், இ வரம் தருதி - இந்த வரத்தை (உறுதியாகத்) தருவாயாக, என சொல்லி - என்று வற்புறுத்திச் சொல்லி, உயிர் உற தழுவி - உயிரோடு உயிர் பொருந்த இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, சுருதி அன்ன - வேதத்தை ஒத்த, தன் மந்திரம் சுற்றமும் - தன்னுடைய அமைச்சர் குழுவும், சுற்ற - (தன்னைச்) சூழ்ந்துவர, போய் - (மந்திராலோசனை மண்டபத்தினின்றும்) போய், பொரு இல் மேருவும் - தனக்கொப்பு வேறென்று இல்லாத மேருமலை

யும், பொருவு அரு - ஒப்பாதல் அரிய, கோயில் புக்கான் - அரண்மனையை அடைந்தான்.

இராமபிரான் தன் கருத்துக்கு இயைந்தமையை இங்கிதத்தால் உணர்ந்த தயரதன், அதனை வற்புறுத்தும் வகையில், “தருதி இவ்வரம்” என மீண்டுங் கூறி, அன்பும் மகிழ்ச்சியும் புலப்படத் தழுவுதலும் செய்தான். தழுவுதல் உடம்பின் தொழிலேயாயினும், அதன் பயனாகிய இன்பத்தை நுகர்வது உயிர்; இராமபிரான் தயரதனுக்கு உயிர்; இவ் விரண்டுயிரும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தத் தழுவினான் என்க. கொள்ளுவது இது, தள்ளுவது இது என்று கூறும் ஒப்புமை கருதி மந்திரச் சுற்றத்துக்கு வேதம் உவமையாயிற்று. மந்திரச் சுற்றமும் என்ற உம்மையால், பிற சுற்றமும் சுற்றினமை பெறப்படும். மேருவும்: உம்மை, உயர்வு சிறப்பு. பொரு வில் மேரு எனப் பிரித்து, சிவபெரு மானது போருக்குரிய வில்லாகிய மேரு என்றலும் ஆம். குருசில் - புருஷ சிரேஷ்டன்; இது குரிசில் எனவும் வரும்.

(பி - ம்.) 1. குரிசில்; மனக்கொண்டு, மனங்கொண்ட.

2. எனச்சொலி, என்னக் கொண்டு.

3. மந்திரத் தலைவரும்.

4. மேருவொத்துயர்ந்த பொற்கோயில் சென்றடைந்தான்.

(70)

இராமபிரான் தன் மாளிகையைச் சேர்தல்

72. நிவந்த வந்தணர் நெடுந்தகை மன்னவர் நகரத்

துவந்த மைந்தர்கண் மடந்தைய ருழையுழை தொடரச்

சுமந்தி ரன்றடந் தேர்மிசைச் சுந்தரத் திரடோள்

அமைந்த மைந்தனுந் தன்னெடுங் கோயில்சென்றடைந்தான்.

சுந்தரம் திரள் தோள் அமைந்த - அழகிய திரண்ட தோள்கள் அமையப்பெற்ற, மைந்தனும் - இளைஞனான இராமபிரானும் (மண்ட பத்தை விட்டு), நிவந்த அந்தணர் - (அறிவு ஒழுக்கங்களால்) உயர்ந்த அந்தணரும், நெடு தகை மன்னவர் - பெருந்தன்மை பொருந்திய அரசர் பலரும், நகரத்து - அந்நகரத்திலே வாழ்கிற, உவந்த மைந்தர் கள் - (தன்னைக் காணுதலில்) பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட இளைஞர் பலரும், மடந்தையர் - (அவ்வாறே காணும் விருப்புடைய) பெண்கள் பலரும், உழை உழை தொடர - பக்கங்களிலே (சூழ்ந்து - தன்னைத்) தொடர்ந்து வர, சுமந்திரன் தட தேர்மிசை சென்று - சுமந்திரன் செலுத்திய பெரிய தேரில் ஏறிச் சென்று, தன் நெடு கோயில் அடைந்தான் - தனது பெரிய மாளிகையை அடைந்தான்.

தந்தை போனபின், தனயனும் போய்ச் சேர்ந்தான் என்றதனால், உம்மை இறந்தது தழுவியது. இராமபிரானது பேரழகும் பெருங் குணங்களும் அனைவர் கண்களையும் கருத்தையும் கவர்வனவாதலால்,

அந்தணர் முதல் மடந்தையர் இறுதியாகவுள்ள அனைவரும் அப்பிரானது தேரைச் சூழ்ந்தனர். “ஆடவ ரெல்லாம், தாயை முன்னிய கன் றென நின்றுயிர் தளிர்ப்ப” (58) என்றதும் காண்க. நிவத்தல் - உயர் தல்; குலத்தாலும், அறிவாலும், ஒழுக்கத்தாலும் உயர்ந்தோர் அந்தணர் என்க. ‘உழை உழை’ என்ற அடுக்கு, ‘எல்லாப் பக்கங் களிலும்’ என்பது குறித்தது. காண்பார்க்கு முந்திக் காணப்படுவன தோள்களும் மார்பும். அவற்றுள்ளும், இராமபிரானுடைய தோள்கள் தாடகை வதம், சிவன் வில் முறித்தல், பரசுராமன் செருக்கழித்தல் ஆகிய செயற்கருஞ் செயல்கள் செய்ததோடு கட்டமுகம் அமைந் தவையாதலால், ‘சுந்தரத் திரள்தோள் மைந்தன்’ என்றார். “ஆடவர் பெண்மையை அவாவுந் தோளினும்” (பால. 380) எனக் கௌசிக முனிவன் கூற்றாக முன்னே கூறியிருத்தலும் காணத்தக்கது. முன்பு இராமபிரானை அழைத்து வந்த சுமந்திரனே மீண்டும் அப்பிரானை அரண்மனையிற் கொண்டு சேர்த்தான்.

- (பி - ம்.) 1. மன்னவனகரத்து, மன்னவர்கள் நகரத்து, மன்னவர் நகரற்று.
2. உழையுழைத் தொடரச், உழையர்பின் றுடரச்.
3. தனித்தேர் மிசைச்; தடந்தோள், திண்டோள்.
4. தன்பெருங்; கோயில் சென்றணைந்தான், கோயிலையடைந்தான், கோயில்புக்கிருந்தான். (71)

73. வென்றி வேந்தரை வருகென ஷவணம்வீற் றிருந்த பொன்றி ணிந்ததோட் டரும்பெற லீலச்சினை போக்கி நன்று சித்திர நளிமுடி கவித்தற்கு நல்லீர் சென்று வேண்டுவ வரன்முறை யமைக்கெனச் செப்ப.

(தயரதன்), வென்றி வேந்தரை - வெற்றி பொருந்திய பல அரசர் களை, வருக என - (அயோத்திக்கு) வருக என்று, உவணம் வீற் றிருந்த - கருட வாடிவம் (தலைப்பிலே) பொறிக்கப் பெற்ற, பொன் திணிந்த தோடு - பொன்னுற் செறித்தமைந்த ஓலையிலே, அரு பெறல் - (பிறர் எளிதாகப்) பெறுதற்கரிய, இலச்சினை போக்கி - (தன் அடையாள) முத்திரையிட்டு அனுப்பி, (மின்பு வசிட்டமுனிவரிடம்), நல்லீர் - உத்தமரே, சென்று - (நீர்) போய், சித்திரம் நளி முடி - சித்திர வேலைப்பாடமைந்த, பெருமை தங்கிய முடியை, நன்று - செம் மையாக, கவித்தற்கு - (இராமனுக்குச்) சூட்டுதற்கு, வேண்டுவ - வேண்டியவற்றை, வரல்முறை - நம் குல முறையின்படி, அமைக்க - செய்தமைப்பிராக, என செப்ப - என்று சொல்ல.

இதுவும் அடுத்த பாட்டும் குளகம்; செப்ப என்னும் எச்சம், அடுத்த பாட்டில் ‘உரியமாதவன்.....போக’ என்பதனோடியையும். இந்தப் பாட்டில் எழுவாய் வருவிக்கப்பெற்றது; ‘அமைக்க’ என்று வசிட்ட முனிவருக்குக் கூறினமை, ‘உரிய மாதவன்’ என மேலே வருவதனூற் பெறப்படும். இராம பட்டாபிஷேகத்திற்கு அமைச்சர்

களின் இசைவைப் பெற்ற தசரதன், மேலே அதற்குரியவற்றைச் செய்யத் தொடங்கி முதற்கண், அரசர் பலரும் அயோத்திக்கு வந்து சேரும்வண்ணம் அவர்களுக்கு மங்கலவோலை போக்கி, குலமுறைப்படி ஆவன செய்யுமாறு வசிட்ட முனிவரையும் வேண்டினான் என்க. அரசர், பிறருக்கு அனுப்பும் ஓலையைச் சுருள் செய்து, அதன் பொருத்துவாயில் அரச முத்திரையிட்டு அனுப்புதல் மரபு. அந்த முத்திரைக்குரிய கருவியை, அதற்குரியாரன்றிப் பிறர் ஆளுதல் அரிதாகலின், 'அரும்பெறல் இலச்சினை' என்றார். வசிட்ட முனிவர் மிக நெடுங்காலமாக அக்குலத்து முன்னோர் பலருக்கும் முடிசூட்டிய அநுபவமுடையவராதலால் 'வேண்டுவ வரன்முறை யமைக்க' என்று சக்கரவர்த்தி கூறினான். உரிய மாதவன் என்பதும் இதனை வலியுறுத்தும். ஓலையின் தலைப்பில் கருட வடிவம் சிறக்க அமைந்திருந்தமையை, 'உவணம் வீற்றிருந்த' என்று புலப்படுத்தினார். "உட்குறு முவண முச்சியிற் சுமந்த, சக்கர வட்டமொடு சங்குபல பொறித்த, தோட்டுவினை வட்டித்துக் கூட்டரக் குருக்கி, ஏட்டுவினைக் கணக்கனீடறிந் தொற்றிய, முடக்கமை யோலை" (பெருங். 4.10 : 92 - 96) என்பது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத்தகும். இட்சுவாகுமுதல் அக்குலத் தோர் தம் குலதெய்வமாக வழிபட்டுவந்த அரசங்கநாத மூர்த்திக்குக் கொடியும் ஊர்தியுமான கருடனது வடிவத்தை அவர்கள் இவ்வாறு போற்றி வந்தனர் போலும்.

- (பி - ம.) 1. வருகவென்றவணம், வருகவென்றவணம், வருகவென்றண்ணல், வருகன மன்னன்; வீற்றிருந்து.
2. பொன்றணிந்த; அருந்திறவிலச்சினை, அரும்பணியிலச்சினை.
3. நன்றுரித்தளிர்; நளிர்முடி; நல்லோய்.
4. சென்று வேறு; விதி முறை; அமைக்கெனச் செப்பும், அமைகெனச் செப்ப, எதிர்மொழி செப்ப.

(72)

அரசர்களுக்குத் தயரதன் தெரிவித்தல்

74. உரிய மாதவ னெள்ளிதென் றுவந்தனன் விரைந்தோர் பொருவி நேர்மிசை யந்தனர் குழாத்தொடும் போக நிருபர் கேண்மின்க ளிராமற்கு நெறிமுறை யதனால் திருவும் பூமியுஞ் சிந்தையிற் சிறந்தன வென்றான்.

உரிய - முடிசூட்டும் உரிமையையுடைய, மாதவன் - பெருந்தவசியான வசிட்ட முனிவன், ஒள்ளிது என்று - (தயரதனுக்கு விடையாக) நல்லது என்று சொல்லி, உவந்தனன் - மகிழ்ச்சி யுடையவனாகி, விரைந்து - (காரியத்தில்) விரைவு கொண்டு, அந்தணர் குழாத்தொடும் - (தன்னைச் சூழ்ந்த) அந்தணர் கூட்டத்துடனே, பொரு இல் - ஒப்பற்ற, ஓர்தேர் மிசை - ஒரு தேரில் ஏறி, போக - (தயரதன் தன் பக்கவில் இருந்த அரசர்களை நோக்கி) நிருபர் - அரசர்களே, கேள்மின்கள் -

கேட்பீராக; திருவும் - அரசர் செல்வமும், பூமியும் - நாளும், இராமற்கு - இராமனுக்கு, நெறிமுறை - (எம் குலத்து) வழிவந்த முறைப்படி உரியன, சிந்தையில் - என் மனத்தில், சிறந்தன - அவை சிறந்து நிற்கின்றன, என்றான் - என்று கூறினான்.

வசிட்ட முனிவர், முடி சூட்டு விழாவுக்குரியவற்றைச் செய்யப் போன பின்பு, சக்கரவர்த்தி, அப்போது தன்னைச் சார்ந்திருந்த அரசர்களை நோக்கி, 'இராமனிடத்து அரசாட்சியை ஒப்பித்து அவனுக்கு முடிசூட்டக் கருதுகின்றேன்' என்று தன் உட்கோளைக் கூறினான் என்றவாறு. இங்குக் கூறப்பெற்ற அரசர், சக்கரவர்த்திக்குத் திறை செலுத்துதற்கும், சக்கரவர்த்தியைக் காணுதற்கும் வந்தவராதல் வேண்டும். வெளியே பல அரசர்க்கும் ஒலை போக்கினை முன்கவியில் கூறப்பெற்றது. நிருபர் : அண்மை விளி. மரபு முறைப்படி அரசர் செல்வமும் நாளும் இராமனுக்கு உரியனவாதலின் என் சிந்தனையில் அவை சிறந்து நிற்கின்றன என்றான். இராமனுக்கு உரியன என ஒரு சொல் வருவிக்க. சீதையிற் சிறந்தன என்பதும் பாடம்; அதற்கு, சீதை இராமனுக்கு உரியவளானது போலச் சீதேவியும் பூதேவியும் அவளை அடைதற்கு முந்துகின்றனர் என்க. 29, 30-ஆம் பாடல்களும் பார்க்க. ஒள்ளிது - நல்லது; ஒப்புதல் பொருளில் வருவது. இச்சொல் இவ்வாறே கன்னடத்தில் வழக்கிலுள்ளது.

- (பி - ம.) 1. ஒள்ளிதென்றமைந்தனன், இயம்பினன், உணர்ந்தனன்; வியந்தான், வியந்தே.
2. குமாதோடும் போகி, போனான்.
3. நெறிமுறைமையினால், நெறிமுறைமையினால்.
4. சீதையிற் சிறந்தன.

(73)

அரசர்களின் மகிழ்ச்சி

75. இறைவன் சொல்லெனு மின்னற வருந்தினர் யாரும்
முறையி னின் றிலர் முந்துறு களியிடை மூழ்கி
நிறையு நெஞ்சிடை யுவகைபோய் மயிர்வழி நிமிர்
உறையும் விண்ணக முடலொடு மெய்தின ரொத்தார்.

இறைவன் சொல் எனும் - சக்கரவர்த்தியின் வார்த்தையாகிற, இந் நறவு - இனிய கள்ளை, அருந்தினர் யாரும் - உட்கொண்ட அரசர் முதலிய அனைவரும், முந்து உறு களி இடை மூழ்கி - மிகப் பெருங் களிப்பென்னும் வெள்ளத்தில் மூழ்கி, நெஞ்சு இடை நிறையும் உவகை - தங்கள் மனத்தில் நிறைந்த அப்பெரு மகிழ்ச்சி, போய் - கரை கடந்து போய், மயிர்வழி நிமிர் - மயிர்க்கால்களின் வழியே (புளகமாக) வெளிப்பட, உறையும் விண் அகம் - தாங்கள் (மறுமையில்) சென்று தங்குதற்குரிய சுவர்க்கத்தை, உடலொடும் எய்தினர் ஒத்தார் - இவ்வுடம்புடனே சென்றடைந்தவர் போலாகி, முறையின் நின்றிலர் -

(சக்கரவர்த்தியின் முன்னே இருக்கவேண்டிய) முறையில் நில்லாதவராயினர்.

இராமபிரான் முடிசூடும் செய்தி கேட்ட அனைவரும், அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியால் தம் நிலையையும் மறந்து, சக்கரவர்த்தியின் எதிரில் தாம் அடக்கமாக இருக்கவேண்டிய முறை மீறித் தம் மனம் போனபடி இருந்தனர் என அவர்கள் மகிழ்ச்சி மிகுதியைப் புலப்படுத்தினர். அவர்கள் அந்நிலை அடைதற்குக் காரணமானது இறைவன் சொல் எனும் நறவு. மூழ்கி என்றதற்கேற்பக் களிப்பை வெள்ளமாகக் கொள்க, அவர்கள் புளகாங்கிதமாயினர் என்பதை; உண்ணிறைந்த உவகை அங்கே இடமின்றி மயிர்க் கால்களின் வழியே புறத்து வெளிப்பட்டதென்றார். உடலோடு சுவர்க்கமெய்துதல் மிக அரியதொன்றாகவின், அதனை உவமித்தார். “உடம்பொடு துறக்கநக நற்றவரை யொத்தார்” (பால. 1237) என்பதும் அதன் விசேடக் குறிப்புக்காண்க.

- (பி. ம.) 2. முறையினின்றவர்; முகந்தறுகளியிடை, களிப்பிடை, முந்திய களிப்பிடை, முந்தறுகளிப்பிடை, முந்தறுகளிப்பிடை, முன்னுறை களிப்பிடை, முந்தறக் களியிடை; மூழ்க, முழுதி.
3. கெஞ்சடை; மயிர்வழிநிறைய, மெய்வழி நிமிர், மெய்வழி நிமிர்.
4. விண்ணமுது; உயிரோடும்.

(74)

அரசர்கள் கூறத் தொடங்கல்

76. ஒத்த சிந்தைய ருவகையி னொருவரி னொருவர்
தத்த மக்குற்ற வரசெனத் தழைக்கின்ற மனத்தார்
முத்த வெண்குடை மன்னனை முறைமுறை தொழுதார்
அத்த நன்றென வன்பினோ டறிவிப்ப தானார்.

உவகையின் - மகிழ்ச்சியினால், ஒருவரின் ஒருவர் - ஒருவரைப் போல் ஒருவர், ஒத்த சிந்தையர் - (இராமபிரான் முடிசூடுதலில்) ஒத்த கருத்துடையவரான அவ்வரசர்கள், தம் தமக்கு அரசு உற்ற என - அவரவருக்குப் (புதிதாக) அரசாட்சி கிடைத்ததுபோல, தழைக்கின்ற மனத்தார் - மகிழ்ச்சி மிகும் மனமுடையவராய், முத்தம் வெண்குடை மன்னனை - முத்துக்கள் கட்டப் பெற்ற வெண்கொற்றக்குடையையுடைய சக்கரவர்த்தியை, முறை முறை - வரிசையாக, தொழுவார் - வணங்கி, அத்த - எம் தந்தை போன்றவரே, நன்று என - தங்கள் கருத்து நல்லதே என்று கூறி, அன்பினோடு - (மனங்கனிந்த) அன்புடனே, அறிவிப்பது ஆனார் - (தங்கள் கருத்தைச் சக்கரவர்த்திக்குத்) தெரிவிக்கலாயினர்.

அரசர் பல்வேறிடங்களுக்கும் நிலைகளுக்கும் உரியவராயினும், இராமபிரான் திறத்தில் அனைவரும் ஒன்றுபட்ட கருத்துடையவர் என்பார், ‘ஒத்த சிந்தையர்’ என்றார். “தலங்கள் யாவையும் பெற்றனன்

ருனெனத் தளிர்ப்பான்” எனச் சமந்திரனை முன்னே (49) கூறியிருத் தலும் காண்க.

- (பி - ம.) 1. சிந்தையின் ; உவகையின் ; ஒருவர்க்கங் கொருவர், ஒருவருக் கொருவர், ஒருவர்பாலொருவர், ஒருவரோடொருவர்.
2. தத்தமக்குறவு; தழைகின்ற, தளிர்க்கின்ற : மனத்தர், மனத்தோர், தகவோர்.
3. தொழுவார்.
4. அத்த கேளென : அறிவிக்கலுற்றார், அறிவிக்கலுற்றார். (75)

அரசர் கூறுதல்

(கவிவிருத்தம்)

77. முவெழு முறைமையெங் குலங்கண் முற்றுறப்
பூவெழு மழுவினாற் பொருது போக்கிய
சேவகன் சேவகஞ் செகுத்த சேவகற்
காவதிவ் வுலகமீ தறனென் றுரரோ.

மு எழு முறைமை - இருபத்தொரு தலைமுறை, எம் குலங்கள் முற்று உற - எம் அரசர் குலமெல்லாம் அழியும்படி, பூ எழு மழுவினால் பொருது - கூர்மை மிக்க (தன்) மழுப்படையினால் போர் செய்து, போக்கிய சேவகன் சேவகம் - தொலைத்த வீரனாகிய பரசுராமனது வீரத்தை, செகுத்த - கெடுத்த, சேவகற்கு - பெரு வீரனாகிய இராமனுக்கு, இ உலகம் ஆவது - இந்த உலகம் உரிமையாகுக! ஈது - இச் செயல், அறன் - தருமமானதே, என்றார் - என்று கூறினார்கள்.

அரோ : அசை.

‘அரசரையெல்லாம் அழித்து உலகம் முழுதும் தனதாக்கிக் கொண்ட பரசுராமனை எளிதில் வென்று வலியுழித்தபோதே இராமனுக்கு இவ்வுலகம் உரிமையாயிற்று; இதனை வெளிப்பட உரிமையாக்கி முடிசூட்டுதல் மிகவும் ஏற்புடையதே’ எனத் தம் கருத்தை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்தனர் அரசர்.

பூ - கூர்மை; “பூவாட் கோவலர்” (புறநா. 224).

- (பி - ம.) 1. முறைமையும்; குலங்கண் முற்றுறப், குலங்கண் முப்புறப்.
2. செருக்கச் சேகறக்.
4. ஆவவிவ்வுலகமீது; ஆவவிவ்வுலகமென்று, ஆவதிவ்வுலகமென்று, காவவிவ்வுலகமீது : அறமென்றாரோ, அறைகின்றாரோ, ஆமென் றாரோ.

இதன்பின் சில பிரதிகளில், கீழ்வரும் 14 பாடல்கள் உள்ளன. இவை மற்றும் சில பிரதிகளில் ‘இவ்வகை யுரைசெய’ (80) என்பதன் பின் எழுதப்பட்டுள்ளன; அவற்றுட் பாடபேதங்களும் காண்கின்றன.

அயோத்தியா காண்டம்

அதிகப் பாடல்கள்

1. நறைக்குழற் சீதையு ஞால நங்கையும்
மறுத்துமிங் கொருவற்கு மணத்தின் பாலரோ
கறுத்தமா மிடறுடைக் கடவுள் காலவில்
இறுத்தவற் கன்றியென் றிரட்டர் கூறினார்.
[இரட்டர் - ராஷ்டிரகூடத்து அரசர்.]

2. ஏத்தவந் துலகெலா மீன்ற வேந்தனைப்
பூத்தவ னல்லனேற் புனித வேள்வியைக்
காத்தவ னுலகினைக் காத்த னன்றென
வேத்தவை வியப்புற விதர்ப்பர் கூறினார்.

3. பெருமையா லுலகினைப் பின்னு முன்னுநின்
றுரிமையோ டோம்புதற் குரிமை பூண்டவத்
தருமமே தாங்கலிற் றக்க தீண்டொரு
கருமம்வே றிலதெனக் கவிங்கர் கூறினார்.

4. கேடகல் படியினைக் கெடுத்துக் கேடிலாத்
தாடகை வலிக்கெலாஞ் சரமொன் றேவிய
ஆடக வில்லிக்கே யாக பாரெனாத்
தோடக மலர்முடித் துருக்கர் சொல்லினார்.

5. கற்றநான் மறையவர் கண்ணை மன்னுயிர்
பெற்றதா யெனவருள் பிறக்கும் வாரியை
உற்றதே லுலகினி லுறுதி யாதெனக்
கொற்றவேல் வணிகழற் குருக்கள் கூறினார்.
[குருக்கள் - குருநாட்டு அரசர்.]

6. வாய்நனி புரந்தமா மனுவி னூன்முறைத்
தாய்நனி புரந்தனை தரும வேலியாய்
நீநனி புரத்தவி னெடிது காலநின்
சேய்நனி புரக்கெனத் தெலுங்கர் கூறினார்.

7. வையமும் வானமு மதியும் ஞாயிறும்
எய்திய வெய்துப நிகழும் யாண்டெலாம்
நெய்தவழ் வேலினாய் நிற்கும் வாசகம்
செய்தவம் பெரிதெனச் சேரர் கூறினார்.

8. பேரிசை பெற்றனை பெருத தென்னினிச்
சீரிய தெண்ணினை செப்பு கின்றதென்
ஆரிய நங்குடிக் கபர மானதோர்
சூரிய னீயெனச் சோழர் சொல்லினார்.

[அபரம் - அடுத்தது.]

9. ஒன்றிய வுவுகைய ரொருங்கு சிந்தையர்
தென்றமிழ் சேணுற வளர்த்த தென்னரும்
என்றுநின் புகழொடு தரும மேழுற
நின்றது நிலையென நினைந்து கூறினார்.
10. வாட்டொழி லுழவநீ யுலகை வைகலும்
ஊட்டினை யருளமு துரிமை மைந்தனைப்
பூட்டினை யாதலிற் பொருவி னன்னெறி
காட்டினை நன்றெனக் கங்கர் கூறினார்.
11. தொழுகழல் வேந்தநின் ரெல்கு லத்துளோர்
முழுமுத லிழித்தகை முறைமை யாக்கியிண்
டெழுமுகில் வண்ணனுக் களித்த விச்செல்வம்
விழுமிது பெரிதென மிலேச்சர் கூறினார்.
12. கொங்கலர் நறுவிரைக் கோதை மௌலியாய்
சங்கநீ ருலகத்துட் டவத்தின் றன்மையால்
அங்கண னரசசெய் தருளு மாயிடிற்
சிங்கள ரிங்கிதிற் சிறந்த தில்லென்றார்.
13. ஆதியின் மனுவினு லமைந்த மைந்தற்குப்
பாதியு மாகிலை பரிந்து வாழ்த்துதல்
வேதியர் தவப்பயன் விளைந்த தாமெனச்
சேதியர் சிந்தனை தெரியச் செப்பினார்.
[சேதியர் - சேதி நாட்டார்.]
14. அளம்படு குரைகட லகழி யேழுடை
வளம்படு நெடுநில மன்னர் மன்னனே
உளம்படிந் துயிரெலா முவப்ப தோர்பொருள்
விளம்பினை பெரிதென விராடர் கூறினார்.
[அளம் - உப்பளம்.]

(76)

தயரதன் அரசருடைய மனத்தைச் சோதித்தல்

78. வேறிலா மன்னரும் விரும்பி யின்னது
கூறின ரதுமனங் கொண்ட கொற்றவன்
ஊறிய வுவுகையை யொளிக்குஞ் சிந்தையான்
மாறுமோ ரளவைசால் வாய்மை கூறினான்.

வேறு இலா மன்னரும் - கருத்து வேறுபாடில்லாத அவ்வரசர் அனைவரும், விரும்பி - (இராமன் முடிசூடுதலை) விரும்பி, இன்னது கூறினார் - இவ்வாறு கூறினாராக, அது மனம் கொண்ட கொற்றவன் - அதனைத் தன் மனத்தில் ஏற்றுக்கொண்ட சக்கரவர்த்தி, ஊறிய உவகையை - (தன்னுள்ளே) சுரந்த பெருமகிழ்ச்சியை, ஒளிக்கும் சிந்தையான் -

(வெளிப்படாது) மறைக்கும் கருத்துடையவனாய், (அவர்களை நோக்கி) மாறும் - மீண்டும், ஓர் அளவைசால் வாய்மை - (அவர்கள் மனத்தை) அளந்தறிதற்குரிய ஒரு வார்த்தையை, கூறினான் - சொல்லலானான்.

அரசரெல்லோரும், தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட சக்கரவர்த்தி. அதனாற் பெருமகிழ்வெய்தி, அதனை வெளிப்படக் காட்டாமல் மறைத்துக்கொண்டு, அம்மகிழ்ச்சிக்கு மாறுபட்டதாகத் தோற்றுவதும், அரசர் கூற்றின் உண்மையை அளந்தறியத்தக்கதுமான ஒன்றை அவர்களிடம் சொல்லலானான் என்க.

வாய்மை : இங்கே 'வாய்ச்சொல்' என்ற பொருளில் நின்றது. அளவைசால் வாய்மை - அளந்தறியும் சொல். மாறும் - மறுத்தும்; மீண்டும். வேறிலா - தன் கருத்துக்கு வேறுபடாமல் எனவும் கூறலாம்.

- (பி - ம்.) 1. வேறெலாமன்னரும், வேறலா மன்னரும், வேறிலா மன்னவர் ; அன்னது, இன்னன.
2. கூறினர் : மனக்கொண்ட.
3. ஊறின, ஊறினன் : உவகையே.
4. அளவையால், அளவுசால்.

(77)

79. மகன் வயி னன்பினான் மயங்கி யானிது
புகலநீர் புகன்றவிப் பொம்மல் வாசகம்
உகவையின் மொழிந்ததோ வுள்ள நோக்கியோ
தகவென நினைந்ததோ தன்மை யாதென்றான்.

(சக்கரவர்த்தி அரசரை நோக்கி), மகன் வயின் அன்பினால் - என் மகனிடத்திலுள்ள அன்பினாலே, மயங்கி - (உண்மையை ஆராயாது) மயக்கங்கொண்டு, யான் இது புகல - நான் (இராமனுக்கு முடி சூட்ட வேண்டுமென்று) இதனைச் சொல்ல, நீர் புகன்ற - (அதற்கு விடையாக) நீங்கள் சொல்லிய, இ பொம்மல் வாசகம் - இந்தப் பொலிவு பெற்ற வார்த்தை, உகவையின் மொழிந்ததோ - (பொதுவாக எழுந்த) மகிழ்ச்சியால் கூறியதோ? (அல்லது), உள்ளம் நோக்கியோ - என் உட்கருத்தைக் குறித்தோ? (அல்லது), தகவு என நினைந்ததோ - (உண்மையாகவே அது) தகுதியுடைய செயலென்று நினைந்ததானாலோ? தன்மை யாது - அதன் தன்மை எத்தகையது? என்றான் - என்று கேட்டான்.

“தந்தைக்குத் தன் மகனிடத்திலுள்ள அன்பினால், மகன் தகுதியற்றவனானாலும் அது புலப்படாமல் அவனுக்கு முடிசூட்டக் கருதுதல் இயல்பு; தகுதியுடையவனானாலும் என்பதைப் பிறரே நிச்சயித்தல் வேண்டும்; ஆதலால் உங்களை நான் கேட்டதற்கு, என் கருத்து நேரானதே என்கின்றீர்கள்; அது இராமனிடம் உள்ள அன்பு காரணமாக உண்டான மகிழ்ச்சியால் கூறியதாகலாம்; அல்லது எனக்கு இச்சக வார்த்தையாக இருக்கலாம்; அல்லது உண்மையறிந்து கூறிய

தார்களும் இருக்கலாம். இவற்றுள் எத்தகையது உங்கள் சொல் என்பதனை உள்ளவாறு கூறுங்கள்” என அவர்கள் சொல்லை உறுதிப் படுத்தக் கருதிக் கேட்டான் தசரதன்; அதனால் இதனை, ‘அளவைசால் வாசகம்’ என்றார்.

- (பி - ம்) 1. மகவயின்னபினான், மகவயினென்மனம், எம்மனம், மகவயினுனிலம்; மயங்கியானது, வழங்கயானிது.
2. இப்பொருமல், அப்பொம்மல்.
3. உவகையின்; உள்ளனோக்கியோ.
4. மினைந்ததோ தன்மையென், மினைந்ததெத் தன்மையால், மினைந்ததெத்தன்மையாம், மினைத்ததெத்தகமையால். (78)

80. இவ்வகை யுரைசெய விருந்த வேந்தர்கள் செவ்வியோய் நின்றிரு மகற்குத் தேயத்தோர் அவ்வவர்க் கவ்வவர்க் கமைந்த வாறுறும் எவ்வமி லன்பினை யினிது கேளோன.

இவ்வகை உரைசெய - (சக்கரவர்த்தி) இவ்வாறு சொல்ல, இருந்த வேந்தர்கள் - (அது கேட்டு, அப்போது அங்கே) இருந்த அரசரெல்லோரும் (சக்கரவர்த்தியை நோக்கி), செவ்வியோய் - செப்பமுடைய அரசே, நின் திரு மகற்கு - நின் செல்வக்குமரன் இராமனிடத்து, தேயத்தோர் - நாட்டிலுள்ளோர்களில், அவ்வவர்க்கு அவ்வவர்க்கு - பல்வேறு தகுதியுடைய அவரவர்க்கும், அமைந்தவாறு - ஏற்ற வகையில், உறும் - பொருந்தியுள்ள, எவ்வம் இல் அன்பினை - குற்றமற்ற அன்பின் நிலையை (நாங்கள் கூற), இனிது கேள் - இன்பமாகக் கேட்பாயாக, என - என்று சொல்லி.

இது முதல் நான்கு பாடல்கள் ஒரு தொடர்.

தம் மனத்தை அளந்தறியும் வகையில் சக்கரவர்த்தி கூறியதைக் கேட்ட அரசர்கள், அதற்கு விடையாக, ‘அரசே! நாங்கள் மட்டுமன்று; நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரும், அவர்கள் எந்நிலையிலிருப்போராயினும், இராமனிடத்து அளவு கடந்த உண்மையன்புடையவர்களே; அவனும் அனைவரிடத்தும் அவ்வாறே பழகுகின்றான்; ஆதலால், எங்கள் கூற்று, மனமுவந்து கூறியதேயாகும்’ எனக் கூறலாயினர். அது மேலே மூன்று பாடல்களாற் கூறப்படும். சக்கரவர்த்தியின் நடுவுநிலை தவறாத தன்மையைக் குறித்தற்கு, ‘செவ்வியோய்’ என்றனர். ‘செவ்விய நின்றிருமகற்கு’ என்பதும் பாடம்; அதுவும் இராமபிரானுக்கு விசேடணமாதலால் சிறப்புடையதே. மகற்கு - மகனிடத்து. அனைவரும் இராமபிரானிடம் கொண்ட அன்பு களங்கமற்றது, தூயது என்பது தோன்ற ‘எவ்வமில் அன்பு’ என்றார்.

- (பி - ம்) 1. இருந்த வேந்தவை, வேத்தவை.
2. செவ்விய, செவ்வியோர், செவ்வியே; மகற்குத் தேர்ந்தோர், தேயத்துள், தேத்துள்.

3. அவ்வவர்க்கவவர், அவ்வவரவ்வவவர்; ஆற்றவாற்றற்றும், ஆற்ற
வாற்றவும், ஆற்றவாற்றற்றும், அமைந்தவாற்றற்றும்,
ஆவதாற்றவும்.
4. இனிதுகேளன்றூர், இனிதீகேளேனா. (79)

81. தானமுந் தருமமுந் தகவுந் தன்மைசேர்
ஞானமு நல்லவர்ப் பேணு நன்மையும்
மானமு மையநின் மகற்கு வைகுமால்
ஈனமில் செல்வம்வந் தியைவ தென்னவே.

ஐய - ஐயனே, நின் மகற்கு - உன் குமாரன் இராமனிடத்து, ஈனம்
இல் செல்வம் - தாழ்வில்லாத அரசுச் செல்வம், வந்து இயைவது
என்ன - வந்து பொருந்துதற் கேற்றவாறு, தானமும் - தருமமும் -
கொடையும், தகவும் - நல்லொழுக்கமும், தன்மை சேர் ஞானமும் -
நல்ல இயல்பு பொருந்திய மெய்யுணர்வும், நல்லவர் பேணும்
நன்மையும் - நல்லோரை ஆதரிக்கும் நற்குணமும், மானமும் - தன்
நிலையில் குன்றாத தன்மையும் (ஆகிய சிறப்புக்களெல்லாம்), வைகும் -
பொருந்தியுள்ளன. ஆல், ஏ : அசை.

‘ஐயனே! இராமனிடத்து எல்லாச் சிறப்புக்களும் அமைந்திருத்
தலின், எவ்வகையிலும் அவன் அரசைப் பெறுவதற்குத் தகுதி
யுடையவனே’ என்றனர் அரசர். அவர்கள் மேலும் கூறுகின்றனர்.
3, 4 - ஆம் அடிகளில், ‘மானவ வையம்நின் மகற்கு வைகலும், ஈனமில்
செல்வம் வந்தியைவ வென்னவே’ என்று பாடங்கொண்டு, ‘உலகத்
தார் இராமனுக்கு அரசுச் செல்வம் வந்தெய்துக வென்றே
நாடோறும் தானதருமம் முதலிய நற்காரியங்களைச் செய்கின்றனர்’
என உரை கூறுவாருமுனர்.

தானம் நீரோடு சேர்த்துக் கொடுப்பது; தருமம் யாவர்க்கும் தருவது.

- (பி - ம்.) 1. தன்மமும், தவமும், தகவுமும்; தன்மை சால், தன்மை சேர்,
நன்மை சேர்.
2. நல்லவர் பேணும், நல்லறம் பேணும்; தன்மையும்.
3. மானவவையநின், மானவ கேட்டிநின், மானவவெவையநின்,
மானமுமெவையநின், மானவ வாய்மைநின், மானவ நின்வய;
மகற்கு வைகலும், வைகுவ, வைகுமிவ்.
4. இயைகவென்னவே, இயைவவென்னவே, இசைவதென்னவே,
எதிர்க்தென்னவே. (80)

82. ஊருணி நிறையவு முதவு மாடுயர்
பார்நுகர் பயன்மரம் பழுத்த தாகவும்
கார்மழை பொழியவுங் கழனி பாய்நதி
வார்புனல் பெருகவு மறுக்கின் றூர்கள்யார்.

ஊருணி நிறையவும் - ஊரார் உண்ணுதற்குரிய நீரமைந்த குளம்
நீர் நிறையப் பெறவும், உதவும் மாடு - (புலர்க்கும்) உதவத்தக்க

இடத்தில், உபர் - நன்கு வளர்ந்துள்ள, பார்நுகர் பயன் மரம் - உலகத்தார் உண்ணுதற்குரிய இனிய பழந்தரும் மரம், பழுத்தது ஆகவும் - நிறையப் பழுத்ததாகவும், கார் மழை பொழியவும் - மேகங்கள் (உரிய காலத்தில்) மழையைப் பொழியவும், கழனி பாய் நதி - வயல்களுக்குப் பாயும் ஆற்றிலே, வார்புனல் பெருகவும் - மிக்க நீர் பெருகவும், மறுக்கின்றார்கள் யார் - (வேண்டாமென்று) மறுப்பவர் யார் உள்? (எவரும் இல்.)

‘ஊருணி நீர் நிறைதல் முதலியனவாக இங்கே கூறப்பெற்ற பயனுள்ள செயல்கள் நிகழ வேண்டாவென்று கூறுவார் உலகத்தில் இரார்; அதுபோல, இராமனுக்கு அரசுரிமை செய்துதல் வேண்டா வென்பாரும் இரார்’ என உவமைமுகத்தால் இராமபிரானது தகுதியுடைமையைப் பாராட்டிக் கூறினர் அரசர். இராமபிரான் அரசெய்து தலால் உலகம் மிக்க பயன்பெறும் என்பது கருத்து. முதலிரண்டடிகளில், “ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம், பேரறி வாள்ளன் திரு”, “பயன்மர முள்ளூர்ப் பழுத்தற்றூர் செல்வம், நயனுடை யான்கட்படி” (215 - 16) என்ற குறட்பாக்களின் சொல்லும் பொருளும் அழகுற அமைந்திருத்தல் காண்க.

- (பி - ம்.)
1. உதவுமாறயர், உதவமாயொரு, உதவமாடுயர்.
 2. பார்நுகர் பழமரம், பர்கெழு பழமரம், பர்கெழு பயன்மரம், பார்நுகர் பயமரம்; பழுத்தற்றுகவும், பழுதற்றுகவும்.
 3. கழனி வாய்கதி, கழனி பாய்க்திட, கழனி வாய்க்திட.
 4. மறுக்கிற்பார்கள் யார், மறுகுற்றார்களார்.

(81)

83. பனையவா நெடுங்கரப் பரும யானையாய்
நினையவாந் தகையனாய் நிமிர்ந்த மன்னுயிர்க்
கனையவா றன்பின னிராம னீண்டவற்
கனையவா றன்பின வவையு மென்றனர்.

பனை அவாம் நெடு கரம் - பனைமரம் போன்ற நீண்ட துதிக்கையையும், பருமம் - மேலிடு தவிசையும் (அம்பாரியையும்) உடைய, யானையாய் - பட்டத்து யானையையுடைய அரசே, இராமன்—, நினை அவாம் தகையன் ஆய் - உன்னையொத்த தகுதிகளையுடையவனாகி, நிமிர்ந்த - (உலகில்) நிறைந்துள்ள, மன் உயிர்க்கு - நிலைபெறுடைய உயிர்களிடத்தெல்லாம், எனைய ஆறு அன்பினன் - எவ்வாறு அன்புடையவனுயிருக்கின்றனோ, அனைய ஆறு - அவ்வாறே, அவையும் - அவ்வுயிர்களும், அவற்கு - அவ்விராமனிடத்து, ஈண்டு அன்பின என்றனர் - மிக்க அன்புடையன என்று கூறினர்.

‘இராமன் இவ்விளமைப் பருவத்திலேயே, தந்தையைப் போன்று பல சிறந்த தகுதிகளும் பெற்றிருப்பதோடு, குடிகளிடத்து அன்பு செலுத்துவதிலும் சிறந்திருக்கின்றான்; காண்போர் மனத்தைக் கவரும்

அவனுடைய குண விசேடங்களால், குடிமக்களும் அவனிடத்துப் பேரன்புடையவரா யிருக்கின்றனர் என்பதை அனைவரும் காண்கின்றோம்' என்று அரசர் பலரும் ஒருமுகமாகக் கூறினர். அஃறிணை உயிர்களும் அவனிடம் அன்பு கொண்டிருந்தன வென்ற குறிப்பும் பெறப்படும்; 234 - பார்க்க. இராமபிரான் குடிமக்களிடத்தும், அவர்கள் அப்பிரானிடத்தும் காட்டிய அன்பின் தன்மையை, பால. 312 - 13ஆம் பாடல்களிற் காண்க. அவாம் : உவமவுருபு.

- (பி - ம்.) 1. பணையவர்; யானையான்.
 2. நினையலாம், நினைவரும்; தன்மையை, தன்மையன், தகைமையை; நினைந்த மன்னுயிர், நிமிர்ந்த மன்னுயிர், நினைந்து மன்னுயிர்க்கு, நிகர்த்த மன்னுயிர்க்கு.
 3. இனையவாமன்பினன், எனையவாமன்பினன், இனையவாறன்பினன்; இராமனீண்டவர்க்கு, இராமனீண்டவர், இராமனீன்றவற்கு, இராமன்கண்டவாற்று.
 4. அனையவாரன்பினர், அனையவாறன்பவை, அனையவாமன்பின, அனையயாமன்பினம்; அவையுமென்பவே, அமையுமென்றனர், அமையுமென்பவே, ஐயவென்றனர். (82)

தயரதனது மகிழ்ச்சியுரை

84. மொழிந்தது கேட்டலு மொய்த்து நெஞ்சினைப்
 பொழிந்தபே ருவகையன் பொங்கு காதலன்
 கழிந்ததோர் துயரினன் களிக்குஞ் சிந்தையன்
 வழிந்தகண் ணீரினன் மன்னன் கூறுவான்.

மொழிந்தது கேட்டலும் - அரசர்கள் கூறியதைக் கேட்டவளவில், மன்னன் - தயரத சக்கரவர்த்தி, நெஞ்சினை மொய்த்து - மனத்தில் முழுதும் நிரம்பி, பொழிந்த - (அங்கே இடமின்றி) வெளிப்பட்ட, பேர் உவகையன் - பெருமகிழ்ச்சி யுடையவனாகியும், பொங்கு காதலன் - (அவ்வாறே) மேலிடும் - அன்புடையவனாகியும், கழிந்தது ஓர் துயரினன் - மனத் துன்பம் சிறிதும் அற்றவனாகியும், களிக்கும் சிந்தையன் - களிப்பை வெளிப்படுத்தும் மனம் உடையவனாகியும், வழிந்த கண் நீரினன் - நிறைந்து வழிந்த இன்பக் கண்ணீருடையவனாகியும், கூறுவான் - சொல்லலானான்.

இராமன் திறத்தில் பிறர் கருத்து எவ்வாறுளதோ வென்ற ஐயத்தால் சிறிதுளதாயிருந்த மனத் துன்பமும் அரசர் சொற்களால் நீங்கிவிட்டமையின், சக்கரவர்த்தி பெரு மகிழ்வெய்தி, அதனை வெளிப்படையாகவும் தோற்றுவித்தான் என்றவாறு. அம்மகிழ்ச்சி மிகுதியைப் புலப்படுத்தற்கு, 'நெஞ்சினைப் பொழிந்த பேருவகையன்' என்றதனோடு அமையாது, 'களிக்குஞ் சிந்தையன்' என மீண்டுங் கூறினார். சக்கரவர்த்தியின் மனக்களிப்பு இன்பக் கண்ணீரால் வெளிப்பட்டது. நெஞ்சினை - நெஞ்சில்; வேற்றுமை மயக்கம்.

- (பி - ம்.) 1. மொழிந்தவை, மொழிந்தன; மொய்த்த; நெஞ்சினன், நெஞ்சினில்.
 2. பேருவகையன், பேருவகையின், பேருவகையைப்; பொங்கு
 காதலான்.
 3. கழிந்ததோரிடரினான், இடரினன், இடரெனக், கழிந்ததென்
 றுயரெனக், கழிந்ததென்னிடரெனக், விடரெனக், கழிந்தபேர்
 துயரினன், கழிந்த பேரிடரினான்; சிந்தையான்.
 4. கண்ணீரினான்; கூறினான்.

(83)

85. செம்மையிற் தருமத்திற் செயலிற் நீங்கின்பால்
 வெம்மையி னொழுக்கத்தின் மேன்மை மேவினீர்
 எம்மக னென்பதென் னெறியி னீங்கிவன்
 நும்மகன் கையடை நோக்கு மீங்கென்றான்.

(தசரதன் அரசர்களை நோக்கி), செம்மையில் - நடு நிலைமையிலும், தருமத்தில் - அரச தருமங்களிலும், செயலில் - நற்செயல்களிலும், தீங்கின்பால் வெம்மையின் - தீச்செயல்களிடத்துக் கடியுந் தன்மையிலும், ஒழுக்கத்தின் - நல்லொழுக்கத்திலும், மேன்மை மேவினீர் - மேன்மையுற்றவர்களே, இவன் - இவ்விராமன், ஈங்கு - இனிமேல், எம் மகன் என்பது என் - எம் புதல்வன் என்பதில் யாதுளது? நெறியின் - முறைப்படி, நும் மகன் - உங்கள் புதல்வனேயாவன்; கையடை - (அவனை உங்கள்) அடைக்கலமாக்கினேன்; ஈங்கு நோக்கும் - இங்கே அவ்வாறே கண்டு பேணுங்கள், என்றான் -.

‘நான் துறவுள்ளம் கொண்டமையின், இராமனை இனி என் புதல்வன் என்ற உரிமை கொண்டாடத் தக்கவனல்லேன்; அவனை உங்களிடம் ஒப்பித்துவிட்டேன்; இனி அவன் உங்களனைவர்க்கும் புதல்வனென்றே கருதி உரியன செய்க’ என அரசர்களிடத்து உபசாரமொழி கூறினான் தசரதன் என்றவாறு. இருந்த அரசர் பலரும், ஆண்டு முதிர்வும் அரசியல் அனுபவமும் பெற்றவராதலின் அவரை, ‘செம்மையில்...மேன்மை மேவினீர்’ எனச் சிறப்பித்துக் கூறினான். எம்மகன் : தன்னையும் தன் தேவியரையும் உளப்படுத்திய பன்மை.

- (பி - ம்.) 1. செம்மையிற் தருமத்தின், செம்மைநற் தருமத்தின்; செயலிற்றீங்கிற் பால், செயலிற்றீங்கிலா, செயலிற்றீங்கென்பார்.
 2. வெம்மையி லொழுக்கத்தின், மெய்ம்மையி னொழுக்கத்தின்; மெய்ம்மைமேவினீர், மேவுநீர், மேயநீர், மேன்மை மேவுநீர், மேயநீர்.
 3. எம்மகனென்பதன்று, என்மகனென்பதென், என்பதே; நெறியி னாங்கவன், ஊங்குவன், அன்றி யீங்கிவன், அறியிவீங்குவன், தெரியி வீங்கிவன்; இயம்பிவீங்கிவன், இனிதி வீங்கிவன்.
 4. நோக்கு மாகென்றான், ஊங்கென்றார், நோக்கு நீரென்றான், நோக்குவீரென்றான், நுமக்கென்றோதினான்.

(84)

தயரதன் கணிதருடன் ஆலோசித்தல்

86. அரசரை விடுத்தபி னுணை மன்னவன்
புரைதபு நாளொடும் பொழுது நோக்குவான்
உரைதெரி கணிதரை யொருங்கு கொண்டொரு
வரைபொரு மண்டப மருங்கு போயினான்.

அரசரை விடுத்தபின் - (முற்கூறியவாறு உபசார மொழிகள் சொல்லி) அரசர்களை அனுப்பியபின், ஆணை மன்னவன் - (தன்) ஆணையை எங்கும் செலுத்தும் தசரதசக்கரவர்த்தி, புரைதபு - குற்றமற்ற, நாளொடு - (முடி சூட்டுக்குரிய) நட்சத்திரத்தையும், பொழுது - முகூர்த்தத்தையும், நோக்குவான் - பார்க்கும்பொருட்டு, உரை தெரி - கணித நூலாராய்ச்சியுடைய, கணிதரை - சோதிடரை, ஒருங்கு கொண்டு - உடன் அழைத்துக் கொண்டு, வரைபொரு ஒரு மண்டபம் மருங்கு - மலைபோல் உயர்ந்ததொரு மண்டபத்திலே, போயினான் - போய்ப் புக்கான்.

சக்கரவர்த்தி, மேலே முடிசூட்டுதற்குரிய நன்னுளையும் நன் முகூர்த்தத்தையும் பார்த்து நிச்சயிக்கும் பொருட்டு, தேர்ந்த சோதிடர் சிலருடன் ஒரு தனி மண்டபத்தை அடைந்தான் என்றவாறு.

உரை, ஆகு பெயராய்க் கணித நூலைக் குறித்தது; உரைதெரி - சொல்லுதல் வல்ல எனவுமாம்.

- (பி - ம.) 1. அரசவை, அரைசவை; விடுத்தலும்; ஆணைமன்னனும்.
2. புரைதபுநாளொடு, புரைதவிர் நாளொடு, புரையறுநாளொடு; பொழுதபோக்குவான், போதுபோக்குவான்.
3. உரைதெரி கணிகரை, உரைசெறி கணிதனை, கணிகரை, கணிதரை.
4. வரைதரு; மருங்குமேயினான், மேயினான். (85)

மாதர்களின் செயல்

(வேறு)

87. ஆண்ட வன்னிலை யாக வறிந்தவர்
பூண்ட கூந்தலர் பூட்டவிழ் கொங்கையர்
நீண்ட கூந்தலர் நீள்கலை தாங்கலர்
ஈண்ட வோடின ரிட்டிடை யிறிறிலர்.

ஆண்டு - அவ்விடத்து, அவன் நிலை ஆக - சக்கரவர்த்தியின் நிலை அவ்வாறாக, அறிந்தவர் - (இராமபிரான் முடிசூட்டும் நற்செய்தியை) அறிந்த சில மாதர், பூண்ட காத்தலர் - (தம் மனத்தே) கொண்ட ஆசையுடையவராய், பூட்டு அவிழ் கொங்கையர் - (கச்சின்) முடிப்பு அவிழ்ந்த தனங்ககையுடையவரும், நீண்ட கூந்தலர் - (அவிழ்ந்து) நீண்டு தொங்கும் கூந்தலுடையவரும், நீள்கலை தாங்கலர் - (இடையி

னின்றும்) தளர்ந்து தொங்கும் ஆடையைத் தாங்கிப் பற்றுவரும் (ஆகி), ஈண்ட - விரைவாக, ஓடினர் - (கௌசல்யாதேவியிடம்) ஓடினார்கள்; இட்டு இடை இற்றிலர் - நல்ல காலமாகத் (தங்கள்) நுணுகிய இடை முறியப்பெற்றாரிலர்.

இராமபட்டாபிஷேகச் செய்தியை அறிந்த சில பெண்கள், அடங்காத மகிழ்ச்சி கொண்டு, அதனைக் கௌசல்யாதேவிக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு விரைந்தோடினர் என்க.

‘பூட்டவிற் கொங்கையர்’ என்பது முதலிய குறிப்புக்களால், ஓடினவர் மகளிர் என்பது பெற்றும். அவர்கள் நால்வர் என்பதும், கோசலையிடம் ஓடினர் என்பதும் மேல் இரண்டு கவிகளால் பெறப்படும். அவர்கள் இராமபிராணிடம் பேரன்பு பூண்டவரென்பது தோன்ற, ‘பூண்ட காதலர்’ என்றார்.

- (பி - ம்.) 1. ஆண்டகை யவ்வறியாக, ஆண்டையந்நிலையாக, ஆண்டையனந்நிலையாக; அறிந்தனர், அறிந்தோர்.
2. பூண்டகு, பூட்டவிற் கோதையர்.
3. நீண்ட கோதையர், நீண்டவிற் கூந்தலர், நீண்டகு கூந்தலர்; தாங்கலார்.
4. ஈண்டகவோடினர்; இட்டிடையிற்நிலார், அற்றிலார், இற்றிடையற்றிலார், இற்றிலார். (86)

88. ஆடு கின்றனர் பண்ணடை வின்றியே

பாடு கின்றனர் பார்த்தவர்க் கேகரம்

சூடு கின்றனர் சொல்லுவ தோர்கிலார்

மாடு சென்றனர் மங்கையர் நால்வரே.

மங்கையர் நால்வர் - அவ்வாறு சென்ற மங்கையர் நால்வரும், ஆடுகின்றனர் - மகிழ்ச்சியால் கூத்தாடுகின்றவராயும், பண் அடைவு இன்றியே பாடுகின்றனர் - பண்முறை இல்லாமலே (வாய்க்கு வந்த வாறு) பாடுகின்றவராயும், பார்த்தவர்க்கு - எதிரே கண்டவரிடத் தெல்லாம், கரம் சூடுகின்றனர் - (தம்) கைகளைத் தலைமேல் குவிப்பவராகியும், சொல்லுவது ஓர்கிலார் - இன்னது சொல்வதென்று அறியாதவராகியும், மாடு சென்றனர் - (கோசலையின்) பக்கம் சென்று சேர்ந்தனர்.

இம்மங்கையர் செய்தன மகிழ்ச்சி மிகுதியாலானவை. ஆடுகின்றனர் முதலிய முற்றெச்சங்கள் நான்கும் சென்றனர் என்ற முடிவு கொண்டன. ஏகாரம் : ஈற்றசை.

87, 88, 89-ஆம் பாடல்களில் அடங்கிய செய்திகளை இராமபிரான் வில்லெறித்த செய்தியைப் பிராட்டிக்குத் தெரிவித்தற்குச் சென்ற தோழியின் நிலையைக் கூறும் (பால. 322 - 23) பாடல்களுடன் ஒப்பிடுக.

- (பி - ம்.) 1. பண்ணடையின்றியே, அன்றியே, பண்டையின்றியே; அன்பள
வின்றியே.
2. பார்த்தவர்க்கோருள்.
3. ஓர்கிலர்.

(87)

கோசலை வினவுதல்

89. கண்ட மாதரைக் காதலி னோக்கினாள்
கொண்டல் வண்ணனை நல்கிய கோசலை
உண்டு பேருவ கைப்பொரு ளன்னது
தொண்டை வாயினிர் சொல்லுமி னீண்டென்றாள்.

கொண்டல் வண்ணனை - நீலமேக வண்ணனாகிய இராமபிரானை,
நல்கிய - பெற்றுத் தந்த, கோசலை - கௌசல்யாதேவி, கண்ட மாதரை -
(தன்னெதிரே) கண்ட அம்மகளிரை, காதலின் நோக்கினாள் - அன்
போடு பார்த்து, தொண்டை வாயினிர் - கொவ்வைக் கனிபோன்ற
வாயுடையவர்களே, பேர் உவகை பொருள் உண்டு - பெருமகிழ்ச்சி
தரும் செய்தியொன்றுண்டென்பது (உங்கள் மகிழ்ச்சியால்) தெரிகின்
றது, அன்னது - அதனை, ஈண்டு கூறுமின் - இப்போது கூறுங்கள்,
என்றாள் -

மங்கையர் நால்வரும் வந்த வகையினாலேயே, அவர்கள் பெரு
மகிழ்ச்சிக்குரியதொன்றைத் தெரிவிக்க வந்தனரென்பதை அறிந்து,
கௌசல்யாதேவி அவர்களை நோக்கி, 'சொல்ல வந்ததை உடனே
சொல்லுங்கள்' என்றாள்.

தொண்டை - கொவ்வை; ஆதொண்டையெனலுமாம்; ஆகுபெயர்.
நோக்கினாள் : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம்.) 2. நோக்கிய கோசலை.
3. உண்டோர்; பொருளுள்ளது, பொருளென்றலும், பொருளென்னது.
4. வாயினிர்; சொல்லுமினீரென்றாள், சொல்ல மீண்டென்றாள்,
சொல்லுமினென்றலும்.

(88)

மங்கையர் கூறுதல்

90. மன்னெ டுங்கழல் வந்து வணங்கிடப்
பன்னெ டும்பகல் பாரளிப் பாயென
நின்னெ டும்புதல் வன்றனை நேமியான்
தொன்னெ டும்முடி குட்டுகின் ருனென்றார்.

நேமியான் - ஆணைச் சக்கரத்தையுடைய (நம்) சக்கரவர்த்தி,
மன் வந்து - அரசர்களெல்லாம் வந்து, நெடு கழல் வணங்கிட -
பெருமைமிக்க வீரக்கழலணிந்த பாதங்களை வணங்கும்வண்ணம், பல
நெடு பகல் - மிக நெடுங் காலம், பார் அளிப்பாய் என - இப் பூமியை

ஆள்வாயாகவென்று, நின் நெடு புதல்வன்தனை-உன்னுடைய உயர்ந்த குமரனான இராமபிரானுக்கு, தொல் நெடு முடி - வழிவழி வந்த பெருமை தங்கிய கிரீடத்தை, சூட்டுகின்றான் - சூட்டப் போகின்றான், என்றார்—.

சக்கரவர்த்தி, இராமபிரானுக்கு முடிகூட்ட இருக்கின்ற உவகைச் செய்தியை அம்மங்கையர் கூறினர்.

மன் : சொல்லால் அஃறிணையாகிப் பன்மை குறித்து நின்றது. கழல் : ஆகுபெயர். பகல், காலம் என்பதுபட நின்றது; அதாவது ஆண்டுகள். புதல்வன்றனை - புதல்வனுக்கு; தன் : சாரியை. சூட்டுகின்றான் : விரைவு பற்றி எதிர்காலம் நிகழ்காலமாகக் கூறப்பெற்ற வழுவமைதி. நெடும்முடி - விரித்தல்.

- (பி - ம.) 1. நெடுங்கடல்.
2. நெடும்பகற்.
4. நெடுமுடி; சூட்டுகென்றான், சூட்டுகின்றான்.

(89)

கோசலையின் மனநிலை

91. சிறக்குஞ் செல்வ மகற்கெனச் சிந்தையில்
பிறக்கும் பேருவ கைக்கடல் பெட்பற
வறக்கு மாவட வைக்கன லானதால்
துறக்கு மன்னவ னென்னுந் துணுக்கமே.

(உவகைச் செய்தி கேட்ட கோசலைக்கு), மகற்கு - தன் மகனான இராமனுக்கு, செல்வம் சிறக்கும் என - அரசுச் செல்வம் சிறப்புற வந்தெய்து மென்பதனால், சிந்தையில் பிறக்கும் - மனத்திலே தோன்றிய, பேர் உவகை கடல் - பெருமகிழ்ச்சி யென்னும் கடலானது, பெட்பு அற - விருப்பம் கெட, வறக்கும் - வற்றுவதற்குக் காரணமான, மாவடவை கனல் - பெரிய வடவைத் தீயாக, மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, துறக்கும் என்னும் - துறவு கொள்வான் என்றதனாலான, துணுக்கம் - அச்சம், ஆனது - ஆயிற்று. ஆல் : அசை; ஏ : ஈற்றசை.

இராமபிரான் முடிகூடும் செய்தி பெருமகிழ்ச்சி தர, உடனே, 'சக்கரவர்த்தி துறவுகொள்ளக்கூடுமே' என்ற எண்ணம் தோன்றி அம்மகிழ்ச்சியைச் சிதைக்க, இன்பமும் துன்பமுமாகிய இருவகை மனநிலையையும் ஒருங்கே யெய்தினள் கோசலை யென்க. இவற்றுள், மகிழ்ச்சியே பெரிதாகலின் அதனைக் கடலாக உருவகித்தார். வடவைத் தீ, அளவிற சிறிதாயினும் சுடுந்தன்மை மிக்கதாதலின், மன்னவன் துறக்குமென்ற துணுக்கத்தை வடவையாக உருவகித்து, அது கடலுக்குள் அடங்கியிருத்தல்போல, இத்துறவச்சமும் உவகைக் கடலுள் அடங்கியே யிருக்குமென்ற குறிப்புத் தோன்றவைத்தார். பெட்பு - தன்மை; அதாவது, பொங்குதல். ஒப்பு ; 46 - ஆம் செய்யுள் பார்க்க.

- (பி - ம.) 1. மகற்கெனும், அதற்கெனச்.
2. கடல் பெட்புற, கடற்பெட்புற.
3. கனலானவால், கனலாகுமால்.
4. மன்னனென்றுன்னும்.

(90)

92. அன்ன ளாயு மரும்பெற லாரமும்
நன்னி திக்குவையும் பல நல்கித்தன்
துன்னு காதற் சுமித்திரை யோடும் போய்
மின்னு நேமியன் மேவிட மேவினான்.

(கோசல), அன்னள் ஆயும் - அத்தன்மையன் (மகிழ்ச்சியும் வருத்தமும் ஒருங்கெய்தினவள்) ஆனாலும், ஆரமும் - மணிவடங்களும், நல் நிதி குவையும் - நல்ல பொருள் திரளும், பல நல்கி - மிகப் பலவாக (மகிழ்ச்சி கூறிய மகளிர்க்கு) அளித்து, (அவர்களை அனுப்பிவிட்டு), தன் துன்னு காதல் - தனது மிக்க அன்புக்குரிய, சுமித்திரையோடும் போய் - சுமித்திரையையும் உடன் கொண்டு சென்று, மின்னும் நேமியன் மேவு இடம் - ஒளிமிக்க சக்கரப் படையையுடைய திருநாரணன் (அரங்கநாதமூர்த்தி) எழுந்தருளியுள்ள கோயிலை, மேவினான் - அடைந்தான்.

கௌசல்யாதேவி, இராமபிரானுக்கு மங்கலம் மேன்மேலும் உண்டாகும் பொருட்டுத் தம் குல தெய்வமான அரங்கநாதமூர்த்தியை வழிபட்டுவேண்டி, பல வகையான தானங்களைச் செய்து, நோன்பிருந்த ளள் என மேலே ஐந்து பாடல்களால் கூறுகின்றார். சக்கரவர்த்தி துறவுகொள்ளக்கூடுமென்பதனாலான வருத்தம் ஒரு புறம் இருப்பினும், இராமபிரானது ஆக்கத்திற்குரியவற்றைச் செய்தலில் அவள் மனம் முனைந்து நின்றது. மகிழ்ச்சி மேலிட்ட நிலையில், அதற்குரிய செய்தியைச் சொன்ன மங்கையருக்குப் பொருளும் அணிகலன்களும் வாரி வழங்கினாள். சுமித்திரை, தன் பேரன்புக்குரியவளாய் மனங்கலந்து பழகுவள் என்றதனால், கைகேயியின் நிலை வேறென்பது குறிப்பிக்கப் பட்டது.

நேமியன் - திருமால்; அரங்கநாதமூர்த்தி; இட்சுவாகு பிரமனை வேண்டிப் பெற்று வந்து நிறுவ (பால. 713) அவ்வமிசத்தவரால் வழிவழியாகப் போற்றி வரப்படும் மூர்த்தி. இராமபிரானது திருமணத்தின் பொருட்டுத் தயரதன் மிதிலுக்குப் புறப்படும்போது இந்த மூர்த்தியை வழிபட்டமை, “நேமியான் பாதம் சென்னி வைத்தபின்” (பால. 880) எனக் குறிக்கப்படுகின்றது. இராமபிரானும் திருமணத்திற்கு முன், தம் குலத்தோர் தொழும் ஆதியஞ் சோதியை அடிவணங்கியது (பால. 1285) காண்க.

- (பி - ம.) 2. நன்மணிக்குவையும், பன்மணிக் குவையும்; நனிநல்கித்தன், நல்கித்தான், நல்கிப்பின்.
3. துன்றுகாதல்; சுமித்திரையாரோடு, சுமித்திரையோடும் போய்.
4. நேமியான்; வைகிடமேவினான், கோயிலமேவினான், மேவினான். (91)

93. மேவி மென்மல ராணில மாதெனும்
தேவி மாரொடுந் தேவர்கள் யாவர்க்கும்
ஆவியும்மறி வும்முத லாயவன்
வாவி மாமலர்ப் பாதம் வணங்கினுள்.

மேவி - (கோயிலை) அடைந்து, மெல் மலரான் - மென்மையான தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் சீதேவி, நிலமாத - பூதேவி, எனும் - என்று சொல்லப்படுகிற, தேவிமாரொடும் - இரு தேவிமாரொடும் (அமர்ந்து), தேவர்கள் - தேவர்களுக்கும், யாவர்க்கும் - மற்றுமுள்ள யாவர்க்கும், ஆவியும் - உயிரும், அறிவும் - உணர்வும், முதல் - மூலமும், ஆயவன் - ஆகியுள்ள எம்பெருமானுடைய, வாவி மா மலர் பாதம் - குளத்திலே அப்போது மலர்ந்த பெரிய தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளை, வணங்கினுள் - வழிபட்டாள்.

மேவி வணங்கினுள் எனக் கூட்டுக. மேவி என்றது, முன் கவியில் 'மேவினுள்' என்றதன் அநுவாதம். எம்பெருமான், எல்லாவுலகங் களுக்கும் மூலகாரணனாகி, அங்கங்கேயுள்ள சீவராசிகள் அனைத்தி னும் அவற்றின் உயிரும் உணர்வுமாய் வியாபித்தவன் என்பது இக் கவியில் குறிக்கப்பெற்றது. பறித்து வாடிய பூவன்று; அன்றலர்ந்த புதிய பூவென்பார், 'வாவிமா மலர்' என்றார். 'தேவர்கள்' என்றவிடத்து, நான்கனுருபும் உம்மையும் தொக்கன; தேவர்கள் யாவர்க்கும் எனக் கொண்டு கூறுதலும் ஆம்.

(பி . ம்.) 2. தேவிமாரொடு; தேவர்க்கும்.

3. ஆவியும் மமுதும் முதலாயவன்.

4. மாவுலாமலர்ப்பாதம், மாவுலாப்பதம் வந்து; வணங்கினார், வணங்கியே. (92)

94. என்வ யிற்றரு மைந்தற் கினியருள்
உன்வ யத்ததென் றுளுல கியாவையும்
மன்வ யிற்றி லடக்கிய மாயனைத்
தன்வ யிற்றி லடக்குந் தவத்தினுள்.

உலகு யாவையும்-எல்லா உலகங்களையும், மன்வயிற்றின் அடக் கிய - பெருமைமிக்க தன் திருவுதரத்திலே அடக்கிக்கொண்ட, மாயனை - நாராயணனை, தன் வயிற்றில் அடக்கும் - தன் வயிற்றிலே அடக்கிய, தவத்தினுள் - தவப்பெருமை வாய்ந்த கௌசலை, (அரங்க நாதமூர்த்தியிடத்தில்), என் வயின் தரும் மைந்தற்கு - உனதருளால் என்னிடமாகத் தோற்றுவித்த குமாரனான இராமனுக்கு, இனி அருள் - இனி எல்லா நலங்களையும் அருளுதல், உன் வயத்தது-உன்னிடத்துள தாகும், என்றான் - என்று கூறி வேண்டிக்கொண்டான்.

'என்னிடமாக இராமனைத் தோற்றுவித்தது உனதருளே; மேலும் அவனுக்குரிய நன்மைகளையெல்லாம் அருளுதலும் உன்னைச் சார்ந்ததே' என வேண்டினுள் கோசலை.

பிரளய காலத்தில், உலகங்களை யெல்லாம் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு குழந்தையாகி ஆலிலைமே லறிதுயிலமரும் பெருமானைத் தன் வயிற்றில் (இராமனாக) அடக்கிய தவமுடையவன் எனக் கோசலை யின் பெருமையைச் சிறப்பித்தார். என் வயிற்று அரு மைந்தற்கு எனப் பிரித்துப் பொருள் கூறலும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 1. என்வயிற்றரு மைந்தற்கு, என்வயிற்றருள் மைந்தற்கு, என் வயிற்றரு மைந்தன், திருமைந்தற்கு.
2. உன் வயிற்றரு, உன் வயத்தன்.
3. மன்வயிற்றில்.
4. தன் வயிற்றில், தன் வயிற்றுள், தன் வயத்தில். (93)

95. என்றி றைஞ்சியவ் விந்திரை கேள்வனுக்
கொன்று நான்மறை யோதிய பூசனை
நன்றிழைத்தவ ணல்ல தவர்க்கெலாம்
கன்று டைப்பசு வின்கட னல்கினுள்.

அவள் - அக்கோசலை, என்று - முற்கூறியவாறு வேண்டி, இறைஞ்சி - வழிபட்டு, அ இந்திரை கேள்வனுக்கு - திருவின் நாய கனு அப்பெருமானுக்கு, ஒன்று - பொருந்திய, நால் மறை ஓதிய - நான்காகிய வேதங்களில் சொல்லிய (விதிப்படி), பூசனை நன்று இழைத்து - பூசையை நன்கு செய்து, நல்ல தவர்க்கு எலாம் - நல்ல தவமுடையவர்க்கெல்லாம், கன்று உடைய பசுவின் கடன் - கன் றோடு கூடிய பசுக்கொடையை (கோதானத்தை), நல்கினுள் - கொடுத்தாள்.

கௌசல்யாதேவி, அரங்கநாத மூர்த்திக்கு வேத விதிப்படி பூஜை யைச் செய்வித்து, வழிபட்டு வேண்டிக்கொண்டு, தகுதியுடைய தவசியர்க்குக் கோதானமும் செய்தாள். மேலே, மற்றும் பல வகைத் தானங்களையும் கூறுவர். மங்கல காரியங்களுக்கு முன்னே உரியவாறு தானங்கள் செய்தல் மரபு. இராமபிரான் திருமணத்திற்கு முன்னே அவ்வாறு செய்யப் பெற்றமை பாலகாண்டத்துட் காண்க. கன்றில் லாத பசுவையும், பால் மறுத்த பசுவையும் தானம் செய்தல் கூடாது. இளங்கன்றுடையதாய் நல்ல கறவையும் நல்லிலக்கணங்களும் உள்ள பசுவையே தானம் செய்தல் வேண்டுமென்பது விதியாத லால், 'கன்றுடைப் பசுவின் கடன்' என்றார். கடன் - கடமையாகச் செய்யவேண்டிய தானம்.

- (பி - ம்.) 1. இறைஞ்சியவிந்திரை இறைஞ்சியே யிந்திரை.
3. நின்றிழைத்து; நல்லவர்க்கே வரம், நல்லதற்கே கொலாம், நல்கித் தவர்க்கெலாம்.
4. பசுவின் கணம்.

96. பொன்னு மாமணி யும்புனை சாந்தமும்
கன்னி மாரொடு காசினி யீட்டமும்
இன்ன யாவையு மீந்தன ளந்தணர்க்
கன்ன முந்தளி ராடையு நல்கினுள்.

(கோசலை மேலும்) அந்தணர்க்கு - மறையோருக்கு, பொன்னும் - சுவர்ணமும், மாமணியும் - சிறந்த இரத்தினங்களும், புனை சந்தனமும் - பூசதற்குரிய சந்தனமும், கன்னிமாரொடு - கன்னிப் பெண்களும், காசினி ஈட்டமும் - பூமித் தொகுதியும், இன்ன யாவையும் - இவை போல்வன மற்றும் தானம் செய்தற்குரியனவும், ஈந்தனள் - கொடுத்தாள்; (மேலும்) அன்னமும் - உண்டியையும், தளிர் ஆடையும் - வாழைக் குருத்துப் போன்ற சிறந்த ஆடைகளையும், நல்கினுள் - கொடுத்தாள்.

முந்தின கவியில் கோதானம் ஒன்றைக் கூறி, இக்கவியில் பிற பலவகையான தானங்களையும் கூறினார். இவற்றுள், வேண்டுவார் வேண்டினவற்றையெல்லாம் தடையின்றிக் கொடுத்தமை கூறி, ஆடையின் உயர்வுபற்றி, 'தளிர் ஆடை' என்றார்; தளிர் போன்ற பட்டாடை என்பதுமாகும். அந்தணர்க்கு என்பது முன்னும் கூட்டி யுரைக்கப் பட்டது. அவ்வாறன்றி, அதற்கு முன் உள்ளவற்றைப் பொதுவாக யாவர்க்கும் ஈந்தனள் எனவும், அந்தணர்க்குச் சோறும் கூறையும் உதவினள் எனவும் கூறலுமாம். காசினி - பூமி; ஈட்டம் என்பது, அவரவர் தகுதிகேற்றவாறு, பல காணிகளைத் தானஞ் செய்தமையைக் குறிக்கும்.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

(பி - ம்.) 2. கன்னிமாரொடும்.

4. அன்னதானமு மாகடையும்.

(95)

97. நல்கி நாயக னுண்மலர்ப் பாதத்தைப்
புல்லிப் போற்றி வணங்கிப் புரையிலாள்
மல்லன் மாமணிக் கோயில் வலங்கொளாத்
தொல்லை நோன்புகள் யாவுந் தொடங்கினுள்.

புரை இலாள் - குற்றமில்லாதவளாகிய கோசலை, நல்கி - (முற் கூறியவாறு பலவற்றையும்) தானம் செய்து, நாயகன் - பெருமானுடைய, நாள் மலர் பாதத்தை புல்லி - புதிய தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளைப் பற்றி, போற்றி வணங்கி - துதித்து வணங்கி, மல்லல் - வளம் மிக்க, மாமணி - சிறந்த மணிகளால் அழகு செய்யப் பெற்ற, கோயில் - அக்கோயிலை, வலம் கொளா - வலம் வந்து, (அரண்மனை சேர்ந்து), தொல்லை - பழமையான, நோன்புகள் யாவும் - (அப்போது மேற்கொள்ளுதற்குரிய) நோன்புகள் எல்லாவற்றையும், தொடங்கினுள் - செய்யத் தொடங்கினுள்.

அயோத்தியா காண்டம்

இதுகாறும், கோசலை அரங்கநாத மூர்த்தியின் ஆலயத்தில் இருந்தவாறே பலப்பல தானங்களைச் செய்து, மீண்டும் அப்பெருமானை வணங்கி வழத்தி அருள்கொண்டு, மேலே அரண்மனையை அடைந்து சிறந்த பல விரதங்களையும் மேற்கொள்ளலானான் என்பது கூறினார். விரதங்களும் இராமபிரானுடைய ஆக்கங் குறித்தனவே. கோயில் அரண்மனையின் ஒரு பகுதியிலே அமைந்தது.

நாண்மலர்ப் பாதம் : “வாவி மாமலர்ப்பாதம்” (93) என்றார் முன்னும்.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. மலர்ப்பாதங்கள்.
 2. புல்கிப் போற்றி, புல்லியேத்தி; புரையிலா.
 3. மல்லன் மாளிகைக், வல்குமாளிகைக், மல்குமாணிக். கலங்கொடு.
(96)

மந்திரப் படலம் முற்றும்.

2. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்*

இது, மந்தரையினது சூழ்ச்சியைப்பற்றிக் கூறும் படலம் என விரியும், கைகேயியின் தோழியாகிய மந்தரை யென்பவள், இராம பிரான் முடி சூடுதலைத் தவிர்க்கும் பொருட்டுச் செய்த சூழ்ச்சிகளும் பிறவும் இப்படலத்துட் கூறப்படும். இவள் கூனலுடைமையால், கூனி என வழங்கப்படுவாள்.

தயரதன் கணிதருக்குக் கூறுதல்

(கவிவிருத்தம்)

98. கடிகமழ் தாரினான் கணித மாக்களை
முடிவுற நோக்கியோர் முகமன் கூறிப்பின்
வடிமழு வாளவற் கடந்த மைந்தற்கு
முடிபுனை கடிகைநாண் மொழியி னென்றனன்.

கடிகதழ் தாரினான் - மணம் வீசும் பூமாயினிந்த தயரதன், கணித மாக்களை - (தன்னெதிரில் இருந்த) சோதிடர்களை, முடிவு உற நோக்கி - முற்றும் பார்த்து, ஓர் முகமன் கூறி - (அவ்வமயத்துக்கேற்ற வாறு) ஓர் உபசார வார்த்தையை (முதலில்) மொழிந்து, பின் - அதன் பிறகு, வடி மழுவாளன் - கூரிய மழுப்படையை உடைய பரசுராமனை, கடந்த - வென்ற, மைந்தற்கு - வீரனான இராமனுக்கு, முடிபுனை கடிகை நாள் - முடி சூடுதற்குரிய முகூர்த்தம் அமைந்த நன்னாள், மொழியின் - ஆராய்ந்து கூறுவீராக, என்றனன்—.

சோதிடரைக் கலந்து ஆலோசிக்கும் பொருட்டு அவர்களுடன் ஒரு தனி மண்டபத்தை அடைந்த (86) சக்கரவர்த்தி, அவர்களெல் லோரையும் அன்புடன் நோக்கி முகமன் கூறி, இராமன் முடி சூடு தற்குரிய நல்ல முகூர்த்தம் அமைந்த சிறந்ததொரு நாளை ஆராய்ந்து கூறுங்கள் என வேண்டினான்.

சோதிடர் பலராதவின், எல்லோரையும் வேறுபாடின்றி நோக்கி மொழிந்தான் என்பதுபட, 'முடிவுற நோக்கி' என்றார். மாக்கள் -

*இப்படலப் பெயர், சில பிரதிகளில் 'மந்தரைப் படலம்' என்றும் காணப்படுகின்றது. சில பிரதிகளில், 'வசிட்டன் உபதேசப் படலம்', 'மந்திரப் படலம்' என இரண்டு பகுதியாகவும், மற்றும் சிலவற்றில் 'நலந்திரி படலம்', 'மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்' என இரண்டு பகுதி யாகவும் காணப்படுகின்றன.

மக்கள் என்னும் பொருளது; “தவஞ்செய் மாக்கள்” (பொரு. ந. 91) என்புழிப் போல. கணித மாக்கள் - கணித நூலுணர்ந்த மாந்தர் (263).

இப்பாடல் சில ஏட்டுப் பிரதிகளில் இல்லை; சிலவற்றில் முந்திய படலத்தின் இறுதிச் செய்யுளாக உள்ளது.

- (பி - ம்.) 1. கணிக மாக்களை, கடிகை மாக்களை.
2. முடிவற, படிதனில்; நோக்கியே; முதன்மை கூறிப், முறைமை கூறி. பரிவு கூறிப்.
3. கடந்த மன்னற்கு.
4. முதன்மை நான்; மொழியுமென்றான். (1)

99. பொருந்துநா னுனையுன் புதல்வற் கென்றலும்
திருந்தினு ரினியசொற் கேட்ட செய்கழற்
பெருந்திண்மா லியானையான் பிழைப்பில் செய்தவ
மருந்தினுன் வருகென வசிட்ட னெய்தினுன்.

(சோதிடர் நன்கு ஆராய்ந்து மன்னனை நோக்கி), உன் புதல்வற்கு - நின் புதல்வனாகிய இராமனுக்கு, பொருந்து நான் - (முடி சூடு தற்குப்) பொருந்திய நான், நானே என்றலும் - நானாக்கே யாகும் என்று கூறலும், திருந்தினார் - (சோதிடத்தில்) வல்லவரான அவர் களுடைய, இனிய சொல் கேட்ட - இதமான வார்த்தையைக் கேட்ட, செய்கழல் - (காலை) அழகு செய்கின்ற வீரக்கமலணிந்த, பெரு திண்மால் யானையான்-பெரிய வலிய மதமயக்கமுடைய யானைகையுடைய தயரதமன்னன், பிழைப்பு இல் - தவறுதல் இல்லாத, செய்தவம் - செய்து முடித்த தவத்தையுடைய, மருந்து அன்னான் - தேவாமிர்தம் போன்ற வசிட்ட முனிவன், வருக என - இங்கே வருகவென்று தெரிவிக்க, வசிட்டன் - எய்தினான் - அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா விரைவில் நடத்த வேண்டுமென்ற ஆவலுடைமையால், ‘நானேயே பொருத்தமான நான் உள்ளது’ என்று சோதிடர் கூறியது சக்கரவர்த்திக்கு, ‘இனிய சொல்’ ஆயிற்று. ஆதலால், உடனே அதற்கு வேண்டுவன செய்வித்தற்பொருட்டு வசிட்ட முனிவரை அங்கே வருவித்தான். செய் கழல் - மிக்க வேலைப்பாடு செய்யப் பெற்ற கழல் எனலுமாம். மருந்தினான் - குணத்தாலும் செயலாலும் அமிர்தம் போன்ற சிறப்புடையவன்; பிறவிப் பிணிக்கு மருந்து போன்றவன் என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. பொருந்து நீர் நானே; நின்புதல்வற்கென்றனர், என்றலும், உன் புதல்வர்க் கென்றறத்.
2. திருந்தினர், திருந்தினார்; அன்னசொல், அரியசொல்; தெரிந்திடு கணிதர்கள் செப்பக் கேட்டபின், திருந்தினிரினிய சொற்கேட்ட தெய்விகம்.
3. பெருந்தன் மால் யானையான்; செய்தவம்; நூன்முறை.
4. வருந்தினான், வருந்தவன்; மருந்தினான்; வருந்திய வசிட்டற்கோர் மாற்றங் கூறினான். (2)

மன்னன் வசித்த முனிவரை வேண்டுதல்

100. நல்லியன் மங்கல நாளு நாளைவ்
வில்லிய ரோளவற் கின்று வேண்டுவ
ஒல்லையி னியற்றிநல் லுறுதி வாய்மையும்
சொல்லுதி பெரிதெனத் தொழுது சொல்லினான்.

(மன்னவன் வசித்த முனிவனை நோக்கி) நல் இயல் - நல்ல தன்மைகள் அமைந்த, மங்கல நாளும் - (மகுடாபிஷேகத்துக்குரிய) மங்களகரமான நாளும், நாளை - நாளையே பொருந்தியுள்ளது; (ஆதலால்), அ - அந்த, வில் இயல் தோளவற்கு - வில்லொடு பழகும் புயவலியையுடைய இராமனுக்கு, இன்று - இன்றைக்கே, வேண்டுவ - (அதற்கு) வேண்டியவற்றை, ஒல்லையின் இயற்றி - விரைவாகச் செய்து முடித்து, உறுதி நல் வாய்மையும் - (அரசியலுக்கு) உறுதி பயக்கும் நல்ல உபதேசங்களையும், பெரிது சொல்லுதி என - விரிவாகச் சொல்லுக வென்று, தொழுது - (முனிவனை) வணங்கி, சொன்னான்—.

மகுடாபிஷேகம் செய்துகொள்வோர், அதற்கு முந்தின நாளிலே செய்தற்குரிய சடங்குகளும், விரதமும் சில உண்டாதலின், இராமனுக்கு அவற்றை முறைப்படி செய்வித்து, அரசியலுக்குரிய பல உறுதி மொழிகளையும் கூறும்வண்ணம் வசித்தரை வேண்டிக்கொண்டான் மன்னன்.

முகூர்த்தம் மறுநாளேயாதலால், 'வேண்டுவ ஒல்லையின் இயற்றி' என்றார். வாய்மை-வாய்மொழி என்ற பொருளது; "மாறுமோ ரளவை சால் வாய்மை கூறினான்" (78) என்ற விடத்திற் போல. அரசியலுக்குரிய பல நீதிகளையும் தயரதனே இராமனுக்குச் சொன்னதாக வான்மீகம் கூறுகின்றது (ஸர்க்கம் 2, சுலோகம் 3).

- (பி - ம.) 1. மங்கல விளைவு நாளையவ், நாளு நாளைய, நாளுறு நாளையாகின்மா.
2. வில்லியரோளினாற்கு, வில்லியல் கொள்பவற்கு; ஈண்டு வேண்டுவ, இன்று வேண்டுவது, என்று வேண்டுவ, என்றும் வேண்டுவ.
3. ஒல்லையில், வல்லையின், வல்லிதின்; இயற்றியவுறுதி, இயற்றியவ்வுறுதி, இயற்றியேயுறுதி, இயற்றியமறையும்; வார்த்தையும்.
4. சொல்லுதிர், சொல்லுக; போதெனத், போயெனத், நீயெனத்; தொழுது போக்கினான்.

(3)

வசித்த முனிவர் இராமபிரானிடம் செல்லுதல்

101. முனிவனு முவகையுந் தானு முந்துவான்
மனுகுல நாயகன் வாயின் முன்னினான்
அனையவன் வரவுகண் டலங்கன் மார்பனும்
இனிதெதிர் கொண்டுதன் னிருக்கை யெய்தினான்.

முனிவனும் - (தசரதன் சொல்லியதைக் கேட்ட) வசித்த முனிவனும், உவகையும் தானும் முந்துவான் - மிக்க உவகையோடு தான் அயோத்—6

விரைந்து சென்று, மனுகுலம் நாயகன் வாயில் - மனுகுலத்தலைவனான இராமபிரானது மாளிகை வாயிலை, முன்னினான் - அடைந்தான்; அனைய வன் வரவு கண்டு - அம்முனிவன் வருதலைக் கண்டு, அலங்கல் மார்பினும் - பூமாலை சூடிய மார்பையுடைய இராமபிரானும், இனிது எதிர்கொண்டு - இனிமையாக (வாயிலில் வந்து) எதிர்கொண்டு அழைத்துச் சென்று, தன் இருக்கை எய்தினான் - (உள்ளே) தனது இருப்பிடம் சேர்ந்தான்.

சக்கரவர்த்தி சொல்லியவற்றை நிறைவேற்றும் பொருட்டு வசிட்ட முனிவர் மகிழ்ச்சியோடு இராமபிரானது மாளிகை சென்றடைய, அவர் வருகையைக் கண்ட இராமபிரான், முகமலர்ச்சியுடன் வெளியே வந்து முனிவரை முறைப்படி உபசரித்து உள்ளே அழைத்துச் சென்று அவருக்கு ஆதனமளித்துத் தானும் அமர்ந்தான். மரியாதைக்குரிய பெரியோர் வரின், இருக்கையை விட்டு எழுந்து எதிர் சென்று வரவேற்று உபசரித்தல் முறையாகும். முனிவரது மகிழ்ச்சி மிகுதியைப் புலப்படுத்தற்கு, 'உவகையும் தானும் முந்துவான்' என்றார். முந்துவான் : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம.) 1. உவகையுந்தானு முந்தினான், உவகையின் முடுகி முந்துவான்.
2. வாயின் மன்னினான், வாயன் முந்தினான், வாயின் முந்தினான், வாயிலெய்தினான், மேயினான், நண்ணினான்.
3. வரவுகேட்டு; அலங்கல் வீரனும்.
4. முனியெதிர் கொண்டுதன் கோயில், தன்வாயில். (4)

இராமனிடம் வசிட்டர் கூறுதல்

(வேறு)

102. ஒல்கி லாத்தவத் துத்தம னோது நூல்
மல்கு கேள்வியவ் வள்ளலை நோக்கியே
புல்கு காதற் புரவலன் போர்வலாய்
நல்கு நானில நாளை நினக்கென்றான்.

ஒல்கு இலா தவத்து உத்தமன் - தளர்ச்சியில்லாத தவம் நிறைந்த உத்தமனான வசிட்ட முனிவன், ஒதும் நூல் - ஒதுதற்குரிய நூல்களின் அறிவும், மல்கு கேள்வி - நிறைந்த கேள்வியறிவும் பொருந்திய, அ வள்ளலை நோக்கி - வள்ளலான அவ்விராமபிரானைப் பார்த்து, போர் வலாய் - போரில்வல்ல வீரனே, புல்கு காதல் புரவலன் - (நின்னிடம்) பொருந்திய அன்புடைய சக்கரவர்த்தி, நாளை - நாளைக்கே, நினக்கு - உனக்கு, நால் நிலம் நல்கும் - பூமியை யாளும் அரசுரிமையை அளிக்கப் போகின்றான்; என்றான். ஏகாரம் : அசை.

இராமபிரானுடைய உபசாரத்தைப் பெற்று அருகில் அமர்ந்த வசிட்ட முனிவர், 'சக்கரவர்த்தி நானாயே நினக்கு அரசளித்து முடி

சூட்டப் போகின்றான்' என்று, தாம் வந்த காரியத்தைச் சொன்னார்; இராமபிராணப் பலவிடத்தும் 'வள்ளல்' என்பர். நானிலம்: குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என நான்கு பகுப்பாகிய நிலம்.

- (பி - ம.) 1. ஒல்கலி நவத்து, ஒல்கலிற் நவத்து.
2. கேள்விய வள்ளலை, கேள்வியன் வள்ளலை, கேள்வியின் வள்ளலை; நோக்கினான்.
3. போர் வல்லாய், போரிலாய்.
4. நல்கினுனிலம்; கினக்கென.

(5)

முனிவர் உறுதிப் பொருளைக் கூறத் தொடங்கல்

103. என்று பின்னு மிராமனை நோக்கிநான்
ஒன்று கூறுவ துண்டுறு திப்பொருள்
நன்று கேட்டுக் கடைப்பிடி நன்கெனத்
துன்று தாரவற் சொல்லுதன் மேயினான்.

என்று - (நானே நினக்கு நானிலம் நல்கும்) என்று சொல்லி, பின்னும் இராமனை நோக்கி - மேலும் இராமபிராணப் பார்த்து, நான் கூறுவது - நான் சொல்லப் போவதாகிய, உறுதிப் பொருள் ஒன்று உண்டு, நன்று கேட்டு - (அதனை) நன்றாகக் கேட்டு, நன்கு கடைப்பிடி என - (கேட்டதனை) நன்கு கடைப்பிடித்து நடப்பாயாக என்று, துன்று தார் அவன் - அடர்ந்த பூமாலையணிந்த அவ்விராமபிரானுக்கு, சொல்லுதல் மேயினான் - சொல்லுதலுற்றான்.

முனிவர் இராமபிரானிடத்து, முதலில் முடிசூட்டுதலாகிய மகிழ்ச்சிச் செய்தியைக் கூறி, மேலே, அரசெய்தியபின் அதனை ஆளுதற் குரிய முறைபற்றிய பல நீதிகளைச் சொல்லத் தொடங்கி, 'நான் சொல்பவற்றைக் கருத்துடன் கேட்டுத் தவருது கடைப்பிடிக்க' என்ற எச்சரிக்கையுடன் சொல்லலானார். 'தாரவற்கு' என நான்கனுருபு விரிக்க.

- (பி - ம.) 1. நோக்கினான், நோக்குவான்.
2. ஒன்றுறுதிப் பொருள்.
3. நன்கெனத், நன்றெனத், நன்றெனத், நல்கெனத்.
4. தாரவற்குச் சொல்ல மேயினான்.

(6)

வசிட்டர் செய்த உபதேசம்

104. கரிய மாலினுங் கண்ணுத லானினும்
உரிய தாமரை மேலுறை வானினும்
விரியும் பூதமொ ரைந்தினு மெய்யினும்
பெரிய ரந்தனர் பேணுதி யுள்ளத்தால்.

கரிய மாலினும் - கரிய திருமேனியை யுடைய திருமலைக் காட்டிலும், கண்துதலானினும் - நெற்றிக் கண்ணையுடைய உருத்திரனைக் காட்டி

லும், உரிய - தனக்குரியதான, தாமரைமேல் உறைவானினும் - தாம் ரைப் பூவிலே தங்கும் பிரமணைக் காட்டிலும், விரியும் பூதம் ஓர் ஐந்தி னும் - ஒன்றின் ஒன்று விரிவடையும் தன்மை வாய்ந்த ஐம்பெரும் பூதங்களைக் காட்டிலும், மெய்யினும் - உண்மைப் பொருளைக் காட்டி லும், அந்தணர் பெரியர் - அந்தணர் மேற்பட்டவராவர்; (ஆதலால்) உள்ளத்தால் பேணுதி - (அவர்களை) மனத்தால் போற்றுக.

இராமபிரானுக்கு உறுதி பயப்பனவற்றைக் கூறத் தொடங்கிய முனிவர், அந்தணரை மனமாரப் போற்றுதல் அரசர்க்கு முதற்கடமை என அதனை முதற்கட் கூறினார். ஐம்பெரும் பூதங்களின் காரியமாகிய உலகத்தைக் காரணமான பூதங்களாற் குறித்தார். உலகு நிகழ்தற் குரிய முத்தொழிலையும் இயற்றும் திரிமூர்த்திகளினும், அவரினும் மேம்பட்ட உண்மைப் பொருளாகிய பரம்பொருளினும் அந்தணர் பெரியர் என்றது, அப்பரம்பொருளைத் தம் மெய்யுணர்வால் தம் மனத் தடக்க வல்ல ஆற்றலை அவர் பெற்றிருத்தலின் என்க. 'மெய்' என்பது ஆகுபெயராய் உண்மைப் பொருளைக் குறித்தது; அவ்வாறன்றி, உண்மை என்றே கொள்ளுதலும் ஆம். ஆகாயத்தினின்றும் முறையே தோன்றி ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே மிக விரிதலின், 'விரியும் பூதமொரைந்து' என்றார். அடி 1 - 2. மூவர்: 108, 112, 1146.

- (பி. ம.) 1. கண்ணுதலோனினும்.
2. உறைவானிலும்.
3. விரையும் பூதம்.
4. பேசுதி; உள்ளத்தாய்.

(7)

105. அந்த னுளர் முனியவு மாங்கவர்
சிந்தை யாலருள் செய்யவுந் தேவருள்
நொந்து ளாரையு நொய்துயர்ந் தாரையும்
மைந்த வெண்ண வரம்புமுண் டாங்கொலோ.

மைந்த - குழந்தாய், அந்தனுளர் முனியவும் - அந்தணர் (மனத்தால்) வெறுத்துக் கூறவும், ஆங்கு - அவ்வாறே, அவர் - அவ்வந்தணர், சிந்தையால் அருள் செய்யவும் - மனத்தால் கருணை காட்டவும், தேவருள் - தேவருக்குள்ளேயும், (முறையே), நொந்து உளாரையும் - தன்பமுற்றவரையும், நொய்து உயர்ந்தாரையும் - விரைவில் உயர்வடைந்தவரையும், எண்ண - எண்ணிச் சொல்வதற்கு, வரம்பும் உண்டோ - ஓர் எல்லையும் உண்டோ? (இல்லையென்றபடி).

இதனால், 'அந்தணர் மிகவுயர்ந்தோர்' என்றதனைக் காரணங் காட்டி விரித்துரைக்கின்றார். அந்தணர் முனிதலால் நொந்துளாரையு ம், அருள் செய்தலால் உயர்ந்தாரையும் என முறை நிரல்நிறை யாகக் கூட்டிக் கொள்க. 'சிந்தையால்' என்பதனை 'முனியவும்' என்பதன் முன்னும், 'நொய்து' என்பதனை நொந்துளா ரென்பதன்

முன்னும் கூட்டியுரைக்க. அந்தணர் முனிந்து கூறினும், அருளிக் கூறினும் அவற்றிற் கிலக்கானோர் யாவராயினும் அவை அப்பயனைத் தந்தே விடுமாதலால், தேவருள்ளும் அந்தணரால் நொந்துளாரையும் உயர்வடைந்தவரையும் எண்ணிச் சொல்லவியலா தென்றார். “ஐந்தவித்தா னுற்றல் அகல்விசும்பு ளார்கோமான், இந்திரனே சாலங் கரி” (குறள்-25) என்றபடி. வசித்த முனிவர் இராமபிரானுக்கு ‘ஞானபிதா’ ஆகவின், ‘மைந்த’ என்றார். ஆம், கொல்: அசை; ஓ: எதிர்மறை. ‘தேவருள்’ என்றவிடத்து உயர்வு சிறப்பும்மை தொக்கது.

- (பி - ம்.) 1. அங்கவர், இங்கவர்.
2. சிந்தையாரருள்; தேவரில், தேவரின், தேவரும்; செல்வ கேள்.
3. கொந்தினாரையும், உந்தினாரையும், நுத்தினாரையும்; கோய்தவிர்ந்தா ரையும், கோவகன்றாரையும், கொய்தவிந்தாரையும்.
4. உண்டாகுமே, உண்டாகுமோ. (8)

106. அனைய ராதலி னையவல் வெய்யதீ
வினையி னீங்கிய மேலவர் தாளினை
புனையுஞ் சென்னியை யாய்ப்புகழ்ந் தேத்துதி
இனிய கூறிநின் றேயின செய்தியால்.

ஐய - ஐயனே, அனையர் ஆதலின் - (அந்தணர்) அத்தன்மையுடையராதலின், வெய்ய - கொடியனவான, தீவினையின் நீங்கிய - பாவங்களினின்றும் நீங்கின, அ மேலவர் - அந்த மேன்மையுடையவர்களின், தாள் இனை - திருவடிகளை, புனையும் சென்னியை ஆய்-குடும் தலையை உடையையாகி (எப்போதும் வணங்கி), புகழ்ந்து ஏத்துதி - மிகவும் துதிப்பாயாக; இனிய கூறி - (அவர்களிடத்து எப்போதும்) இன் சொற்களையே பேசி, நின்ற - (அவர்கள் காட்டும் நெறியில்) நின்ற, ஏயின செய்தி - அவர்கள் கட்டளையை மாறாது செய்வாயாக. ஆல்: அசை.

முன் இரண்டு பாடல்களால், எல்லா நலனும் எய்துதற்குக் காரணமான அந்தணரின் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறி, இப் பாடலால், அவ்வந்தணர் வழிநின்றவில் என்றும் சோர்வுபடாதிருத்தல் வேண்டுமென வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார்.

புகழ்ந்தேத்தல்: ஒருபொருட் பன்மொழி. “இறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த, நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை யெதிரே” (புறநா. 6) என்பது இங்கே நினைத்தற்குரியது.

ஒரு சுவடியில் இதுவும் அடுத்த பாடலும் முன்பின்கு உள்ளன.

- (பி - ம்.) 1. அனையதாதலில், அனையதாதலின்; ஐயவில, அனையவல், ஐயவியைய நீ.
2. வேதியர் தாளினைப், தாளினைப்.
3. சென்னியையாய்ப் புகன்று, சென்னியை வாய்புகன்று; ஏத்துதி,

ஏத்திரீ, ஏத்திரீ நின்ற.

4. இனிய கூறிநின்ற, இனிய கூறிப்பின், இனிய கூறிநின்ற; ஏயின
செய்தியே, ஏயது செய்தியே, ஏயது செய்தியால், எய்துபு
செய்தியால். (9)

107. ஆவ தற்கு மழிவதற் கும்மவர்
ஏவ நிற்கும் விதியுமென் றுலினி
ஆவ தெப்பொரு ளிம்மையு மம்மையும்
தேவ ரைப்பர வுந்தகை சீர்த்ததே.

விதியும் - யாவராலும் வெல்லப்படாத விதியும், ஆவதற்கும் -
(ஒருவன்) ஆக்கம் பெறுதற்கும், அழிவதற்கும் - தாழ்ந்து கெடுதற்கும்,
அவர் ஏவ - அவ்வந்தணர் ஏவுதலால், நிற்கும் என்றால் - அந்த
ஏவனின் வழி நிற்பதாகுமென்றால், இனி - இதனினும் வேறாக, ஆவது
எ பொருள் - (ஒருவர்க்கு) ஆகத்தக்க பொருள் யாதுளது? (ஆதலால்)
இம்மையும் - இம்மைக்காயினும், அம்மையும் - மறுமைக்காயினும்,
தேவரை பரவும் தகை - பூதேவராகிய அவரைப் போற்றுந் தன்மை,
சீர்த்ததே - சிறப்புடையதேயாகும்.

அந்தணர் அருளிக் கூறுதலால் ஆக்கமும், வெகுண்டு கூறுதலால்
கேடும் தேவர்க்கும் பொருந்தும் என முன்னே கூறினவர், 'ஊழிற்
பெருவலி யாவுள்' எனத்தக்க ஊழையும் மாற்றும் ஆற்றல் அவர்கள்
கூற்றினுக்குளது என்று இங்கே கூறி, இதனால், இம்மை மறுமைப்
பயன்களெல்லாம் எய்துவித்தல் அவ்வந்தணரால் ஆகும், எனவே,
அவரைப் போற்றுதல் எவ்வகையிலும் சிறப்புடையதே எனக் கூறி
முடிக்கின்றார். விதியும் : உம்மை, உயர்வு சிறப்பு, சீர்த்ததே: ஏகாரம்,
தேற்றம்.

- (9 - ம்.) 1. அழிவதற்கு மவர், அழிவதற்கு மருள், இழிவதற்கும் மவர்.
2. ஏவல் நிற்கும், மேவநிற்கும், மேவிநிற்கும்; வினையு மென்றால், கதியு
மென்றால்.
3. யாவதெப்பொருள், யாவதிப்பொருள், யாவரெப்பொருள்;
இம்மையுமம்மையும், இம்மைக்கு மம்மைக்கும், அம்மையுமம்மையும்,
எம்மையுமம்மையும்.
4. தேவரைப் பெறவும்; துணைசீர்த்ததே, சீர்த்தவே, சீரிதே, துணைச்
சீர்த்ததே. (10)

108. உருளு நேமியு மொண்கவ ரெஃகமும்
மருளில் வாணியும் வல்லவர் மூவர்க்கும்
தெருளு நல்லற மும்மனச் செம்மையும்
அருளு நீத்தபி னாவதுண் டாகுமோ.

உருளும் நேமியும் - எங்கும் செல்லத்தக்க சக்கராயுதமும், ஒண் -
ஒளி பொருந்திய, கவர் - (முன்று) பிரிவான, எஃகமும் - சூலப் படை

யும், மருள் இல் - திரிபில்லாத (தெளிவான), வாணியும் - வாக்கும், (ஆகியவற்றில்) வல்லவர் - திறமையுடையவர்களான, மூவர்க்கும் - (முறையே திருமால், உருத்திரன், பிரமன் என்ற) மூவருக்குங்கூட, தெருளும் நல் அறமும் - தெளியும் நல்ல தருமத்தையும், மனம் செம்மையும் - மனத்தின் செப்புமுடைமையையும், அருளும் - தயையையும், நீத்தபின் - கைவிட்டால், ஆவது - (அவரவரால்) ஆகத்தக்க நன்மை, உண்டு ஆகுமோ? - உளதாகுமோ? (ஆகாது).

‘உலகத்துக்கு இன்றியமையாத முத்தொழிலும் வல்ல முதல் தேவர் மூவருக்குங்கூட, அவர்கள் தருமத்தையும், நடுவுநிலைமையையும், அருளையும் கைவிட்டால் அவரால் ஆகத்தக்கது எதுவும் இல்லை’ என்றது, ‘நாடுகாவல் மேற்கொள்ளும் அரசர்க்கு இப்பண்புகள் இன்றியமையாதன’ என்பதனைக் குறிப்பதற்காகும். மூவர்க்கும் : உம்மை உயர்வு சிறப்பு. வாணி - வாக்கு; வேதம். திருமாலையும், உருத்திரனையும் முறையே அவர்களுக்குரிய ஆயுதங்களாலே குறித்தமையின், வாணி என்றது பிரமனுக்குரிய, சொல் வடிவாகிய வேதத்தைக் குறிப்பதாகும்; “சூலமுந் திகிரியுஞ் சொல்லுந் தாங்கிய, மூலம்வந் துதவிய மூவர்க் காயினும்” (1148) என்பதும் காண்க. தெருளும் நல் அறம் - நூல்களால் தெளியப்பெறும் நல்ல தருமம்.

இது முதல் பதினொரு பாடல்களால், பொதுவான நீதிகள் பல வற்றை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

- (பி - ம்.) 2. மருளில் வானியும், அருணல் வாணியும், அருளும் பரசமும், மருளி
னல்லதற்கும் வரமேவர்க்கும்.
3. தெருளில்; மனச்செய்கையும், அயன்செம்மையும்.
4. அருளின்; ஆவதுண்டாகுமே, ஆயதுண்டாகுமே, உண்டாகுமோ. (11)

109. சூது முந்துறச் சொல்லிய மாத்துயர்

நீதி மைந்த நினக்கிலை யாயினும்

ஏத மென்பன யாவையு மெய்துதற்

கோது மூல மவையென வோர்தியே.

நீதி மைந்த - நேர்மையையுடைய குழந்தாய், சூது முந்து உற சொல்லிய-சூது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட, மா துயர் - பெருந் துன்பத் திற்குக் காரணமான தீய செயல்கள், நினக்கு இலை-நின்னிடம் இல்லை; ஆயினும்—, ஏதம் என்பன யாவையும் எய்துதற்கு - குற்றமாயின எல்லாவற்றையும் (ஒருவன்) அடைவதற்கு, ஓதும் - நீதிநூல்களில் சொல்லப்பெற்ற, மூலம் அவை என-காரணங்கள் அவையாகுமென்று, ஓர்தி - அறிவாயாக. ஏகாரம்: அசை.

துயருக்குக் காரணமானவற்றைத் துயர் எனக் காரியமாகக் கூறினார். அரசர்க்குத் தகாத குற்றங்களாக, “வேட்டம் கடுஞ்சொல்

மிகுதண்டம் சூதுபொரு, ஸீட்டங்கள் காமமிவை யேழு” என்பவற்
றைக் கூறுவர்; வடநூலார் இவற்றை ‘வியஸனம்’ என்பர். காமந்தக.
அத். 11, சு. 124. “இருமனப் பெண்டிருங் கள்ளங் கவறும், திருநீக்
கப் பட்டார் தொடர்பு” (குறள். 920) என்பர் வள்ளுவர். இராமபிரா
னிடத்து இத்தகைய குற்றங்களுக்கிடமின்மையின் ‘நீதி மைந்த’ என்று
விளித்து, ‘அவை நின்னிடத்து இப்போதில்லையாயினும், எக்காலத்தும்
அவை சாராதிருக்கும்படி கருத்துடன் நடத்தல் வேண்டும்’ என
அறிவுறுத்துகின்றார் முனிவர்.

- (பி - ம.) 1. சூதுமுந்திய, சோதிமுந்தறச்; மாதுவர்.
2. நீதிவித்தக; மினக்கிலையாமெனில், மினைக்கிலையாயினும், நிதிக்கிலை
யாயினும், மிகர்க்கிலையாயினும்; மினைந்து புரிவரேல்.
4. மூலம் அதுவேன, இவையென; ஓர்தியால், ஒதியே. (12)

110. யாரொ டும்பகை கொள்ளல னென்றபின்

போரொ டுங்கும் புகழொடுங் காதுதன்

தாரொ டுங்கல்செய் யாதது தந்தபின்

வேரொ டுங்கெட வேண்டலுண் டாகுமோ.

யாரொடும் பகை கொள்ளலன் என்றபின் - (அரசன் ஒருவன்)
எவரிடத்தும் பகை யுணர்ச்சியை மேற்கொள்ளாதவன் என்ற நிலை
உண்டாயின், (அதனால்) போர் ஒடுங்கும் - (பலரும் அழிதற்குக்
காரணமான) போர் இல்லையாகும்; (ஆதலால்) தன் தார் ஒடுங்கல்
செய்யாது - அவன் படை அழிவுருது; புகழ் ஒடுங்காது - அவன்
புகழும் குறைவுபடாது (வளரும்); அது தந்தபின் - அத்தகைய நிலை
யைத் தனதாக்கிக்கொள்ளாதலால், வேரொடும் கெட வேண்டல் -
(அவ்வரசன்) அடியோடு கெடவேண்டிய நிலை, உண்டாகுமோ—?
(உண்டாகாது).

‘போர் வென்றியே அரசன் புகழுக்குக் காரணம்’ என்பார் கூற்றை
மறுத்து, ‘பகையும், அதனாலாகும் போரும் இல்லாமலே செய்து
கொள்ளாதலால், புகழ் மிகுவதோடு படை, பொருள் முதலியன
அழியாமை ஆகிய நன்மையும் உளதாகும்; எனவே, எவரோடும் தான்
பகை கொள்ளாதவின்றிப் பிறர் தன்னைப் பகைத்தற்கிடமில்லாமலும்
செய்துகொள்ளாதல் சிறப்புடையது’ என்கின்றார். பகையே போருக்குக்
காரணமாதலின், அஃதின்றேல் போருமில்லை; புகழ் குறைதலுமில்லை;
அனைவரும் நண்பராவர். “இகலென்னும் எவ்வநோய் நீக்கிற்
றவலில்லாத், தாவில் விளக்கந் தரும்” (குறள். 853) என்பது காண்க.
இங்கே, ‘தாவில் விளக்கம் - எஞ்ஞான்றும் உளனாதற்கேதுவாகிய
புகழ்’ என்பது பரிமேலழகர் உரை. ‘தார்’ என்பது தூசிப்படையா
யினும் இங்கே பொதுவாக எல்லாப் படையையும் குறித்தது.

- (பி - ம.) 1. ஆரோடும்; பகை கொள்ளிலன், கொள்கிலை, கோளிலது, மனக் கோளிலது. கோளிலன், ஆனபின்; ஆரோடும் பகை கொள்ளதனிற் னற்பின், யாரோடும் பகை கொள்ளுமதனிற் பின், ஊரோடும் மனக் கோளில் தானையின்.
2. பேரோடுங்கும்; புகழோடுங்காதுதான், ஒடுங்காதென்ப, ஒடுங்கா தன, ஒடுங்குத்திரு.
3. ஒடுங்கல் செல்லாதது; ஒடுங்கு செய்யாததும், ஒடுங்கு செய்யுதும்; தக்கபின்.
4. வேரோடுங் கெடல்; உண்டாருமே. (13)

111. கோளு மைம்பொறியுங்குறை யப்பொருள்
நாளுங் கண்டு நடுவுறு நோன்மையின்
ஆளு மவ்வர சேயர சன்னது
வாளின் மேல்வரு மாதவ மைந்தனே.

மைந்தனே - வீர குமாரனே, ஐந்து பொறியும் - பஞ்ச இந்திரியங் களும், கோளும் - (அவை) கொள்ளுதற்குரிய ஐம்புல நுகர்ச்சியும், குறைய - அடங்க, பொருள் நாளும் கண்டு - (நாடுகாவற்கு இன்றி யமையாத) பொருளை நாள்தோறும் (உரிய நன்னெறியால்) ஈட்டி, நடு உறு நோன்மையின் - நடுநிலைமையோடு பொருந்திய மனவுறுதி யுடனே, ஆளும் - ஆளுகின்ற, அ அரசே - அத்தகைய அரசாட்சியே, அரசு - உண்மையான ஆட்சியாகும்; அன்னது - அவ்வாட்சி, வாளின் மேல் வரும் - வாளின்மேல் நின்று செய்கின்ற, மாதவம் - பெருந்தவம் போன்றது. (மிகவும் கடினமானது என்றவாறு).

அரசன், தான் இன்பம் நுகர்தலும், தன் அதிகாரத்தைச் செலுத்து தலுமே அரசாட்சி எனக் கருதாது, தன் இன்ப நுகர்ச்சியைக் குறைத் துக்கொண்டு, குடிகளின் நன்மைக்காகவே பொருளை நன்முறைகளில் ஈட்டி, அவ்வகையிலே செலவிட்டு, மன்னுயிரைத் தன்னுயிராகக் கருதி நடுநிலை தவருது ஆளுதல் வேண்டும். அதுவே உண்மையான அரசு எனப்படுவது; ஆதலால் அத்தகைய ஆட்சி எளிதன்று; வாளின் முனையில் நின்று செய்யுங் கடுந்தவம் போன்றது. மன்னுயிரைத் தன் னுயிராகக் கருதி ஆளும் அரசனுக்கு, “மழைவளங் கரப்பின் வான் பே ரச்சம், பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம், குடிபுர ஷண்டும் கொடுங் கோ லஞ்சி, மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல், துன்ப மல்லது தொழுதகவில்” (சிலப். 25 : 100 - 104) என்றபடி, ‘தனதாட்சியில் பிழைகள் நேர்ந்துவிடுமோ’ என அஞ்சி நடத்தல் இன்றியமையாதது. எனவே, அது கடுந்தவம் போன்றதேயாகும்.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பி - ம.) 1. ஐம்பொருளுங் குறையப் பெரு.
2. நாளுங்கொண்டு; நடுக்குறேனாய், நோன்பினர்; நோன் பினில், நோன்மையால், மொய்ப்பினால், நடுக்கற்ற நோன் பராய், நடுக்கறு நோன்மையில், நடுகின்ற நோன்மையின், நடுவுறு

நோன்பராய், நடுக்குறு நோன்பினும், நயக்குறு நோன்பினும்.

3. அவ்வரசேயரிது, அவ்வரசெய்தரிது, பேரரசாகியது; அன்னவை,
4. மாதவ மன்னனே. (14)

112. உமைக்கு நாதற்கு மோங்குபுள் னூர்திக்கும்
இமைப்பி னுட்டமோ ரெட்டுடை யானுக்கும்
சமைத்த தோள்வலி தாங்கின ராயினும்
அமைச்சர் சொல்வழி யாற்றுத லாற்றலே.

உமைக்கு நாதற்கும் - உமையாள் நாயகனான உருத்திரனுக்கும், ஓங்குபுள் ஊர்திக்கும் - உயர்ந்து பறக்கும் கருடவாகனனான திருமாலுக்கும், இமைப்பு இல் நாட்டம் ஓர் எட்டு உடையானுக்கும் - இமைத்த வில்லாத எட்டுக் கண்களையுடைய பிரமனுக்கும், சமைத்த-பொருந்திய, தோள்வலி - புயவலிமையை, தாங்கினர் ஆயினும் - (ஒருங்கே) பெற்றிருப்பவரானாலும், அமைச்சர் சொல்வழி ஆற்றுதலே - (மதிநுட்பமும் பிறவும் வாய்ந்த) அமைச்சர் கூறும் அறிவுரையின்படி செயலாற்றுவதலே, ஆற்றல் - வலிமையாம்.

அரசனொருவன், திரிமூர்த்திகளுக்கும் உரிய ஆற்றலை ஒருங்கே பெற்றிருப்பினும், அதனால் தருக்கடைந்து தன்னிச்சைப்படி அரசு காரியங்களைச் செய்தல் தகாது, நல்லமைச்சரின் ஆலோசனையைக் கேட்டு நடத்தல் வேண்டும் என்பது இதில் கூறப்பெற்றது. பிரமனுக்கு முகம் நான்காதலின், நாட்டம் எட்டுடையான் என்றார்; “எண்கணனைக் குட்டிய குட்டு” (வள்ளலார் சாத்திரம்.) சமைத்த - சமைந்த; அமைந்த. சமைத்த : வலித்தல் விகாரம். இறுதியிலுள்ள ஏகாரம், பிரித்து முன்னே கூட்டி உரைக்கப்பெற்றது; அது பிரிநிலைப் பொருளது. ஆற்றுதல் - செய்தல். ஆற்றல் - வலிமை.

(பி - ம்.) 3. சமைக்கும் தொல்வினை; தாங்குநராயினும்.

4. அமைத்த சொல்வழி, அமைத்த சிந்தையர்; ஆற்றுவது, ஆகுவது, ஆகுதல். (15)

113. என்பு தோலுடை யார்க்குமெல் லார்க்குந்தம்
வன்ப கைப்புல மாசற மாய்ப்பதென்
முன்பு பின்பின்றி மூன்றுல கத்தினும்
அன்பி னல்லதோ ராக்கமுண் டாகுமோ.

என்புதோல் உடையார்க்கும் - எலும்பும் தோலும் மட்டும் உடையாரைப்போலே தோற்றும் முனிவருக்கும், எல்லார்க்கும் - மற்ற யாவருக்கும், தம் - அவரவருடைய, வன்பகை புலம் - வலிய பகையாகிற ஐம்புலன்களை, ஆசு அற - சிறிதும் எஞ்சாதவாறு, மாய்ப்பது - அடக்கிவிடுவதால் மட்டும், என் - என்ன பயன்? முன்பு பின்பு இன்றி -

முற்காலம் பிற்காலம் என்பதின்றி (எக்காலத்தும்), மூன்று உலகத்தினும் - (சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்னும்) மூன்றுலகங்களிலும், அன்பின் அல்லது - தூய அன்பினுல்லாமல் ஓர், ஆக்கம் - ஒரு சிறிதாக்கமும், உண்டாகுமோ—? உண்டாகாதென்றபடி.

முன்னே 111-ஆம் கவியில் அரசர்க்குப் புலனடக்கம் இன்றியமையாதென்றார், 'அப்புலனடக்கத்தோடு, புறப்பகை வெல்லும் பேராற்றலும் பெற்றிருப்பினும், அவர் தேவரேயாயினும், அன்பென்னும் அருங்குணமில்லையேல் ஆக்கமெய்தார். அவ்வன்பு நெறியால், பகைவரேயிலராவர்; குடிகளும் வசப்பட்டு நிற்பர்; இவற்றால் எல்லா நன்மைகளும் எய்தலாகும்' என அன்பின் உயர்வை இங்கே கூறினார். அன்பு செலுத்துதற்குக் காலவேறுபாடும் இடவேறுபாடும் இல்லையென்பார், 'முன்புபின்பு இன்றி, மூன்றுலகத்தினும்' என்றார். அரசன் யாரொடும் பகை கொள்ளலானகி ஆக்கமெய்துதற்கும், தேவர்க்குந் கூட, அன்பு நெறியே சிறந்ததென்க.

பகைப்புலம் - பகையாகிய புலன்கள்; 'பகைவர் நாடு' என்ற பொருளுந் தருவதால் புறப்பகை வெல்லுதற்கும் பொருந்தும். 'அன்பின் நல்லது' எனப் பிரித்துப் பொருள் கொள்ளலும் ஆம். இறுதி ஓகாரம், எதிர்மறைப் பொருளது.

- (பி - ம.) 1. தோலுடை யாக்கையர்; இலார்க்குந்தம், இலார்க்குந்தன், எல்லார்க்குந்தன், எவர்க்குந்தம், யார்க்குந்தம்.
2. வன்புலப் பகை யாசற; மாய்ப்பதால், மாய்ப்பதெல், மாய்ப்பரேல், மாய்ப்பபோல், வாய்ப்பதென்,
3. பின்பன்றி, பின்பற்றி, பின்பது, பின்பினும்; சின்றுயர்; முவுலகத்தினும்.
4. அன்பினன்றியோர், அன்பிலல்லதோர், அன்பிலன்றியோர்; ஆக்க முண்டாகுமோ, ஆற்றலுண்டாகுமோ, அன்பினன்றியேராதியுண்டாகுமோ. (16)

114. வைய மன்னுயி ராகவம் மன்னுயிர்

உய்யத் தாங்கு முடலன்ன மன்னனுக்

கைய மின்றி யறங்கட வாதருள்

மெய்யி னின்றபின் வேள்வியும் வேண்டுமோ.

வையம் - (தன் நாட்டில் உள்ள) குடிகள், மன் உயிராக - நிலை பெற்ற உயிராக, அ மன் உயிர் உய்ய - அவ்வுயிர்கள் நல்வாழ்வுபெறும் வண்ணம், தாங்கும் - அவற்றைத் தாங்குகின்ற, உடல் அன்ன மன்னனுக்கு - உடம்பு போன்ற அரசனுக்கு, அறம் கடவாது - (அவன் எப்போதும்) தரும நெறியைக் கடவாமல், அருள் - அருள் நெறியிலும், மெய்யின் - சத்திய மார்க்கத்திலும், ஐயம் இன்றி நின்றபின் - (சிறிதும்) ஐயத்திற்கிடமின்றி வழுவாது நின்றொழுகுவானாயின், வேள்வியும் வேண்டுமோ - (அவன்) வேள்விகளைச் செய்தலும் வேண்டற்பாலதோ? (வேண்டா).

‘அரசனுடைய கடமை, தன் காவலுக்குட்பட்ட குடிகளெல்லாம் தன்னுயிராகக் கருதி, அவற்றினிடம் அன்பும் அருளும் கொண்டு, தரும் கெடாதபடி சத்திய மார்க்கத்தில் நின்று செங்கோல் செலுத்துவதாகும்’ என்பது இதில் கூறப்பெற்றது. “செயிரிலா வுலகினில் சென்று நின்றவாழ், உயிரெலா முறைவதோ ருடம்பு மாயினான்” (பால. 178) எனத் தசரதனைக் கம்பர் கூறியுள்ளதையும், “தன்னுயிர் போலத் தழீஇ யுலகத்து, மன்னுயிர் காக்கும் மன்னனும்” (கவி. 143), “மன்னுயி ரெல்லாம் மண்ணுள் வேந்தன், தன்னுயிர்” (மணி. 7 : 8) என்பவற்றையும் காண்க. உயிரில்லாத உடம்பு பயன்றதாதல் போலக் குடிகளினதிக் கோனில்லையாதலின், குடிகள் உயிரும் அரசன் உடம்புமாக ஆன்றோர் கூறுகின்றனர். அரசன், உயிர்களைப் பாதுகாத்தற்கே உளதாதலின், அதற்குரியன நாடிச் செங்கோல் வழுவாது நின்றலின் பின்னதே, தனது நன்மை கருதிய வேள்வி செய்தல் என்பார், ‘வேள்வியும் வேண்டுமோ’ என்றார்.

“மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்” (புறநா.) என்றும், “மண்ணில் வாழ்தரு மன்னுயிர் கட்கெலாம், கண்ணு மாவியு மாம் பெருங் காவலன்” (பெரிய.) என்றும் பிறர் மன்னனை உயிராகக் கூற, கம்பர் குடிகளையும் உயிராகவும் மன்னனை உடலாகவும் கூறினது அறிதற்குரியது.

- (பி - ம .) 1. மன்னுயிராகவும் மன்னுயிர், மன்னுயிராய்த் தல மன்னுயிர், இன்னுயி ராகவும் மன்னுயிர்.
2. உடலன்ன மன்னருக்கு.
3. ஐயமன்றி; அகங்கடவாது.
4. மெய்யுள்.

(17)

115. இனிய சொல்லின னீகைய னெண்ணினன்
வினையன் றுயன் விழுமியன் வென்றியன்
நினையு நீதி நெறிகட வானெனின்
அனைய மன்னற் கழிவுமுண் டாகுமோ.

(அரசனெருவன்) இனிய சொல்லினன் - இன் சொற்களை உடைய வனாகவும், ஈகையன் - (வறியோர்க்கும் நன்னெறிகளிலும்) பொருள் ஈயும் வண்மையுடையனாகவும், எண்ணினன் - (வினை செய்தற்கண்) ஆலோசனையுடையவனாகவும், வினையன் - வினைத்திட்டமுடையவனாகவும், தூயன் - (உள்ளும் புறமும்) தூய்மையுடையவனாகவும், விழுமியன் - உயர்ந்த கருத்துக்களையுடையவனாகவும், வென்றியன் - (எப்போதும்) வெற்றியுடையவனாகவும், நினையும் - யாவரும் மதிக்கத் தக்க, நீதிநெறி கடவான் எனில் - அரச நீதி முறை தவருதவனாகவும் இருப்பானேல், அனைய மன்னற்கு - அத்தகைய அரசனுக்கு, அழிவும் உண்டாகுமோ - (பகைவராலும் பிற வகையிலும்) கேடெய்துதலும் உளதாகுமோ? (ஆகாது).

அரசியலுக்கின்றியமையாத பல பண்புகள் இதனுள் தொகுத்துக் கூறப்பெற்றன. “இன்சொலால் ஈத்தளிக்க வல்லாற்குத் தன்சொல்லாற், ருன்கண் டனைத்திவ் வுலகு” (குறள். 387) என்பதும், திருக்குறளில் வரும் வினை செயல்வகை, வினைத்திட்பம், வினைத் தூய்மை முதலிய அதிகாரங்களும், “உள்ளுவ தெல்லா முயர்வுள்ளல்” (குறள். 597) என்பதும் நோக்கற்பாலன. அரசன், தான் இகலிலானாகிப் போருக்கு வலியச் செல்லாதவனாயினும், குறும்பர் எவரேனும் மாறுகொண்டு பொருதற்கு வரின், அதனால் நாட்டுக்குத் தீமை நேருமாதலின், அப்போது தன் வெற்றியை நாட்டவேண்டியவனாவான்; ஆகவே, ‘வென்றியன்’ என்றார். பகைவர் தன்மேல் வருதற்கு அஞ்சத்தக்க ஆற்றலும் பிறவும் உடையதாதல் வேண்டும் என்பது.

- (பி - ம.) 1. இனிய சொல்லன், இனிய சொல்லின்; ஈகையை, இயற்கையை, இயற்கையின், இயற்கையன்; எண்ணின்.
2. வினையின், வினையும்.
3. கடவானெனின், கடவானன், கடவாதவன்.
4. உண்டாகுமோ, உண்டாங்கொலோ.

(18)

116. சீல மல்லன நீக்கிச்செம் பொற்றுலைத்
தால மன்ன தனிநிலை தாங்கிய
ஞால மன்னற்கு நல்லவர் நோக்கிய
கால மல்லது கண்ணுமுண் டாகுமோ.

சீலம் அல்லன நீக்கி-நல்லொழுக்கமல்லாதவற்றைக் கடிந்து, செம் பொன் துலை - செவ்விய பொன்னை நிறுக்கும் துலாக்கோலின், தாலம் அன்ன - நாக்கைப் போன்ற, தனி நிலை தாங்கிய - ஒப்பற்ற நடுநிலையை ஏற்ற, ஞாலம் மன்னற்கு - நாடாரும் மன்னனுக்கு, நல்லவர் நோக்கிய - நல்லவராகிய அமைச்சர் முதலியோர் கருதிச் சொல்லுகிற, காலம் அல்லது - காலத்தையன்றி, கண்ணும் உண்டாகுமோ - (வேறு) கண்ணும் உண்டோ?

அரசன், தன் பெருமித்தால், சீலத்தினின்று சிறிதும் வழுவாமல், நடுநிலையும் உடையனாய்க் காலங்கருதிச் செய்வன செய்து குடிபுறங் காத்தல் வேண்டும் என்கின்றது இது.

பொன்னை நிறுக்கும் துலாக்கோல் மிக நுட்பமான அளவையும் பிழைபடாது காட்டுதற்குரியதாகலின், அதன் நாக்கை நடுநிலைக்கு எடுத்துக்காட்டாக்கினார். நட்பு, பகை, நொதுமல் என்ற மூன்றிடத்தும் ஒப்ப நாடி அத்தக வியற்றுதல் நடுநிலை; அந் நடுநிலை நிற்பவின் சிறப்பும் அருமையும் நோக்கி, ‘தனி’ என விசேடித்ததோடு, தாங்கிய எனவுங் கூறினார். “ஞாலங் கருதினுங் கைகூடும் காலம், கருதியிடத் தாற் செயின்” (குறள்-484) என்றபடி, அரசன் வினை செய்தற்குக் காலங் கருதுதல் மிகச் சிறப்பாக வேண்டப்படுவது; அதுவும் நல்லமைச்சர்

கருதிக் கூறும் காலம் தவறாமெ பெரும் பயனளிக்கவல்லது; ஆகலின், 'நல்லவர் நோக்கிய காலம்' என்றார். எதிரதாக வரக் கடவனவற்றை முன்னோக்குடன் நோக்கி யறியப்படுங் காலத்தைக் 'கண்' என்றார். புறக்கண் நோக்கினும் அகக்கண்ணுற் காலத்தை நோக்குதல் சிறப்புடைத்து. துலை, தாலம்; வடசொற் சிதைவுகள். துலைத் தாலமன்ன தனிநிலை: கவி. 42 : 14 - 5; புறநா. 6 : 9 - 16; குறள். 118; "துலை நா வன்ன சமநிலை யுளப்பட" (தொல், பேர். பொதுப்பாயிரம்).

- (பி - ம்.) 1. நீக்கித்தன் பெற்றுலைத், நோக்கிச் செம்பொற்றுலைத்.
2. தாலமென்னத், தாலுவன்ன; தனிநிலைத், தனிநிலம், தரணியைத்.
3. ஞாலமன்னர்க்கு; நல்லவை, நல்லறம்.
4. காலமன்னது.

(19)

117. ஓர்வி னல்வினை யூற்றத்தி னொருரை
பேர்வி ஞெல்விதி பெற்றுள தன்றரோ
தீர்வி லன்பு செலுத்தலிற் செவ்வியோர்
ஆர்வ மன்னவற் காயுத மாவதே.

ஓர்வின - (தம்முடைய) நுண்ணறிவாலும் நூலறிவாலும் ஆராயும் ஆராய்ச்சியோடு, நல்வினை ஊற்றத்தினார் உரை - நற்செயல்களிலேயே ஊன்றுதலுடைய பெரியோரின் சொற்களுக்குள்ள ஆற்றலை, பேர்வு இல் - நீங்குதலில்லாத, தொல்விதி - பழமையான ஊழுங்கூட, பெற்றுளது அன்று - பெற்றுள்ளதாகாது; தீர்வு இல் அன்பு செலுத்தலின் - (அவரிடத்து) என்றும் மாருத அன்பைச் செலுத்துவதனால், செவ்வியோர் ஆர்வம் - அச் செம்மையுடையாரது விருப்பம், மன்னவற்கு - (அவ்விருப்பத்திற்காளாகும்) மன்னவனுக்கு, ஆயுதம் ஆவது - பெரும் பகைகளையும் வெல்லத்தக்க ஆயுதமாக அமையும். அரோ, ஏ:அசை.

அமைச்சர், புரோகிதர் முதலியோர் ஆராய்ந்து கூறும் நல்லுரைகள் ஊழையும் உப்பக்கம் காணும் ஆற்றலுடையன வாதலால், அத்தகையோரிடத்து மாருத அன்பு செலுத்தி, அதனால் அவர்களுடைய விருப்பத்தைப் பெறும் மன்னன், அகப்பகை புறப் பகைகளை எளிதில் வென்று ஏற்றமுடையவனாவான் என்று அரசனுடைய கடமையைக் கூறுகின்றது இச்செய்யுள்.

சுற்றடியில் ஆர்வம் அன்னவற்கு எனப் பிரித்துக் கோடலும் ஆம். ஊற்றம் - ஊன்றுகோலுமாம். விதி என்றவிடத்து உயர்வு சிறப்பும்மை தொக்கது.

- (பி - ம்.) 1. ஓரினல்வினை, ஒரு நல்வினை, ஓர்வினல்லுரை, ஒருநல்லுரை; ஊற்றத் தினுரை, ஊற்றத்தினுரை, ஊற்றத்திருத்தினர்.

2. சோர்விறெல்விதி, சோர்விறெல்வினை, சோர்வில் சொல்விதி; பெற்றுள தென்றரோ.
3. திரவன்பு, திரிலன்பு; செவ்வியோய்.
4. ஆர்வமன்னவர்க்கு, ஆவமன்னவற்கு, ஆயமன்னவற்கு, ஆரமன்னவற்கு; ஆயுதமானதே, அற்புதமாவதே. (20)

118. தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கையரால்வரும்
காம மில்லை யெனிற்கடுங் கேடெனும்
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.

புவிக்கு தூமகேது என - பூமிக்குத் துன்பமுண்டாக்கப் புகைக் கொடி தோன்றுதல் போல, தோன்றிய - உண்டாகிய, வாமம் மேகலை - அழகிய மேகலாபரணம் அணிந்த, மங்கையரால் - பெண்களாலே, வரும் - வளர்கின்ற, காமம் இல்லை எனில் - சிற்றின்பத்திற்காளாதல் இல்லை யெனில், கடும் கேடு எனும் நாமம் இல்லை - கொடுங் கேடென்ற பெயரும் இல்லையாகும்; (அதனால்), நரகமும் இல்லை - (மறுமையில் அடையத்தக்க) நரகத் துன்பமும் இல்லையாகும். ஏ : அசை.

காமம் - ஆசை. வருதல் - வளர்தல். பொதுவாக ஆசைகள் எல்லாம் தீங்கு விளைக்கத்தக்கனவாயினும், அவற்றுட் பெண்ணாசை அனைவரையும் எளிதிற் பற்றிப் பெருந் தீங்குகள் விளைக்கத்தக்கதாகலின், அதனைத் தனியே எடுத்துக் கூறினார். நரகமும் : உம்மை இறந்தது தழுவியது.

தூமகேது - புகைக்கொடி; இக்காலத்து இதனை வால் நட்சத்திரம் என்பர்; இதன் தோற்றம் உலகிற்குத் தீங்கு விளைவிக்கும். “மைம்மீன் புகையினுந் தூமந் தோன்றினும்” (புறநா. 117), “கரியவன் புகையினும் புகைக்கொடி தோன்றினும்” (சீலப். 10 : 102) என்பன காண்க.

- (பி - ம.) 1. தூமமேது, தூமமேதுக, தூமமேவு; புகைக்கெனத், கனர்கெனத், தழற்கெனத்.
2. மங்கையரால்வரு.
3. இல்லையெனும்.
4. நரகமுமில்லையால். (21)

வசிட்டர் இராமனை அரங்கநாதன் சந்நிதிக்கு அழைத்துச் செல்லல்

119. ஏனை நீதி யினையன வையகப்

போன கற்கு விளம்பிப் புலங்கொளீஇ

ஆன வன்னொடு மாயிர மௌலியான்

தான நண்ணினன் றத்துவ நண்ணினான்.

தத்துவம் நண்ணினான் - மெய்ப்பொருளுணர்ந்த வசிட்ட முனிவன், வையகம் போனகற்கு - உலகையுண்ட பெருமானுக்கு

(இராமபிரானுக்கு), இனையன் - இவை போன்றனவான், ஏனை நீதி - மற்றும் பல நீதிகளையும், விளம்பி - எடுத்துச் சொல்லி, புலம் கொள்கை - அறிவு கொடுத்தி, (பின்பு) ஆனவனெனும் - அவ்விராம பிரானுடனே, ஆயிரம் மௌலியான் தானம் - ஆயிரம் திருமுடிகளை யுடைய (திருமாலாகிய) அரங்கநாத மூர்த்தியின் ஆலயத்தை, நண்ணினான் - அடைந்தான்.

முன்னே கூறியனவும், அவை போன்ற வேறு பலவுமான நீதிகளை வசிட்ட முனிவர் இராமபிரானுக்கு உபதேசித்து முடித்தபின், மேலே செய்யவேண்டுவனவற்றைச் செய்விக்கும் பொருட்டு, அவனை உடனழைத்துக்கொண்டு அவர்கள் தொழுகுலமாகிய அரங்கநாத மூர்த்தி எழுந்தருளியவிடம் சென்று சேர்ந்தார் என்றவாறு.

இராமபிரானுடைய அவதார உண்மையை நினைவுறுத்த 'வையகப் போனகன்' என்றார். போனகம் - உணவு. அவன் வையகப் போனகனானும், இப்போது கொண்டுள்ள கோலத்திற்கேற்ப வழிபாடு செய்தல் கடமையாதலின், அவனோடு முனிவர் ஆயிர மௌலியான் தானம் நண்ணினார் என்க. பெருமானது விசுவ ரூபத்தை நினைவு கூர்ந்து, 'ஆயிர மௌலியான்' என்றார். மௌலி, ஆகுபெயராகச் சிரங்களைக் குறித்தது. 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷ: புருஷ:' என்பது வேதவாக்கு.

- (பி - ம்.) 1. நீதி இனையன், இனையவும், எனையவும்; வையகம்.
2. போனகற்கும்; விளம்பப்; புலன்கொள்கை, கொள, பொலன் கொள்கை, பொலங்குரு.
3. மோலியான், மவுலியான்.
4. தான நண்ணினான், நண்ணுவான்; தத்துவநண்ணுவான். (22)

முனிவர் இராமபிரானுக்குரிய சடங்குகள் இயற்றல்

120. நண்ணி நாகனை வள்ளலை நான்மறைப்
புண்ணி யப்புன லாட்டிப் புலமையோர்
எண்ணு நல்வினை முற்றுவித் தேற்றினான்
வெண்ணி றத்த தருப்பை விரித்தரோ.

நண்ணி - (அரங்கநாதன் சந்நிதியை) அடைந்து, நாகம் அனை வள்ளலை - சேஷசயனான இராமபிரானை, நால் மறை-நான்கு வேதங்களின் மந்திரங்களால் தூய்மை செய்யப் பெற்ற, புண்ணியம் புனல் ஆட்டி - புண்ணிய தீர்த்தத்தினால் திருமஞ்சனம் செய்வித்து, புலமையோர் எண்ணும் - அறிவுடையோர் (முடிசூடுதற்குமுன் செய்ய வேண்டுவனவாக) மதிக்கின்ற, நல்வினை - நல்ல சடங்குகளை, முற்று வித்து - நிறைவேற்றி, வெண் நிறத்த தருப்பை விரித்து - வெண்மையான நிறமுடைய தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பி, ஏற்றினான் - (அதில்) அமரச் செய்தான். அரோ : அசை.

இராமனுடன் அரங்கன் சந்தியடைந்த வசிப்ட முனிவர், அங்கே வேத மந்திரங்களால் அபிமந்திரித்த புண்ணிய தீர்த்தத்தால் இராமபிராணை நிராட்டி, பட்டாபிஷேகத்துக்கு முன்னால் செய்தற்குரிய சடங்குகளைச் செய்வித்து, நோன்பின்பொருட்டுத் தருப்பாசனத்தில் அப்பிராணை அமர்த்தினார்.

முன்பாட்டில், 'ஆபீரமௌஸியான் தானம் நண்ணினான்' என்பதனை அநுவதித்து இங்கே முதலில் 'நண்ணி' என்றெடுத்துக் கொண்டார். 'நாகணை வள்ளலை நண்ணி' என்று கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம். அரசர் பட்டாபிஷேகம் செய்து கொள்வதற்கு முன்னர், தூயராய்ச் சில சடங்குகள் செய்து தருப்பாசனத்திலமர்ந்து உபவாசமிருத்தல் வேண்டுமென்பது விதியாகலின், முனிவர் இராமபிராணை அவ்வாறு செய்வித்தார். தருப்பையின் தூய்மை குறித்தற்கு 'வெண்ணிறத் தருப்பை' என்றார். கம்பநாடர் இராமபிரானது உயர்வு கூறும் வகையில் 'நாகணை வள்ளலை' என்றார். வள்ளலைப் புனலாட்டி, நல்வினை முற்றுவித்துத் தருப்பை யேற்றினான் எனக் கூட்டி முடிக்க.

இனி இச் செய்யுளுக்கு, 'அரங்கநாத மூர்த்திக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்வித்து வழிபாடாற்றி, அவன் சந்திதியிலே இராமபிராணைத் தருப்பாசனத்தில் அமர்த்தினான்' எனப் பொருள் கோடலும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 1. நண்ணி நாதனை, நண்ணினார்களவ்.
2. புனலாடப்; புலமையோடு, புதுமையோடர்.
3. என்னு நூல்வினை; ஏற்றினான், ஏத்தினான்.
4. வெண்ணிறத்தருப்பை விரித்தாரரோ, விரித்தேயரோ.

(23)

முனிவர் தம் கடன் முற்றினமை உணர்த்தலும்
தயராதன் நகரணி சமைக்க முரசறைவித்தலும்

121. ஏற்றிட வாண்டகை யினிதி ருந்தபின்

நூற்றட மார்பனு நொய்தி னெய்தப் போய்

ஆற்றல்சால் மன்னவற் கறிவித் தானவன்

சாற்றுக நகரணி சமைக்க வென்றனன்.

ஏற்றிட - (வசிப்ட முனிவன் தருப்பாசனத்தில்) அமர்த்த, ஆண்டகை - ஆண்மைத்தகுதி மிக்க இராமபிரான், இனிது - இனிதாக, (முறையாக), இருந்த பின் - பதுமாசனங் கொண்டு (தியானத்தில்) அமர்ந்தபின்பு, நூல்-முப்புரி நூலாகிய பூணூலணிந்த, தடமார்பனும் - அகன்ற மார்பையுடைய முனிவனும், நொய்தின் - விரைவாக, எய்த போய் - (சக்கரவர்த்தியிடம்) அணுகிச் சென்று, ஆற்றல் சால் மன்னவற்கு - எல்லா ஆற்றலும் மிக்க அவனுக்கு, அறிவித்தான் - (தான் செய்து முடித்தவற்றைத் தெரிவித்தான்; அவன் - (அஃதறிந்த) மன்னவன், நகர் அணி சமைக்க - நகரை அலங்காரம் செய்யும்வண்ணம், அயோத்ய—7

சாற்றுக என்றனன் - முரசறைக என்று வள்ளுவருக்குக் கட்டளை யிட்டான்.

வசிட்ட முனிவர், இராமபிரானுக்குச் செய்வித்தற்குரிய சடங்கு களை முடித்த செய்தியை மன்னனுக்குத் தெரிவிக்க, அஃதறிந்த மன்னன், மறுநாள் இராமபிரான் முடிசூடும் செய்தியை நகருக்கு அறிவித்து, நகரை அலங்கரிக்க முரசறையுமாறு கட்டளையிட்டா னென்றவாறு.

முனிவருடைய நியமனத்தின்படி இராமபிரான் தருப்பாசனத் தில் அமர்ந்து தியானம் முதலியவற்றைச் செய்து, அந்நாளிரவிலும் அத்தருப்பைப் பாயிலே துயில் கொண்டானென்பர்.

- (பி - ம.) 1. ஏற்றிய; இனிதிருந்துமி, இனிதிருந்துமி; (மு) ஏற்றியாண்டகை யினிதிருந்த பின்னையே.
2. நூற்றட மார்பினன், நூற்றொடர்மார்பனும்; எய்திப் போய்.
3. ஆற்றல்சா லரசனுக்கு, மன்னனுக்கு, ஆற்றலி னரசனுக்கு; உணர்த்தி னுனவன்.
4. சாற்றுக வணிககர், சாற்றுக பறைநகர், சாற்றுக தாரணி; சமைக்க வெண்ணியே. (24)

வள்ளுவர் முரசறைதல்

122. ஏவிய வள்ளுவ ரிராம னானேயே

பூமகள் கொழுநனய்ப் புணையு மோலியிக்

கோநக ரணிகெனக் கொட்டும் பேரிகை

தேவருங் களிகொளத் திரிந்து சாற்றினார்.

ஏவிய வள்ளுவர் - மன்னனால் ஏவப்பட்ட வள்ளுவர்கள், இராமன் - இராமபிரான், நானையே - நாளைக்கே, பூமகள் கொழுநன் ஆய் - பூமியை ஆளுதற்குரியவனாகி, மோலி புணையும் - மகுடம் சூடுவான்; (ஆதலால்) இ கோ நகர் - இவ்விராசதானி நகரத்தை, தேவரும் களிகொள - (வந்து காணும்) தேவர்களும் மகிழுமாறு, அணிக என - அலங்கரிப்பிராக என்று, திரிந்து - (நகர முழுதும்) சுற்றி, கொட்டும் பேரிகை - அடித் தற்குரிய முரசத்தை (அடித்து), சாற்றினார் - தெரிவித்தனர்.

அரசன் கட்டளையின்படி, வள்ளுவர் முரசைக் கொட்டிக் கொண்டு நகர முழுதும் சுற்றி, மறுநாள் இராமபிரானுக்கு முடி சூட்டு விழா நடைபெறுமென்பதையும், அதன்பொருட்டு நகர மெங்கும் நன்கு அலங்கரித்தல் வேண்டுமென்பதையும் நகரத்தாருக்குத் தெரி வித்தனர் என்க.

வள்ளுவர் - அரசின் செய்திகளை அவ்வப்போது முரசறைந்து தெரிவித்தற்குரியமை பூண்ட ஒரு பிரிவினர். முரசு மூவகைப்படும்; அவை வெற்றி, கொடை, மங்கலம் ஆகியவற்றை அறிவித்தற் குரியன, இங்கே கொட்டப்பட்டது மங்கல முரசென்க. வள்ளுவர்,

முரசத்தையாளை மீதேற்றித் தாமும் இருந்து அடித்துத் தெரிவித்தல் மரபு. நகரத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் விரைந்து தெரிவித்தற்குப் பலர் சென்றனரென்க. ஒப்பு: பால. 815.

- (பி - ம.) 1. ஏவின, ஏவினன், ஏவலின்; வள்ளுவன்.
 2. பூவரும், பூவியல், பூவினன்; புனையுமௌலியிக், புனையுமௌலியைக், புணருமௌலியன், புணரு மௌலியிக்.
 3. கோநக ரணிகொளக், கோவணி நகரெனக்; கொட்டும் பேரியத், பேரிகன், பேரியம், பேரியில்; தேவர்பொன்னகரென நகர் திருத்து மென்று.
 4. தேவரு மருள்கொளத், ஏவருங் களிகொளத்; திரிந்து சாற்றினான், தெரிந்து சாற்றினார், திரிதந்தெற்றினார்; ஆவலினணிமுரசறைந்து சாற்றினான்.

(25)

நகர மாந்தரின் மகிழ்ச்சி

123. கவியமை கீர்த்தியக் காளை நாளையே
 புனியமை மணிமுடி புனையு மென்ற சொற்
 செவியமை நுகர்ச்சிய தெனினுந் தேவர்தம்
 அவியமு தானதந் நகரு ளார்க்கெலாம்.

கவி அமை கீர்த்தி - பாடலில் அமையத்தக்க புகழையுடைய, அ காளை - அவ்விராமபிரான், நாளையே - நாளைக்கே, புவி அமை - பூமி தன் ஆளுகையின் கீழாதற்குரிய, மணிமுடி புனையும் என்ற சொல் - இரத்தின கிரீடம் சூடுவானென்ற வார்த்தை, செவி அமை நுகர்ச்சியது எனினும் - செவியால் நுகர்த்தற்குரியதே யாயினும், அ நகர் உள்ளார்க்கு எல்லாம் - அவ்வயோத்தி நகரில் உள்ளவர்களுக்கெல்லாம், தேவர்தம் அவி - தேவர்களின் உணவாகிய, அமுது ஆனது - அமிழ்த்தை உண்டது போலாயிற்று.

இராமபிரான் முடிசூடும் செய்தி செவிப்பட்டவுடன், அயோத்தி நகரத்தாரனைவரும், கிடைத்தற்கரிய தேவாமிர்தத்தைப் பெற்று உண்டவர் போலப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டனரென்க.

இராமபிரான் திறத்து மக்களுக்குள்ள பேரன்பினால், அவனெய்தும் நன்மையெல்லாம் அவரவர் எய்தினார் போல மகிழ்கின்றனர். இராமபிரான் அத்தகையதனை 38 - 41 பாடல்களில் காண்க; பால. 312 - 13 - ஆம் பாடல்களும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன.

காளை - காளைப் பருவமுடையோன்; காளைபோன்றவனென்றலு மாம். இராமபிரான் 'புலவர் பாடும் புகழுடையோன்' என்பார் 'கவியமை கீர்த்தியக் காளை' என்றார்; புறநா. 27: 3-5 பார்க்க. அவன் முடிசூடும் மகிழ்ச்சிச் செய்தி செவியிற் கேட்டு நுகரப் படுவதாயினும், வாயால் சுவைத்து நுகர்த்தற்குரியதும், கிடைத்தற்கரியதுமான தேவாமிர்தத்தையே பெற்று நுகர்ந்தார் போன்றதாயிற்றென்று

அதன் சிறப்பைக் கூறினார். அவி - உணவு; அவியும் அமுதும் என உம்மைத் தொகையாக்கி உரைத்தலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. கவியமை சீர்த்தியக், கவியனை சீர்த்திய.
2. நெடுமுடி.
3. செவியுறு; நுகர்ச்சிய வெனினும், நுகர்ச்சியதேனும்.
4. அவியமுதன்னதக், அவியமு தானதன், அவியமு தானவந்;
நகருளோர்க்கெலாம். (26)

124. ஆர்த்தனர் களித்தன ராடிப் பாடினர்
வேர்த்தனர் தடித்தனர் சிலிர்த்து மெய்ம்மயிர்
போர்த்தனர் மன்னனைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்
தூர்த்தன ரிருநிதி சொல்லி னார்க்கெலாம்.

(மகிழ்ச்சி மேலிட்ட நகரமாந்தர்) ஆர்த்தனர் களித்தனர் - ஆரவாரித்துக் களிப்பை அடைந்தனர், ஆடி பாடினர் - (சிலர்) கூத் தாடிக்கொண்டு பாடினர், வேர்த்தனர் - (சிலர்) உடம்பு வேர்வை யுற்றனர்; தடித்தனர் - (சிலர்) மிகவும் பூரித்தனர், மெய் மயிர் சிலிர்த்து - (பலர்) உடம்புகள் மயிர் சிலிக்கப் பெற்று, போர்த்தனர் - உடம்பு முழுதும் மூடப் பெற்றனர், மன்னனை - சக்கரவர்த்தியை, புகழ்ந்து - (இராமபிரானுக்கு அரசளித்தலைக் குறித்துப்) புகழ்ந்து, வாழ்த்தினர் - சொல்லினார்க்கு எல்லாம் - இச்செய்தியைச் சொன்னவர்க்கெல்லாம், இரு நிதி தூர்த்தனர் - மிக்க பொருளை வாரி வழங்கினர்.

முன் கவியில், நகர மக்கள் தேவாமிர்தம் உண்டதுபோன்ற மகிழ் வெய்தினர் எனக் குறிப்பித்து, இங்கே அம்மகிழ்ச்சி மிகுதியால் அவர் களிடையே நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறுகின்றார். இவையும் இராம பிராணிடத்து மக்களுக்குள்ள அன்பு மிகுதியைப் புலப்படுத்துவன.

இப்பாடல் சில பகுதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. ஆர்த்தனர் தடித்தனர்.
2. வேர்த்தனர் களித்தனர், வேர்த்தனரயிர்த்தமெய்; சிலிர்த்து மெய்ம் மயிர், சிலிர்த்த மெய்யினர், மயிர் சிலிர்த்தனர்.
3. போர்த்த தொழில் மன்னனைப்; வாழ்த்தினார்.
4. நீனிதி, அணிநிதி; சொல்லி நோர்க்கெலாம். (27)

நகரை அலங்கரித்தல்

125. திணிசுட ரிரவியைத் திருத்து மாறுநற்
பணியிடைப் பள்ளியான் பரந்த மார்பிடை
மணியினை வேகடம் வகுக்கு மாறும்போல்
அணிநக ரணிந்தன ரருத்தி மாக்களே.

அருத்தி மாக்கள் - ஆர்வம் மிக்க அந்நகர மக்கள், திணிசுடர் - செறிந்த கிரணங்களுடைய, இரவியை - சூரியனை, திருத்தும் ஆறும் -

சீர்திருத்துதலும், நல் பணி இடை பள்ளியான்-நல்ல ஆதிசேடன்மீது பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமனது, பரந்த மார்பிடை - விரிந்த மார்பிலே உள்ள, மணியினை - கௌஸ்துபமணியை, வேகடம் வகுக்கும் ஆறும்-சாணைபிடித்துத் தூய்தாக்குதலும், போல் - போல, அணிநகர்-(இயல்பிலே) நல்லழகமைந்த அயோத்தி நகரத்தை, அணிந்தனர் - (செயற்கையால்) அலங்கரித்தனர். ஏ: அசை.

இதுமுதல் ஆறு கவிகளால், மகிழ்ச்சி மிக்க நகரமாந்தர் நகரைச் சிறப்பாக அலங்கரித்தது கூறுகின்றார். வைகுந்தத்தின் பெயரான அயோத்தியென்பதைத் தனக்குப் பெயராகப் பெற்றும், அப்பரந்தாமனே தன்னிடம் வந்து தங்கப் பெற்றும் முன்னமே அழகும் சிறப்பும் மிக்க அவ்வயோத்தி நகரைச் செயற்கையாக அலங்கரித்தல் வேண்டு வதில்லையாயினும், நகரமக்கள் தமக்குள்ள ஆர்வமிகுதியால் அவ்வாறு செய்தனர் என்று கூறி, அதற்குப் பொருந்திய உவமை இரண்டைக் கூறினார். வேகடம் வகுத்தல்: “வேக டஞ்செய் மணியென மின்னினார்” (பால. 1027). பணத்தையுடையது பணி; பணம் - படம்.

- (பி - ம.) 1. திருத்தமாறுமப், திருத்தமாறுபைப், திருத்தமாறுபோல், திருத்தவார்களும்;
2. பணியுடைப் பள்ளியான்; பரமன் மார்பினின், பாரமார்பினில்.
3. மணியிடை, வகுக்குமாறுபோல்; செய்யுமாறுபோல்.
4. நகர்திருத்தினர், அடுத்தமாக்களே, அழகு காணவே. (28)

கொடிகள்

126. வெள்ளிய கரியன செய்ய வேறு

கொள்ளைவான் கொடிநகர்க் குழாங்கொண் டாடுவ
கள்ளவிழ் கோதையான் செல்வங் காணிய
புள்ளெலாந் திருநகர் புகுந்த போன்றவே.

வெள்ளிய - வெண்ணிறமுடையனவும், கரியன - கருநிறமுடையனவும், செய்ய - செந்நிறமுடையனவும், வேறு உள் - வேறு உள்ள பல நிறமுடையனவுமாய், நகர் - அந்நகர முழுவதிலும், கொள்ளைகொண்டு-மிக்க கூட்டமாக, ஆடுவ - ஆடியசைகின்றனவான, வான் கொடி-சிறந்த கொடிகளின் பரப்புக்கள், கள் அவிழ் கோதையான் - தேனோடு மலரும் பூமலையணிந்த இராமபிரானது, செல்வம் காணிய - அரசர் செல்வ மடைதற்குரிய வைபவத்தைக் காணும்பொருட்டு, புள் எலாம்-பல நிறப் பறவைகளெல்லாம், திரு நகர் - செல்வ மிக்க அவ்வயோத்தி நகரத்திலே, புகுந்த போன்ற - வந்து புகுந்திருந்ததை ஒத்தன. ஏ: ஈற்றசை.

பல நிறமுள்ளதுகிற்கொடிகள் மிக உயரத்திலே பறக்கும் தோற்றம் பல நிறமுள்ள பறவைகள் பட்டாபிஷேக வைபவத்தைக் காணுதற்கு

வந்து கூடின வென்னும்படி இருந்தது எனத் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறுகின்றார்.

கொடி புகுந்த போன்ற எனக் கூட்டுக, வெள்ளிய, கரியன, செய்ய: குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். திரு நகர் - கண்டாரால் விரும்பப்படும் அழகுடைய நகர் என்றலும் ஆம்.

(பி - ம்.) 1. வெள்ளியங்கிரியன, வெள்ளியகிரியெனச்; சிவந்த.

2. கொள்ளைவான் கொடிநிரைக், கொடிககர், கொடிகளின், கொள்ளை வண் கொடிகிரைக், கொள்ளையாய்க் கொடிககர்; குமாங்கடோன்றுவ, குமாங்கோடாடுவ, குமா நின்றாடுவ, குமாங்கோண்டோடுவ.

3. கள்ளவீழ் துளரியான், துளவினன், தெரியலான், தொங்கலான்.

4. புள்ளெலா மொருவழி.

(29)

127. மங்கையர் குறங்கென வகுத்த வாழைகள்
அங்கவர் கழுத்தெனக் கமுக மார்ந்தன
தங்கொளி முறுவலிற் ரும நான்றன
கொங்கையி னிரைத்தன கனக கும்பமே.

அங்கு - அவ்வயோத்தி நகரத்தில், மங்கையர் குறங்கு என - மகளிரின் துடையைப்போல அழகுடைய, வாழைகள் - வாழை மரங்கள், வகுத்த - (அங்கங்கே) வகையாக நாட்டப்பெற்றன, அவர் கழுத்து என - மகளிரின் கழுத்தைப்போல அழகுடைய, கமுகம் - பாக்கு மரங்கள், ஆர்ந்தன - (அங்கங்கே நாட்டப்பெற்று) நிறைந்தன, ஒளி தங்கு - வெள்ளொளி நிலைத்த, முறுவலின் - (மங்கையரின்) பற்களைப்போல, தாமம் நான்றன - முத்துமாலைகள் இடங்கள் தோறும் தூக்கப்பெற்றன, கொங்கையின் - (மங்கையரின்) தனங்களைப் போல, கனகம் கும்பம் - பொன்னாலாகிய பூர்ண கும்பங்கள், நிரைத்தன - வரிசை வரிசையாக வைக்கப்பெற்றன. ஏகாரம்: ஈற்றசை.

நகரமாந்தரனைவரும் தம் தம் இல்லங்களில் நிகழும் மங்கல நிகழ்ச்சியெனக் கொண்டு, வீடுகளின் முன்னே பந்தல்கள் அமைத்தும், அவற்றில் வாழை, கமுகு மரங்களை அழகுற நாட்டியும், முத்து மாலைகளை அங்கங்கே தொங்கவிட்டும் அலங்கரித்தனர் என்பது இதனால் கூறப்பட்டது.

வகுத்த, ஆர்ந்தன; நான்றன, நிரைத்தன என்பவை, செய்யப்படு பொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறிய வழுவமைதி. கமுகு ஆம் சாரியை பெற்றுக் கமுகம் என்றானது. உபமேயப் பொருள்களை உபமான மாக்கிக் கூறுதலின், எதிர் நிலையணி கொண்டது.

(பி - ம்.) 2. கமுகமார்ந்தன, கமுக மான்றன, கமுகுமார்ந்தன, கமுகமாக்கினர்.
3. தங்கிய முறுவலித்தாமம்; நான்றென, நாற்றினர்.
4. கொங்கையை மிகர்த்தன, கொங்கைகள் மிகர்த்தன, கொங்கையி னிரைத்தன, கொங்கையி னிரைத்தனர்; கனகக் கும்பமே.

(30)

128. முதிரொளி யுயிர்த்தன முடுகிக் காலையிற்
கதிரவன் வேறெரு கவின்கொண் டானென
மதிதொட நிவந்துயர் மகர தோரணம்
புதியன வலர்ந்தன புதவ ராசியே.

புதியன - புதியனவாகி, மதி தொட - சந்திர மண்டலத்தைத்
தொடும் வண்ணம், நிவந்து உயர் - ஒங்கி உயர்ந்த, மகர தோரணம்
அலர்ந்தன - மகர தோரணங்கள் (அமைக்கப்பெற்று) விளங்கியன
வாகிய, புதவம் ராசி - (நகர) வாயில்கள், காலையில் கதிரவன் - உதய
சூரியன், முடுகி - விரைந்து (அங்கே) வந்து, வேறு ஒரு கவின்
கொண்டான் என - வேறேர் அழகிய வடிவங் கொண்டுள்ளா
னென்னும்படி, முதிர் ஒளி உயிர்த்தன - மிக்க ஒளியை வீசி விளங்கின.
ஏகாரம்: ஈற்றசை.

நகரத்தின் நார்புறமும் உள்ள கோட்டை வாயில்களில், மணி
களின் ஒளி வீசிக்கொண்டு மிகவுயர்ந்தனவாக அமைக்கப்பெற்ற மகர
தோரணங்கள், கதிரவனே அவ்வடிவங் கொண்டு அங்கே வந்து
பிரகாசிக்கின்றன எனும்படி சிறந்து விளங்கின என்றபடி.

கவின் - அழகு; வடிவத்திற்காயிற்று. நிவந்துயர்: ஒருபொருட்
பன்மொழி. புதவம் - வாயில், கதவு என்ற பொருள்களையுடையது;
இச்சொல் 'புதவு' எனவும் வழங்கும். ராசி - இராசி, வரிசை; கூட்டம்.
இங்கே வாயில்களின் பன்மை குறித்து நின்றது.

சில பிரதிகளில் இப்பாடல், 'முத்தினின் முழுநிலா' (130)
என்பதன்பின் காணப்படுகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. உகுத்தன, உதிர்த்தன, உய்த்தன, நிகர்த்தன; முடுக்ககாலையில;
மொய்கொள்சோதியைக்.
2. கவின்கொண்டானென, கவின்கள் காட்டின.
3. மதிசெட; சிவந்தன, சிவந்ததொர், மதிநிவந் துயர்ந்தன.
4. வலத்தன, மலர்ந்தன; புதியவாய் நிலத்தன, நலத்தன, நலத்தவம்,
புதியவா நலத்தன, புதியவாய் நல்கித்தன்; புட்பராசியே; புதவு
ராசியே, புதவிராசியே, புதுவராசியே, புலவராசியே. (31)

129. துனியறு செம்மணித் தூண நீறுதோய்
வனிதையோர் கூறினன் வடிவு காட்டின
புனைதுகி லுறைதொறும் பொலிந்து தோன்றின
பனிபொதி கதிரெனப் பவளத் தூண்களே.

புனை - அலங்கரித்த, துகில் உறைதொறும் - வெள்ளாடையால்
ஆகிய உறைகளில் (அடங்கிய), துனி அறு - குற்றமற்ற, செம்மணி
தூணம் - மாணிக்கக் கற்களாலான தூண்கள், நீறு தோய் - (திருமேனி
முழுதும்) திருநீறு பூசிய, வனிதை ஓர் கூறினன் வடிவு - உமாதேவியை
ஒரு பங்கில் உடைய சிவபெருமானது திருவுருவத் தோற்றத்தை,

வந்து கூடின வென்னும்படி இருந்தது எனத் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறுகின்றார்.

கொடி புகுந்த போன்ற எனக் கூட்டுக, வெள்ளிய, கரியன, செய்ய: குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். திரு நகர் - கண்டாரால் விரும்பப்படும் அழகுடைய நகர் என்றலும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 1. வெள்ளியங்கிரியன, வெள்ளியகிரியெனச்; சிவந்த.
2. கொள்ளைவான் கொடிநிரைக், கொடிகநர், கொடிகளின், கொள்ளை வண் கொடிகிரைக், கொள்ளையாய்க் கொடிகநர்; குமாங்கடோன்றுவ, குமாங்கொடாடுவ, குமா நின்றாடுவ, குமாங்கொண்டோடுவ.
3. கள்ளவீழ் துணரியான், துளவினன், தெரியலான், தொங்கலான்.
4. புள்ளொலா மொருவழி. (29)

127. மங்கையர் குறங்கென வகுத்த வாழைகள்
அங்கவர் கழுத்தெனக் கழுக மார்ந்தன
தங்கொளி முறுவலிற் ரும நான்றன
கொங்கையி னிரைத்தன கனக கும்பமே.

அங்கு - அவ்வயோத்தி நகரத்தில், மங்கையர் குறங்கு என - மகளிரின் துடையைப்போல அழகுடைய, வாழைகள் - வாழை மரங்கள், வகுத்த - (அங்கங்கே) வகையாக நாட்டப்பெற்றன, அவர் கழுத்து என - மகளிரின் கழுத்தைப்போல அழகுடைய, கழுகம் - பாக்கு மரங்கள், ஆர்ந்தன - (அங்கங்கே நாட்டப்பெற்று) நிறைந்தன, ஒளி தங்கு - வெள்ளொளி நிலைத்த, முறுவலின் - (மங்கையரின்) பற்களைப்போல, தாமம் நான்றன - முத்துமாலைகள் இடங்கள் தோறும் தூக்கப்பெற்றன, கொங்கையின் - (மங்கையரின்) தனங்களைப் போல, கனகம் கும்பம் - பொன்னுலாகிய பூர்ண கும்பங்கள், நிரைத்தன - வரிசை வரிசையாக வைக்கப்பெற்றன. ஏகாரம்: ஈற்றசை.

நகரமாந்தரனைவரும் தம் தம் இல்லங்களில் நிகழும் மங்கல நிகழ்ச்சியெனக் கொண்டு, வீடுகளின் முன்னே பந்தல்கள் அமைத்தும், அவற்றில் வாழை, கழுகு மரங்களை அழகுற நாட்டியும், முத்து மாலைகளை அங்கங்கே தொங்கவிட்டும் அலங்கரித்தனர் என்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

வகுத்த, ஆர்ந்தன; நான்றன, நிரைத்தன என்பவை, செயப்படு பொருளைச் செய்ததுபோலக் கூறிய வழுவமைதி. கழுகு அம் சாரியை பெற்றுக் கழுகம் என்றானது. உபமேயப் பொருள்களை உபமான மாக்கிக் கூறுதலின், எதிர் நிலையணி கொண்டது.

- (பி - ம்.) 2. கழுகமார்த்தன, கழுக மான்றன, கழுகுமார்ந்தன, கழுகமாக்கினர்.
3. தங்கிய முறுவலித்தாமம்; நான்றென, நாற்றினர்.
4. கொங்கையை மிகர்த்தன, கொங்கைகள் மிகர்த்தன, கொங்கையி னிரைத்தன, கொங்கையினிரைத்தனர்; கனகக் கும்பமே. (30)

128. முதிரொளி யுயிர்த்தன முடுகிக் காலையிற்
கதிரவன் வேறொரு கவின்கொண் டானென
மதிதொட நிவந்துயர் மகர தோரணம்
புதியன வலர்ந்தன புதவ ராசியே.

புதியன - புதியனவாகி, மதி தொட - சந்திர மண்டலத்தைத்
தொடும் வண்ணம், நிவந்து உயர் - ஓங்கி உயர்ந்த, மகர தோரணம்
அலர்ந்தன - மகர தோரணங்கள் (அமைக்கப்பெற்று) விளங்கியன
வாகிய, புதவம் ராசி - (நகர) வாயில்கள், காலையில் கதிரவன் - உதய
சூரியன், முடுகி - விரைந்து (அங்கே) வந்து, வேறு ஒரு கவின்கொண்டான்
என - வேறோர் அழகிய வடிவங் கொண்டுள்ளா
னென்னும்படி, முதிர் ஒளி உயிர்த்தன - மிக்க ஒளியை வீசி விளங்கின.
ஏகாரம்: ஈற்றைச்.

நகரத்தின் நாற்புறமும் உள்ள கோட்டை வாயில்களில், மணி
களின் ஒளி வீசிக்கொண்டு மிகவுயர்ந்தனவாக அமைக்கப்பெற்ற மகர
தோரணங்கள், கதிரவனே அவ்வடிவங் கொண்டு அங்கே வந்து
பிரகாசிக்கின்றானே என்னும்படி சிறந்து விளங்கின என்றபடி.

கவின் - அழகு; வடிவத்திற்காயிற்று. நிவந்துயர்: ஒருபொருட்
பன்மொழி. புதவம் - வாயில், கதவு என்ற பொருள்களையுடையது;
இச்சொல் 'புதவு' எனவும் வழங்கும். ராசி - இராசி, வரிசை; கூட்டம்.
இங்கே வாயில்களின் பன்மை குறித்து நின்றது.

சில பிரதிகளில் இப்பாடல், 'முத்தினின் முழுநிலா' (130)
என்பதன்பின் காணப்படுகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. உகுத்தன, உதிர்த்தன, உய்த்தன, மிகர்த்தன; முடுகக்காலையில்;
மொய்கொள்சோதியைக்.
2. கவின்கொண்டானென, கவின்கள் காட்டின.
3. மதிடெட; நிலத்தன, நிலத்ததொர், மதிநிலத் துயர்ந்தன.
4. வலத்தன, மலர்ந்தன; புதியவாய் நிலத்தன, நலத்தன, நலத்தவம்,
புதியவா நலத்தன, புதியவாய் நல்கித்தன்; புட்பராசியே; புதவு
ராசியே, புதவீராசியே, புதுவராசியே, புலவராசியே. (31)

129. துனியறு செம்மணித் தூண நீறுதோய்
வனிதையோர் கூறினன் வடிவு காட்டின
புனைதுகி லுறைதொறும் பொலிந்து தோன்றின
பனிபொதி கதிரெனப் பவளத் தூண்களே.

புனை - அலங்கரித்த, துகில் உறைதொறும் - வெள்ளாடையால்
ஆகிய உறைகளில் (அடங்கிய), துணி அறு - குற்றமற்ற, செம்மணி
தூணம் - மாணிக்கக் கற்களாலான தூண்கள், நீறு தோய் - (திருமேனி
முழுதும்) திருநீறு பூசிய, வனிதை ஓர் கூறினன் வடிவு - உமாதேவியை
ஒரு பங்கில் உடைய சிவபெருமானது திருவுருவத் தோற்றத்தை,

காட்டின - தோற்றுவித்தன; பவளம் தூண்கள் - (மேற்கண்டவாறு வெள்ளுறையிடப்பெற்ற) செம்பவளத் தூண்கள், பணிபொதி கதிர் என - பணியால் மூடப் பெற்ற கதிரவனைப் போல, பொலிந்து தோன்றின - அழகு பெற்று விளங்கின. ஏகாரம் : ஈற்றசை.

அரண்மனையிலும் பிறவிடங்களிலும் உள்ள மாணிக்கத் தூண்களும், செம்பவளத் தூண்களும் சித்திர வேலைப்பாடமைந்த வெண்சீலை உறைகளிடப்பெற்று அழகுற விளங்கிய தோற்றத்திற்கு, முறையே, முழு நிறுபூசிய சிவபெருமான் திருமேனிபையும், பணி மூடிய கதிரவனையும் உவமை கூறினார். தூண்களுக்கு உறையிடுதலை, இக் காலத்தும் பெருஞ் செல்வர் மாளிகைகளிலே காணலாம். சிவபெருமான் மாணிக்க நிறமுடையவன்; “மற்றவ ரறியா மாணிக்க மலையை” (திருவிசைப்பா, 5 : 2.) ‘புனைதுகி லுறைதொறும் பொலிந்து’ என்பன இடைநிலை விளக்காக நின்று முன்னும் பின்னும் கூட்டப் பெற்றன.

- (பி - ம.) 1. துனியுறு ; தூண் நீ னிறம், தூணினீ னிறம், தூண்கள் நீறுதோய்.
2. கூற்றினன், கூறினான், பாதியன்; வடிவுமான வெண்.
3. புனைதுகிலணிதொறும், புனைதுகிலுறைகளால்; பொலிந்து தோன்றுவ, பொலிந்து மின்றன, பொலிந்து தோன்றின, பொலிந்து தோன்றுவ.
4. பவளத் தூண்மலாம், பவழத்தூண்களே.

(32)

விதிகள்

130. முத்தினான் முழுநிலா வெறிப்ப மொய்ம்மணிப் பத்தியி னிளவெயில் பரப்ப நிலத்தின் தொத்தின மிருள்வரத் தூண்டச் சோதிட வித்தகர் விரித்தநா ளொத்த வீதியே.

வீதி - (அயோத்தி நகரத்) தெருக்கள், மொய் மணி பத்தியின் - (அங்கங்கே அலங்கரிக்கப்பெற்ற) நெருங்கிய செம்மணி வரிசைகளால், இள வெயில் பரப்ப - இளவெயில் போன்ற ஒளியைப் பரப்பவும், தொத்து நிலத்தின் இனம் - கொத்தான நிலமணிகளின் கூட்டம், இருள் வர தூண்ட - இருள் உண்டாகச் செய்யவும், முத்தினான் - முத்துக்களால், முழுநிலா எறிப்ப - நல்ல நிலவொளி போன்ற வெள்ளொளி வீசவும், சோதிடம் வித்தகர் - சோதிடத்தில் வல்லவர்கள், விரித்த - (திதி முதலிய ஐந்து அங்கங்களையுடையதாய்) விரித்துச் சொல்லுகிற, நாள் ஒத்த - நாளைப் போன்றனவாயின. ஏ : ஈற்றசை.

ஒரு நாளில், செந்நிறமுடைய கதிரவனொளி, கருநிறமுடைய இருள், வெண்ணிறமுடைய நிலவொளி ஆகிய மூன்றும் அமைந்திருத்தல் போல, வீதிகளிலும் மேற்கூறியவாறு அம்மூன்றும் அமைதலால் ‘நாளொத்த’ என்றார். “சோதிடவித்தகர் விரித்த”

என்பது நாளுக்கு விசேடணம். 'இளவெயில் பரப்ப' என்றதனால், மணி, இளஞ் சிவப்பு நிறமுடைய பதுமராக மணியெனலாம்.

“நீல மாலுத், தஞ்சுடைய இருள்தழைப்பத் தரள மாங்கே தண்மதியின் நிலாக்காட்டப் பவளத் தன்னால், செஞ்சுடர வெயில் விரிக்கும் அழகார் காழி” (பெரிய திருமொழி, 3. 3 : 4). பால. 863-உம் அதன் விசேடக் குறிப்பும் பார்க்க.

- (பி - ம்.) 1. முத்தினால், முத்திடை; முழுநிலவு, இளநிலா; விரிப்ப, முளைப்ப, முளைத்தல்.
 2. பத்திகள், பத்தியால், பத்தியான்; பரந்த; நீலத்தில்.
 3. தொத்தின, தொத்தினால், கொத்துகள்; இருளினே, இருள்வந்து; தொடரச், தொடர்ந்த, குலைப்பச்.
 4. விதித்தகாள்; ஓதவிதியே. (33)

தேர்களும் யானைகளும்

131. ஆடன்மான் நேர்க்குழா மவனி காணிய
 வீடெனு முலகின்வீழ் விமானம் போன்றன
 ஓடைவெங் கடகளி றுதய மால்வரை
 தேடருங் கதிரொடுத் திரிவ போன்றவே.

ஆடல்மான் - ஆடுதலையுடைய குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற, தேர் குழாம் - (வீதிகளிலே ஓடும்) தேர்களின் கூட்டங்கள், அவனி காணிய - இவ்வுலகத்தைக் காணும் பொருட்டு, வீடு எனும் உலகில் - பாவத்தினின்றும் விடுபட்டது என்று சொல்லப்படுகிற சுவர்க்கத்தினின்றும், வீழ் - விரும்பி (அங்கு வந்துள்ள), விமானம் போன்றன - தேவ விமானங்களைப் போன்றிருந்தன; ஓடை - நெற்றிப்பட்டம் அணிந்த, வெம் கடம் களிறு - கொடிய மதங் கொண்ட ஆண் யானைகள், உதயம் மால்வரை - பெருமை பொருந்திய உதயகிரிகள் பல, தேட அரு கதிரொடும் - (உவமை) தேடியறிதற்கரிய சூரியனுடனே, திரிவ போன்ற - (தனித்தனியே) திரிதலை யொத்திருந்தன. ஏ : அசை.

நகர வீதிகளை முன் கவியாற் கூறியவர், அவ்வீதிகளிற் செல்லும் தேர்கள், யானைகள் ஆகியவற்றை இங்கே சிறப்பிக்கின்றார். தேர்கள் பொன்மயமானவை யாதலின் தேவ விமானங்களை உவமித்தார். உருவத்தாற் பெரிய யானைகளுக்கு உதயகிரியையும், அவற்றின் நெற்றியிலணிந்த ஒளிமிக்க பட்டங்களுக்குக் கதிரவனையும் முறையே உவமை கூறினார். உதயகிரிகள் பலவாதலும், அவை தனித்தனியே தம்மிடம் ஒவ்வொரு சூரியனைக் கொண்டு திரிதலும் இன்மையின் இஃது இல்பொருளுவமை. அவனி, ஈண்டு அயோத்தி; தசரதனுக்குப் பூமியே அயோத்தி போன்றது எனவும், தேவரும் அங்கு வந்து தங்க விரும்பும் சிறப்புடையது அந்நகர் எனவும் பாலகாண்டத்துள் ஆசிரியர் கூறியுள்ளமை காண்க. குதிரைகள் ஐந்து வகையான

கதிகளிற் செல்லுதல் தாளத்திற்கியைய ஆடுதல் போன்றிருக்கு
மாதலால் ஆடல்மா எனப்பட்டன; அன்றி, அடல் என்பதன்
விகாரம் 'ஆடல்' எனக் கொண்டு, வலிமிக்கவை என்றலும் ஆம்.

- (பி - ம.) 1. ஆடன்மாத், ஆடுமான்.
2. வீடுசேருலகின்வீழ், வீடு சேருலகின்வாழ், வீடுசேர் விமானங்கீழ்;
வீழ்வ போன்றன.
3. ஓடைவெங்கடகரி, ஓடைமாக் கடகளிறு, ஓடைமால்கடகளிறு, ஓடை
யொண்கடகளிறு.
4. சேடருங்கதிரோடு; திரிவபோன்றன, திரிவபோன்றதே. (34)

132. வளங்கெழு திருநகர் வைகும் வைகலும்
பளிங்குடை நெடுஞ்சுவ ரடுத்த பத்தியில்
கிளர்ந்தெழு சுடர்மணி யிருளைக் கீறலால்
வளர்ந்தில விரிந்தில செக்கர் வானமே.

வளம் கெழு திரு நகர் - வளம் மிக்க அழகிய அவ்வயோத்தி
நகரத்திலே, வைகும் வைகலும் - தங்கும் ஒவ்வொரு நாளிலும், பளிங்கு
உடை(ய) நெடு சுவர் - (மாளிகைகளின்) பளிங்கினாலான பெரிய
சுவர்களில், பத்தியில் அடுத்த - வரிசை வரிசையாகப் பொருந்திய,
கிளர்ந்து எழு சுடர் - மேன்மேலெழுந்து வீசும் ஒளியையுடைய, மணி -
(பலவகை) மணிகள், இருளை கீறலால் - இருட்டைக் கிழித்து அகற்றி
விடுதலால், வளர்ந்தில - (இராப்பொழுதிலும்) இருள் தங்குதலில்லை;
செக்கர் வானம் - (அந்திப் பொழுதில் காணப்படும்) செவ்வானமும்,
விரிந்தில - பரந்து காணப்படுதல் இல்லை. ஏ : ஈற்றசை.

நகரத்து மாளிகைகளெல்லாம் மணிகள் பதித்த பளிங்குச் சுவரை
யுடைமையின், அவற்றின் பேரொளியால் இரவு பகல் வேறுபாடு
காணப்படுதல் இல்லை; இரவு வருதற்கு அறிகுறியாக அந்தியில்
தோன்றும் செவ்வானமும் தோன்றுதலில்லை. சுவர்களில் மணிகள்
பதிக்கப்பெருத இடங்களிலும் இப்போது மணிகளாலும் முத்தாலும்
அலங்கரித்தல் உடைமையின், எங்கும் எப்போதும் ஒளிவீசுகின்ற
தென்க. 'இருள்' என்பதனை 'வளர்ந்தில' என்பதனோடுங் கூட்டுக.
வளர்தல் - தங்குதல்; "திருவளர் தாமரை" (இருச்சிற். 1).

- (பி - ம.) 1. வளங்கிளர்.
2. பளிங்குடை; படுத்தபத்தியில், அடுத்த பத்தியில், முத்தின்
பத்தியில்.
3. கிளர்ந்தெறி, கிளர்ந்தெறி, கிளர்ந்த செம்மணிச்சுடர், கெழுஞ்சுடர்
கெடுமணி; இருளைச் சிறலால்.
4. தளர்ந்தில, தெளிந்தில; பிரிந்தில, பிறந்தில; சக்ரவாகமே, சக்கர
வாகமே, சக்கிரவாகமே, சக்கரப்புளே, சக்கரவாளமே,
தக்கவானமே. (35)

133. பூமழை புனன்மழை புதுமென் சுண்ணத்தின்
தூமழை தரளத்தின் ரோமில் வெண்மழை
தாமிழை நெரிதலிற் றகர்ந்த பொன்மழை
மாமழை நிகர்த்தன மாட வீதியே.

மாடம் வீதி - மாளிகைகள் நிறைந்த வீதிகளிலே, பூ மழை - (மகிழ்ச்சியால் மக்கள் தூவும்) பூ மழையும், புனல் மழை - (புழுதி அடங்கத் தெளிக்கும்) வாசநீர் மழையும், தூம் - தூவுகிற, புது மென் சுண்ணத்தின் மழை - புதிய மென்மையான நறுமணச் சுண்ண மழையும், தோம் இல் - குற்றமில்லாத, வெண்தரளத்தின் மழை - வெண் முத்துக்களின் மழையும், இழைதாம் நெரிதலின் - (சன நெருக்கத்தால் அவர்கள் அணிந்துள்ள) ஆபரணங்கள் நெரிதலால், தகர்ந்த பொன்மழை - (அவைகள்) சிதைந்து உண்டான பொன் மழையும் (கூடி), மாமழை நிகர்த்தன - பெரு மழையை ஒத்திருந்தன. ஏ : ஈற்றசை.

நகர மக்கள் தம் உள்ளக் கிளர்ச்சியால் தெருக்களில் பணிநீர் தெளித்தும், பூ, சுண்ணம், முத்து முதலியவற்றை அள்ளித் தூவியும் தம் மகிழ்ச்சி மிகுதியைப் புலப்படுத்தினர் என்க. புது மென் சுண்ணம் என்றது அப்போதே புதிதாகச் செய்யப்பட்ட சுண்ணத்தை. சுண்ணம் - சூர்ணம்; பொடி. பூமழை - தேவர்கள் பொழிந்த கற்பகப் பூமாரி யென்றலும் ஆம்.

‘தூவும்’ என்ற செய்யுமெனெச்ச ஈற்றுயிர்மெய் கெட்டுத் ‘தூம்’ என நின்று புணர்ந்தது; தூ மழை - தூய மழை என்றலும் ஆம்.

- (பி - ம.) 1. பூமழை நன்மழை; புனைமென் சுண்ணத்தின்.
2. தரளத்தின் ஒளியின், தரளத்தின் ரோமினின், தரளத்தின்ரோமில், தரளத்தின்றுகளில், தரளவான்றுகிலின்.
3. தாமிடை; நெரிதலிற், நெரித்தலிற், நெருக்கலிற், நெரிதரத், நருதலிற்சார்ந்த. (36)

134. காரொடு தொடர்மதக் களிறு சென்றன
வாரொடு தொடர்கழன் மைந்த ராமெனத்
தாரொடு நடந்தன பிடிக டாழ்கலைத்
தேரொடு நடக்குமத் தெரிவை மாரினே.

காரொடு தொடர் - மேகத்தோடொத்த, மதம் களிறு - மத யானைகள், வாரொடு தொடர் - வாரோடு கட்டிய, கழல் - வீரக்கழலை யணிந்த, மைந்தர் ஆம் என - வீரனுக்குரைப் போல, சென்றன - (கம் பீரமாக வீதிகளிலே) போயின; பிடிகள் - பெண் யானைகள், தாழ்கலை - தங்கிய ஆடையால் மறைக்கப்பெற்ற, தேரொடு நடக்கும் - தேர்த் தட்டுப் போன்ற அல்குலுடனே நடக்கின்ற, அ தெரிவைமாரின் - அம்

மகளிரைப் போல, தாரொடு நடந்தன - (கழுத்தில் அணிந்த) மாலை யோடு அழகுநடை யிட்டன. ஏ: அசை.

இளைஞரும் இளமங்கையரும் குதூகலத்தோடு வீதிகளிலே அங்குமிங்கும் திரிதல்போல, ஆண் யானைகளும் பெண் யானைகளும் திரிந்தன; களிறு பெருமிதத்துக்கும், பிடி மகளிர் நடைக்கும் உவமை கூறப்படுவன; இங்கே எதிர்நிலையுவமமாகக் கூறினார்.

காரொடு தொடர் : தொடர், உவம வருபு. காரொடு தொடர் என்பதனை மதத்துக்கு விசேடணமாக்கினும் அமையும். வார் - கழலைக் கட்டிய வார். தேர் : உவமவாகு பெயர்.

(பி - ம்.) 1. காரொடும்.

2. வாரொடும், வாரொடும்; தொடுகழல், தொடர்புகழ்; மைந்த ராடுகனைத், மைந்தராமெனப்,

3. தாரொடு நடந்தமென், தாரென நடந்தன, போரொடு நடந்தன; பிடிகள் மேகலைத், பிடிகடாமல்குல்.

(37)

135. ஏய்ந்தெழு செல்வமு மழகு மின்பமும்

தேய்ந்தில வனையது தெரிகி லாமையால்

ஆய்ந்தனர் பெருகவு மமர ரிம்பரிற்

போந்தவர் போந்தில மென்னும் புந்தியால்.

ஏய்ந்து எழு செல்வமும் - (அயோத்தி மாநகரில்) பொருந்தி வளர் கின்ற செல்வச் சிறப்பும், அழகும் - பேரழகும், இன்பமும் - அங்குள் ளார் அடையும் இன்பமும், தேய்ந்தில - (எந்நாளும்) குறைந்ததில்லை; அனையது - அத்தன்மையை, தெரிகிலாமையால் - தெரிந்துகொள்ளா மையினால், இம்பரில் போந்தவர் அமரர் - இங்கே (அயோத்தியில்) இராம பட்டாபிஷேகம் காணும்பொருட்டு வந்தவரான தேவர்கள், போந்திலம் என்னும் புந்தியால் - (அயோத்திக்கு இன்னும்) வந்து சேரவில்லை யென்ற எண்ணத்தோடு, பெருகவும் ஆய்ந்தனர் - மிகவும் ஆலோசிக்கலாயினர்.

இராம பட்டாபிஷேக வைபவம் காணும்பொருட்டு அயோத் தியை நாடிவந்த தேவர்கள், அங்கு வந்தும், அந்நகர் செல்வச் சிறப்பு முதலியவற்றால் தமது பொன்னகரைப் போலவே இருந்தமையால், வேறுபாடு காணாதவராய், 'நாம் இன்னும் நமது பொன்னகரிலேயே இருக்கின்றோமோ?' என ஐயமுற்று ஆலோசிக்கலாயினர் என்னுமுகத் தால் அயோத்தியின் பெருமையை மிகுத்துக் காட்டுகின்றார்.

இதுகாறும் அயோத்தி நகரின் செயற்கைச் சிறப்பையும் இயற்கை யழகையும் எடுத்துக் கூறி, மேலே வரலாற்று நிகழ்ச்சி கூறத் தொடங்குகின்றார்.

- (பி - ம்.) 1. ஏந்தெழு.
 2. தேய்ந்திலதனையது, தேய்ந்தில ரனையது, தேய்ந்திலா வனையது; தெரிகலாமையால், தெரிக்கலாமையில், தெரிக்கலாமையின், தெரிகலாமையின், தெரித்திலாமையால்.
 3. ஆய்ந்துணர் பெருகவும்; அமரரும்பரில்.
 4. போக்தனர், போக்திலர், பொலிந்திலம்; புந்தியார். (38)

கூனியின் தோற்றம்

136. அந்நகரணிவுறு மமலை வானவர்
 பொன்னக ரிதுவெனப் பொலியு மேல்வையில்
 இன்னல்செ யிராவண னிழைத்த தீமைபோல்
 துன்னருங் கொடுமனக் கூனி தோன்றினான்.

அ நகர்-அவ்வயோத்தி நகரத்தை, அணிவு உறும் அமலை - அலங்கரிக்கும் ஆரவாரத்தால், வானவர் பொன்னகர் இது என - தேவர்கள் வாழும் சுவர்க்கமே இது என்னும்படி, பொலியும் ஏல்வையில் - சிறந்து விளங்கிய அப்போது, இன்னல்செய் இராவணன் - உலகிற்குத் துன்பத்தைச் செய்யும் இராவணன், இழைத்த தீமை போல் - செய்துள்ள தீமைகள் ஒரு வடிவுகொண்டு வந்ததுபோல, துன்ன அரு - பிறர் அணுகுதற்கரிய, கொடு மனம் - கொடுமை மிக்க மனத்தையுடைய, கூனி - கூனியாகிய மந்தரை யென்பவர், தோன்றினான் - வெளிப்பட வந்தான்.

உடற் கூனலோடு உள்ளக் கோணலுமுடைய மந்தரை யென்பவர், கைகேயியின் தோழி; கைகேயியின் நன்மனத்தைத் திரித்து, அதன்மூலம் இராமபிரான் நாடு துறந்து காடேகுவதற்குக் காரணமானவன்; அவள் செய்கை இராவண சங்காரத்துக்குக் காரணமாயிற்று: எனவே, இராவணன் இழைத்த தீமையே இக்கூனியின் வடிவுகொண்டு வந்து, அவனழிவுக்குரியவற்றைச் செய்யலாயிற்று எனக் காரணகாரியத்துடன் அழகுறக் கூறுகின்றார். 'அந்தப்புரத்தில் எங்கேயோ மறைந்து கிடக்க வேண்டிய இவன், வெளிப்பட வந்தான்' என்பதுபட, 'கூனி தோன்றினான்' என நாடகம்போலக் குறிப்பிடுகின்றார். "உள்ளமுங் கோடிய கொடியான்" (178) என்பர் பின்னும், துன்னரு : தொகுத்தல் விகாரம்.

- (பி - ம்.) 1. அணியுறும், அணியுமவ்.
 2. பொன்னகரியல்பெனப்; பொலியுமேல்வையில், எல்வையின், எல்வையுள், பொலியுங் காலையில், காலையின், காலையுள்.
 3. தீமையால். (39)

அவளது சினமும் செயலும்

137. தோன்றிய கூனியுந் துடிக்கு நெஞ்சினான்
 ஊன்றிய வெகுளியா ஞ்னைக்கு முள்ளத்தான்
 கான்றெரி நயனத்தான் கலிக்குஞ் சொல்லினான்
 மூன்றுல கினுக்குமோ ரிடுக்கண் மூட்டுவான்.

தோன்றிய கூனியும் - வெளிப்படத் தோன்றிய அந்த மந்தரை, மூன்று உலகினுக்கும் - மூவுலகத்தோர்க்கும், ஓர் இடுக்கண் மூட்டுவாள் - (தன் செயலால்) ஒரு பெருந் துன்பமுண்டாக்குபவளாகி, துடிக்கும் நெஞ்சினாள் - துடிதுடிக்கும் நெஞ்சுடையவளாய், ஊன்றிய வெகுளியாள் - (மனத்தில்) நிலைத்த சினமுடையவளாய், உளைக்கும் உள்ளத்தாள் - (அச்சினமானது) குடையும் மனமுடையவளாய், கான்று எரி நயனத்தாள் - சினத் தீயை வெளிப்படுத்தி எரியும் கண்கள் உடையவளாய், கவிக்கும் சொல்லினாள் - உரத்த பேச்சுடையவளாய்.

இதுவும் அடுத்த பாட்டும் குளகம். 'தோன்றிய' என்பது முந்திய பாடலோடு அந்தாதித் தொடை கொண்டது.

வெளிப்பட்டு வந்த கூனி நகரத்தாரின் குதூகலத்தைக் கண்டும், இராம பட்டாபிஷேகச் செய்தியைக் கேட்டும் மிக்க சினங்கொண்டு, நேரே கைகேயி இருக்குமிடம் சென்றடைந்தாள். நகர முழுதும் மகிழ்ச்சியாரவாரத்தோடு இருக்கும்போது, இவள்மட்டும் அதற்கு மாறாகச் சினமும் குழப்பமும் உடையவளானாள். காரணம், அடுத்த பாடலிற் பெறப்படும். இவ்விரண்டு பாடல்களாலும் கூனியின் நிலையை விரித்துக் கூறுகின்றார். கூனியின் செயலால் இராமபிரான் நாடு துறந்து காடு சென்றமை மூவுலகத்தவர்க்கும் மனத்திற் பெருந் துன்பமூட்டுதலால், 'மூவுல கினுக்குமோ ரிடுக்கண் மூட்டுவாள்' என்றார். ஏனையவை அவள் சினத்தைப் புலப்படுத்துவன.

நெஞ்சினாள், வெகுளியாள், உள்ளத்தாள், நயனத்தாள், சொல்லினாள், மூட்டுவாள் என்ற முற்றுக்கள் எச்சப் பொருளில் வந்தன. கூனியும் : உம்மை, இசை நிறை.

'கூனி, மேனிலை மாடத்தில் ஏறி, நகரம் அலங்கரிக்கப்படுதலையும், மக்களின் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கையும் கண்டு, அவற்றிற்குக் காரணத்தைத் தன்னருகில் இருந்த இராமபிரானுடைய செவிவித்தாயிடம் வினவி, இராமபிரான் முடிசூடவிருக்கும் செய்தியை அறிந்தாள்' என வான்மிகத்துள் கூறப்படுகிறது.

(பி - ம.) 1. நெஞ்சினள்.

2. வெகுளியள், வெகுளியினர்; உலைக்கு முள்ளத்தள், கொதிக்குமுள்ளத்தள், உள்ளத்தாள்.

3. கான்றெரி நயனத்தள், தான்றிரி நயனத்தள், நயனத்தாள், தான்றெரி நயனத்தள்; கதிக்குஞ் சொல்லினள், சொல்லினாள், கரிக்குஞ் சொல்லினள், கவிக்குஞ் சொல்லினள், சலிக்குஞ் சொல்லினள்.

4. மூன்றுலகிற்குமோர், மூன்றுலகுக்குமோர், மூன்றுலகினுக்குகல்; இறுதி மூட்டுவாள், உறுது மூட்டுவாள். (40)

138. தொண்டைவாய்க் கேகயன் றேகை கோயின்மேல்
மண்டினான் வெகுளியின் மடித்த வாயினான்
பண்டைநா ளிராகவன் பாணி வில்லுமிழ்
உண்டையுன் டதனைத்தன் னுள்ளத் துள்ளுவான்.

(அந்தக் கூனி) பண்டை நாள் - முன்னாளில், இராகவன் பாணி - இராமபிரான் கையில் உள்ள, வில் உமிழ் உண்டை - வில்லானது வெளிப்படுத்திய மண்ணுருண்டையால், உண்டதனை - (தான்) அடியுண்ட நிகழ்ச்சியை, தன் உள்ளத்து உள்ளுவான் - தன் மனத்தில் அப்போது நினைவுகூர்பவளாய், வெகுளியின் - அதனுலுண்டான வெகுளியால், மடித்த வாயினான் - (அவ்வெகுளி) புலப்படும் வகையில் கீழுதட்டை மடித்தவளாய், தொண்டைவாய் - கொவ்வைக் கனி போன்ற (சிவந்த) அதரங்களையுடைய, கேகயன் தோகை - கேகய ராசன் மகளான மயில்போலும் சாயலுடைய கைகேயியின், கோயின் மேல் - அரண்மனையிடத்து, மண்டினான் - விரைந்து சென்றான்.

முந்திய பாடலும் இதுவும் குளகமாய், இப்பாடலில் உள்ள 'மண்டினான்' என்னும் முற்றோடு முடிந்தன. வாயினான், உள்ளுவான் என்பன முற்றெச்சம்.

இதனுள், கூனியின் கோபத்துக்குக் காரணம் குறிக்கப்பட்டது. இராமபிரான் இளமைப் பருவத்தில், வில்லிலே மண்ணுண்டையை வைத்தெய்தலை விளையாட்டாகச் செய்துவருங்கால், ஒரு நாள் தலையில் நீர்க்குடத்தோடு வந்த கூனியைக் கண்டு, இவள் நம் அரண்மனை வேலைக்காரிதானே என்ற உரிமையோடு விளையாட்டாக அவள் கூனின்மேல் மண்ணுண்டையை ஏவ, அதனால் அவள் நீர்க்குடம் கீழே விழுந்து உடையவும், உடன் வந்த மகளிரும் பிறரும் நகையாடவும் இடமாயிற்று. அதனால் கூனி அவமானமுற்று மிக்க சினங்கொண்டவளாய், அரசகுமாரகுதலின் தான் அப்போது நேரே ஒன்றும் சொல்லவியலாமல், மனத்தில் கறுவுடன் காலம் பார்த்திருந்து, இப்போது பெருந் தீங்கிழைக்கத் துணிந்தாள். இராமபிரான் நாடு துறந்து செல்லுதலாலேயே இராவண சங்காரம் நடைபெறுமாதலால், அதன் பொருட்டுத் தேவர்களால் அனுப்பப்பெற்றவள் இக்கூனி என்பது கதை. இது வான்மிகத்தில் இல்லையாயினும் ஆழ்வார்கள் முதலிய ஆன்றோர்கள் வாக்கில் வந்துள்ளது. அதனால் கம்பநாடர் இதனைப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர் போலும். "கூனே சிதைய வண்டை வில் நிறத்திற் நெறித்தாய்" (திருவாய்மொழி, 1:5 : 5), "கூனகம் புகத்தெறித்த கொற்றவில்லி", "கொண்டைகொண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனிகூன், உண்டைகொண்ட ரங்கவோட்டி யுண்மகிழ்ந்த நாதனார்" (திருச்சந்த. 30, 49) என வந்துள்ளன காண்க.

பண்டை நாள் என்றது, இராகவன் இளமைப் பருவக் காலத்தைக் குறித்தது. இராகவன் - இரகுவமிசத்திற் பிறந்தோன். பாணி - கை.

உண்டையுண்டல் - உண்டையால் அடிபடுதல். தொண்டை, தோகை; ஆகுபெயர்கள். மேல்: ஏழனுருபு. கூனியின் கோபாவேசத்தைக் குறிக்க 'மண்டினான்' என்றார்.

(பி - ம்.) 1. கைகயன்ருகை; கோயில்வாய், கோயிலின்.

2. மண்டினான்; வெகுளியால்; வாயினான்.

3. வில்லுறும்.

4. உண்டையுண்டது தனது, உண்டையான் மெலிந்ததை; உள்ளத் துள்ளினான், உள்ளத்துன்னுவான். (41)

139. நாற்கடற் படுமணி நளினம் பூத்ததோர்
பாற்கடற் படுதிரைப் பவள வல்லியே
போற்கடைக் கண்ணருள் பொழியப் பொங்களை
மேற்கிடந் தாடனை விரைவி எய்தினான்.

நால் கடல் படுமணி - (பூமியைச் சூழ்ந்து) நான்கு புறத்தும் உள்ள கடலிலே உண்டான மணிகளுடனே, நளினம் பூத்தது - தாமரை மலரப்பெற்றதும், ஓர் - ஒப்பற்ற, பால்கடல் படுதிரை - திருப் பாற்கடலில் உண்டாகும் அலையினிடத்தே உள்ளதுமாகிய, பவள வல்லியேபோல் - ஒரு பவளக்கொடி போல, பொங்கு அணைமேல் - உயர்ந்து விளங்கும் ஒரு படுக்கையின்மேல், கடைகண் அருள் பொழிய - தன் கடைக் கண்கள் அருளை வெளிப்படுத்த, கிடந்தாள் தனை - சயனித்திருந்தவளாகிய கைகேயியை, விரைவின் எய்தினான் - விரைந்து சென்று அணுகினான்.

கூனியென்ற எழுவாய் வருவித்துக்கொள்க.

முன் கவியில், கூனி கைகேயியின் அரண்மனையைக் குறித்து 'மண்டினான்' என அவள் விரைவு குறித்தார்; அவ்வாறு மண்டியவள் கைகேயி இருந்தவிடத்தைச் சென்றடைந்தாள் என இங்கே கூறினார். கூனி சென்றபோது கைகேயி துயில்கொண்டிருந்த நிலையை அழகுற வருணிக்கின்றார். பூத்ததாகிய பவளவல்லி, படுதிரையில் உள்ள பவள வல்லி என்க. கடலில் மணிகள் உண்டாதல், 'இரத்தினாகரம்' என்று அதற்குப் பெயருண்மையால் அறியலாம். கைகேயி படுத்திருந்த பஞ்ச சயனம், பாற்கடல் படுதிரை; பவளவல்லி, கைகேயியின் மேனி; நளினம், அவளுடைய முகம், கை, கால் ஆகிய அவயவங்கள்; நாற் கடல் படுமணி, அவளணிந்திருந்த ஆபரணங்கள் எனப் பொருத்திக் காண்க. கைகேயி இயல்பிலே அருட்குணமுடையாள் என்பது புலப்பட, 'கடைக்கண் அருள்பொழியக் கிடந்தாள்' என்றார். அவளதருட் பண்பு கூனியின் சொல்லாற்றலாலே திரிந்தது என்பது மேலே பெறப் படும்.

“அரக்கர் பாவமும் அல்லவ ரியற்றிய அறமும், துரக்க நல்லருள் துறந்தனள் தூமொழி மடமான்” (173) என மேலே வருதலுங் காண்க.

கிடந்தாடனை : தன், சாரியை.

பாற்கடல்.....வல்லியேபோல்: “பாற்கடல் முனைத்ததோர் பவளப் பூங்கொடி, போற்சுடர்ந் திலங்கொளிப் பொன்செய் கோதை” (சேவக. 2413).

- (பி - ம.) 1. பருமணி; நளினம்பூத்தன, நளினம் பூத்துவெண்.
2. பாற்கடற் படர்ந்திரைப், பாற்கடலிடையுறும்.
3. கடைக்கண்ணளி, கடைக்கண்ணொளி, கடற்கண்ணருள்; பொழி யப்பூவணை, பொலியப் பொங்கணை.
4. மேற்கிடந்தாளையே. (42)

கூனி கைகேயியைத் துயிலுணர்த்துதல்

140. எய்தியக் கேகயன் மடந்தை யேடவிழ்
நொய்தலர் தாமரை நோற்ற நோன்பினுற்
செய்தபே ருவமைசால் செம்பொற் சிறடி
கைகளிற் றீண்டினள் காலக் கோளனுள்.

காலம் கோள் அன்னுள் - நெடுங்காலத்தை உண்டாக்கும் தீய கோள் (கிரகம்) போன்றவளாகிய அக்கூனி, எய்தி - (கைகேயியை) அணுகி, அ கேகயன் மடந்தை - கேகயராசன் மகளாகிய அக் கைகேயியின், ஏடு அவிழ் - இதழ்கள் முறுக்கவிழ்ந்ததும், நொய்து அலர் - மென்மையாக மலர்ந்ததுமாகிய, தாமரை - தாமரை மலர், நோற்ற நோன்பினால் - தான் செய்த தவத்தினால், செய்த - பெற்ற, பேர் உவமைசால் - சிறந்த உவமையாதற்குப் பொருந்திய, செம்பொன் சிறு அடி - நல்ல பொன்னணிகள் பூண்ட சிறிய பாதத்தை, கைகளின் தீண்டினள் - தன் கைகளால் தொட்டாள்.

மடந்தையின் சிறடி, உவமைசால் செம்பொற் சிறடி எனத் தனித்தனி இயைக்க. அடி சிறுத்திருத்தல் பெண்டிர்க்கழகு. இப் பாடலும் அந்தாதித் தொடை கொண்டது. ‘தீண்டினுள்’ என்னும் சொற்கிடக்கை பாம்பு தீண்டிற்று என்னும் வழக்கிற்கியைய, இராகு கேதுக்களுள் ஒருவரைக் குறித்த தென்றலும் பொருந்தும். கூனியாகிய கோள் கைகேயியைத் தீண்டியது, தயரதன் இறத்தற்கும் வேறு பல தீமைக்கும் காரணமாகியது. உறங்குவோரை எழுப்புவோர், அடி தொட்டு எழுப்புதல் வழக்கு; “எல்லாழித் தேரிரவி யிளங்கரத்தா லடிவருடி யனந்தல் தீர்ப்பு” (பால. 708.) தாமரை மலர் தவங்கிடந்து கைகேயியின் சிறடிக்குவமையாகும் பேறு பெற்றதென அவளடி களைச் சிறப்பித்தார்.

- (பி - ம.) 1. எய்திய, செய்யவாய்க்; சேடவிழ்.
2. நொய்தலம்.
3. செய்தபேருவமைத்தாம், செய்தவப் பெருமைசால், செய்தவப் பெருமைத்தாம்; சேடி.
4. தீண்டினள்; கோளன்னுள், கோளினுள். (43)

அயோத்—8

மந்தரை கூறுதல்

141. தீண்டலு முணர்ந்தவத் தெய்வக் கற்பினுள்
நீண்டகண் ணனந்தலு நீங்கு கிற்றிலன்
மூண்டெழு பெரும்பழி முடிக்கும் வல்வினை
தூண்டிடக் கட்டுரை சொல்லன் மேயினுள்.

தீண்டலும் - (கூனி தன் கைகளால்) தொட்ட அளவிலே, உணர்ந்த - துயில் நீத்த, அ - அந்த, தெய்வம் கற்பினுள் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த (அருந்ததி போன்ற) கற்பினையுடைய கைகேயி, நீண்ட கண் - (தன்னுடைய) காதளவும் நீண்ட கண்களிலே, அனந்தலும் நீங்குகிறிலன் - உறக்க மயக்கமும் நீங்கியவளாகவில்லை; (அந் நிலையிலேயே கூனி) மூண்டு எழு பெரு பழி - (பின்னே) தீப்போல மூண்டு வரவிருக்கும் பெரிய பழிக்கிடமான செயலை, முடிக்கும் - செய்து முடித்ததற்குரிய, வல்வினை தூண்டிட - வலிய தீவினை (தன்னைத்) தூண்டுதலால், கட்டுரை - தன்னுடைய சொற்களை, சொல்லல் மேயினுள் - கைகேயியிடம் சொல்லத் தொடங்கினுள்.

கூனி, தன் ஆவேச வேகத்தினால், கைகேயி துயிலுணர்ந்தும் நன்கு தெளியாத நிலையில் அவளிடம் தன் கருத்தை வெளியிடத் துணிந்து சொல்லலானாள். இப் பாடலும் அந்தாதித் தொடை கொண்டது.

கூனியின் சொற்கள் கைகேயியின் நன்மனத்தையும் திரித்து, இராமபிரான் நாடு துறத்தலாகிய பெருந்தீவினையை வருவிக்கக் காரணமாயிருந்தமையின், 'பெரும் பழி முடிக்கும் வல்வினை தூண்டிடக் கட்டுரை சொன்னாள்' என்றார். தூண்டிட: இடு, துணைவினை. பழி: ஆகுபெயர்.

- (பி - ம.) 1. உவந்தவத்.
2. நீண்டகண்ணந்தரும், அனந்தரின்; நீங்குகிறிலன், நீங்குகிறிலன், நீங்குகிறிலன்.
3. மூண்டெழும்; வெவ்வினை.
4. சொல்லன்மேயினுள், சொல்லமேயினுள், சொல்லன்மேயினுள். (44)

142. அணங்குவான் விடவரா வணுகு மெல்லையும்
குணங்கெடா தொளிவிரி குளிர்வெண் டிங்கள் போல்
பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும்
உணங்குவா யல்லை நீ யுறங்கு வாயென்றாள்.

(கூனி கைகேயியை நோக்கி) அணங்கு - துன்பத் தருகின்ற, வாள்விடம் - கொடிய விடம் பொருந்திய, அரா - இராகுவென்னும் பாம்பு, அணுகும் எல்லையும் - தன்னைப் பற்ற வருங்காலத்தும், குணம் கெடாது - தனது (குளிர்ந்த) இயல்பு கெடாமல், ஒளி விரி - ஒளி

வீசுகின்ற, குளிர் வெண் திங்கள் போல் - குளிர்ச்சியான வெள்ளிய சந்திரனைப்போல, பிணங்கு - (உனது நன்மைக்கு) மாறுபட்ட, வான் பேர் இடர் - மிகப் பெருந்துன்பமானது, பிணிக்க நண்ணவும் - (உன்னைப்) பிடிக்க வரும்போதும், நீ - உணங்குவாய் அல்ல - சிறிதும் வருந்துகின்றாயல்ல; உறங்குவாய் - (கவலையற்று) உறங்குகின்றாய்; என்றான் -.

உம்மைகள், உயர்வு சிறப்பு. அணங்குவாள்.....திங்கள் போல்: “ஒருபுடை பாம்பு கொளினும் ஒருபுடை, அங்கண்மா ஞாலம் விளக்குறா உந் திங்கள் போல்” (நாலடி. 148).

- (பி - ம்.) 1. அணங்குவான், அணுகுமேல்வையும், அணுகும் வேலையும், அணுகு மேல்வயின்.
2. ஒளிர்விரி; கொழுவெண்.
3. பிணங்குவான், பிணங்குமா.
4. உணங்குவாயல்ல நீ, உணங்குவாயன்றி வேறு. (45)

கைகேயி கூறுதல்

143. வெவ்விட மனையவள் விளம்ப வேற்கணள்
தெவ்வுடு சிலைக்கையென் சிறுவர் செவ்வியர்
அவ்வவர் துறைதொறு மறந்தி றம்பலர்
எவ்விட ரெனக்குவந் தடுப்ப தீங்கென.

வெவ்விடம் அனையவள் - கொடிய விடம் போன்றவளாகிய கூனி, விளம்ப - (மேற்கண்டவாறு) சொல்ல, (அது கேட்ட) வேல் கண்ணாள் - வேல்போலுங் கண்களையுடைய கைகேயி (கூனியை நோக்கி), தெவ்வுடு - பகையைத் தொலைக்கத் தக்க, சிலை கை - வில் தாங்கிய கைகளை யுடைய, என் சிறுவர் - என் மக்கள் (நால்வரும்), செவ்வியர் - உடல் நலமுடையோர், அவ் அவர் துறை தொறும் - அவரவர்க்குரிய துறைகளிலெல்லாம், அறம் திறம்பலர் - தருமம் தவருது நடப்பவராவர்; (அங்ஙனமாக), ஈங்கு - இங்கே, எவ் இடர் எனக்கு வந்து அடுப்பது - எத்தகைய துன்பம் எனக்கு வந்து பொருந்துவதாகும்; என - என்று சொல்லி.

என என்னும் எச்சம் அடுத்த பாட்டின் சுற்றிலுள்ள ‘என்றான்’ என்பதனோடு முடியும். வேற்கணள் : தொகுத்தல் விகாரம்.

‘உனக்கு மிகப் பெருந் துன்பம் வரவிருக்கவும், நீ சிறிதும் கவலை யின்றி உறங்குகின்றாயே’ என்ற கூனிக்கு விடையாகக் கைகேயி, தனக்கு எத்தகைய துன்பமும் வரக் காரணமில்லை யென்கின்றான். துன்பம் வருவதாயின், பகைவராலோ, தன்னைச் சார்ந்தோர் அறநெறி திரிதலாலோ வரக்கூடும். தன் மக்கள் அறநெறி திறம்பாமையோடு பகையை எளிதில் வென்று அழிக்கும் ஆற்றலும் உடையரா யிருத்தலால் துன்பம் இங்கே வருதற்கிடமில்லை யென்று கூனியின்

கூற்றை மறுத்தாள். கைகேயி, பரதன் ஒருவனையே பெற்றவளாயினும், அவனை யொப்ப ஏனை மூவரிடத்தும் வேறுபாடில்லாத அன்புடையவளென்ற அவளது நல்லியல்பு புலனாகின்றது.

வெவ்விட மனையவள் : “நஞ்சு தீர்க்கினுந் தீர்கிலா ததுநலிந்தென்ன” (165).

- (3 - ம்.) 1. வேற்கண்ணாள்.
2. தெவ்வரு சிலைக்கையென், தெவ்வடுஞ் சிலைக்கையென்; மைந்தர் செவ்வியர்.
3. அவ்வவை; திறம்பலர், திறம்பலார்.
4. எவ்விடமெனக்கு; அடுப்ப நிண்டென, அடுப்ப நிண்டென்றான், அடுப்பதின்றென்றான், அடுப்பதின்றென, அடுப்பதிங்கென, அடுப்பதிங்கென்றான். (46)

144. பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க யாவரும்
உராவருந் துயரைவிட்டு நுதி காண்பரால்
விராவரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயன
இராமனைப் பயந்தவெற் கிடருண் டோவென்றான்.

(மேலும் கூறுகின்ற கைகேயி), யாவரும் - (உலகத்திலுள்ள) எத்தகையோரும், பராவு - அனைவரும் புகழ்தற் கொத்த, அரு புதல்வரை பயக்க - சிறந்த புதல்வரைப் பெறுதலால், உராவு - வலியனவான, அரு துயரை விட்டு - (இம்மை மறுமையிரண்டிலும் வரத்தக்க) அரிய துன்பங்களின் நீங்கி, உறுதி காண்பர் - நன்மை எய்துவர்; (அங்ஙனமாக), விராவு - (பல்வகை உயிர்களும்) கலந்து வாழ்கிற, அரு புவிக்கு எல்லாம் - அரிய எல்லாவுலகங்களுக்கும், வேதமே அன்ன - வேதமே போன்ற (நீதியிற் சிறந்துள்ள) இராமனை பயந்த எற்கு - இராமனை மகனாகப் பெற்ற எனக்கு, இடர் உண்டோ - துன்பமும் வருவதுண்டோ? என்றான்—.

‘உலகத்தில் பொதுவாகவே, நற்புதல்வரைப் பெற்றோர் யாவரும், இம்மையில் புகழ் முதலிய நற்பயன்களைப் பெறுதலோடு, மறுமையில் நரகத் துன்பத்தினின்று விடுபட்டோருமாவர்; நானோ, உலக மெல்லாம் கொண்டாடும் உயர்குணமிக்க இராமனையே மகனாகப் பெற்றவன்; எனக்கு எத்தகைய துன்பமும் வருவதற்கிடமில்லை’ என உறுதியாகக் கூறுகின்றான் கைகேயி. இராமபிரானிடம் அவள் கொண்டுள்ள தூய தாய்மையன்பு இதனாற் புலப்படுகின்றது. “தாய்கையின் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால், கேகயன் மடந்தை” என ஊரவர் கூற்றாகவும், “வள்ளவிராமன் உன் மைந்தன் ஆனை” எனத் தயரதன் கூற்றாகவும் மேலே வருவனவுங் காண்க. 143-44 - ஆம் பாடல்களில் உள்ள கைகேயி கூற்றுக்கு மறுப்பாகக் கூனி கூறியதை, 167-68 - ஆம் பாடல்களில் காண்க. இன்னவாறு மக்கள் ஒழுக வேண்டுமென்பதை விதிப்பன

விதித்து விலக்குவன விலக்கிக் காட்டுவது வேதம்; இராமனும் தன்னுடைய ஒழுக்கத்தால் இன்னவாறு ஒழுகவேண்டுமென்று காட்டினான். வேதம்மேற்கோளாதல் போல இராமனது ஒழுக்கமும் மேற்கோளாயிற்று. ஆதலின், 'வேதமேயன இராமன்' என்றான்.

பராவுதல் - துதித்தல்; புகழ்தல். பயக்க: செயவெனெச்சம் காரணப் பொருளில் வந்தது. உராவு: உரவு என்பது எதுகை நோக்கி நீண்டது. ஆல்: அசை. வேதமே: ஏகாரம், தேற்றம்.

புதல்வரால் இம்மை மறுமைப் பயன் பெறுதல்: "இம்மையுலகத் திசையொடும் விளங்கி, மறுமை யுலகமு மறுவின் ரெய்துப, சிறுவர்ப் பயந்த செம்மலோர்" (அகநா. 66); இராமனுக்கு வேதம்: "சுருதி யன்ன சேவகன் சீருமுன்னம்" (சுந்தர. 20).

(பி - ம்.) 1. பராவரு; பயந்த.

2. உராவருந் துயரம், உராவரு துயரம்; காண்பரேல், காண்குவார்.

3. விராவரு; வேதமேயென, வேதமேயெனும்.

4. இராகவற் பயந்தவெற்கு, இடருண்டாகுமோ.

(47)

கூனி கூறுதல்

145. ஆழ்ந்தபே ரன்பினு ளனைய கூறலும்

சூழ்ந்ததீ வினைநிகர் கூனி சொல்லுவாள்

வீழ்ந்தது நின்னலந் திருவும் வீந்தது

வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியி னுலென்றாள்.

ஆழ்ந்தபேர் அன்பினுள் - (இராமபிரானிடத்து) ஆழ்ந்த பெரிய அன்பினையுடைய கைகேயி, அனைய கூறலும் - (முற்கூறியவாறு) அவற்றைச் சொல்லுதலும். சூழ்ந்த - (அவளை விடாது) சூழ்ந்து கொண்ட, தீவினை நிகர் கூனி - தீவினையை யொத்தவளான கூனி, சொல்லுவாள் - (மீண்டும்) சொல்பவளாய், நின் நலம் வீழ்ந்தது - உனக்கு வரும் நன்மையினத்தும் கெட்டது; திருவும் வீந்தது - நின் செல்வமும் அழிந்ததாயிற்று; கோசலை - மதியினால் வாழ்ந்தனள் - தன் அறிவால் நல்வாழ்வு பெற்றனள்; என்றான் -

இங்கும் கைகேயியின் அன்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்தினார். "மற்றொன்று சூழினும் தான்முந் துறும்" என்றவாறு, தன் பயனைத் தப்பாது தரும் தீவினைபோலக் கைகேயியின் மனத்தைத் திரித்து அவள் தன் கருத்துக்கியையும்படி செய்ததனால் கூனியை, "சூழ்ந்த தீவினை நிகர் கூனி" என்றார். அவள் சொல்லாற்றல் புலப்பட வீழ்ந்தது, வீந்தது, வாழ்ந்தனள் என வினைமுற்றுக்களை முன்னர் வைத்து இறந்த காலத்தாலும் கூறினார். துணிவுபற்றி இறந்த காலத்தாற் சொன்னாள். 'நின் மாற்றாளாகிய கோசலை தன் மதிவன்மையினால் சிறந்த வாழ்வு பெற, நீ மதிக்கெட்டு நின் நலமெல்லாம் இழக்கின்றனை'

எனக் கைகேயியின் மனத்தில் உறுத்தும்வண்ணம் உரையாடுகின்றாள் கூனி. பெண் ஒருத்தி, எத்துணை நல்லவளாயினும், தன் மாற்றாளுக்கு வாழ்வும் தனக்குத் தாழ்வும் வருதலைப் பொருள்; இஃது உலக இயல்பு; எனவே, கைகேயியின் மனத்தை மாற்று தற்குச் சிறந்த உபாயமாக இவ்வாறு கூறினாள்.

ஆழ்ந்த பேரன்பினாள் : “ஆயபே ரன்பெனு மளக்கர்” (149).

(பி - ம.) 3. நன்னலம்; வீழ்த்தது. விய்த்தது.

4. வாழ்த்தது; மதியினாள்.

(48)

கோசலையின் வாழ்வுச் சிறப்பு யாதெனக் கைகேயி வினவல்

146. அன்னசொ லனையவ னுரைப்ப வாயிழை
மன்னவர் மன்னனேற் கணவன் மைந்தனேற்
பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரதன் பார்தனில்
என்னிதன் மேலவட் கெய்தும் வாழ்வென்றாள்.

அனையவள் - அக் கூனியானவள், அன்ன சொல் உரைப்ப - அந்த வார்த்தைகளைச் சொல்ல, ஆய் இழை - ஆராய்ந்தெடுத்த ஆபரணங்களை அணிந்த கைகேயி, (கூனியை நோக்கி), கணவன் - அவள் கணவன், மன்னவர் மன்னனேல் - சக்கரவர்த்தியானால், பன்ன அரு பெரு புகழ் - (அளவிட்டுச்) சொல்லுதற்கரிய மிக்க புகழையுடைய, பரதன் - பரதனாவான், மைந்தனேல் - புதல்வனானால், பார்தனில் - இவ்வுலகத்தில், இதன்மேல் - இந்தச் சிறப்பினும் மேலாக, அவட்கு எய்தும் வாழ்வு என் - அந்தக் கோசலைக்குக் கிட்டும் வாழ்வு யாதுளது? என்றாள்—.

‘தயரதனைக் கணவனாகவும் பரதனை மைந்தனாகவும் பெற்ற பெருவாழ்வை இப்பொழுதே உடைய கோசலைக்கு இதனினும் பெருவாழ்வு இனிமேல் என்ன வரப்போகிறது?’ என்றாள். இதனால் கைகேயி இராமனையே தன் மகனாகவும் பரதனைக் கோசலையின் மகனாகவும் எண்ணியிருக்கும் உளப்பாங்கு தெரியவரும்.

(பி - ம.) 1. அன்னவளவ்வுரை, அன்னவ என்னசொல், அன்னவளனைய சொல்.

2. மன்னவர் - மன்னனென், மன்னவர் மன்னனேல், மன்னவர் மன்னவன்; இராமன்.

3. பன்னிரும்; பார்தனித்து, பாரதில்.

4. என்னதன் மேலவட்கு, என்னிதன் மேலும் வந்து, இன்னதினமேலும் வந்து; எய்துவாழ் வென்றாள், ஏது வாழ்வென்றாள்.

(49)

கூனி கூறுதல்

147. ஆடவர் நகையுற வாண்மை மாசுறத்
தாடகை யெனும்பெயர்த்தைய லாள்படக்
கோடிய வரிசிலை யிராமன் கோமுடி
குடுவ னுனைவாழ் விதெனச் சொல்லினாள்.

ஆடவர் நகை உற-ஆண் மக்கள் (வீரர்) எள்ளி நகைக்கவும், ஆண்மை மாசுஉற-ஆண்மை இழுக்கு அடையவும், தாடகை எனும் பெயர் தையலாள் பட - தாடகை யென்னும் பெயருடைய ஒரு பெண் அழியும்படி, கோடிய - வளைந்த, வரி சிலை - கட்டமைந்த வில்லைத் தாங்கிய, இராமன்—, நாளை—, கோ முடி சூடுவன் - அரசுக்குரிய முடியைச் சூட இருக்கின்றான்; வாழ்வு இது என - கோசலைக்கு வரும் பெருவாழ்வு இதுவே என்று, சொல்லினான் - (கூனி) சொன்னான்.

கோசலையின் வாழ்வு எவ்வகையில் சிறந்தது என வினவிய கைகேயிக்கு, 'அவள் மகன் இராமன் நாளை முடிசூடப் போகின்றான்; அதனால் அவள் வாழ்வு சிறக்கும்' எனச் சொல்லவந்த கூனி, 'இராமன் முதல் முதலாகச் செய்த கன்னிப் போரில் ஆண்மை என்ற பண்புக்கே ஒரு மாசு வந்து பொருந்தும்படி, ஒரு பெண்ணைக் கொன்று பழியேற்றவன்; முடி சூடுதற்குத் தகுதியற்றவன்; அத்தகையவன் நாளை முடிசூடுவது உறுதியாகிவிட்டது' என்று, இராமபிரானது ஆண்மைக்கொரு குறையைக் கற்பித்துக் கூறுகின்றான். தாடகை வதத்தின் உண்மைத் தன்மை உலகறிந்து போற்றப்படுவதொன்றாயினும், இவள் தன் கோடிய மதியால் அதற்கொரு மாசு கற்பிக்கின்றாள். 'முதற் போரிலேயே நாணுது பெண்ணைக் கொன்றவன், பெண்பாலாரிடத்து இரங்கும் தன்மையுடையவனாகான்; அதனால் அவன் முடி புனைந்து அரசெய்தியபின், உனக்கும் கேடு சூழ்தல் கூடும்' என்ற கருத்துப்படக் கூறி, கைகேயியின் மனம் திரியும் வகை சூழ்கின்றான். முன்னே 'வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியினால்' (145) என்றும், மேலே, 'மறந்திலள் கோசலை யுறுதி' (153) என்றும் கோசலை தன் மகன் அரசெய்துதலை உறுதியாக்கிக் கொண்டனள், நீ அஃதின்றித் தாழ்வடைய இருக்கின்றாய் என்பதனைச் சுட்டுதலும் நோக்கற்பாலது.

முதல் முதலாகப் போரில் இராமன் கைவில் வளைந்தது பெண் கொலைக்கே என்பாள், 'தையலாள் படக் கோடிய வரிசிலை' என்றாள். 'கோடிய' என்பதனை இராமனுக்கு அடைமொழியாக்கி, 'ஆண்மையில் திறம்பிய இராமன்' என்றலும் ஆம்.

(பி - ம.) 1. நகைசெய்; மாசுணத்.

4. சூடுவானா, சூடுநான்நானா; இதுவேனச் சொல்லினான், இதுவேனச் சொன்னான், என்னச் சொல்லினான். (50)

கைகேயியின் மகிழ்ச்சி

148. மாற்றமஃ துரைசெய மங்கை யுள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை யறிவு மொத்தவால்
வேற்றுமை யுற்றிலன் வீரன் ருதைபுக்
கேற்றவ ளிதயத்தி னிருக்க வேகொலாம்.

மாற்றம் அஃது உரைசெய—அந்த வார்த்தையைக் கூனி சொல்ல, மங்கை உள்ளமும்—(அதைக் கேட்ட) கைகேயியின் மனமும், ஆற்றல்சால் கோசலை அறிவும் - கற்பவலிமை மிக்க கௌசலையின் அன்புணர்ச்சியும், ஒத்த - ஒத்திருந்தன; ஆல்: அசை; வேற்றுமை உற்றி லன் - (கைகேயி) மன வேறுபா டெய்தினுளல்லன்; (அவ்வாருகிய தன்மை) வீரன் தாதை - இரகுவீரனுடைய தந்தையான சக்கரவர்த்தி, அவன் இதயத்தின் புக்கு - அவன் மனத்திலே புகுந்து, ஏற்று - (அத னைத் தனக்கு இருப்பிடமாகக்) கொண்டு, இருக்கவே கொல் ஆம் - இருத்தலாலேயே போலும்!

இராமபிரான் முடி சூடுதலைக் கூனி தன் மன வேறுபாட்டாலே வேறு வகையாகக் கூறினும், கைகேயி இராமபிரான்பால் உண்மை யன்பு உடையளாதலோடு தசரதன் மகிழ்ச்சியையே தன் மகிழ்ச்சி யாகக் கொள்ளுதலும் உடைமையின், அச்செய்தி கேட்டு மகிழ்வுற்ற னளே யன்றி மனம் திரிந்தாளில்லை. அவள், கோசலையினும் இளைய ளாய், சக்கரவர்த்தியின் தனி அன்புக்குரியவளானமையின் 'மங்கை' என்ற சொல்லால் அவளைக் குறித்தார். இராமபிரான் முடிசூடுதலில், பெற்ற தாயான கோசலையைப் போலவே அயோத்தி நகரத்து மாதர் பலரும் மகிழ்ச்சியுற்றனரென்பதை, "மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார் கோசலை மனத்தை யொத்தார்" (கைகேயி சூழ்.66) என மேலே கூறுகின்றார். 'ஏற்றவன்' என வினையாலணையும் பெயராகக் கொண்டு, வீரன் தாதை புக்கிருத்தற்கேற்ற தகுதியுடையான் எனக் கூறுதலும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 1. மாற்றம் துரைசெய, மாற்றம் துரைத்தலும்.
2. ஆற்றல்சால் கௌசலை, மாற்றவன் கவுசலை; ஒத்ததால், ஏற்றதால்.
3. வேற்றுமை மற்றில்; வீரன்ருதையும், இராமன்ருதையும், வீரர் வீரனும், வீரர்வீரன்புக்கு.
4. ஏற்றவனிருதயத்து, ஏற்றவரிதயத்தில், ஏற்றவனிருதயத்தில், ஏற்ற வனிருதயத்து; இருக்கையேகொலாம், இருக்கவேன்கொலாம். (51

மணிமாலையை மந்தரைக்குப் பரிசளித்தல்

149. ஆயபே ரன்பெனு மளக்க ரார்த்தெழத்
தேய்நிலா முகமதி விளங்கித் தேசுறத்
தூயவ னுவகைபோய் மிகச்ச டர்க்கெலாம்
நாயக மனையதோர் மாலை நல்கினான் .

தூயவன் - மனத்தூய்மை யுடையளான கைகேயி, ஆய - தன் மனத்தே பொருந்திய, பேர் அன்பு எனும் அளக்கர் - (இராமன் பால் கொண்ட) பேரன்பென்னும் கடல், ஆர்த்து எழ - ஆரவாரித்து (பொங்கி) எழவும், (அதனால்) முகம் - அவளுடைய முகமாகிய, தேய்வு இலா மதி - (என்றும்) குறைதல் இல்லாத பூர்ணசந்திரன், விளங்கி தோன்ற - மேலும் அழகாக விளங்கவும், தேசு உற - (அத் தகைய முகத்திலே ஒரு) புத்தொளி மிகவும், உவகை போய் மிக .

உள்ளத்தில் உளதான பெருமகிழ்ச்சி கரைகடந்து போகவும், சுடர்க்கு எல்லாம் நாயகம் அணையது - (கோளும் விண்மீனும் முதலான) ஒளி கட்டுக்கல்லாம் தலைமை கொள்ளும் தகுதியுடையதான, ஓர் மாலை - ஒப்பற்றதொரு மணி மாலையை, நல்கினான் - (கூனிக்குக்) கொடுத்தான்.

இராமன் முடிகுடுதலாகிய உவகைச் செய்தி கேட்டு மிகப் பெரு மகிழ்ச்சி கொண்ட கைகேயி, அதனைச் சொன்ன கூனிக்கு, தன் பெரு மகிழ்ச்சியின் அறிஞறியாகப் பெருஞ்சிறப்புடைய மணிமாலையொன் றைப் பரிசாக அளித்தான் என்க. அகத்தினமுக முகத்தில் தெரியுமா தலால், அது புலப்பட அவள் முகத்தைச் சிறப்பித்தார். உவகை கூறினார்க்குப் பரிசளித்தல் இயல்பு. மேலே கோசலையும் அவ்வாறு செய்தல் காணலாகும். பாலகாண்டத்துள், இராமபிரானது திருமணச் செய்தியை வந்து சொன்ன தூதுவர்க்குத் தயரதன் பரிசளித்ததன்மை யும் காண்க: புறநா. 67 : 11-14; குளா. கல்யாண: 182-பார்க்க.

போய் மிக : ஒருபொருட் பன்மொழி.

(பி - ம்.) 1. அன்பினும்.

3. உவகை போன்மிகச், உவகை கைமிகச், உவகை மேற்பொங்கச், உவமைமீமிகச், உவகையான்மிகச்; சூழ்சுடர், கோட்டுகலாம்.

4. நாயகனணையதோர்.

(52)

கூனியின் செயல்

150. தெழித்தன ஞரப்பினள் சிறுகண் டயுக
விழித்தனள் வைதனள் வெய்து யிர்த்தனள்
அழித்தன ளமுதன ளம்பொன் மாலையால்
குழித்தன ணிலத்தையக் கொடிய கூனியே.

அ கொடிய கூனி - கொடுமை மிக்க அந்தக் கூனி, (பரிசின் பொருட்டுப் பெருமகிழ்ச்சிக்கு மாருகப் பெருஞ்சினங்கொண்டு) தெழித்தனள் - இரைந்தாள்; உரப்பினள் - அதட்டினாள்; சிறு கண் தீ உக - தன் சிறிய கண்களினின்றும் தீப்பொறி சிதற, விழித்தனள் - (கைகேயியை) உறுத்துப் பார்த்தாள்; வைதனள் - (அவளை)வைதாள்; வெய்து உயிர்த்தனள் - வெப்பமாகப் பெருமூச்சுவிட்டாள்; அழித்தனள் - (தன் கோலத்தைக்) கெடுத்துக்கொண்டாள் (அலங்கோல மாக்கிக் கொண்டாள்); அழுதனள் - வாய்விட்டழுதாள்; அம் பொன் மாலையால் = (பரிசாக அளித்த) அழகிய பொலிவு பெற்ற மாலையால், நிலத்தை குழித்தனள் - (அதை வீசி எறிந்து) தரையைக் குழிபடச் செய்தாள். ஏகாரம்: ஈற்றசை.

மந்தரை, இராமபிரான் முடிகுடுதல் தகாதென வற்புறுத்த வந்தவ ளாதலின், கைகேயி கொடுத்த பரிசை அவமதித்துத் தன் கொடுமை யைப் பலவாறு புலப்படுத்துகின்றாள். அவள் கைகேயியின் அன்புக் குரியவளாதலால், அவ்வுரிமையாலே, தன் செயல்குறித்துச்

சிறிதும் கூசினுளல்லள். மாணையை எறிந்த விசையால் தரை குழிவுற்றது என்றது அவள் சின மிகுதியைப் புலப்படுத்தியவாறு. மணிகளைப் பொன்னிற் பதித்துச் செய்யப்படுதலின் பொன்மாணையெனப்பட்டதெனலுமாம். மந்தரைக்கு, உடற்கூனலோடு பிற அங்கங்களும் அழகற்றன என்பார் 'சிறுகண்' என்றார். அவள் உடல், உள்ளம், குணம், செயல் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் சிறுமையும் கொடுமையும் உடையவள்.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம.) 1. தெழித்தனளார்த்தனள், உயிர்த்தனள், உயிர்ப்பினள்; சிறுக்கண்.
2. வைத்தனள்.
3. அழித்தனள் சிரித்தனள். (53)

மந்தரை கூறுதல்

151. வேதனைக் கூனியின் வெகுண்டு நோக்கியே
பேதை நீ பித்திநிற் பிறந்த சேயொடு
மாதூயர்ப் படுகநா னெடிதுன் மாற்றவள்
தாதியர்க் காட்செயத் தரிக்கி லேனென்றாள்.

வேதனை கூனி - மனவேதனை கொண்ட அந்த மந்தரை, பின் - பின்னும், வெகுண்டு நோக்கி - (கைகேயியைச்) சினந்து பார்த்து, நீ பேதை - நீ அறிவி, பித்தி - பைத்தியக்காரி; நின் பிறந்த சேயொடு - உனக்குப் பிறந்த மகனோடு (நீயும்), நெடிது - நெடுங்காலம், மாதூயர்ப் படுக - பெருந்துயர முறுவாயாக; நான் - உன் மாற்றவள் தாதியர்க்கு ஆள் செய - உன் மாற்றாளான கோசலையின் தாதியர்க்குத் தாதியாகி ஏவல் செய்ய, தரிக்கிலேன் - பொறுக்க மாட்டேன், என்றாள் -

இதுமுதல் ஒன்பது பாடல்களால், கூனி கைகேயியைத் தன் கருத்துக்கு இயைவிக்க முயலுதல் கூறப்படும்.

கூனி, முன்பு இராமபிரான் கைவிலிலுண்டையுண்டதனாலான மன வேதனையோடு, இப்போது கைகேயி தன் கருத்துக்கு இயையாள் போலும் என்ற ஐயத்தால் வேதனை மிக்கவளாதலின், 'வேதனைக் கூனி' என்றார்; பிறர்க்கு வேதனை தரும் கூனி என்றலும் பொருந்தும். பேதை - வெள்ளை மனம் உடையவள். பித்தி - பித்துடையவள். 'இராமன் முடிசூடுதலால், கோசலை இன்னும் மேன்மை பெற்றவளாவள்; அப்போது நீயும்பிறரும் கோசலைக்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்க நேரும். பரதனும் உயர்வற்றவனாவன். அவ்வாறிருக்க நீ மனமொப்பினும், நான் அவளுடைய தாதியர்க்கும் தாதியாகிக் கீழ் நிலையுற்றிருக்கத் தரியேன்' என்று கைகேயியின் மனம் மாறுதற்குரிய வகையில் உரையாடுகின்றாள். வாழ்நாள் முழுதும் கீழ்நிலை யுற்றிருத்தல் வேண்டும்

- (பி. ம.) 1. வெகுண்டு நோக்கியப், வெதுண்ட நோக்கியப்.
2. பேதையைப் பித்திரிற், பேதையைப் பித்தினிற், பேதை நீ பித்திரிற்,
பேதை நீ பித்தினிற், பேதை நீன் வயிற்றினில், பேதைமைப் பித்திரிற்:
பிரிந்த.
3. நீ துயர்ப்படுக நான், நீ துயருழக்க நான், நீ துயர்ப்படுந்தரம், மாதூயர்
படுகநான்; நெடிதுமற்றவள். (54)

152. சிவந்தவாய்ச் சீதையுங் கரிய செம்மலும்
நிவந்தவா சனத்தினி திருப்ப நின்மகன்
அவந்தனாய் வெறுநிலத் திருக்க லானபோ
துவந்தவா றென்னிதற் குறுதி யாதென்றான்.

சிவந்த வாய் சீதையும்—, கரிய செம்மலும்-கருநிறமுடைய இராம
னும், நிவந்த ஆசனத்து - உயர்ந்த சிங்காசனத்தின்மேல், இனிது
இருப்ப - இனிதாக வீற்றிருக்க, நின் மகன் - உன் மகன் பரதன், அவந்
தன் ஆய் - கீழ்ப்பட்டவனாகி, வெறும் நிலத்து இருக்கல் - வெறுந்தர
யில் இருக்கும் நிலை, ஆனபோது-உண்டாகியிருக்கும்போது, இதற்கு -
இம்முடி சூடுதலுக்கு, உவந்த ஆறு என் - நீ மகிழ்ச்சி கொள்ளுதல்
எங்ஙனம்? உறுதி யாது - (இதனால் உனக்கு வரும்) நன்மை யாதுளது?
என்றான்—.

இது முதல் ஐந்து பாடல்களில் எழுவாய் வருவித்துரைக்க.

‘இராமன் முடிகுடுவானாகில், சீதையும் பட்டத்தரசியாகிப் பெரு மிதமுற்றுச் சிங்காதனத்தின்மேல் இராமனுடன் ஒருங்கிணைந்து வீற்றிருப்பாள். அப்போது உன் மகன் பரதன் அவர்களெதிரிலே கைகட்டித் தலைகுனிந்து நிற்கவேண்டிய நிலை வந்தெய்தும். இராமனோடொத்த உரிமையுள்ள பரதன் நிலை அவ்வாருகும்போது அவனுக்கும் உனக்கும் தாழ்வேயாகும். உயர்வு எவ்வாற்றினும் இராமன், நீ இப்போது மகிழ்வது எனக்கு வியப்பையே தருகின்றது’ என்று பேத உபாயத்தை ஆளுகின்றாள் கூனி.

சிவந்த வாய் என்ற அடை, இனிதிருத்தற் சிறப்பைக் குறிக்கும். பரதன் என்றது, 'நின்மகன்' என்றது கைகேயியின் மனவெழுச்சியைத் தூண்டுகு.

அவந்தன் = அவந்தியன் - பிறரால் வணங்கப்படாதவன்; 'அவத்
தன்' என்பதன் திரிபென்றலுமாம்; அவத்தன் - வீணாவன்.

கரிய செம்மல் : பால. 406.

- (பி - ம.) 2. ஆசனத்தினில், ஆசனத்தின்மேல்; இருக்க மின்மகன், உன்மகன்.
 3. அவந்தனாய் வறுமில்த்து, அவந்தனல் வெறுமில்த்து; இருக்கவான போது.
 4. என்னிதன், என்னிதில், என்னிதின்; அளிதினும், எளிதினும்; உணர் வயிராதென்றார். (55)

153. மறந்திலன் கோசலை யறுதி மைந்தனும்
 சிறந்தனன் நிருவினிற் நிருவி னீங்கினுன்
 இறந்தில னிருந்தன னென்செய் தாற்றுவான்
 பிறந்திலன் பரதனீ பெற்ற தாலென்றான்.

கோசலை—, உறுதி மறந்திலன் - (தனக்கு) உறுதியைத் தேடிக்கொள்வதில் அயர்ந்திலன்; (அதனால்) மைந்தனும் - அவன் மகன் இராமனும், திருவினின் சிறந்தனன் - அரசுச் செல்வத்தாற் சிறப்படைகின்றான்; பரதன்—, நீ பெற்றதால் - நீ (அவனை மகனாகப்) பெற்றதனால், திருவின் நீங்கினுன் - செல்வச் சிறப்பின் நீங்கினுன்; இறந்திலன் இருந்தனன் - இறவாமல் (நடைப்பிணம் போல) இருப்பவனாவான்; என் செய்து - (அவன்) என்ன உபாயம் செய்து, ஆற்றுவான் - (தன் இழிநிலையால் வருந்துயரை) ஆற்றிக் கொள்வான்? பிறந்திலன் - (அவன் இவ்வுலகத்தில் பிறந்தும்) பிறவாதவனே யாவான்; என்றான்—.

‘கோசலை, தன்மகன் அரசெய்துதலில் விழிப்புடனிருந்து, தன் கணவனைத் தூண்டி அதனை நிறைவேற்றிக்கொண்டான்; நீயோ, அது செய்யாமல், உன்மகனையுங் கெடுத்து நீயுங் கெடுகின்றாய். அதனை உணராது இப்போது பெருமகிழ்ச்சியும் கொள்கின்றாய். உன் பேதைமை இருந்தவாறு என்!’ என்பது பட மொழிகின்றான் கூனி. இவை இவள் கற்பனையே. இராமன் முடிசூடுதல் தந்தையின் உறுதியால் நிகழ்வதொருதலால், அதனைத் தவிர்த்துத் தன்னை உயர்த்திக் கொள்ளல் பரதனால் ஆவதன்று; எனவே, அவன் தனக்குத் தாழ்வால் வருந்துயரை ‘என் செய்து ஆற்றுவான்’ என்றான். அரசுச் சிறப்புக்கு உரிமையோடு பிறந்தும், அஃதெய்துதலின்றித் துயரோடு பயனற்ற வாழ்க்கை நடத்த இருத்தலால், பரதன் தான் பிறந்ததன் பயனை அடையாமல் பிறந்திலனாவான். ‘மாற்றாள் திறமையுள்ளவன்; நீ அஃதில்லாதவன்’ என்று ஒரு பெண்ணிடம் கூறினால், பொருமையால் அவள் மனம் தூண்டப்படுதல் உலக இயல்பு. இதனையே கைகேயியிடம் எதிர்நோக்குகின்றான் கூனி.

பிறந்திலன் பரதன் : “பிறந்தில னென்பதிற்பிறிதுண் டாகுமோ” (28). இறந்திலன் : முற்றெச்சம். முற்றுக்கள் தெளிவுபற்றி வந்த காலமயக்கங் கொண்டன.

- (பி - ம.) 2. சிறத்த நற்றிருவினிற் நிருவி மெய்தினுன், சிறத்தனன் மின்மகன் நிருவி னீங்கினுன், திருவுநீங்கினுன்.

3. இறந்திலனிருந்திலன், இறந்திலனிற்றந்திலன், இறந்திலனின்னதில்.
4. பரதனிற்பெறுதலால், பரதனி பெறுதலால், பெறுதலான். (56)

154. சரதமிப் புவியெலாந் தம்பி யோடும்
வரதனே காக்குமேல் வரம்பில் காலமும்
பரதனு மிளவலும் பதியி னீங்கிப்போய்
விரதமா தவஞ்செய விடுத னன்றென்றாள்.

வரதனே - அந்த இராமனே, தம்பியோடும் - தம்பியான இலக்கு வனுடன் கூடி, இ புவி எலாம் - இந்தப்பூமி முழுவதும், வரம்பு இல் கால மும் - அளவற்ற காலமெல்லாம், காக்குமேல் - ஆள்வானாயின், சரதம் - உண்மையாக, பரதனும் இளவலும் - பரதனும் அவன் தம்பியான சத்துருக்கனும், பதியின் நீங்கி போய் - நகரத்தை விட்டு (வனத்திற்குப்) போய், விரதம் மாதவம் செயவிடுதல் - விரதத்தையுடைய பெருந் தவம் செய்யும்படி அனுப்பி விடுதல், நன்று என்றாள் - நல்லதாகும் என்றாள்.

பரதனும் அரசுக்குரிமை பூண்டவனாதலால், அவனுக்குப் பாதி இராச்சியம் பகிர்ந்தளித்தல் வேண்டும்; அல்லது இராமனும் பரதனும் ஒவ்வொரு குறித்த காலவளவு தனித்தனியே அரசாள வேண்டும். இவ்வாறின்றி இராமனே முழுமையும் ஆள இருக்கின்றமையின் புவி யெலாம் என்றும், வரம்பில் காலமும் என்றும் விதந்து கூறினாள். இராமனும் இலக்குவனும், பரதனும் சத்துருக்கனும் இளமைமுதல் இவ்விருவராக இணைந்தே பழகி வந்தமையின் (பால. 807, 808 பார்க்க) இங்கும் அவ்வாறு இணைத்துக் கூறினாள். உரிமையுள்ளவன் அதனை இழந்து தாழ்வுற்று நகரில் இருத்தவினும் காடேகுதலே நன்று என்றாள். விரதம் - பட்டினியும் நோன்பும் உடைமை, இவை தவத்திற்கு அங்க மானவை. மேலே பரதன் நாடாளவும் இராமன் காடாளவும் வகை செய்யப் போகும் கூனி இப்போது இதனைக் கூறினாள். ஒருவர் நாடாள் மற்றவர் காடாளுதல் என்னும் எண்ணத்தைக் கைகேயியின் உள்ளத் தில் முன்னதாகவே விதைக்கின்றாள்.

- (பி - ம) 1. தம்பியோடுமில், தம்பியோடுமே.
2. வரதனே காக்குமால், வரதனே புரக்குமேல், வரதனுக்காக்குமேல்.
4. தவஞ்செய விடுத்தல், விடுகை, தவஞ் செய்து விடுதல். (57)

155. பண்ணுறு கடகரிப் பரதன் பார்க்கன்
கண்ணுறுங் கவினரா யினிது காத்தவம்
மண்ணுறு முரசுடை மன்னர் மாலையில
எண்ணுறப் பிறந்தில னிறத்த னன்றென்றாள்.

பண் உறு - அலங்கரிக்கப் பெற்ற, கடம் கரி - மதயானையையுடைய, பரதன் - நம்முடைய பரதன், பார்க்கன் கண் உறும் கவினர் ஆய் -

பூமிதேவி காண்பதற்குரிய அழகுடையவர்களாய், இனிது காத்த - இனிதாக நாட்டை ஆண்ட, அ-அந்த, மண் உறு முரசு உடைய, மார்ச்சனை யமைந்த பேரிகைகளையுடைய, மன்னர் - (இட்சுவாகு குலத்து) மன்னர்களின், மாஸையில் எண் உற - வரிசையில் வைத்து எண்ணுதற்குப் பொருந்த, பிறந்திலன் - (அத்தகைய பேறு உடைய னாகப்) பிறக்கவில்லை; (ஆதலால்) இறத்தல் நன்று - (அவன் இனி உயிர் வாழாமல்) இறந்து படுதலே நல்லதாகும், என்றான்.—

அரசகுமரனாகிய பரதன் யானையேற்றம் முதலியன பயின்றவனாதலின் யானையை உடையவன் ஆனான். கரி போன்ற பரதன் என்றலும் பொருந்தும். அரசர் நிலமக்களுக்கு நாயகராகும் நிலையுள்ளவராதலின் அம்மகள் அவர் கவினை நோக்குவதாகக் கூறினான்.

அரச குலத்திலே பிறந்து நல்லிலக்கணங்களும் அமையப் பெற்றோராயினும் முடிசூடி அரசெய்துவோர் பெயர்களே என்றும் எண்ணப்படும். அத்தகுதி பெற்றோர், குலமுறை கிளத்து படலத்துட் கூறப்பெற்ற அரசர்கள்; அவ்வரிசையில் இராமன் வைத்தெண்ணப் பெறுவான். பரதன் அவ்வாறெண்ணப்பெறான். ஆதலால், மிக்க சிறப்புற்ற இக் குலத்திலே பிறந்தும், அரசரின் வரிசையில் வைத்தெண்ணப் பெறும் பேறு பெறாத பரதன், இருந்தும் இல்லாதவனே, இந்நிலையில் உள்ளவன் இறத்தலே நன்று என்று நெடுந்தொலைவு செல்கின்றது கூனியின் கற்பனை.

- (பி - ம்.) 1. பண்ணுறும். 2. கண்ணுறும்; கவினனாய், கவிகையின்; காத்தவ, காக்கவம், காப்பவோர், காப்பதோர்.
3. மண்ணுறு முலகிடைமாலையின்.
4. பிறத்ததின்; நன்றோர். (58)

156. பாக்கியம் புரிந்திலாப் பரதன் றன்னைப்பண்
டாக்கிய பொலங்கழ லரச னுணையால்
தேக்குயர் கல்லதர் கடிது சேணிடைப்
போக்கிய பொருளெனக் கின்று போந்ததால்.

பாக்கியம் புரிந்து இலா - (முற் கூறியவாறு அரசனாதற்குரிய) நல் வினை செய்யாத, பரதன் தன்னை - பரதனை, பொலம் ஆக்கிய கழல் அரசன் - பொன்னாலாக்கிய வீரக்கழலையணிந்த தயரத மன்னன், பண்டு-முன்னே, தேக்கு உயர் கல் அதர் - தேக்கு மரங்கள் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள கற்கள் நிறைந்த வழியினையுடைய, சேண் இடை - நெடுந்தொலைவில் உள்ள கேகய நாட்டுக்கு, ஆணையால்-தன் கட்டளையால், கடிது போக்கிய பொருள் - விரைந்தனுப்பியதன் உட்கருத்து, எனக்கு இன்று போந்தது - எனக்கு இப்போது மனத்தில் உதித்தது.
ஆல் : அசை.

‘என்றும் இராமன்பால் தனிப்பற்றுள்ளம் கொண்ட நம் அரசர், குமாரர்கள் திருமணம் முடிந்து வந்தவுடனே இராமனுக்கு முடிசூட்டுதலை மனத்துட்கொண்டு, பரதன் இங்கிருப்பது ஒருகால் அதற்கிடையூறுதல் கூடும் என்ற அச்சத்தாலே அவனைக் கேகய நாட்டுக்கு விசைந்தனுப்பியுள்ளார்’ என்ற உண்மை இப்போது எனக்குப் புலனாகின்றது என்றான். காக தாலிய நியாயமாக, இதுவும் இவள் கற்பனைக்குப் பொருந்துவதாயிற்று. பரதன் அப்போது தன் மன விருப்புடன் சென்னுனிலை, தந்தையின் ஆணை காரணமாகவே சென்னுன். அவ்வாறு அவனை ஆணையிட்டு, விரைந்தும் அனுப்பிவைத்தார் அரசர் என்பான், ‘ஆணையால் சேணிடைக்கடிது போக்கியபொருள்’ என்றான். பரதன் கேகய நாடு செல்லுங்கால், இராமபிரானைப் பிரிய மனமின்றித் தந்தையின் ஏவலாலேயே சென்னுன் என்பது, ‘ஏவலு மிறைஞ்சிப்போயிராமன் சேவடிப், பூவினைச் சென்னியிற் புனைந்து போயினான், ஆவியங் கவனல தில்லை யாதலான், ஓவலி லுயிர்பிரிந் துடல்சென்றென்னவே’ (பால. 1387) என்பதனால் அறியலாம்.

- (பி - ம்.) 1. புரிந்திலன், புரிவொட்பு.
3. தேக்குறு, தேக்கிய; கல்லதர் கெடிது, கல்லதர்க்கடிது, கவறதர்க்கடிது.
4. போக்கிய பொருளுனக்கு, போக்கிய பொருளென, போக்கிய திப்பொருள்; என்று போந்ததால், இன்று போயிற்றால், இன்று போய்த்தென்னுள், இன்று போந்தென்னுள். (59)

157. மந்தரை பின்னரும் வகைந்து கூறுவாள்
அந்தரந் தீர்ந்துல களிக்கு நீரினால்
தந்தையுங் கொடியனற் ருயந் தீயளால்
எந்தையே பரதனே யென்செய் வாயென்னுள்.

மந்தரை—, பின்னரும் - மேலும், வகைந்து கூறுவாள் - (கைகேயிக்கு ஏற்கும் முறையில்) வகைப்படுத்துச் சொல்பவளாய், அந்தரந் தீர்ந்து - நடுவுநிலை தவிர்ந்து, உலகு - நாட்டை, அளிக்கும் நீரினால் - (இராமனுக்கே) கொடுக்கும் தன்மையினால், தந்தையும் கொடியன் - தந்தையும் (உன்பால்) கொடுமையுடையவனாகின்றான்; நல் தாயும் - பெற்ற தாயும், தீயன் - கொடியளாகின்றான்; எந்தையே, பரதனே- என் அப்பா பரதா, என் செய்வாய் - நீ யாது செய்வாய்? என்று—.

பரதன்பால் மிக்க பரிவுடையாள் போல நடக்கும் கூனி, அவன் எதிரில் இல்லாதபோதும், அவனை முன்னிலைப்படுத்தி, ‘தந்தையும், பெற்ற தாயும் உன்பால் பரிவிலராகின்றனர்; ஒத்த உரிமையையுடைய நம்மிருவரும் ஒருவனுக்கே நாடு முழுமையும் தந்தை அளிக்கின்றான்; நின்னைப் பெற்ற தாயும், உனதுரிமையை நீ பெறமுயலாது வாளாவிருத்தலோடு, மாற்றான் மகன் நாடு பெறுதலில் பெருமகிழ்ச்சியும் கொள்கின்றான். இவ்வாறு இருவரும் உன்பால் பரிவிலராகியுள்ள நிலையில்,

நீ யாது செய்வாய்? உன் கதி யாதாகுமோ?' எனக் கூறி அரற்றுக்கின்ருள். கைகேயியின் மனம் திரிவுறத்தக்க முறையில், வகைப்படுத்திக் கூறப்படுவன இவை யாதலால், 'வகைந்து கூறுவான்' என்றார்.

- (பி - ம்.) 1. வகுத்துக், வரைந்து.
2. அந்தரத்திருந்துலகு, அந்தரத்திறந்துலகு, அந்தரம் தீர்த்துலகு, அந்தரத்தீர்த்துனக்கு; நீரினான், நீர்மையால், நீர்மையத், நீர்மை செய், நீரால்.
3. எந்தையும்; கடியனற்றாயும், கொடிய நற்றாயும் நியவன்.
4. என்செய்தா யென்றான், என்செய்தாற்றுவாய். (60)

158. அரசரிற் பிறந்துபின் னரச ரில்வளர்ந்
தரசரிற் புகுந்துபே ரரசி யானநீ
கரைசெயற் கருந்துயர்க் கடலில் வீழ்கின்றாய்
உரைசெயக் கேட்கிலை யுணர்தி யோவென்றான்.

அரசர் இல் பிறந்து - அரசர் குடியிலே பிறந்து, பின் அரசர் இல் வளர்ந்து - பின்பு (உரிய பஞுவம் வருமளவும்) அரண்மனையிலேயே வளர்ந்து, அரசர் இல் புகுந்து - அரசர் குடியிலே வாழ்க்கைப்பட்டு, பேர் அரசி ஆன நீ - சக்கரவர்த்தியின் பட்டத்தேவியாகும் பேறு பெற்ற நீ, கரைசெயற்கு அரு - கரை காணுதற்கரிய, துயர் கடலில் வீழ்கின்றாய் - பெருந்துயரமாகிய கடலில் (இப்போது) விழவிருக்கின்றாய்; உணர்தியோ - (இந்நிலையை நீ) உணர்கின்றாயோ? (உணர்ந்திலை); உரைசெய - நான் எடுத்துச் சொல்லவும், கேட்கிலை - என்னுரையைக் கேட்கின்றாயல்ல; என்றான்—.

'நீ அரசர் குடியில் சிறப்போடு பிறந்து வளர்ந்து, அதனினும் மேலான இடத்திற் புகுந்து சக்கரவர்த்தியின் பட்டத்தேவியுமாகியிருந்தும், உன் மகளை அரசரிமை பெறுவித்து நீயும் மேன்மையடையும் வகையை நீயே உணர்ந்திலை, நான் சொல்லியும் கேட்கிலை; நான் வருந்தி என் செய்வது!' என்று மிகவும் குறைப்படுகின்றான் கூனி. 'தனக்கேயுந் தெரியாது; சொன்னாலுங் கேட்பதில்லை' என்ற முதுமொழியை நினைப்பூட்டுகின்றது இது. 3-ஆம் அடியின் விளக்கம் மேலே 168-ஆம் பாடல் முதலியவற்றில் காண்க. வீழ்கின்றாய்: தெளிவு பற்றி வந்த காலமயக்கம்.

- (பி - ம்.) 1. அரசரிற் பிறந்து, அரசனிற் பிறந்து, அரசரிற்பிறந்த கல், அரசனில் வளர்ந்து; அரசினீ வளர்ந்து.
2. அரசரிற் புகுந்து, அரசனிற் புகுந்து, அரசரிற் சிறந்த; அரசினான், அரசிலாத.
3. கடலில் ஆழ்கின்றாய், கடலுள் வீழ்கின்றாய், கடலின் வீழ்கின்றாய்.
4. கேட்கலை; உணர்விலோர். (61)

159. கல்வியு மிளமையுங் கணக்கி லாற்றலும்
 வில்வினை யுரிமையு மழகும் வீரமும்
 எல்லையில் குணங்களும் பரதற் கெய்திய
 புல்லிடை யுகுத்தநல் லமுதம் போலுமால்.

கல்வியும் - கல்வியறிவும், இளமையும் - இளமைப்பருவச் சிறப்பும், கணக்கு இல் ஆற்றலும் - வரம்பற்ற செய்வினைத் திறனும், வில் வினை உரிமையும் - வில் தொழில் நேர்ச்சியும், அழகும் - (இளமைக்கேற்ற) நல்லழகும், வீரமும்—, எல்லை இல் குணங்களும் - அளவில்லாத பல நல்ல குணங்களும் (ஆகிய), பரதற்கு எய்திய - பரதனுக்குப் பொருந்திய நலன்களெல்லாம், புல் இடை உகுத்த - இழிவான (தூய்மையற்ற) இடத்திலே சிந்திய, நல் அமுதம் போலும் - நல்ல தேவாமிருதம் போல் ஆகின்றன. ஆல்: அசை.

‘பரதன், இராமனுக்கு எவ்வகையிலுந் தாழ்விலனாகி. அரசுக்குரிய எல்லா நலன்களும் எய்தப் பெற்றவன்; அவன் அரசெய்தினன்றி அவை யெல்லாம் வெளிப்படத் தோன்றி விளங்காவாதலால், அவை சிறிதளவும் எடுத்துப் பயன்படுத்தத் தகாத தூய்மையற்ற இடத்திலே கொட்டிய அமுதம் போலாகின்றன’ என்கிறார். புன்மை - தூய்மையற்ற தன்மை. இடை - இடம். புல்லிடை - புல்லிலே என்றலுமாம். எய்திய: வினையாலணையும் பெயர். புல்லிடை யுகுத்தல்: “வில்வினும் வாளினும் விரிந்த வாண்டொழில், புல்லிடை யுகுத்தவன்” (பள்ளி படைப். 113).

- (பி - ம்.) 1. கணக்கினுற்றலும்.
 2. வில்வினையுடைமையும், வில்விமையுரிமையும்.
 3. பரதற்கேயது, பரதற்கேயதுபு.
 4. புல்லிடை யுக்கநல், புல்லிடை யுக்கமது, புல்லிடை யுகுத்தமது, புல்லிடை யுக்கமது, புல்லிடை யுக்கன, புல்லிது புல்லும்; ஏயும் போலென்றார், ஏயும்போலுமால், போலுமாலென்றார், அமுதம் போலென்றார்.
 (62)

கைகேயி கூறுதல்

(கவிநிலைத்துறை)

160. வாய்க யப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்
 காய்க னுற்றலை நெய்சொரிந் தெனக்கதங் கனற்றக்
 கேக யர்க்கிறை திருமகள் கிளரிள வரிகள்
 தோய்க யற்கண்கள் சிவப்புற நோக்கினள் சொல்லும்.

மந்தரை—, வாய் கயப்பு உற - (சொன்ன தன்னுடைய) வாயும் கசக்கும்படி, வழங்கிய - (இதுவரை) வரையாது சொல்லிய, வெம் சொல் - கொடுஞ் சொற்கள், காய் கனல்தலை - எரிகிற நெருப்பிலே, நெய் சொரிந்தது என - நெய்யை ஊற்றினுற்போல, கதம் கனற்ற -

அயோத்—9

சினத்தீயை எழுப்ப, கேகயைக்கு இறை திருமகள் - கேகய நாட்டரசன் திருப் புதல்வியாகிய கைகேயி, கிளர் இள வரிகள் தோய் - விளங்கு கின்ற மெல்லிய செவ்வரிகள் பரந்த, கயல் கண்கள் - கயல் மீனைப் போன்ற (தன்) கண்கள், சிவப்பு உற - (சினத்தால்) சிவக்க, நோக்கினுள் - (கூனியை உறுத்துப்) பார்த்தவளாய், சொல்லும் - சொல்லுகிறாள்.

கைகேயி கூனியை வெறுத்துச் சினந்து சொல்லியவை, மேலே நான்கு பாடல்களால் கூறப்படும்.

மந்தரையின் சொற்கள், கோசலை, இராமபிரான் என்ற பழுதற்ற வர்களுக்குப் குற்றங்கற்பித்தனவாதலால், அவற்றைச் சொன்ன அவள் வாயே கசப்பெய்தத் தக்கவை யென்றார். அத்தீய சொற்கள், கைகேயி யின் நன்மனத்துட் சினத்தீயை முதற்கண்ணே மூட்டின; மேலும் அவள் தொடர்ந்து கூறியவை, தீயில் நெய் சொரிந்தாற்போலாயின. ஆதலால், 'காய்கனற்றலை.....கதங்கனற்ற' என்றார். கைகேயியின் நல்லியல்பு குறித்துத் திருமகள் என்றார். கொடுஞ் சொற்களை மந்தரை வரையாது கூறினமையை 'வழங்கிய' என்ற சொல்லாற்றல் குறிக்கும்.

சொரிந்தென: தொகுத்தல் விகாரம்:

- (பி - ம்.) 1. மைந்தரை; கொடுஞ்சொல், செஞ்சொல்.
2. காயெரித்தலை; நெய்சொரிந்தாலெனக்; கனற்று, கனன்ற.
3. கேகயத்திறை; இளவகிர் கள்.
4. செவப்புற, சேப்புற.

(63)

161. வெயின்மு றைக்குலத் திறையவன் முதலிய மேலோர் உயிர்மு தற்பொரு டிறம்பினு முரைதிறம் பாதோர் மயின்மு றைக்குலத் துரிமையேய் மனுமுதன் மரபைச் செயிர் றப்புலைச் சிந்தையா லென்சொனாய் தீயோய்.

(கைகேயி மந்தரையை நோக்கி), தீயோய் - கொடியவனே, வெயில் முறை குலத்து - சூரியன்முதல் முறையாக, வந்த குலத்தில் உதித்த, இறையவன் முதலிய மேலோர் - நம் அரசன் முதலாகிய முன்னோர் பாவரும், உயிர்முதல் பொருள் திறம்பினும் - தம் உயிர் முதலான பொருள்களே மாறுபடினும் (அழிவதாயினும்), உரை திறம் பாதோர் - தமது வாக்குத் தவருதவராவோர்; மயில் முறை குலத்து உரிமை ஏய் - மயிலின் முறையைக் கொண்ட குலத்துரிமை பொருந்திய, மனுமுதல் மரபை - மனுமுதலாக வந்த இக்குலத்துக்கு, செயிர் உற - இழுக்கு உண்டாகும்படி, புலை சிந்தையால் - (உனது) இழிவையுடைய புத்தியால், என் சொனாய் - என்ன வார்த்தை சொன்னாய்?

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் தொடர்ந்து 164-ஆம் பாட்டின் இறுதியில் உள்ள 'என்றான்' என்பது கொண்டு முடியும்.

'முத்த புதல்வனே முடிசூடி அரசானதல் சூரிய குலத்திலே தவருது வந்த முறையாகும். அம்முறைப்படி இராமனுக்கு முடி

சூட்டுதலை மேற்கொண்ட நம் அரசர், அவனுக்கு முடிசூட்டுவதாகச் சொன்ன சொல் எவ்வகையிலும் பிறழார். இக்குலத்து முன்னோரும் தம்முயிர் போவதாயினும் சொன்ன சொல் தவறார்; அங்ஙனமாக, நீ உனது அற்பப் புத்தியால் தகாத சொற்களைச் சொல்லுகின்றாய், கொடியவளே!' என்று மந்தரையைக் கடிந்தனர் கைகேயி. "மூத்தவ னிருக்கவே முறைமை யானிலங், காத்தவ ருளரெனந் காட்டிக் காண்டிரால்' (அயோத். 958; ஆறுசெல். 16).

மேலோர் - மேன்மையுடைய முன்னோர். உயிரினும் சிறந்த பொருள் இன்மையால் 'உயிர் முதற் பொருள்' என்றனர். 'மயில் முறை' என்றது, மயில் ஒன்று, பல முட்டைகளிட்டுக் குஞ்சு பொரித்தாலும், அவற்றுள் மூத்த பார்ப்புக்கே பொன்னிறத் தோகை முளைத்து வளர்த லாகிய முறை. மூத்தவனே அரசுக்குரியவன் என்பதற்கு இது கூறப் பட்டது. "பலாவம் பொழிவின் ஒருதா யுயிர்த்த பலமயிற்கும், கலாவம் புனைந்த களிமயில் மூத்த தெனக்கருத" (தணிகைப். களவுப். 244) என்பது காண்க. சூரியன் புதல்வனாகிய மனுவே முதன்முதல் அரச னாகிப் பல நீதிகளையும் வகுத்து முறைப்படி ஆண்டவனாதலால், 'மனு முதல் மரபை' எனப்பட்டது.

மரபை - மரபுக்கு; வேற்றுமை மயக்கம். சொனாய் : தொகுத்தல்.

'மயின்முறைக்குலத் தூய்மையை' என்ற பாடத்திற்கு, 'நான் பிறந்த குலமாகிய கேகய அரசன் மரபின் தூய்மையை' என்று பொருள் கொள்க.

- (பி - ம.) 1. முறைக்குலக் கதிரவன், முதற்குலக் கதிரவன், முறைக்குலத் திறைவனை, முறைக்குலத் திராகவன், முறைக் கதிரவன் முதல், முதலினை, முதலினர்; விளங்கிய.
2. முதற்பொருட் டிறம்பினும், முதற்பொரு டறப்பினும், முறைப் பொரு டிறம்பினும்; முறை திறம்புதோர்.
3. மயின்முதற் குலத்து; உரிமையை மனுமுதல், மனுகுல.
4. செயிருறப்புலச், செயிருறைப்புலச், செயிருறைப்புலச், செயிர் முறைப் புலச்; சிந்தையான், சிறுமையால்; என் சொன்னாய்; நீ போய்.

(64)

162. எனக்கு நல்லையு மல்லையீ யென் மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையு மல்லையத் தருமமே நோக்கின்
உனக்கு நல்லையு மல்லையந் தூழ்வினை தூண்ட
மனக்கு நல்லன சொல்லினை மதியிலா மனத்தோய்.

(கைகேயி பின்னும் மந்தரையை நோக்கி) நீ—, எனக்கு நல்லையும் அல்லை - எனக்கு நல்லவனும் ஆகாய்; என் மகன் பரதன் தனக்கு நல்லை யும் அல்லை - என் மகன் பரதனுக்கும் நல்லவன் ஆகாய்; அ தருமமே நோக்கின் - அவ்விராச தருமத்தைப் நோக்குங்கால், உனக்கு நல்லையும் அல்லை - உனக்கே (நீ) நல்லவனும் ஆகாய்; மதி

இலா மனத்தோய் - அறிவற்ற மனமுடையவளே, ஊழ்வினை தூண்ட - உனது தீயுழ்வினை உன்னைத் தூண்டுதலால், வந்து - இங்கே வந்து, மனக்கு நல்லன சொல்லினை - (உன்) மனத்துக்கு நல்லனவாகத் தோன்றியவற்றைக் கூறினாய்.

‘நீ எனக்கும் என் மகனுக்கும் நன்மை சொல்வதாக உன் மதியினத்தாலும் ஊழ்வினை தூண்டுதலாலும் உன் மனத்தில் எண்ணிக் கொண்டு இங்கு வந்து ஏதேதோ சொன்னாய்; அவையெல்லாம் முறையும் அல்ல; எமக்கு நன்மை தருவனவும் அல்ல. உனக்கே தீமை தருவனவாம்; உன் மனம் இவற்றையெல்லாம் மதியாதாயிற்று’ என்றாள்.

அ : உலகறி சுட்டு. மனக்கு : அத்துச் சாரியை பெறுது வந்தது.

- (பி - ம.) 2. அல்லையித், அல்லை நீ; நோக்கில்.
3. அல்லை நீ யூழ்வினை.
4. நல்லன சொல்லினாய், வந்தன சொல்லினை; மதியிலு மறந்தாய், மதியிலி மறந்தாய், மதியிலி மனத்தாய், மதியின மறந்தாய். (65)

163. பிறந்தி றந்துபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழே
நிறந்தி றம்பினு நியாயமே திறம்பினு நெறியின்
திறந்தி றம்பினுஞ் செய்தவந் திறம்பினுந் செயிர்தீர்
மறந்தி றம்பினும் வரன்முறை திறம்புதல் வழக்கோ.

பிறந்து - (மானிடராகப்) பிறந்தும், இறந்துபோய் - இறந்து மறு வுலகம் போயும், பெறுவதும் - (ஒருவர்) அடைய வேண்டுவதும், இழப்பதும் - (அடையாமல்) இழந்துபோவதும், புகழே - கீர்த்தியே யாகும்; (அங்ஙனமாக) நிறம் திறம்பினும் - (தன்) ஒளி வேறுபட் டாலும், நியாயமே திறம்பினும் - நீதியே கெடினும், நெறியின் திறம் திறம்பினும் - நன்னெறியின் தன்மை கெடினும், செய்தவம் திறம் பினும் - செய்த தவம் (பயன் தராது) மாறுபடினும், செயிர்தீர் - குற்ற மற்ற, மறம் திறம்பினும் - வீரம் கெடுவதாயினும், வரன்முறை (தன் குலத்துக்குரிய) ஒழுங்கினின்றும், திறம்புதல் வழக்கோ - மாறுபடுதல் முறையாகுமோ?

‘மக்களாய்ப் பிறந்தோர் இம்மையில் தம் வாழ்நாளிலே நல்ல புகழெய்தி, இறந்த பின்னரும் அப்புகழ் நிலைக்கும்வண்ணம் தம்மைச் செய்துகொள்வதே முறை; என்ன தீங்கு வரினும் புகழுக்கிழுக்காகும் செயலைச் செய்தல் தகாது; மூத்தவனே அரசுக்குரியவன் என்ற இக் குலத்து வரன்முறை தவறுதல் புகழுக்கு இழுக்கந் தருவதாகும்; அது செய்யத் தக்கதன்று’ என நியாயத்தை எடுத்துக் கூறினாள் கைகேயி. “வசையென்ப வையத்தார்க் கெல்லாம் இசையென்னும், எச்சம் பெறுஅ விடின்” (குறள். 238) என்பதனால், ஒருவரெய்தும் புகழ் அவர்

இறந்த பின்னும் நிற்குமாறு செய்துகொள்ளாதலே சிறந்தது என்பது பெறப்படும்.

‘திறம்பினும்’ என்பவற்றில் உம்மை எதிர்மறை உணர்த்தும். ‘வழக்கோ’ என்ற வினாவும் வழக்கன்று என எதிர்மறை உணர்த்துவது.

- (பி - ம்.) 1. போய்த் திரிவது பேரினும் புகழே, இறப்பதும் புகழேல், இறப்பதும் புகழேல், புகழே, நிற்பதும் புகழே.
 2. அறந்திறம்பினும்.
 3. மைதிர், நவைதிர், தீரா.
 4. அறந்திறம்பினும், அறன்முறை, உயர்முறை, மயிர்முதல், மயின் முறை, மனுமுறை, யான் முறை; திறம்புதலழகோ, திறம் புவதழகோ. (66)

164. போதி யென்னெதிர் நின்றுநின் புன்பொறி நாவைச்
 சேதி யாதிது பொறுத்தனென் புறஞ்சில ரறியின்
 நீதி யல்லவு நெறிமுறை யல்லவு நினைந்தாய்
 ஆதி யாதவி னறிவிலி யடங்குதி யென்றாள்.

அறிவு இலி - நல்லறிவில்லாதவளே, என் எதிர் நின்றும் போதி - இனிமேலும் என்னெதிரில் நில்லாது போய்விடு; நின் புன் பொறி நாவை - அற்பப் பேச்சுக்களைப் பேசுதற்குக் கருவியாகிய உனது நாக்கை, சேதியாது - அறுத்தெறியாமல், இது பொறுத்தனென் - இக்குற்றத்தை (நான்) பொறுத்துக்கொண்டேன்; புறம் சிலர் அறியின் - (உன் கருத்தை) வெளியே சிலர் அறிவராயின், நீதி அல்லவும் - அரசு தருமமல்லாதனவும், நெறி முறை அல்லவும் - ஒழுங்குமுறையல்லாதனவுமாகிய தீயவற்றை, நினைந்தாய் ஆதி - நீ குழந்தாய் என்னும் குற்றத்துக்குள்ளாவாய்; ஆதலின் - அடங்குதி - இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள்; என்றாள் - என்று கூறி முடித்தாள்.

‘மதிகெட்டவளே, நீ பேசிய பேச்சுக்கு உன் நாக்கை அறுத்திருக்கவேண்டும். நீ என் பழமையான தோழியாதலால் அது செய்யாது நான் பொறுத்துக்கொண்டேன். நீ கூறியவற்றை வெளியே எவரேனும் அறிந்தால், அரசுக்குக் கேடு குழந்தாய் என்னும் பெருங் குற்றத்திற்காளாகி அதற்குரிய தண்டனையையும் பெறுவாய்; ஆதலால், இவ்வளவோடு உன் நாவை அடக்கிக்கொள்; இனி என்னெதிரிலும் நில்லாதே போய்விடு’ என்று கடுமையாகக் கூறி முடித்தாள் கைகேயி.

161-ஆம் பாடல்முதல் இதுகாறும் ஒரு தொடராய், ‘என்றாள்’ என்றது கொண்டு முடிவுற்றன. சேதித்தல் - துண்டித்தல். அல்ல : வினையாலணையும் பெயர். ஆதி : முன்னிலை வினைமுற்று. அறிவின : வினி.

- (பி - ம்.) 1. கின்று கின்புன்மொழி, கின்று முன்புன்பொறி, கின்றநின் புன்பொறி
புகன்ற கின்புன்பொறி.
2. அது பொறுத்தனன், இது பொறுத்தனன்.
3. நீதியல்லன்.
4. ஆதியாதலில்; அடங்குதி யறிவிவி. (67)

கூனி மேலும் கூறுதல்

165. அஞ்சி மந்தரை யகன்றில எம்மொழி கேட்டும்
நஞ்சு தீர்க்கினுந் தீர்கிலா ததுநலிந் தென்னத்
தஞ்சு மேயுனக் குறுபொரு ளுணர்த்துகை தவிரேன்
வஞ்சி போலியென் றடிமிசை வீழ்ந்துரை வழங்கும்.

நஞ்சு - (ஒருவருடலுட் சென்ற) விஷம், தீர்க்கினும் - மந்திரத்
தாலே (அதனைத்) தீர்க்க முயன்றாலும், தீர்கிலாது - தீராமல், அது -
நலிந்தது என்ன - வருத்துமாறுபோல, மந்தரை - அம்மொழி
கேட்டும் - (கைகேயி கூறிய) அக்கடிந்துரையைக் கேட்டும், அஞ்சி
அகன்றிலன் - அஞ்சி அவ்விடம்விட்டகலாதவளாய் (கைகேயியை
நோக்கி), வஞ்சி போலி - வஞ்சிக் கொடி போன்றவளே, தஞ்சுமே -
(எனக்குப்) பற்றுக்கோடானவளே, (நீ என்னை வெகுளினும்) உனக்கு
உறுபொருள் - உனக்கு நன்மை தரும் உறுதியான பொருளை,
உணர்த்துகை தவிரேன் - உனக்கறிவுறுத்தலை விடேன், என்று - என்று
சொல்லி, அடிமிசை வீழ்ந்து - அவள் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கி,
உரை வழங்கும் - (மேலும்) தன்னுரைகளை விரித்துக் கூறலுற்றான்.

‘நின் நாளைச் சேதியாது இது பொறுத்தேன்’ எனக் கைகேயி
முன்னர்க் கூறியவதனால், மந்தரை சிறிது இடம் பெற்றவளாய்
அவளுள்ளம் நெகிழும் வகையில் அவளைப் பணிந்தெழுந்து, ‘எனக்குப்
பற்றுக்கோடாவார் உன்னையன்றி வேறில்லை; ஆதலால், நீ என்னை
எவ்வளவு கடிந்தாலும், நான் உனக்கு நன்மை தருமவற்றைக் கூருது
விடேன்’ என்று துணிந்து மேலும் கூறலானாள்.

‘கைகளிற்றீண்டினள்’ (140) எனக் கூனியை முன்னர்க் கூறியதற்
கேற்ப இங்கே அவளுக்கு நஞ்சை உவமையாக்கினார். “வெவ்விட
மனையவன்” (143) எனவும் கூறினார். கூனியின் சொல்லாகிய நஞ்சு,
கைகேயியின் கடிந்துரையாகிய மந்திரத்தாலே தீராமல் மீண்டும்
அவளை வருத்துவதாயிற்று. வழங்கும்: 160 - ஆம் பாடலின் விசேடக்
குறிப்புக் காண்க.

நலிந்தென்ன : தொகுத்தல். உணர்த்துகை : தொழிற் பெயர்.

- (பி - ம்.) 2. தீர்க்கினும் தீர்க்கிலாதது, தீர்க்கவுந் தீர்கிலாதது, தீர்க்கவுந்
தீர்க்கிலாதது, தீர்க்கிலாவது, தீர்க்கிலுந் தீர்கிலாதது, தீர்க்கலுந்
தீர்க்கலாதது.
3. உணர்த்துதல்.
4. பஞ்சுகோவிய, பஞ்சுபோலியென்று; அடிமிசை விழுந்துரை, வீழ்ந்
துவை, வீழ்ந்திது, அடிமிசைப் படிந்துரை, அடியினை வீழ்ந்துரை
பகரும். (68)

166. மூத்த வற்குரித் தரசெனு முறைமையி னுலகம்
காத்த மன்னனி னினையனன் றோகடல் வண்ணன்
ஏத்து நீன்முடி புனைவதற் கிசைந்தன னென்றால்
மீத்தருஞ் செல்வம் பரதனை விலக்குமா றெவனோ.

மூத்தவற்கு உரித்து அரசு எனும் முறைமையின் - (ஒரு குடியில்) மூத்தவனுக்கே அரசரிமை யுண்டென்னும் முறைப்படி (பார்த்தால்), உலகம் காத்த மன்னனின் - இதுகாறும் உலகை ஆண்டுவரும் நம் சக்கரவர்த்தியினும், கடல் வண்ணன் இனையன் அன்றோ - கடல் போலும் நிலமேனியுடைய இராமன் இனையவனல்லனோ? (அங்ஙனமாக, அவனுக்கு) ஏத்தும் நீள் முடி புனைவதற்கு - யாவரும் புகழ்தற் கொத்த பெரிய முடியைச் சூட்டுதற்கு, இசைந்தனன் என்றால் - நம் அரசர் ஒருப்பட்டாரெனின், மீதரும் செல்வம் - மேன்மையுடைய அவ்வரசுச்செல்வம் அடைதலில், பரதனை விலக்கும் ஆறு எவனோ - பரதனை நீக்கும் வகை யாதோ?

இதுமுதல் எட்டுப் பாடல்கள் கூனியின் உரை.

‘ஒரு குடியில் மூத்தவனே அரசாளுதற்குரியன் என்றால், அத்தகுதியுடைய ஒருவன் உள்ளவரையில் வேறொருவருக்கு அரசு உரிமையாதல் தகாது; எனவே, நம் அரசர் உள்ளபோதே இராமனை அரசனுக்குதல் பொருந்தாது; அது பொருந்துமெனின், பரதனுக்கு அரசளித்தலும் பொருந்துவதே யன்றோ? அவனை விலக்கி இராமனுக்கே அரசரிமை முழுதும் அளித்தல் ஏன்? இதனை நீ சிந்தித்துப் பார்’ என்று குழப்புகின்றான் கூனி. மூத்தவன் - மூத்த புதல்வன் என்பதனை வயதில் மூத்தவன் என்றாக்கிக்கொண்டு கூறுகின்றான்.

அரசன் இருக்கவும் இராமன் முடிகூட இசைந்தமை: 961, 1190 பார்க்க.

- (பி - ம.) 1. மூத்தவர்க் குரித்து, மூத்தவர்க்குளது; அரசெனின் முறைமையின், அரசெனின் முறையினின், அரசது முறைமையின்.
2. மன்னனுக்கு.
3. ஏத்துநன்முடி, ஏத்தநன்முடி; புனைவதற்கியைந்தனன்.
4. ஏத்தரும், பாத்தரும், பார்த்தரும், பரதற்கங்கா குவதிலதோ. (69)

167. அறநி ரம்பிய வருளுடை யருந்தவர்க் கேனும்
பெறல் ருந்திருப் பெற்றபின் சிந்தனை பிறிதாம்
மறநி னைந்துமை வலிகில ராயினு மனத்தால்
இறலு றும்படி யியற்றுவ ரிடையரு வின்னல்.

அறம் நிரம்பிய - துறவறம் முற்றிய, அருள் உடை(ய) அரு தவர்க்கேனும் - (மிக்க) அருட் குணமுடைய அரிய தவசியாக்குங்கூட, பெறல் அரு திரு பெற்றபின் - பெறுதற்கரிய பெருஞ் செல்வத்தை (அவர்கள்) அடைந்த பின்னர், சிந்தனை பிறிது ஆம் - (அவர்கள்) மன

நிலை வேறுபடும்; மறம் நினைந்து - (கோசலையும் இராமனும் இதுகாறும் உமக்குத்) தீமையை எண்ணி, உமை வலிகிலர் ஆயினும் - உங்களை (பரதனையும் உன்னையும்) துன்புறுத்தாவிடினும், (செல்வம் பெற்றபின்) மனத்தால் இறல் உறும்படி - (நீங்கள்) மனம் முறிந்து இறக்கும் வண்ணம், இடையரு இன்னல் இயற்றுவார் - இடையருத துன்பங்களை (உங்களுக்கு)ச் செய்வார்கள்.

‘பெருஞ் செல்வம் பெற்றால் எத்தகையவரும் மனந் திரிவர்; அருட்குண முடையோரையும் வன்னெஞ்சராக்க வல்லது செல்வம்; ஆதலால், இராமனும் கோசலையும் இதுகாறும் உங்களிடம் அன்புள்ள வராயிருப்பினும், அரசெய்தியபின் அவர்கள் மனம் வேறுபட்டு, நீங்களே மனமுடைந்து உயிர்விடத் துணியுமளவுக்கு உங்களைப் பெருந் துன்பத்திற்குள்ளாக்குவர்’ என்றவாறு. ‘மனத்தால்... இயற்றுவார்’ என்றது, அவர்கள் உமக்குச் செய்யும் தீங்குகள் வெளிப்படையாகத் தோற்று என்றபடி. மூன்றாமடி முதலில், அருளுடை யருந்தவர் என்றதனால், அறம் ஈண்டுத் துறவறம் எனப்பட்டது. இறல் - சாவு.

செல்வத்தால் மனம் வேறுபடல்: “செல்வம்வந் துற்ற காலைத் தெய்வமும் சிறிது பேணார், சொல்வன வறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையு நோக்கார்...மண்ணின்மேல் வாழு மாந்தர்” (வி. பா. கிருட்டினன் தூது. 143); குறிஞ்சிப். 244 - 5. ந. உரை பார்க்க.

- (பி - ம்.) 1. அறனிரம்பிய; அருந்தவர்க்கேயும், அருந்தவர்க்கெனினும், அருந்தவர்க்கேனும்.
3. மீனைத்துமை வலிகிலர், நலிகிலர், மீனைத்துமெய் வலியிலர், மீனைத்துனை வலிகிலர்; ஆயினுமறத்தால்.
4. இறவறும்படி, இறனைந்திட, இயற்றுவார். (70)

168. புரியுந் தன்மக னரசெனிற் பூதல மெல்லாம்
எரியுஞ் சிந்தனைக் கோசலைக் குடைமையா மென்றால்
பரிய நின்குலப் புதல்வற்கு நினக்குமிப் பார்மேல்
உரிய தென்னவ னுதவிய பொருபொரு ளல்லால்.

எரியும் சிந்தனை கோசலைக்கு - பொருமை உள்ளமுள்ள கோசலைக்கு, தன் மகன் அரசு புரியும் எனின் - தன் மகன் இராமன் அரசு புரிவானாகில், பூதலம் எல்லாம் உடைமை ஆம் - பூமி முழுதும் தன் உடைமையாகும்; என்றால் - அவ்வாறாயின், (அதன்பின்) இ பார்மேல் - இவ்வுலகத்தில், பரியும் நின் குலம் புதல்வற்கும் - இரங்கத் தக்க உன்னுடைய சிறந்த புதல்வனாகிய பரதனுக்கும், நினக்கும் - உனக்கும், அவள் உதவிய ஒரு பொருள் அல்லால் - அவள் பார்த்துக் கொடுக்கும் சிறு பொருளையன்றி, உரியது என் - (உனக்கே) உரிமையாகவுள்ளது என்ன இருக்கும்?

ஒரு பெண்ணின் மனம் திரிதற்குரிய வகையை நாடி, அதற்கேற்றவாறு உரையாடுகின்றாள் கூனி. 'கோசலை பொருமைக்குணமுடையவள்; நீ பெருமையோடும் இன்பத்தோடும் வாழப் பொருள். இப்போது அவள் தன் கருத்தின்படி எதுவுஞ் செய்தற்கிடமின்மையால் வாளாவிருக்கின்றாள். இராமன் அரசெய்தியபின் அவள் கை மேலோங்குவது உறுதி; அப்போது அவள், நீயும் உன் மகனும் தன் கீழ் அடங்கித் தன் கையை எதிர்பார்த்திருக்கவே வகை செய்வாள். இராமனும் அவள் சொற்கேட்டு நடப்பான். அவற்றின் விளைவை நீயே ஓர்ந்துகொள். நீ வெள்ளை யாதலின் எதனையும் சிந்திக்கின்றாயில்லை' என்கின்றாள், 'இராமனைப் பயந்தவெற்கிடருண்டோ' (144) என்று கூறிய கைகேயியின் மனத்தை மாற்றுவதற்கு.

பரியும் - இரங்கத்தக்க நிலைமையுடைய; நீ அன்பு செய்தற்குரிய என்றலும் ஆம். ஒரு : சிறுமை குறித்தது.

- (பி - ம்.) 1. தன்மகற் கரசெனின்.
2. விரியுஞ் சித்தனைக்; உடைமையாமென்றார், உடைமையாமன்றே, உடைமையாய்மேவி.
3. பிரியும், புரியும்; நினைக்கன் பரதற்கும்; உனக்குமிப்படிமேல், பார்மேல், கினக்குமிப்படிமேல்.
4. உரியதென்னவர், உரியதென்னிவள், உரியவென்னவர், உரியவென்னவர்; உதவியதொருளல்லால், உதவியதொருபொருளிலவால், உதவியவொன்பொருளல்லால், உறுபொருளுதவியதல்லால். (71)

169. தூண்டு மின்னலும் வறுமையுந் தொடர்தரத் துயரால் ஈண்டு வந்துனை யிரந்தவர்க் கிருநிதி யவளை வேண்டி யீதியோ வெள்குதி யோவிம்ம னோயால் மாண்டு போதியோ மறுத்தியோ வெங்ஙனம் வாழ்தி.

தூண்டும் இன்னலும் - (இரக்கும்படி தம்மைத்) தூண்டும் பசித் துன்பமும், வறுமையும் - நுகர் பொருளில்லாமையும், தொடர்தர - (தம்மைத்) தொடர்ந்தே வர, துயரால் - அந்த மனக் கலக்கத் துடன், ஈண்டு வந்து - (உன்னிடம் பொருள் பெறக்கருதி) இங்கே வந்து, உனை இரந்தவர்க்கு - உன்னை யாசிப்பவர்க்கு, இரு நிதி - (அவர் வறுமையைத் தீர்த்தற்குரிய) பெரும்பொருளை, அவளை வேண்டி ஈதியோ - அவள்பால் இரந்து பெற்றுக் கொடுப்பாயோ? (அன்றி) வெள்குதியோ - (அந்த நிலை குறித்து) நானுமையோ? (அன்றி) மறுத்தியோ - (இல்லையென வந்தோர்க்கு) இல்லையென்று மறுப்பாயோ? (அன்றி) விம்மல் நோயால் - (அப்போதுண்டாகும்) மனவருத்தமாகிய நோயினால், மாண்டு போதியோ - இறந்து படுவாயோ? எங்ஙனம் வாழ்தி - நீ எவ்வாறு வாழப்போகின்றாய்?

இதில், மந்தரையின் கூற்று, கைகேயிக்கு வரவிருக்கும் கீழ்மையை மிகைப்படச் சித்திரிக்கின்றது.

இன்னல் - பசித்துன்பம்; வறுமை - நுகர் பொருளின்மை; இவை ஒருவரைத் துணிந்து இரத்தற்குத் தூண்டிவிட்டுத் தீராது பற்றி நிற்பன; ஆதலால், 'தூண்டும்...தொடர்தர' என்றாள். "சாதலி னின்னாத தில்லை யினிததூஉம், ஈத லியையாக் கடை" (குறள். 230) என்பவாகலின், 'மாண்டுபோதியோ' என்றாள். "ஈத விரந்தார்க்கொன் றுற்றது வாழ்தலிற், சாதலுங் கூடுமா மற்று" (குறிஞ்சிச்சூ. 61) என்பதும், "இன்மை யுரைத்தார்க் கதுநிறைக்க லாற்றாக்கால், தன்மெய் துறப்பான் மலை" (ஐடி. 43) என்பதும் ஈண்டு நோக்கத் தகுவன. இரந்தார்க்கில்லையென மறுத்தல் குலனுடையார்க் கழகன் மையின் 'மறுத்தியோ' என்றாள். இவற்றால், "ஈதலும் இசைபட வாழ்தலுமாகிய ஊதியத்தை நீ பெருது மானக்கேடுறவாய்" எனக் கைகேயிக்குக் குத்திக் காட்டியவாரும்.

துயரால் - துயரோடு; உருபு மயக்கம்.

- (பி - ம்.) 1. தூண்டுமின்மையும்; துயராய்.
2. அருகிதி; அவனை, இவனை.
3. வெஃகுதியோ வீம்மனோயால், ஓர்தியோ வீம்மனீ நோயால்.
4. மாண்டுபோகுதி; மறுத்தியே; எங்ஙனீ வாழ்தி, எங்ஙனீவாழுதி யென்றாள். (72)

170. சிந்தை யென்செயத் திகைத்தனை யினிச்சில நாளில் தந்த மின்மையு மெளிமையு நிற்கொண்டு தவிர்க்க உந்தை யன்னையுன் கிளைஞர்மற் றுன்குலத் துள்ளோர் வந்து காண்பதுன் மாற்றவன் செல்வமோ மதியாய்.

என் செய சிந்தை திகைத்தனை - என்ன செய்யும்பொருட்டு மனம் திகைத்து நிற்கின்றாய்; இனி சில நாளில் - மேலே சில நாட்களில், உந்தை - உன் தந்தை, அன்னை - (உன்) தாய், உன் கிளைஞர் - உன் சுற்றத்தார், மற்று உன் குலத்து உள்ளோர் - அவரல்லாத உன் குடியைச் சார்ந்தோர் பிறர் (ஆகிய பலரும்), தம் தம் இன்மையும் - தத் தமக்கு ஒன்று இல்லாமையையும், எளிமையும் - (பொருளின்மையால் வரும்) தாழ்வையும், நின்கொண்டு - உன்னைக்கொண்டு, தவிர்க்க - போக்கிக்கொள்ளுமாறு, வந்து - (உன்னை நாடி இங்கே) வந்து, காண்பது - (அப்போது அவர்கள்) பார்ப்பது, உன் மாற்றவன் செல்வமோ - உன் மாற்றாளாகிய கோசலையின் பெருவாழ்வையோ? மதியாய் - இதனை நினைத்துப் பார்.

'காலத்தின் கூறுபாட்டால், உன் தந்தை, தாய் முதலிய உன்னை சேர்ந்தோர் யாவரேனும், தமக்கொரு குறையுண்டாக, நீ பேரரசியா யிருத்தலால் அக்குறையை உன்னாலே நீக்கிக்கொள்ளக் கருதி இங்கே வந்து நீ யாதொன்றும் செய்தற்கியலாத நிலையில் இருத்தலைக் காணின் அப்போது நேர்வது யாதென்பதனைச் சிந்தித்துப் பார்' என்கின்றாள்.

அயலார் இரக்கும்பொழுது கொடுக்க இயலாமையைக் கைகேயி உளங்கொள்ளாவிட்டாலும், அவளைச் சேர்ந்தோருக்கே அவளால் உதவிசெய்ய இயலாத நிலை உண்டாகும் என்று கூறி, அவள் உள்ளம் வேறுபடும் வகையை நாடுகிறாள். கைகேயியின் தந்தை முதலியோருக்கு மேலே வரக்கடவ இன்னல் சிலவற்றைக் கூனி எடுத்துக் கூறுகின்றாள். தாய்விட்டாரிடத்துத் தனிப் பரிவுடைமை பெண்டிர் இயல்பு. இங்ஙனம் சக்களத்திக் காய்ச்சலை இவள் தூண்டுகின்றாள்.

- (பி - ம்.) 1. சிந்தை செய்கையில், சிந்தையென் செய்து.
 2. நிற்கொண்டு தவிர்க்கும்.
 3. உந்தையுன்னையுன், உந்தையுன்னையர், உந்தையுன்னையர், உந்தையுன்னையுன்; குலத்துள்ளார்.
 4. காண்பது மாற்றவன், மற்றவன்.

(73)

171. காத லுன்பெருங் கணவனை யஞ்சியக் கனிவாய்ச் சீதை தந்தையுன் றுதையைத் தெறுகில னிராமன் மாது லன்னவ னுந்தைக்கு வாழ்வினி யுண்டோ பேதையுன்றுணை யாருளர் பழிபடப் பிறந்தார்.

அ கனிவாய் சீதை தந்தை - கொவ்வைக் கனி போலச் சிவந்த வாயினையுடைய அந்தச் சீதையின் தந்தை, உன் பெருங் காதல் கணவனை அஞ்சி - உன்னிடத்துப் பெருங் காதலையுடைய உன் கணவனுக்கஞ்சியே, உன் தாதையை தெறுகிலன் - உன் தந்தையை (இதுகாறும்) அழித்தானில்லை; அவன் இராமன் மாதுலன் - அந்தச் சனகன் (இப்போது அரசனாகப் போகிற) இராமனுக்கு மாமன்; (ஆதலால்) உந்தைக்கு - உன் தந்தைக்கு, இனி வாழ்வு உண்டோ - இனி நல்வாழ்வு உளதாகுமோ? (ஆகாது); பேதை - அறிவினியே, பழிபட பிறந்தார் - (தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தாருக்கும்) பழியுண்டாகும்வண்ணம் பிறந்திருப்பவர், உன் துணை யார் உளர் - உன்னைப் போல (வேறு) எவர் உளர்?

‘சனகன் முன்னமே உன் தந்தையிடத்துப் பகையுடையவன்; உன் கணவனுக்கு அஞ்சி அவன் இதுவரை அதனை வெளிக்காட்டாது வைத்துள்ளான்; இனி இராமன் அரசனாகிவிடின், அவன் தன் மாமன் கருத்துக்கியையவே நடப்பான்; ஆதலால் இனி உன் தந்தை அரசோடு வாழ்தலரிது; அதற்கும் நீயே காரணமாகின்றாய்’ என்றாள். எனவே, ‘தனக்கும் தன்னைச் சார்ந்தாருக்கும் நல்வாழ்வுக் கிடனின்றிக் கெடுக்கும் பேதை நீ’ எனக் கைகேயியின் மனத்தில் உறைக்குமாறு கூறுகின்றாள்.

கனிவாய்ச் சீதை: “சிவந்தவாய்ச் சீதை” (152) என முன்னும் இவள் கூறினமை காண்க. சீதை தந்தை என்றதோடமையாது, ‘இராமன் மாதுலன் அவன்’ என மீண்டும் கூறியது, இராமன் அரச

செய்துதலால் சீதையும் மேன்மையடைவாள், இராமன் அவள் பொருட்டுத் தன் மாமன் வசப்பட்டு நடப்பான் என்பது குறித்தது. 'அவனும் கோசலையும் நீ பெருமையுறுதலைக் கருதார். எனவே, எவ்வகையிலும் உனக்கும் உன்னைச் சார்ந்தார்க்கும் இனி வாழ்வில்லை' என்றவாறு.

(பி - ம்.) 1. அஞ்சிய கனிவாய்ச்.

2. உந்தாதையைத்; தெறுகலன்.

3. உந்தைக்கு வாழ்வினையுண்டோ, உக்கை வாழ்வினையுண்டோ மதியாய், உந்தை வாழ்வுண்டது மதியாய், வாழ்வுன்பது மதியாய்.

4. பேதை கின்றுனை; பழிபடப் பிறந்தாய், வழிபடப் பிறந்தார், வழி கேடப் பிறந்தார். (74)

172. மற்று நுந்தைக்கு வான் பகை பெரிதுள மாற்றூர்
செற்ற போதிவர் சென்றுத வாரெனிற் செருவிற்
கொற்ற மென்பதொன் றெவ்வழி யுண்டது கூறும்
சுற்ற முங்கெடக் கடுத்துயர்க் கடல்விழத் துணிந்தாய்.

நுந்தைக்கு - நின் தந்தைக்கு, மற்றும் வான் பகை பெரிது உள - (சனகனையன்றி) வேறும் சிறந்த பகைகள் மிகவுள்ளன; மாற்றூர் - அப்பகைவர், செற்றபோது - கோபித்து (நின் தந்தைமீது) போர் தொடுத்தபோது, - செருவில் - அப்போரில், இவர் சென்று உதவார் எனில் - இவ்விராமன் முதலியோர் (உன் தந்தைக்குத் துணையாகச்) சென்று உதவாராயின், கொற்றம் என்பது ஒன்று - வெற்றி யென்னும் ஒரு சிறப்பு, எவ்வழி உண்டு - அவர்களுக்கு எவ்வாறு உளதாகும்? அது கூறும் - அதனை நீயே சொல்; (ஆதலால்) சுற்றமும் கெட - உன் சுற்றத்தாரும் அழிய, கடு துயர் கடல் விழ துணிந்தாய் - (நீயும்) கடுமையான துயரமாகிய கடலிலே விழத் துணிந்து நிற்கின்றாய் (இது வியப்பே).

'சனகனையன்றி, வேறு சில கடும் பகைவரும் உன் தந்தைக்கு உள்ளனர். அவர்கள் காலமும் இடமும் பெற்றுப் போர் செய்ய வருங் கால், நின் தந்தைக்குத் துணையாவாரின்றிப் போரில் அழிந்துபட நேரும். எனவே, அவர்களும் அழிய, நீயும் கண் காண முடியாத துயர்க் கடலில் வீழ்ந்தழிவாய்; இக்கேடுகளுக்கு நீயே துணிந்து நிற்கின்றாய்' என்கிறாள். 'அரசை இராமனுக்களித்தபின், சக்கரவர்த்தி தவநெறிச் செல்வராய்ப் போரிற் புகுதல் இலராவார்; இராமனோ துணை போகமாட்டான். இராமனெவ்வழி இலக்குவனவ்வழி' என்ப, வற்றை யுட்கொண்டு, 'இவர் சென்றுதவாரெனில்' எனப் பன்மையார் கூறினாள். 'தன் சுற்றத்தையுங் கெடுத்துத் தானுங் கெட அறிவுடையோர் எவரும் விரும்பார்; நீ அக்கேட்டுக்குத் துணிந்த அறிவினியா கின்றாய்' எனக் கூனி கைகேயியின் மனவெழுச்சியைத் தூண்டுகிறாள்.

- (பி - ம்.) 1. மற்றுன் றந்தைக்கு, மற்று முந்தைக்கு; பகை பெரிதுற, பகை பெரிதின்ம; மறத்தார், மறத்தால்.
3. என்பதென்று; எவ்வழியுள்ளது.
4. கெடச் சுடுத்துயர்க்.

(75)

173. கெடுத்தொழிந்தனை யுனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீர்
உடுத்த பாரக முடையவ னெருமகற் கெனவே
கொடுத்த பேரர சவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்
அடுத்த தம்பிக்கு மாம்பிறர்க் காகுமோ வென்றான்.

உனக்கு அரு புதல்வனை - உன் அருமைப் புதல்வனாகிய பரதனை, கெடுத்தொழிந்தனை - (நீயே) கெடுத்துவிட்டாய்; கிளர் நீர் உடுத்த - மிக்க கடல் நீரை ஆடையாக உடுத்த, பாரகம் உடையவன் - பூமி முழுதும் உடைமையாகக் கொண்ட நம் அரசர், ஒரு மகற்கு எனவே கொடுத்த பேர் அரசு - தன் அருமைப் புதல்வன் ஒருவனுக்கே (உரிமையாகக்) கொடுத்துள்ள இப்பேரரசு, (இனி, அவனுக்குப் பின்) அவன் குலம் கோமைந்தர் தமக்கும் - அவ்விராமன் குலமென்று தோன்றும் சிறந்த புதல்வருக்கும், அடுத்த தம்பிக்கும் - (அவனை எப்போதும்) அடுத்துள்ள தம்பியாகிய இலக்குவனுக்கும், ஆம் - உரியதாகும்; பிறர்க்கு ஆகுமோ - (அவரன்றிப்) பிறருக்கு உரியதாகுமோ? (ஆகாது); என்றான் - என்று சொல்லி முடித்தான்.

‘கோசலையைப் போல நீயும் முயன்றிருந்தால், உன் மகன் பரதனை அரசனாக்கியிருக்கலாம்; அஃதின்மையின் அவனை நீ கெடுத்தவளாகின்றாய். இருவருக்கும் பகிர்ந்தளித்தற்குரிய அரசை, நம் அரசர் ஒரு மகனுக்கே கொடுத்துவிட்டதனால், இனி அரசு, இராமன் வழிவரும் குலத்தோன்றல்களுக்கும், அஃதின்மேல் இலக்குவனுக்குமே உரியதாகும். பரதனும், சத்துருக்களும் நிலைகெட்டுத் தடுமாறுவர்’ என்கின்றான். ‘மன்னவனுக்கு அரும்புதல்வன் இராமனென்றால், உனக்குப் பரதன் அரும் புதல்வன்; எவ்வகையிலும் இராமனுக்குக் குறைவில்லாதவன்’ என்பாள், ‘உனக்கரும்புதல்வனை’ என்றான். 151 பார்க்க.

இதன்பின், ஒரேட்டில் பின்வரும் பாடல் ஒன்று காணப்படுகின்றது :

“உன்னை யீன்றவ னுனக்கடைக் கலமென வுரைத்த
முன்னை வாசகத் தாலுமென் னுக்கைபோய் முடிந்த
பின்னை யாவரும் பழிபடப் பேசுவ ரென்றும்
நின்னை வேண்டியு மீதுரைத் தேனென நின்றான்.”

கைகேயியின் தாய் வீட்டிலிருந்து அவளுடனே வந்தவள் கூனி என்பது இப்பாடலால் புலனாகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. உன்னும்.
 2. பாரகமுடையவர்க்கு. பார்முதுடையவன், பாரெலாமுடையவன்; ஒரு மகனெனவே.
 3. கொடுத்த பேரரசவனது, கொடுத்ததோ ரரசவனது, கொடுத்த போதவன்றன் குலக்; கோமைந்தன் றனக்கும், கொளமைந்தர் தமக்கும்.
 4. நம்பிக்கும். (76)

கைகேயி மனம் திரிதல்

174. தீய மந்தரை யிவ்வுரை செப்பலுந் தேவி
 தூய சிந்தையுந் திரிந்தது சூழ்ச்சியி னிமையோர்
 மாயையும்மவர் பெற்றநல் வரமுண்மை யாலும்
 ஆய வந்தண ரியற்றிய வருந்தவத் தாலும்.

தீய மந்தரை - கொடியவளாகிய கூனி, இவ்வுரை செப்பலும் - இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னவளவில், இமையோர் மாயையும் - தேவர்களின் மாயையாலும், அவர் பெற்ற - அவர்கள் (திருமால்பால்) பெற்றுள்ள, நல்வரம் உண்மையாலும் - நல்ல வரம் இருத்தலாலும், ஆய - ஆக்கமுடையோராகிய, அந்தணர் இயற்றிய - முனிவர்கள் செய்துள்ள, அரு தவத்தாலும் - அரிய தவத்தின் பயனாலும், தேவி தூய சிந்தையும் - கைகேயி தேவியின் தூய மனமும், சூழ்ச்சியின் - மந்தரை யின் வஞ்சனைச் சூழ்ச்சியுரைகளால், திரிந்தது - வேறுபட்டது.

இதுவரை கூனி சொல்லிவந்த வார்த்தைகளால், சிறிது சிறிதாகக் கைகேயியின் தூய மனமும் திரியத் தொடங்கி, இறுதியில் பரதன் இனி அரசு பெறுதற்கும் பெருமையுறுதற்கும் இடமேயில்லை யென்ற சொல்லால் முழுதும் வேறுபட்டது என்க. அவ்வேறுபாட்டுக்குக் கூனியின் சொற்கள் மட்டுமன்றி, தேவர்கள் அரக்கரை யழித்தற் பொருட்டுத் திருமால்பால் வரம் பெற்றமை, அது காரணமாக அவர்கள் செய்த மாயை, தண்டகவனத்துத் தவமுனிவர் முதலியோரின் அரிய தவப் பயன் ஆகியவையும் காரணமாயின என்று கவி கூறுகின்றார். கூனி தேவர்களால் தூண்டப்பட்டு வந்தவள் என்பது பழைய வரலாறு; அதனை 'இமையோர் மாயை' எனக் குறித்தார். கைகேயியின் மனத் தூய்மை, முன்னே அவள் சொற்களாலும் செயலாலும் அறியப்பட்டது.

சிந்தையும் : உம்மை, உயர்வு சிறப்பு. மாயையும் என்றதில் மூன்றனுருபு விரிக்க.

- (பி - ம்.) 1. மந்தரை யவ்வுரை, கூனிமற்றிவ்வுரை.
 2. தூய சிந்தை; சூழ்ச்சியினியோர்.
 3. மாயை யுண்மையும், மாயை யுத்தவும், மாயையாலும்; பெற்றுள் வரவுண்மையாலும், வரம் பெற்ற வரன் முறையாலும், பெற்றுள் வரமுண்மையாலும், அவர் பெற்ற வரமுண்மையாலும், அவர் பெற்ற வரம் பலத்தாலும், வேண்டிய வரவுண்மையாலும்.
 4. ஆயுமந்தணர்; மாதவத்தாலும், நல்லறத்தாலும். (77)

175. அரக்கர் பாவமு மல்லவ ரியற்றிய வறமும்
 துரக்க நல்லரு டுறந்தன டுமொழி மடமான்
 இரக்க மின்மையன் றேனின் றிவ் வுலகங்க ளிராமன்
 பரக்குந் தொல்புக முழுதினைப் பருகநின் றதுவே.

அரக்கர் பாவமும் - அரக்கர் செய்த பெரும் பாவமும், அல்லவர் - அவ்வர்க்கரல்லாதோர் (நல்லோர்), இயற்றிய அறமும் - செய்த தருமப் பயனும், துரக்க - தூண்டுதலால், தாமொழி - தூய சொற்களைப் பேசிய, மடம் மான் - இளமான் போன்றவளாகிய கைகேயி, நல் அருள் துறந்தனள் - (தன் மனத்திலிருந்த) நல்ல அருளை (முற்றும்) விட்டவளானாள்; இரக்கம் இன்மை அன்றோ - (அவ்வாறுண்டான அவளுடைய) இரக்கமில்லாக் குணமன்றோ, இ உலகங்கள் - இந்த எல்லாவுலகங்களும், இராமன் - இராமபிரானுடைய, பரக்கும் - எங்கும் பரந்து விரிகின்ற, தொல்புகழ் அமுதினை - பழமையான புகழென்னும் அமுதத்தை, இன்று பருக நின்றது - இன்றும் பருகி மகிழக் காரணமாகி நின்றது? ஏகாரம் : ஈற்றசை.

முன் கவியுள், 'தேவியின் தூய சிந்தை திரிந்தது' என்றவர், இங்கே, அத்திரிபு, அவள் அருட்குண முழுதும் துறத்தற்கிடமாயிற்று என்கின்றார். சிந்தை திரிதலுக்கு முன்னே சொல்லியவற்றோடு, அருளைத் துறப்பித்தற்கு இரண்டு காரணங்கள் இங்கே கூறுகின்றார். அவள் சிந்தை போலச் சொற்களும் தூயன என்பார், தாமொழி மடமான் என்றார். அவள் அருளைத் துறந்தது, இராமபிரான் காடேகுதலும், இராவணன் முதலியோர் அழிவும் நிகழ்தற்கும், அவற்றால் இராமபிரான் பெரும்புகழ் என்றும் அழியாது நின்று நிலவுதற்கும் காரணமாயிற்றென்பதைச் சமத்காரமாகக் குறிக்கின்றார். ஒரு தீமை, பின்னர்ப் பெருநன்மைக்குக் காரணமாயிற்றென்ற நயம் ஓர்தற்பாலது. முன் கவியுள் அந்தணர் தவத்தைக் குறித்து, இங்கே பொதுவாக நல்லோர் அனைவரும் செய்த அறத்தைக் குறிக்கின்றார். கைகேயியை 'இரக்கமில்லான்' என்று பின்னும் (1071) குறித்தல் காண்க.

(ப - ம.) 1. இயற்றிய தவமும்.

2. துரக்க நல்லறம், தூய்மொழி மடமான், தூய்மொழி மடமாத, தூயவனையான், கையன்றோகை, கையன்றோகைக்கு.

3. அன்றேவன்றிவ்.

4. பருகுகின்றனவே, பருகுகின்றதுவே.

(78)

கைகேயி கூறுதல்

176. அனைய தன்மைய ளாகிய கேகய னன்னம்
 வினைநி ரம்பிய கூனியை விரும்பின னோக்கி
 எனையு வந்தனை யினியையென் மகனுக்கு மனையான்
 புனையு நீண்முடி பெறும்படி புகலுதி யென்றான்.

அணைய தன்மையள் ஆகிய - (முன்னே கூறியவாறு, மனத்திரிந்து அருளாயுந் துறந்த) அத்தன்மையுடையவளாகிய, கேகயன் அன்னம் - கைகேயி, வினை நிரம்பிய கூனியை - (தான் வந்த) காரியம் முற்றுப் பெற்ற கூனியை, விரும்பினள் நோக்கி - விரும்பிப் பார்த்து, எனை உவந்தனை - (நீ) என்னை மிகவும் விரும்புகின்றாய்; (எனக்கு நல்லவள்) என் மகனுக்கும் இனியை-என்மகன் பரதனுக்கும் இனியவளாகின்றாய்; (ஆதலால்), அணையான் - பரதன், புனையும் நீள் முடி - (அரசனாகிச்) சூடுதற்குரிய அப்பெரிய கிரீடத்தை, பெறும்படி - பெறும் வகையை, புகலுதி - சொல்வாயாக, என்றாள்—.

வினை நிரம்பிய - வஞ்சனை நிறைந்த எனவும், தேவர்கள் காரியம் முற்றுப்பெறக் காரணமான எனவும் கூறலாம்.

மனம் மாறியதனால் கைகேயி, முன்னே கூனியைக் கண்கள் சிவப்புறச் சினந்து நோக்கியவள், இப்போது விரும்பி நோக்கினாள்; “எனக்கு நல்லையு மல்லை என்மகன் பரதன் றனக்கு நல்லையுமல்லை” என்றவள், “எனையுவந்தனை, என் மகனுக்கும் இனியை” என்கின்றாள். “வரன்முறை திறம்புதல் வழக்கோ” என்றவள், “பரதன் முடிபுனைதற் குரிய வழியைச் சொல்” என்கின்றாள்.

விரும்பினள் : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம்.) 1. அணைய சிந்தையளாகிய, சிந்தையாகிய; கைகய னன்னம், கேகயன் றனையை, கைகயன் றனையை, கைகயன் றனையள், கைகயத் தன்னம்.
3. இனியையுள் மகனுக்கும், இனியையென் மகனுக்கு மிங்கு; இணையான், அணையாய்.
4. புனையுந் முடி. (79)

மந்தரை கூறுதல்

177. மாழை யொண்கணி யுரைசெயக் கேட்டமந் தரையென் தோழி வல்லளென் றுணைவல்ல ளென்றடி தொழுதாள் தாழு மென்னினி யென்னுரை தலைநிற்பி னுலகம் ஏழு மேழுமு னெருமகற் காக்குவெ னென்றாள்.

மாழை ஒண் கண்ணி - மாவடுவின் பிளவுபோலும் ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய கைகேயி, உரைசெய கேட்ட மந்தரை - (மேற்கண்டவாறு) கூறக் கேட்ட கூனி; என் தோழி வல்லள் - என் தோழி அறிவாற்றலுடையவள், என் துணை வல்லள் - (எப்போதும்) எனக்குத் துணையானவள் வல்லவளே, என்று - என்று கைகேயியைப் புகழ்ந்து சொல்லி, அடிதொழுதாள் - அவளடிகளை வணங்கி, என் உரை தலை நிற்பின் - (நீ) என் சொற்படி முன்னின்று செய்வாயாகில், இனி என் தாழும் - இனி எது (நடவாது) நிற்கும்? உலகம் ஏழும் ஏழும் - கீழேழும் மேலேழுமாகிய பதினான்கு உலகங்களையும், உன் ஒரு மகற்கு

ஆக்குவேன் - உன்னுடைய ஒரே மகனான பரதனுக்கு உரிமையாக்குவேன்; என்றான்—.

இதுகாறும் அறிவிவியெனக் கைகேயியைப் பழித்துரைத்த கூனி, இப்போது அவள் அறிவாற்றல்களில் வல்லவளே யென்று புகழ்ந்துரைத்து, தன் சொல்லைத் தட்டாது கேட்டு நடந்தால் பரதனை முடிசூடச் செய்தல் ஒரு தலையென்று அவளுக்கு உறுதி கூறுகின்றாள். கைகேயி முழுதும் தன் வசப்படுதற் பொருட்டு, அவளை வல்லள் என இருமுறை புகழ்ந்து அடி வணங்குதலும் செய்து தன் நிலையை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டாள். முன்னே கைகேயியை 'நீயே எனக்குத் தஞ்சம்' என்றதனைத் தொடர்ந்து, இங்கே, எனக்கு எப்போதும் துணையாவாள் நீயே' என்கின்றாள்.

தோழி, துணை என்பன முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்தன. தொழுதாள் : முற்றெச்சம்.

- பி - ம.) 1. மாயையுண்கணி, உண்கண்ணி, ஒண்கண்ணி, மென்கணி; உரை செய்யக்கொடிய, உரை செய்யக் கேட்ட மந்தரைதான்.
2. வல்லளென் றுணை வல்லள், வல்லளென்றடியிணை, அடிமலர், நல் - யென்றடியிணை; இறைஞ்சினள் தொழுதாள், விதிமுறைதொழுதாள்.
3. தாமு மன்னிலை, அந்நிலை, தாமுமென்னினி, தாழ்தலென்னினி, தாழ்வதென்னினி, தாமுமென்னுரை; கேட்டுநீதலை நிற்பின்.
4. ஏழு முன்னொரு, ஏழுநின்றெனும்; பெருமகற்கு, நிருமகற்கு. (80)

178. நாடி யொன்றுநன் குரைசெய்வெ னளிர்மணி நகையாய்
தோடி வர்ந்ததாரச் சம்பரன் றொலைவுற்ற வேலை
ஆடல் வென்றியா னருளிய வரமவை யிரண்டும்
கோடி யென்றன ளுள்ளமுங் கோடிய கொடியான்.

உள்ளமும் கோடிய - (உடல் போல) மனமும் கோணுதலையுடைய, கொடியான் - கொடியவளான மந்தரை (கைகேயியை நோக்கி), நளிர் மணி நகையாய் - குளிர்ந்த முத்துப்போலும் பற்களை உடையவளே, நன்கு நாடி ஒன்று உரை செய்வென் - நன்கு ஆராய்ந்து (உனக்கு) ஒன்றைச் சொல்கின்றேன்; (கேள்); தோடு இவர்த்த தார் - மலர்கள் நெருங்கிய மாலையை அணிந்த, சம்பரன் - சம்பராசுரன், தொலைவுற்ற வேலை - அழிவுற்றபோது, ஆடல் வென்றியான் - போரில் வெற்றி கொண்ட உன் கணவன், அருளிய - மனமுவந்து (உனக்கு) அளித்த, வரம் அவை இரண்டும் - இரண்டு வரங்களையும், கோடி - (இப்போது கேட்டுப்) பெற்றுக்கொள்வாயாக, என்றான்—.

இதுவும் அடுத்த பாடலும் பரதன் முடிசூடுதற்குக் கூனி கூறிய உபாயத்தைக் கூறும். “நான் நன்கு ஆராய்ந்து கூறுகின்றேன். அதனைக் கேள்” என்று தொடங்குகிறாள் அவள்.

அயோத்—10

கைகேயி இப்போது முகமலர்ந்து முறுவலுடன் கூனி சொல்வதைக் கேட்க விரும்பினமை புலப்பட 'நளிர்மணி நகையாய்' என்றாள். மணி - இங்கே முத்து. சர்பராசர யுத்தத்தில் கைகேயி தேருர்ந்து தனதுயிரைக் காத்த பேருதவியின்பொருட்டுத் தசரதன் மனமுவந்து அவளுக்கு இரண்டு வரங்கள் தருவதாக வாக்களிக்க, அவற்றைக் கைகேயி அப்போது கேட்டுப் பெறவில்லை; ஆதலால், தருணம் வாய்த்த இப்போது, அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ளுமாறு முதற் கண்கூறி, வரங்கள் இன்னவென்பதை அடுத்துக் கூறுகின்றாள்.

'அருளிய' என்றது, தானே மனமுவந்து தர விரும்பினமை குறிக்கும். 'உள்ளமும்' என்றதில் உம்மை இறந்தது தழுவினதாய், உடலும், சொல்லும், செயலுமாகிய அனைத்தினும் என்ற பொருளைத் தரும். இரண்டும் முற்றுமை. கூனியைக் கொடியவன் எனப் பல விடத்துங் குறித்தல் காண்க.

வரமவை : அவை, பகுதிப்பொருள் விசுதி.

- (பி - ம.) 1. ஒன்றுக்குரை செய்வென், ஒன்று நின்றுரை செய்வான், ஒன்று நன்றுரை செய்வென், நன்று மொன்றுரை செய்வன், நின்றமொன்றுரை செய்வான்; நளிமணி, நளிமதி, நளிர்மதியனையான், நகு மணியனையாய், நகுமணி நகையாய், அருமணியனையாய், நளிர்மலர்க்கையாய்.
2. தோடலர்ந்த.
3. வென்றியன்; வரமிரண்டவையும். (81)

179. இருவ ரத்தினு ளொன்றின லரசுகொண் டிராமன் பெருவ னத்திடை யேழிரு பருவங்கள் பெயர்ந்து திரிதரச் செய்வ தொன்றினற் செழுநில மெல்லாம் ஒருவழிப்படு முன்மகற் குபாயம் தென்றாள்.

இரு வரத்தினுள் - (நீ பெறும்) இரண்டு வரங்களுள், ஒன்றினால் - ஒரு வரத்தால், அரசு கொண்டு - (பரதனுக்கு) அரசைப் பெற்றுக் கொண்டு, ஒன்றினால் - மற்றொரு வரத்தால், இராமன் - , பெயர்ந்து - (நாட்டை விட்டு) நீங்கி, ஏழ் இரு பருவங்கள் - பதினாறு காண்டுகள், பெருவனத்திடை திரிதரச் செய்வது - பெரிய காட்டிலே சுற்றித் திரியும் படி செய்க; செழு நிலம் எல்லாம் - வளமிக்க பூமிமுழுதும், உன் மகற்கு ஒரு வழிபடும் உபாயம் - உன் மகன் பரதனுக்கு ஒருங்கே சேருதற்குரிய உபாயம், ஈது - இதுவாகும்; என்றாள்—.

பரதனுக்கு அரசைக் கேட்டுப் பெற்று அவன் ஆண்டாலும், இராமன் நாட்டிலேயே இருப்பின் அரசுக்குத் தீங்கு நிகழ்தல் கூடுமாதலால், பதினான்கு வருடகாலம் இராமனை நாட்டினின்றும் வெளிப்படுத்தல் வேண்டுமென்றாள். அவ்வாருயின், பரதனோடு நீண்ட காலம் நாட்டு மக்களும் பயின்று அவனிடம் பற்றுடையராவர், அரசும்.

இடையூறின்றி நிலைபெறும் என்பது கூனியின் உட்கோள். 'என் மகனுக்கும் இனியை; அனையான் நீண் முடி பெறும்படி புகலுதி' (176) என்ற கைகேயிக்குக் கூறத் தொடங்கிய கூனி, 'என் உரை தலை நிற்பின் உலகம் ஏழும் ஏழும் உன் ஒரு மகற்கு ஆக்குவேன்' (177), 'வரமவையிரண்டுங்கோடி' (178), 'உபாயம் ஈது' (179) எனக் கூறி முடித்தாள்.

பருவம் - ஆண்டு; பால. 523. திரிதரல் - திரிதல். செய்வது - செய்க; வியங்கோள்.

- (பி - ம.) 1. இருவரத்தினில், வரத்தினின், வரத்தினும்.
2. ஏழிருபருவமும். ஈரேழுபருவமும், பருவங்கள், பதினாறு பருவமும், பதினாறு பருவமும்.
3. திரிதரச் செய்தி; என்றபின் தேயம்; செல்நிலமெல்லாம்.
4. ஒருவகைப்படும்; உபாயமிது, உபாயமிஃது.

(82)

கைகேயியின் மகிழ்ச்சி

180. உரைத்த கூனியை யுவந்தன ஞாயிருறத் தழுவி
நிரைத்த மாமணி யாரமு நிதியமு நீட்டி
இரைத்த வேலைசூ முலகமென் னொருமகற் கீந்தாய்
தரைக்கு நாயகன் றுயினி நீயெனத் தணியா.

உரைத்த கூனியை - (உபாயம்) சொன்ன மந்தரையை, (கைகேயி) உவந்தனன் - மகிழ்ந்தவளாய், உயிர் உற தழுவி - அழுந்தத் தழுவிக்கொண்டு, மாமணி நிரைத்த ஆரமும் - சிறந்த மணிகள் பதிக்கப் பெற்ற மாலையையும், நிதியமும் - பொருளையும், நீட்டி - (பரிசாக) மிகக் கொடுத்து, (அவளை நோக்கி), இரைத்த வேலை சூழ் உலகம் - ஒலிக்கும் கடல் சூழ்ந்த இந்த உலகத்தை (நாட்டை), என் ஒரு மகற்கு ஈந்தாய் - என் ஒரே மகனான பரதனுக்கு அளித்தவ ளாய்; (ஆதலால்) இனி, நீ, தரைக்கு நாயகன் தாய் என - உலகத்தலைவனான பரதனுக்குத் தாய் என்று கூறி, தணியா - மனம் மகிழ்ந்து (என்றாள்).

இதுவும் அடுத்த பாடலும் ஒரு தொடர்; 'நீ அவனுக்கு அரசைத் தந்ததனால் அரசனுக்குத் தாயாகி என்னினும் மேன்மையுறுகின்றாய்' என்றும் கூறுகின்றாள். கைகேயி உயிர் உறத்தழுவுதலாவது, உயிரும் உயிரும் பொருந்துவதுபோல இறுகத் தழுவுதல். ஒரு மகன் - ஒரே புதல்வன்; ஒப்பற்ற என்றலுமாம்; 177 - பார்க்க. தணிதல் - மனமகிழ்தல்: "தணி பொன் சொரியும்" (தஞ்சைவாணன் கோவை, 25). ஈந்தாய் : துணிவுபற்றி வந்த காலமயக்கம். 'என்றாள்' என முடிபு வருவிக்க.

- (பி - ம.) 1. உன்றறத்.
2. நிரைக்கு மாமணி.

3. இரைக்கும், நிரைத்த; உலகமுமொரு மகற்கு.
 4. தாயுதீயே யெனத், தாயுதீ யினியெனத்; தாயென நீயென;
 தனியா, தருவாய், தனியான், தழுவா தனியாய். (83)

181. நன்று சொல்லினை நம்பியை நளிமுடி சூட்டல்
 துன்று கானகத் திராமனைத் துரத்தலிவ் விரண்டும்
 அன்ற தாமெனி லரசன்மு னொருயிர் துறந்து
 பொன்றி நீங்குதல் புரிவென்யான் போதிநீ யென்றான்.

(கைகேயி மேலும் கூனியை நோக்கி) நன்று சொல்லினை - (உபாயத்தை நீ) நன்றாகச் சொன்னாய்; நம்பியை - பரதனுக்கு, நளிமுடி சூட்டல் - பெருமை மிக்க முடியைச் சூட்டுதல், இராமனை - துன்று கானகத்து துரத்தல் - அடர்ந்த காட்டிலே துரத்தல் (ஆகிய), இ இரண்டும் - இந்த இரண்டு காரியங்களும், அன்று ஆம் எனில் - நடவாவிடில், யான் - நான், அரசன்முன் - அரசரெதிரிலே, ஆர் உயிர் துறந்து - எனதரிய உயிரை விட்டு, பொன்றி நீங்குதல் புரிவென் - இறந்துபோதலைச் செய்வேன்; நீ போதி - நீ போவாயாக, என்றான் -

‘நீ கூறிய உபாயம் மிக நன்று; அதைச் செய்தே முடிப்பேன். அஃதில்லையெனின் என் உயிர் துறப்பேன்’ எனச் சூளுறவு போலக் கூறினான் கைகேயி.

அன்றது : அது, பகுதிப் பொருள் விசுவதி; அன்று - மாறுபாடு என்ற லுமாம். பொன்றி நீங்குதல் - இறந்து போதல்; இராமன் நாட்டை விட்டு நீங்குதல் இல்லையாயின் நான் உலகை விட்டே நீங்குவேன் என்றொரு நயம் தோன்றுதல் காண்க. போதி நீ - நீ கவலையின்றிப் போவாயாக; கூனிக்குத் தேறுதல் கூறியவாறு.

சில ஏட்டுச் சுவடிகளிலும், சில அச்சுப் பதிப்புக்களிலும் மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் இப்பாடலுடன் முடிவுற, அடுத்த பாடலில் கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் தொடங்குகின்றது. அது பொருத்த முடையதாகவே காண்கின்றது.

(பி - ம.) 1. நன்றி செய்தனே, நன்கு சொல்லினை; நளிர்முடி; சூட்டித். (84)

கைகேயின் அலங்கோல நிலை

182. கூனி போனபின் குலமலர்க் குப்பைநின் நிழிந்தாள்
 சோனை வார்குழற் கற்றையிற் சொருகிய மாலை
 வான மாமழை நுழைதரு மதிபிதிர்ப் பாள்போல்
 தேன வாவுறும் வண்டின மலமரச் சிதைத்தாள்.

கூனி போனபின் - (விடைபெற்ற) மந்தரை போன பிறகு (கைகேயி), குலம் மலர் குப்பை நின்று - சிறந்த மலர்க் குவியலா

2. மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம்

149

லாகிய படுக்கைக் கட்டிவினின்று, இழிந்தாள் - இறங்கியவளாய், சோனை - கருமேகம்போன்ற, வார்முழல் கற்றையில் சொருகிய - (தனது) நீண்ட கூந்தற்றொகுதியில் சொருகியிருந்த, மாலை - பூ மாலையை, வானம் - ஆகாயத்திலே, மா மழை நுழைதரு மதி - பெரு மேகத்திடையே புகுந்துள்ள சந்திரனை, பிதிர்ப்பாள் போல் - (இழுத்துச்) சிறுவிப்பவள் போல, தேன் அவா உறும் வண்டு இனம் அலமர - (பூவிலுள்ள) தேனை விரும்பி மொய்க்கும் வண்டுக் கூட்டங்கள் (நிலை கெட்டுச்) சுமலுமாறு, சிதைத்தாள் - (கூந்தலினின்றும் இழுத்து) அறுத்தெறிந்தாள்.

இதுமுதல் மூன்று பாடல்கள் கைகேயி தன்னைச் செய்து கொண்ட அலங்கோல நிலைபைக் குறிப்பன. தமக்கு உண்டான வருத்தத்தைப் புலப்படுத்தற்குத் தம்முடைய அலங்காரத்தை அழித்துக்கொள்ளுதல் மகளிர் இயல்பு. 'மலர்க் குப்பை' என்றது மலர்களின் மிகுதி குறித்தது. குப்பை, ஆகுபெயராய் மலர்ப் படுக்கையைக் குறித்தது. இழிந்தாள் : முற்றெச்சம். கூந்தலுக்கு மேகமும், அதிலே சொருகியிருந்த பூ மாலைக்கு மேகத்திடை நுழைந்த சந்திரனும் உவமை. மாலையை மதி பிதிர்ப்பாள் போல் சிதைத்தாள், வண்டினம் அலமரச் சிதைத்தாள் எனத் தனித்தனி இயைக்க. 'அவாவுறும் வண்டினம் அலமர' என்றது, மேலே இராமபிரான் முடிசூடும் பேரணி காண விரும்பிவரும் மக்கள் அது காணாது அலமரும் நிலையைக் குறிப்பித்தல் உணரத் தக்கது.

சோனை வார் குழல்: பால. 1019.

- (பி - ம்.) 1. குவைமலர்க் குப்பை நின்றெழிந்தாள். 2. சுற்றிய மாலை.
3. வானலார்மழை, வானமார்மழை; விதிர்ப்பாள்போல்.
4. தேனவாவுறு, தேனவாவுற; வண்டினமலம்வரச்.

(85)

183. வினாயுந் தன்புகழ் வல்லியை வேரறுத் தென்னக்
கிளைகொண் மேகலை சிந்தினள் கிண்கிணியோடும்
வளைது றந்தனன் மதியினின் மறுத்துடைப் பாள்போல்
அளக வாணுத லரும்பெறற் நிலகமு மழித்தாள்.

வினாயும் - வளர்கின்ற, தன் புகழ் வல்லியை - தன்னுடைய புகழாகிற கொடியை, வேர் அறுத்தது என்ன - வேரோடு அறுத்துவிட்டாற்போல, கிளைகொள் - வடமாகிய கிளையைக் கொண்ட, மேகலை - மேகலாபரணத்தை, சிந்தினாள் - அறுத்தெறிந்தாள்; கிண்கிணியோடும் - பாத கிண்கிணியுடனே, வளை - கை வளையல்களையும், துறந்தனள் - (கழற்றி) அகற்றினாள்; மதியினின் மறு - சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை, துடைப்பாள் போல் - அழிப்பாள் போல, அளகம் - முன் மயிர் படிந்த, வாள் நுதல் - ஒளிபொருந்திய (தன்) நெற்றியில் உள்ள, பெறல் அரும் - பெறுதற்கரிய, திலகமும் - திலகத்தையும், அழித்தாள் -

கைகேயிக்கு இப்போதுண்டாகி வளர்ந்துவரும் புகழ் இனி அழிந்து, அதற்கு மாறான பழி வந்தெய்தவிருத்தலின், 'புகழ் வல்லியை வேறுத்தென்ன' என்றார். மேகலை ஏழு வடங்களுடையதாகலின், கிளிகொள் என்ற அடையும், இடையைச் சுற்றியிருத்தலால் வல்லியென்ற உவமையும் பொருந்தக் கூறினார். புகழுக்கு வெண்ணிறம் கூறுவது மரபு; மேகலை, முத்தும் வயிரமுமான வெண்மணிகளால் இயன்றமை புகழென்றதற்குப் பொருந்துவதாகும். அவள் முகம் மதி போன்றிருக்க, அதில் அமைந்த திலகம் மதியின் மறுப்போன்றிருந்தது. திலகத்தை அழித்தது மதியின் மறுவைத் துடைத்தது போன்றது. திலகத்தின் அருமை நோக்கி அரும்பெற்றிலகம் என்றார். அளகம் நெற்றிக்கு அழகு செய்தலின், அளக வாணுதல் எனப்பட்டது.

அறுத்தென்ன: தொகுத்தல்.

அளகவாணுதல் : கவி. 4. 19; குறுந். 34; ஐங்குறு. 67; பெருங். 1. 33: 119; தக்க. 25.

(பி - ம.) 1. வேறுத்தென்னக்.

2. சித்தின; கிண்கணியென்ன; மேகலையோடும்.

3. மதியினை.

4. திலகமும்.

(86)

184. தாவின் மாமணிக் கலன்மற்றுந் தனித்தனி சிதறி
நாவி யோதியை நானிலந் தைவரப் பரப்பிக்
காவி யுண்டகண் ணஞ்சனங் கான்றிடக் கலுழாப்
புலு திர்த்ததோர் கொம்பெனப் புவிமிசைப் புரண்டாள்.

தா இல் - குற்றமில்லாத, மாமணி கலன்கள் - சிறந்த இரத்தினபரணங்கள், மற்றும் - பிற உள்ளவற்றையும், தனி தனி சிதறி - வேறுவேறு கச் சிதைத்தெறிந்து, நாவி ஓதியை - புழுகுநெய் பூசப் பெற்ற கூந்தலை, நால் நிலம் தைவர பரப்பி - தரையிற் புரளுமாறு பரப்பிக்கொண்டு, காவி உண்டகண் - நீல மலர்போன்ற கண்கள், அஞ்சனம் கான்றிட - மையைக் கரைத்துச் சிந்தும்படி, கலுழா - கண்ணீர் பெருக்கி அழுத வாறு, பூ உதிர்த்தது ஓர் கொம்பு என - பூக்களைபெல்லாம் உதிர்த்து விட்ட ஒரு வெறுங்கொம்பு போல, புவிமிசை புரண்டாள் - தரையிலே புரண்டாள்.

அழகும் மங்கலமும் தரும் பொருள்கள் அனைத்தையும் தன் உடலினின்றும் களைந்தும், அழுதுகொண்டும் கழிகல மகள் போலாயின கைகேயியின் தோற்றம், பின்னே தனக்கு வரவிருக்கும் நிலையை இப்போதே அவள் மேற்கொண்டதைக் குறிப்பாற் புலப்படுத்தியது.

நானிலம் - குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு பாகு பாடு கொண்ட பூமி; இங்கே அது தரையைச் சுட்டுவது; புவிமிசை என்றவிடத்தும், புவி - தரை. கொடிமிசைப் புரண்டாள் என்பதும் பாடம். கான்றிட - கால. இடு : துணைவினை.

- (பி - ம்.) 1. தாவினன்மணிக், தாவினன்மணிக்; கலன்முற்றும் தனித் தனிச் சிதறி.
 2. நாவி நன்குழல், நாவிமென்குழல்; கானிலக்கைவரப், கானிலக் கைவரப்; நாவியோதியை நறைவரப் பிசைதரப் பரப்பிக்.
 3. காலியுண்கண்கள், ஓண்கண்கள், உண்கணின், காலியுண்கண்கள், காலியானகன்; கலுழப், கலிழாப், கலுழந்து, கலிழந்து.
 4. பூவுதிர்ந்ததோர்; படியிசைப், பார்மிசைப், பொடி மிசைப்; மண்ணிடைப்.

(37)

185. நவ்வி வீழ்ந்தென நாடக மயிறுயின் நென்னக்
 கவ்வை கூர்தரச் சனகியாங் கடிகமழ் கமலத்
 தவ்வை நீங்குமென் றயோத்திவந் தடைந்தவம் மடந்தை
 தவ்வை யாமெனக் கிடந்தனள் கேகயன் றனைய.

கேகயன் தனைய - கேகயராசன் மகளாகிய கைகேயி, நவ்வி வீழ்ந்தது என - (துள்ளி விளையாடும்) மான் வறிதே விழுந்து கிடந்தது போலவும், நாடகம் மயில் - (தோகை விரித்து மகிழ்ந்து) ஆடும் இயல்புடைய மயில், துயின்றது என்ன - (ஆடுதலோய்ந்து) தூங்குவது போலவும், கவ்வை கூர்தர - துயரம் மிக, சனகி ஆம் - சானகியாகிற, கடிகமழ் கமலத்து அவ்வை - மணங்கமழும் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கின்ற தாய் (திருமகள்), நீங்கும் என்று - (அயோத்தியைவிட்டு) நீங்குவாளென்று கருதி, அயோத்தி வந்து அடைந்த - (அவளிருந்த இடத்திலே தான் இருக்கவெண்ணி) அயோத்தி நகரத்திலே வந்து சேர்ந்த, அ மடந்தை தவ்வை ஆம் என - அத்திருமடந்தையின் தமக்கையாகிய மூதேவி (இவள்) என்னும்படி, கிடந்தனள் - சோர்ந்து கிடந்தாள்.

கேகயன் தனைய கிடந்தனள் என முடிக்க. எப்போதும் இன் முகமுடையளாய், எழிலுறத் திரியும் மானும் மயிலும் போன்ற தன்மையையுடைய கைகேயி அத்தன்மை யொழிந்து சோர்ந்து கிடந்தமைக்கு அத்தகைய மாணையும் மயிலையும் உவமித்துக் கூறி, எப்போதும் மடியுற்றுக் கிடக்கும் இயல்புடைய மூதேவி போலவும் தோன்றினாள் அவள் என்கிறார்.

சானகியைத் திருமகளாகப் பலவிடத்தும் கூறுவர் ஆசிரியர். இராமபிரான் நாடு நீங்கிச் செல்லுங்கால், அத்திருமகளும் உடன் செல்லுதல் உறுதியாதலால், அவள் இருந்தவிடத்தை நாம் கைப்

பற்றுவோமென்று கருதி இப்போதே மூதேவி அங்கு வந்து கிடந்தாள் போலும் எனத் தற்குறிப்பேற்றமாக்கிக் கூறுகின்றார். கவ்வை கூர்தர - நாட்டு மக்கள் துன்பமிக எனலுமாம்.

அவ்வை - தாய். சனகியாம் கமலத்து அவ்வை என்க. கடிகமழ்: கமலத்திற்கு விசேடணம். தவ்வை - தமக்கை.

- (பி - ம்.) 1. வீழ்ந்தென்ன. 2. கடிகமலத்தில், கொவ்வை கூரிதழ்ச் சனகியாங் கடிகமழ் கமலத்.
3. அடைத்த மாமடந்தை, அயோத்தியில் அமர்தருமடந்தை.
4. கைகயன் றனையை, தனையள், கேகயன்றனையை. (88)

மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலம் முற்றும்.

3. கைகேயி சூழ்வினைப் படலம்

இது, கைகேயி சூழ்ந்து செய்த வினையைக் கூறும் படலம் என விரியும்.

இராமபிரான் முடி சூடுதலைத் தவிர்த்து அவனைக் காட்டிற் செலுத்தும் பொருட்டுக் கைகேயி ஆலோசித்து உறுதியுடன் செய்த தீச்செயலையும் அதன் பயனையும் விரித்துக் கூறுவது இப்படலம். மந்தரையின் போதனையால் கைகேயி தசரத மன்னன்பால் இரண்டு வரங்களைக் கேட்டுப் பெறுதலும், அதற்கு அவள் மேற்கொண்ட உபாயங்களும், விவரமறிந்த மன்னன் மிக வருந்தி இரந்து வேண்டியும் மற்றும் பல வகையிலும் அவள் கோட்பாட்டை மாற்ற முயன்றும் அம்முயற்சி பயன்பெறுது மூர்ச்சை யுறுதலும், இராமபிரானிடம் கைகேயி 'மன்னவன் பணி இது' என்று தெரிவித்து அவன் காடு செல்லத் தூண்டுதலும், அப்பணியையேற்ற இராமபிரான் அதனை நிறைவேற்றத் துணிதலும், அதனை யறிந்த பிராட்டியும் இனைய பெருமானும் உடன்செல்லத் துணிந்து புறப்படுதலும், இவற்றையறிந்த நகரமாந்தரின் மனநிலையும் செயல்களும் இப்படலத்துள் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன.

மந்தரையின் சூழ்ச்சி சொல்லளவில் நின்றதனைச் செயற்படுத்திய வள் கைகேயியாதலின் இது கைகேயி சூழ்வினைப்படலம் எனப்பட்டது.

இப்படலத்தின் பெயர் சில சுவடிகளில், 'கைகேசிப் படலம்' எனவும், சிலவற்றில் 'முடிதவிர்த்த படலம்' எனவும் காணப்படுகின்றது. 'சூழ்வினைப் படலம்', 'விடை பெறு படலம்' என இரண்டு பகுதிகளாக இப்படலம் ஒரு சுவடியில் எழுதப்பட்டுள்ளது.

தசரதன் செயல்

(கவிநிலைத்துறை)

186. நாழிகை கங்குலி னள்ள டைந்த வேலை
யாழிசை யஞ்சிய வஞ்சொ லேழை கோயில்
வாழிய வென்றயன் மன்னர் துன்ன வந்தான்
ஆழி நெடுங்கை மடங்க லாளி யன்னான்.

ஆழி நெடு கை - ஆணைச் சக்கரம் தாங்கும் நீண்ட கையை யுடைய, ஆளி மடங்கல் அன்னான் - ஆண் சிங்கம் போன்றவனான தசரதன், கங்குலின் நாழிகை - இராப்பொழுது, நன் அடைந்த வேலை - நடுவை அடைந்தபோது, (நடு யாமத்தில்), வாழிய என்று - நெடிது

வாழ்கவென்று வாழ்த்தெடுத்துக்கொண்டு, மன்னர் அயல் துன்ன - பல அரசர்கள் பக்கலில் சூழ்ந்து வர, யாழ் இசை அஞ்சிய அம் சொல் ஏழை கோயில் - வீணையிசையையும் (இனிமைக்குத்) தோல்வியுறத்தக்க அழகிய சொற்களைப் பேசவல்ல கைகேயியின் மாளிகைக்கு, வந்தான்.

மறுநாள் முடிசூட்டு விழாவுக்குரியவற்றைச் செய்தலில் பொழுது கழிந்தமையின், இரவிலே காலம் தாழ்த்து மகிழ்ச்சியோடு கைகேயியின் இருப்பிடம் சென்றான் மன்னன்.

நாழிகை என்றது இங்கே நேரம் என்ற பொருளில் வந்தது. நள் - நடு. கைகேயி தன் அழகாலும் சொல்லாலும் அரசன் மனங் கவரும் ஆற்றலுடையவளாதலின் அவள் சொல் இனிமைக்கு யாழ் ஓசையும் தோற்கும் என்றார். ஏழை - பெண்; பிறர் சொல்வழி நிற்பலால் அறிவிலியென்ற குறிப்பும் தோன்ற வைத்தார். கூனியால் நிகழ்ந்த வற்றை மன்னன் அறியாநாதலின் மகிழ்ச்சிச் செய்தியைக் கைகேயிக்குத் தெரிவித்து அவள் கூறும் இன்மொழிகளையும் கேட்கக் கருதி வந்தான். நெடுங்கை - தாள் தோய் தடக்கை.

- (பி - ம்.) 1. நள்ளடைந்த பின்றை, நள்ளிடைந்த பின்றை, நள்ளடைந்த வெல்லை
2. செஞ்சொலெழை; கோவில்.
3. வாழிய வென்றயின், வாழிய வென்றியன், வாழிய வென்றிய, வாழிய வென்றிசை, வாழிய வென்றடி.
4. நெடுங்கண்; யாளி யன்னன், யாளை யன்னன்.

(1)

187. வாயிலின் மன்னர் வணங்கி நிற்ப வந்தாங்
கேயின செய்யு மணங்கினர் சூழ வேகிப்
பாய நுறந்த படைத்த டங்கண் மென்றோள்
ஆயிழை தன்னை யடைந்தன னாழி மன்னன்.

ஆழி மன்னன் - சக்கரவர்த்தி, மன்னர் - (உடன் வந்த) அரசர்கள், வணங்கி - அஞ்சலி செய்து, வாயிலின் நிற்ப - (மாளிகை) வாயிலில் நிற்க, ஆங்கு - அவ்விடத்தே, ஏயின செய்யும் அணங்கினர் - ஏவியவற்றைச் செய்யும் பணிப்பெண்கள், வந்து சூழ - வந்து தன்னைச் சூழ்ந்துகொள்ள, ஏகி - (உள்ளே) சென்று, பாயல் துறந்த - படுக்கையை நீத்த, படை தட கண் - வேற்படை போலும் பெரிய கண்களையும், மென் தோள் - மென்மையான கைகளையும் உடைய, ஆய் இழை தன்னை - கைகேயியை, அடைந்தனன் -

பாயல் துறந்த ஆயிழை என்றியைக்க, சக்கரவர்த்தி மாளிகையினுள்ளே சென்று, தரையிலே அலங்கோலமாகக் கிடந்த கைகேயியைக் கண்டான் என்றவாறு. அந்தப்புரத்தில் அயல் ஆடவர் செல்ல வொண்ணாதாகலின், மன்னர் வெளியே நின்றனர். கைகேயி அணிகலன்களையெல்லாம் நீத்து, 'பூவுதிர்த் தோர் கொம்பென' இருந்தன

ளென முன்னர்க் கூறினமையின், ஆயிழை யென்றது 'பெண்' என்னும் பொருட்டாய் நின்றது, ஏயின - ஏவியன.

கைகேயி இயல்பாகப் படுக்கும் பஞ்சணையின் நீங்கி, ஊடல் அறையில் (கோபக் கிருகத்தில்) படுத்திருந்தாளென முதலூல் கூறும்.

(19 - ம்.) 1. வாயலின்.

2. ஏயது செய்யும்; மடந்தைமாரோடு; அணங்கனார், குழுமணங்கினர், செய்யணங்கனர்கள், செய்ம்மணங்கர், செய்யு மணங்கினர்கள், செய்யு மணங்கினரோடு, மடந்தையாரோடு, மடந்தையரோடு, செய்யுமின்னர்கள் குழ, செய்யு மணங்கனர்கள் குழப்.

3. பாய றுறந்து; படைத்தடக்கண், பணைத்தடங்கண்.

4. அடைந்த வாழி மன்னன்.

(2)

188. அடைந்தன னோக்கி யரந்தை யென்கொல் வந்து
தொடர்ந்த தெனத்துயர் கொண்டு சோரு நெஞ்சன்
மடந்தையை மாண யெடுக்கு மாண யேபோல்
தடங்கைகள் கொண்டு தழீஇ யெடுக்க லுற்றான்.

அடைந்தனன் - அடைந்து, நோக்கி - (கைகேயியின் நிலையைப்) பார்த்து (துணுக்குற்று), வந்து தொடர்ந்தது - (இவளுக்கு) வந்து பற்றியதான, அரந்தை என்கொல் என - துன்பம் எதுவோ என்று, துயர் கொண்டு - வருத்தமடைந்து, சோரும் நெஞ்சன் - வாடுகின்ற மனமுடையவனாகி, மடந்தையை - (அந்தக்) கைகேயியை, மாண எடுக்கும் ஆணையே போல் - ஒரு மாணைத் (துதிக்கையாலே தூக்கி) எடுக்கின்ற யானையைப் போல, தட கைகள் கொண்டு தழீஇ - (தன் இரு) பெரிய கைகளாலும் தழுவி, எடுக்கலுற்றான்-எடுக்க முயன்றான்.

மகிழ்ச்சியோடு வந்த மன்னன், கைகேயியின் அவலநிலை கண்டு துணுக்குற்று வருந்தி, அவனைத் தழுவி யெடுத்துத் தேற்ற முயன்றான் என்க.

முன்னே, 'நல் வி வீழ்ந்தென' எனக் கைகேயிக்கு மாண உவமை கூறியதற்கேற்ப, இங்கே, 'மாண எடுக்கும் ஆணை போல' என்றார். தசரதனுக்கு யானையைப் பலவிடத்தும் உவமை கூறுவர். தசரதனுடைய பெரிய (தாள் தோய்) கைகளுக்கு யானைத் துதிக்கை உவமை. அடைந்தனன், நெஞ்சன் : முற்றெச்சம். இப்பாடல் அந்தாதித் தொடை கொண்டது.

தசரதனுக்கு யானை : 196, 200, 201.

(19 - ம்.) 1. அடைந்தவனோக்கி, அடைந்து நோக்கி, அடைந்தவர் நோக்கி; அரந்தைய தென்கொல், ஆனதென்கொல், அரந்தையென் சொல்,
3. யானை யெடுக்கும், மாண எடுக்கும்; யானையே போல்.

(3)

கைகேயி செயல்

189. நின்று தொடர்ந்த நெடுங்கை தம்மை நீக்கி
மின்று வள் கின்றது போல மண்ணில் வீழ்ந்தாள்
ஒன்று மியம்பல ணீடு யிர்க்க லுற்றாள்
மன்ற லருந்தொடை மன்ன னாவி யன்னாள்.

மன்றல் அரு தொடை மன்னன் - மணங் கமழும் அரிய மலர்
மாழையை யணிந்த மன்னனுடைய, ஆவி அன்னாள் - உயிர் போன்றவ
ளான கைகேயி, நின்று - தன் நிலையில் மாருது நின்று, தொடர்ந்த—
தன்னைத் தழுவ நீண்ட, நெடு கை தம்மை - (மன்னனுடைய) நீண்ட
கைகளை, நீக்கி - விலக்கி, மின் துவள்கின்றது போல - மின்னற்கொடி
துவண்டு வீழ்தல் போல, மண்ணில் வீழ்ந்தாள் - தரையில் விழுந்து,
ஒன்றும் இயம்பலள் - (வாய் திறந்து) ஒன்றும் சொல்லாதவளாய், நீடு
உயிர்க்கல் உற்றாள் - பெருமூச்செறியலானாள்.

பட்டத் தேவியர் மூவருள்ளும் கைகேயிபால் மன்னவன் காத
லன்பு மிக்கவனாதலாலும், அவளும் அதற்கேற்ற தகுதியுடைய
வளாய் அவனுயிர் காத்தவளாதலாலும், முன்பு அவள் அவனுக்கு
உயிர்போற் சிறந்தவள். மன்னனது மனத்துயர் கண்டும் அவள் தன்
னெஞ்சு சிறிதும் நெகிழாதிருந்தமை தோன்ற 'நின்று' என்றார்.
மன்னன் தழுவி எடுத்தமையின் தரையினின்று சற்று மேலெழுந்த
நிலையிலிருந்தவள், அவன் கைகளை விடுவித்துக்கொண்டு மீண்டும்
தரையிலே வீழ்ந்தாள். இவ்வாறு வீழ்ந்ததும் ஒன்றுங் கூருது பெரு
மூச்செறிந்ததும் தன் கருத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளுதற்காம்.

கை தம்மை - கைகளை. வீழ்ந்தாள், இயம்பலள்: முற்றெச்சங்கள்.

- (பி - ம.) 1. நின்று தொடர்ந்து; நெடுங்கை தன்னை, நெடுந்தகை தன்னை, நெடுங்
தலக் கையை, நெடுந்தகையை, நெடுங்கை நீக்கியேழை, நெடுங்
கையேழைக்கி.
2. மன்னனின்.
3. விளம்பலள், விளம்பிலள்.
4. மன்றல் தாரவன், மன்றல் தாரவன், மன்றல் தாரவன், மன்னுள்
தாரவன், வென்றிகொள் தாரவன்; ஆவியன்ன
மன்னாள், ஆவியன்ன மின்னார், ஆவியுண்ண வல்லாள், ஆவியன்ன
மங்கை. (4)

தசரதன் நிகழ்ந்ததைக் கூறும்படி வினவுதல்

190. அன்னது கண்ட வலங்கள் மன்ன னஞ்சி
என்னை நிகழ்ந்ததிவ் வேழு ஞாலம் வாழ்வார்
உன்னை யிகழ்ந்தவர் மாள்வ ருற்ற தெல்லாம்
சொன்னபி னென்செயல் காண்டி சொல்லி டென்றான்.

அன்னது கண்ட - (கைகேயியின்) அச்செயலைப் பார்த்த,
அலங்கல் மன்னன் - மாழையை அணிந்த மன்னவன், அஞ்சி—

நிகழ்ந்தது என்னை - நடந்தது யாது, இ ஏழு ஞாலம் வாழ்வார் - இவ்வேழுலகங்களிலும் வாழ்பவருள், உன்னை இகழ்ந்தவர் - உனக்கு இழிவு செய்தவர் (எவராயினும் அவர்கள்), மாள்வர் - என் கையால் மாண்டொழிவர்; உற்றது எல்லாம் - நிகழ்ந்ததை எல்லாம், சொன்ன பின் - (நீ) சொன்ன பிறகு, என் செயல் காண்டி - என் செய்கையைக் காண்பாயாக: சொல்லிடு - (தாழ்த்தாது) சொல், என்றான்—.

கைகேயி கிடந்த கோலத்தைக் கண்டபோதே மனம் துணுக்குற்ற மன்னன், அவள் செயலால் மேலும் அச்சம் கொண்டு, 'உன் மனம் வருந்துமாறு செய்தவர் எவராயினும் அவரை இப்போதே அழிப்பேன்; நிகழ்ந்ததை விவரமாகச் சொல்' என்று கூறி அவளைத் தேற்ற முயன்றான். அலங்கல் - மனந் தவித்தலுமாம்.

சொல்லிடு : இடு - துணைவினை.

- (பி - ம்.) 1. என்னை யிகழ்ந்தது, என்னை யிகழ்ந்தவர், என்ன நிகழ்ந்தது; இஞ் ஞால மேழின் வாழ்வார், இவ்வேழுலகும் வாழ்வார்; இவ்வேழு ஞால மாழ்வார், ஏழு ஞாலமாள்வார்.
3. மாள்குவருற்ற வெல்லாம்.
4. சொன்ன பின்னே செயல்; கண்டு சொல்லிடு, காண்டி சொன்ன, காண்டி சொல்லினி, சொல்லி தென்றான், சொல்லு கேன்றான். (5)

கைகேயி கூறுதல்

191. வண்டுளர் தாரவன் வாய்மை கேட்ட மங்கை
கொண்ட நெடுங்கணி னாலி கொங்கை கோப்ப
உண்டுகொ லாமரு ளென்க ணுண்மை நாட்டின்
பண்டைய வீன்று பரிந்தளித்தி யென்றான்.

வண்டு உளர் தாரவன் - வண்டுகள் மகரத்தத்தைக் கிண்டுதற்கு இடமான மாலை யை யணிந்த மன்னனுடைய, வாய்மை - வார்த்தை களை, கேட்ட மங்கை - கேட்ட கைகேயி, நெடுங்கண் - தன் நீண்ட கண்களாகிற, கொண்டவின் ஆலி - மேகங்களின் நீர்த் துளிகள், கொங்கை கோப்ப - தனங்களின் மேல் (முத்துக் கோவை போல) வீழ (அழுதுகொண்டு), என் கண் அருள் உண்டு ஆம்கொல் - (உனக்கு) என்பால் கருணை உள்ளதோ? உண்மை நாட்டின் - அஃதுள்ள தன்மையை நிலைநாட்டுவதாயின், பண்டைய - முன்னே எனக்கு வாக்களித்தவற்றை, இன்று - இப்போது, பரிந்து அளித்தி - அன்புகொண்டு தந்திடுக, என்றான்—.

உண்மை நாட்டின் - உன் வாய்மையைக் காப்பதாயின் எனவுமாம்.

மன்னன் வினவியதற்கெதிர்மொழியாக, நிகழ்ந்தவை கூறுதல் பொருந்தாதாகலின், கைகேயி தன் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொள்ளு

தற்கு உபாயமாக, 'என்பால், உனக்கு உண்மையன்பும் அருளும் உண்டெனில், முன்னே எனக்கு அளித்தவற்றை இப்போது உகந்து தருக' எனப் பொதுவகையாற் கேட்டு மன்னவனது சூளுறவைப் பெற வகை செய்கின்றான். அவ்வுபாயம் பயனளித்தமை அடுத்த பாடலிற் காணப்படும்.

மங்கை: பருவம் குறியாமல் பெண் என்பது குறித்தது. நெடுங்கண் கொண்டலின் ஆலி எனப் பிரித்துக் கூட்டுக; ஆலி - நீர்த்துளி. 'கோப்ப' என்றதனால் முத்துக்கோவை எனப்பட்டது. உண்டு ஆம் கொல் - உண்டென்பது உண்மையாகுமோ? கொல் : ஐயப்பொருளது.

தன் கருத்தை அறிந்தபின் மன்னன் அதற்கு மனமியைதல் அரிதாகலின், 'பரிந்து அளித்தி' என்றான். பரிந்து - வருந்தி என்ற பொருளும் உண்மையின் வருந்தியேனும் மருது தந்திடுக என்ற குறிப்பும் தோன்றுதல் காணத் தக்கது.

- (பி - ம.) 1. வண்டுள, வண்டலி; கேட்ட நங்கை.
2. கொண்ட நெடுங்கணின், கொண்ட நெடுங்கண்ணின், கொண்ட நெடுங்கணலி, கொண்டு நெடுங்கணினாலி கொங்கை போர்ப்ப.
3. என்கணுன்கணுக்கில், ஒக்கின், என்கணுண்மை நோக்கின், நோக்கிப், என்கையுண்மை நோக்கில், உன்கணுன்கணுக்கின்.
4. பண்டைய நின்று, பண்டையதென்று, பண்டையதொன்று; பரிந்துதாநீ, பரிந்துதானீ, பரிந்து தாரல். (6)

மன்னன் வாக்களித்தல்

192. உள்ளவிழ் கோதை கருத்துண ராத மன்னன்
வெள்ள நெடுஞ் சுடர் மின்னின் மின்ன நக்கான்
உள்ள முவந்தது செய்வெ னென்று லோவேன்
வள்ள விராமனுன் மைந்த னுனை யென்றான்.

கள் அவிழ் கோதை - தேன்வழியும் கூந்தலையுடைய கைகேயியின், கருத்து உணராத மன்னன் - உட்கிடக்கையை அறியாத சக்கரவர்த்தி, வெள்ளம் நெடு சுடர் மின்னின் மின்ன - மிக்க பேரொளியையுடைய மின்னல்போல (த் தன் பல்லொளி) வீச, நக்கான் - பெருநகை செய்து, உள்ளம் உவந்தது செய்வென் - உன் மனம் விரும்பியதைச் செய்வேன், ஒன்றும் உலோவேன் - (அதிற்) சிறிதும் உலோபம் செய்வேனல்லேன், உன் மைந்தன் - உன் மகனும், வள்ளல் - பெருவள்ளலுமான, இராமன் ஆணை - இராமன்மேல் ஆணை (சத்தியம்), என்றான் --.

கைகேயியின் உபாயம் பலித்தது இதனால் கூறப்பட்டது. தனது அன்பில் ஐயங்கொண்ட கைகேயியின் பேதைமை நோக்கி மன்னன் நக்கான் என்க. உனக்கு விருப்பமானதைத் தவறது செய்வேனென்ற உறுதிபற்றி இராமன் ஆணை என்றான். இவ்வாறு ஆணையிட்டுக்

கூறுதல் வழக்கு. கைகேயி இராமன்பால் பேரன்புடையவளென்ற பண்டை நிலை கருதியே, உன் மைந்தன் இராமன் என்றான்.

கள்ளவிழ் கோதை : அடையடுத்த ஆகுபெயர். இவறன்மை என்னும் பொருளுடைய 'லோபம்' என்னும் வடசொல் உலோவமெனத் திரிந்து அதனடியாக 'உலோவேன்' என்ற முற்றுப் பிறந்தது; "உயிர்தர உலோவினீரே." (பால. 787) ஒன்றும்-ஒரு சிறிதும்; உம்மை தொக்கது.

- (பி - ம.)
1. கருத்துணர்ந்த, கருத்துணரா, கருத்துள்ளாத, கருத்தெனாத.
 2. வெள்ளை கெடுஞ்சுடர்; மின்னினன்ன, மின்னின் மின்னநக்காங்கு, மின்னின் மின்னின் நக்காங்கு.
 3. உள்ளமுவுந்துள, உள்ளமுவுந்து; ஒன்றுலோபேன், ஒன்றும் லோபேன், ஒன்றுமுலோபேன்.
 4. இராமனின் மைந்தன், இராமனென் மைந்தன், நின்மைந்தனிராமன்.

(7)

பழைய வரங்களை இப்போது தருமாறு கைகேயி கேட்டல்

193. ஆன்றவ னவ்வுரை கூற வைய மில்லாள்
தோன்றிய பேரவ லந்து டைத்த லுண்டேல்
சான்றிமை யோர்குல மாக மன்ன முன்னீ
ஏன்ற வரங்க ளிரண்டு மீதி யென்றான்.

ஆன்றவன் - குணங்களால் நிறைந்த சக்கரவர்த்தி, அ உரை கூற - அவ்வுறுதி மொழியைச் சொல்ல, (அதனைக் கேட்ட) ஐயம் இல்லாள் - (தன் கருத்து முற்றுதலில்) ஐயம் நீங்கியவளான கைகேயி, மன்ன - அரசே, தோன்றிய - (இப்போது) எனக்குண்டாகிய, பேர் அவலம் - பெருங்கவலையை, துடைத்தல் உண்டேல் - போக்குவது உண்மையாயின், முன் - முன்னொருகால், இமையோர் குலம் சான்று ஆக - தேவர் கூட்டம் சாட்சியாக, நீ ஏன்ற வரங்கள் இரண்டையும் - நீ (எனக்களிப்பதாக) ஏன்று கொண்ட வரங்கள் இரண்டையும், ஈதி - (இப்போது) தருக, என்றான் -

மன்னன் இராமன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறியதனால், கைகேயி தன் கருத்து முற்றுதலில் ஐயம் நீங்கினாளேனும், வரங்கள் மன்னவன் கருத்துக்கு முரண்படுவன வாதலின், பின்னர் அவன் எவ்வகையிலும் மாறு கூறுதற்கு இடமின்றி உறுதி செய்து கொள்ளுதற்பொருட்டு, 'இமையோர் குலம் சான்றாக ஏன்ற வரங்கள் இரண்டும் தருக' என்கின்றான். சம்பராசுர யுத்தம் நிகழ்ந்தபோது அது காணுதற்குத் தேவர்களும் கூடியிருந்தமையின் அவ்வாறு கூறினான். வரங்கள் தருவதாக மன்னவன் தானே மனமுவந்து வாக்களித்தமையின், 'ஏன்ற' என்றான்.

- (பி - ம:) 1. ஆன்றவனதுரை, ஆண்டவனவ்வுரை; அன்னமன்னன், அம்பொன்மெய்யான்.
2. தூண்டிய; பேரவனைத் துடைப்பது உண்டோ.

3. இமையோர் குலமாக முன்னம், குலமாதர்கள் முன்னம், குலமாக மன்னர்; நீயன்று, எந்தே, நீதந்து, நீயெற்கு வானவர் வானவ; மன்னர் மன்ன முன்னீ.
4. தோன்ற வரங்கள். (8)

வரம் அளிக்க மன்னன் உடன்படுதல்

194. வரங்கொள வித்துணை மம்மரல்ல லெய்தி
இரங்கிட வேண்டுவ தில்லை யீவ னென்பால்
பரங்கெட விப்பொழு தேப கர்ந்தி டென்றான்
உரங்கொண் மனத்தவன் வஞ்ச மோர்கி லாதான்.

உரம் கொள் மனத்தவன் - வன்மை கொண்ட மனமுடைய கைகேயியின், வஞ்சம் - வஞ்சனையை, ஓர்கிலாதான் - அறியாதவனுன மன்னன், (அவனை நோக்கி) வரம் கொள் - வரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதற்கு, இத்துணை மம்மர் அல்லல் எய்தி - இவ்வளவு தடுமாற்றமும் துன்பமும் அடைந்து, இரங்கிட வேண்டுவது இல்லை - நீ வருந்த வேண்டுவதில்லை; என்பால் பரம் கெட - என்பால் உள்ள சுமை நீங்குமாறு, இ பொழுதே ஈவென் - இப்போதே தருகிறேன், பகர்ந்திடு - சொல், என்றான் -

“வாக்களித்த வரங்களை நேரே கேட்டுப் பெற்றுக்கொள்ளாமல், அதற்கு இவ்வளவு துன்பப்படுவதேன்? தந்தே தீரவேண்டிய அவற்றைத் தாராதிருத்தல் எனக்கொரு பெருஞ் சுமையேயாகும்; அதனால் இப்போதே தருகின்றேன்; தாழ்த்தலின்றிச் சொல்” என்றான் மன்னன். அவனுடைய கபடமான எண்ணத்தை அறியாமல் இவ்வாறு கூறினான். இயல்பிலே மென்மையான கைகேயியின் மனம் இப்போது வன்மை கொண்டிருத்தலின், ‘உரங்கொள் மனத்தவன்’ என்றார். அவள் கேட்கப்போவது இன்னதென்று ஊகித்தற்கும் இடமில்லாத நிலையாகலின், ‘ஓர்கிலாதான்’ என்றார். கில் : ஆற்றலுணர்த்தும் இடைச்சொல்.

- பி - ம.) 1. இத்துணை மன்னும், இத்தனை மல்லல்; மம்மர்; மறுகி, மாழ்கி.
2. வேண்டுவ நிலை கேளென்பால், ஈவெனென்பால்.
3. இப்பகலே பகர்ந்திடு.
4. மனத்தவளுள்ளம், மனத்தவன் வஞ்சம்; ஓர்வதில்லான்; ஓர்கில்லான். (9)

கைகேயி வரங்கள் இன்னவை என்றல்

195. ஏய வரங்க ளிரண்டி னொன்றி னுலென்
சேயுல காள்வது சீதை கேள்வ னொன்றால்
போய்வன மாள்வ தெனப்பு கன்று நின்றான்
தீயவை யாவையி னுஞ்சி றந்த தீயான்.

தீயவை யாவையினும் - கொடியவை என்றுள்ள எல்லாவற்றினும், சிறந்த தீயாள் - மேம்பட்ட கொடுமையையுடைய கைகேயி, ஏய வரங்கள் இரண்டின் - உடன்பட்டுள்ள வரங்கள் இரண்டில், ஒன்றினால் - ஒரு வரத்தினால், என் சேய் உலகு ஆள்வது - என் மகன் பரதன் நாட்டையாளுக; ஒன்றால் - மற்றொன்றினால், சீதை கேள்வன் - சீதையின் கணவன், போய் - (நாட்டை விட்டு) நீங்கிப்போய், வனம் ஆள்வது - காட்டை யாளுக; என புகன்று - என்று சொல்லி, நின்றாள் - (சலியாது) நின்றாள்.

கைகேயிக்கு இப்போதுள்ள மனக்கொடுமையை விளக்குதற்கு, 'தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயாள்' என்றார். 'இராமனைப் பயந்த வெற்கிடருண்டோ' (144) என இராமனைத் தான் பெற்ற புதல்வனாகவே கருதிக் கூறியவள், இப்போது அப்பெயரைத் தானும் நேரே சொல்லாமல், 'சீதை கேள்வன்' என்கின்றாள். 'சிவந்த வாய்ச் சீதையும் கரிய செம்மலும், நிவந்தவா சனத்தினி திருப்ப நின்மகன், அவந்தனாய் வெறுநிலத் திருக்க லானபோது, உவந்தவாறென்' (152) எனக் கூனி முன்னர்க் கூறியது கைகேயியின் உள்ளத்தில் நன்கு பதிந்துள்ளமையை இது காட்டுகின்றது. தசரதன்முன்னே இத்தகைய சொல்லு அஞ்சாது சொல்லி நிற்ப இவகையன்றிப் பிறர்க்கு அரிதாகலின், 'புகன்று நின்றாள்' என்றார். இராமன் வனத்தில் இருத்தல் 'பதினாண்டுகள்' என்று கூனி கூறிய காலவளவையுங் குறியாது 'வனம் ஆள்வது' என்கின்றாள். ஆள்வது: வியங்கோள். ஏய-பொருந்த, உடன்பட்ட.

- (பி - ம.) 1. இரண்டில் ஒன்றாலேயென்.
2. சேய் அரசாள்வது, அரசாள்வகை, நிலஞள்வது; சீதைகேள்வனொன்றில், ஈதி சீதை கேள்வன்.
3. வனமாளுவது, வனம் வாழ்வது.
4. தீயன.

(10)

தசரதனது துயரம்

196. நாக மெனுங்கொடி யாட னாவின வந்த
சோக விடந்தொட ரத்து னுக்க மெய்தி
ஆக மடங்கலும் வெந்த ழிந்த ராவின்
வேக மடங்கிய வேழ மென்ன வீழ்ந்தான்.

(தசரதன்) நாகம் எனும் - பாம்பென்று சொல்லத்தக்க, கொடியாள் தன் - கொடியவளாகிய கைகேயியின், நாவின வந்த - நாக்கினின்றும் வெளிப்பட்ட, சோகவிடம் தொடர - துன்பத் தரும் சொல்லாகிய நஞ்சு (தன்னைப்) பற்றுதலால், துணுக்கம் எய்தி - நடுக்கம் அடைந்து, ஆகம் அடங்கலும் - (தன்) உடல் முழுதும், வெந்து - வெதும்பி, அழிந்து - சோர்ந்து, அராவின் - விடப் பாம்பினால், வேகம் அடங்கிய - தன் வேகம் அயோத் - 11

தணியப்பெற்ற, வேழம் என்ன - யானைபோல, வீழ்ந்தான் - (தரையில்) விழுந்தான்.

கைகேயியின் சொற்கள் உயிரை வாங்கத்தக்க கொடுமை யுடையனவாயிருந்தன என்றவாறு.

நாகத்துக்கு விடம் பஸ்ஸில் உள்ளது. நாகத்தின் விடம் அது கடித்தவரின் உடம்பிற் புகுந்தபின் துன்பம் தரும். இந்த விடம் காதின் வழியே சென்று துன்புறுத்துகின்றது. உருவகத்தோடு வந்த வேற்றுமை அணி, அராவின்: இன் ஏதுப்பொருளது. வேகம் மடங்கிய எனப் பிரித்துக் கோடலும் ஆம்.

- (பி - ம.) 1. நாகமெனும்; நாவின்ந்த, நாவில்வந்த, நாவின்வேய்ந்த; கொடியா டன்னால் நயந்த, கொடியாடன நயந்த.
2. தொடராத்; எய்த, எய்தா.
3. மாகமடங்கலும்; வெந்திழிந்தராவின், வெந்திழிந்த மன்னன்.
4. வேக மிகுந்திடு.

(11)

197. பூதல முற்றத னிற்பு ரண்ட மன்னன்
மாதூய ரத்தினை யாவர் சொல்ல வல்லார்
வேதனை முற்றகம் வெந்து வெந்து கொல்லன்
ஊதுலை யிற்கன லென்ன வெய்து யிர்த்தான்.

பூதலம் உற்று - தரையில் விழுந்து, அதனில் புரண்ட - அதன்மீது (நிலை கொள்ளாது) புரண்ட, மன்னன் - சக்கரவர்த்தியின், மாதூயரத்தினை - பெருந்துயரத்தை, சொல்ல வல்லார் யாவர் - அளவிட்டுச் சொல்ல வல்லவர் யாவருளா? (எவருமில்லை); வேதனை முற்று அகம் - வேதனை மிகுந்த (தன்) மனம், வெந்து வெந்து - மிகவும் வெதும்பி, கொல்லன் ஊது உலையில் கனல் என்ன - கொல்லன் (துருத்தியால்) ஊதுகின்ற உலைக்களத்துத் தீயைப்போல, வெய்து உயிர்த்தான் - வெப்பமிக்க பெருமூச்செறிந்தான்.

இது கவிக்கூற்று; தயரதன் அளவிடற்கரிய துயரமுற்றான் என்கின்றது. அடுத்த பாடலும் அத்துயர நிலையை விளக்குவது. கொல்லன் உலைக்களத்தில் அடங்கிய தீ ஊதுந்தோறும் மேலெழுந்து மீண்டும் அடங்குதல் போல, மன்னனது வெப்பம் மிக்க உயிர்ப்பு மிக்கும் அடங்கியும் நிகழ்ந்ததென்க. கைகேயியின் சொல்லைக் கேட்டபொழுதினும், அதனை நினைக்குந்தொறும் துன்பம் மிகுதலின் 'வேதனை முற்றகம்' எனப்பட்டது. வெந்து வெந்து என்ற அடுக்கு மிகுதி குறித்தது. முற்றகம்: வினைத்தொகை. ஊதுலையிற் கனலென்ன வுயிர்த்தல்: 427, பால. 603, ஆரணிய. 317, 644; சிலப். 18: 14, 22: 151-2; மணி. 2: 42-3, 19: 27-8.

- (பி - ம.) 1. பூதல முற்றுத் தனிப்புரந்த, பூதலமுற்றத்.
2. யாவர் மறிக்க வல்லார்.
3. வேதனைமுற்றிட, வேதனையுற்றிட; வெந்து கைந்து.

(12)

198. உலர்ந்தது நாவுயி ரோட லுற்ற துள்ளம்
புலர்ந்தது கண்கள் பொடித்த பொங்கு சோரி
சலந்தலை மிக்கது தக்க தென்கொ லென்றென்
றலந்தலை யுற்ற வரும்பு லன்க னாந்தும்.

(தசரத மன்னனுக்கு) தக்கது என்கொல் என்று என்று - இப்போது செய்யத்தக்கது யாது என்று எண்ணி எண்ணி, நா உலர்ந்தது - நாக்கு வறண்டது; உயிர் ஓடல் உற்றது = உயிர் போகத் தொடங்கியது; உள்ளம் புலர்ந்தது - மனம் வாடியது; கண்கள் பொங்கு சோரி பொடித்த - கண்கள் மிக்க இரத்தத்தைச் சிந்தின; சலம் தலைமிக்கது - கோபம் தலைக்கேறியது; அரு புலன்கள் ஐந்தும் - அரிய ஐம்புலன்களும், அலந்தலை உற்ற - கலக்கமுற்றன.

மன்னன் மரணாவஸ்தை யுற்றருனென்பது கருத்து. அந்நிலையைப் பலபட விரித்துக் கூறுகின்றார். கண்கள் சோரி பொடித்தல், சினக்குறிப்பு. கைகேயிபால் சினம் ஒரு பக்கம் மிகினும், செய்வதற்கொன்றும் இல்லையாதலால், மன்னவன் மனமும் புலன்களும் ஒரு நிலையின்றிக் கலங்கலுற்றன. புலன்கள் தடுமாறுதல் மரண காலத் தென்பார்; “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறி வழிந்திட்டு” (சம்பந்தர், திருவையாற்றுத் தேவாரம்).

அலந்தலை - ஒருசொல்; கலக்கம் என்பது பொருள். “இவள் பேச்சும் அலந்தலையாய்” (திவ். பெரியாழ்வார் 3. 7 : 1); அலந்து அலையுற்ற எனவும், அலம் தலையுற்ற எனவும் பிரித்துப் பொருள் கோடலும் உண்டு. சலம் - சஞ்சலமும் ஆம்.

- (பி - ம.) 1. உலர்ந்தது, உலர்ந்தன; நாவுமோடலுற்றது, நாவுயிரோடவுற்றது.
2. புலந்தது, புலர்ந்தன; பொடித்தது பொங்குசோரி, பொடித்த செய்யசோரி, பொடித்தனபொங்குசோரி, ஒங்குஞ்சோரி, சோரி யெங்கும், பொடித்த சோரிபொங்கி, சோரிபொங்கும்.
3. என்கொல்தென்று.
4. அலந்தலையுற்றது.

(13)

துயரம் மிக்க மன்னன் செயல்

199. மேவி நிலத்தி லிருக்கு நிற்கும் வீழும்
ஓவிய மொப்ப வுயிர்ப்ப டங்கி யோயும்
பாவியை யுற்றெதிர் பற்றி யெற்ற வெண்ணும்
ஆவி பதைப்ப வலக்க ணெய்தி நின்றான்.

ஆவி பதைப்ப - உயிர் துடிக்குமாறு, அலக்கண் எய்தி நின்றான் - பெருந் துன்பமுற்றிருந்த மன்னன், நிலத்தில் மேவி இருக்கும் - தரையில் (சிறிது) பொருந்தி அமர்வான்; நிற்கும் - எழுந்து நிற்பான்; வீழும் - (மீண்டும்) விழுவான்; ஓவியம் ஒப்ப - சித்திரம் போல,

உயிர்ப்பு அடங்கி - மூச்சொடுங்கி, ஓயும் - ஓய்ந்திருப்பான்; பாவியை-
பாவியாகிய கைகேயியை, எதிர் உற்று - அவள் எதிரில் போய், பற்றி-
(அவளைப்) பிடித்து, எற்ற எண்ணும் - மோத எண்ணுவான்.

இப்பாடலும் மன்னவன் கலக்க நிலையைப் பலபடக் கூறு
கின்றது. உயிர்ப்படங்கி ஓய்தல் - மூர்ச்சையுறுதல்; அந்நிலைக்கு
'ஓவியம்' உவமை. தனக்கும் உலகுக்கும் உயிரணை இராமன் திறத்
துக் கன்னெஞ்சமுடையளாய்க் கடுந்தீங்கு விளைக்கின்றமையின்
கைகேயியைப் பாவி என்றார். நின்றான் : எழுவாய்.

- (பி - ம்.) 1. நிலத்தினிலிருக்கும், நிலத்தினிற்கும், மேவு நிலத்திலிருக்கும்;
வீழும் வீழும்.
2. ஓவிய மென்ன; அடங்கி வீழும்.
3. எற்ற வென்னும்.
4. ஆவி பதைக்கும்; எய்துகின்றான். (14)

200. பெண்ணென வுட்கும் பெரும்பழிக்கு நாணும்
உண்ணிறை வெப்பொடுயிர்த்து யிர்த்து லாவும்
கண்ணில நொப்ப வயர்க்கும் வன்கை வேல்வெம்
புண்ணுழை கிற்க வுழைக்கு மாளை போல்வான்.

வன்கை வேல் - வலிய கையினாலெறியப்பட்ட வேல், வெம்புண்
நுழைகிற்க - நொந்த புண்ணிலே நுழைதலால், உழைக்கும் - மிக
வருந்துகின்ற, ஆனை போல்வான் - ஆண்யானை போன்ற மன்னன்,
(கைகேயியைப் பற்றி எற்ற நினைத்தவன்) பெண் என - அவள்
பெண்ணுயிற்றே யென்று கருதி, உட்கும் - அஞ்சுவான்; பெரும்
பழிக்கு - (பெண்கொலையால் வரும்) பெரிய பழியின் பொருட்டு,
நாணும் - நாணுவான்; உள் நிறை வெப்பொடு - தன்னுள்ளே துயரத்
தால் மிக்கிருந்த வெப்பத்தோடு, உயிர்த்து உயிர்த்து - பலகால் பெரு
மூச்செறிந்து, உலாவும் - அங்கு மிங்குமாக நடப்பான்; கண்ணிலன்
ஓப்ப - கண்பார்வையற்றவன்போல, அயர்க்கும் - (நின்று) சோர்வான்.

இதுவும் மன்னன் செய்வதறியாது கலங்கிய நிலையில் நிகழ்ந்த
வற்றைக் கூறுகின்றது.

கைகேயியைப் பற்றி மோதித் தொலைத்துவிடலாமா என்று
சினங்கொண்டவன், அது செய்தால் பெண் கொலையாகிய குற்றம்
நேருமே யென்றஞ்சியும், அதனால் வரும் பழிக்கு நாணியும் அதனைச்
செய்யாது தவிர்த்து, பெருமூச்செறிந்து உலாவியும் அயர்ந்து நின்றும்
பலவாறு துயருற்றான். அவன் கொடுத்த வரங்களே வேல்போல
அவன்மீது பாய்தலுற்றன; முதல் வரமே முதலிற் கொடும்புண் செய்ய,
இரண்டாவது வரம் அப்புண்ணில் வேலை யெடுத்து நுழைத்தாற்
போன்று தாங்கொணாத துன்பம் தந்தது. ஆண் யானை போன்ற பெரு
மிதமுடைய அவனும் இத்தகைய நிலை எய்தினான். எழுவாய் வரு

வித்து, உழைக்கும் ஆண்போல்வானாயினான் என முடித்தலுமாம். பெருவீரமும் பெருஞ்சிறப்பு முடையவரேனும் அஞ்சத்தக்கவற்றையஞ்சதலும் தமக் கொவ்வாத கருமங்களில் நானுதலும் அறிவுடைமையாகும். “அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமை அஞ்சவது, அஞ்சல் அறிவார் தொழில்”, “கருமத்தால் நானுதல் நானுத் திருநுதல் நல்லவர் நானுப் பிற” (குறள் 428, 1011) என்பவற்றைக் காண்க.

- (பி - ம.) 1. பெண்ணென வுற்ற, பெண்ணென வெட்கும்; மிகப்பழிக்கு நானும்.
 2. உயர்த்துலாவி வாழும்; உயிர்ப்படங்கி ஓயும்.
 3. கண்ணினி னோக்கும், கண்ணினி னோக்க, கண்ணில னோக்கும், கண்ணிலனோக்க. கண்ணிலனோக்கும், மண்ணினி னோக்கும்; அயிர்க்கும் அங்கை வேல்வெம், மிக்க கைவேல், அங் கவைவேல், வன்கை வைவேல்.
 4. புண்ணுழை கிற்ப, புண்ணுழை தைக்க, புண்ணுழை தைக்க, புண்ணிட கிற்க, புண்ணினுழைக்க; உழக்கும் யானை, உழைக்கும் யானை, உனக்கும் யானை. (15)

தேவர்கள் நடுங்குதலும் கைகேயியின் உள்ள நிலையும்

201. கம்ப நெடுங்களி யானை யன்ன மன்னன்
 வெம்பி விழுந்தயர் விம்மல் கண்டு வெய்துந்
 றும்பர் நடுங்கின ருழி பேர்வ தொத்த
 தம்பன கண்ணவ ளுள்ள மன்ன தேயால்.

கம்பம் - கட்டுத்தறியிற் பிணிப்புண்ட, நெடு களி யானை அன்ன மன்னன் - பெரிய மதக் களிப்புடைய யானைபோன்ற தசரதன், வெம்பி - மனம் நொந்து, விழுந்து அயர் விம்மல் - தடுமாறி விழுந்து சோரும் துன்ப நிலையை, உம்பர் கண்டு - தேவர்கள் பார்த்து, வெய்துற்று நடுங்கினர் - மனம் புழுங்கி நடுங்கினார்கள்; ஊழி பேர்வது ஒத்தது - பிரளயகாலம் வந்தாற் போன்றிருந்தது; (அந்நிலையிலும்) அம்பு அன்ன கண்ணவன் உள்ளம் - அம்பு போன்ற கொடிய கண்களையுடைய கைகேயின் மனம், அன்னதே - (முன்பிருந்த) அத்தன்மையினதாகவே இருந்தது. ஆல்: அசை.

தசரதனுடைய நிலைமை கண்டு யாது நேருமோ வெனத் தேவரும் அஞ்சி நடுங்க, ஊழிக்காலம்போல அனைவரும் கலக்க மெய்திய நிலையிலும், கைகேயி சிறிதும் மனம் வருந்தாமல் உறுதியோடு இருந்தாள் என அவளது கொடுமையைக் குறித்தார். தசரதனால் இராமபிரான் வனம் புகுதல் தவிர்க்கப்படின, தங்கள் காரியம் தடைப்படுமோ வெனத் தேவர்கள் அஞ்சினர். சக்கரவர்த்திக்கு யானையைப் பலவிடத்தும் உவமை கூறும் ஆசிரியர், இங்கே கம்பத்தை விசேடித்துக் கூறினமை, வரத்தால் அவன் பிணிப்புண்ட யானை போலானான் என்பது குறிக்கும்.

அயர் விம்மல்: வினைத்தொகை. ஊழிபேர்வதொத்தது; பால. 328.

(பி - ம்.) 1. யானையான, யானைமன்னர்.

2. வெம்பி விழுந்தமும், விழுந்தேழும்; வெய்தயிர்த்து.

3. போவ தொத்த. 4. அம்பன்ன, கண்ணவர்.

(16)

202. அஞ்சல னாயன தல்லல் கண்டு முள்ளம்
நஞ்சில னுணில னென்ன நாண மாமால்
வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேட மன்றோ
தஞ்சென மாதரை யுள்ள லார்க டக்கோர்.

ஐயனது அல்லல் கண்டும் - (தன்) தலைவனுடைய துன்ப நிலையைக் கண்டும், அஞ்சலள் - அஞ்சாதவளாகிய கைகேயி, உள்ளம் நஞ்சிலள் - மனம் (சிறிதும்) இரங்கினுள்ளாள்; நாணிலள் - பழிக்கு நாணவுமில்லை; என்ன - என்று அவள் நிலையைக் கூற, நாணம் ஆம் - (நமக்கே) நாணமுண்டாகும்: பண்டு - தொன்றுதொட்டே, வஞ்சனை - வஞ்சனை என்பது, மடந்தை வேடம் அன்றோ - பெண்வடிவின தேயன்றோ? (ஆதலால்) தக்கோர் - சால்புடைய பெரிபோர், மாதரை - பெண்களை, தஞ்சு என உள்ளலார்கள் - ஓர் ஆதரவென்று கருதார். ஆல்: அசை.

பெண்மைக்கே சிறப்பாக வுள்ள அச்சம், நாணம், இரக்கம் என்பன இப்போது கைகேயிபால் இல்லை. இவ்வாறு அவள் நிலைபற்றிக் கூறுவது நாணந் தருகின்றது என்கின்றார் கவி. வஞ்சனை பண்டு மடந்தை வேடம் என்றது உலக இயல்பு கூறியவாறு. பெண்கள் நெஞ்சின் ஆழம் எவர்க்கும் அறிதலரிதாகலின் அவர்களை நம்புதல் அறிவுடையோர்க்குத் தக்கதன்று எனக் கூறுமுகத்தால் தசரதன் கைகேயி மிக நல்லவளென்று நம்பி அவள்பால் அன்பு மிக்கூர்ந்திருந்தது தவறு என்பதனைக் குறிப்பிக்கின்றார்.

ஐயன் - தலைவன்; உலக நாதனைப் பெற்ற தந்தையாதலால் தேவரும் வணங்கும் பெருமை உடையவன். கண்டும்: உம்மை, உயர்வு சிறப்பு. நஞ்சிலள்: நைந்திலள் என்பதன் போலி. தஞ்சு: தஞ்சம் என்பதன் கடை குறைந்தது.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

(பி - ம்.) 1. அஞ்சிலள்.

2. கைஞ்சிலள், எஞ்சலள், ஈஞ்சிலள்; எண்ண, என்ன ஞாயம், என்ன ஞானம்.

3. வேடமென்றே, வேடமின்றோ.

4. தஞ்சமில், தஞ்சமம், தஞ்சன; உள்ளுவாள் கொல், உன்னுவார் கொல், உள்ளுவாரோ, உள்ளிடார்கள், உள்ளுவாரோ மிகு. (17)

தசாதன் வினவுதல்

203. இந்நிலை நின்றவ டன்னை யெய்த நோக்கி
நெய்ந்நிலை வேலவ னீதி சைத்த துண்டோ
பொய்ந்நிலை யோர்கள் புணர்த்த வஞ்சமுண்டோ
உண்ணிலை சொல்லென தாணை யுண்மை யென்றான்.

நெய் நிலை வேலவன் - நெய் பூசப்பெற்ற வேலையுடைய தயரதன், இ நிலை நின்றவன் தன்னை - (சிறிதும் நாணதும் இரங்காதும்) இந்த நிலையில் நின்ற கைகேயியை, எய்த நோக்கிப் - பொருந்தப் பார்த்து, நீ திசைத்தது உண்டோ - நீ மனம் பிரமித்திருக்கின்றாயோ? (அல்லது) பொய் நிலையோர்கள் புணர்த்த - பொய்த்தன்மையுடையோர் எவரே னும் கட்டிச்சொன்ன, வஞ்சம் உண்டோ - வஞ்சனை ஏதேனும் உண்டோ? எனது ஆணை-என்மேல் ஆணையாக, உன் நிலை உண்மை சொல் - உனது இந்த நிலையின் காரணத்தை உண்மையாகச் சொல், என்றான்—.

இதுவரை கைகேயியை ஏறெடுத்துப் பாராத மன்னன் இராம னிடம் பேரன்பு பூண்டிருந்த அவன் இந்நிலையெய்தக் காரணத்தை அறிய வேண்டி, அவன் முகத்தைப் பார்த்து, “என்மேலாணையாக உனது மாறுபட்ட நிலையின் காரணத்தை மறையாது உண்மையாகச் சொல்” என்று வினவினான். அவனை நன்கு பார்த்துக் கேட்டானென் பது புலப்பட ‘எய்த நோக்கி’ என்றார். மன்னன் வலியவேல் தாங்கு பவனேனும் அதனைப் பயன்படுத்த இப்போது இடமில்லை என்ற குறிப் போடு, ‘நெய்ந்நிலை வேலவன்’ என்று விசேடித்துக் கூறினார். கைகேயி யின் மாறுபட்ட நிலை மிக்க வியப்புத் தருதலின், ‘நீ திசைத்தாயோ அல்லது தீயோர் எவரேனும் உன் மனத்தைக் கெடுத்தனரோ? உண்மையைச் சொல்’ என்று கேட்டான். உறுதி கூறுங்கால் ஆணை யிட்டுக் கூறுதல் மாபு. முன்பு இராமன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறினவன் கைகேயிக்கு இப்போதவன்பால் அன்பின்மையை உணர்ந்து தன் மேல் ஆணையிட்டான். கூனியின் வார்த்தைகள் கட்டிச் சொன்னவை யாதலால் புணர்த்த வஞ்சம் என்பது பொருந்துவதே. திசைத்தல் - திகைத்தல், பிரமித்தல்.

இந்தப் பாடலும் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பு. ம்.) 1. நிற்பவடன்னை. ஈன்றவடன்னை; எய்தி நோக்கி, எய்தனோக்கா.
2. திசைத்ததுண்டோ, இசைத்ததுண்டோ.
3. புன்னிலையோர்கள்; புணர்த்த வஞ்சம், புகன்ற வஞ்சம்.
4. அந்நிலை சொல்.

(18)

கைகேயியின் மறுமொழி

204. திசைத்தது மில்லை யெனக்கு வந்து தீயோர்
இசைத்தது மில்லைமு னீந்த வரங்க ளென்பால்
குசைப்பரி யோய்தரி னின்று கொள்வெ னன்றேல்
வசைத்திற நின்வயி னிற்க மாள்வ னென்றான்.

(மன்னன் கூறக்கேட்ட கைகேயி அவனை நோக்கி) குசை பரியோய் - கடிவாளமுடைய குதிரைகளை உடைய அரசே, திசைத்ததும் இல்லை - நான் திகைத்ததும் இல்லை, தீயோர் - கொடியோர் எவரும், எனக்கு வந்து இசைத்ததும் இல்லை - என்பால் வந்து (வஞ்சனையாகச்) சொன்னதும் இல்லை, முன் என்பால் ஈந்த வரங்கள் - முன்பு என்னிடம் வழங்கிய வரங்களை, இன்று தரின் - இப்போது தந்தால், கொள்வென் - பெற்றுக் கொள்வேன், அன்றேல் - தராவிடில், வசை திறம் நின்வயின் நிற்க - பழியின் கூறுகள் நின்னிடம் நிலைக்குமாறு, மாள்வென் - (நான்) உயிர் விடுவேன், என்றான் -

தசரதன், 'நீ திகைத்ததுண்டோ? அல்லது பொய்நிலையோர் புணர்த்த வஞ்ச முண்டோ?' என்று வினவியதற் கெதிராக அவ்விரண்டும் இல்லை என்று முதலிற் கூறி, 'நீ வழங்கிய வரங்களை வேண்டும் போது பெற்றுக் கொள்வதாக முன்னர் நான் சொல்லியபடி, இப்போது அவற்றை நானே தெளிவோடு கேட்கின்றேன்; தந்தால் சரி; இல்லையேல் இப்போதே என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்வேன், அதனால் நீ பழிக்காளாக நேரும்' என்று அரசனை அச்சுறுத்துகின்றான். மன்னன் வினவிய வகையில் அவன் கேட்ட வரங்களைத் தருதற்கு அவன் மனமிசையவில்லையென்ற குறிப்புத் தோன்றுதலின், 'அன்றேல் மாள்வென்' என்ற தனது உறுதியைப் புலப்படுத்தினான். முன்பு கூனிபால் இவன், "நம்பியை நளிர் முடிசூட்டல், துன்றுகானத்தி விராமனைத் தூர்த்தவிவ் விரண்டும், அன்ற தாமெனில் அரசன்முன் ஆருயிர் துறந்து, நீங்குதல் புரிவென்யான்' (181) எனக் கூறியுள்ளமை காண்க. குசைப் பரியோய் என்றது கருத்துடையடைகொளியணி, அப்பரியைத் தூண்டித் தான் உதவியபோது அளித்தவை வரங்கள் என்பதை நினைப்பூட்டும். கைகேயி உயிர் நீப்பின் மன்னவனுக்கு, பொய்ப்பட்டமை, மனைவி உயிர்விடக் காரணமாயினமை எனவரும் பழிகள் பலவாதலின் 'வசைத்திறம்' என்றார்.

(பி - ம.) 1. திகைத்ததும்; வந்த தீயோர்.

2. முன்னீத்ததவ் வரங்கள், இரண்டு வரங்கள், வரமிரண்டும், வரங்க ளிரண்டும், முன்னீத்ததவ் வரங்கள், முன்னீ வரங்களென்பால், முன்னீத்தவை வரங்கள்.

3. தரினின்ற திரிந்தெ வனின்றது.

4. வசைத்திறம் நின்வயின், வசைப்போரு னின்வயின், நிற்ப அமைத்து. (19)

மன்னனது துயர் மிகுதியும் அதனாலாகிய செயல்களும்

205. இந்த நெடுஞ்சொல்வ் வேழை கூற முன்னே வெந்த கொடும்புணில் வேனு றைந்த தொய்ப்பச் சிந்தை திரிந்து திகைத்த யர்ந்து வீழ்ந்தான் மைந்த னலாதுயிர் வேறி லாத மன்னன்.

இந்த நெடுஞ்சொல் - இந்தப் பெரிய வார்த்தையை (வஞ்சினத்தை), அ ஏழை கூற - அறிவிவியான அக் கைகேயி சொல்ல, (அது செவிப்பட்ட வளவில்), மைந்தன் அலாது - இராமனை யன்றி, உயிர் வேறு இல்லாத மன்னன் - தன்னுயிர் என்று வேறென்றில்லாத தசரதன், முன்னே வெந்த கொடும் புண்ணில் முன்பே தீயினால் சுட்ட கொடிய புண்ணில், வேல் நுழைந்தது ஒப்ப - கூரிய வேல் பாய்ந்தாற் போல, சிந்தை திரிந்து - மனம் தடுமாறி, திகைத்து - பிரமித்து, அயர்ந்து வீழ்ந்தான் - சோர்ந்து (தரையில் மீண்டும்) விழுந்தான்.

கைகேயி உயிர் துறப்பேன் என்று சொன்ன வார்த்தை, எவரும் நினைத்தற்கும் அரியதாகலின், 'நெடுஞ் சொல்' எனப்பட்டது. தலைவன் உயிர் போகுமென்பதும், தான் பேசத் தகாத சொல் இதுவென்பதும் அறியாத அறிவிவியாக நின்றவின், ஏழை' என்றார். வரங்கள் இன்ன வென்றபோதே மன்னன் மனம் வெந்த புண்ணுயிருக்க, இப்போது அவன் உயிர் துறப்பேன் என்றது, அப்புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற் போலாயிற்று. தசரதனுக்கு இராமன் உயிர்; 217; பால. 302-பார்க்க. வெந்த புண்ணில் வேலும் கனலும் நுழைதல் இலக்கியங்களுட் பல விடத்தும் கூறப்படுவது; பால. 200, 326, 1131. ஆரணிய. 926; கிட்கிந். 503; சுந்தர. 341; "வெந்ததோர் புண்ணின்கண் வேல் கொண்டு நுழைப்பான் போல்" (கவி. 110); "தழலுறு புண்மேற் கருவி பாய்ந்தென்ன" (பெருங். 4, 13 : 130); தஞ்சை. 113.

- (பி. ம.) 1. நெடுஞ்சொலையேழை, விடச்சொல்லவேழை; கூறுமுன்னே.
2. கொடும்புணின், நெடும்புணில்.
3. சிந்தை கரிந்து: திகைத் தயர்ந்து; சாய்ந்தான்.
4. மற்றொன்றிலாத.

(20)

206. ஆகொடி யாயெனு மாவி காலு மந்தோ
ஒகொடி தேயற மென்னு முண்மை யொன்றும்
சாக வெனுவெழு மெய்த ளாடி வீழும்
மாகமு நாகமு மண்ணும் வென்ற வாளான்.

மாகமும் - மேலுலகத்தையும், நாகமும் - கீழுலகத்தையும், மண்ணும் - பூவுலகத்தையும், வென்ற வாளான் - வென்ற வாட் படையையுடைய தசரதன், (கைகேயியை) ஆ கொடியாய் எனும் - ஓ கொடியவளே என்பான்; ஆவி காலும் - உயிர் சோர்வான்; அந்தோ - ஐயோ! அறம் ஓ கொடியதே என்னும் - தருமம் மிகவும் கொடியதே என்பான்; உண்மை ஒன்றும் - சத்தியமென்பதொன்று, சாக என் - சாகட்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு, எழும் - மேலெழு வான்; மெய் தள்ளாடி வீழும் - உடம்பு (நிலைகொள்ளாமல்) தள்ளாடி விழுவான்.

மன்னவன் நிலையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது இது. இராமன் வனம் போகவேண்டும் என்ற சொல்லை வாய் கூசாது கூறி,

அதில் பேருறுதியுங் கொண்டிருந்தமையின் கைகேயியை, 'ஆ! கொடியாய்!' என்னுள். ஆ: இரக்கக் குறிப்பு. அறம் திறம்பாத வகையில், கைகேயி கேட்ட வரங்களைத் தந்தே தீர வேண்டியிருத்தலாலும், அதனால் தன்னுயிர் போகும் நிலையெய்துதலாலும், அவளையும் ஒன்றும் செய்தற்கின்மையாலும் 'அறம் கொடிதே' என்கின்றான். வரம் தந்த பின், வாய்மை காத்தற் பொருட்டு இராமபிரானைக் காடுபுகுத்தலும் தவறது செய்ய வேண்டுதலின், 'வாய்மை பொன்றும் சாக' என்கின்றான். இடையே மனவேகத்தால் எழுந்தாலும், உடற்சோர்வினால் நிலை கொள்ளாது தள்ளாடி விழுகின்றான்; மூவுலகும் வென்றி கொண்டவனேனும், அவ்வாற்றல் ஈண்டுப் பயன்படாதொழிந்த தென்பதனை ஈற்றடி குறிப்பிக்கின்றது. மாகம் - சுவர்க்கம்; நாகம் - பாதாளம்.

'அறம் கொடிது', 'உண்மை யொன்றும் சாக': சந்தர்ப்பத்துக் கேற்ப இவ்வாறு கூறுதலை விபரீதலக்ஷணை என்பர் வடநூலார். "அறத்தி னூங்கினிக் கொடிதென லாவதொன் றியாதே" (46); "மெய்யுரை குற்றமெனப் புழுங்கி வீழும்" (208). தயரதன் மூவுலகும் வென்றமை : 18.

- (பி - ம.) 1. ஆவிசோரும்.
2. ஓகொடி தோவரம்; உண்மை யென்றும்;
3. சாக வென வெனும், சாகவென்றேயெழும்; மெய்தளாடி வீழும், மெய் கடாவி வீழும், மெய் தளர்ந்து வீழும், சாயும். (21)

207. நாரிய ரில்லையிஞ் ஞால மெங்கு மென்னக்
கூரிய வான்கொடு கொன்று நீக்கி யானும்
பூரிய ரெண்ணிடை வீழ்வெ னென்று பொங்கும்
வீரியர் வீரம் விழுங்கி நின்ற வேலான்.

வீரியர் வீரம் - மிக்க வீரமுள்ளோர் வீரமுழுதும், விழுங்கி - (வென்று) தன்னுள் அடக்கி, நின்ற - அந்நிலையில் எப்போதும் நிலை பெற்ற, வேலான் - வேற்படை தாங்கிய தசரதன், இ ஞாலம் எங்கும் - இப்பூமியில் எல்லாவிடத்தும், நாரியர் இல்லை என்ன - பெண்களே இல்லை யென்னுமாறு, கூரிய வான்கொடு - என் கையிலுள்ள கூரிய வாளைக் கொண்டு, கொன்று நீக்கி - அவர்களைக் கொலைசெய்து போக்கி, யானும்—, பூரியர் எண்ணிடை வீழ்வென் என்று - கீழோர் எண்ணிக்கையில் சேரக்கடவேன் என்று சொல்லி, பொங்கும் - சினம் மிகுவான்.

கைகேயியின் செயலால், 'பெண்களே வஞ்சனை மிக்கோர்; குலக் கேடர்' என்று கருதி, 'அவளோடு பெண்குலத்தையே கொன்று வேரறுத்து அத்தகாத செயலால் வரும் பழியை ஏற்றுக் கீழ் மக்கள் வரிசையில் நானும் சேரினும் குற்றமில்லை' என்று பொங்கி யெழுந்தான். பின்னே இலக்குவன் சீற்றம் மிக்கு, "பெண்ணுட்ட மொட்டே

னிப்பேருல கத்துள்” என்று கூறுவதையும் காண்க. அப்போதுண்டான மனக் கொதிப்பு அவ்வாறெண்ணச் செய்ததேயன்றி, அச்செயல் தகாததென்பதனை மன்னன் அறியாதவனல்லன். இப்பாடலிலும் ஈற்றடி, முன் பாடலைப் போன்றது. மன்னன் வீரத்தைச் சிறப்பிப்பார், இலக்கணையாக அவன் வேலைச் சிறப்பித்தார்.

பூரியரெண்ணிடை வீழ்வென் : “மன்னர் மாலையில், எண்ணுறப் பிறந்திலன்” (155).

(பி - ம.) 1. ஞாலமேழும்.

2. நீக்கி நானும், குறைத்து யானும்.

3. பூரியரென்றிடை; வீழ்வரென்று, வீழ்வதொன்று.

4. விரியர் விரியம்; விழுங்க நின்ற, விழுங்குகின்ற.

(22)

208. கையொடு கையைப் புடைக்கும் வாய்க் கடிக்கும்
மெய்யுரை குற்ற மெனப்பு முங்கி விம்மும்
நெய்யெரி யுற்றென நெஞ்சு நிந்து சோரும்
வையக முற்று நடந்த வாய்மை மன்னன்.

வையகம் முற்றும் நடந்த - உலக முழுதும் (பெயர்) பரந்த. வாய்மை மன்னன் - சத்திய சீலனான தயரதன், (சினத்தால்) கையொடு கையை புடைக்கும் - கையோடு கையை ஒங்கித் தட்டுவான்; வாய் கடிக்கும் - உதட்டைக் கடிப்பான்; மெய் உரை குற்றம் என - உண்மையுரைத்தல் குற்றமாகுமென்று, புழுங்கி - மனம் புழுங்கி, விம்மும் - பொருமுவான்; எரி நெய் உற்றது என - நெருப்பு நெய்யோடு சேர்ந்தது போல, நெஞ்சு அழிந்து - மனமுடைந்து, சோரும் - அயர்வான்.

இவையும், சினத்தாலும் மனத் தடுமாற்றத்தாலும் நிகழ்ந்தவையே. வையகமுற்றும் நடந்த வாய்மை மன்னனையே, ‘மெய்யுரை குற்றம்’ என்றெண்ணச் செய்தது, அவனுக்கு இராமபிரான்பாலுள்ள பேரன்பு. ‘உண்மையென்றும் சாக’ (206) என முன்னர்க் கூறியதுங் காண்க. கை புடைத்தல், வாய் கடித்தல் சினத்தால் நிகழும் மெய்ப்பாடுகள். விம்முதலும் சோர்தலும் அவலம் பற்றியவை.

உற்றென : தொகுத்தல் விகாரம். வாய்மை மன்னன் : 209, 310.

(பி - ம.) 1 கையொடு கைகள், கைகொடு கைகள்; வாய்மடிக்கும், நாவொடுக்கும்.

2. பொய்யுரை குற்றம்; புழுங்க வீழும், புழுங்கி வாடும்.

3. எரியுற்றன; கெடுஞ்செரிந்து.

4. முற்று நடக்கும், நடத்தும்.

(23)

மன்னன் கைகேயியை இரந்து வேண்டத் துணிதல்

209. ஒறுப்பினு மந்தர முண்மை யொன்று மோவா
மறுப்பினு மந்தர மென்ற வாய்மை மன்னன்
பொறுப்பினு மந்நிலை போகி லானை யாவி
இறுப்பினு மாவ திரப்ப தென்றெ முந்தான்.

ஒறுப்பினும் - (இவளைத்) தண்டித்தாலும், அந்தரம் - தீமை, உண்மை ஒன்றும் ஓவா - சத்தியம் என்ற ஒன்றினின்றும் நீங்கி, மறுப்பினும் - வரங்களைத் தர மறுத்தாலும், அந்தரம் - தீமையே, என்ற - என்று சிந்தித்த, வாய்மை மன்னன் - சத்திய சீலனான மன்னன், பொறுப்பினும் - எவ்வளவு பொறுத்துப் போனாலும், அநிலை போகிலானை - (தான் கொண்ட) அந்நிலையைக் கைவிடாத இவளை, ஆவி இறுப்பினும் - உயிர் முடித்தவினும், இரப்பது - யாசிப்பது, ஆவது என்று - (இப்போது) செய்யத்தக்கதாகுமென்று கருதி, எழுந்தான் - அது செய்யத் துணிந்தான்.

துன்பத்தால் பலபடியாகச் சிந்தித்த தயரதன், 'ஒன்றுஞ் செய்யாது பொறுத்து நான் படும் பெருந்துன்பம் கண்டும், சிறிதேனும் மனமிரங்கித் தன் நிலையினின்று மாருத இவளை, இரந்து வேண்டுதல் ஒருகால் பயனளித்தல் கூடும்' என்று கருதி அவ்வாறு செய்யத் துணிந்தானென்க.

அந்தரம் - தீமை. ஓ வு த ல் - நீங்குதல். இறுப்பு : தொழிற் பெயர்.

- (பி - ம்.) 1. ஒறுப்பினு மாவதென்; உண்மையின்றொடாவி, உண்மை யென்று மோவா, உண்மையொன்று மொவ்வா.
2. மறுப்பினும், இறுப்பினும்; அந்தரமென்று, அந்தரமென்றும்.
3. பொறுப்பினு மிந்நிலை, மன்னிலை, அறுப்பினு மந்நிலை, இந்நிலை, இறுப்பினு மின்னிலை; பேர்கிலானை யாவி, வாளால் போகிலானை, வாளா போக்கிலானை யாவி உறுப்புறு மிந்நிலை.
4. இறுப்பினு மாவதென்று, இறுப்பினும் பாவம், இறுப்பினும் யாவது, இறுப்பினு மாவது, இரப்பினு மாவது, அறுப்பினுமாவது, இரப்பனென்று, இகைப்பனென்று; இரத்தான், இரப்பான். (24)

மன்னன் கைகேயியை வணங்குதல்

(கலிநிலைத்துறை)

210. கோன்மேற் கொண்டுங் குற்ற மகற்றக் குறிகொண்டார்
போன்மே லுற்ற துண்டெனி னன்றும் பொறையென் னோக்
கான்மேல் வீழ்ந்தான் கந்துகொல் யானைக் கழன் மன்னர்
மேன்மேல் வந்து முந்தி வணங்க மிடைதாளான்.

கந்துகொல் யானை - கட்டுத்தறியை முறிக்கும் யானைப் படையை யும், கழல் - வீரக்கழலையுமுடைய, மன்னர் - அரசர் பலரும், மேல் மேல் முந்தி வந்து - மேலே மேலே (ஒருவர்க்கொருவர்) முற்பட்டு வந்து, வணங்க மிடை - வணங்கும் பொருட்டு நெருங்குறற்கிடமான, தாளான் - பாதங்கையுடைய சக்கரவர்த்தி, கோல் மேல் கொண்டும் - (தாம்) அரசாளுதலை மேற் கொண்டிருப்பினும், குற்றம் அகற்ற குறி

கொண்டார் போல் - (அதில் வரும்) குற்றங்களை (எவ்வகையானும்) நீக்குதலைக் குறியாகக் கொண்ட உத்தம அரசரைப் போல, மேல் உற்றது உண்டு எனின் - மேலே (வரும்) நன்மை உண்டென்றால், பொறை நன்று ஆம் என்னு - (எவ்வளவும்) பொறுத்தல் நல்லதாகும் என்றெண்ணி, கால் மேல் வீழ்ந்தான் - கைகேயியின் கால்களில் விழுந்து வணங்கினான்.

நாட்டின் நன்மையே கருதும் அரசர், அதற்காயினவற்றைச் செய்தலில் தமக்குத் தாழ்வு வரினும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது செய்தல் முறையாகும். சக்கரவர்த்தி அவ்வகையில் தன் பெருமையைக் கருதாமல் கைகேயியை வணங்கி வேண்டுதலால் மேலே நன்மையுண்டாமெனின் அதனையும் செய்வோமென்று கருதி அவனை வணங்கினான் என்றவாறு. பேரரசர் பலரும் தன்னை வணங்குதற்கு நெருங்கி வந்து இடம் பெருமல் காத்திருக்கும் பெருமையுடையவன் ஒரு பெண்ணின் காலில் விழுந்தான் என அவன் பெருமையும் அவன் வணங்குதலின் சிறுமையும் குறித்து அவ்வாறு வணங்கினமை மேலே நன்மையுண்டாக்க லாமென்னுங் குறிக்கோளுடையதென்றார். தான் வணங்குதலால் கைகேயி உளம் நெகிழ்ந்து வரங்களை மாற்றிக் கொண்டால், அவளுக்கு வரந்தர மறுத்தலால் வரும் குற்றமும், இராம பிரானுக்கு அரசளிப்பதாகச் சொன்ன வாக்குப் பொய்ப்புதலும் நீங்கி நன்மையுண்டாகலாம் என்று கருதியே வணங்கினான். “நின்றிமன் மன்னர் நெருநல் திறைகொணர்ந்து, முன்றந்த மன்னர் முடிதாக்க - இன்றும், திருந்தடி புண்ணாகிச் செவ்வி, யிலனே, பெருந்தண் உறைந்தையார் கோ” (முத்தொள். 67); “எந்தை கழலிணையில் எம்மருங்கும் காணலாம், கந்து சுளியுங் கடாக்களிற்றின், - வந்து, பணிமுடியிற் பார்க்காக்கும் பார்வேந்தர் தங்கள், மணிமுடியிற் ரேய்ந்த வடு” (நள. 376). உற்றது : காலமயக்கம்.

- (பி - ம.) 1. கோன் மேற்கொண்டு, மேல்கொண்டு; குற்றமகற்றிக் குறிக் கொண்டார், குறிகொண்டே, குறிகொண்டோர், குறைகொண்டோர்.
2. போன்மேல் கொண்டது, நாண் மேல்கொண்டது, நாண் மேல் கொண்டது; உண்டென ின்றும், ின்றான்; பொறையன்றான், பொறையன்னான்.
3. கான்மேல் விழுந்தான்; கந்துகொலானைக் களிமன்னர்.
4. வணங்கி மிடை, வணங்கு மிடை.

(25)

மன்னனது வேண்டுகோள்

211. கொள்ளா னின்சே யிவ்வர சன்னான் கொண்டாலும்
நள்ளா திந்த நானில ஞாலந் தனிலென்றும்
உள்ளா ரெல்லா மோத வுவுக்கும் புகழ்கொள்ளா
தெள்ளா நிற்கும் வன்பழி கொண்டென் பயனென்றான்.

(கைகேயியின் காவில் விழுந்தெழுந்த மன்னன் அவளை நோக்கி) நின் சேய் - உன் மகன் பரதன், இவ் அரசு கொள்ளான் - (நீ விரும்பினும்) இந்த அரசாட்சியை ஏற்க மாட்டான்; அன்னான் கொண்டாலும் - அவன் (ஒருகால்) ஏற்றுக்கொண்டாலும், இந்த நால்நிலம் நள்ளாது - இவ்வுலகம் (அதனை) விரும்பி உடன்படாது; (ஆதலால்), ஞாலம்தனில் உள்ளார் எல்லாம் - உலகத்தில் உள்ள எல்லோரும், என்றும் ஓத - எக்காலமும் எடுத்துச் சொல்லுதலால், உவக்கும் - மகிழ்தற்குக் காரணமான, புகழ் கொள்ளாது - புகழை அடையாமல், எள்ளா நிற்கும் - (என்றும் எல்லோரும்) இகழ்தற்குரிய, வன்பழி கொண்டு - வலிய பழியைப் பெற்று, என் பயன் - என்ன பயனுண்டு? என்றான் -

இதுமுதல் நான்கு பாடல்களால் தசரதன் வேண்டுகோள் கூறப்படும்.

மன்னன், பரதன் பண்புகளை நன்கு அறிந்தவனாதலின், 'மூத்தவற் குரித்தரசு' என்ற இக்குல முறைப்படி, இராமன் நிற்கத் தான் அரசு மேற்கொள்ளான் என்றான். கைகேயி வரங் கேட்குங்கால், 'என்சேய் அரசாவது' என்றமையின் 'இங்கே நின்சேய்' என்றான்; "நின்மக னுள்வான்" (217). கூனியின் சொல்லால் மனம் வேறுபடுமுன் கைகேயி, "பிறந்தி றந்துபோய்ப் பெறுவது மிழப்பதும் புகழேல்..... வரன்முறை திறம்புதல் வழக்கோ" (163) எனக் கூறியதும் ஈண்டு நோக்கத்தகும்.

உவக்கும் புகழ் - உவத்தற்குக் காரணமான புகழ்; எனவே, இதற்கு மறுதலையான 'வன்பழி' என்றவிடத்துத் 'துயருறுதற்குக் காரணமான வன்பழி' என்க. 'உள்ளாரெல்லாம் என்றும் ஓத' என்பதனைப் பழியோடும் இயைக்க.

(பி - ம.) 1. உன்சேய்; அவ்வரசு, இவ்வரம்.

2. ஞாலத்தினிலென்றும், ஞானத்தினிலென்றும்.

3. புகழ்கொள்ளாய், புகழ்கொள்ளார், பொருள் கொள்ளாய். (26)

212. வானோர் கொள்ளார் மண்ணவ ருய்யா ரினிமற்றென் றோர் செய்கை யாரொடு நீயிவ் வரசாள்வாய் யானே சொல்லக் கொள்ள விசைந்தான் முறையாலே தானே நல்கு முன்மக னுக்குத் தரை யென்றான்.

வானோர் கொள்ளார் - (உன் கருத்தின்படி, இராமனைக் காடு புகுத்திப் பரதன் அரசாள வேண்டுமென்பதனைத்) தேவரும் ஒப்ப மாட்டார்கள்; மண்ணவர் உய்யார் - (இராமன் பிரிந்தால்) இவ்வுலக மக்கள் உயிர் வாழார்; ஏனோர் செய்கை - மற்றைப் பாதலத்தோர் செயல், இனி மற்று என் - இனி வேறென்ன சொல்ல இருக்கின்றது? (அவ்வாறுயின்), யாரொடு நீ இ அரசு ஆள்வாய் - யாரோடிருந்து நீ

இவ்வரசை ஆள்வாய்? (இராமனோடுவெனில்), யானே சொல்ல - நானே அவனை அரசேற்குமாறு சொல்ல, முறையாலே - முறைப்படி, கொள்ள இசைந்தான் - ஏற்றுக்கொள்ள உடன்பட்டான்; (ஆதலால், அவன்) உன் மகனுக்கு - உன் மகன் பரதனுக்கு, (உன் விருப்பத்தை அறிந்தால்) தானே தரை நல்கும் - தானாகவே நாட்டை அளித்திருவான்; என்றான் -

எழுவாய் வருவிக்க.

‘இராமன் நாடுதுறத்தலை முவுலகத்தவரும் விரும்பார்; அவன் வனம் புகின், இந்நாட்டு மக்கள் பலர் உயிர்விடுவர்; அல்லது அவனுடனே தாமும் செல்வர்; பரதன் அரசு கொள்ளாநென்பதும் உறுதி; அங்ஙனமாக, சூனியமான இவ்வரசை நீ தனித்திருந்து ஆளுதல் கூடுமோ?’ என்று கூறினான் மன்னன். ‘இராமன் அரசில் ஆசைகொண்டு தானே முயன்று பெற்றானல்லன்; நான் சொன்ன தனால், தந்தைசொல் மருமை, மூத்த மகன் என்ற முறைகள்பற்றி அவன் அதற்கிசைந்தான். பரதன் அரசு பெறும்பொருட்டு இராமனைக் காட்டிற்குத் துரத்தவேண்டுவதில்லை; என்னிடம் வரம் பெற வேண்டு வதுமில்லை. நீ விரும்பினால் தானாகவே பரதனுக்கு நாட்டையளித்து விடுவான்; அப்போது முறைகேடொன்றும் நேராது’ என்றபடி.

தன்னை விட்டுப் பிரிந்து இராமன் வனம் புகுதல் கூடாதென்பதே மன்னன் குறிக்கோள்; ‘மண்ணே கொள்நீ மற்றைய தொன்றும் மற’ என அவன் அடுத்ததுக் கூறுதலும் காண்க. முறையாலே என்பதனை இராமன் நல்குதலுக்கியைத்து, தனக்கு அடுத்தபடி பரதன் மூத்தவன் என்பதும், தாயின் விருப்பம் தட்டாமையென்பதும் முறையாகக் கொண்டு இராமன் நாட்டையளித்திருவான் என உரைத்தலுமாம். மண்ணக மக்கள் உண்ணும் நீரினும் உயிரினும் இராமனையே உவப்பவ ராதலின் ‘மண்ணவருய்யார்’ எனப்பட்டது. வானோரையும் மண்ண வரையும் முற்கூறினமையின், ஏனோர் என்றது கீழலகத்தவரை. இங்கும் பரதனை உன் மகன் என்றல் காணத்தக்கது.

- (ப - ம.) 1. மன்னவருய்யார், மன்னவர்கொள்ளார்.
2. ஏனோர்கொள்ளார்,
3. முறையானே.
4. உன்மகனுக்கும், மின்மகனுக்குத்.

(27)

213. கண்ணே வேண்டு மென்னினு மீயக் கடவேனென்
உண்ணே ராவி வேண்டினு மின்றே யுனதன்றே
பெண்ணே வண்மைக் கேகயன் மானே பெறுவாயேல்
மண்ணே கொண்ணீ மற்றையதொன்றும் மறவென்றான்.

(மன்னன் மேலும் கூறுவானாகி) பெண்ணே - பெண்ணாகப் பிறந்தவளே; வண்மை கேகயன் மானே - வண்மைக் குணமிக்க கேகயன் மகளே, கண்ணே வேண்டும் என்னினும் - என்

கண்களையே (நீ) வேண்டுமென்று கேட்டாலும், ஈய கடவேன் - கொடுக்க (நான்) கடமைப்பட்டுள்ளேன்; என் உள் நேர் ஆவி வேண்டினும் - என்னுடலினுள்ளே பொருந்திய உயிரை நீ பெற விரும்பினாலும் (அது), இன்றே உனது அன்றோ - இப்போதே உன் வசமுள்ளதன்றோ? (ஆதலால்), நீ பெறுவாயேல் - (வரமாக) நீ பெறுவதாயின், மண்ணே கொள் - நாட்டை மட்டும் பெற்றுக் கொள்வாயாக; மற்றையது ஒன்றும் - மற்றொரு வரத்தை மட்டும், மற - மறந்துவிடு; என்றான்—.

‘பெண்கள் இரக்கம் மிக்கவர்; நீ அஃதின்றியிருக்கின்றாயே’ என்ற குறிப்போடு ‘பெண்ணே’ என்றும், ‘வள்ளன்மையையுடைய அரசன் மகளாகப் பிறந்தும் நீ அதற்கு மாருகப் பெறுவாயாயின்’ என்பான், ‘வண்மைக் கேகயன்மானே பெறுவாயேல்’ என்றும் கூறினான். ‘கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை; உயிர் அதனினும் சிறந்தது; இவ்விரண்டையும் நீ பெற விரும்பினும் பெற்றுக்கொள்’ என முன்னர்க் கூறி, ‘இராமன் வனம் புகுதலைத் தவிர்த்தால் என்னுயிர் நிற்கும்; இல்லையேல் அது போய்விடும்; ஆதலால் எனது உயிர் இப்போதே உன் அதீனத்தில் உள்ளது’ என்றான். அரசை ‘மண்’ என அலட்சியமாகக் கூறினான், அதில் தனக்கு விருப்பமின்மை குறித்தற்கு. ‘அதனையும் பரதன் விரும்பி யேற்க மாட்டான்; உனக்கு வேண்டுமாயின் பெற்றுக்கொள்’ என்ற கருத்தோடு ‘மண்ணே கொள் நீ’ என்றான். இராமன் வனம் புகுதலை வாயால் சொல்லவும் கூசி, ‘மற்றையது’ என்றும், ‘அதனை வரமாகக் கேட்டு, நான் மறுத்தேனென்ற குற்றம் வராமல் நீயே மறந்துவிடு’ என்றும் கூறினான். எவ்வகையிலும் இராமபிரான் வனம் புகுதலைத் தவிர்த்தல் வேண்டுமென்பது மன்னன் குறிக்கோளாதல் காண்க.

‘மண்ணே கொள்நீ’ என்றதில், ‘நீ வெறும் மண்ணைத்தான் பெறுவாய்’ என்ற குறிப்பும் தோன்றுதல் காணத்தக்கது.

- (பி - ம்.) 1. கண்ணேவேணும்; கடவேனான்; கடவேன்யான், கடவேனோ.
2. உனதன்றே.
3. கைகயன்மாதே, கேகயன்மாதே, கேகயர் மானே; பெறுவாயால், பெறுவானேல், பெறுவேனேல், பெறுவேனென்.
4. மண்ணே கொள்ளம்; மற்றையதொன்று, மற்றையவொன்று. (28)

214. வாய்தந் தேனென் நேனினி யானோ வதுமாற்றேன்
நோய்தந் தென்னை நோவன செய்து நுவலாதே
தாய்தந் தென்னத் தன்னை யிரந்தாற் றழல்வெங்கட்
பேய்தந் தீயு நீயிது தந்தாற் பிழையாமோ.

(மன்னன் மேலுங் கூறுவான்): யானே வாய்தந்தேன் என்றேன் - நானே வாயால் (வரங்களைத்) தந்தேனென்று சொல்லிவிட்டேன்; (ஆதலால்), இனி அது மாற்றேன்-இனி அதனை மறுக்கமாட்டேன்; (நீ) நோய் தந்து - எனக்குப் பெருந் துன்பத்தைத் தந்துவிட்டு, நுவலாதே - மேலும் அத்தகைய வார்த்தைகளைப் பேசாதே; தழல் வெம் கண்பேய்-தீப் போன்ற கொடிய கண்களையுடைய பேயும், தன்னை இரந்தால் - தன்னை (ஒருவர்) இரந்து வேண்டின், தாய் தந்தது என்ன - தாய் ஒருத்தி மனமிரங்கித் தருவது போல, தந்து ஈயும் - (மனம் இரங்கி வேண்டியதைத்) தந்துவிடும்; இது தந்தால் - (நான் உன்னை வேண்டும்) இதனைத் தருவாயாகில், பிழை ஆமோ - குற்றமாகுமோ? (ஆகாது என்றான் என முடிபு வருவிக்க).

‘நான் சொன்ன சொல் தவற மாட்டேன்; தவறினால் அது குற்றமாகும்; நீ மனமிரங்கி நான் உன்னை வேண்டும் இவ்வரத்தைத் தருவாயாகில், ஒருவர் பாலும் குற்றமில்லாது போகும். இரக்கமற்றது எனப்படும் பேயுங்கூட, வருந்தி ஒருவர் தன்னை யாசித்தால், இரங்கி அவர் வேண்டியதைத் தந்துவிடும்; நீ தரலாகாதோ?’ என்கின்றான். ‘நீ தாயாயிருந்தும் பேயினுங் கொடியளாக இப்போதிருக்கின்றாயே!’ என்றபடி.

தந்தீயும் - தரும்; வினைத் திரிசொல். பேயும் எனற்பால இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

- (9 - ம்.) 1. வாய்தத்தன்றே மற்றினி, தத்தின்றே மற்றினி, தத்தன்றே யெனின் மற்று, தத்தே நென்றின்னினி; அது மாறேன்.
2. கோதந்து : கோவன செய்தே, நுவல்வாயே.
3. தாய்தத்தென்னைத்
4. பிழையுண்டோ.

(29)

கைகேயியின் கொடிய மறுமொழி

215. இன்னே யின்ன பன்னி யிரந்தா னிகல்வேந்தன்
தன்னே ரில்லாத் தீயவ னுள்ளந் தடுமாருள்
முன்னே தந்தா யிவ்வர நல்காய் முனிவாயேல்
என்னே மன்னு யாருளர் வாய்மைக் கினியென்றான்.

இகல் வேந்தன் - வலிமை மிக்க தயரத மன்னன், இன்னே-இவ்வாருக, இன்ன - இவைபோல்வனவற்றை, பன்னி - பலகாலும் சொல்லி, இரந்தான் - (கைகேயியை) வேண்டினான்; தன் நேர் இல்லாதீயவன் - தனக்கு ஒப்பில்லாத கொடுமையையுடைய கைகேயி, உள்ளம் தடுமாருள் - மனம் சிறிதும் மாறி இரங்காதவளாய், மன்னு = அரசே, இவரம் முன்னே தந்தாய்-இந்த வரங்களை முன்னே (வாயால்) தந்துவிட்டாய்; நல்காய் - இப்போது (செயலில் அவற்றைத்) தாராது, முனிவாயேல் - கோபித்தால், என்னே- (உன் வாய்மை) என்னாவது? வாய்மைக்கு இனி யார் உளர் - வாய்மையைக் காத்தற்கு இனி வேறு யாவர் இருக்கின்றனர்? என்றான்—.

அயோத்ய—12

மன்னன் மனம் நொந்து எவ்வளவு வேண்டியும், சிறிதும் இரங்காமையின், 'தன்னேரில்லாத் தீயவன்' என்றார். முன்னும், 'தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்த தீயான்' (195) என்றமை காண்க. தடுமாறுதல் - இங்கே தன் நிலையினின்று மாறுபடுதல். கணவனை 'மன்னு' என்று விளித்தது வாய்மை காத்தற்குரியவன் அவன் என்றமை புலப்பட. 'வையக முற்றும் நடந்த வாய்மையன்' அவனால்தான், அவனே வாய்மை தவறினால் இனி வேறு யார் தவறுதிருத்தல் கூடும் என்பதுபட, 'யாருளர் வாய்மைக்கினி' என்றாள். 'உன்னைப் போல வாய்மை தவறுவோர் யாருளர்' என இகழ்ச்சிக் குறிப்பும் தோன்றுதல் காண்க.

தடுமாறுள், நல்காய் : முற்றெச்சங்கள்.

ஒப்பு: "இனி வாய்மைக் காருளரோ?" (1133)

- (பி - ம்.) 1. இன்னே யின்னே, இன்னே யின்னன; இகல் மன்னன், இயல் மன்னன்.
2. தடுமாறு; முனிவாயே, முனிவாயோ, நல்கா முனிவாயேல்.
4. என்னும், என்னே; ஆருளர். (30)

மன்னன் மேலும் இரத்தல்

216. அச்சொற் கேளா வாணி புழுங்கா வயர்கின்றான்
பொய்ச்சொற் பேணு வாய்மொழி மன்னன் பொறைகூர
நச்சுத் தீயே பெண்ணுரு வன்றோ வெனநாணு
முச்சுற் றுர்போற் பின்னு மிரந்தே மொழிகின்றான்.

பொய் சொல் பேணு - பொய்ச் சொற்களைப் பொருளாகக் கருதிச் சொல்லாத, வாய் மொழி மன்னன் - உண்மையே உரைத்தலுடைய தயரதன், அ சொல் கேளா - (கைகேயி சொன்ன) அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆவி புழுங்கா - வெய்துயிர்த்து, அயர்கின்றான் - சோர்கின்றவன், (அவளை ஒன்றும் செய்தற்கின்மையால்) பொறை கூர - பொறுமை மேலிட, நச்சு தீயே - (கொல்லத் தன்மையுள்ள) விடமும் தீயுமே, பெண் உருஅன்றோ என - இந்தப் பெண்ணின் வடிவமாக வந்துள்ளவன்றோ என்று, நாணு - நாணங்கொண்டு, மூச்சு அற்றார் போல் - மூச்சு அடங்கியவரைப் போல இருந்து, பின்னும் - மேலும், இரந்தே மொழிகின்றான் - (அவளை) யாசித்தே பேசுவானான்.

'நீ வாய்மை தவறினாய்' என்ற கைகேயியின் சொல்லால் மன்னன் மிக்க சினங்கொண்டாலும், அவளை ஒன்றும் செய்தற்கின்மையால், சினம் அடங்க, பொறுமையும் நாணமும் மீதூர அமைதியாக அவளை மீண்டும் யாசிக்கலுற்றான். அவன் சினம் அடங்கப்பெற்று, செயலொழிந்து நின்ற அந்நிலைக்கு மூச்சற்றவர் நிலை உவமை. மூச்சு : மூச்சு என்பதன் விகாரம். மூச்சுத்தார் என்று பாடங்கொண்டு, மன

மடங்கிய பெரியோர் என்று சோடசாவதானம் தி. க. சுப்பராய செட்டியார் உரை கண்டார். முச்சம் - சாதல் என்பது திருமயிலை விதவான் சண்முகம் பிள்ளையவர்களுரை.

- (பி - ம்.) 1. பொய்ச்சொற்பேணு; பொறைகூற, கூறு; பொறைநின்றான்.
 3. அச்சத் தீயே; பெண்ணுரு வன்றும், பெண்ணுரு நவன்றே, பெண்ணுரு வென்றே; என நானும், எனவுண்ணு, மனநானு;
 4. முச்சற்றார்; பின்னுமிருந்தே. (31)

217. நின்மக னுள்வா னீயினி தாள்வாய் நிலமெல்லாம்
 உன்வய மாமே யாளுதி தந்தே னுரைகுன்றேன்
 என்மக னென்க ணென்னுயி ரெல்லா வுயிர்கட்கும்
 நன்மக னிந்த நாடிற வாமை நயவென்றான்.

(தயரதன் கைகேயியை நோக்கி) நிலம் எல்லாம் தந்தேன் - நாடு முழுதும் கொடுத்துவிட்டேன்; உரை குன்றேன் - (என்) சொல் தவற மாட்டேன்; உன் வயமே ஆம் - (நாடு) உன் வசப்பட்டதேயாகும்; (அப்போது) நின் மகன் ஆள்வான் - உன் மகன் பரதன் ஆள்வானாக; (அல்லது), நீ இனிது ஆள்வாய் - நீயே இனிதாக ஆள்வாய்; ஆளுதி - (எவ்வாறேனும்) உன் அதிகாரத்தைச் செலுத்து; என் மகன் - என் அரும் புதல்வனும், என் கண் - என் கண் போன்றவனும், என் உயிர் - எனக்கு உயிர் போன்றவனும், எல்லா உயிர்கட்கும் - (உலகத்திலுள்ள) எல்லா உயிர்களுக்கும், நல் மகன் - நல்லவனுமான இராமன், இந்த நாடு இறவாமை - இந்த நாடு கடந்து செல்லா மையை மட்டும், நய - விரும்பி (வரமாகத்) தருக, என்றான் - என்று கூறி வேண்டினான்.

‘வயமாமே’ என்றதில் ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

‘என் சொல் தவறுது, நாடாளுதலை வரமாகத் தந்துவிட்டேன்; இனி நாடு முழுதும் உன் வயப்பட்டதேயாகும்; அதனை நீ எவ்வகையிலேனும் ஆள்க. நீ மனமிரங்கி, இராமன் நாடு கடந்து செல்லா திருத்தலைமட்டும் எனக்கு வரமாகத் தருக’ என்கின்றான் மன்னன். பரதன் அரசை யேற்க விரும்ப மாட்டானாதலால் நீயே உன் அதிகாரத்தை நன்கு செலுத்தலாம் என்ற கருத்து முதலிரண்டடிகளிற் கூறப் பெற்றது. பின் இரண்டடிகளில், இராமன்பால் மன்னனுக்குள்ள அன்பின் மிகுதியும் இராமபிரான் சிறப்பும் கூறப்பெற்றன. “உன்னுயிர்க்கென நல்லன்மன் னுயிர்க்கெலாம்” (38) என்ற வசிட்டன் கூற்று ஈண்டு நோக்கத் தகும். ‘நாடிறவாமை நல்கு’ என்தது ‘நய’ என்றதில் மன்னன் அவனை நயந்து பணிவோடு வேண்டதல் புலனாகும்.

- (பி - ம்.) 1. ஆள்வானியுமிது; உலகெல்லாம்.
 2. உன்வயமாமேல், உன்வசமாகும், உன்வசமாமால், உன்வய முன்னாள் உற்றதுகத்தேன்; உரை நின்றேன், உரைக்கின்றேன்.
 3. எல்லா வுலகுக்கும்.
 4. நன்மகன்னீர்; நாடிகவாமை, நாடகலாமை, நாடகலாமல், நாடிவாமல்; நல்கென்றான், நன்கென்றான். (32)

218. மெய்யே யென்றன் வேரற நூறும் வினைநோக்கி
 தையா நின்றே னுவு முலர்ந்தே னளினம்போற்
 கையா னின்றென் கண்ணெதிர் நின்றுங் கழிவானேல்
 உய்யே னங்கா யுன்னப யம்மென் னுயிரென்றான்.

(மேலும் மன்னன்) நங்காய் - பெண்ணே, மெய்யே - வாழ்விக் கின்ற சத்தியமே, என்றன் வேர் அற - என்னுடைய மூலமும் கெடும்படி, நூறும் - அழிப்பதற்குக் காரணமான, வினை நோக்கி - என் ஊழ்வினையை எண்ணி, தையா நின்றேன் - வருந்துகின்றேன்; நாவும் உலர்ந்தேன் - (உன்னிடம் இரந்து இரந்து) என் நாவும் வறளப் பெற்றேன்; நளினம் போல் கையான் - தாமரை மலர்போலும் கைகளையுடைய இராமன், இன்று - இப்பொழுது, என் கண் எதிர் நின்றுங் கழிவானேல் - என் கண் முன்னேயிருந்து நீங்குவானேல், உய்யேன் - நான் பிழைத்திரேன்; என் உயிர் உன் அபயம் - என் னுடைய பிராணன் உன் அடைக்கலமாகும்; என்றான்—.

‘இராமனைக் கண்முன்னே காணாதிருக்க நேர்ந்தால் நான் பிழைத் திரேன்; ஆதலால் எனதுயிர் உனதடைக்கலமாக இப்போது உன் கையில் உள்ளது; அது போகாவண்ணம் காக்கவேனும் நீ மனம் இரங்குவாயாக’ என வேண்டுகின்றான். இராமபிரானது திருக்கையில் காப்பு நாண் அணிதலை எண்ணியிருந்தவனாதலின் அவனது நளினம் போற் கையை நினைந்தான். உன்னபயம் மென்னுயிர் : “இவனும் மெனதுயிரும் முனதபயம்” (பால. 1358).

- (பி - ம்.) 1. என்றன் பேரற, என்றேனலமர, ஏன்றேன் வேரற, இன்றென் வேரற; வினை நோக்கின்,
 2. நாவுமுலந்தேன்.
 3. கையால் நின்றேன்.
 4. உய்யான்; இன்னபயம். (33)

கைகேயி கொண்டது விடாமை

219. இரந்தான் சொல்லு மின்னுரை கொள்ளான் முனிவஞ்சான்
 மரந்தா னென்னு நெஞ்சின னுணாள் வசைபாராள்
 சரந்தாழ் வில்லாய் தந்த வரத்தைத் தவிர்கென்றல்
 உரந்தா னல்லா னல்லற மாமோ வுரையென்றான்.

மரம் தான் என்னும் நெஞ்சினள் - மரமே என்று சொல்லத்தக்க (இளகாத) மனமுடைய கைகேயி, இரந்தான் சொல்லும் இன் உரை - (மன்னன்) குறையிரந்து சொல்லும் இனிய வார்த்தைகளை, கொள்ளாள் - மனத்திற் கொள்ளாமலும், முனிவு அஞ்சாள் - அவன் சினத்திற்கு அஞ்சாமலும், நாணுள் - (தன் செயலுக்கு) நாணமலும், வசை பாராள் - (பின்வரும்) பழியைக் கருதாமலும், (மன்னனை நோக்கி) சரம் தாழ் வில்லாய் - அம்புகள் தங்கும் (வலிய) வில்லை யுடைய அரசே, தந்த வரத்தை - முன்னே நீ கொடுத்த வரத்தை, தவிர்க் என்றல் - விட்டுவிடு என்று சொல்லுவது, உரம் அல்லால் - வலிமையல்லாது, நல் அறம் ஆமோ - நல்ல தருமமாகுமோ? உரை - (நீ) சொல்வாயாக, என்னுள்—.

கைகேயியின் இளகாத வன்னெஞ்சுக்கு மரத்தை உவமித்தார். அத்தகைய நெஞ்சினளாதலின், எதனையும் கருதாமல், மன்னன்மீது குற்றங் கூறுதலையே குறியாகக் கொண்டு அவள் உரையாடினாள். ‘நீ வில் வலிமை யுடைமையால், இரப்பது போல மென்மையாகக் கூறினும், அஃது என்னை வலியுறுத்தும் ஆணையே; அஃது அறமாகாது’ என்ற கருத்துப்பட, ‘சரந்தாழ் வில்லாய்.....உரந்தானல்லால் நல்லறமாகோ?’ என்றாள். சரம் தாழ்வு இல்லாய் எனப் பிரித்து, அம்பு செலுத்தவில் தாழ்வில்லாதவனே என்றாரைத்தலுமாம். உரம் - அறிவு எனப் பொருள் கொண்டு உரந்தான் (ஆமோ) என்றியைத்து அறிவுடைமையாகுமோ எனவுரைத்தலும் ஆம். “வேலொடு நின்றான் இடுவென் றதுபோலும், கோலொடு நின்றான் இரவு” (குறள். 552) என்பது ஈண்டு நினைக்கத்தகும். இரந்தான், கொள்ளாள், எஞ்சாள், நாணுள், பாராள் என்னும் முற்றுக்கள் எச்சப் பொருளவாய் நின்றன. இரந்தான்: வினையாலணையும் பெயரென்றலுமாம். நெஞ்சினள் : வினையாலணையும் பெயர். தவிர்கென்றல் : தொகுத்தல்.

மரந்தானென்னு நெஞ்சினள் : “மரங்கள்போல் வலிய நெஞ்ச வஞ்சனேன்” (திவ். திருமாலை. 27).

- (பி - ம்.) 1. இரந்தான் கொள்ளும்; முனிவாராள், கேளாள் முனிவேஞ்சாள்.
2. மரந்தானன்ன; நெஞ்சினளானாள்; வசைப் பாராள், பழிமாற்றாள்.
3. சரந்தா வில்லாய்; தவிர்கென்றல்.
4. உரந்தனல்லா நல்லறம், உறந்தானில்லா னல்லறம். (34)

மன்னன் சோகமுற்று விழுதல்

220. கொடியா ளின்ன கூறினள் கூறக் குலவேந்தன்
முடிசூ டாமல் வெம்பரன் மொய்கா னிடைமெய்யே
நெடியோ னீங்கு நீங்குமெ னாவி யினியென்னு
இடியே றுண்ட மால்வரை போன்மண் ணிடைவீழ்ந்தான்.

கொடியாள் - கொடியவளாகிய கைகேயி, இன்ன கூறினள் - இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னாள்; கூற-சொல்லலும், குலம்வேந்தன் - சிறந்த சக்கரவர்த்தி, நெடியோன் - இராமன், முடிகூடாமல் - திரு முடியைச் சூடிக்கொள்ளாமல், மெய்யே - உண்மையாக, வெம்பரல் மொய் கான் இடை நீங்கும் - வெப்ப மிக்க பருக்கைக் கற்கள் நிறைந்த காட்டிலே செல்வான்; இனி - இனிமேல், என் ஆவி நீங்கும் - என் உயிரும் போய்விடும், என்னு - என்று கருதி, இடி ஏறு உண்ட-இடி தாக்கப் பெற்ற, மால்வரை போல்-பெரிய மலையைப் போல, மண்ணிடை வீழ்ந்தான் - தரையில் விழுந்தான்.

இவ்வளவு குறையிரந்தும் கைகேயி மனம் இரங்காமை கண்ட சக்கரவர்த்தி, 'இனி இராமன் காடு புகலும் தப்பாது; அதனால் நம் உயிர் போவதும் உறுதி' என்று கருதி அயர்வுற்று விழுந்தான். கைகேயியின் சொல் மன்னவனுக்குப் பேரிடி போலாயிற்று. திருமாலாதலின் இராமபிரான் நெடியோன் எனப்பட்டான்.

(பி - ம.) 1. அன்ன கூறினள்.

2. காத்ததும், நீர்த்ததும், குடாமற் காத்ததும்.

3. நெடியோனீங்க, நெடியோனீங்கென; நீங்குமென்னுவி, நீங்குமெனருயிர், நீக்கலு நீங்கான், நீக்கலு நீங்காது, நீத்தலி னீங்கான்.

(35)

221. வீழ்ந்தான் வீழா வெந்துய ரத்தின் கடல்வெள்ளத் தாழ்ந்தா னாழா வக்கட லுக்கோர் கரைகாணான் குழ்ந்தா டுன்ப மக்கொடி யாள்சொற் கொடுசித்தம் போழ்ந்தா னுள்ளப் புன்மையை நோக்கிப் புரள்கின்றான்.

வீழ்ந்தான் - விழுந்த தசரதன், வீழா வெம் துயரத்தின் கடல் வெள்ளத்து - (அதுவரை தான்) விழுந்தறியாத கொடிய துயரக் கடலின் வெள்ளத்தில், ஆழ்ந்தான் - அழுந்தினன்; ஆழா - அழுந்தி, அ கடலுக்கு - அத்துயரக் கடலுக்கு, ஓர் கரை காணான் - ஒரு கரை காணாதவனாகி, துன்பம் சூழ்ந்தாள் - தனக்குப் பெருந் துன்பத்தைச் சூழ்ந்து செய்தவளும், சொல் கொடு - சொல்லாகிய வாளைக்கொண்டு, சித்தம் போழ்ந்தாள் - தன் மனத்தைப் பிளந்தவளுமான, அ கொடியாள் - அந்தத் தீயவளுடைய, உள்ளம் புன்மையை நோக்கி - மனத்தின் அறிபத் தன்மையை எண்ணி, புரள்கின்றான் - (நிலை கொள்ளாது) புரளலுற்றான்.

இதுவரை, இனியவளாகப் பழகிவந்த இவளிடத்து இத்துணைக் கொடுமையும் அறிபத்தனமும் உள்ளனவா என்று எண்ணுந்தோறும் மன்னன் துயரம் கரை காணாததாயிற்று. 'தரையில் விழுந்தவன் மீண்டும் ஒரு கடலில் விழுந்துவிட்டான்' எனக் கடுந் துயரத்தைக் கடலாக உருவகித்தார்; அதற்கேற்பக் கரை காணான் என்றார்.

சூழ்தல் - தீய ஆலோசனை. இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பவேண்டும் என்ற சொல்லே மன்னன் மனத்தைப் பிளத்ததின், 'சொல் கொடு சித்தம் போழ்ந்தாள்' என்றார். நோக்கல் - கருதுதல்.

வீழ்ந்தான் : வினையாலணையும் பெயர்; முற்றக்கலுமாம். காணான் : முற்றெச்சம். சூழ்ந்தாள், போழ்ந்தாள் : வினையாலணையும் பெயர்கள். துயரத்தின் கடல் : அத்தும் இன்னும் சாரியை.

- (பி - ம.) 1. வீழா வெந்துயரத்தன், வீழா வெந்துயரத்தின், வீழ்ந்தான் வெந்துயரத்தின்.
2. ஆழ்கின்றக் கடலுக்கே, அக்கடலுக்கோர், தாழ்கின்றக் கடலுக்கோர், ஆழ்ந்தவக் கடலுக்கோர், ஆழ்ந்திடுகின்ற கடற்கோர்.
3. துன்பஞ் சொற் கொடியான், துன்பச் சொற் கொடியான்; நெஞ்சம், சிந்தை.
4. போழ்ந்தாளென்னப், போழ்ந்தாளென்னப்; புலர்கின்றான், புகல்கின்றான். (36)

மன்னன் கைகேயியை வெறுத்து மொழிதல்

222. ஒன்று நின்ற ஆருயி ரோடு முயர்கேள்வர்
பொன்ற முன்னம் பொன்றின ரென்னும் புகழல்லால்
இன்றோர் காறு மெல்வளை யார்தம் மிறையோரைக்
கொன்று றில்லைக் கொல்லுதி யோநீ கொடியோளே.

(மன்னன் கைகேயியை நோக்கி) எல் வளையார் - ஒளி வாய்ந்த வளையல்களணிந்த பெண்கள், ஒன்று நின்ற - (தம்மோடு) ஒன்று பட்டுக் கலந்த, ஆர் உயிரோடும் உயர் - அரிய உயிர்போற் சிறந்த, கேள்வர் - கணவர், பொன்ற முன்னம் - இறப்பதற்கு முன்னே, பொன்றினர் - (தாமும்) இறந்தனர், என்னும் - என்று சொல்லப் படுகிற, புகழ் அல்லால் - புகழைக் கொண்டனரே யல்லாமல், இன்றுகாறும் - இந்நாள் வரையில், தம் இறையோரை கொன்று - தம் கணவரைக் கொன்ற மகளிர், இல்லை - (இவ்வுலகத்தில்) இல்லை; கொடியாளே - ஏ கொடியவளே, நீ கொல்லுதியோ - நீ (அவ்வுலகிய லுக்கு மாறாக என்னைக்) கொல்லுகின்றாயோ?

ஒன்றுநின்ற கேள்வர், உயிரோடும் உயர் கேள்வர் என இயைக்க.

இதுமுதல் ஐந்து பாடல்கள் ஒரு தொடர்; 226-ஆம் பாட்டோடு முடிவுறும். அதன் இறுதியில் உள்ள 'குவிதோளான்' என்பது இவற் றிற்கு எழுவாயாகும்.

'தம் கணவர் இறந்தபோது தாமும் உடன் இறந்து நல்ல புகழைக் கொண்ட மகளிர் பலர் உண்டு; அதற்கு மாறாகக் கணவனையே கொல்லும் உன்னைப் போலக் கொடியார் ஒருவரும் இல்லை' என்று கைகேயியை வெறுத்து மொழிந்தான் வேந்தன். பொன்ற முன்னம் என்றது விரைவு குறித்தது. 'இறையோரைக் கொன்றுறில்லை' என்றதனால், 'நீ என்னைக் கொன்று பழி எய்துவாய்' என்றபடி.

ஓர் : அசை. எல் - ஒளி; 1124, கிட்கிந்தை 34; பெருங். 1 : 33 : 162. பத்தினிப் பெண்டிர் இயல்பு : “பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற, வள்ளித முவிழ்ந்த தாமரை, நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே” (புறநா. 246 : 13-15), “இன்னுயி ரன்றாற் கெனைத் தொன்றுந் தீதின்மை, யென்னுயிர் காட்டாதே” (கலி. 143), “போரில், விடனேந்தும் வேலாற்கும் வெள்வளையி னுட்கும், உடனே யுலந்த துயிர்” (பு. வெண். 262), “தன்னுயிர் கொண்டவனுயிர் தேடினள் போல், பேருங்கோப் பெண்டும் தன்னுயிர் மாய்ந்தனள்” (சிலப். 25 : 78 - 9), “காதல ரிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி, ஊதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்காது, இன்னுயி ரீவர் ஈயா ராயின், நன்னீர்ப் பொய்கையி ளளியெரி புகுவர்.....பத்தினிப் பெண்டிர்” (மணி. 2 : 42 - 48), “தரைமகளுந் தன்கொழுநன் உடலந் தன்னைத் தாங்காமல் தன்கரத்தால் தாங்கி விண்ணாட், டரமகளிர் அவ்வுயிரைப் புணரா முன்னம் ஆவியொக்க விடுவானைக் காண்மின் காண்மின்” (கலிங். 483).

- (பி - ம்.) 1. ஒன்றாய் நின்ற, ஒன்றாய் நின்றல்; அவ்வுயிரோடும்; உயிர்க் கேள்வர், உயிர் கேள்வர் கேள்வன்.
2. பொன்றின னென்னும், போதின ரென்னும்; புகழல்லா.
3. இன்றே காறும், இன்றே காறும்; பெய்வளையார்தம்.
4. கொன்றூரில்லை, கொல்லுதியேனீ, கொல்லுதி நீயோ கொடியோனே. (37)

223. ஏவம் பாரா யின்முறை நோக்கா யறமெண்ணாய்
ஆவென் பாயோ வல்லை மனத்தா லருள்கொன்றாய்
நாவம் பாலென் னொருயி ருண்டா யினிஞாலம்
பாவம் பாரா தின்னுயிர் கொள்ளப் படுகின்றாய்.

ஏவம் பாராய் - (என்) துன்பத்தையும் பார்க்கின்றாயில்லை; இல் முறை நோக்காய் - இக்குடியின் முறையையும் பார்க்கின்றாயில்லை; அறம் எண்ணாய் - தருமத்தையும் கருதாய்; ஆ என்பாயோ அல்லை - ஐயோ என்று இரங்குவாயுமல்லை; மனத்தால் அருள் கொன்றாய் - உன் மனத்தில் அருள் என்ற பண்பையே அழித்துவிட்டாய்; நா அம்பால் - உன் நாக்காகிய அம்பினால், என் அரு உயிர் உண்டாய் - எனது அரிய உயிரையும் அழித்தாய்; (இவற்றால்), இனி—, ஞாலம் - இவ்வுலகத்தாரால், பாவம் பாராது - (பெண் கொலை) பாவமாயிற்றே யென்று பாராமல், இன் உயிர் கொள்ளப்படுகின்றாய் - உனது இனிய உயிரைக் கொள்ளப்படப் போகின்றாய்.

ஏவம் - குற்றமுமாம்.

‘நீ பெண்பாலாயிருந்தும், அதற்குரிய பண்புகள் சிறிதுமின்றி உலகத்தார் மனமொவ்வாத செயல்களைச் செய்து, கணவனையே

கொல்லவும் துணிந்துவிட்டாய்; அதற்குரிய தண்டனையை இனி உலகத்தாராலேயே நீ அடைவாய்; உலகம் முழுதும் தன் உயிரெனக் கருதும் இராமனைக் காட்டிற் போக்கி, என் உயிரையும் போக்கத் துணிந்த உன்னை, நான் கொல்லாவிடினும் உலகத்தாரே கொன்றொழிப்பர்' என்று கூறுகின்றான். இராமன் காடு புகவேண்டுமென்ற சொல்லே மன்னன் உயிர்விடக் காரணமாதலின், 'நா அம்பால் என் ஆருயிர் உண்டாய்' என்றான்.

ஏவம் : எவ்வமென்பதன் விகாரம்; 1018. ஆ : இரக்கக் குறிப்புணர்த்தும் இடைச்சொல். மனத்தாலருள்-மனத்திலருள்: வேற்றுமை மயக்கம். உண்டாய் : தெளிவுபற்றி வந்த கால மயக்கம், ஞாலம்: ஆகுபெயர். 'இன முறை' என்று பாடங்கொண்டு, 'பெண்ணினத்துக்குரிய முறை' என உரைப்பவும் பொருந்தும்.

- (பி - ம்.) 1. இன்முறை, இன்னுயிர்; அறமென்னுய்.
2. ஆமென்பாயோவல்லை.
3. ஆருயிர்கொண்டாய், கொன்றாய், ஆகமறித்தாய்.
4. பாராதன்னுயிர், பாராதென்னுயிர், பாராயின்னுயிர்; கொள்ளப் படுவாயோ, கொள்ளப்போகின்றாய், கொல்லப்படுகின்றாய். (38)

224. ஏண்பா லோவா நாண்மட மச்ச மிவையேதம்
பூண்பா லாகக் காண்பவர் நல்லார் புகழ்பேணி
நாண்பா லோரார் நங்கையர் தம்பா னனுகாரே
ஆண்பா லாரே பெண்பா லாரோ டடைவம்மா.

ஏண்பால் ஓவா - (பெண்மைக்கு) வலிமைப் பகுதியின் நீங்காத; நாண் மடம் அச்சம் இவையே - நாணம், மடம், அச்சம் என்னும் இப் பண்புகளையே, தன் பூண்பால் ஆக காண்பவர் - தம் அணிகலப் பகுதிகளாகக் கருதுபவர்கள், நல்லார் - பெண்களாவர்; (அங்ஙன மன்றி) புகழ் பேணி-தம் புகழைப் பாதுகாத்து, நாண்பால் ஓரார் - நாணின் பான்மையை அறியாத மகளிர், நங்கையர் தம் பால் நனுகார் - பெண்களின் பகுதியைச் சேர்ந்தவராகார்; ஆண்பாலாரே - (அவர்கள்) ஆண்மக்களே; பெண்பாலாரோடு அடைவு - (உருவத்தி னால் மாத்திரம்) பெண்பாலாரைச் சார்ந்தவராவார்.

பெண்களுக்குச் சிறப்பாக அணிகலம் போல்வன நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்பன; இங்கே உபலக்ஷணத்தால் பயிர்ப்பும் கொள்ளத்தகும். இவையே பெண்மைக்குப் பாதுகாப்பும் வலிமையு மாவன. இவற்றோடு பிற நற்பண்புகளுடைய பெண்டிரே புகழெய்து வர். இந்நான்கனுள்ளும் நாணம் தலைசிறந்ததாகலின், 'நாணமில்லார் நங்கையராகார்; அவர்கள் உருவத்தால் பெண்பாலாராயினும், ஆண் பாலாரே' என்று கூறுமுக்கத்தால் கைகேயியின் நாணமின்மையைப் புலப்படுத்தினான்; "பெண்பா லவரிகட்கணியாய்ப் பிரியாத நாணும்"

(சீவக. 1961), “உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே” (தொல். பொருள் 113) என்பன காண்க.

காணுதல் - கருதுதல். நல்லார் - மகளிர். அடைவு - சேர்க்கை. ஏகாரங்கள்: இவையே, பிரிநிலை; ஆண்பாலாரே, தேற்றம்; நணுகாரே, அசை. அம்மா : வியப்பிடைச் சொல்.

- (பி - ம்.) 1. ஏண்பாலோவாய், ஏண்பா லொவ்வா; அச்சம் பயிர்ப்பெல்லாம். அச்சமியையோதப், அச்ச மியையேதம், அச்சமியை யெய்தப்.
2. காண்பயனிந்தப், காண்பயனந்தப், காண் பயனுக்கும், காண் பயனாகும்; காண்குவர் கற்பிற், காண்பன தந்தம், காண்பன நல்ல; தன்மையினந்தப்; பூண்பாலாகத் தன்னையயர்ந்தாய்ப்; புகழ்வேண்டி; பயனித்த; பொருவிலார்.
3. காண்பாலோயா, காண்பாலோவா, காண்பாலோராய், காண்பா லோரா; நணுகாதோ, நணுகாதோர்; நசைசெய்யார்.
4. ஆண்பாலாரோ, ஆண்பாலாரோடு, ஆண்பாலாவா, ஆண்பாலான; பெண்பாலுளரோடு, பெண்பொருளாரும்; பேரருளாரோடு, பேரரு ளாரோ, பேரறிவாளர்க்கு, அப்பொருளாரோடு, அப்பொருளாரும்; எவ்வருளாலாம்; அவரம்மா.

(39)

225. மண்ணுள் கின்று ராதி வலத்தான் மதியால்வைத்
தெண்ணு நின்று ரியாரையு மெல்லா விகலாலும்
விண்ணோர் காறும் வென்ற வெனக்கென் மனைவாழும்
பெண்ணால் வந்த தந்தர மென்னப் பெறுவேனோ.

மண் ஆள்கின்றார் ஆதி - பூமியை ஆளுகின்றவர் முதல், விண்ணோர்காறும் - தேவர்கள் வரையில், வலத்தால் - வலியாலும், மதியால் - மதிநுட்பத்தாலும், வைத்து எண்ணு நின்று - சிறப்பாக வைத்து எண்ணப்படுவோர் எவரையும், எல்லா இகலாலும் - எல்லா வகை வல்லமையினாலும், வென்ற எனக்கு - வென்று சிறப்புற்ற எனக்கு, என் மனை வாழும் பெண்ணால் - என் மனையில் வாழும் மனைவி யாகிய ஒரு பெண்ணாலே, அந்தரம் வந்தது - முடிவு (மரணம்) நேர்ந்தது, என்ன பெறுவேனோ-என்று உலகோர் கூறப் பெறுவேனோ?

‘உடல்வலி, படைவலி, மதிவன்மை முதலிய எல்லாச் சிறப்பும் பெற்ற மண்ணரசர் பலரையும், தேவரையும் வென்று தசரதன் என்று பேர் பெற்ற நான், அவ்வகைச் சிறப்பெதுவும் இல்லாத ஒரு பெண்ணாலே, மனைவியாலே, கேடுற்று மாண்டேன் என்ற இழி சொல்லுக்காளாவதோ?’ என்று தன் நிலை குறித்து வருந்திக் கூறினன் என்க. “காய்ந்தே கடந்தான் பகைவேலை” எனத் தசரதன் சிறப்பிக் கப்பட்டமை காண்க.

இகல் - வலி; போருமாம். அந்தரம் - கேடு; முடிவு.

- (பி - ம்.) 1. ஆன்றோராகி, ஆள்கின்றோராதி; வலத்தின், வலத்தார்; மதியால் வந்து; வையத்தில், வையத்திலவோ.

2. எண்ண நின்றோர், எண்ணுகின்றார், எண்ண நின்ற.
3. எனக்கே, எனக்கோர்.
4. வந்ததிதாமினி, வந்ததிதாம், வந்தவந்தரம்; பெறுகேனே. (40)

மன்னனது சோர்வு

226. என்றென் றுன்னும் பன்னி யிரங்கு மிடர்தோயும்
ஒன்றென் றெவ்வா வின்ன லுழக்கு முயிருண்டோ
இன்றின் றென்னும் வண்ண மயங்கு மிடையும்பொன்
குன்றென் றென்றோடொன்றியதென்னக் குவிதோளான்.

பொன் குன்று ஒன்று - ஒரு பொன்மலை, ஒன்றோடு - மற்றொரு பொன்மலையுடன், ஒன்றியது என்ன - இணைந்த தென்னும்படி, குவி தோளான் - திரண்ட இரண்டு தோள்களையுடைய தசரதன், என்று என்று உன்னும் - (முற்கூறியவாறு) பலவகையாக எண்ணுவான்; பன்னி - வாய்விட்டுப் பல சொல்லி, இரங்கும் - வருந்துவான்; இடர்தோயும் - துன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்குவான்; ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா - ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தாத, இன்னல் - பலவகைத் துன்பங்களால், உழக்கும் - வருந்துவான்; உயிர் உண்டோ - உயிர் இருக்கின்றதோ, இன்று இன்று - இல்லை இல்லை, என்னும் வண்ணம் - என்று (கண்டோர்) சொல்லும்படி, மயங்கும் - மூர்ச்சையுறுவான்; இடையும் - சோர்வான்.

தன்னிலை கண்டும் தான் பலவாக இரந்து வேண்டியும் மனம் சிறிதும் தளராத கைகேயியின் நிலைகண்டு மனமுடைந்தவன் அவளை முன்னிலைப்படுத்தியும், தானேயும் பலவாறு சொல்லியும், எண்ணியும் இடருற்றமை 'ஒன்ற நின்ற' என்பதுமுதல் இதுகளும் ஐந்து பாடல்களாற் கூறப்பெற்றது. இவை ஒரு தொடராய், இப்பாடலில் என்றென்றும் என்பதனோடு முடிபு கொண்டன. குவிதோளான் : எழுவாய். தோயும் என்பதற்கேற்ப இடர் வெள்ளம் என உரைக்கப்பெற்றது. 'என்றென்று' என்னும் அடுக்குப் பன்மை குறித்தது. 'இன்றின்று' என்பது துணிவு பற்றியது.

- (பி - ம்.)
1. என்னும், எண்ணும்; இரக்கும், இரங்குமுயிரோடும், இரங்குமிடரேயும், உயிர்க்குமிடரேயும்; மிடலாயும்.
 2. ஒன்றென்றல்ல, ஒன்றென்றல்லா; உயிரோடும்.
 3. இன்றின்றென்னும், அன்றன்றென்னும், அன்றென்றன்னும்; இடியும்பொன், இடைகின்றன், இடைதேருன், மயக்குமிடைதேருன், அயர்க்கு மிடையும் பொன்; வண்மை யயர்க்கு மிகைதேரான், வண்ண மயர்க்கு மிகைதேரான், தேருன், அயர்க்கு மிகைகின்றன்.
 4. குன்றென்றோடொன்று; ஒன்றியவென்னக். (41)

கைகேயி கூற்று

227. ஆழிப் பொற்றேர் மன்னவ னிவ்வா றயர்வெய்திப்
பூழிப் பொற்றேண் முற்று மடங்கப் புரள்போதில்
ஊழிற் பெற்று யென்றுரை யன்றே லுயிர்மாய்வென்
பாழிப் பொற்றூர் மன்னவ வென்றான் பசையற்றான்,

ஆழி பொன் தேர் மன்னவன்-உருகைகள் பூண்ட பொன்னாயின
தேரையுடைய தசரதன், இவ்வாறு—, அயர்வு எய்தி - தளர்ச்சியுற்று,
பொன் தோள் முற்றும் - அழகிய (தன்) தோள்கள் முழுவதும், பூழி
அடங்க - புழுதி போர்க்க, புரள்போதில் - (தரையிலே) புரளும்
போது, பசை அற்றான் - நெஞ்சில் ஈரமற்றவளாகிய கைகேயி, பாழி -
பெருமை தங்கிய, பொன் தார்-பொன்மாலை சூடிய, மன்னவ - அரசே,
ஊழில் பெற்றாய் என்று உரை - (நீ கேட்ட வரங்களை) முறையாகப்
பெற்றாய் என்று (உன் வாயாற்) சொல்; அன்றேல் - அவ்வாறு
இணங்கிக் கூருவிடின், உயிர் மாய்வென் - (நான்) உயிரிழப்பேன்,
என்றான்—.

இதுவும் அடுத்த பாடலும் கைகேயியின் உறுதிமிக்க கொடுங்
கூற்றைக் கூறும்.

தசரதனது பரிதாப நிலையைக் கண்டும் கைகேயி தன் நிலையில்
சிறிதும் தளராமல், அவனை நோக்கி, 'அரசே! பலபடியாகக் கூற
வேண்டா; நீ கேட்ட வரங்களைத் தவறாது பெற்றாய் என இசைந்து
கூறுக; இல்லையேல் நான் இப்பொழுதே உயிர்துறப்பேன்' என்றான்.
'நான் மனைவி என்ற முறையில் இப்போது பேசவில்லை.
சொற்காத்தலும், அறங்காத்தலும் அரசனாகிய உன் கடமையாகவின்,
அதனைத் தவறாது செய்யுமாறு அறிவுறுத்துகின்றேன்' என்ற கருத்துப்
பட, 'மன்னவ' என்று விளித்துக் கூறினான். மூன்றாமடி அவளுடைய
கொடுமையை நன்கு புலப்படுத்தும். நான் கேட்ட வகையிற் சிறிதும்
தவறலாகாதென்பாள், ஊழில் பெற்றாயென்றுரை என்றான். பசை
யற்றவளாதவின் அவ்வாறு துணிந்து கூறினான்.

- (பி - ம.) 1. பொற்றேன்; அவ்வாறு; இன்ன.
2. பொற்றூர் முற்றும், பொற்றேன்முற்றம்; போதில், போதின்.
3. ஊழிற் பொய்த்தால், பொய்த்தாய், ஊழிப்பொய்த்தாய், ஊழிற்
பெற்றால், ஊழிப்பெற்றாய்; என்னுரை, அன்றுரை; இன்றையுயிர்
மாய்வென், மாய்வன், அன்றேலுயிர் மாய்ப்பன், அன்றே யுயிர்
மாய்வன், என்றேலுயிர் மாய்வன்.
4. பாழிப்பொற்றேன், வாழிப் பொற்றூன், பொற்றேர், பொற்றேன்;
வசையற்றான், வசையற்றான். (42)

228. அரிந்தான் முன்னோர் மன்னவ னன்றே யருமேனி
வரிந்தார் வில்லாய் வாய்மை வளர்ப்பான் வரநல்கிப்
பரிந்தா லென்னு மென்றனள் பாயுங் கனலேபோல்
எரிந்தா ருதே யின்னுயி ருண்ணு மெரியன்னான்.

பாயும் கனல்போல் - பரந்து எரியும் தீப்போல, எரிந்து ஆருதே - (ஒரு பொருளைப் பற்றி) எரிந்து அடங்காமல், இன் உயிர் உண்ணும் - இனிய உயிரைப் பற்றி எரிக்கின்ற, எரி அன்னாள் - (புதுவகையான) தீப்போன்ற கைகேயி (மீண்டும்), வரிந்து ஆர் வில்லாய் - வரிந்து கட்டிய வில்லையுடைய அரசே, வாய்மை வளர்ப்பான் - சத்தியத்தைக் காக்கும்பொருட்டு, முன் ஓர் மன்னவன் - (உங்கள் குல) முன்னோனாகிய ஓர் அரசன், அருமேனி - அரிய தன்னுடையே, அரிந்தான் அன்றே - அரிந்து கொடுத்தானல்லோ? (அங்ஙனமிருக்க) வரம் நல்கி - நீ (முன்னே) வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, பரிந்தால் - (இப்போது) வருந்தினால், என் ஆம் - என்ன பயன் உண்டாகும்? என்றனர்—.

‘நின் குல முன்னோன் ஒருவன் வாய்மை காத்தற் பொருட்டுத் தன்னுடையே கொடுத்தான். அக்குலத்திற் பிறந்த நீ வாய்மை காவா தொழிவது முறையாகாது’ என முடுக்கி மன்னவனை உடன்படச் செய்கின்றான். ‘நின்னுயிரீந்தேனும் வாய்மை காத்தல் வேண்டும்; வேறெதற்கும் நான் உடன்படேன்’ என்றவாறு. வளர்த்தல் - அழியாது காத்தல். ‘தீ, தான் பற்றத்தக்க பருப்பொருளைப் பற்றி, எரிந்து அடங்கி விடும்; இவன் சொல்லாகிய தீ, மன்னனது உயிராகிய நுண் பொருளைப் பற்றி ஆருமலே எரிக்கின்றது’ என வேற்றுமை தோன்றக் கூறலின், இது வேற்றுமையணி. முதலடியிற் குறிக்கப்பெற்ற மன்னவன், சிபி.

- (பி - ம.) 1. மன்னவனன்றே; அருள்மேனி.
2. வரிந்தார் வில்லான், விரிந்தார் வில்லாய்; வாய்மைவிரிப்பான்.
3. பரிந்தாலென்னை என்னே, பரிந்தா யென்னே, பிரிந்தாலென்னை, பிரிந்தாயென்றும்; பெய்யுங்கனலே.
4. எரிந்தாராதே, எரிந்தேறாதே; உண்ணுங் கனலன்னாள். (43)

தசரதன் வரம் அளித்தல்

229. வீந்தா னேயிவ் வெய்யவ ளென்னா மிடல்வேந்தன்
ஈந்தே னீந்தே னிவ்வர மென்சேய் வனமாள்
மாய்ந்தே நான்போய் வானர சாவ்வென் வசைவெள்ளம்
நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மக னோடு நெடிதென்றான்.

(கைகேயி கூற்றைக் கேட்ட) மிடல் வேந்தன் - வலிமை மிக்க மன்னவன், வெய்யவன் - இக்கொடியவன், வீந்தாளே என்னா - (நாம் உடன்படாவிட்டால்) இறந்துவிடுவாள் என்று கருதி, இ வரம் - இந்த வரத்தை, ஈந்தேன் ஈந்தேன் - கொடுத்தேன் கொடுத்தேன், என்சேய் வனம் ஆள் - என் மகன் இராமன் காடாளட்டும்; நான் மாய்ந்து போய் —, வான் அரசு ஆள்வென் - விண்ணுலக அரசை ஆள்வேன், (நீ) நின் மகனோடும் - உன் மகன் பரதனுடனே கூடி, வசைவெள்ளம் -

பழியாகிய பெருவெள்ளத்தில் (விழுந்து), நெடிது - நெடுங்காலம், நீந்தாய் நீந்தாய் - நீந்திக்கொண்டிரு, என்றான்—.

கைகேயி தான் கொண்டது விடாள் என்றுணர்ந்த மன்னன் அவள் உயிரை விடுதலும் உறுதி யென்றெண்ணி அஞ்சி, 'ஈந்தேன் ஈந்தேன்' என்று விரைந்து கூறினான். துணிவுபற்றி 'வீந்தாளே' என இறந்த காலத்தாற் கூறப்பட்டது. 'வசைத்திறம் நினைவயினிற்க மாள்வென்' (204) என்றும், 'ஊழிற் பெற்று யென்றுரை யன்றே லுயிர் மாய்வென்' (227) எனவும் இருமுறை அவள் கூறியிருத்தலால் மன்னன் அஞ்சினான். அவன் மிடல் இங்கே பயனற்றதாயிற்று. 'இராமன் எங்கிருந்தாலும் சிறப்புற்றிருப்பான்; நானும் விண்ணரசாள்வேன்; நீயும் உன் மகனுமே மீளாத பழிக்காளாவீர்கள்' என்று இறுதியாகக் கூறினான் மன்னன். பழியில் பரதனுக்கும் பங்குண்டன்றோ? வசையை வெள்ளமாக உருவகித்ததற்கேற்ப 'நீந்தாய்' என்றான். பரதன் நாடாளுதலை முன்னமே மன்னன் அளித்துவிட்டதனால் இங்கே இவ்வரம் என்றது இராமன் காடாளுதலைக் குறித்தது. அடுக்கு இரண்டனுள் முன்னது தெளிவுபற்றியது; பின்னது மிகுதிபற்றியது. ஆள்: அகரவீற்று வியங்கோள்.

- (பி - ம்.) 1. வீயந்தாளேயில், வீயந்தாளேன்றும்.
2. ஈயந்தேனியந்தேன்; இவ்வாறு; வனமாள்வான்.
3. மாயந்தேன், வாயந்தேன்; வானுலகாள்வென், ஆள்வேன், விண்ணுலகாள், ஆள்வென்.
4. நீயந்தாய் நீயந்தாய்.

(44)

230. கூரு முன்னம் கூறு படுக்குங் கொலைவாளின்
ஏறு மென்னும் வன்றுய ராகத் திடைமூழ்கத்
தேரு னாகிச் செய்கை மறந்தான் செயன்முற்றி
ஊரு நின்ற சிந்தையி னாளுந் துயில்வுற்றான்.

(தசரதன்) கூரு முன்னம் - (இவ்வரம் ஈந்தேன் என்று) கூறிய அளவிலே, கூறு படுக்கும் - கூறு கூறுகப் பிளக்கின்ற, கொலைவாளின் ஏறு ஆம் என்னும்-கொலைத்தொழிலுடைய வாளேறுண்டது போன்ற, வன் துயர் - கொடிய துயரம், ஆகத்து இடை மூழ்க - தன் இதயத்தில் அழுந்த, தேருன் ஆகி - உணர்வற்றவன் ஆகி, செய்கை மறந்தான் - செயல் மறந்து மூர்ச்சித்தான்; செயல் முற்றி - (தன் காரியம்) முடிவுற்றதனால், ஊரு நின்ற சிந்தையினானும் - மகிழ்ச்சி ஊறுகின்ற மனமுடைய கைகேயியும், துயில்வு உற்றான் - (கவலையின்றித்) துயில் கொண்டான்.

வேறு வகையின்றி வரம் தந்தவுடனே மன்னன், 'இனி இராமன் காடு செல்லுதல் ஒருதலை' என்ற எண்ணம் வந்து கூரிய வாள்போல் இதயத்தைப் பிளக்க, செயலற்று மயங்கிக் கிடந்தான்;

கைகேயியும் தன் காரியம் முடிந்த மகிழ்ச்சியால் கவலையின்றித் துயிலில் ஆழ்ந்து கிடந்தாள்.

மன்னன் கூறுதலும், செய்கை மறத்தலும் இடையீடின்றி நிகழ்ந்தமையின் 'கூருமுன்னம்' என்றார். வாள் ஏறு - வாளின் பாய்ச்சல்.

இதன்பின் ஒரு பிரதியில் 'சூழ்வினைப் படலம் முற்றும்' என்ற தொடரும், அதனையடுத்து 'மன்பதை மகிழ்ச்சிப் படலம்' என்று தொடங்குதலும் காணப்படுகின்றன.

- (பி - ம.) 1. கூருமன்னன்; கொலைவாளி.
2. ஏறுவண்ணம், ஆறுவென்னும்; வன்றுயரத்தினிடை.
3. செயன்முற்றித்.
4. ஆருமின்ற, தூருய்மின்ற; சிந்தையினும் துயில்வுற்றான், உணர்வற்றான். துயிலுற்றான். (45)

கங்குல் கழிதல்

(எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

231. சேணு லாவிய நாளெ லாமுயி
ரொன்று போல்வன செய்துபின்
ஏனு லாவிய தோளி னுனிட
ரெய்த வொன்று மிரங்கிலா
வாணி லாநகை மாத ராள்செயல்
கண்டு மைந்தர்மு னிற்கவும்
நாணி னுளென வேகி னுணளிர்
கங்கு லாகிய நங்கையே.

சேண் உலாவிய - நீட்சி பொருந்திய, நாள் எல்லாம் - மிகப் பல நாளும், உயிர் ஒன்று போல்வன - (இருவருக்கும்) உயிர் ஒன்றே யென்பதற்கு ஒத்த செயல்களை, செய்து - (இதுகாறும்) செய்து வந்து, பின் - பின்பு (இப்போது), ஏண் உலாவிய தோளி னுன் - வலிமை மிகுந்த தோள்களையுடைய கணவன், இடர் எய்த - பெருந்துன்பம் உறவும், ஒன்றும் இரங்கிலா - சிறிதும் இரங்காத, வாள் நிலா நகை மாதரான் - ஒளிமிக்க பற்களையுடைய கைகேயியின், செயல் கண்டு - தீச்செயலை நோக்கி, நளிர் கங்குல் ஆகிய நங்கை - குளிர்ந்த இரவாகிய பெண், மைந்தர் முன் நிற்கவும் நாணி னுள் என - ஆடவர் முன்னே நிற்பதற்கும் நாணங்கொண்டாள் என்னும்படி, ஏகி னுள் - அகன்று போனாள் (இரவு கழிந்தது என்றவாறு).

சேணுலாவிய நாள் - திருமணம் ஆனது முதல் அதுவரை உள்ள நீண்ட காலம். 'இவ்வளவு காலமும்' கணவனுக்கும் தனக்கும் உடல் இரண்டேயன்றி உயிர் ஒன்றே என்னும்படி இன்பில் மகிழ்ந்தும் துன்பிற் கலங்கியும் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தவள்,

இப்போது முற்றும் மாறுபட்டுக் கணவனது பெருந்துயர் கண்டும் சிறிதும் இரங்காத வன்னெஞ்சினளாகிப் பழியேற்றமை பெண் குலத்துக்கே இழுக்காகும்' என்று கங்குலாகிய நங்கை கருதி, ஆடவர் முன் நிற்கவும் நாணி அகன்றாள் என இரவு கழிந்ததைத் தற்குறிப் பேற்ற வகையாகக் கூறினாள். கங்குலை நங்கையாகக் கூறியது உருவகம். வடமொழியுள் 'ராத்ரி' என்பது பெண்பாற் சொல் என்பதும் கருதத்தக்கது. நங்கை என்பதற்கேற்ப ஏகினாள் என உயர்திணை முடிவு கொடுத்தார். கைகேயி தன் வெற்றி கண்டு பற்கள் வெளியே தோன்ற நகைத்து மகிழ்ந்தாள் என்ற குறிப்புத் தோன்ற, 'வாணிலா நகை மாதராள' என விசேடித்தார். வாணிலா: ஒருபொருட் பன்மொழி. ஒன்றும், நிற்கவும்: உம்மை இழிவு சிறப்பு. ஏண் - எண் என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு மதிப்பு என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. போர்பல செய்துபின், செய்தபின்.
2. இடராயும்; இரங்கலா, இரங்கலாள்.

(46)

கோழி கூவுதல்

232. எண்ட ருங்கடை சென்ற யாம
மியம்பு கின்றன வேழையால்
வண்டு தங்கிய தொங்கன் மார்பன்
மயங்கி விம்மிய வாரெலாம்
கண்டு நெஞ்சு கலங்கி யஞ்சிறை
யான காமர்து ணைக்கரம்
கொண்டு தம்வயி ரெற்றி யெற்றி
விளிப்ப போன்றன கோழியே.

எண்தரும் - எண்ணப்படுகின்ற, கடை சென்ற யாமம் - நாளின் கடைசியாகக் கழியும் யாமத்தை, இயம்புகின்றன - தெரிவிப்பனவாகிய, கோழி-கோழிகள், ஏழையால் - பெண்ணாலே (கைகேயியால்), வண்டு தங்கிய தொங்கல் மார்பன் - வண்டுகள் மொய்க்கும் பூமாலை யணிந்த மார்பையுடைய சக்கரவர்த்தி, மயங்கி - அறிவு கலங்கி, விம்மிய ஆறு எலாம் கண்டு - துன்புற்ற வகையெல்லாம் பார்த்து, நெஞ்சு கலங்கி - மனம் கலங்கி, அம் சிறை ஆன - அழகிய சிறகுகளாகிய, காமர்துணை கரம் கொண்டு - அழகிய இரு கைகளால், தம் வயிறு எற்றி எற்றி - தம் வயிற்றில் பன்முறை அடித்துக்கொண்டு, விளிப்ப போன்றன - அழுவன போன்றிருந்தன. ஏ : ஈற்றசை.

இதுமுதல் பதினான்கு கவிகளால் வைகறைப் பொழுதில் நிகழ்ந்த வற்றைத் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறுகின்றார்.

பொழுது புலர்வதன் முன், இரவின் கடையாமத்தில் கோழிகள் இயல்பாகக் கூவுதலை மன்னவன் துன்பங் கண்டு பொருமல் அழுவன

போன்றிருந்தன என்றது தற்குறிப்பேற்றம். ஒரு நாளில் எட்டாக எண்ணப்படும் யாமங்களில் கடைசி யாமமாதலின் 'கடை சென்ற எண் தரும் யாமம்' என மாற்றி உரைத்தலுமாம். வைகறையாகிய அவ்வியாமம் பல நற்செயல்களுக்கு இடமாதலின், எண்தரும்-சிறப்பாக மதிக்கப்படுகின்ற என்றலும் பொருந்தும். இயம்புதல் - கூவுதலுமாம். கோழிகள் கூவுங்கால் சிறகை விரித்து அடித்துக்கொண்டு கூவுதல் இயல்பு; ஆசிரியர் தம் கற்பனைக்கேற்ப, அச் சிறகுகளைக் கைகளாக உருவகித்து, அவை துயரந் தாங்காமல் வயிற்றில் அடித்துக்கொண்டு அழுவதாகக் கூறினார். 'எற்றி எற்றி' என்ற அடுக்கு, பலகால் தொழில் நிகழ்தல் குறித்தது. கோழி: பால்பகா அஃறிணை. "தையல் துயர்க்குத் தரியாது தஞ்சிறகாம், கையால் வயிறலைத்துக் காரிருள்வாய்—வெய்யோனை, வாவுபரித் தேரேறி வாவென் றழைப்பனபோல், கூவினவே கோழிக் குலம்" (நள. 280) என்பது ஈண்டு ஒப்பிடத் தக்கது.

- (பி - ம்.) 1 என்றருங்கடை; ஏழைபால்.
2. வண்டு தொங்கிய.
3. அஞ்சிறையாய்.
4 தம்வயின், தன்வயிறு; விளிப்ப போன்றது, அரற்றல் போன்றன. (47)

பறவைகள் ஒலித்தல்

233. தோய்க யத்து மரத்து மென்சிறை
துள்ளி மீதெழு புள்ளெலாம்
தேய்கை யொத்த மருங்குள் மாதர்
சிலம்பி னின்று சிலம்புவ
கேக யத்தர சன்ப யந்த
விடத்தை யின்னதோர் கேடுகூழ்
மாக யத்தியை யுட்கொ தித்து
மனத்து வைவன போன்றவே.

தோய் கயத்தும் - (நீர்ப்பறவைகள்) தங்கும் குளங்களிலும், மரத்தும் - மரங்களிலும், மென் சிறை துள்ளி - மெல்லிய சிறகுகளை உதறிக்கொண்டு, மீது எழு - மேலெழுகின்ற, புள் எலாம் - பறவைகள் எல்லாம், தேய்கை ஒத்த மருங்குல் - (நானுக்கு நாள்) தேய்வது போன்ற சிற்றிடையினையுடைய, மாதர் - பெண்களின், சிலம்பின் - பாதச் சிலம்புகள்போல, நின்று சிலம்புவ - நின்று ஒலிப்பன, கேகயத்து அரசன் பயந்த விடத்தை-கேகயராசன் பெற்றெடுத்த விடம் போன்றவளை, இன்னது ஓர் கேடு சூழ் - இத்தகையதொரு பெருங் கேட்டினைச் சூழ்ந்து செய்த, மா கயத்தியை - மிக்க கீழ்மைக் குணமுடையவளான கைகேயியைக் குறித்து, மனத்துள் கொதித்து - தம் மனத்துள்ளே கோபம் கொண்டு, வைவன போன்ற-வைது இகழ்வன போன்றன. ஏ! அசை.

அயோத்—13

புள்ளெலாம் சிலம்புவ வைவபோன்றன என முடிக்க.

பறவைகள் வைகறையில் எழும்போது, சிறகுகளை உதறிக் கொண்டு குரலெழுப்புதல் இயல்பு. அதனை, அவை கைகேயிபாற் கோபங்கொண்டு அவளை வைவன போன்றன எனத் தற்குறிப் பேற்றமாக இயைத்துக் கூறினார். கோழி யல்லாத பிற பறவைகளின் குரல் மெல்லியதாகலின், அக் குரலுக்குச் சிலம்பொலியை உவமித்தார். கணவனுயிரை வாங்கக் காரணமாதலின் 'விடத்தை' என்றார். கயம் - கீழ்மை; கயத்தி - கீழ்மையுடையவன். அவள் செயலின் கொடுமை நோக்கி மாகயத்தி என்றார். பறவைகளுள் அன்னத்தின் குரலுக்குச் சிலம்பொலியை உவமை கூறுவர்; பால. 158, 336, 970; சீவக. 2890. இங்கே பொதுப்படக் கூறினார். தோய் - மூழ்குதற்குரிய என்றலுமாம்.

(3 - ம்.) 1. தோயகத்து.

2. தேய்கையுற்ற; மருங்கின்மாதர்; சிலம்பிநீன்று, சிலம்புநின்று, சிலம்பலால்; புலம்புவ.

3. விடத்தையன்னதோர், அன்னவக், மடந்தை யின்னதோர்.

4. மாகயத்தி யெனக்கொதித்து; மனத்துள் வைவன; போன்றதே. (48)

யானைகள் துயிலெழல்

234. சேம மென்பன பற்றி யன்பு
திருந்த வின்றுயில் செய்தபின்
வாம மேகலை மங்கை யோடு
வனத்துள் யாரும் றக்கலா
நாம நம்பி நடக்கு மென்று
நடுங்கு கின்ற மனத்தவாய்
யாமு மிம்ம ணிறத்து மென்பன
போலெ முந்தன யானையே.

யானை - (அரசுக்குரிய) யானைகள், சேமம் என்பன - (தமக்குப்) பாதுகாப்பான இடங்களெனப்படும் கூடங்களில், அன்பு பற்றி - அன்புகொண்டு, திருந்த இன்றுயில் செய்தபின் - (இரவிலே) நன்றாக இனிய உறக்கம் கொண்ட பின்பு (விழித்தவுடன்), யாரும் மறக்க அல்லா நாமம் நம்பி - எவரும் (எப்போதும்) மறத்தற்கு இயலாத திரு நாமத்தையுடைய இராமபிரான், வாமம் மேகலை மங்கையோடு - அழகிய மேகலையணிந்த மங்கைப் பருவமுடைய சீதாபிராட்டியுடனே, வனத்துள் நடக்கும் என்று - காட்டிற்குச் செல்வான் என்று (அறிந்து), நடுங்குகின்ற மனத்த ஆய் - துயரால் நடுங்கும் மனமுடையனவாகி, யாமும் இ மண் இறத்தும் - நாமும் இந்த மண்ணை (நாட்டை) விட்டுச் செல்வோம், என்பன போல் - என்று சொல்வன போல, எழுந்தன - எழுந்து நின்றன. ஏ; அசை.

யாணைகள் உறக்கத்தினின்றும் விழித்தெழுந்து நிற்கும் இயல்பான நிகழ்ச்சியை, இராமபிரான் காடு செல்வதறிந்து அவை தாமும் காடு செல்லச் சித்தமாக நின்றன என்றது தற்குறிப்பேற்றம். யாணை : பால் பகாவஃறினை. சேமம்-பாதுகாப்புள்ள இடமான கூடங்கள். பிராணிகள் தாம் இருக்குமிடத்தின்பால் அன்பு கொள்ளுதல் இயல்பு. யாரும் மறக்கலா நாமம் - இராம நாமம்; இது தாரக மந்திரமாதலின் யாரும் மறக்கலாதது. நம்பி - புருஷோத்தமன்; சீவக. 1909. நச். உரை. நடக்கும் : செய்யுமென் முற்று. துயில் செய்த - துயில் செய்தவை எனப் பெயராக்கி உரைப்பினும் அமையும்.

- (பி - ம.) 1. என்பதியற்றி; திருந்து மின்றியில், திருத்து மின்றியில், தெரிந்த வின்றியில்; செய்துபின், செய்வபின்.
2. மங்கையோடும் வனத்து; மறக்கிலா, மறந்திலா, மறக்கிலா, மறக்கலா.
4. இறந்தும்; எழுந்தன வாணையே, எழுந்தது யாணையே. (49)

விண்மீன்கள் மறைதல்

235. சிரித்த பங்கய மொத்த செங்கணி
ராம னேத்திரு மாலையக்
கரிக்க ரம்பொரு கைத்த லத்துயர்
காப்பு நாணணி தற்குமுன்
வரித்த தண்கதிர் முத்த தாகியிம்
மண்ண னேத்து நிழற்றமேல்
விரித்த பந்தர் பிரித்த தாமென
மீனொ ளித்தன வானமே.

சிரித்த பங்கயம் ஒத்த - சிரிக்கின்ற தாமரை மலரைப் போன்ற, செம் கண் - அழகிய கண்களையுடைய, திருமாலை - இராமனை (திரு மாலாகிய இராமனுக்கு), கரி கரம் பொரு-யாணைத் துதிக்கை போன்ற, அ கைத்தலத்து - அந்தக் கையில், உயர் காப்பு நாண் - (முடிசூட்டுக் குரிய) மேலான ரட்சா பந்தனத்தை, அணிதற்கு முன் - தரித்தற்கு முன்னமே, இ மண் அனைத்தும் நிழற்ற - இப்பூவுலகம் முழுதும் நிழல் செய்யும்வண்ணம், மேல் - மேலே, வானம் - ஆகாயத்தில், வரித்த - அழகுறக் கட்டிய, தண்கதிர் முத்தது ஆகி - குளிர்ந்த ஒளி பொருந்திய முத்து வரிசைகளையுடையதாய், விரித்த - பரப்பி வேயப் பெற்றிருந்த, பந்தர் - (முத்துப்) பந்தலை, பிரித்தது ஆம் என - பிரித்து விட்டாற் போல, மீன் ஒளித்தன - விண்மீன்கள் மறைந்தன. ஏ : அசை.

இராமபிரானது முடி சூட்டு விழாவை உலக முழுதும் திரண்டு கண்டு களித்தற் பொருட்டு மேலே வேயப்பெற்ற முத்துப் பந்தலைப் போலக் காட்சியளித்தன, இரவிலே ஆகாயத்திலுள்ள நட்சத்திரங்கள். பகலொளியால் அவை மறைந்தமை பந்தலைப் பிரித்தாற் போன்று

இருந்தது. இவ்வாறு இயல்பிலேயே நிகழ்வதை இடத்துக்கேற்பத் தற்குறிப்பேற்றமாகப் பொருத்தியமைத்தார். தெய்விகமான பந்தராதலால் அது முடிசூட்டு விழாத் தடைப்பட்டதை முன்னதாக உணர்ந்து பிரித்தது போன்றது என்ற நயமும் காண்க. மங்கல காரியங்களுக்கு முன், அதற்குரிய தலைவன் வலக்கரத்திலே காப்பு நாண் (இரட்சா பந்தனம்) அணிந்து விரதம் செய்தல் மரபு; 344.

சிரித்த பங்கயம் : இல்பொருளுலமை. மகிழ்ச்சி கண்ணினும் தோன்றுமாதலின் இவ்வாறு கூறினார். அகரச் சூட்டு பிரித்துக் கூட்டப்பெற்றது. இராமனை - இராமனுக்கு; இராமனை என்றே வைத்து, அணிதற்கு - அணிவித்தற்கு என்றுரைப்பினும் அமையும். முத்ததாகி விரித்த பந்தர் என்றியைக்க. யானைத்துதிக்கை திரட்சியாலும் நீட்சியாலும் ஆடவர் கைக்கு உவமை.

- (பி - ம்.) 1. இராமனுக் கிருண்மாலையில்.
2. கரித்தரம் பொரு.
3. விரித்த, நிரைத்த; முத்ததாகிய, முத்தமாகியும்; நிறற்றுமேல்.
4. பந்தல்; நிரைத்ததாமென, தரித்ததாமென; ஒளித்தது. (50)

236. நாம விற்கை யிராம னைத்தொழு

நாள டைந்த துமக்கெலாம்

காம விற்குடை கங்குன் மாலை

கழிந்த தென்பது கற்பியாத்

தாமொ வித்தன பேரி யவ்வொலி

தாரை மாரி தழங்கலால்

மாம யிற்குல மென்ன வுள்ள

மலர்ந்தெ முந்தனர் மாதரே.

உமக்கு எலாம் - உங்களுக்கெல்லாம், காமன் விற்கு உடை - மன்மதன் வில்லுக்குத் தோற்றுத் துன்புறுதற்கிடமான, கங்குல் மாலை கழிந்தது - இராப் பொழுது கழிந்தது; நாமம் வில் கை - (பகைவர்க்கு) அச்சந்தரும் கோதண்டம் ஏந்திய கையையுடைய, இராமனை தொழும் நாள் - இராமபிரானை (அரசனாகக் கண்டு) வணங்கும் நாள், அடைந்தது என்பது - வந்துவிட்டது என்ற செய்தியை, கற்பியா - தெரிவித்துக்கொண்டு, பேரி ஒலித்தன - (மங்கல) முரசங்கள் ஒலித்தன; அ ஒலி - அந்த ஒசை, தாரை மாரி தழங்கலால் - மழை மேகம் போல முழங்கியதனால், மாமயில் குலம் என்ன - சிறந்த மயிலினம் போல, மாதர் - பெண்கள், உள்ளம் மலர்ந்து - மனமகிழ்ந்து, எழுந்தனர் - (துயிலினின்றும்) எழுந்தனர். ஏ: ஈற்றசை.

முடிசூட்டு விழா நாட் காலையில் அரண்மனையிலே, மங்கல முரசுகள் ஒலிக்க, அவ்வொலி கேட்ட மகளிர் மனமகிழ்ந்து ஆடவர்க்கு முன்னே படுக்கை விட்டெழுந்தனர் என்கின்றது இக்கவி. முரசொலி மேக முழக்கம் போன்றிருந்தது; மேகமுழக்கங் கேட்டால் மயில்கள்

மகிழ்ந்தெழும்; அம்மயில்களை மகளிர்க்கு உவமையாக்கி, மேக முழக்கங் கேட்ட மயில்போல அவர்கள் மகிழ்ந்தெழுந்தனர் என்றார். அரண்மனைகளில் நாட் காலையிலும் மாலையிலும் முரசு முழக்குதல் வழக்கு. யாமத்தை அறிவித்தற்கு அவ்வப்போது முழங்குதலும் உண்டு. “யாமபேரி இசைத்தலால்” (242) என்பது காண்க; “மாலை வெண் குடைப் பாண்டியன் கோயிலிற், காலை முரசங் களைஞர வியம்பும்” (சிலப், 17, (1) 5: 6).

நாமம் - அச்சம். கங்குலாகிய மாலை. கற்பியா: செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். தாம் : அசை. மாரி - மேகம்.

- (பி - ம்.) 1. நாளடைந்த நமக்கெலாம். நாளிழந்த நமக்கெலாம்.
2. காமர்விற்குடை; கழிந்த வென்பன்.
3. ஒலித்தது, பேரியத்தொலி; சாரன் மாரி, சார மாரி, காலமாரி; தழங்கலா, தழங்கலாய், முழங்கலான், முழக்கலா.
4. என்ன முன்னம், என்ன வந்து.

(51)

237. இனம் லர்க்குலம் வாய்வி ரித்திள

வாச மாருதம் வீசமுன்

புனைது கிற்கலை சோர நெஞ்சு

புழுங்கி னுர்சில பூவைமார்

மனவ னுக்கம் விடத்த னித்தனி

வள்ள லைப்புணர் கள்ளவின்

கனவி னுக்கிடை யூற டுக்க

மயங்கி னுர்சில கன்னிமார்.

இனம் - பலவகையான, மலர் குலம் - மலக்கூட்டங்களை, வாய் விரித்து - வாய் நெகிழச் செய்து, வாசம் இளமாருதம் வீச - நறுமணத் தோய்ந்த இளங்காற்று வீசுதலால், சில பூவைமார் - சில பெண்கள், முன் புனை-முன்னே தாம் (அரையில்) கட்டியிருந்த, துகில் கலை சோர-ஆடையும் மேகலையும் அவிழ, நெஞ்சு புழுங்கினுர்-(காமவிகாரத்தால்) மனம் வெதும்பினார்கள்; சில கன்னிமார் - (மணமாகாத) சில கன்னிப் பெண்கள், மனம் அனுக்கம் விட - (தங்கள்) மனத்துயரம் தீர, தனி தனி - தனித் தனியே (ஒவ்வொருவரும்), வள்ளலை புணர் - இராம பிராணைச் சேர்வதாகக் கண்ட, கள்ளம் இன் கனவுக்கு - பொய்யான இனிய கனவுக்கு, இடையூறு அடுக்க - (காற்றினால்) இடையூறு நேர் தலால், மயங்கினுர் - மனங்கலங்கினர்.

குளிர்ந்த இளங்காற்று வீசிப் பொழுது புலர்ந்ததை அறிவித்தலால், சில சில பெண்கள் தம் தம் கருத்து முற்றப்பெருது கலங்கினர் என்கின்றது இக்கவி. முதலிற் கூறப்பெற்றவர், தம் கணவனோடு ஊடி, அது தீர்ந்து கூடக் கருதி அனந்தரில் இருந்தோர்; அவர்கள் காற்றினால் அனந்தர் தீர்ந்து, பொழுது புலர்ந்தமை உணர்ந்து, கணவரைக்

கூடுதற்கில்லையே யென்று கலங்கினர்; பின்னே கூறப்பெற்ற கன்னிப் பெண்களில் ஒவ்வொருவரும் இராமபிரானைத் தழுவும் நினைவோடே துயில், அந்நினைவின் வலிமையால் அது கை கூடுவதாகக் கனாக் கண்டு, காற்றினால் துயிலுணர்ந்து, கனவு கலையவே உண்மையறிந்து கண்டு, காற்றினால் துயிலுணர்ந்து, கனவு கலையவே உண்மையறிந்து மயங்கினர் என்றவாறு. இக்கனவு ஒருபோதும் பவியாதாகனின் 'கள்ளக் கனவு' எனப்பட்டது. மலராத பேரரும்புகள் இளங் காற்றினால் அசைந்து மலர்தலின், 'மலர்க்குலம் வாய் விரித் திளமாருதம் வீச' என்றார். அனுக்கம்: அனுங்கு என்ற முதனிலை அடியாக வந்த தொழிற்பெயர்; தளர்ச்சியென்ற பொருளுடையது.

- (பி - ம்.) 1. வாய்விடாதின, வாய்விடாவின, வாய்விழ்த்தின, வாய் விடுத்தின,
2. புனைதுகில்கலை, புழுங்கியங்க மெலிந்தம், மெலிந்துதம்.
3. மனமனுக்கம் விடா, மனமறுக்க மிடத், மனவனுக்கம் விடார்;
கள்ளவன், கண்ணகன்.
4. இடையூறடுக்க நடுங்கினார், இடையூடுபுக்கு நடுங்கினார், இடையூற
புக்கு நடுங்கினார், இடையூறடுக்க மயங்கினார். (52)

குமுதங்கள் குவிதல்

238. சாய டங்க நலங்க லந்து

தயங்கு தன்குல நன்மையும்
போய டங்க நெடுங்கொ டும்பழி
கொண்ட ரும்புகழ் சிந்துமத்
தீய டங்கிய சிந்தை யாள்செயல்
கண்டு சீரிய நங்கைமார்
வாய டங்கின வென்ன வந்து
குவிந்த வண்குமு தங்களே.

சாய் அடங்க - (தன்) பெருமை கெடவும், நலம் கலந்து தயங்கும் - நன்மை பொருந்தி விளங்குகின்ற, தன் குலம் நன்மையும் - தன் பிறந்த குலத்தின் பெருமையும், போய் அடங்க - கெட்டழியவும், நெடு கொடு பழி கொண்டு - நெடிய கொடிய பழியையேற்று, அரு புகழ் சிந்தும் - பெறுதற்கரிய புகழைச் சிதைத்துக்கொண்டே, அ - அந்த, தீ அடங்கிய சிந்தையாள் - தீப்போலும் கொடுமை தங்கிய மனமுடைய கைகேயியின், செயல் கண்டு - தகாத செயலைக் கண்டு, சீரிய நங்கைமார் வாய் - சிறந்த கற்புடைப் பெண்டிரின் வாய்கள், அடங்கின என்ன - அடங்கி மூடினாற்போல், வண் குமுதங்கள் - வளமிக்க செவ்வாம்பல் மலர்கள், வந்து குவிந்தன - (இதழ்கள் கூடி) வந்து வாய் குவிந்தன. ஏ: அசை.

குமுத மலர்கள் காலையில் குவிதலும் மாலையில் விரிதலுமுடையன. இயல்பிலே நிகழும் இந்நிகழ்ச்சியை, கைகேயியின் கொடுமை கண்டு

உயர்குல மகளிர் வெட்கி வாயடங்கியிருந்தாற் போன்றிருந்தது என்றது தற்குறிப்பேற்றம். கணவனைக் கொல்லும் கைகேயியின் கொடுஞ் செயல் மகளிரினத்துக்கே குறைவு தருதலால், நற்பெண்டிரனை வரும் அதனை வாய்திறந்து சொல்லவும் கூசி வாய்மூடி யிருந்தன ரென்க. கைகேயி தன் செயலால், தானுங் கெட்டுத் தன் குலப்பெருமையையும் கெடுத்தவளாகிறாள். அவள் கொள்ளும் பழி மிக நெடுங்காலம் அழியாது நிற்பதாகலின் 'நெடுங்கொடும் பழி' என்றார். பழியைக் கொண்டு புகழைச் சிந்துதல்: பரிவர்த்தனாலங்காரம். தீ: உவமவாகு பெயர். பெண்களின் வாய்க்குச் செவ்வாம்பல் மலரை உவமை கூறுதல் மரபு.

- (பி - ம்.) 1. சாயடங்கு, சாயலர்ந்த; நலங்கரந்து, நலங்கலங்க, நலங்கலந்தோளி; தங்கு நன்குல, தழங்கு நன்குல, தயங்கு நன்குலத், தழங்கு தன்குல, அலர்ந்த தன்குல, அலர்ந்தகன்குல; தன்மையும்; நங்கையும்.
3. சீரிய மங்கைமார், சீறிய நங்கைமார்.
4. அடங்கினரென்ன, அடங்கினதென்ன; வன்குமுதங்களே. (53)

சில மாதர் நிலை

239. மொய்ய ராக நிரம்ப வாசை
முருங்கு தீயின் முழங்கமேல்
வைய ராவிய மாரன் வாளியும்
வானி லாநெடு வாடையும்
மெய்ய ராவிட வாவி சோர
வெதும்பு மாதர்த் மென்செவிப்
பைய ராநுழை கின்ற போன்றன
பண்க னிந்தெழு பாடலே.

மொய் அராகம் நிரம்ப - அடர்ந்த காமவேட்கை (உள்ளே) நிறைதலால், ஆசை - அந்த ஆசையானது, முருங்கு தீயின் - உட்கனலும் நெருப்பைப்போல, முழங்க - மிக்கு வெதும்பவும், மேல் - வெளியே, வை அராவிய மாரன் வாளியும் - அராவப்பட்ட கூர்மையான மன்மதன் அம்பும், வான் நிலா - ஆகாயத்திலுள்ள நிலவின் ஒளியும், நெடு வாடையும் - தொடர்ந்து வீசுங் காற்றும், மெய் அராவிட - (தம்) உடம்பை வருத்தவும், ஆவி சோர - உயிர் (உடம்பினின்று) நழுவ, வெதும்பும் - உள்ளம் வெதும்புகின்ற, மாதர் தம் - பெண்களின், மென்செவி - மெல்லிய காதுகளில் (புகுகின்ற), பண் கனிந்து எழு பாடல் - இசை வளங் கனிந்து எழுகின்ற பாடல்கள், பை அரா நுழை கின்ற போன்றன - படத்தையுடைய பாம்பு நுழைவது போன்றிருந்தன. (துன்புறுத்தின என்றவாறு).

கணவனைப் பிரிந்த மாதர் காமவேட்கை மீதூரலால் இரவில் உடம்பின் உள்ளேயும், மன்மதபாணம், நிலா, வாடை ஆகியவற்றால்

வெளியேயும் நொந்து வருந்த, காலையில் அவர்கள் காதில் விழும் இன்னிசைப் பாடல்கள் அவர்களுக்கு நாராசமாக இருந்தனவென்க. காமத்தால் வருந்துவோருக்கு, நிலவும், இனிய காற்றும், இன்னிசையும் போல்வன அக் காமத்தை மிகுவித்து வருத்துதல் இயல்பு.

அராகம்: ராகம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இது முதலில் தோன்றும் உள்ளப்பற்று; ஆசை - உள்ளம் பற்றியதனைப் பெறவேண்டுமென்றெழுவது. முருங்குதல் - அடங்கி யெரிதல்; கனலுதல். முழங்குதல் - மிகுதல். வாடை: இங்கே காற்று என்ற பொருளில் வந்தது. நெடுவாடை - தொடர்ந்து வீசங்காற்று. பை: பாம்புக்கு விசேடணம். பாடல் - பள்ளியெழுச்சிப் பாடல். பாடலைப் பாம்பென்றமை: சுந்தர. 287.

நிலா என்றவிடத்து எண்ணும்மை தொக்கது. வால்நிலா எனப் பிரித்து வெள்ளிய நிலவென்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. மெய்யராக, மொய்யராக நிமிர்ந்த; கெருங்க; வாச முருகுதியின்; வாச முருங்குதியின்; முழங்குமேல், அமுங்கமேல்.
2. மையராவிய; மாரவாளியும், மானவாளியும்; வானிலாவொடு, வாணிலாவொடு, வாணிலாநெடு.
3. விரும்புமாதர்தன்; இன்செவிப். 4. பண்களித்தேழு. (54)

ஆடவர் படுக்கைவிட்டு எழுதல்

240. ஆழி யான்முடி சூடு நாளிடை

யான பாவியி தோரிரா

ஊழி யாயின வாறெ னுவுயர்

போதின் மேலுறை பேதையும்

ஏழு லோகமு மெண்ட வஞ்செய்த

கண்ணு மெங்கண் மனங்களும்

வாழு நாளி தெனாவெ முந்தனர்

மஞ்ச தோய்புய மைந்தரே.

மஞ்ச தோய்புயம் - அழகு தங்கிய தோள்களையுடைய, மைந்தர் - (அந்நகரத்து) ஆடவர்கள், ஆழியான் - சக்கரப்படையையுடைய (திருமாலான) இராமபிரான், முடிசூடும் நாள் இது - மகுடம் தரித்தற்குரிய நாளாகிய இது, போதின்மேல் உறை பேதையும் - தாமரை மலரில் தங்கும் திருமகளும் (இராச்சியலட்சுமியும்), எண் தவம் செய்த - (அப்பிரானை அரசனாகப் பெறுதற்கு) எண்ணுவதற்குரிய தவத்தைச் செய்த, ஏழு லோகமும் - ஏழுலகங்களும், எங்கள் கண்ணும் - (முடிசூட்டு விழாவைக் காணத் தவஞ் செய்த) எங்கள் கண்களும், மனங்களும் - (அதனைக் கண்டு இன்பம் நுகரும்) எங்கள் மனங்களும், வாழும் நாள் என - நல்வாழ்வு பெறும் நாள் என்றும், இடை ஆன பாவி - (அந்நாளுக்கு) இடையே வந்த பாவியாகிய, இது ஓர் இரா -

இந்த ஓரிரவு, ஊழி ஆயின ஆறு - ஓர் ஊழி போல நீட்டித்ததென்றே என்றும் (சொல்லிக்கொண்டு), எழுந்தனர் - படுக்கையை விட்டெழுந்தார்கள்.

நகரத்து ஆடவர்கள், முடிசூட்டு விழாவைக் காணும் அவா மேலீட்டால் 'பொழுது எப்பொழுது புலரும்' என்று முதல்நாள் இரவு முழுதும் துயில் கொள்ளாது காத்திருந்தமையின், அவ்விரவு மிக நீட்டித்ததாகத் தோன்றவே, இந்தப் பாவி இரா இப்படி வந்து குறுக்கிட்டதே என்று அதனை வைதுகொண்டிருந்து, பொழுது புலர்ந்தவுடன் எழுந்தனர் என்றவாறு. 'இராமபிரான் முடிசூடும் நாள், எல்லா உலகத்தவரும் நல்வாழ்வு பெறுவதற்குக் காரணமானது' என்று அதனைச் சிறப்பித்து அந்த வைபவத்தை நேரே கண்டு அனுபவிப்பவர் கண்களும் மனங்களும் மிக்க தவஞ் செய்தவை என்றனர். எண்தவம் - மதிக்கத்தக்க தவம்; இஃது இடைநிலை விளக்காய் நின்றது. போதின்மேலுறை பேதை - சீதையென்றலுமாம். பேதை, இங்கே பருவப்பெயரன்று; பெண் என்பது குறித்தது.

இரவைப் பாவி என்றது, "அழுக்கா றெனவொரு பாவி" (குறள். 168) என்றும்போல.

(பி - ம.) 2. ஊழியாயுயராமென, ஆழியாயினவாமென.

4. மைந்துதோய், வஞ்சிதோய்; மஞ்சரே, மன்னரே.

(55)

மகளிர் எழுதல்

241. ஐயு றுஞ்சுடர் மேனி யானெழில்
காண மூளு மவாவினாள்
கொய்யுறுங்குல மாம லர்க்குவை
நின்றெழுந்தனர் கூர்மைகூர்
நெய்யு றுஞ்சுடர் வேனெ டுங்கண்
முகிழ்த்து நெஞ்சி னினைப்பொடும்
பொய்யு றங்கு மடந்தை மார்குழல்
வண்டு பொம்மென விம்மவே.

கூர்மை கூர் - கூர்மை மிக்க, நெய் உறும் - நெய் பூசிய, சுடர் வேல் - ஒளி பொருந்திய வேல்போன்ற, நெடுகண் - பெரிய கண்களை, முகிழ்த்து - மூடிக்கொண்டு, நெஞ்சில் நினைப்பொடும் - மனத்தில் (இராமபிரானைப் பற்றிய) எண்ணத்தோடு, பொய் உறங்கு மடந்தை மார் - பொய்யாக உறங்கிய (சில) பெண்கள், ஐ உறும் சுடர் மேனியான் - (காண்போருக்கு) வியப்பை மிகுவிக்கும் ஒளியமைந்த திருமேனியையுடைய இராமபிரானது, எழில் காண - (முடிசூடிய புதிய) அழகைக் காணும்பொருட்டு, மூளும் அவாவினாள் - மிக்கெழுகின்ற ஆசையினாலே, கொய் உறும் குலம் மாமலர் குவை நின்று - காமப்பரித

ஹ்ற மிகச் சிறந்த மலர்ப்படுக்கையினின்றும், குழல் வண்டு பொம்
என விம்ம - (தங்கள்) கூந்தலில் மொய்த்த வண்டுகள் 'பொம்'
என்னும் ஒவியோடு மிக்கெழ, எழுந்தனர்—.

அலங்காரமான பொருள்களைக் காணுதலில், ஆடவரினும் பெண்
களுக்கு விருப்பம் அதிகம். முன்னமே இராமபிரானுடைய பேரழகில்
ஈடுபட்ட பெண்களுக்கு, அவனை முடிசூடிய கோலத்திற் காண்பதில்
அவா மூளுதல் இயல்பே. அதனால் அவர்கள், இரவிலே உறக்கங்
கொள்ளாவிடினும், விடிதலை யெதிர்நோக்கி, மெத்தென்ற மலர்ப்
படுக்கையை விட்டெழு மனமின்றி உறங்குவதுபோலப் படுத்திருந்தனர்
ராதலின், 'பொய்யுறங்கு மடந்தைமார்.....எழுந்தனர்' என்றார்.
கூந்தலிலே மொய்த்து நறுமணமுந் தேனும் நுகர்ந்த வண்டுகள்,
அவர்கள் எழுந்தவுடனே தாமும் எழுந்து ரீங்காரத்துடன் பறக்க
லாயின; அதனால், 'குழல் வண்டு பொம்மென விம்ம எழுந்தனர்'
என்றார். பொம்மென: அநுகரணம். வைகறை யாமத்து முரசொலி
கேட்டு மாதர் கண்விழித்தெழுந்தமை முன்னே 236-ஆம் பாட்டில்
கூறினார். கண் விழித்தனராயினும் அஃது இருள் மயங்கு கால
மாதலால், இன்னும் சிறிது பொழுது கிடப்போமென்று சிலர்
இருத்தல் கூடுமாதலின், அவருட்பட, மாதரனைவரும் எழுந்தமையை
இங்கே கூறினார்கள்.

இராமபிரான் திருமேனியொளி (சாயல்), காண்போரை வியப்
புறுத்த வல்லதாகலின், 'ஐயுறுஞ் சுடர் மேனியான்' எனப்பட்டது.
ஐ: வியப்பு; உறும் - உறுவிக்கும்; பிறவினைப் பொருளில் வந்தது.
படுக்கையிற் பரப்பும் மலர்களிற் காம்புகள் இருப்பின் உறுத்து
மாதலால், காம்பு களைந்தமை தோன்றக் கொய்யுறும் என்றும்,
மலர்களின் சிறப்பும் மிகுதியும் தோன்றக் குல மாமலர்க் குவை எனிறும்
விசேடித்துக் கூறினார். முகிழ்த்தல் - குவிதல்; இங்கே மூடுதல்.
கொய்: முதனிலைத் தொழிற்பெயர். கூர: உரிச்சொல். ஏகாரம்:
ஈற்றசை.

- (பி - ம்.) 1. ஐயுறுஞ் சுடர் மேனியான்; காணுமுளும்; அவாவினர்.
2. எழுந்தனர்.
3. நெய்யினுஞ் சுடர்; நெஞ்சு நினைப்போடும்.
4. விம்முமே.

(56)

ஆடவர் நிலை

242. ஆட கந்தரு பூண முந்திட
வஞ்சி யஞ்சி யனந்தரால்
ஏட கம்பொதி தார்பொ ருந்திட
யாம பேரி யிசைத்தலால்

சேட கம்புனை கோதை மங்கையர்
 சிந்தை யிற்செறி திண்மையால்
 ஊடல் கண்டவர் கூடல் கண்டிலர்
 நையு மைந்தர்க ளுய்யவே.

சேடு அகம் புனை கோதை - அழகை யுடையதாய்ப் புனைந்த பூமாலை சூடிய, மங்கையர் - மகளிர் (மனைவிமார்), சிந்தையின் செறி திண்மையால் - மனத்திலே மிக்க உறுதியோடு, ஊடல் கண்டு - (தம்மிடம்) புலத்தலைக் கண்டு, நையும் மைந்தர்கள் - (அவர்களைக் கூடும் அவாவினால்) வருந்தும் ஆடவர்கள், (மனைவியரை நயந்து கூடும் பொருட்டு) ஆடகம் தரு பூண் - (தம் மார்பிலணிந்த) ஆடகப் பொன்னாலாகிய மாலை, அழுந்திட அஞ்சி அஞ்சி - (மகளிர் மார்பில்) உறுத்துமேயென்று மிகப் பயந்து, அனந்தரால் - மனத் தடுமாற்றத் துடன், ஏடு அகம் பொதி தார் பொருந்திட - பூக்களாற் கட்டிய மாலையைப் புனைந்துகொள்ள, (அப்போது) யாமம் பேரி இசைத்தலால் - கடையாமத்தை அறிவிக்கும் பேரிகை முழங்கியதால், உய்ய - (காமத் துன்பத்தினின்றும்) தப்பும்படி, அவர் கூடல் கண்டிலர் - அம் மனைவியர் முயங்குதலை நுகர இயலாதவராயினர். ஏகாரம், ஈற்றசை.

கணவனும் மனைவியும் ஓரமளியிலே உடனுறையுங்கால் கணவனுக்குப் புணர்ச்சி விருப்பம் உண்டாக, அப்போது மனைவி மிக ஊடினாளாக, அவ்ஊடலை நயந்து தீர்த்துக் கூடக் கருதிய கணவன் மனத் தடுமாறிப் பல உபாயங்களைச் செய்துகொண்டிருக்க, இவ்வாறு பொழுது கழிந்தது. அப்போது கடையாமத்தை அறிவிக்கும் பேரிகை முழங்கவே, இனிக் கூடுதற் கிடனில்லை யென்று மனக்குறையோடு பிரிய நேர்ந்தது என்றவாறு.

அஞ்சி அஞ்சி என்ற அடுக்கு காலநீட்டிப்புப் பற்றி வந்தது. ஏடு, ஆகு பெயராய்ப் பூக்களை யுணர்த்திற்று. அனந்தரால், திண்மையால்: ஆல் உருபு ஒடு உருபின் பொருளில் வந்தது. கண்டவர் மைந்தர்கள் எனக் கூட்டி, கண்டவர்களாகிய மைந்தர்கள் என உரைப்பினும் அமையும்.

- (பி - ம.) 1. பூண்முயங்கிட; அனந்தராய், அனந்தலாய், அகந்தரான், அகந்தரில்.
 2. ஏடகம்பொரு, ஏடகந்தரு; பொதிந்திட, பொருந்திடும்.
 3. புணைகொங்கை; சிந்தையின்செறி, சிந்தையின் சிறு தண்மையால், சிறுதிண்மையால், சிறிதிண்மையால், சிறிதுண்மையால், சிந்தை கைந்து கரைத்ததால், ஈரைதலால்.
 4. ஊடல் கண்டிலர்; உறையுமைந்தர்கள்.

(57)

பலவகை ஒலிகள்

243. கழையொ லித்தன வண்டொ லித்தன
 காரொ லித்தன பேரியாம்
 முழவொ லித்தன தேரொ லித்தன
 முத்தொ லித்தன மல்குபேர்

இழையொ லித்தன புள்ளொ லித்தன
யாழொ லித்தன வெங்கணும்
மழையொ லித்தன போலொ லித்த
மனத்தின் முந்துறு வாசியே.

எங்கணும் - (நகரில்) எல்லா இடங்களிலும், கழை ஒலித்தன - வேயங்குழல்கள் இன்னிசை எழுப்பின; வண்டு ஒலித்தன - வண்டுகள் ரீங்காரம் செய்தன; கார் ஒலித்த அன்ன - மேகங்கள் முழங்கிற்றபோன்ற, பேரி ஆம் முழவு ஒலித்தன - பேரிகையாகிய வாத்தியங்கள் முழங்கின; தேர் ஒலித்தன - தேர்கள் (வீதியில் ஓடும்போது) எதிரொலி செய்தன; முத்து ஒலித்தன - (அங்கங்கே அலங்கரித்த) முத்து மாலைகள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து ஒலித்தன; மல்கு பேர் இழை ஒலித்தன - நிறைந்த பெருவிலை அணி கலன்கள் (ஆடவரிடத்தும் மகளிரிடத்தும்) ஒலித்தன; புள் ஒலித்தன - பறவைகள் (இனிமையாகக்) கூவின; யாழ் ஒலித்தன - வீணைகள் இசைத்தன; மனத்தின் முந்து உறு - மன வேகத்தினும் முந்திச் செல்கின்ற, வாசி - குதிரைகள், மழை ஒலித்தன போல - மேகங்கள் கர்ச்சித்தாற்போல, ஒலித்த - கனைத்தன.

இப்பாடலுள், 'ஒலித்தன' என்பது சொற்பின் வருநிலையாகப் பல முறை வந்தது, வைகறைப்பொழுதில் இயற்கையாகவும் செயற்கை யாகவும் எழும் ஒலிகள் பல கூறப்பெற்றன. மக்கள் மகிழ்ச்சியோடு அவரவரிடங்களை அலங்கரித்துத் தம்மையும் அணிகலன்களால் அழகு செய்துகொண்டமையும் கூறப்பெற்றது.

கழை - கரும்பும் ஆம். 'காரொலித்தன' என்ற இடத்து 'ஒலித்தன' என்பது முற்றுகவன்றித் தொகுத்தல் விகாரம் பெற்ற தொடர் மொழியாக அமைந்தது. முழவு : வாத்தியப் பொதுப் பெயர். மனவேகம் எவற்றினும் மிக்கதாகச் சொல்லப்படுதலின், அதனினும் மிக்கது குதிரைகளின் வேகம் எனச் சிறப்பித்தார். மனத்தின் - பாகனது மனம்போல; அவன் குறிப்பறிந்து என்றலும் பொருந்தும். "உள்ளம் போல வுற்றுழி யுதவும், புள்ளியற் கவிமா" (தொல். பொருள். 194).

- (பி - ம்.) 1. தழையொலித்தன தாயொலித்தன; பேரிமா.
2. முழையொலித்தன; முத்தொலித்தெழு மல்குலார், முத்தொலித்தன வல்குலார்.
3. புனலொலித்தன.
4. போற்கலித்த மனத்து முந்துறு, போற்கலித்தனமா மதக்கரி, போலொலித்தன மனத்தின், ஒலித்த; மனத்தின் முந்துறும். (58)

தீபங்கள் ஒளி மழுங்கினமை

244. வைய மேழுமொ ரேழு மாருயி

ரோடு கூட வழங்கும்

மெய்யன் வீரருள் வீரன் மாமகன்

மேல்வி னைந்தெழு காதலால்

நைய நைய நலம்பு லன்கள்

விந்த டங்க நடுங்குவான்

தெய்வ மேனி படைத்த சேயொளி

போன்ம முங்கின தீபமே.

வையம் ஏழும் ஓர் ஏழும் - (தன் ஆட்சியுட்பட்ட) பதினான்கு உலகங்களையும், அரு உயிரோடுகூட - (தனது) அரிய உயிருடனே, வழங்கும் - கொடுத்த, அ மெய்யன் - அத்தகைய மெய்மை உடையவனும், வீரருள் வீரன் - (மிகச் சிறந்த) வீரருக்குள் வீரனானவனும், மாமகன் மேல் - (தன்) பெரிய புதல்வனிடத்து, வினைந்து எழு காதலால் - தோன்றி வளர்கின்ற பேரன்பினால், நைய நைய - (தான்) மிக வருந்துதலால், புலன்கள் - ஐம்புலன்களும், நலம் அவிந்து - நன்மை (இயற்கையாற்றல்) கெட்டு, அடங்க - அடங்கிப்போக, நடுங்குவான் - நடுங்குகின்றவனுமான தசரதனது, தெய்வம் மேனி படைத்த - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த உடம்பு (முன்னே) பெற்றிருந்த, சேய் ஒளி போல் - செவ்விய ஒளி (படிப்படியாக மழுங்குதல்) போல, தீபம் மழுங்கின - விளக்குகள் ஒளிமழுங்கின. ஏகாரம்: ஈற்றைச்.

இராமனது பிரிவால் தான் உயிர் இழப்பது உறுதி என்று உணர்ந்த பின்னும், வாய்மை காத்தற்பொருட்டு வரங்களை வழங்கியதனால், 'வையமேழும் ஏழும் உயிரோடுகூட வழங்கும் மெய்யன்' என்றார். வையமேழுமேழும்: உயர்வு நவிர்சி. சம்பரணைத் தொலைத்து, இந்திரனுக்கே அரசு நிலையிட்டவனாதலால் 'வீரருள் வீரன்' என்றார், அத்தகையவன், அளவிறந்த துயருற்றதனால், புலன்களின் ஆற்றல் கெட, உடம்பும் ஒளி மழுங்குவதாயிற்று. அந்நிலையை, பகலொளியில் விளக்குகள் ஒளி மழுங்குதலுக்கு உவமையாக்கினார். திருமாலுமகனாகப் பெற்றமையின் அவன் மேனி 'தெய்வ மேனி' எனச் சிறப்பிக்கப்பெற்றது; 329-பார்க்க. உயிர் பிரியும் நிலையில், புலன்கள் கலங்கி ஒடுங்குதலும், உடம்பினொளி குன்றுதலும் உளதாகும். "புலன் ஐந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட் டைம்மே லுந்தி, அலமந்த போதாக." (தே. திருஞான. ஐயாறு).

'நைய நைய' என்ற அடுக்கு மிகுதிப் பொருளது. மாமகன் - அறிவாற்றலாலும், ஆண்டாலும் மூத்த மகன்.

- (பி. ம்.) 1. ஏழி னொட்டெழு மாருயிரோடு, ஏழுமாயுயிரோடு; வழங்குமெம்,
2. மையின், மெய்ய்; வீரமாமகன்; வினைத்தொடர், வினைத்தொடர், வினைத்தன்.

3. ஐயநைய, ஐயன் நைய; நலைம்புலன்கள், நலன்புலன்கள்.
ஐம்புலங்கள்; அலித்தடங்கி, அலித்தடங்க; நடுங்குமான்.
4. அடைந்த சேயொளி, படர்ந்த சேயொளி, மடந்தை சேயொளி,
மடந்தையே யொளி; மழுங்கிய, மயங்கின, மருங்கின தெய்வமே.

(59)

பலவகை இசைகள்

245. வங்கி யம்பல தேன்வி ளம்பின
வாணி முந்தின பாணியின்
பங்கி யம்பர மெங்கும் விம்மின
பம்பை பம்பின பல்வகைப்
பொங்கி யம்பல வுங்க றங்கின
நூபு ரங்கள் புலம்பவென
சங்கி யம்பின கொம்ப லம்பின
சாம கீத நிரந்தவே.

வங்கியம் பல - இசைக் குழல்கள் பலவும், தேன் விளம்பின -
தேன் போன்ற இனிய பண்களை இசைத்தன; வாணி முந்தின -
வாயினால் வாழ்த்தும் வாழ்த்துக்கள் முற்பட்டன; பாணியின் பங்கி -
இசைப்பாட்டின் வரிசைகள், அம்பரம் எங்கும் விம்மின - எல்லாத்
திக்கிலும் நிறைந்தன; பம்பை பம்பின - பம்பை என்னும் வாத்தி
யங்கள் ஒலித்தன; பல்வகை - பல வகையான, பொங்கு இயம்
பலவும் - ஓசை மிகும் வாச்சியங்கள் பலவும், கறங்கின - ஒலித்தன;
நூபுரங்கள் புலம்ப - மகளிரின் காற்சிலம்புகள் ஒலியாநிற்க, வெண்
சங்கு இயம்பின - வெள்ளிய சங்குகள் ஒலித்தன; கொம்பு அலம்பின -
ஊதுகொம்புகள் ஒலித்தன; சாம கீதம் நிரந்த - சாம வேத இசை
நிரம்பின. ஏ : ஈற்றசை.

பொழுது புலர் காலையில் கோயில்களிலும் பிற இடங்களிலும்
வாத்தியங்கள் முழங்குதல் இயல்பு; அன்று இராமபட்டாபிஷேக
தினமாதலால், வாத்திய முழக்கத்தோடு, வாழ்த்திசை, சாம கீதம்
முதலியனவும் சிறப்பாக எழுந்தன. 'வாணி முந்தின பாணி' என
இயைத்து, சொற்கள் முந்திய பாடல்கள் என்றரைத்தலுமாம்.
பங்கி - பங்கி; வரிசை. அம்பரம் - ஆகாயமுமாம். கொட்டுவன,
தட்டுவன, ஊதுவன முதலியவாத்தியங்கள் பலவகை. ஒலித்தன என்ற
பொருளில் பலவேறு சொற்கள் வந்தன; பொருட்பின்வருநிலையணி.

- (பி - ம்.) 1. பங்கியம் பல; பாணி முந்தின, பாணி முந்தறு, வாணி முந்தறு,
வாணி முந்திய; பாணியிற், வாணியின், வாணியிற்.
2. பங்கியம்பலம், பங்கியம்பல; பம்பை பம்பின.
4. சங்கியங்கின; கிரம்பவே, கிரைந்தவே, கிறைந்தவே, கிறைத்தவே.

(60)

சூரியோதயம்

246. தூப முற்றிய காரி ருட்பகை
 துள்ளி யோடிட வுள்ளெழும்
 தீப முற்று மொளித்த கன்றன
 சேய தாருயிர் தேயவெம்
 பாப முற்றிய பேதை செய்த
 பகைத்தி றத்தினில் வெய்யவன்
 கோப முற்றி மிகச்சி வந்தன
 னொத்த னன்குண குன்றின்மேல்.

சேயது-தன் குலத் தோன்றலாகிய தசரதனது, அரு உயிர் தேய - அரிய உயிர் போம்படி, வெம் பாபம் முற்றிய பேதை-கொடிய தீவினை முதிர்ந்த கைகேயி, செய்த—, பகை திறத்தினில் - பகைச் செயலால், குணகுன்றின்மேல் வெய்யவன் - உதயகிரியிலே (தோன்றிய) சூரியன், கோபம் முற்றி - சினம் மிகுந்து, மிக சிவந்தான் ஒத்தன் - மிகவும் செந்நிறங் கொண்டவன் போலக் காணப்பட்டான்; (அப்போது) தூபம் முற்றிய - கடும் புகை போல் எங்கும் சூழ்ந்த, கார் இருள் பகை - கரிய இருட்டாகிய பகை, துள்ளி ஓடிட - குதித்து ஓடிவிட, உள் எழும் - வீடுகளினுள்ளே எரிந்த, தீபம் முற்றும் - விளக்குக ளெல்லாம், ஒளித்து அகன்றன - அவிந்துபோயின.

சூரியோதயத்தால் எங்கும் ஒளி பரவுதலின், இயற்கையாக இருளும் அகன்றிட, அங்கங்கே இருந்த விளக்குகளும் அணைக்கப் பெற்றன. உதயத்தில் சூரியன் சிவந்து காணப்படுதலை, அவன் கைகேயிபால் சினமிக்கதனால் மிகச் சிவந்தான் போன்றான் என்று ஏதுத் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறினார். இருள் ஒளிக்குப் பகையாதலின் 'இருட்பகை' என்றார். கைகேயியின் செயல் தசரதன் உயிர் போதற்குக் காரணமாயினமையின், 'செய்த பகைத்திறம்' என்றார். அவனையும் பேதை எனக் குறித்தார். சேய் - குலத்தில் தோன்றினவன். குண குன்று - கிழக்கிலுள்ள மலை; உதயகிரி.

- (பி - ம்.) 1. துள்ளியோடிய, ஓடின, ஓடிடப் புள்ளெழும்; உள்ளமும், உள்ளவும்.
 2. முற்றவு தீத்தகன்றன, தீர்த்தகன்றன, தீர்த்தகன்றெனச், முற்ற வுதித்தகன்றன, உதித்தனன்றன, முற்றவும் விட்கடன்றன, தீத்த தன்றென, தீர்த்தனன்றன; சேயனாருயிர், செய்யதாருயிர், செய்ய வாருயிர், செய்ததாருயிர், செம்மலாருயிர்; தேய்தலால், தேயவப், தேயவே, தீயவெம்; சென்றலாற்.
 3. பாவ முற்றிய, பாவை முற்றிய; பகைத் திறத்திறல்; வெய்யவன்.
 4. கோபமுற்றும்; சிவந்தன, சிவந்தென, சினத்தனன்; வத்தனன்; குண குன்றிலே, குன்றினே, குணக் குன்றின்மேல். (61)

தாமரை மலர்தல்

247. மூவ ராய்முத லாகி மூலமு
 மாகி ஞாலமு மாகுமத்
 தேவ தேவர் பிடித்த போர்வி
 லொடித்த சேவகன் சேணிலம்
 காவன் மாமுடி சூடு மாறெழில்
 காண லாமெனு மாசைசூர்
 பாவை மார்முக மென்ன முன்ன
 மலர்ந்த பங்கய ராசியே.

மூவர் ஆய் - (படைப்பு முதலிய முத்தொழிலுக்கும் உரிய) மூர்த்திகளாகி, முதலாகி - (அவர்களுள்ளும்) முதன்மையாகி, மூலமும் ஆகி - (இவை எல்லாவற்றுக்கும்) ஆதாரமுமாகி, ஞாலமும் ஆகும் - உலகத்துயிர்கள் யாவும் (தானே) ஆகி நின்ற, அ தேவ தேவர்-அந்த மகாதேவரான சிவபெருமான், பிடித்த - கைக்கொண்ட, போர்வில் - போருக்குரிய பெருவில்லை, ஒடித்த - (சீதை திருமணத்தின் பொருட்டு) முறித்த, சேவகன் - பெருவீரனான இராமபிரான், சேண் நிலம் காவல் - மிகப் பரந்த உலகம் முழுதும் காத்தற் குரிய, மாமுடி சூடும் - சிறந்த கிரீடத்தைச் சூட்டிக்கொள்கிற, அரு எழில் - அரிய பேரழகை, காணலாம் எனும் - (இன்று) காணலாகுமென்ற, ஆசை சூர் - ஆவல்மிக்க, பாவைமார் முகம் என்ன - மங்கையரின் முகம் போல, பங்கயம் ராசி - தாமரை மலர்க் கூட்டங்கள், முன்னம் மலர்ந்த - முந்தி மலர்ந்தன. ஏ : ஈற்றசை.

சூரியோதய காலத்தில் தாமரைகள் மலர்ந்தமை தெரிவிக்கும் இதில், 'அவை மகளிர் முகம் போல மலர்ந்தன' என உவமேயத்தை உவமானமாக்கி, எதிர்நிலை உவமையாகக் கூறுகின்றார். அழகைக் கண்டு சுவைத்ததில், ஆடவரினும் மகளிரே முற்படுவர்; அம்மகளிர் மலர்ந்த முகத்தோடு வெளிவரு முன்னமே தாமரைகள் மலர்ந்து காட்சி அளித்தன என்றார். கதிரவன் கமலநாயகன் ஆதலால், அவன் குலத் தோன்றலான இராமபிரான் முடிசூடும் எழில் காண அவை முந்தின. காணுமாசை என்னுது காணலாமெனு ஆசை என்றதனால் அது நிறைவெய்தாமைக் குறிப்பும் தோன்றும். சேண் - நெடும் பரப்பு. பாவை; உவமையாகு பெயர். மலர்ந்த : அஃறிணைப் பன்மை வினைமுற்று.

இதன்பின் ஒரு பிரதியில்,

“விலைம டந்தையர் சீற வும்மவர் வீடு விட்டக லாதுநின்
 றுலையு மவ்வழி வேரெரு ருத்த னுறப்பி ரித்தவ னாமெனக்
 கலைநி ரம்பிய திங்க ளந்தி கழிந்து மேகில தாசைவாய்
 அலைத ருங்கட லாடெ முங்கதி ரான்ம முங்கி யகன்றதே”
 என்ற பாடல் காண்கின்றது.

- (பி - ம்.) 1. முவராம்: முதலாக முலமதாகி, முதலாதி முலமதாகி; ஞாலமு மாகியத், ஞாலமதாகுமத், ஞாலமுமாகியே, ஞானமுமாகியே.
 2. தேவர்தேவர், தேவன், தேவு; போர்விலிறுத்த, ஓர்விலிறுத்த, பேர்விலிறுத்த, வல்விலிறுத்த; சேவகர்.
 3. குடுபேரெழில்; குடுமாவெழில்; காணமுனுவாவினால், அவாவினார்.
 4. பாவையார்; முந்து மலர்ந்த, வந்து மலர்ந்த; பங்கய வாவியே. (62)

248. இன்ன வேலையி னேழு வேலையு
 மொத்த போல விரைத்தெழுந்
 தன்ன மாநகர் மைந்தன் மாமுடி
 சூடும் வைக விதாமெனத்
 துன்னு காத நுரப்ப வந்தவை
 சொல்ல லாம்வகை யெம்மனோர்க்
 குன்ன லாவன வல்ல வென்னினு
 முற்ற பெற்றி யுணர்த்துவாம்.

இன்ன வேலையின் - இப்படிப்பட்ட வேளையில், மைந்தன் - சக்கர வர்த்தி குமாரன், மாமுடி சூடும் வைகல் - பெருமைக்குரிய மகுடம் சூடும் நாள், இது ஆம் என - இதுவாகும் என்று, துன்னு காதல் துரப்ப - (மனத்தில்) நிறைந்த ஆசை தூண்ட, அன்ன மாநகர் - அந்த அயோத்தி மாநகரத்திலுள்ளார் அனைவரும், ஏழு வேலையும் ஒத்த போல - ஏழு கடல்களும் ஒன்றுகூடி ஆரவாரித்தாற் போல, இரைத்து எழுந்து வந்தவை - ஆரவாரித்துக் கிளர்ந்து வந்து செய்த வற்றை, சொல்லல் ஆம்வகை - விரித்துச் சொல்லுதல், எம்மனோர்க்கு - எம் போல்வாருக்கு, உன்னல் ஆவன அல்ல என்னினும் - நினைத்தற்கும் இயல்வன அல்லவாயினும், உற்ற பெற்றி - இயன்றவாறு, உணர்த்துவாம் - சொல்லுவோம்.

இராமபிரான் முடிசூட்டு விழாக் காண்டலில் நகர மக்களுக்கு இருந்த பேரவாவும் மகிழ்ச்சியும் அளவிறந்தன என்பதனைக் கூறுகின்றவர், 'எம்மனோர்க் குன்னலாவன வல்ல' என உளப்பாட்டுப் பன்மையிற் கூறுகின்றார். நேரே கண்டார்க்கன்றி, அதனை நினைத்து வகைப்படுத்திச் சொல்லுதல் பிறருக்கு இயல்வதன்று என்பது கருத்து. இராமபிரானை அனைவரும் தம் தம் மகனாகக் கருதலின், மைந்தன் எனப் பொதுப்படக் கூறினார்.

வேலை - முன்னது வேலை; பின்னது கடல். 'உன்னல்' என்ற இடத்துச் சிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது.

- (பி - ம்.) 1. வேலையில், வேலையுமே யிரைத்து விரைத்தெழும்; விரைத்தெழும், விரைந்தெழும்.
 2. அன்ன மாநகர்; மன்னன்னகர், மன்னன் மாநகர், மன்னமாநகர். வேந்தன் மாமுடி, வேந்தனுய்முடி; சூடும் வைகலிதாமெனத், குடுமார்கலிதாமெனத், தானெனத், குடுமாவை காணெனத், குடுமாரெழில் காணவே.

3. வந்தன, வந்திவை.

4. உன்னலாயனவல்ல, உன்னலாயினவல்ல, உன்னலாவனவில்லை, என்னிலும், ஆயினும்; உற்றதன்றன பெற்றியாம். (63)

இளநங்கையர் செயல்

(கலிவிருத்தம்)

249. குஞ்சர மனையார் சிந்தைகொ ளினையார்
பஞ்சிக ளணிவார் பால்வளை தெரிவார்
அஞ்சன மெனவா ளம்புக ளிடையே
நஞ்சினை யிடுவார் நாண்மலர் புனைவார்.

குஞ்சரம் அனையார் - யானை போன்ற பெருமிதமுடைய ஆடவர் களின், சிந்தைகொள் - மனத்தைக் கவர்கின்ற, இனையார் - இள மங்கையர், பஞ்சிகள் அணிவார் - (தம் பாதங்களில்) செம்பஞ்சுக் குழம்பை அழகுறப் பூசவர்; பால் வளை தெரிவார் - பால் போல் வெள்ளிய சங்கு வளையல்களைத் தேர்ந்து அணிவர்; அஞ்சனம் என - மை என்று பேர் சொல்லிக்கொண்டு, வாள் அம்புகள் இடை - கூரிய அம்பு போன்ற (தம்) கண்களில், நஞ்சினை இடுவார் - விடத்தை இடுவர்; நாள் மலர் புனைவார் - அன்றலர்ந்த மலர்களை அழகுறச் சூடுவர்.

மகளிர் தம்மை அலங்கரித்துக்கொள்ளும் வகைகளில் நான்கைப் பாதாதி கேசமாகக் கூறியுள்ளார். இனையார் - இளம் பெண்கள், “பந்தினை யினையவர் பயிவிடம்” (பால. 80) என்பழிக் காண்க. வளை - சங்கு; ஆகுபெயராய்க் கைவளையலை உணர்த்திற்று. அம்புகளுக்கு நஞ்சு ஊட்டுவது போல இவர்கள் தம் கண்களாகிய அம்புகளுக்கு மை என்ற விடத்தை ஊட்டுகின்றனர். அம்புகள் : ஆகுபெயர். இடை : ஏழனுருபு. அஞ்சன மென நஞ்சையிடுதல்: “திவனாமஞ் சனமென் றேய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டி” (255).

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பி - ம.) 1. கோளினையார், கொங்கையின் எழிலார், கோளினையினியார்.
2. பஞ்சினை யணிவார்.
3. அஞ்சன மெனவான்; நஞ்சயில் போல்வான் நயனமறிடையே.
4. நஞ்சினை யணிவார், நாண்மலர் தெரிவார்.

(64)

குமாரின் மகிழ்ச்சி

(அறுசீர்க் கழிநெடிஷ்ட ஆசிரிய விருத்தம்)

250. பொங்கிய ஷுவகை வெள்ளம் பொழிதரக் கமலம் பூத்த
சங்கையின் முகத்தார் நம்பி தம்பிய ரனைய ரானர்
செங்கய னறவ மாந்திக் களிப்பன சிவனுங் கண்ணார்
குங்குமச் சுவடு நீங்காக் குவவுத்தோட் குமர ரெல்லாம்.

நறவம் மாந்தி - தேனையுண்டு, களிப்பன - களிக்கின்றனவான
செம் கயல் சிவனும் கண்ணார் - செவ்விய கெண்டை மீன்கள் போன்ற
மதர்த்த கண்களையுடைய மங்கையரின், குங்குமம் சுவடு நீங்கா -
(தனங்களில் அப்பிய) குங்குமக்குழம்பு படிந்த அடையாளம் நீங்கப்
பெருத, குவவு தோள் - திரண்ட புயங்கோயுடைய, குமரர் எல்லாம் -
காணாயர் எல்லோரும், கமலம் பூத்த - தாமரைபோல் மலர்ந்த, சங்கை
இல் முகத்தார் - களங்கமில்லாத (தெளிந்த) முகத்தை உடையவராய்,
பொங்கிய - மேலிட்ட, உவகை வெள்ளம் பொழிதர - மகிழ்ச்சிக்
கண்ணீர் (ஆனந்த பாஷ்பம்) பெருக, நம்பி - இராமபிரானுடைய,
தம்பியர் அணையர் ஆனார் - தம்பிமார்களைப் போன்றவர் ஆயினர்.

இதனுள்ளும் அடுத்த கவியுள்ளும், நகர மாந்தருட் பலதிறப்
பட்டார் நிலையை ஒவ்வோர் உவமை தந்து கூறுகின்றார். அவற்றுள்
இங்கே, பருவத்தால் இராமபிரானினும் இளையராகிய குமரர்நிலை
கூறுபவர், அவருள் ஒவ்வொருவரும் தம் தமையன் முடி சூடுவது
போன்ற மகிழ்ச்சியை எய்தினர், அம்மகிழ்ச்சியின் அறிகுறியாக
இன்பக் கண்ணீர் பெருக்கினர் என்றார்.

சங்கை - குற்றம்; களங்கம். சிவணல் - ஒத்தல்.

- (பி - ம.) 1. உவகையூடு, உவகையென்னப்.
2. சங்கையின் முகத்தார், சங்கையர் முகத்தார், சங்கையின் முகத்தா
னம்பி, சங்கையின் முகத்தானுமத், சங்கையின் முகத்தராகி;
தம்பியை யணையரானார், தயரதன் றனையரானார், தசரதன்றனைய
னெத்தார், தயரதனையரானார்.
3. செங்கையினறவம்; களிப்பெனச் சிவக்கும், செவக்கும், களிப்பன
சிவக்கும், களித்தெனச் சிவக்கும், களிப்பின சிவனும், களிக்கும்.
4. குங்குமக் குவடு; குலவுதோள். (65)

பலருடைய மனநிலை

251. மாதர்கள் கற்பின் மிக்கார் கோசலை மனத்தை யொத்தார்
வேதியர் வசிட்ட னெத்தார் வேறுள மாத ரெல்லாம்
சீதையை யொத்தா ரன்னு டிருவினை யொத்தா ளவ்வூர்ச்
சாதுகை மாந்த ரெல்லாந் தயரதன் றன்னை யொத்தார்.

அ ஊர் - அவ்வயோத்தி நகரிலே, கற்பில் மிக்கார் மாதர்கள் -
திருமணம் செய்துகொண்டு கற்பொழுக்கமாகிய இல்லறத்தில் ஈடு
பட்ட மங்கைமார் யாவரும் - கோசலை மனத்தை ஒத்தார் - கௌசல்யா
தேவியின் மனம் போன்ற மனமுடையவராயினர்; வேறு உள மாதர்
எல்லாம் - திருமணமாகாத இளம்பெண்களெல்லாம், சீதையை ஒத்தார் -
சீதாபிராட்டிபோல மகிழ்ச்சியிற் சிறந்தனர்; அன்னார் - அச்சீதை,
திருவினை ஒத்தார் - இலக்குமியை ஒத்திருந்தாள்; சாதுகை மாந்தர்
எல்லாம் - சாதுக்களான (பருவமுதிர்ந்த) ஆண் மக்களெல்லாம்,

தயரதன் தன்னை ஒத்தார் - தசரத மன்னனைப் போன்றிருந்தனர்; வேதியர் வசிட்டர் ஒத்தார் - வேதம் வல்ல அந்தணர்கள் வசிட்ட முனிவரைப் போன்றிருந்தனர்.

நகர மக்களுள் அவரவர் தகுதிக்கேற்ப மனநிலையை அமுகுற அமைத்துக் காட்டுகின்றார். மணம் புரிந்துகொண்டு கற்பிற் சிறந்து வாழ்ந்த பூவையர், தம் தம் புதல்வர் முடிசூடுவதுபோல மகிழ்ந்தனர் என்பார் கௌசல்யா தேவியை உவமித்துக் கூறினார். கற்பொழுக்கம், களவொழுக்கம் என்ற இரண்டு வகைக் கைகோளில் திருமணத்தின் பின் மேற்கொள்ளும் கற்பொழுக்கத்தை இங்கே கற்பு என்று குறித்தார். பிற மகளிர் மணமாகாதவர். இவர் காதன்மையுடையராதல் இயல்பாதலின், இவர்களுக்குச் சீதையை உவமித்தார். காகையரை முன் கவியுட் கூறிவிட்டதனால், பருவமுதிர்ந்து அடங்கிய பெரியோரைச் சுட்டி, அவர்களுக்குத் தசரதனை உவமித்தார்; பிராட்டியையும் உள்படுத்தி 'அன்னாள் திருவினை யொத்தாள்' என்றது, இராம பிராணை அடையவிருக்கும் ராஜ்யலக்ஷியே அவ்வடிவிற கலந்திருந்தனள் என்றபடி. இவ்விரண்டு பாட்டாலும், அந்நகரத்துள்ள இகையரும் முதியருமாகிய ஆடவரும் மகளிரும் இராமபிரான் முடிசூடுதலைத் தமக்குற்ற பெரும்பேருகக் கருதி மகிழ்ந்தனர் என்பது கூறப்பெற்றது; பால.310 ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தகும்.

சாதுகை - சாத்துவிகம். சாதுதை எனவும் பாடம். "சாதுகை மாந்தர்" (யுத்த. 3946).

- (பி-ம்.) 1. கௌசலை, கவுசலை.
2. வதிட்டனோத்தார், வதிட்டனோம்; மகளிரெல்லாம்.
3. அன்னாட்டிருவினை; ஒத்தாரவ்வூர். இவ்வூர்ச், ஒத்ததவ்வூர்.
4. சாதுதை மாந்தர், சாதுலாமாந்தர்; ஏதமில் மனத்தார்; தசரதன் ரன்னை; இமையவரென்ன நின்றார். (66)

அரசர் கூட்டம்

252. இமிழ்திரைப் பரவை ஞால மெங்கணும் வறுமை கூர உமிழ்வதொத் துதவு காத லுந்திட வந்த தன்றே குமிழ்முலைச் சீதை கொண்கன் கோமுடி புனைதல் காண்பான் அமிழ்துணக் குழுமு கின்ற வமரரி னரச வெள்ளம்.

அரச வெள்ளம் - அரசரின் பெருங்கூட்டம், குமிழ் முலை சீதை கொண்கன் - குவிந்த தனங்களை யுடைய சீதையின் கேள்வனான இராமபிரான், கோமுடி புனைதல் காண்பான் - அரசுக்குரிய மகுடம் தரித்தலைக் காணும்பொருட்டு, உமிழ்வது ஒத்து உதவு காதல் உந்திட - (உள்நிரம்பி) வெளிப்படுவது போன்று மிகுகின்ற விருப்பம் (தம்மைத்) தூண்ட, இமிழ் திரை பரவை ஞாலம் எங்கணும் - ஒலிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடல் சூழ்ந்த உலகில் எல்லா இடங்களும்,

வறுமை கூர - (தாம் இராமையால்) வெறுமை மிக (வெறிச்சென்றிருக்கும்படி), அமிழ்து உண - அமிர்தத்தை உண்ண, குழுமுகின்ற அமரரின் - (ஆவலோடு) கூடின தேவர் கூட்டம்போல, வந்தது - அரண்மனை நோக்கி) வரலாயிற்று. அன்று, ஏ: அசை.

அரசவெள்ளம் காண்பான் வறுமை கூர அமரரின் வந்தது எனக் கூட்டி முடிக்க. வெள்ளம், மிகுதி குறித்தது. அரசர்கள் எல்லோரும் இராமபிரான் முடிபுனைவிதற்குக் காண்டலிற் பெருவிருப்புடனே வந்து கூடினர் என்பது கருத்து. அவ்விருப்ப மிகுதி புலப்பட, 'உமிழ்வதொத்துலவுகாதல்' என்றதோடு, 'அமிழ்துணக் குழுமுகின்ற அமரரையும்' உவமையாக்கினார். தேவர்களானவரும் அமிழ்துண்ணலால் தத்தமக்குளதாகும் நன்மை கருதி ஓரிடத்தும் ஒருவரும் ஓவதலின்றிப் பாற்கடலில் வந்து கூடினாற்போல, அரசர்களும் இராமபிரான் முடிகுடுதலால் அவரவர் பெருநன்மை எய்துதல் போலக்கொண்டு அனைவரும் அயோத்தி நகரிலே வந்து கூடினார்கள் என விரித்துக் கொள்க. அவ்வாறு அவர்கள் தம் நாடு விட்டு வருதலால் அவரவர் நாடு வெறுமை கூர்வதாயிற்று. அதனால், 'ஞாலமெங்கணும் வறுமை கூர' என்றார். "சிலைவலாய் நீயிங் கெய்தச் சிறப்புடைப் புவனந் தம்மில், பொலிவிழந் திருந்த தெந்தப் புவனம்" (நைட. நளன் தூது. 113) என்பதனை ஈண்டொப்பிடுக. அரசருக்கு அமரரும், விழாக்காணலுக்கு அமிழ்துண்ணலும், அயோத்தி நகருக்குப் பாற்கடலும் உவமையாயின.

- (பி - ம்.) 1. வறுமை தீர.
2. உதவு, உலவு, உலாவு; உய்த்திட, உயர்த்திட, உய்த்திட; வந்ததற்குள்.
3. குமின்முலைச், குமிழிதம்ச்; கோமுடியணிதல் காண்பார்.
4. குழுவுகின்ற, குலவுகின்ற; அமரரில் அரசவெள்ளம், இராச வெள்ளம். (67)

விதிகளில் மக்கள் நெருக்கம்

253. பாகியல் பவளச் செவ்வாய்ப் பணைமுலைப் பரவை யல்குல் தோகையர் குழாமு மைந்தர் சும்மையுந் துவன்றி யெங்கும் ஏகுமி னேகு மென்றென் றிடையிடை நின்ற லல்லால் போகலர் மீள்க லில்லார் பொன்னகர் வீதி யெல்லாம்.

பொன்னகர் - இலக்குமி தங்கும் அவ்வயோத்தி நகரின், வீதி எல்லாம் - தெருக்களிலெல்லாம், பாகு இயல் பவளம் செம் வாய் - சர்க்கரைப்பாகின் இனிமையியல்பும் பவளம் போன்ற செந்நிறமும் பொருந்திய வாயையும், பணை முலை - பருத்த தனங்களையும், பரவை அல்குல் - பரந்த அல்குலையும் உடைய, தோகையர் குழாமும் - மகளிர் கூட்டமும், மைந்தர் சும்மையும் - ஆடவர் கூட்டமும், எங்கும் துவன்றி - எவ்விடத்தும் நெருங்கி, ஏகுமின் ஏகும் என்று என்று - போங்கள் போங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, இடை இடை

நிற்றல் அல்லால் - (அவரவர் நின்ற) இடங்களிலேயே நிற்பதையன்றி, போகலார் - (மேலே) போக இயலாதவராயினர்; மீள்கல் இல்லார் - திரும்புதலும் இலராயினர்.

நகரத்தின் தெருக்களிலெல்லாம் மக்கள் திரள் மேன்மேலும் மிகுதலால், மேலே தொடர்ந்து போதற்கும், வேண்டாவென்று திரும்புவதற்கும் இடமின்றி நெருக்குண்டு மக்கள் அங்கங்கே நிற்பா ராயினர். விழாக் காணும் விருப்பால், மேலே போகவேண்டும் என்பதையன்றித் திரும்புவதை நினைப்பார் எவரும் இலர்; அவ்வாறு நினைப்பினும் அது செய்தல் இயலாது.

தோகையர் - மயில்போலும் சாயலுடையார். சும்மை - கூட்டம். பொன் - அழகும் ஆம். ஏகுமினேகுமென்றென்று: “நீங்குமி னீங்கு மென்றென்று” (பால. 1141).

(பி - ம.) 1. பாகியற்பவளச்.

3. ஏகுமின்னென்று, ஏகுமென்றே; நின்றலாற்றார். நிற்பதல்லால், நின்றதல்லால்.

4. போகில மீள்கில்லா, போகொணு மீள்கலாகாப், போகலர் மீள்க லல்லார், போகொணு மீளலாகாப், போகுநர் மீளலாகா, மீள்கலா காப், போகொணு மீள்கலில்லார். (68)

கூட்டத்தில் எழும் குரல்கள்

254. வேந்தரே பெரிதென் பாரும் வீரரே பெரிதென் பாரும்
மாந்தரே பெரிதென் பாரு மகளிரே பெரிதென் பாரும்
போந்ததே பெரிதென் பாரும் புகுவதே பெரிதென் பாரும்
தேர்ந்ததே தெரிவ தல்லால் யாவரே தெரிய வல்லார்.

வேந்தரே பெரிது என்பாரும் - (வந்துள்ளவர்களில்) அரசர் தொகுதியே பெரிதென்பார் சிலரும், வீரரே பெரிது என்பாரும் - படை வீரர் தொகுதியே பெரிதென்பார் சிலரும், மாந்தரே பெரிது என்பாரும் - ஆடவர் கூட்டமே பெரிதென்பார் சிலரும், மகளிரே பெரிது என்பா ரும் - பெண்கள் கூட்டமே பெரிது என்பார் சிலரும், போந்ததே பெரிது என்பாரும் - இங்கு வந்து சேர்ந்தகூட்டமே பெரிதென்பாரும், புகுவதே பெரிது என்பாரும் - இனி வரும் திரளே மிகப் பெரியதாயிருக்கும் என்பார் சிலரும் (ஆக), தேர்ந்ததே தெரிவது அல்லால் - (அவரவர்) கண்டறிந்த அளவே பெரிதாகத் தோற்றுவதையன்றி, தெரியவல்லார் யாவர் - முழுதும் அறிந்து சொல்ல வல்லார் எவர்? (எவரும் இல்லை).

விழாக் காண வந்தோர் இன்னுரினாரென்று பகுத்து அளவிட்டுக் கூறவொண்ணாதபடி திரள் அளவிறந்ததாயிருந்த தென்பது கருத்து. ‘பெரிது’ என்ற ஒருமை முடிபுக்கு ஏற்ப, ‘வேந்தர்’ முதலியன அவரவர் தொகுதி யெனக் கொள்க; ஆகுபெயர். மகளிரைப் பின் சொன்ன மையின் மாந்தர், ஆடவரைக் குறித்தது.

- (பி - ம்.) 1. வேதியர் பெரிது.
 3. புகுந்ததே, புகந்தே.
 4. தேரினால்லால், தேர்வதல்லால், தேர்ந்ததல்லால்; யாவரே, யாவதே;
 தெரியக்கண்டார். (69)

பெண்கள் வருகை

255. குவணியி னெழிலும் வேலின் கொடுமையுங் குழைத்துக் கூட்டித்
 திவனும்ஞ் சனமென் றேய்ந்த நஞ்சினைத் தெரியத் தீட்டித்
 தவளவொண் மதியின் வைத்த தன்மைசா றடங்க ணல்லார்
 துவளுநுண் ணிதையா ராடுந் தோகையின் குழாத்திற் றெக்கார்.

குவணியின் எழிலும்-நீல மலரின் அழகிய வடிவத்தையும், வேலின்
 கொடுமையும் - வேலின் கொலைத்தன்மைமையும், குழைத்து
 கூட்டி - (நன்றாகக்) கலந்து சேர்த்து, திவனும் = விளங்குகின்ற,
 அஞ்சனம் என்று ஏய்ந்த - அஞ்சனம் என்று பேர் பொருந்திய,
 நஞ்சினை - விடத்தை, தெரிய தீட்டி-விளங்க எழுதி, தவளம் ஓள் மதி
 யின் வைத்த தன்மை சால் - வெள்ளிய ஒளிக்க சந்திரனிடத்தே
 பதித்து வைத்த தன்மை அமைந்த, தடம் கண் - பெரிய கண்களை
 உடைய, நல்லார் - பெண்களாகிய, துவளும் நுண்இதையார் - துவளு
 கின்ற நுண்ணிய இடையுடையவர்கள், ஆடும் தோகையின் குழாத்தி
 நின் - (தோகை விரித்து) ஆடுகின்ற மயிற் கூட்டம்போல, தொக்கார்-
 வந்து கூடினர்.

அழகிற்கும் நிறத்திற்கும் குவணி மலரும், ஆடவரைக் கொல்லும்
 கொடுமைக்கு வேலும் உவமையாக, இவற்றை நன்கு கலந்தமைத்த
 தொரு படைக்கு, அஞ்சனமென்னும் நஞ்சையும் தீட்டிச் சந்திர
 னிடத்தே பதித்துவைத்தாற்போலும் கண்கள் என்ற அபூத கற்பண
 யின் அழகை ஓர்க. தோகை : ஆகுபெயர்.

அஞ்சனமென்ற நஞ்சு; 249.

- (பி - ம்.) 1. எழிலின்; குழைத்து நீட்டித், இழைத்து நீட்டி, கூட்டி நீட்டி.
 2. அஞ்சனஞ்சினைத், அஞ்சிச் சிந்தனை.
 3. ஒண்மதியுள், வெண்மதியுள், வெண்மதியின்; தன்மைசார், தகைமை
 சார், தன்மைசால், தண்மையார்.
 4. தோகையங் குழாத்தின், தோகையர் குழாத்துத். (70)

முடிபுனை விழாவிற் கு வராதோர்

256. நலங்கிளர் பூமி யென்னு நங்கையை நறுந்து முாயின்
 அலங்கலான் புணருஞ் செல்வங் காணவந் தடைந்தி லாதார்
 இலங்கையி னிருத ரேமற் றீரெழு புவனத் துள்ள
 விலங்கலு மரமு மாதி வேறுபா பொருள்க ளெல்லாம்,

நலம் கிளர் - நன்மை மிக்க, பூமி என்னும் நங்கையை - பூமிதேவி
 என்கிற பெண்ணை, நறு துழாயின் அலங்கலான் - நறுமணமுள்ள

துழாய் மாலை சூடும் (திருமாலான) இராமபிரான், புணரும் - சேர்கின்ற, செல்வம் காண - விமரிசையைக் காண்பதற்கு, வந்து அடைந்திலாதார் - (அயோத்தியை) வந்து அடையாதவர்கள், இலங்கையில் நிருதரே - இலங்கையிலுள்ள அரக்கரேயாவர்; மற்று - அவரன்றி, ஈர் எழுபுவனத்து உள்ள - பதினான்கு உலகங்களிலுமுள்ள, விலங்கலும் மரமும் ஆதி - மலைகளும் மரங்களும் முதலான, வேறு உள - (உயர்திணையின்) வேறுகவுள்ள, பொருள்கள் எல்லாம் - அஃறிணைப் பொருள்கள் எல்லாம் (வாராதன).

இராமபிரான் முடிபுணையும் விமரிசையைக் காண்பதற்கு ஆவல் கொண்டு வாராதோர், (மானிடர்க்குப் பகைவரான) அரக்கரேயாவர் என்றதனால், ஏனைய மக்களும், தேவரும், நரகளும் ஆகிய உயர்திணையோர் அனைவரும் வந்தனர் என்றபடி. அஃறிணைப் பொருள்கள் வரலாகாமையின் அவையும் வந்தில என்பார், 'விலங்கலும் மரமுமாத் வேறுள பொருள்களெல்லாம்' என்றார். 'வாராதன' என வருவித்து முடிக்க. முன்னமே சிதையாகிய சீதேவியைச் சேர்ந்த இராமபிரான், இப்போது பூதேவியையும் சேர்தல் முறையே; "பெருமகள் என்வயிற் பிறக்கச் சிதையாம், திருமகள் மணவினை தெரியக் கண்டயான், அருமகள் நிறைகுணத் தவனி மாதெனும், ஒருமகள் மணமுங்கண் டுவப்ப வெண்ணினேன்" (29) என்றதும் காண்க. இராமபிரான் துழாய்மாலையன் : 273; யுத்த. 2859.

இதன்பின் ஒரு பிரதியில் காணப்படும் பாடல் :

வந்துமன் னகரிற் றத்தம் வகைப்படு முருவ மாற்றிச்
சுந்தரத் தடந்தோண் மாந்தர் தொல்லருச் சுமந்து தோன்ற
தந்தரத் தமரர் சித்த ரரம்பைய ராதி யாக
இந்திரை கொழுநற் போற்றி யிரைத்துமே லெய்தி நின்றார்.

- (பி - ம.) 1. பூமேல்வைகும், பூவென்றோங்கும்.
2. காணவந் தடைஇலாதார், காணிய வந்திலாதார்.
3. இலங்கையினிருதரேயிவ் வேழலகத்து வாழும், ஏழுலகத்திலுள்ள, இலங்கையினிருந்தா ரேயிவ் வேழலகத்திலுள்ள, ஏழுலகனைத்து வாழும்.
4. விலங்கினி லாசைநின்ற, விலங்கலே யாகநின்ற, விலங்கலுமாறுமாத், விலங்கலு மாசைநின்ற, விடாமதவிலங்கலேயால், விலங்குமேயால், விலங்கலேயாம், விடாமதக்கரியுமேயால். (71)

அரசரெல்லாம் முடிசூட்டு மண்டபம் அடைதல்

257. சந்திரர் கோடி யென்னத் தரளவெண் கவிகை யோங்க
அந்தரத் தன்ன மெல்லா மாந்ந்தெனக் கவரி துன்ன
இந்திரற் குவமை சாலு மிருநிலக் கிழவ ரெல்லாம்
வந்தனர் மவுலி சூட்டு மண்டப மரபிற் புக்கார்.

இந்திரற்கு உவமை சாலும் - தேவேந்திரனுக்கு உவமையாதற்குப் பொருந்திய, இரு நிலம் கிழவர் எல்லாம் - பெரிய நாடுகளுக்கு உரிய ராகிய பேரரசர் எல்லோரும், சந்திரர் கோடி என்ன - சந்திரர் அளவிறந்தோர் என்று சொல்லும்படி, தரளம் வெண் குடைகள் ஓங்க - முத்துக்களால் இயன்ற வெள்ளைக் குடைகள் மேலோங்கவும், அன்னம் எல்லாம் - (உலகத்திலுள்ள) அன்னப் பறவைகளெல்லாம், அந்தரத்து ஆர்ந்த என - விண்ணிலே (வந்து) நிறைந்தன என்னு மாறு, கவரி துன்ன - வெண் சாமரங்கள் நெருங்கவும், வந்தனர் - வந்து, மவுலி சூட்டும் மண்டபம் - (இராமபிரான்) திருமுடிபுனைதற் குரிய மண்டபத்தினுள், மரபின் புக்கார் - முறைப்படி புகுந்தனர்.

வந்த அரசரைச் சிறப்பித்த வகையால், அவருள் ஒவ்வொருவரும் செல்வத்தாலும் இன்ப நுகர்ச்சியாலும் தேவேந்திரனை ஒத்தவர் என்றபடி. வெண்சாமரங்கள், அசைவாலும் நிறத்தாலும் அன்னம் போல்வன. வந்தனர் : முற்றெச்சம். கோடி, மிகுதி குறித்தது. ஆர்ந்தென : தொகுத்தல்.

(பி - ம.) 1. சந்திரகோடி; தவள வெண் கவிகை, தவளவெண் சிவிகை.

2. ஆர்ந்தன, ஆர்ந்தன்ன, ஆர்ந்தெனக்.

3. இந்திரர்க்குவமை, இருநிலிக் கிழவர்.

4. மௌலிகூடும்; மண்டபமதனிற், மண்டபத்தரிதற்.

(72)

வேதபாசர் வருகை

258. முற்பயந் தெடுத்த காதற் புதல்வனை முறையி னோடும் இற்பயன் சிறப்பிப் பாரி னீண்டிய வுலகை தூண்ட அற்புதன் றிருவைச் சேரு மருமணங் காணப் புக்கார் நற்பயன் றவத்தி னுய்க்கு நான்மறைக் கிழவ ரெல்லாம்.

தவத்தின் - (தம்) தவ வல்லமையால், நல் பயன் உய்க்கும் - (உலகத்துக்கு) நல்ல பயனைத் தருகின்ற, நால் மறை கிழவர் எல்லாம் - நான்கு வேதங்களுக்கும் உரிய அந்தணரெல்லோரும், முன் பயந்து எடுத்த - (தாம்) முதலாகப் பெற்றெடுத்த, காதற் புதல்வனை - அன்புக் குரிய புதல்வனை, முறையினோடும் - விதிப்படி, இல் பயன் சிறப்பிப் பாரின் - இவ்வாழ்க்கையாகிய பயனில் மேம்படச் செய்வார்போல, ஈண்டிய உவகை தூண்ட - (தம் மனத்துள்) மிக்கெழும் மகிழ்ச்சி (தம்மைத்) தூண்ட, அற்புதன் - இராமபிரான், திருவை சேரும் - இராச்சிய லட்சுமியைச் சேர்கிற, அருமணம் - அரிய திருமணத்தை (மகுடாபிஷேகத்தை), காண புக்கார் - காண (மண்டபத்தை) வந்தடைந்தனர்.

அந்தணருள் ஒவ்வொருவரும், தம் தம் மூத்த புதல்வனுக்குத் திருமணம் செய்வித்துக் காண்டலில் கொள்ளும் மகிழ்ச்சிபோல, இராமபிரான் முடிசூடுதலை மகிழ்ந்தனர் என்க.

இற்பயன் சிறப்பித்தல் - மணம் செய்வித்தல்; அதற்கேற்ப. 'அற்புதன் திருவைச் சேரும் அருமணம்' என்றார். திரு - ராஜ்யலக்ஷ்மி. அற்புதன் - அழகுடையவன்; மாய வினாயாட்டுடையவன்; திருமாயைச் சுட்டியது; பால. 433. ஒன்றரைத் தெறலும் உவந்தாரை ஆக்கலு மாகிய இருவகைப் பயனும் தவத்தால் உளவாமாயினும், தமக்கு ஒன்றர் இன்றி, உவந்தாரை ஆக்கலாகிய நற்பயனே நோக்குவாரென அந்தணரைச் சிறப்பித்தார்.

சிறப்பிப்பாரின் : இன், ஒப்புப்பொருளது.

- (பி - ம்.) 1. முறையினுய, முறையின் வேள்வி.
2. இற்பயம்; சிறப்பிப்பாரின், சிறப்பிப்பாரின், சிறப்பப்பாரின், சிறக்க பாரின், இற்பயன் செறிவிப்பாரின், இற்சிறப்பாய நீரான்; ஈட்டிய, நீட்டிய; உவகைதோன்ற. 36 காணவந்தார்.
4. நற்பயம்; நயத்து துய்க்கும்; நான்மறைப்புலவர். (73)

பலவகை நிகழ்ச்சிகள்

259. விண்ணவர் விசம்பு தூர்த்தார் விரிதிரை யடுத்த கோல மண்ணவர் திசைக டீர்த்தார் மங்கல மிசைக்குஞ் சங்கம் கண்ணகன் முரசி னோதை கண்டவர் செவிக டீர்த்த எண்ணருங் கனக மாரி யெழுதிரைக் கடலுந் தூர்த்த.

(முடிசூட்டு விழாக் காணும் பொருட்டு வந்த) விண்ணவர் விசம்பு தூர்த்தார் - தேவர்கள் (திரண்டு) ஆகாயத்தை நிரப்பினர்; விரிதிரை உடுத்த - பரந்த கடல்களை (ஆடையாக) உடுத்த, கோலம் - அழகிய, மண்ணவர் - பூமியிலுள்ளவர்கள், திசைகள் தூர்த்தார் - எட்டுத் திக்குக்களையும் நிரப்பினர்; மங்கலம் இசைக்கும் - மங்களகரமாக ஒலிக்கின்ற, சங்கம் - சங்கின் முழக்கமும், கண் அகல் முரசின் ஓதை - அகன்ற கண்ணையுடைய பேரிகைகளின் ஒலியும், கண்டவர் செவிகள் தூர்த்த - விழாக் காண வந்தோர் அனைவர் காதுகளையும் நிரப்பினர்; எண்ண அரு - அளவிடற்கரிய, கனகம் மாரி - பொன்மழை, எழுதிரை கடலும் தூர்த்த - அலைகளையுடைய ஏழு கடல்களையும் நிரப்பின.

விழாக் காண வந்த மக்கள் திரளைத் தனித்தனியே கூறி வந்தவர், இங்கே அவற்றைத் தொகுத்துக் கூறியதோடு, சங்கும் முரசுமாகிய வற்றின் மங்கல முழக்கத்தையும், அவரவர் மகிழ்ச்சியால் அள்ளி வீசிய பொன்னையும் உடன் கூறினார். தூர்த்தல், பலமுறை ஒரு பொருளில் வந்தது சொற்பொருட்டின்வருநிலையணி; தூர்த்தல் - நிரப்புதல்.

திரை : ஆகுபெயர். உடுத்த என்றதனால் ஆடையென்பது வருவித் துரைக்கப்பட்டது. கோலம்-மண்ணுக்கு அடை. சங்கம் : ஆகு பெயர்.

சங்கும் முரசும் மங்கலம் குறிப்பன. முரசில் அடிக்குமிடம் 'கண்' எனப் படும். கண்டவர்-மேலே குறித்தவராகிய விண்ணவரும் மண்ணவரும் என்றலுமொன்று. பெருஞ் செல்வர் பெருமகிழ்ச்சியால் பொற்காசுகளை அனைவரும் கொள்ளும்படி வாரி வீசுதலைக் கனகமாரி என்றார்; மாரிக் கேற்பக் கடலைத் தூர்த்தன என்றார். தூர்த்த : அன் சாரியை பெருது வந்த வினைமுற்று.

- (பி - ம்.) 1. உடுத்தஞால, அடுத்தகோல.
2. மண்ணவரிடங்கள்.
3. ஒதை கேட்டவர், ஓசை கண்டவர், கண்டவர்.
4. கனகவாரி; எழுநிறைக் கடல்கள்; தூர்த்தார்.

(74)

260. விளக்கொளி மறைத்து மன்னர் மின்னொளி மகுட கோடி துளக்கொளி விசும்பி னூருஞ் சுடரையு மறைத்துச் சூழ்ந்த அளக்கர்வெண் முத்த மூரன் முறுவலா ரணியின் சோதி வளைக்கலா மென்றவ் வாணோர் கண்ணையு மறைத்த வன்றே.

மன்னர் - (அங்கு வந்த) அரசர்கள், (தம்முடைய) மின் ஒளி - மின்னல் போலும் ஒளியுடைய, மகுடம் கோடி - மகுடங்களின் தொகுதிகள், துளக்கு ஒளி - அசைத்தலால் உண்டாகும் பேரொளி வகைகள், விளக்கு ஒளி மறைத்து - அங்குள்ள விளக்குகளின் ஒளியையும் மறைத்து, விசும்பின் ஊரும் - ஆகாயத்திலே செல்கின்ற, சுடரையும் மறைத்து - சூரியனொளியையும் மறைத்துக்கொண்டு, சூழ்ந்த - எங்கும் வியாபித்தன; அளக்கர் - கடலில் தோன்றுகின்ற, வெண் முத்தம் மூரல் - வெள்ளிய முத்துப்போன்ற பற்களையும், முறுவலார் - புன்னகையினைமுடைய பெண்களுடைய, அணியின் சோதி - அணிகலன்களின் பேரொளிகள், வளைக்கலாம் என்று-(தேவர்களையும்) வளைத்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதி, அ வாணோர் கண்ணையு மறைத்த - அந்த விண்ணோர் கண்களையும் மறைத்தன. அன்று, ஏ : அசை.

வந்த அரசர் மிகப் பலர் என்பது தோன்ற 'மகுட கோடி' என்றார். கோடி, மிகுதி குறித்தது. மகுடங்களும், மாதர் அணிகலன்களும் பேரொளி விடும் அணிகளானமையின், அவ்விருவகை ஒளியும் எங்கும் பாவிச் சூழ்ந்து பிற ஒளிகளை மறைத்தன வென்றார்.

விளக்கொளி என்ற விடத்து, எதிரது தழீஇய எச்சவும்மை தொக்கது. ஊர்தல் - செல்லுதல்.

- (பி - ம்.) 1. மின்னொளிர், விரிமணி; மகுடங்கோடி.
2. விசும்பில்; மறைத்த, மறைத்தும், மறையச்.
3. அளக்கர்வாய், அளக்கர்வாழ், அளக்கர்வான்; வாய்த்தரன மூரல், வாண்முக மூரல்; முறுவலாரணியும்.

4. வளைக்கலாமென்று, வளைக்கலாலொன்றி, வளைத்தெலாமொன்றி,
வளைத்தெலாமன்றி, வளைத்தலாலொன்றி, வளைத்தலாமென்றவ்,
வளைத்தவாற்றலங்கும், மறைத்தது, புதைத்தது. (75)

வசிட்டர் வருகை

261. ஆயதோரமைதி யின்க ணையனை மகுடஞ் சூட்டற்
கேயுமங் கலங்க ளான யாவையு மியையக் கொண்டு
தூயநான் மறைகள் வேத பாரகர் சொல்லத் தொல்லை
வாயில்க ணெருக்க நீங்க மாதவக் கிழவன் வந்தான்.

ஆயது ஓர் அமைதியின்கண் - அவ்வாருகிய தருணத்தில்,
மா தவம் கிழவன் - பெருந்தவத்திற்குரிமை பூண்ட வசிட்ட முனிவன்,
ஐயனை - இராமபிரானை, மகுடம் சூட்டற்கு ஏயும் - திருமுடி தரிப்பித்
தற்கு அமைந்த, மங்கலங்கள் ஆன யாவையும் - மங்கலப் பொருள்
களான எல்லாவற்றையும், இயைய கொண்டு-பொருத்தமுற எடுத்துக்
கொண்டு, வேதம் பாரகர் - வேதம் கரைகண்ட அந்தணர், தூய நால்
மறைகள் - சொல்ல - தூய நான்கு வேத மந்திரங்களையும் ஓதிவர,
தொல்லை வாயில்கள் - பழமையான வாயிலிடங்களில், நெருக்கம்
நீங்க - (மக்களின்) நெருக்கம் அகன்று வழிவிட, வந்தான் -
(முடிசூட்டு மண்டபத்துக்கு) வந்தான்.

பல வாயில்களைக் கடந்து முடிசூட்டு மண்டபம் சேர வேண்டு
தலின், 'வாயில்கள் நெருக்கம் நீங்க' என்றார். வசிட்ட முனிவர்பாலுள்ள
மரியாதையால், அங்கங்கே நெருங்கி நின்றவர்கள் விலகி வழிவிட்டன
ரென்க.

- (பி - ம்.) 1. அளவையின்கண்; சூடற்கு, சூட்ட.
2. மங்களங்களான, மங்கலங்களாய், ஏயமங்கலங்களான; இசையக்.
3. பாரகர்கற்றத், பாரகன்சொல்லத்.
4. நெருக்கி, நெருங்க, நெருங்கின்; நீங்கா, நீங்கி, நீக்க, நீக்கா,
நீக்கி, நீந்தா, போக்கி; மாதவக் கிழவர், மாதவர்க்கரசன், மாதவத்
தரசன், மந்திரக்கிழவன்; வந்தார். (76)

வசிட்டர் செயல்

262 கங்கையே முதல வாகக் கன்னியீ ருய தீர்த்த
மங்கலப் புனலு நாலு வாரியி னீரும் பூரித்
தங்கியின் வினைகட் கேற்ற யாவையு மமைத்து வீரச்
சிங்கவா தனமும்வைத்துச் செய்வன பிறவுஞ் செய்தான்.

கங்கை முதல் ஆக - (வடபால்) கங்கையாறு முதலாக, கன்னி
ஈறு ஆய - (தென்பால்) குமரியாறு ஈறுகவுள்ள, தீர்த்தம் - புண்ணிய
தீர்த்தங்களின், மங்கலம் புனலும் - மங்களகரமான நீரையும், நாலு
வாரியின் நீரும் - நாற்புறத்துமுள்ள கடல் நீரையும், பூரித்து - குடங்
களில் நிரப்பி, அங்கியின் வினைகட்கு - அக்கினி காரியங்களுக்குரிய

எல்லாவற்றையும், அமைத்து - பொருந்தச் செய்து, வீரம் சிங்க ஆதனம் - வீரசிங்காசனத்தையும், வைத்து - (உரிய இடத்தில்) இருத்தி, செய்வன பிறவும் - மற்றும் செய்யவேண்டுவனவற்றையும், செய்தான் - எழுவாய் வருவிக்க.

மண்டபத்துள் வந்த வசிட்டமுனிவர், அங்கே ஓமத்திற்கும் பட்டாபிஷேகத்துக்கும் வேண்டுவன யாவும் சித்தம் செய்து வைத்தா ரென்றபடி. கங்கை முதலான தீர்த்தங்கள் ஏழென்பர்; அவை: கங்கை, யமுனை, கோதாவரி, சரஸ்வதி, நர்மதை, சிந்து, காவேரி என்பன. இவற்றோடு குமரியாற்றையும் சேர்த்துக்கொண்டார். நான்கு திக்குகள் பற்றி 'நாலு வாரி' என்றார். இவை அபிஷேகத்துக்குரிய புண்ணிய தீர்த்தங்கள். அங்கியின் வினை - ஓமம்; அதற்குரியன அட்சதை, தருப்பை, சமித்து, நெய், அகப்பை முதலியன. எம்ஹாஸநம் என்ற வடமொழித் தொடரை, சிங்க ஆதனம் எனத் தமிழ்முறைக் கேற்பப் பிரித்தமைத்தார்; முன்னே பாலகாண்டத்துள் 'சந்திரவுதயம் கண்டார்' என்றும் போல. செய்வன பிறவும் செய்தான் என்றதனால், ஓமத்திற்குரிய புரோகிதர் முதலாயினோரை வரித்தல், அங்குரார்ப்பணம் (பாலிகை தெளித்தல்), சுமங்கலி அமைத்தல், யானை, குதிரை, அத்திமரத்தாற் செய்த பீடம் முதலியன வாகப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டுவன அமைத்தல் போன்ற பிறவற்றையும் விடாது அமைத்தா ரென்க.

- (பி - ம்.) 1. முதலவாய், முதலவாய்க், முதலாவன, முதலாயுள்ள; கன்னியிருள்.
2. புனலினாலு, வாரியின் புனலும்.
3. அங்கசெய், அங்கியை, இங்கிவை; வினையிற்கேற்ற, வினையிற் கொத்த, வினையிற் செய்யும், வினையிற்செய்வ; யாவையும் புரிந்து வீரச், அமைத்து வீர.
4. சிங்கவாசனமும்; உய்த்துச், சேர்த்து, தந்து; செய்தார். (77)

மன்னனை அழைத்துவாச் சுமந்திரன் செல்லுதல்

263. கணிதநூ லுணர்ந்த மாந்தர் காலம்வந் தடுத்த தென்னப் பிணியற நோற்று நின்ற பெரியவன் விரைவி னெய்தி மணிமுடி வேந்தன் றனை வல்லையிற் கொணர்தி யென்னப் பணிதலை நின்ற காதற் சுமந்திரன் பரிவிற் சென்றான்.

கணிதம் நூல் உணர்ந்த மாந்தர் - சோதிட நூலில் வல்ல சோதிடர்கள், காலம்வந்து அடுத்தது என்ன - முகூர்த்த வேளை வந்துவிட்டது என்று கூற, பிணி அற - பிறவி நோய் நீங்கும்படி, நோற்று நின்ற. பெருந்தவம் இயற்றி நிலைபெற்ற. பெரியவன் - வசிட்ட முனிவன், (சுமந்திரனை நோக்கி) விரைவின் எய்தி - நீ விரைந்து போய், மணி முடி வேந்தன் தன்னை - இரத்தின கிரீடம் அணிந்த சக்கரவர்த்தியை, வல்லையில் கொணர்தி - விரைவில் (இங்கே) அழைத்து வருக,

என்ன - என்று கூற, பணி தலைநின்ற - அக்கட்டையைத் தலைமேற் கொண்ட, கரதல் சுமந்திரன் - அனைவர் அன்புக்கும் உரிய சுமந்திரன், பரிவின் சென்றான் - அன்போடு (விரைந்து) சென்றான்.

வசிட்ட முனிவரின் பலவகைப் பெருமைகளையும் நோக்கிப் பெரியவன் என்றார். நோற்று நின்ற - தவஞ் செய்து, அத்தவ நெறியிலே சிறிதும் பிறழாது நின்ற. சுமந்திரன் சென்றான் என்றதனால், முனிவன் சுமந்திரனுக்குக் கூறினமை பெறப்பட்டது.

- (3 - ம்.) 1. கணித நூலுரைத்த, உரைக்கும், கணிய நூல் வல்ல, கணிகை நூலுணர்ந்த; மாக்கள்; வந்துற்றது.
2. கோற்று வென்ற; விரைவினேகி.
3. வல்லிதிற் கொணர்ந்தி.
4. பணிதலை நின்று; பரிவிற் செல்வான், பரிவிற் போனான், பரியிற் செல்வான். (78)

கைகேயி இராமனை அழைத்துவரக் கட்டளையிடுதல்

264. விண்டொட நிவந்த கோயில் வேந்தர்தம் வேந்தன் றன்னைக் கண்டிலன் வினவக் கேட்டான் கைகயன் கோயி னண்ணிக் தொண்டைவாய் மடந்தைமாரிற் சொல்லமற் றவருஞ் சொல்லப் பெண்டிரிற் கூற்ற மன்னுள் பிள்ளையைக் கொணர்க வென்றான்.

(சக்கரவர்த்தியை அழைக்கச் சென்ற சுமந்திரன்) விண் தொட நிவந்த கோயில் - ஆகாயத்தை அளாவி நின்ற அரண்மனையில், வேந்தர்தம் வேந்தன் தன்னை - சக்கரவர்த்தியை, கண்டிலன் - காணாதவனாகி, வினவ - (அங்குள்ளாரைக்) கேட்க, கேட்டான் - (அவர்கள் கூறியதைக்) கேட்டு, கைகயன் கோயில் நண்ணி - கைகேயியின் அரண்மனையை அடைந்து, தொண்டைவாய் மடந்தைமாரில் - கொவ்வைக்கனி போன்ற வாயினையுடைய தாதியரிடத்தில், சொல்ல - (தன் வருகையைத் தெரிவிக்கச்) சொல்ல, அவரும் - அத்தாதியரும், சொல்ல - கைகேயியிடத்திற் தெரிவிக்க, பெண்டிரில் கூற்றம் அன்னுள் - மகளிரில் யமனைப் போன்ற அவள், (சுமந்திரனிடத்துப்) பிள்ளையைக் கொணர்க என்றான் - இராமனை இங்கே அழைத்து வருக என்று பணித்தான்.

சக்கரவர்த்தி கைகேயியின் அரண்மனையில் இருப்பதைக் கேட்டு அறிந்த சுமந்திரன் அங்கே சென்று தன் வருகையின் காரணத்தைக் கூற, சக்கரவர்த்தியை அவன் காணுமுன்பே கைகேயி அவனை எதிர்ப்பட்டு, இராமனை அங்கே அழைத்து வருமாறு பணித்தான்.

கணவனைக் கொல்லலுற்றவளாதலின் 'கூற்ற மன்னுள்' என்றார். பிள்ளை - மன்னனுக்கு உயிர் போன்றவனும், பட்டாபிஷேகத்திற்கு உரியவனுமான பிள்ளை. கண்டிலன், கேட்டான் : முற்றெச்சம். மற்று : அசை.

இவ்விடத்து, முதனூலுட் காண்பது:

வசிட்டமுனிவர் கட்டளையின்படி, சுமந்திரன் அரசனைக் காண அந்தப்புரத்திற் சென்று அவனைக் கண்டு அவனது உண்மை நிலை உணராமல் வழக்கம்போல அவனைப் பலவாறு புகழ்ந்து துயிலெழுப்ப, அரசன் சிறிது நினைவு பெற்று, “முன்னமே நொந்திருக்கிற எனக்கு உன் புகழுரைகள் மர்மத்தில் வேல் பாய்வது போலப் பாய்ந்து துன்புறுத்துகின்றன” என்று கூறி, மீண்டும் அயர்வுற, சுமந்திரன் செய்தியறியாது திகைத்து வருந்தி நிற்கையில், கைகேயி அவனை நோக்கி, “அரசர் இராமபட்டாபிஷேக மகிழ்ச்சி மிகுதியால் இரவு முழுதும் கண் துயிலாதிருந்து இப்போதுதான் சற்றுக் கண்ணயர்கிறார்; வேறொன்றும் இல்லை; நீ விரைந்து சென்று இராமனை இங்கே அழைத்து வருக” என்று கூற, அவன் நிலையறியாதவ னாகையால், சுமந்திரன், இராமன்பால் பேரன்புடைய இவன் ஏதோ நன்மையின் பொருட்டே இராமனை அழைத்துவரச் சொல்கிருளென்று கருதி அவனை அழைத்துவரச் சென்றான் என்பது.

- (பி - ம்.) 1. நிரிந்த கோயில்; வேந்தர்தம் வேந்தர் வேந்தை, எய்தின வேந்தர் வேந்தை.
2. வினவிக், விரை விற; கைகயி, கைகையை, கைகைதன்.
3. சொல்லி மற்றவரும், சொல்ல வந்தவரும்.
4. பெண்டிருட்.

(79)

சுமந்திரன் செயல்

265. என்றன ளென்னக் கேட்டா நெழுந்தபே ருவகை பொங்கப் பொன்றிணி மாட வீதி பொருக்கென நீங்கிப் புக்கான் தன்றிரு வுள்ளத் துள்ளே தன்னையே நினைபு மற்றக் குன்றிவர் தோளி னனைத் தொழுதுவாய் புதைத்துக் கூறும்.

என்றனள் - (பிள்ளையைக் கொணர்க என்று அவள்) சொல்லின ளாக, என்ன கேட்டான் - அவ்வாறு கூறக் கேட்ட சுமந்திரன், எழுந்த பேர் உவகை பொங்க - (மனத்துள்) எழுந்த பெருமகிழ்ச்சி வெளிப்பட, பொன் திணி மாடம் வீதி - பொன்னைச் செறித்து அமைக்கப்பெற்ற மாளிகைகளையுடைய அரச வீதியை, பொருக்கென நீங்கி - விரைவாகக் கடந்து சென்று, புக்கான் - இராமபிரானது மாளிகையை அடைந்து, தன் திருவுள்ளத்து உள்ளே - தன் மனத்திலே, தன்னையே நினைபும் - தன்னையே தியானித்துக்கொண்டிருந்த, அ குன்று இவர் தோளினனை - மலைபோன்ற தோள்களையுடைய அவ்விராமபிரானைக் (கண்டு), தொழுது - (முறைப்படி) வணங்கி, வாய் புதைத்து - (கையால்) வாயைப் பொத்திக்கொண்டு, கூறும் - சொல்லலானான்.

அவன் சொன்னவை அடுத்த பாடலில் கூறப்படும். இராம பிரான் பட்டாபிஷேகத்தின்பொருட்டு விரதமிருந்து, தம் குல தெய்வ மான அரங்கநாதனைத் தியானித்திருந்தமையை, “தன்னையே நினைபும்”

என்றார். சுமந்திரன் இராமபிரானைக் கண்டபோது பிராட்டியும் உடன் இருந்தனர் என வான்மீகம் கூறுகின்றது. இராமனை ஆசீர்வதித்துத் தந்தையுடன் சேர்த்தனுப்பக் கருதியே கைகேயி அவனை இங்கே தருவிப்பதாகச் சுமந்திரன் எண்ணி மகிழ்ந்தான். உயர்ந்தோர் முன்பு பேசுங்கால் கையால் வாய் பொத்திப் பேசுதல் மரபு.

கேட்டான்: வினையாலணையும் பெயர். புக்கான் : முற்றெச்சம். மற்று : அசை. இவர் : உவம உருபு.

- (ப - ம்.) 2. பொன்றணி, பொன்மணி; நீங்கப், நீங்கிப், நீந்திப், நெருக்கிப்; விதிக்கேகினன் நோக்கிப்.
3. உள்ளத்தினால்; நினையுற்றதைக், நினையுமந்தக்.
4. குன்றன, குன்றெனத்; நினைந்துவாய்; கை புதைத்துக். (80)

266. கொற்றவர் முனிவர் மற்றுங் குவலயத் துள்ளா ருன்னைப் பெற்றவன் றன்னைப் போலப் பெரும்பரி வியற்றி நின்றார் சிற்றவை தானு மாங்கே கொணர்கெனச் செப்பி னுளப் பொற்றட மகுடஞ் சூடப் போதுதி விரைவி னென்றான்.

கொற்றவர் - அரசர்களும், முனிவர் - முனிவர்களும், மற்றும் - இன்னும், குவலயத்து உள்ளார் - இப் பூமியிலுள்ள மக்களும், உன்னை பெற்றவனை போல - உன்னைப் பெற்ற சக்கரவர்த்தியைப் போலவே, பெரு பரிவு இயற்றி - பெரு விருப்பங் கொண்டு, நின்றார் - காத்து நிற்கின்றார்கள்; சிறு அவ்வையும் - உன் சிற்றன்னையாகிய கைகேயியும், ஆங்கு கொணர்க என செப்பினான் - அவளிடம் உன்னை அழைத்து வருமாறு சொன்னான்; (ஆதலால்) அ பொன் தட மகுடம் சூட - பொன்னாலியன்ற அந்தப் பெரிய முடியை (நீ) சூடுதற்கு, விரைவின் போதுதி - விரைவில் வருக, என்றான் - என்று சுமந்திரன் சொன்னான்.

தன், தான், ஏ: அசைகள். அ : பண்டறி சுட்டு. கொணர்கென : தொகுத்தல். அவ்வை - தாய்; இடை குறைந்தது.

- (ப - ம்.) 1. முனிவோர் மற்றும், அமைச்சர் மற்றும்.
2. பரிவியற்றுகின்றார், பரிசியற்றுகின்றார், பரிசியற்றி நின்றார்.
3. இங்கே, ஈங்கே, ஏகிக்; சிற்றவை விரைவினங்கே; வருகெனச்; செப்பினான் செம்.
4. சூட்டப் போதுதி, போகுதி; விதியென்றான், விரவேன்றான். (81)

இராமபிரான் புறப்பட்டுச் செல்லுதல்

267. ஐயனு மச்சொற் கேளா வாயிர மௌலி யானைக் கைதொழு தரசர் வெள்ளங் கடலெனத் தொடர்ந்து சுற்றத் தெய்வகீ தங்கள் பாடத் தேவரு மகிழ்ந்து வாழ்த்தத் தையலா ரிரைத்து நோக்கத் தாரணி தேரிற் போனான்.

ஐயனும் - இராமபிரானும், அ சொல் கேளா - (சுமந்திரன் கூறிய) அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, ஆயிரம் மௌலியானை கை தொழுது - அரங்கநாதனைக் கை கூப்பித் தொழுது, அரசர் வெள்ளம் - அரசர் கூட்டம், கடல் என - கடல் போல, தொடர்ந்து சுற்ற - பின்தொடர்ந்து சூழ்ந்து வரவும், தெய்வ கீதங்கள் பாட - கடவுள் துதியான இசைகளை (இசைவாணர்) பாடி வரவும், தேவரும் - (மேலே கூடின) தேவர்களும், மகிழ்ந்து வாழ்த்த-மகிழ்ச்சி கொண்டு வாழ்த்துக் கூறவும், தையலார் - (நகரத்துப்) பெண்கள், இரைத்து நோக்க - ஆரவாரித்துத் தன்னையே பார்க்கவும், தார் அணி தேரில் - மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற தேரில் ஏறி, போனான்—.

மங்கலங் கருதிப் புறப்படுதலால் குலதெய்வமான அரங்கநாத மூர்த்தியை நினைந்து அஞ்சலி செய்து புறப்பட்டான். ஆயிர மௌலியான் 'ஸஹஸ்ர சீர்ஷ: புருஷ:—(புருஷசூக்தம்):—“பதுமத் தானம்... ..மாயன் ஆயிர மௌலி மேலான்” (சுந்தர. திருவடி. 67). தெய்வ கீதங்கள் : சீவக. 2052, இரைத்தல் பெருமகிழ்ச்சியாலாவது; இரைத்தல் மோகித்தலுமாம்; தக்க. 129, உரை காண்க.

- (பி - ம.) 1. மவுலியானை, மோலியானை.
2. அரச வெள்ளம்; வந்து சுற்றத்.
3. தேவர்கள்.
4. இரைந்து; தாரணித் தேரிற், தடமணித் தேரிற்; சென்றான். (82)

மக்களின் மகிழ்ச்சி

268. திருமணி மகுடஞ் சூடச் சேவகன் செல்கின் ருனென்
ரெருவரி நெருவர் முந்திக் காதலோடு வகை யுந்த
இருகையு மிரைத்து மொய்த்தா ரின்னுயிர் யார்க்குமொன்றாய்
பொருவரு தேரிற் செல்லப் புறத்திடைக் கண்டார் போல்வார்.

சேவகன் - வீரனாகிய சீராமன், திரு மணி மகுடம் சூட - அரசுக் குரிய இரத்தினகிரீடம் தரித்தற்பொருட்டு, செல்கின்றான் என்று (தேரிலே) போகின்றானென்று (அறிந்து), காதலோடு உவகை உந்த - அன்பும் மகிழ்ச்சியும் (தம்மைத்) தூண்ட, ஒருவரின் ஒருவர் முந்தி - ஒருவருக்கொருவர் முந்திக்கொண்டு, இரு கையும் இரைத்து மொய்த்த தார் - (வீதியின்) இரண்டு பக்கங்களிலும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு நெருங்கினவர்கள் எல்லோரும், யார்க்கும் இன் உயிர் - எவர்க்கும் இனிதாகிய (அவரவர்) உயிர்கள், ஒன்று ஆய் - (இராமன் என்ற) ஒரு வடிவு கொண்டு, பொரு அரு தேரில் - ஒப்பற்ற தேரின்மீது, புறத்து இடை - வெளியே (வீதியில்), செல்ல கண்டார் போல்வார் - போகக் கண்டவர் போல் ஆயினர்.

இராமபிரான் தேரிலே செல்வதைக் காண வீதியின் இருபுறத் தும் மக்கள் திரண்டு நின்று கண்டு மகிழ்ந்தமை இதனால் கூறி, மேலே அயோத்—15

முன்று பாடல்களால் மகளிரின் செயலைக் கூறுகின்றார். ஒவ்வொரு வரும் இராமபிரானைத் தம் உயிர் போலக் கருதினமை, “உயிரினு மவனையே உகப்பார்” (40) என முன்னும் கூறப்பெற்றது. உயிர் ஓர் உருவங்கொண்டு பலர் காணப் புறத்தே போதல் என்றும் இல்லை; இத்தகைய இல்பொருளாக ஈண்டுவமையாக்கிக் கூறிய அருமை நோக்கத்தக்கது. உயிர்க்கெல்லாம் உயிராகிய பரம்பொருளே இராம குகையால் இது பொருந்துவதாகும்.

சேவகன் - வீரன்; இராமபிரான், கை - பக்கம்.

- (பி - ம்.) 1. மகுடஞ்சூட்டச்; போகின்றனென்று, வருகின்றனென்று.
2. ஒருவரில்; முந்தக்; காதலொடு; உவகையுந், முந்த, பொங்க.
3. இருகையு நிரைத்து, நிறைத்து, இருகையுநிரைத்து; மொய்த்த; இன்னுயிராகும்; ஒன்றாய்.
4. பொருவரும்; புரத்திடை; கண்ட போல்வார். (83)

மகளிர் தீரள்

269. துண்ணெனுஞ் சொல்லாள் சொல்லச் சுடர்முடி துறந்து தூய மண்ணெனுந் திருவை நீங்கி வழிக்கொளா முன்னம் வள்ளல் பண்ணெனுஞ் சொல்லி னார்தந் தோளெனும் பணைத்த வேயும் கண்ணெனுங் கால வேலு மிடைநெடுங் கானம் புக்கான்.

துண் எனும் சொல்லாள் சொல்ல - (கேட்டோர்) திடுக்கிடும் கொடுஞ்சொல்லையுடைய கைகேயி ஏவ, வள்ளல் - இராமபிரான், சுடர் முடி துறந்து - ஒளி பொருந்திய முடியைத் துறந்து, தூய மண் எனும் திருவை நீங்கி - தூய நிலமென்னும் செல்வியையும் நீங்கிவிட்டு, வழி கொளா முன்னம் - (காடு) செல்லுமுன்பே, பண் எனும் சொல்லி னார் தம் - இசை போலும் இனிய சொற்களையுடைய பெண்களினுடைய, தோள் எனும் - புயங்களாகிற, பணைத்த வேயும் - பருத்த மூங்கில்களும், கண் எனும் - கண்களாகிய, காலன் வேலும் - யமனைப்போன்ற வேல்களும், மிடை - அடர்ந்த, நெடு கானம் புக்கான் - பெருங் காட்டிலே புகுந்தான்.

வீதியில் இருபாலும் மொய்த்தவர்களுள், மகளிரே மிகுதியாதவின் அவர்கள் நிறைந்த இடத்தைக் காட்டுகின்றார்களே, அக்காடு மூங்கிலும் வேலும் மிகுக்குக் கொடிதாயிருந்ததென்றார். வேல் என்பது வேல மரத்தை நினைக்கச் செய்தது. பின்னே கொடிய காட்டிற் புகுந்து உழல வேண்டி வருதலின் இப்போதே அதற்குரிய பழக்கம் அமைந்தது போலும் என்னும் நினைவினது இது. பூமிதேவி என்னும் வழக்குப்பற்றி ‘மண்ணெனுந் திரு’ என்றார். இராமபிரானைப் பலவிடத்தும் வள்ளல் என்பார். பின்வரும் நிகழ்ச்சியை முன்னே பொருத்திக் கூறுதலும், அதனை உவமையாக்கிக் கூறுதலும் கம்பர் இயல்பு. பா. 408; ஆரணிய. 315, 638; சுந்தர. 20. கண்ணெனுங் காலவேல் : பா. 836.

- (பி - ம்.) 1. துய்ய, வெய்ய.
2. மண்ணெருத்; வழிக்கொள்ளா,
4. புக்கார்.

(84)

மகளிர் செயல்

270. சுண்ணமு மலருஞ் சாந்துங் கனகமுந் தூவ வந்து
வண்ணமே கலையு நாணும் வளைகளுஞ் சிந்துவாரும்
புண்ணுற வனங்கன் வாளி புழைத்ததம் புணர்மென் கொங்கை
கண்ணுறப் பொழிந்த காம வெம்புனல் கழுவு வாரும்.

(பெண்கள்) சுண்ணமும் - நறுமணப் பொடியையும், மலரும் - பூக்களையும், சாந்தும் - சந்தனத்தையும், கனகமும் - பொற்காசுகளையும், தூவ வந்து - (தெருவிலே) சிதறுதற்கு வந்து, (வந்த காரியத்தை மறந்து) வண்ணம் மேகலையும் - அழகிய மேகலாபரணங்களையும், நாணும் - நாணத்தையும், வளைகளும் - கைவளைகளையும், சிந்துவாரும் - நெகிழ விடுபவர்களும், அனங்கன் வாளி - மன்மதன் அம்புகள், புண் உற - புண்ணுண்டாகும்படி, புழைத்த - துளைத்த, தம் புணர் மென் கொங்கை - தம்முடைய இரண்டு மென்மையான தனங்களை, கண் உற பொழிந்த - தங்கள் கண்கள் மிகுதியாக வடித்த, காம வெம்புனல் - காமத்தாலாகிய வெப்பமுள்ள நீரால், கழுவுவாரும் - கழுவுகின்றவர்களும்; (ஆகி என ஒருசொல் வருவிக்க)

இதுவும் அடுத்த பாட்டும் குளகம்; அதில் வரும் 'நைவார்' என்ற வினை கொண்டு முடியும்.

இராமபிரான் செல்லும் வழியில் மங்கலப் பொருள்களைச் சிந்தக் கருதி அவற்றைக் கையிற் கொண்டுவந்த மகளிர் அதனை மறந்து, இராமபிரான்பால் உண்டான காதலாலே தடுமாறினர் என்றவாறு. வீதியிலே சிந்துவதற்குப் பொருள்களைக் கொணர்ந்தோர் அவற்றைச் சிந்தாமல் தம்மிடமுள்ள பொருள்களைச் சிந்தினர் என்றார். நானே மகளிர்க்குச் சிறந்த பூண் எனப்படுதலின், அதனையும் பூண்களுடன் சேர்த்துச் சிந்தினர் என்றார். புண்ணை வெந்நீரினாற் கழுவுதல் மருத்துவர் செயல்.

- (பி - ம்.) 1. சந்தும்; களபமும்; தூவுவாரும்.
2. வளைகளும் தூவுவாரும்.
3. புண்ணுறும் அனங்க வாளி; புழைத்தபுண், புதைத்ததம், தைத்த தம், தைத்தபுண், புதையத் தம்; பிழைத்தன.
4. காமவெம்புனர், காமங் கனற்றரக் கழுவுவாரும்.

(85)

271. அங்கண னவணி காத்தற் காமிவ னென்ன லாமோ
நங்கணன் பிலனென் றுள்ளந் தன்னுற நடுங்கி நைவார்
செங்கணுங் கரிய கோல மேனியுந் தேரு மாகி
எங்கணுந் தோன்று கின்று னெனைவரோ விராம ரென்பார்.

அம் கண்ணன் - அழகிய கண்களையுடைய இவ்விராமன், நம் கண் அன்பு இலன் - (மெல்லியலாராகிய) நம்மிடத்தே அன்பில்லாத வனாயிருக்கின்றான்; இவன் அவனி காத்தற்கு ஆம் என்னல் ஆமோ - இத்தகையவன் இவ்வுலகைக் காத்தற்குரியவனென்றல் பொருந்துமோ? என்று—, உள்ளம் தள்ளுற - மனம் தடுமாற, நடுங்கி - உடல் நடுங்கி, நைவார் - வருந்துவர்; செம் கண்ணும் - சிவந்த (அழகிய) கண்களும், கரிய கோலம் மேனியும் - கருநிறம் வாய்ந்த அழகிய திருமேனியும், தேரும் ஆகி—, எங்கணும் தோன்றுகின்றான் - எங்குப் பார்த்தாலும் அவனாகக் காணப்படுகின்றான்; இராமர் எனைவரோ - இராமன் வடிவுடையோர் எத்தனை பேரோ! என்பார்—.

தன்னாலே துன்புறும் ஒரு சிலரைபே அன்பு கொண்டு ஆதரிக்காதவன் உலகத்தை அன்புகொண்டு ஆள்வது எப்படி என மகளிர் ஐயுற்றனர். காம மிகுதியால் அவர்கள் நோக்கும் இடமெல்லாம் இராமனாக உருவெளித் தோற்றத்தைக் கண்டனர்.

(270) பெண்கள் சிந்துவாரும், கழுவுவாரும் ஆகி, (271) நைவார், என்பார் எனக் கூட்டி வினை முடிபு செய்க. இவ்விரண்டு பாட்டாலும் சிறப்பாக மகளிர் நிலை கூறி, மேலே ஆடவர் நிலை கூறுகின்றார்.

(பி - ம்.) 1. என்னலாமே, என்னலாமேல்.

2. வைவார்.

4 தோன்றுகின்றார் எனைவரோ, எனையரோ, எவரே, ஏனைய, தோன்றுகின்றனெவன் கொலோ, யாவனோ; இராமனென்பான் (86)

முனிவர் முதலியோர் கூற்று

272. இனையரா மகளி ரெல்லா மிரைத்தனர் நிரைத்து மொய்த்தார் முனைவரு நகர மூதூர் முதியரு மிளைஞர் தாமும் அனையவன் மேனி கண்டா ரன்பினுக் கெல்லை காணார் நினைவினர் மனத்தால் வாயா நிகழ்ந்தது நிகழ்த்த லுற்றும்.

இனையர் ஆம் மகளிர் எல்லாம் - இத்தகையவராகிய பெண்கள் எல்லோரும், இரைத்தனர் - (மிகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரித்து, நிரைத்து மொய்த்தார் - வரிசையாக (இராமபிரானை) நெருங்கினர்; (இவர்கள் நிலை இங்ஙனமாக) முனைவரும் - பற்றற்ற முனிவரும், நகரம் முது ஊர் - அயோத்தி நகரமாகிய அப்பழைய ஊரிலே வாழும், முதியரும் - வயது முதிர்ந்தோரும், இளைஞர் தாமும் - வாடிபெரும், அனையவன் மேனி கண்டார் - அவ்விராமபிரானது திருமேனியழகைக் கண்டு, அன்பினுக்கு எல்லை காணார் - அவன்பால் உளதாகிய பேரன்புக்கு ஓர் எல்லை காணாதவராய், மனத்தால் நினைவினர் - தம் மனத்தாலே (அப்பிரானைப்பற்றிப் பலபல) நினைப்பாராயினர்; வாயால் நிகழ்ந்தது - அவர்கள் வாயாற் சொல்லியதை, நிகழ்த்தல் உற்றும் - (தனித்தனியே) சொல்லலானும்.

இராமபிரானுடைய சிறந்த அழகும் பெருங்குணங்களும் அனைவரையும் கவரவல்லனவாகலின், முற்றத் துறந்த முனிவரும் அப்பிரானது முடிசூட்டு விழாக் காண்டலில் விருப்பங்கொண்டு அங்கே வந்தனர். அவர்கள் நகருக்கு வெளியே தங்குபவராதலால், அவர்களை முதலிற் கூறி, நகரத்து முதியரும் இளைஞரும் எனப் பிற்கூறினர். முனைவன், கடவுளுக்குரிய பெயர்; அக்கடவுளைத் தம் அகத்தே கொண்டு, ஆக்கலும் அழித்தலும் வல்லவராகலின், தவ முனிவரையும் 'முனைவர்' என்றார். 'நிகழ்த்தலுற்றும்' என்று தொடங்கி, அடுத்த நுமுதற் பதினொரு பாடல்களால் அவற்றை நிகழ்த்துகின்றார்.

- (பி - ம்.) 1. இனையராய் மகளிர், இனையனமகளிர்; எங்கணுமிரைத்து; மொய்க்க, மொய்ப்பு.
2. முனிவரு நகர, முனைவருக் தாமும்; முதிஞரும்; இனையர் தாமும், இனையர் தாமும்.
3. மேனி காண்பார்; அன்பினுக்கவதி.
4. நினைவன, நினைவரு; மனத்தான், நினைந்தது; நிகழ்த்துவாய்மாம்.

(87)

273. உய்ந்ததிவ் வுலக மென்பா ருழிகாண் கிற்பா யென்பார்
மைந்தநீ கோடி யெங்கள் வாழ்க்கைநாள் யாவு மென்பார்
ஐந்தவித் தரிதிற் செய்த தவமுனக் காக வென்பார்
பைந்துழாய்த்தெரிய லாய்க்கே நல்வினைபயக்கவென்பார்.

இ உலகம் உய்ந்தது என்பார் - இந்த உலகம் துன்பத்தின் நீங்கியது என்பார் சிலர்; ஊழி காண்கிற்பாய் என்பார் - (நீ) ஊழியின் இறுதி கண்டு வாழ்வாய் என்பார் சிலர்; மைந்த - ஐயனே, எங்கள் வாழ்க்கை நாள் யாவும் நீ கோடி என்பார் - எங்கள் ஆயுளை எல்லாம் சேர்த்து நீ கொண்டு வாழ்வாயாக என்பார் சிலர்; ஐந்து அவித்து - ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, அரிதின் செய்த தவம் - (நாங்கள்) அரிதாகச் செய்த தவப் பயன், உனக்கு ஆக என்பார் - உனக்கு உளதாகுக என்பார் சிலர்; பசு துழாய் தெரியலாய்க்கே - பசுமையான திருத்துழாய் மாலைகுடும் உனக்கே, நல்வினை பயக்க - எங்கள் புண்ணியமெல்லாம் பயனளிப்பனவாகுக, என்பார் - என்று சொல்லுவார் சிலர்.

உலகம் உய்ந்தது, நீடுழி வாழ்க என்றவர், இளைஞர் முதலிய யாவரும்; எங்கள் வாழ்க்கையாவும் கோடி என்றவர், இனைய மகளிரும் இளைஞரும்; தவம் உனக்காக என்றவர் முனிவர்; நல்வினை பயக்க என்றவர் முதிஞர். 'எங்கள் வாழ்நாளையும் கொண்டு வாழ்க' என வாழ்த்துதல் பெரியோர் மரபு; "யான்வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய" (புறநா. 173) என்பது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தகும். 'பைந்துழாய்த் தெரியலாய்' என்றது, இராமபிரானது அவதார உண்மை யறிந்தோர் கூற்றெனலாம்; 256, குறிப்புப் பார்க்க.

- (பி - ம்.) 1. ஊர்க்கத்திவ்; உலகமெல்லாம், உலகுமென்பார்.
 2. மைந்தனி; நாள் பலவும்.
 3. ஐந்தவித்து; அரிதிற் பெற்ற.
 4. பைந்துணர்த், பைந்தொடைத்; தெரியலாற்கே.

(88)

274. உயரரு ளொண்க னெஞ்குந் தாமரை நிறத்தை யொக்கும்
 புயல்பொழி மேக மென்ன புண்ணியஞ் செய்த வென்பார்
 செயலருந் தவங்கள் செய்திச் செம்மலைத் தந்த செல்வத்
 தயரதற் கென்ன கைம்மா றுடையம்பாந் தக்க தென்பார்.

உயர் அருள் ஒண் கண் ஒக்கும் தாமரை - (எவற்றினும்) உயர்ந்த
 கருணை நிரம்பிய ஒளியமைந்த (இவன்) கண்களுக்கொப்பான தாமரை
 மலரும், நிறத்தை ஒக்கும் புயல் பொழி மேகம் - (இவன் திருமேனி
 யின்) நிறத்தைப் போன்ற நீர் பொழியும் கார்மேகங்களும், என்ன
 புண்ணியம் செய்த - (அவ்வாறு ஒப்புமை பெறுதற்கு) எத்தகைய
 புண்ணியம் செய்தனவோ, என்பார் - என்று கூறுவர் சிலர்; செயல்
 அரு தவங்கள் செய்து - செய்தற்கரிய தவம் மிகச் செய்து, இ
 செம்மலை தந்த - இந்த நம்பியை(நமக்கு அரசனாக)த் தந்த, செல்வம்
 தயரதற்கு - செல்வமிக்க சக்கரவர்த்திக்கு, தக்கது - (நாம்) செய்யத்
 தக்கதான, என்ன கைம்மாறு யாம் உடையம்—, என்பார் - என்று
 கூறுவர் சிலர்.

தாமரைக் கண்ணன், மேகவண்ணன் என வழங்கும் தொடர்களில்
 உவமையாக வருபவற்றை உவமையமாக மாற்றிச் சிறப்புக் கருதி
 எதிர்நிலையுடைய அணியாற் கூறினார். அவை போலப்பேறு பெற நமக்கு
 வாய்ப்பில்லையே என வருந்தினார் சிலர். தசரதன் இராமபிரானைத்
 தந்தது, செய்யாமற் செய்த உதவி, அதற்குத் தக்க கைம்மாறு எதுவு
 மில்லை என்றபடி. நிறத்தை யொக்கும், புயல்பொழி மேகம் என்ன
 புண்ணியஞ் செய்த: “மேகங்களோ வுரையீர் திருமால் திருமேனி
 யொக்கும், யோகங்க ளுங்களுக் கெவ்வாறு பெற்றீர்” (நம்மாழ்வார்,
 திருவிருத்தம், 32).

- (பி - ம்.) 1. ஒண்கணைய்க்கும், உண்கணைய்க்கும்; நிறத்தையெய்க்கும்; நிற
 வையோ, நிறவொக்கும்.
 2. புயலலர்மேகம், புயலணிமேகம், புயலெழிற் பூவை; செய்ததென்பார்
 செய்தபாரச், புயல்பொழி மேக மிரப்புண்ணியத்து நவமென்பார்.
 3. செயறருந், செய்றருந்; செய்து; தந்த தெய்வத்.
 4. கைம்மாறுடைமையாம், உடையம் நாம், உதவயாம், உதவநாம்;
 தயரதற் கென்ன மாறு தவமெனத் தக்கதென்பார்.

(89)

275. வாரண மழைக்க வந்து மகரங்கோள் விடுத்த நேமி
 நாரண னெஞ்கு மிந்த நம்பிதன் கருணை யென்பார்
 ஆரண மறித நேற்று வையனை யணுகி நோக்கிக்
 காரண மின்றி யேயுங் கண்கணீர் கலுழ நிற்பார்.

இந்த நம்பி தன் கருணை - இந்தப் புருஷோத்தமனுடைய கருணை, வாரணம் அழைக்க - கஜேந்திரன் என்ற யானை ஆதிமூலமே என்று கூப்பிட, வந்து - உடனே அங்கு எழுந்தருளி, மகரம் கோள் விடுத்த - முதலையின் பற்றுதலினின்றும் (யானையை) விடுவித்த, நேமி நாரணன் (கருணை) ஒக்கும் - சக்கரப் படையையுடைய திருமாவின் அருளை யொத்ததாகும், என்பார்—; ஆரணம் அறிதல் தேற்று - வேதங்களும் அறியவொண்ணாத, ஐயனை - (திருமாலான) இராம பிரானை, அணுகி நோக்கி - நெருங்கி நன்கு பார்த்து, காரணம் இன்றி யேயும் - காரணமில்லாமலே, கண்கள் நீர் கலுழ - கண்கள் இன்பக் கண்ணீரைச் சொரிய, நிற்பார் - (பரவசமாகி) நிற்பார் பலர்.

இப்பாடலுட் குறிக்கப்படுவோர் சால்புமிக்க சான்றோராவர். கஜேந்திரன் வரலாற்றை நினைவு கூர்ந்தது, மேலே இராமபிரான் அரக்கரை அழித்து நல்லோரை ஆக்கி அறங்காக்கும் அருஞ்செயல் குறித்ததாகும். இராமபிரானைக் காணுந்தோறும் அவர்கள் மனத்துள் இன்பம் பெருகுதலின், இன்பக் கண்ணீர் பெருகுகின்றது.

‘நாரணன்’ என்பதன்பின், ‘கருணை’ என ஒரு சொல் வருவிக்க.

ஆரணமறிதல் தேற்று வையன்: இராமபிரானது பரத்துவங் குறித்தது; அயோத். 137, 276, 1154; ஆரணிய. 101, 257, 1171; கிட்கிந்தா. 1, 67, 87, 350, 352, 360, 376; சுந்தர 1123.

- (பி - ம.) 1. வாரணமற்ற வந்து கராவுயிர் மாற்றும், கராங்கோள் விடுத்த, கராக்கோள் விடுத்த, கராங்கோள் மாற்றும், கராப்பட விடுத்த, கராப்பட விடுத்த; மகரக்கோள் விடுத்த; வரங்கோடுத்தருளும்.
2. ஒக்குமேயிக்; கருணைக்கென்பார்.
3. அறிதருன்றரு; அணுகி நோக்காக், அணுகநோக்கிக்.
4. கலிழநிற்பார்.

(90)

276 நீலமா முகிலன் னுன்ற னிறைவினோ டறிவு நிற்க
சீலமார்க் குண்டு கெட்டேன் றேவரி னடங்கு வானோ
காலமாக் கணிக்கு நுண்மைக் கணக்கையுங் கடந்து நின்ற
மூலமாய் முடிவி லாத மூர்த்தியிம் முன்ப னென்பார்.

நீலம் மாமுகில் அன்னுன்தன் - நீலநிறம் பொருந்திய பெரிய மேகம் போன்றவனான இவ்விராமனுடைய, நிறைவினோடு - குண நிறைவும், அறிவும் - பேரறிவும், நிற்க - (ஒரு புறம்) இருக்க, சீலம் ஆர்க்கு உண்டு - இவனது சீலத் தன்மை வேறெவர்க்கு உண்டு? (எவர்க்கு மில்லை); இ முன்பன் - இந்த முன்னவன், தேவரின் அடங்கு (வாடோ - தேவர்களுக்குள் ஒருவனாய் அடங்குவானோ? (அடங்கான்); காலம் ஆக கணிக்கும் - கால அளவாகக் கணக்கிடப்படுகிற, நுண்மை கணக்கையும் கடந்து நின்ற - மிக நுட்பமான அளவையுங் கடந்து அப்பால் நின்ற, மூலம் ஆய் - முதற் பொருளாகி, முடிவு

இல்லாத மூர்த்தி(யே) - அழிவில்லாத பரம்பொருளே யாவன்; கெட்டேன் - (இதுவரை இஃது அறியாது) கெட்டேன்! என்பார் - என்று (தனித்தனியே) சொல்வர்.

‘இவ்விராமனுடைய குண நிறைவு, பேரறிவு, சீலம் இவற்றைக் கருதுங்கால் இவன் மானிடனல்லன்; தேவர்களுக்குள் ஒருவனே வெனில் அவர்களும் கால நியதிக்கு உட்பட்டவர்களாதலின் அவருள்ளும் அடங்கான்; இவன் கால தத்துவத்தையுங் கடந்து நின்ற முதற்பொருளே; இவ்வுண்மையை இப்பொழுதுதான் உணர முடிகின்றது’ என்கின்றார்கள்.

சீலமாவது, தான் மிக உயர்ந்தவனானாலும், மிகத் தாழ்ந்த வருடனும் வேறுபாடின்றிப் பழகுதல். ஆர்க்குண்டு என்ற வினா, எவர்க்கும் இல்லை என்ற எதிர்மறைப் பொருள் தந்தது. அடங்குவானோ என்றதில் ஓகாரமும் எதிர்மறைப் பொருளது. காலம் தேசம் என்னும் இரண்டு அளவுகளுள் தேசம் திட்பமானது; காலம் நுட்பமானது; ஆதலின், காலமாகக் கணிக்கும் நுண்மைக் கணக்கு என்றார். கெட்டேன்: கழிவிரக்கப் பொருளது. ஒவ்வொருவரும் தனித்தனியே சொல்லுதலைக் ‘கெட்டேன்’ என ஒருமையாகக் குறித்து, அவ்வாறு பலருங் கூறினரென்றதனை ‘என்பார்’ எனப் பன்மையால் முடித்தார். முன்பன் - முன்னவன்; வலிமையுடையோன் என்றலுமாம். கெட்டேன்: கிட்கிந்தா. 833; யுத்த: 430; காலமாக் கணிக்கும்..... மூர்த்தி: “காலமுங் கணக்கு நீத்த காரணன்” (சுந்தர: 1122); மு: ஆரணிய: 904.

- (பி - ம்.) 1. முகிலன்னுன்றன், முகிலினுன்றன்; நிறையினோடு; அறிவு நிற்கச், அறிவு நீதி, அறிவு நீதிச், அறிவினிற்க.
2. தேரிற்றெவரில்.
3. காலமாய்க் கணிக்கும், கணித்த, குணித்த, காலமாக் குணித்த, கணித்த; நுண்மைக் கடையையும், கடையும.
4. மூலமாம், மூர்த்தியிம் முதல்வன், மொய்ப்பன், மூர்த்தியாமுன்பன், மூர்த்தியின் முன்பன், மூர்த்தி மற்றிவனும்; என்றார். (91)

277. ஆர்கவி யகழ்ந்தோர் கங்கையவனியிற் றந்தோர் முந்தைப் போர்கெழு தேவர்க் காகி யசுரரைப் பொருது வென்றோர் போர்கெழு சிறப்பின் வந்த பெரும்புகழ் நிற்ப தையன் தார்கெழு திரடோ டந்த புகழினைத் தழுவி யென்பார்.

முந்தை - முற்காலத்தில், ஆர்கவி அகழ்ந்தோர் - கடலைத் தோண்டினவரும், கங்கை அவனியில் தந்தோர் - ஆகாய கங்கையைப் பூமியில் கொணர்ந்து தந்தவரும், போர் கெழு தேவர்க்கு ஆகி - (அசுர ரோடு) போர்மிக்க தேவர்களுக்குத் துணையாகி, பொருது - கடும் போர் செய்து, அசுரரை வென்றோர் - (பகையான) அசுரர்களை வென்றவரும் (ஆகிய இக் குலத்து முன்னோர் பலருக்கும்), போர்கெழு சிறப்பின் வந்த

பெரு புகழ் - பெருமை பொருந்திய சிறப்பால் வந்த பெரிய கீர்த்தி, நிற்பது - (என்றும்) நிலைத்து நிற்பது, ஐயன் - இவ்விராமனுடைய, தார் கெழு - மாலை யணிந்த, திரள் தோள் - திரண்ட புயங்கள், தந்த - ஈட்டின, புகழினை தழுவி - உயர்ந்த புகழைத் தழுவியேயாம்; என்பார்—.

இராமபிரான் தோன்றிய சூரிய குலத்திலே முன்னோர் பலர் அருஞ் செயல் புரிந்து பெரும்புகழ் பெற்றிருப்பினும், அவை எல்லாவற்றினும் மேம்பட்டது இப்பிரான் புகழே என்பது கருத்து. ஐயன் திரள் தோள் தந்த புகழ்: தாடகை வதம், சிவதனுசை முறித்தது, பரசுராமனை அடக்கியது ஆகியவற்றால் வந்தது. ஆர்கலி அகழ்ந்தோர் - சகர புத்திரர்; கங்கையை அவனியில் தந்தோர் - பகீரதன்; ஒருவரைக் கூறும் உயர்கிளவி. அசுரரைப் பொருது வென்றோர் - ககுத்ஸ்தன், முசுகுந்தன் முதலியோர். இவர்கள் புகழாகிய கொடிகள் இராமபிரான் புகழாகிய கொழுகொம்பைத் தழுவியே நிற்கின்றன.

கடல் தோண்டியதும், கங்கை கொணர்ந்ததும், அசுரரை வென்றதுமாகிய வரலாறுகள் பாலகாண்டத்துட் கூறப்பெற்றன. சகரர் புகழ்: 320, பார்க்க.

ஆர்கலி: நிறைந்த ஓவியுடையதென்ற காரணத்தால் வந்தது; வினைத்தொகையன்மொழி. அகழ்ந்தோர், தந்தோர், வென்றோர்: வினையாலணையும் பெயர்கள். கெழு: உரிச்சொல்.

- (பி - ம்.) 1. அகழ்ந்து, அகழி; கொணர்ந்தோர்.
2. போர்கெழும்; புலவர்க்காகி, தேவர்க்காக, தேவர்க்காகி, அமரர்க்காக, அமரர்க்காகி; வென்றோன், வென்றான், வென்றார்.
3. பேர்புகழ், தேர்கெழு; சிறப்பின் வாய்ந்த, சிறப்பின் வந்தோர்; புகழ் நிறுப்பது.
4. திரடோடத்தை; என்றார். (92)

பலர் செயல்

(கவிவிருத்தம்)

278. சந்தமிவை தாவினமணி யாரமிவை யாவும்
சிந்துரமு கங்கிளர் தெரிந்தமத வேழம்
பந்திகள் வயப்பரி பசும்பொனணி யாவும்
மைந்தவறி யோர்கொள வழங்கென நிரைப்பார்.

மைந்த - வீரனே, இவை சந்தம் - இவை சந்தனக் கலவைகள், (இவை) தா இல் மணி ஆரம் - இவை குற்றமற்ற இரத்தினமாலைகள், இவை யாவும் - இவை எல்லாம், சிந்துரம் முகம் கிளர் - சிந்துரத் திலகமிட்ட முகத்தோடு விளங்குகிற, தெரிந்த - தேர்ந்தெடுத்த, மதம் வேழம் பந்திகள் - மதயானையின் வரிசைகள், வயம் பரி - வெற்றி யுடைய குதிரைகள் (இவை), பசுமை பொன் அணி - இவை பசிய

பொன்னால் இயன்ற அணிகலன்கள்; யாவும் - இவற்றையெல்லாம், வறியோர் கொள வழங்கு - வறியோர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும்படி (உன் கையால்) கொடுத்தருள்க, என - என்று சொல்லி, நிரைப்பார் - வரிசையாகக் கொணர்ந்து வைப்பார் பலர்.

இவை என்பது வேண்டும் இடங்களிற் கூட்டப்பெற்றது.

இராமபட்டாபிஷேக காலத்தில் அவரவரால் இயன்றவற்றை எல்லாம் அப்பெருமான் கையாலே தானம் செய்விக்கவேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் மக்கள் இவ்வாறு பலவற்றையும் கொணர்ந்தனர் என்க. மணி ஆரம் - மணிகளும் முத்துக்களும் எனலும் ஆம். மைந்த: புத்திரன் என்ற முறையில் விளித்தலும் ஆம். வழங்குதல் - வரையறை யின்றிக் கொடுத்தல்: “வறியார்க்கொன்றிவதே ஈகை” யாதலால் வறியோர் கொள வழங்குக என்றனர்.

(பி - ம) 1. இவையாகச், அவைதாமம், உவையாவும்.

2. சித்திரமு மிங்கிவை, இங்கவை, சிந்திமறுகின்புகர்; செறிந்த மத வேழப், சிறந்த மதவேழப்.

3. பந்திகள் வயங்குறு, வழங்குறு, பந்திவையங்கொளிர், பந்தர்முன் மயங்கவொர், பந்தமு வயப்பரிகள்; பசும்பொனின் வெறுக்கை, பசஞ்சுடர் வெறுக்கை.

4. மைந்தர் வறியோர்கொள, வந்தவறி யோர்கொள; மங்கையர் மிறத்தார்.

(93)

279. மின்பொருவு தேரின்மிசை வீரன்வரு போழ்தில்
தன்பொருவில் கன்றுதனி தாவிவரல் கண்டாங்
கன்புருகு சிந்தையொடு மாவுருகு மாபோல்
என்புருக நெஞ்சருக யாருருக கில்லார்.

வீரன் - இராமபிரான், மின் பொருவு தேரின்மிசை வருபோழ்தில் - மின்னலையொத்த தேரின்மேல் ஏறி வரும்போது, (அவனைக் கண்டு) தன் பொருவில் கன்று - தன்னுடைய ஒப்பில்லாத இளங் கன்றானது, தனி தாவி வரல் கண்ட ஆங்கு - தனியே துள்ளிக் குதித்து வருவதைக் கண்டவிடத்து, ஆ - தாய்ப்பசுவானது, அன்பு உருகு சிந்தையொடும் - அன்பால் மகிழ்ந்த மனத்தோடு, உருகும் ஆறுபோல் - உருகும் வகை போல, நெஞ்சு உருக - (அன்பால்) மனம் உருக, என்பு உருக - உடம்பும் நெகிழ, உருககில்லார் யார் - உள்ளும் புறமும் நெகிழாதவர் யாவர்? (எவரும் இலர்)

இராமபிரானைக் காண்போர் எவருக்கும், தம்மை அறியாமலே அவனிடத்து ஓர் அன்பு தோன்ற, உள்ளும் புறமும் உருகி நிற்பர் என்றவாறு. இது, பொதுவாகப் பிராயம் முதிர்ந்தோருக்கும் அவருள்ளும் சிறப்பாக மாதருக்கும் உளதாகும் தன்மை. தாய்ப் பசுவை உவமை கூறியிருத்தலால், மாதர்க்குச் சிறப்பாதல் பெறப்படும். தாய்ப்பசு தன் இளங்கன்றினிடத்துச் செலுத்தும் அன்பு

வாத்ஸல்யம் எனப்படும். சிறந்த அன்புக்கு இதனையே உவமை கூறுவர். ஒளியாலும், விரைந்து சென்று கட்டிலனாகாது மறைதலாலும் தேருக்கு மின் உவமை. தலையாய அன்பு எழும்போது என்பும் உருகும் என்பர். “என்பெலா முருக நோக்கி அம்பலத் தாடு கின்ற” (திருவாச. 516). பிற நூல்களிலும் காணலாம்.

கண்டாங்கு : அகரம் தொகுத்தல். உருகுமா : இறுதி தொக்கது. என்பும் என்ற சிறப்பும்மை தொக்கது. கில் : ஆற்றலுணர்த்துவது.

(பி - ம.) 1. வருபோதில், போதின்.

2. தாவிவரல் கண்டங்கு, தாய்வரவு கண்டாங்கு.

3. சிந்தையினோடு, சிந்தையிடர்.

4. என்புகுதி கெஞ்சுகுதி கஞ்சுகுதி கிற்பார், கில்லார், கெஞ்சுகுதி யாருகுதி கில்லார். (94)

280. சத்திர நிழற்றநிமிர் தானையொடு நானு

அத்திர நிழற்றவரு ளோடவனி யாள்வார்

புத்திர ரினிப்பெறுதல் புல்லிதென நல்லோர்

சித்திர மெனத்தனி திகைத்துருகி நிற்பார்.

நல்லோர் - நன்மனமும் பண்புகளுமுடைய பலர், சத்திரம் நிழற்ற-வெண்கொற்றக் குடை நிழல் செய்ய, நிமிர் தானையொடு - பெருகிய சேனையுடையராய், நானு அத்திரம் நிழற்ற - பலவகைப் படைகள் ஒளி வீச, அருளோடு - அருளுடன், அவனி ஆள்வார் - பூமியை ஆளும் அரசர்கள், இனி - இவ்விராமன் தோன்றியபின், புத்திரர் பெறுதல் - (தங்கர்) புதல்வரைப் பெறுவது, புல்லிது என - (தமக்குத்) தாழ்வு தருவதே என்று கூறி, தனி - தனித்தனியே, திகைத்து - (இராமபிரானது தோற்றப் பொலிவு கண்டு) திகைத்தும், உருகி - (அவன் குணநலன்களை எண்ணி) மனம் உருகியும், சித்திரம் என நிற்பார் - எழுதிய சித்திரம்போல (அசைவற்று) நிற்பார்கள்.

நல்லோர் : எழுவாய். இராமபிரானைக் காணுந்தோறும், அவனது புத்தெழிலும், குணநலங்களும் நல்லோர் அனைவரையும் வியந்து மனமுருகும்படி செய்தவின் சித்திரமென நிற்பாராயினர். நல்லோர் - பெண்டிர் எனவும் உரைப்பர். “முன்னோர் புகழெல்லாம் இராமபிரான் புகழைத் தழுவினே நிற்கின்றன” என முன்பு கூறியபடி, அவனைப் போன்றோர் முன்னும் பிறந்ததில்லை, இனிப் பிறக்கப்போவதும் இல்லை என அனைவரும் கருத விளங்குபவனாதலால், இனிப் புதல்வரைப் பெறும் அரசர் எவரும் அப்புதல்வரைப் பெருமையடையார் என்ற கருத்துப் பட, ‘அவனியாள்வார் புத்திரரினிப் பெறுதல் புல்லிது’ என்றனர். “நிங்குல மன்னவர் நேமிபண் டுருட்டிப், பெருமை எய்தினர் யாவரே யிராமனைப் பெற்றார்” (35) என்பது இங்கே நினைக்கத் தகும.

சத்திரம், அத்திரம்: வட்சொற் சிதைவு. படைகள் எய்வன, எறிவன, குத்துவன, வெட்டுவன எனப்படுதலின் நானா அத்திரம் என்றார்.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

(பி - ம்.) 2. ஆள்வான்.

3. புத்திரன்; புல்விதென நல்லார், என்றுமட நல்லார்.

4. அருகு கிற்பார்.

(95)

281. கார்மினொடு லாயதென நூல்களுலு மார்பன்
தேர்மிசைநம் வாயில்கடி தேகுதல்செய் யாமல்
நேர்மினிமிர் கோடிமணி யாலுநிதி யாலும்
தூர்மினெடு வீதியினை யென்றுசொரி வாரும்.

கார் மின்னொடு உலாயது என - மேகம் மின்னலோடு உலாவியது போல, நூல் களுலும் மார்பன் - முப்புரிநூல் விளங்கும் மார்புடைய இராமன், தேர்மிசை - தேரிலே, நம் வாயில் கடிது ஏகுதல் செய்யாமல் - நம் வாயிலை விரைந்து கடந்து செல்லாதபடி, நேர்மின் - (தேரை) எதிர்ப்படுங்கள்; நிமிர் கோடி மணியாலும் - மிக்க அளவற்ற மணிகளாலும், நிதியாலும் - பொன்னாலும், நெடுவீதியினை தூர்மின் என்று - பெரிய வீதியைத் தூர்த்து நிரப்புங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, சொரிவாரும் - (மணியையும் பொன்னையும் கொணர்ந்து) கொட்டுவாரும் (சிலர்).

இராமபிராணழகை நன்கு பருகவெண்ணிய மகளிர் செயல் இது என்னலாம். தேர் விரைந்து சென்றுவிடின் தமதெண்ணம் கைகூடா தாகலின், அவ்வாறு செல்லவொட்டாதபடி தடுத்து நிறுத்தும்பொருட்டு மணிகளையும் பொன்னையும் வீதியிலே தாழும் நிரப்பி, அயலில் உள்ளவர்களையும் அவ்வாறு செய்யத் தூண்டினர் அவர்கள். இதனால் அந்நகரத்துச் செல்வச் சிறப்புப் புலனாகும். தலைவன் செல்லும் வழியில், மகிழ்ச்சியால் பொன் முதலியவற்றைத் தூவும் மரபின்படி செய்வதுபோலக் காட்டி, அதனை மிகுவித்துத் தேரைத் தடை செய்யக் கருதினர். பொன் முதலியன வீதியில் தூவுதல் : 270, பார்க்க.

கார் : இராமபிரான் திருமேனி; மின் : பூணூல்; “விண்ணிழிந்த, மின்போலு நான்மார்பா” (நள. 12). நிமிர்தல் - உயர்தல்; மிகுதல். நிதி - பொன். இறுதியில் சிலர் என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க. சொரிவாரும் என்றதில் ‘உம்’ அசைநிலையாகக்கொண்டு உரைப்பதும் ஆம்.

(பி - ம்.) 1. நூல்களுமும், கனலும், மார்வன்.

2. வாயல் கடிது, வாயிலினிது; ஏகுதல் செய்வானே.

3. கோடியணியாலும்; மு : கூர்கனக ராசியொடு கோடிமணியாலும்.

(96)

சிலர் கூற்று

282. தாய்கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால்
கேகயன் மடந்தைகிளர் ஞாலமிவ னுள
ஈகையி லுவந்தன ளியற்கையிது வென்றால்
தோகையவள் பேருவகை சொல்லவரி தென்பார்.

தாய் கையில் வளர்ந்திலன் - (இவ்விராமன்) பெற்ற தாயாகிய
கௌசல்யையின் கையில் வளர்ந்தானிலை; வளர்த்தது - அவனை
வளர்த்தது, தவத்தால் - முன் செய்த தவப் பயனால், கேகயன் மடந்தை -
கேகயராசன் மகளாகிய கைகேயியே; (அதனால்), கிளர் ஞாலம் -
விளங்குகின்ற இராச்சியத்தை, இவன் ஆள ஈகையில் - இவ்விராமன்
ஆளக் கொடுப்பதில், உவந்தனள் - (பெற்ற தாய் போலவே) மகிழ்ச்சி
யுற்றாள்; இயற்கை இது என்றால் - அவளியல்பு இதுவாயின், தோகை
அவள் பேர் உவகை - மயில் போன்றவளாகிய அவளுக்கு
இப்போது உள்ள பெருமகிழ்ச்சி, சொல்ல அரிது - எடுத்துச் சொல்ல
முடியாது; என்பார்—.

கைகேயி முன்பு இராமபிரானிடத்துப் பேரன்புடையளாயிருந்த
மையை அனைவரும் அறிவராதலின், இவ்வாறு சிலர் கூறினர் என்க.
இராமபிரானை வளர்த்தெடுக்கும் பேறு பெறுதல் அரிதாகலின்,
தவத்தால் என்றனர்.

தோகை : ஆகுபெயர்.

- (பி - ம்.) 1. வளர்ந்தது, வளர்ந்தன.
2. இவனுள்வான், இவையாள.
3. ஈகையிலுதவல், உவந்ததும், உவந்தவள், ஈகையினு உயர்ந்தவள்
வந்தனள், ஈகையினும் வந்ததன்; இயற்கையவள் வென்றத்,
இயற்கையிதுவேன்றே.
4. தோகையிவள்; பெற்றவை; சொல்லலரிதென்பார், சொல்ல
முடியாதே. (97)

283. பாவமு மருந்துயரும் வேர்பறியு மென்பார்
பூவலய மின்றுமுத லன்றுபொது வென்பார்
தேவர்பகை யுள்ளவுமில் வள்ளறெறு மென்பார்
ஏவல்செயு மன்னர்தவம் யாவதுகொ லென்பார்.

பாவமும் - (இவனைக் காண்போருடைய) பாவங்களும், அரு
துயரும் - தீர்த்தற்கரிய துன்பங்களும், வேர் பறியும்-வேரோடு அழியும்,
என்பார்—; பூவலயம் - இந்தப் பூமண்டலம், இன்று முதல்—, பொது
அன்று - (பிறர்க்கும் உரியது என்னும்) பொதுத் தன்மையுடையது
ஆகாது, என்பார்—; இ வள்ளல் - இவ்விராமன், தேவர் பகை
உள்ளவும் தெறும் - தேவர்க்குப் பகையாக உள்ளவற்றையும் அழிப்
பான், என்பார்—; ஏவல் செய்யும் மன்னர் - (இவனுக்கு) ஏவல் செய்யும்

பேறுபெற்ற அரசரின், தவம் - நல்வினை, யாவதுகொல் - எத்தகையதோ, என்பார்—.

‘பார்த்தால் பசிதீரும்’ என்ற பழமொழிக்கொப்ப, இராமபிரானைத் தரிசித்தவரெல்லாம் பாவமும் துயரும் தீர்ந்து நன்மையடைவர் என்பது முதலடியிற் கூறப்பெற்றது. அவன் பேர் கூறவே இடையூறெல்லாம் போம் என வசித்தமுனிவன் கூற்றாக முன்னே (39) கூறினமையுங்காண்க. இங்ஙனமன்றிப் பொதுவாக உலகத்தில் பாவமும் துன்பமும் தீரு மென்றலுமாம். இரண்டாமடியால், ‘இராமன் பூமியைப் பொது நீக்கியாள்வான்’ என்ற சிறப்பும் அதனால் உலகத்தில் இனி நன்மையன்றித் தீமையிராது என்பதும் கூறப்பெற்றன. மூன்றாமடியில் வருவது, மகிழ்ச்சியால் உபசாரமாகக் கூறப்பெற்றதாயினும் இராம பிரான்திறத்து அஃது உண்மையாதல் பெறப்படும். அவர்கள் வருவது உணர்ந்து கூறினரென்றலுமாம். நான்காமடியால், ‘உயர்ந்த அரசரும் இவனுக்கு ஏவல் செய்யும் பேறு பெறுவர்; நமக்கு அது கிட்டாதே’ எனச் சிலர் அவனேவல் செய்தவின் சிறப்புக் குறித்தமை கூறப்பெற்றது. நிகழ்த்தலுற்றும் (272) என்று தொடங்கியவர், 273 முதல் இதுகாறும் உள்ள பதினொரு பாடல்களால் பலவும் கூறிமுடித்தார்.

‘உள்ளவும்’ என்றதில் உம்மை, இறந்தது தழுவிய எச்சமும், உயர்வு சிறப்பும் ஆம். கொல் : ஐயப்பொருளது.

(பி - ம்.) 1. பாலமுழுதந் துயரும்.

2. இன்றுதனி யன்றபொது, இன்றுமுதல் நன்றுபொது.

3. உள்ளன விவ், உள்ளனவும், உள்ளதையிவ், உள்ளவுமவ், உள்ளதுமவ்; தெறுமென்றே. (98)

284. ஆண்டினைய ராயினைய கூறவடல் வீரன்
தூண்டுபுர விப்பொருவில் சுந்தர மணித்தேர்
மாண்டகொடி மாடநெடு வீதிமறை யப்போய்ப்
பூண்டபுகழ் மன்னனுறை கோயிலவை புக்கான்.

(நகர மக்கள்) ஆண்டு - அவ்விடத்து (வீதியில்), இனையர் ஆய் - இத்தன்மையராகி, இனைய கூற - மேற்சொல்லிய பலவற்றையும் கூறு நிற்க, அடலுண் - வெற்றி வீரனாகிய இராமபிரான், தூண்டு புரவி - விரையச் செலுத்தும் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற, பொரு இல் - ஒப்பில் லாத, சுந்தரம் - அழகையுடைய, மணி தேர் - மணிகள் கட்டிய தேரிலே, மாண்ட கொடி மாடம் - மாட்சிமைப்பட்ட கொடிகள் கட்டிய மாளிகைகையுடைய, நெடு வீதி - பெரிய அரசவீதி, மறைய - (பார்வைக்கு) மறையும் வண்ணம், போய் - கடந்து சென்று, பூண்ட புகழ் - (அணிகலனாகப்) பூண்ட புகழினையுடைய, மன்னன் உறை - சக்கரவர்த்தி நங்குகிற, கோயில் - அரண்மனையில் (உள்ள), அவை - புக்கான் - சபாமண்டபத்தை அடைந்தான்.

இனையர், இனைய : குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். அடல்-வலிமையுமாம். தூண்டு புரவி : வினைத்தொகை. எழுவாய் வருவிக்க.

இதன்பின், 'மன்பதை மகிழ்ச்சிப் படலம் முற்றும்' என ஒரு பிரதியில் உள்ளது.

- (பி - ம்.) 1. இனையராயினைய, இனையராவினைய, அனையராயினைய, இனையராயினைய; நிற்கவடல்.
2. பொருசுமந்திரன் மணித்தேர்; தூண்டு புரவித் தொகைகொள் தேர் மிசையனாகி.
3. நீண்டகொடிமாடநிறை விதி நிறையப் போய்.
4. கோயில் புகலோடும்.

(99)

சபையில் இராமன் அரசனைக் காணுமை

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்)

285. ஆங்குவந்த தடைந்த வண்ண லாசையின் கவரி வீசப்
பூங்குழன் மகளி ராடும் புதுக்களி யாட்ட நோக்கி
வீங்கிருங் காதல் காட்டி விரியரி சுமந்த பீடத்
தோங்கிய வுலகை யோடு மரசன்வீற் றிருப்பக் காணன்.

ஆங்கு வந்து அடைந்த அண்ணல் - அங்கே வந்து சேர்ந்த இராமபிரான், ஆசை இன் கவரி வீச - பொன் காம்பமைந்த இனிய சாமரைகள் இருபுறமும் வீச, பூ குழல் மகளிர் ஆடும் - பூவைச் சூடிய கூந்தலையுடைய நடனமாதர் ஆடுகின்ற, புது களி ஆட்டம் நோக்கி - புதிய மனக்களிப்பைத் தரும் ஆடலைப் பார்த்துக்கொண்டும், வீங்கிரு காதல் காட்டி - (தன் வருகையில்) மிகுந்த விருப்பத்தைக் காட்டிக் கொண்டும், ஓங்கிய உலகையோடும் - மிகப் பெருமகிழ்ச்சியுடனே, அரசன் - சக்கரவர்த்தி, விரி அரி சுமந்த பீடத்து - இடமகன்ற சிங்கம் தாங்கும் ஆசனத்தில், வீற்றிருப்ப காணன் - வீற்றிருக்கக் கண்டானிலன்.

கைகேயி அழைத்துவரச் சொன்னது கேட்ட இராமபிரான் அவனோடு அரசன் இருக்கக் கூடுமென்று கருதி முதலில் சபாமண்ட பத்தை அடைந்தானாக, அங்கே அவர்களைக் காணாதவனானான். அங்கிருந்து போய்க் கைகேயியின் அரண்மனையை அடைந்தமை அடுத்த பாடலில் கூறுகிறார். மகளிராடல், அத்தாணி மண்டபத்தில் நிகழும் மரபுபற்றிக் கூறப் பெற்றது. சபா மண்டபம் பொலிவற்றிருந்த தென்பது கருத்து.

- (பி - ம்.) 1. அடைந்த வீரன்; கவரி வீசிப், ஆசையின் கவரிவீசப், அரசிபல் கவரிவீச.
2. பூங்குழை மகளிருள்ளம்; ஆடகோக்கி, ஆடல் கோக்கி, ஆட்ட கோக்க.
3. விரிமுகக் கமல, விரியரி கமல; வியனரிச் சுமந்த.

4. ஒங்கரு, ஒங்கருள், ஒங்கிரு, ஒங்கொளி; மகுடஞ் குடி, மகுடஞ் குட்டி; உலகைவீற்றிருப்பக்; காணர், காண, கண்டான், கண்டார். (100)

இராமன் கைகேயியின் அரண்மனையை அடைதல்

286. வேத்தவை முனிவ ரோடும் விருப்புறக் களிக்கு மெய்ம்மை ஏத்தவை யிசைக்குஞ் செம்பொன் மண்டபத் தினிதி நெய்தான் ஓத்தவை யுலகத் தெங்கு முள்ளவை யுணர்ந்தா ருள்ளம் பூத்தவை வடிவை யொப்பான் சிற்றவை கோயில்புக்கான்.

ஓத்து அவை - வேதத் தொகுதியையும், உலகத்து எங்கும் உள்ளவை - உலகத்திலே எங்கும் உள்ள பிற அறிவு நூல்களையும், உணர்ந்தார் - நன்குணர்ந்த பெரியோர்களின், உள்ளம் பூத்தவை - மனத்திலே தோன்றுவனவாகிய, வடிவை - திருவுருவங்களை, ஒப்பான் - மகிழ்ந்தேற்பவனாகிய இராமபிரான், வேந்து அவை - அரசர் குழாம், முனிவரோடும் - முனிவர்களுடனே கூடி, விருப்பு உற - (முடிபுனை விழாக் காணும்) விருப்பம் மிக, களிக்கும் - மகிழ்ந்திருத்தற்குரியதும், மெய்ம்மை ஏத்து அவை இசைக்கும் - (தன்னுடைய) மெய்க்கீர்த்தி களைப் பாடுதற்கு இடமானதும் ஆகிய, செம்பொன் மண்டபத்து-நல்ல பொன்னாலியன்ற மண்டபத்தினுள்ளே, எய்தான் - புகாதவனாகி, சிற்றவை கோயில் புக்கான் - சிற்றன்னையாகிய கைகேயியின் அரண்மனையை அடைந்தான்.

இராமபிரான், அரசரும் முனிவரும் கூடிக் களித்துத் தன்னையும் சக்கரவர்த்தியையும் ஆவலோடு எதிர்நோக்கியிருக்கும் விழா மண்டபத்தினுள்ளே புகாமல், கைகேயியின் அரண்மனை சென்றடைந்தான் என்க. அவன் பரம்பொருளே என்பதைக் குறிப்பாராய், 'உணர்ந்தாருள்ளம் பூத்தவை வடிவை யொப்பான்' என்றார். ஞானிகள் எவ்வுருவிலே தியானிக்கிறார்களோ அவ்வுருவாகி ஆங்கிருப்பவன் என்றபடி. "தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே" (திவ். இயற்பா, 1-44) எனவும், "யாதொரு தெய்வங் கொண் டிரத்தெய்வமாகி ஆங்கே, மாதொரு பாகனார்தாம் வருவர்" (சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம், 25) எனவும் வரும் ஆன்றோர் வாக்குகள் காண்க.

வேத்தவை - அரசர் கூட்டம். மெய்ம்மை ஏத்து - மெய்க்கீர்த்தி. களிக்கும் மண்டபம், இசைக்கும் மண்டபம் என இயைக்க. பூத்தவை: வினையாலணையும் பெயர்.

- (பி - ம்.) 1. விருப்பொடு, விருப்பொடும்.
2. இமைக்கும்; மண்டபமினிதின், மண்டபமதனின்; எய்தா, எய்தாலு, எய்தி.
3. ஓத்தவை, வார்த்தைவை; உணர்ந்தா னுள்ளம், உணர்ந்தா னுள்ளம், உணர்ந்தோருள்ளம். உணர்ந்தோ னுள்ளம்.

4. பூத்தமை, பூத்தவன்; வடிவை யொப்பான், ஒக்கும், வடிவே யொப்பான், வடிவேயொக்கும், ஒப்பாம்; அன்ன; சிற்றமை கோயில்.
(101)

287. புக்கவன் றன்னை நோக்கிப் புரவலர் முனிவ ரெல்லாம்
தக்கதே நினைந்தான் ருதை தாமரைச் சரணஞ் சூடித்
திக்கினை நிமிர்த்த கோலச் செல்வனே செம்பொற் சோதி
மிக்குயர் மகுடஞ் சூட்டச் சூடுதல் விழுமி தென்றார்.

புக்கவன் தன்னை நோக்கி - கைகேயியின் அரண்மனைக்குச் சென்ற இராமபிரானைப் பார்த்து, புரவலர் - (மண்டபத்திலிருந்த) அரசரும், முனிவர் - முனிவர்களும், எல்லாம்-மற்றுமுள்ள எல்லோரும், தக்கதே நினைந்தான்-(இராமன்) தகுதியான காரியத்தையே எண்ணிச் செல்கின்றான்; தாதை தாமரை சரணம் சூடி - தந்தையின் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளை (முந்தி) வணங்கி, திக்கினை நிமிர்த்த கோல்-எல்லாத் திக்குகளிலுமுள்ள மாறுபாடுகளையெல்லாம் (போக்கி) ஒழுங்குபடுத்திய செங்கோலையுடைய, அ செல்வனே - அந்தச் சக்கர வர்த்தியே, செம்பொன் சோதி மிக்கு உயர் மகுடம் - நல்ல பொன்னு வியன்று ஒளிமிக்கு மேம்பட்ட முடியை, சூட்ட - அணிவிக்க, சூடுதல்-தான் சூடுதல், விழுமிது - சிறந்ததாகும், என்றார்—.

இராமபிரான் தந்தை இருக்கும் இடம் தேடிச் செல்வதை உணர்ந்த சபையிலுள்ளோரெல்லாம், தந்தையை வணங்கி ஆசி பெற்றுத் தந்தை கையாலேயே முடி சூட்டுவிக்கக் கருதிய இச்செயல் மிக நேரிது என இராமபிரானைப் பாராட்டினர் என்க.

தந்தையை அடிவணங்குலைத் தக்க செயல் என்றார். சரணம் சூடுதல் - திருவடிகளில் முடிபடும்படி வணங்குதல். திக்கு - நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளையும் குறித்தது. நிமிர்த்தல் - கோணலை நிமிரச் செய்தல்; குற்றங்கடத்தல். மகுடத்திற்கு உயர்வு, தொன்று தொட்டு வந்த சிறப்பு. விழுமிது; விழுமும் என்னும் உரிச்சொல்லடியாக வந்த முற்று. புக்கவன்: வினையாலணையும் பெயர்.

- (பி - ம.) 1. முனிவர் யாவரும்.
2. தக்கது, தக்கவை; தாயரைச்.
3. திக்கினை நிமிர்ந்த, நிவந்த, நினைந்த, திக்கிவை நிமிர்ந்த, திக்கினி நிமிர்ந்த, திக்கினி நிகழ்ந்த; கீர்த்திச் செங்கதிர்ச்; கோலச் செல்வனைத் தெய்வச் சோதி, கோலச் செங்கதிர்ச் செல்வனெய்ந்த, செல்வனெயம்.
4. சூட்டச் சூடுதல், சூடச் சூடுதல், சூடச் சூடுதல், சூடிச் சூடுதல், சென்னி சூடுதல்.
(102)

அயோத்—16

இராமபிரான் கைகேயியைக் காணுதல்

288. ஆயன நிகழும் வேலை யண்ணலு மயர்ந்து தேருத்
 தூயவ னிருந்த சூழல் துருவினன் வருத னோக்கி
 நாயக னுரையான் வாயால் நானிது பகர்வே னென்னுத்
 தாயென நினைவான் முன்னே கூற்றெனத் தமிழன் வந்தாள்.

ஆயன நிகழும் வேலை - (விழா மண்டபத்துள்) அத்தகைய உரையாடல் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, அண்ணலும் - இராமபிரானும், அயர்ந்து தேரு - சோகமுற்றுத் தெளிவடையாத, தூயவன் - தூய்மையையுடைய தசரதன், இருந்த சூழல் - இருந்த இடத்தை, துருவினன் வருதல் நோக்கி - (கைகேயியின் அரண்மனையுள்) தேடிக்கொண்டு வருதலை (கைகேயி) அறிந்து, நாயகன் வாயால் இது உரையான் - அரசன் தன் வாயால் இச்செய்தியை (இராமனுக்கு)ச் சொல்லமாட்டான், நான் பகர்வேன் - நான் போய்ச் சொல்வேன், என்னு - என்று மனத்துட் கொண்டு, தாய் என நினைவான் முன்னே - (தன்னைப்) பெற்றதாய் போலக் கருதும் இராமனெதிரில், கூற்று என - எமனைப் போல, தமிழன் வந்தாள் - (அரசன் இன்றித் தான்மட்டும்) தனியளாக வந்தாள்.

இராமபிரான் வருதலை அறிந்த கைகேயி, 'அவன் சென்று அரசனைக் கண்டால் மேலே யாது நிகழுமோ? அரசன் நினைவுற்று எழுந்தாலும், இச்செய்தியைத் தன் வாயால் இராமனுக்குச் சொல்லத் துணியமாட்டான்: ஆதலால், முன்னதாகவே நான் போய் இராமனிடம் சொல்லுவேன்' என்று எண்ணி விரைந்து வெளியே வந்து இராமபிரானைச் சந்தித்தாள் என்க.

அரண்மனையுட் புகுந்த இராமபிரான், அங்கே மகிழ்ச்சிக்குரிய அறிகுறிகள் காணப்படாமையாலும், தந்தையும் கைகேயியும் தன் வருகையை எதிர்நோக்கி இருத்தற்குரிய இடத்தில் இல்லாமையாலும், மனக்கலக்கத்துடன் அவர்கள் இருக்குமிடம் தேடிச் செல்ல நேர்ந்தது; அதனால், 'துருவினன் வருதல் நோக்கி' என்றார். "அகந் தூய்மை வாய்மையாற் காணப்படும்" என்பதற்கேற்ப, வாய்மை பிழையாத மன்னனைத் தூயவன் என்றார். நாயகனுயிரைப் பிரிப்பவளாதலால் கைகேயியைக் கூற்று என்றார்; 264, 290, பார்க்க. அயர்ந்து தேரு என்பதனை இராமபிரானுக் காக்கி, அரண்மனையுள் இருந்த நிலை கண்டு முதலில் சிறிது அயர்வுற்றுப் பின்பு மனம் தேறி என்று உரைத்தலுமாம். இவ்வுரைக்குத் தேரு என்பதனைச் செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டெச்சமாகக் கொள்க; தயரதனுக்காக்கும்போது அஃது ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாம். துருவினன்: முற்றெச்சம். வேலை - வேலை.

- (பி - ம்.) 1. ஆயன நிகழ்ந்த வேலை, ஆயது நிகழும் வேலை, ஆயவை நிகழும் வேலை, ஆயவணிகழும் வேலை; அண்ணலு மயர்ந்து தேருன், ஐயனு மயர்ந்து தேருத்.
2. கிடந்த சூழல்; துருவினன் வருதலோடும், குறுகினனவனை நோக்கி, குறுகினன் வருதலோக்கி, குறுகினன் வருந்த நோக்கி.
3. உரையானுவால்; நானிது சொல்வன், நானது பகர்வன், நானிவை பகர்வென், பகர்வல்; என்னத்.
4. கினைவான் முன்னர்க், நிகர்வான் முன்னே; தமியன் சென்றான். (103)

இராமபிரான் செயல்

289. வந்தவ டன்னைச் சென்னி மண்ணுற வணங்கி வாசச் சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் செங்கையிற் புதைத்து மற்றைச் சுந்தரத் தடக்கை தானை மடக்குறத் துவண்டு நின்றான் அந்திவந் தடைந்த தாயைக் கண்டவான் கன்றி னன்னான்.

(கைகேயியைக் கண்டு) அந்தி வந்து அடைந்த - மாகைக் காலத்தில் தன்னை நாடி வந்து அணுகின, தாயை கண்ட - தாய்ப் பசுவைக் கண்ட, ஆன்கன்று அன்னான் - இளம் பசுவின் கன்றுபோன்ற அன்புள்ளங்கொண்ட இராமன், வந்தவன் தன்னை - தன் எதிரில் வந்த அக் கைகேயியை, சென்னி மண் உற வணங்கி - நெற்றி நிலத்தில் தோய வணங்கி, வாசம் - வாசனையுடையதும், சிந்துரம் பவளம் - செம்பவளம் போன்றதுமான, செ வாய் - (தனது) செந்நிறம் பொருந்திய வாயை, செ கையின் புதைத்து - சிவந்த (ஒரு) கையால் பொத்திக் கொண்டு, மற்றை சுந்தரம் தட கை - மற்றோர் அழகிய பெரிய கையானது, தானை மடக்குற - ஆடையை மடக்கிக்கொள்ள, துவண்டு நின்றான் - பணிவு தோன்றத் தலைகுனிந்து நின்றான்.

இதனால், இராமபிரானுக்குக் கைகேயி பாலுள்ள அன்பும் மரியாதையும் ஒருங்கே கூறப்பெற்றன. “தாயென நினைவான்” என முன்னே கூறினமைக்கேற்ப, இங்கே தாயைக் கண்ட ஆன்கன்றன்னான் என்றார். தாய்ப் பசுவுக்கும் அதன் இளங்கன்றுக்கும் உள்ள அன்புத் தொடர்பு மிகச் சிறந்ததாகும். அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்காரங்கள் செய்யும்போது நெற்றி நிலத்தில் தோயச் செய்தல் மரபாதவின், சென்னி மண்ணுற வணங்கி என்றார். சென்னி இங்கே இலக்கணையாக நெற்றியைக் குறிக்கும். இராமபிரானுடைய வாய் இயல்பாகவே மணமும் செந்நிறமும் அமைந்த தென்பர். பெரியோர் முன் துவண்டு (வளைந்து) நின்றலும், அவ்வாறு நிற்கும்போது வலக்கையால் வாயைப் பொத்தி இடக்கையால் ஆடையைக் காற்றில் அலையாது மடக்கிக் கொள்ளுதலும் மரியாதைக்குரிய முறைகளாகும்.

சிந்துரம் - சிவப்பு. கையின் : இன்னுருபு கருவிப்பொருளில் வந்தது.

- (பி - ம்.) 1. வணங்கி வாழ்த்து.
 2. பவளவாயோர்; செங்கையாற்.
 3. தடக்கை தன்னை மடக்குறத் தொழுது, மண்ணுறத் தொழுது.
 4. கண்டவான் கன்றே யன்னுள், கண்டனன் கன்றினன்னுள். (104)

கைகேயி கூற்று

290. நின்றவன் றன்னை நோக்கி யிரும்பினு லியின்ற நெஞ்சிற் கொன்றுறழ் கூற்ற மென்னும்பெயரின்றிக் கொடுமைபூண்டாள் இன்றெனக் குணர்த்த லாவ தேயதே யென்னி னாகும் ஒன்றுனக் குந்தை மைந்த வுரைத்ததோ ருரையுண்டென்றாள்.

இரும்பினால் இயன்ற நெஞ்சின் - இரும்பாலாகிய மனத்தோடு, கொன்று உழல் - உயிர்களைக் கொன்று திரிகின்ற, கூற்றம் என்னும் பெயர் இன்றி - யமனென்னும் பேர் இல்லாமல், கொடுமை பூண்டாள் - அவனுடைய கொடுத்தன்மையை மேற்கொண்டவளாகிய கைகேயி, நின்றவன் தன்னை நோக்கி - தன் முன் (துவண்டு பணிவோடு) நின்ற இராமனைப் பார்த்து, மைந்த - பிள்ளாய், ஒன்று உனக்கு - (கேட்டு நடத்தற்குப்) பொருந்திய உனக்கு, உந்தை உரைத்தது ஓர் உரை உண்டு - உன் தந்தை (தெரிவிக்கச்) சொன்னதாகிய ஓர் உறுதி மொழி உண்டு; இன்று உனக்கு உணர்த்தல் ஆவது - (அதை) இப்போது உனக்குத் தெரிவித்தலாகிய செயல், ஏயதே என்னின் - எனக்குப் பொருந்தியதே என்று நீ கருதினால், ஆகும் - (நான்) அதனை உணர்த்தலாகும், என்றாள் -

கைகேயி, தான் சொல்லப்போவது இன்னாச்சொல், ஆதலால், அதனை விரைந்து கூறாமலும், இராமபிரானது உடன்பாடு பெறும் வகையிலும் உபாயமாகக் கூறுகின்றாள். அதனால், மைந்த என முறைப் பெயரிட்டு விளித்து, 'உன் தந்தை என்மூலம் உனக்குத் தெரிவிக்கச் சொன்ன கட்டளையொன்றுள்ளது; அதனை நான் சொல்லாமென்றால் சொல்லுகிறேன்' என்று தொடங்குகின்றாள்.

- (பி - ம்.) 1. இரும்பினால் இயைந்த, இசைந்த, நெருப்பென எரியும்.
 2. கொன்றுறழ்; பெயரன்றிக், பெயரினால்.
 3. உரைரலாயது. உரைரலாவது, உனக்குறுதலாவது, உணர்த்தலாவது; ஆயதே யென்னலாகும், ஒருவனில் உரைரலாகாது.
 4. மைந்தா; உரைப்பதோருரை, உரைக்க ஒருரை, உரைத் தவாவுரை. (105)

இராமபிரான் பணிவுரை

291. எந்தையே யேவ நீரே யுரைசெய வியைந்த துண்டேல் உய்ந்தனெ னடியே னென்னிற் பிறந்தவ ருளரோ வாழி வந்ததென் றவத்தி னாய வருபயன் மற்றென் றுண்டோ தந்தையுந் தாயு நீரே தலைநின்றேன் பணிமி னென்னுன்.

(கைகேயி கூறியது கேட்ட இராமன்) எத்தையே ஏவ - என் தந்தையாரே கட்டளையிட, (அதனை) நீரே உரை செய இயைந்தது உண்டேல் - (தாயாகிய) நீரே எனக்குச் சொல்ல வாய்த்ததானால், அடியேன் உய்ந்தனென் - நான் ஈடேறிவிட்டேன்; பிறந்தவர் - மேம் படப் பிறந்தவர்கள், என்னின் உளரோ - என்னைப்போல் எவரேனும் இருக்கின்றனரோ? (இல்லை); என் தவத்தின் ஆய பயன் வந்தது - எனது முன்னைத் தவத்தாலாகிய பயன் இப்போது நேர்ந்தது; வரு பயன் மற்றொன்று உண்டோ (இதனினும் மேலாக) வரக்கடவதாகிய நற்பயன் பிறிதொன்று உளதாகுமோ? (ஆகாது); தந்தையும் தாயும் நீரே—; தலைநின்றேன் - (நும் பணியைத்) தலைமேற்கொண்டு நிற்கின்றேன்; பணிமின் - கட்டளையிடுங்கள், என்றான்—.

‘தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை, தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலு மில்லையாதலால், தந்தை ஒன்றைச் சொல்ல, அதனைத் தொழுகுல மாகிய தாயே பணிக்க நேர்ந்தால் அதனினும் சிறந்த பேறு யாதுளது? தந்தை தாய் இருவர் சொல்லையும் ஒருங்கே கேட்டு அதன்படி நடக்கும் பெரும்பேறு யானே பெற்றேன்; தயக்கமின்றிக் கட்டளையிடுங்கள்; அதனைத் தவறாது நிறைவேற்றுவேன்’ எனத் தனது பணிவும் உறுதியும் புலப்பட இராமபிரான் கூறினான்.

நீரே : பிரிநிலை ஏகாரம் சிறப்புணர்த்தியது. வாழி : முன்னிலை யசை. தலைநின்றேன் : தெளிவுபற்றி வந்த காலமயக்கம். பயன் : இடைநிலை விளக்காக நின்று முன்னும் பின்னும் இயைந்தது.

- (பி - ம.) 1. நீரும்; எந்தை சொல் தாயே நீரும்; இயைவதண்டேல், இசைத்த துண்டேல்; உரைசெய்யும் படியொன்றுண்டோ.
2. உய்த்தனனடியேன்; பிறந்தவருளவே, பிறந்தன உளரோ வாழ்வு.
3. வந்தவென் தவத்தினாய் வரும்பயன்; மற்றுமுண்டோ, இனியொன்றுண்டோ.
4. தாயு நீயே; பணியாது, பணியேது.

(106)

கைகேயி கூறுதல்

292. ஆழிகு மூலக மெல்லாம் பரதனே யாள நீபோய்த்
தாழிருஞ் சடைக டாங்கித் தாங்கருந் தவமேற் கொண்டு
பூழிவெங் கான நண்ணிப் புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டின் வாவென் றியம்பின னரசனென்றான்.

ஆழி சூழ் உலகம் எல்லாம் - கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகம் முழுவதையும், பரதனே ஆள - பரதனே (முடி சூடி) ஆட்சி செய்ய, நீ போய் - நீ இங்கிருந்து போய், தாழ் இரு சடைகள் தாங்கி - நீண்ட பெரிய சடைகளைத் தாங்கிக்கொண்டு, தாங்க அரு தவம் மேல்கொண்டு - (பிறர்) தாங்குதற்கரிய தவத்தை யேற்று, பூழி வெம் கானம் நண்ணி - புழுதியை உடைய வெம்மையான காட்டை அடைந்து, புண்ணியம்

துறைகள் ஆடி - புண்ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடி, ஏழ் இரண்டு ஆண்டின் வா என்று - பதினான்காண்டுகளின் பின் திரும்பி வருக என்று, அரசன் இயம்பினன் என்றான் - அரசன் சொன்னான் என்றனள் (கைகேயி).

உலகம்-தயரதனுட்சிக்கு உட்பட்ட இராச்சியம். பரதனே: ஏகாரம், பிரிநிலை; இராச்சியம் உனக்கில்லை, அவனுக்கே என்றபடி. தாழ்வு - நீட்சி; நீண்ட சடைதாங்குதல் தவக் கோலத்திற்குச் சிறப்பு; காணாஞ் சேர்வதனால், தவம் மேற்கொள்ளல், புண்ணியப் புனல்களாடல், பிற தவசியரோடு பழகுதல் முதலிய நற்பயன்களைய்தலாகும் என்பது கருதியே அரசன் இவ்வாறுன்னைப் பணித்தனன் என்றான். முன்னே 'உந்தை' என்றவள் இங்கே 'அரசன்' என்றது, அரசன் கட்டளையை மாருது நிறைவேற்றாதல் வேண்டுமென்பது கருதி. பதினான்கென்னது 'ஏழிரண்டு' என்றது, கால அளவு சுருங்கத் தோற்றுதற்காகும்; "ஆண்டவை பத்தும் நாலும்" (317). தானே கூறவில்லை யென்பதை வற்புறுத்தற்கு, 'இயம்பினன் அரசன்' என்றான். இராமபிரான் சடை தாங்கி யிருந்தமை : யுத்த : 354.

- (பி - ம.) 1. ஆழிநீருலகம்; ஆள்க.
2. தாங்கிரும்.
3. பூழியங் கானம். பூழிருங்கானம், சூழிருங்கானம்; புண்ணியப்புனல் களாடி, நதிகளாடி.
4. ஏழிரண்டாண்டில், வாவென்றேயினன், ஏவினன், ஏழிரண்டாண்டு வாழ்ந் பென்றனன். (107)

இராமனது மகிழ்ச்சி

293. இப்பொழு தெம்ம னோரா லியம்புவ தெளிதோ யாரும்
செப்பருங் குணத்தி ராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசக முணரக் கேட்ட
அப்பொழு தலர்ந்த செந்தா மரையினை வென்ற தம்மா.

யாரும் - ஒன்றை நன்கு விளக்கிச் சொல்லும் ஆற்றலையுடைய எவரும், செப்ப அரும் குணத்து இராமன் - சொல்வதற்கு அரிய நற்பண்புகளையுடைய இராமபிரானது, திருமுகம் செவ்வி நோக்கின் - திருமுகத்தின் அழகைப் பார்த்தால், முன்பு - கைகேயியின் வார்த்தைகளைக் கேட்பதற்கு முன்பும், பின்பு - அதைக் கேட்டுப் பிறர்பால் விடைபெறச் சென்றபின்பும், ஒப்பதே - (செந்தாமரை அம்முகத்துக்கு) ஒப்பாக உள்ளதே ஆகும்; (ஆனால்), அ வாசகம் - கைகேயி சொன்ன அந்த வாய்மொழியை, உணர - நன்கு தெளியும்படி, கேட்ட அப்பொழுது—, செந்தாமரையினை—, வென்றது - வென்றுவிட்டது.

அம்மா : வியப்பை உணர்த்தும் இடைச்சொல். கைகேயி கூறும் சொல்லைக் கேட்டபோது பிறரைப்போல இருப்பவனாயின் மிக வாடுதற்

சூரியதாகும் முகம், இராமன் திறத்து நேர்மாருக மிகச் சிறந்து ஒளிர்வதாயிற்று. அதைக் கேட்ட பின்பு தாமரை மலர் அம்முகத்தை ஒத்தது என்பதனை, சீதையைக் கண்டபோது அம்முகம் இருந்தபடியை அப் பிராட்டி நினைத்துப் பார்த்தலைச் சொல்லும் கவியால் உணரலாம்; “மெய்த்தி ருப்பத மேவென்ற போதினும், இத்தி ருத்துறந் தேகென்ற போதினும், சித்தி ரத்தி னலர்ந்தசெந் தாமரை, ஒத்தி ருக்கு முகத்தினை உன்னுவான்”. கேட்ட என்ற எச்சம் பொழுது என்ற பெயரைக் கொண்டு முடிந்தது. உணரக் கேட்ட - கைகேயியின் உள்ளக்கிடக்கையை நன்கு உணரும் வகையில் செவிமடுத்த.

- (13-ம்.) 1. இப்பொருள்; எம்மனோருக்கு, எம்மனோர்கட்கு, எம்மனோர்க்கிங்கு; இயம்புதற்கு; எளிதேயாகும், எளிதேயார்க்கும், எளிதோயார்க்கும், எளிதோ வார்க்கும், எளிய தேயால்.
2. நோக்கின்.
3. முன்பு பின்பு, பின்பு முன்பு, முன்பு பின்பின்; உணர்த்தக் கேட்ட, உரைக்கக் கேட்ட, உரைப்பக் கேட்ட; கேட்ட போதோ.
4. வென்ற தன்றே, ஒத்த தம்மா. (108)

294. தெருளுடை மனத்து மன்ன னேவலிற் றிறம்ப வஞ்சி
இருளுடை யுலகந் தாங்கு மின்னலுக் கிசைந்து நின்ருள்
உருளுடைச் சகடம் பூட்டி யுடையவ னுய்த்த காரே
றருளுடை யொருவ னீக்க வப்பிணி யவிழ்ந்த தொத்தான்.

தெருள் உடை(ய) மனத்து - தெளிவமைந்த மனத்தையுடைய, மன்னன் ஏவலின் - சக்கரவர்த்தியின் கட்டளையினின்று, திறம்ப அஞ்சி - மாறுபடுதற்குப் பயந்து, இருள் உடை(ய) உலகம் தாங்கும் இன்னலுக்கு - அஞ்ஞான இருளை உடைய உலகத்தைக் காக்கும் துன்பத்திற்கு, இசைந்து நின்ருள் - ஒருப்பட்டு நின்ற இராமபிரான், உருள் உடை(ய) சகடம் பூட்டி - சக்கரங்களை யுடைய (பெரிய) வண்டியிலே பூட்டி, உடையவன் உய்த்த - வண்டியை உடையவன் செலுத்திய, கார் ஏறு - கரிய காணையானது, அருள் உடை(ய) ஒருவன்-கருணையுள்ள ஒருவன், அ பிணி நீக்க - (வண்டியிற் பூட்டிய) அந்தக் கட்டை அவிழ்த்துவிட, அவிழ்ந்தது ஒத்தான் - (அதனினின்றும்) விடுபட்டது போல் ஆனான்.

அரசாட்சி, அரச பாரம் எனப்படும்; அதனை வண்டியாகவும் ஆள்வோனை வண்டியிற் பூட்டிய எருதாகவும் கூறுதல் மரபு. அரச பாரம் எளிதன்று; “மாரி பொய்ப்பினும் வாரி குன்றினும், இயற்கையல்லன செயற்கையில் தோன்றினும் காவலர்ப் பழிக்குமிக் கண்ணகன் ஞாலம்” (புறநா. 35); “மழைவளங் கரப்பின் வான் பே ரச்சம், பிழையுயி ரெய்திற் பெரும்பே ரச்சம்,.....மன்பதை காக்கும் நன்குடிப் பிறத்தல், துன்ப மல்லது தொழுதக வில்” (சீலப். 25 : 100-104) என்பன காண்க. அரச பாரத்தின் அருமை யுணர்ந்த இராமபிரான்,

தந்தையின் ஏவலை மறுத்தற்கஞ்சி அதற்கு இசைந்தான்; இப்போது கைகேயி அத்துன்பத்தினின்றும் நீக்கிவிட்டதனால் மிக மகிழ்ந்தான். இதனை உவமை முகத்தால் விளக்கினார். சகடம் அரசாட்சி; காரேறு இராமன்; உடையவன் தயரதன். அரசாட்சியை இராமபிரான் தானே விரும்பி ஏற்கவில்லை யென்பது, “யானே சொல்லக் கொள்ள விசைந்தான்” (212) என்றதனாலும் அறியலாம். 69-70-ஆம் பாடல்களும் பார்க்க. காரேறு - மயிலைக் காளை; இஃது எருதுகளுட் சிறந்த தென்பர். இராமபிரானுக்கு நிறத்தாலும் வலிமையாலும் இஃது உவமை. இருள் : உலகத்து மக்களின் தன்மை உலகத்தின் மேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. இருளுடை உலகம் : சிட்டுந்தா. 679. அருளுடை யொருவன் : யுத்த. 2522. நான்கடிகளிலும் உடைய என்பதன் ஈறு தொகுத்தல்.

- (பி - ம்.) 1. தெருளுடை மனத்தன், மனத்தின், தெருளுறு மனத்த, மனத்து; மன்னனேவனின், மன்னனேவலைத்; திறம்பலஞ்சி, திறம்பாணகி.
2. இருளுறும்; உலகங் காக்கும்; இயைந்து, இசையடி.
3. சகடம் பூட்ட பூண்ட, சகட்டிற் பூட்டி, சகட வாழ்க்கை, சகடம் பூண்ட; பாசமதகற்றிப் பின்னர்.
4. அப்பரமகன்றது, அப்பினி யவிற்த்தது, அப்பணி யவிற்த்தது, நீக்கியப்பினியவிற்த்தது.

(109)

இராமபிரான் விடைகொள்ளுதல்

295. மன்னவன் பணியன் ருகி னும்பணி மறுப்ப னோவென் பின்னவன் பெற்ற செல்வ மடியனேன் பெற்ற தன்றோ என்னிதி னுறுதி யப்பா லிப்பணி தலைமேற்கொண்டேன் மின்னொளிர் கான மின்றே போகின்றேன் விடையுங் கொண்டேன்.

(மனமகிழ்ந்த இராமபிரான் கைகேயியை நோக்கி) மன்னவன் பணி அன்று ஆகில் - அரசன் கட்டளையன்றாயினும், நும் பணி - நுமது கட்டளையை, மறுப்பனோ - (நான்) மறுப்பேனோ? என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் - என் தம்பி பரதன் பெறும் இவ்வரசுச் செல்வம், அடியனேன் பெற்றது அன்றோ - நான் பெற்றது போலேயன்றோ? என் இனி உறுதி அப்பால் - இப்போது இதற்கும் புறம்பான உறுதி வேறு எது? இ பணி - இக்கட்டளையை, தலைமேல்கொண்டேன் - தலைமேல் ஏற்றுக்கொண்டேன்; மின் ஒளிர் கானம் - மின்னல் போல வெயிலொளி வீசும் காட்டிற்கு, இன்றே போகின்றேன் - இப்பொழுதே போகின்றேன்; விடையும் கொண்டேன் - (நும்மிடம்) விடையும் பெற்றுக்கொள்கின்றேன்.

இதுவும் அடுத்த பாட்டும் குளகம். அதன் முதலில் வரும், ‘என்று கொண் டினைய கூறி’ என்பதனோடு இயைந்து, ‘புக்கான்’ என்பது கொண்டு முடிவுறும்.

‘தாய் சொற்கேட்டு அதன்படி நடப்பது பெருமையேயன்றிச் சிறுமையன்று; பரதன் அரசு பெறுவது எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியே; நான் வேறு அவன் வேறு அல்லேம். நான் காடு செல்வதனால் அங்கே முனிவரையும், ஞானியரையுங் கண்டு அவர்களோடு பழகிப் பல நன்மை எய்துதல் கூடுமாதலால் அதுவும் எனக்குப் பேருறுதியே; ஆதலால் நும் கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு இப்போதே விடை கொள்கின்றேன்’ என்றான் இராமபிரான். முன்னே கைகேயி, ‘இயம்பினன் அரசன்’ என்றதனால், ‘மன்னவன் பணி அன்றாகிலும்’ என்றான்; உம்மை தொக்கது. விரைவு பற்றி விடையுங் கொண்டேன் என இறந்தகாலத்தாற் கூறப்பட்டது. பணி தலைமேற்கொள்ளல்: யுத்த. 1218.

- (3-ம்.) 1. பணியன்றாகில் உம் பணி, மின்பணி, பணியன்றாயினும் பணி, பணியன்றேனு மின் பணி, பணியானாகில் மின் பணி; மறுப்பனே யான்.
3. என்னினி யுறுதி, என்னிதி லுறுதி; இப்பால்; தலை மேற்கொண்டு.
4. மின்னொளி கானம், மின்னெடுங் கானம்; இன்னே. (110)

கைகேயி சூழ்வினைப் படலம் முற்றும்.

4. நகர் நீங்கு படலம்

நகரின் நீங்கியதைக் கூறும் படலம் என இதன்பொருள் விரியும்.

கைகேயிபால் விடைகொண்ட இராமபிரான், தன்தாய், சுமித்திரை, வசிட்ட முனிவர் முதலிய பலரிடத்தும் தனித்தனியே செய்தி தெரிவித்து, தன் பிரிவு குறித்து வருந்தியும் தான் வனம் புகுவதைத் தடுத்தும் அவரவர் கூறியவற்றிற்கெல்லாம் அவர்க்கு ஏற்றவாறு சமாதானம் சொல்லுதலும், செய்தியறிந்து மிக வெகுண்டெழுந்த இலக்குவனது கடுஞ்சினத்தைத் தணிவித்தலும், பிராட்டிக்குச் செய்தி கூறிப் பல இன்னல்களுக்கிடமான காட்டிற்குத் தன்னுடன் வந்து துன்புறும் நகரிலேயே இருக்கவென, அவள், 'நின் பிரிவினும் சுடவல்லதன்று பெருங்காடு' என்று கூறி உடனெழ, அவளுடனும், அவ்வாறே எழுந்த இலக்குவனுடனும் சீரையுடுத்துத் தேரேறிப் புறப் படுதலும், அரண்மனையிலுள்ளாரும் நகர மக்களும் அஃறிணையுயிர் களுங்கூடக் கடுத்துயரெய்துதலும் மிக விரிவாக இப்படலத்துட் கூறப்படுகின்றன.

இராமபிரான் கோசலை இருப்பிடம் செல்லுதல்

(அறுசீர்க் கழிநெடிஷ்ட ஆசிரிய விருத்தம்)

296. என்கொண் டினைய கூறி யடிதொழு திறைஞ்சி மீட்டும்
தன்றுணைத் தாதை பாத மத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்து
பொன்றிணி போதி னானும் பூமியும் புலம்பி நையக்
குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கோசலை கோயில் புக்கான்.

என்று கொண்டு இனைய கூறி - என்று இவ்வாறுவற்றைச் சொல்லி, மீட்டும் அடிதொழுது இறைஞ்சி - மீண்டும் (கைகேயியை) அடிவணங்கிப் போற்றி, தன் துணை தாதை பாதம் - தனக்குத் தானே ஒப்பாகிய தந்தையின் திருவடிகளை, அ திசை நோக்கித் தாழ்ந்து - இருக்கும் அத்திக்கு நோக்கித் தெண்டனிட்டு, குன்றினும் உயர்ந்த தோளான்-மலையினும் சிறந்த தோள்களையுடைய இராமபிரான், பொன் திணி போதினானும் - பொற்றாமரையில் தங்கும் இலக்குமியும், பூமியும் - பூமிதேவியும், புலம்பி நைய - தனிமையுற்று வருந்த, (அங்கு நின்றும் போய்), கோசலை கோயில் புக்கான் - கௌசல்யாதேவியின் மாளிகையைச் சேர்ந்தான்.

என்றினைய என்றது முன் கவியிற் கண்டவற்றை. மரியாதைக்குரிய பெரியோரை முதலிற் பார்க்கும்போதும், மீண்டும் அவரைப் பிரியும் போதும் வணங்குதல் முறையாகலின், கைகேயியை மீட்டும்

வணங்கினான் இராமபிரான். நினைவிழந்த நிலையிலிருந்த தந்தையை நேரே பார்த்து வணங்கி விடைபெறுதல் இயலாமையின், அத்திசை நோக்கித் தாழ்ந்தான். இயல்பாகவே குன்றையொத்த தோள்கள், இப்போது அரசு பாரம் நீங்கியதென்ற மகிழ்ச்சியால் மேலும் பூரித்து உயர்ந்தன. போதினான் - இராச்சியலட்சுமி. இராமபிரானைச் சேரலாமென்று மகிழ்ந்திருந்த போதினானும் பூமகனும் அது கைகூடாமையின் புலம்புற்று நைந்தனர். புலம்பு-தனிமை. என்று கொண்டு: கொண்டு, இங்கே பொருளற்ற துணைவினை; இடு என்றதுபோல.

பெரும்பான்மையான அச்சுப் புத்தகங்களில் இப்பாடல் அடுத்த படலத்தின் முதற் பாடலாக உள்ளது. ஆயினும் சில ஏட்டுப் பிரதிகளில் கண்டபடி இஃது இங்கிருத்தல் மிக்க பொருத்தமுடைமை கருதி அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பிலும், எஸ். ராஜம் அவர்கள் பதிப்பிலும் வைத்துள்ள முறை இங்கும் மேற்கொள்ளப் பட்டது.

- (பு - ம்.) 1. அனைய கூறி, இனது கூறி; அடியினை யிறைஞ்சி, அடியினை தொழுது, இணையடியிறைஞ்சி; மீட்டுத், மீண்டு.
2. நோக்கித் தாழ்த்து.
3. போதினானும், போதனானும், பொன்றணி போதினானும்.
4. குன்றிலும்; கோயிற்புக்கான்.

(1)

இராமன் கோசலையைக் காணுதல்

297. குழைக்கின்ற கவரியின் றிக் கொற்றவெண் குடையு மின்றி இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமப்பின் னிரங்கி யேக மழைக்குன்ற மனையான் மௌலி கவித்தனன் வருமென் றென்று தழைக்கின்ற வுள்ளத் தன்னான் முன்னொரு தமிழன்சென்றான்.

மழை குன்றம் அனையான் - மேகம் படிந்த மலைபோன்ற இராமன், மௌலி கவித்தனன் வரும் - முடிசூட்டிக்கொண்டு வருவான், என்று என்று - என்றெண்ணியெண்ணி, தழைக்கின்ற உள்ளத்து - பூரிக்கின்ற மனமுடைய, அன்னான் முன் - அக்கோசலையின் எதிரில், குழைக்கின்ற கவரி இன்றி - (இரு புறமும்) வீசுகின்ற சாமரை இல்லாமல், கொற்றம் வெண்குடையும் இன்றி - வெண்கொற்றக் குடையும் இல்லாமல், இழைக்கின்ற விதி முன் செல்ல (நன்மை தீமைகளைச்) செய்கின்ற விதி முன்னே செல்லவும், தருமம் இரங்கி பின் ஏக-அறமானது வருந்திப் பின்தொடர்ந்து செல்லவும், ஒரு தமிழன் சென்றான் - தன்னத் தனியனாகச் சென்றான்.

இராமனை, முடிசூடிய அரசுக் கோலத்துடனும், அதற்குரிய சாமரம், குடை ஆகிய சிறப்புக்களோடும் காணப்போகின்றோம் என்றெண்ணி மகிழ்ச்சியுற்றிருந்த கோசலையின் எதிரில் அவன், அவை யொன்றும் இன்றி வறிதே சென்றான் என்க.

குழைத்தல் = விரித்தல்; இங்கே இரட்டுதலைக் குறித்தது. இராமபிரான், தான் கொண்ட மானிடக் கோலத்துக்கேற்ப, விதியின் செயலுக்குப்பட்டு நடத்தலின், விதி அவனை இழுத்துக்கொண்டு முன் சென்றதென்றார். மேலே 'விதியின் பிழை' என்று இலக்குவனுக்கு இராமபிரான் கூறுதலும் (426) காண்க.

இராமன் செல்லும் நெறியே அறமும் செல்வதாதலின், 'இரங்கி ஏக' என்றார். நிறமும் திண்மையும்பற்றி மழைக்குன்றம் உவமையாயிற்று. அரசர் சின்னங்களும் அவற்றைத் தாங்குவோரும் இன்மையின் ஒரு தமிழனானான்.

என்றென்று: அடுக்கு; தழைப்பின் மிதுதி குறித்தது. விதியின் செயல்: 720, பார்க்க. கோசலையைக் காண இராமபிரான் சென்ற போது இலக்குவனும் உடனிருந்தானென வான்மீகம் கூறுகின்றது.

(பி - ம்.) 2. இரங்கிச் செல்ல.

3. வருமென்றெண்ணித், வருமென்றன்பு.

(2)

கோசலை இராமனை வினாதுல்

298. புனைந்திலன் மௌலி குஞ்சி மஞ்சனப் புனித நீரால்
நனைந்தில னென்கொ லென்னு மையத் தா ணளின பாதம்
வனைந்தபொற் கழற்கால் வீரன் வணங்கலுங் குழைந்து வாழ்த்தி
நனைந்ததென் னிடையூறு ண்டோநெடுமுடி புனைதற் கென்றான்.

(கோசலை) மௌலி புனைந்திலன் - (இவன்) முடிசூட்டிக் கொண்டானல்லன்; மஞ்சனம் புனிதம் நீரால் - திருமஞ்சனத்திற்குரிய தூய நீரினால், குஞ்சி நனைந்திலன் - தலைமயிர் நனைப்ப பெற்றானல்லன்; என்கொல் என்னும் - காரணம் யாதோ என்கிற, ஐயத்தாள் - ஐயமுடையவளாய், நளினம் பாதம் - தாமரை மலர்போன்ற (தன்) பாதங்களை, வனைந்த பொன்கழல் கால் வீரன் - அணிந்த பொன்னுலாகிய வீரக் கழலையுடைய கால்களைப் பெற்ற இராமன், வணங்கலும் - வணங்கிய அளவிலே, குழைந்து வாழ்த்தி - மனம் நெகிழ்ந்து அவனை வாழ்த்தி, நனைந்தது என் - (இவ்வாறு இங்கே வருதற்கு நீ) நனைந்தது யாது? நெடு முடி புனைதற்கு - தொன்று தொட்டு வந்த முடியை நீ சூடுதற்கு, இடையூறு உண்டோ - ஏதேனும் இடையூறு நேர்ந்துளதோ? என்றான் - என்று வினவினான்.

இராமன் முடிசூடி அரசுக் கோலத்துடன் வருவானென்று எதிர் பார்த்த கோசலை, வேறு வகையாக அந்த நேரத்தில் அவனைக் கண்டவுடன், மனத்தில் துணுக்கமும் ஐயமும் கொண்டு அவனைக் காரணம் கேட்டாள். முடிசூட்டுதற்கு முன் மந்திரித்த தீர்த்தங்களால் மஞ்சன மார்ட்டுதல் மரபு; இதன் பொருட்டுக் கங்கையே முதலவாய தீர்த்தங்களை வசிட்ட முனிவன் சித்தஞ் செய்து வைத்தமை

முன்னே (262) கூறப்பட்டது. ‘முடியுமில்லை; கேசம் மஞ்சன நீரால் நனையவுமில்லை; இந்நிலையில் இவன் இங்கே வருகின்றானே; காரணம் யாதோ?’ என்று ஐயுற்றுள் கோசலை; அதனால் அவனைக் காரணங் கேட்டாள். நினைந்தது என் - சக்கரவர்த்தி உனக்கு முடிசூட்ட நினைந்தது யாதாயிற்று என்றலுமாம். குஞ்சி - ஆண்களின் தலைமயிர்.

- (பி - ம்.) 1. மஞ்சனம் புனிதநீரால், அஞ்சனப் புனிதநீரால்.
2. நனைந்திலனே கொலென்னும், நனைந்தில தென்கொ லென்னும்; நளினப்பாதம்.
3. மகிழ்ந்து வாழ்த்தி.
4. இடையூறுண்டே, நினைந்த தெனிடையூறுண்டோ, நினைந்தன னிடையூறுண்டோ. (3)

இராமன் விடை

(கவிவிருத்தம்)

299. மங்கை யம்மொழி கூறலு மானவன்
செங்கை கூப்பிநின் காதற் றிருமகன்
பங்க மில்குணத் தெம்பி பரதனே
துங்க மாமுடி சூடுகின் றுனென்றான்.

மங்கை - கோசலை, அ மொழி கூறலும் - அந்த வார்த்தையைச் சொன்னவுடன், மானவன் - (அது கேட்ட) இராமபிரான், செம் கை கூப்பி - தன் செவ்விய கைகளை அஞ்சலி செய்துகொண்டு, நின் காதல் திருமகன் - உன் அன்பிற் சிறந்த மகனும், பங்கம் இல் குணத்து - குறைவில்லாத குணங்கடையுடைய, எம்பி - என் தம்பியுமான, பரதனே - துங்கம் மா முடி சூடுகின்றான் - தூய பெரிய கிரீடத்தைத் தரிக்கின்றான், என்றான் -.

தன் செய்தியைத் தாயிடம் விரைந்து தெரிவிப்பின், அவள் மன முடைந்து பெரிதும் கலங்குவாளென்று கருதிய இராமபிரான், தானாக ஒன்றும் கூறுது, அவள் கேட்டபின் மெல்லக் கூறுகின்றான்; அவ்வாறு கூறுவதிலும், தான் வனம் போகவேண்டியதையும் சேர்த்துக் கூறாமல், அவள் கேட்டதற்கு விடையாகப் பரதன் முடி சூடுதலைமட்டும் முன்னர்த் தெரிவிக்கிறான். தனக்கு எவ்வகையிலும் தாழ்வில்லாதவன், முடிகுடும் தகுதியும் உடையவன் பரதன் என்பதனை அறிவித்தற்கு, ‘நின் காதல் திருமகன், பங்கமில் குணத்து எம்பி’ என்றான்; ‘நான் முடிகுடவில்லை’ என்ற மறைவிடை தரவில்லை.

மங்கை: பருவம் குறிக்காது, ‘பெண்’ என்பது குறித்தது. மானவன் - பெருமையுடையவன்; மனு குலத்தவன் என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. கூறலுமாதவன், மன்னவன்.
2. உன் காதற்றிருமகன், நங்காறிதற்குமகன்.
4. சூட்டுகின்றான். (4)

கோசலை கூறுதல்

300. முறைமை யன்றென்ப தொன்றுண்டு மும்மையின்
நிறைகு ணத்தவ னின்னினு நல்லனோர்
குறைவி லன்னெனக் கூறின னால்வர்க்கும்
மறுவி லன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்.

நால்வர்க்கும் - குமரர் நால்வரிடத்தும் வைக்கும், மறு இல் அன்பினில் - குற்றமற்ற அன்பில், வேற்றுமை மாற்றினாள் - வேறு பாடில்லாத கோசலை, (இராமன் கூறியது கேட்டு) முறைமை அன்று என்பது ஒன்று உண்டு - (மூத்தவனிருக்க இளையவன் முடி குடுதல் நம் குலத்து) வழி முறையன்று என்ற ஒரு குறையே இதில் உளது; (பரதன்) நின்னினும் - உன்னைக் காட்டிலும், மும்மையின் நிறை குணத்தவன் - மும்மடங்கு நிறைந்த குணங்கையுடையவன்; நல்லன் - யாவருக்கும் நல்லவன்; ஓர் குறைவு இலன் - (முடி குடுதற்கு) ஒரு குறையுமில்லாதவனே; என கூறினள் - என்று கூறினாள்.

இராமன் முடி சூடாமையிலும், பரதன் அது குடுவதிலும் கோசலை வருத்தம் கொள்ளவில்லை. தன் மகன் வேறு, சக்களத்திகள் மக்கள் வேறு என்ற மன வேறுபாடு என்றும் இல்லாதவள் அவள் என அவளது இயல்பை விளக்கினாள். பரதனுடைய சிறப்பையும் அவள் கூற்றுக்கினாள். 'அவன் முடி சூடத் தகுதியுடையவனே; மூத்தவ னிருக்க இளையவன் முடி குடுதல் இதுவரை இக்குலத்தில் நிகழாத ஒன்று என்பதே குறை' எனத் தன் கருத்தை ஒளியாது உரைத்தாள்.

மாற்றினாள் : வினையாலணையும் பெயர்.

- (பி - ம்.) 1. முறைமை யொன்றென்பது; ஒன்றுண்டதல்லது, ஒன்றுண்டு முன்னவர், உண்டது முன்னது, உண்டது வல்லது.
2. மின்னிலும்; நல்லனும், நல்லனோர்.
3. கூறினளாதலால்.
4. மறுவி லன்பன்றி, அன்பின்றித், அன்பெனும்.

(5)

301. என்று பின்னரு மன்னவ னேவிய
தன்றெ னுமை மகனே யுனக்கறன்
நன்று நும்பிக்கு நானில நீகொடுத்த
தொன்றி வாழுதி யூழி பலவென்றுள்.

என்று - என்று இவ்வாறு கூறி, பின்னரும் - மேலும், மகனே - குழந்தாய், மன்னவன் ஏவியது - அரசன் கட்டளையை, அன்று எனுமை - முறையன்று என மறுக்காமையே, உனக்கு அறன் - உனக்குத் தருமமாகும்; (ஆதலால்) நும்பிக்கு - உன் தம்பி பரதனுக்கு, நால் நிலம் - இப்பூமியை, நீ நன்று கொடுத்து - நீ உவகையோடு கொடுத்து, ஒன்றி - அவனோடு ஒன்றுபட்டு, ஊழி பல வாழுதி - பல்லாழி காலம் வாழ்வாயாக, என்றாள் - எழுவாய் வருவிக்க.

அரசன் கட்டளை மற்றொன்றும் உண்டென்பதனை அறியாத நிலையில் கோசலை இவ்வாறு கூறினாள். பரதன் முடிசூட்டுதல் அரசனனுமதியின்றி நிகழாதென்பதனை ஊகித்து, அவன் அரசாளுதலை எக்காலத்தும் நீ மறுக்காமல், அவனோடு மனமொன்றி வாழ்க என்றாள். இதனாலும் கோசலையின் நல்லியல்பு நன்கு புலனாகும். நன்று ஒன்றி வாழ்வி என்றியைத்துக் கூறலுமாம். 'நீ கொடுத்து' என்றது, மூத்த மகன் என்ற காரணத்தால் தந்தை உனக்கு அளித்ததை, அடுத்தபடி மூத்தவனுக்கு நீ விட்டுக் கொடுத்தல் முறையே என்பது குறித்தது.

- (பி - ம்.) 2. அன்றொரு மகனே யுனக் கன்புடை, அன்புற, அன்றொரு மகனே யுனக் கன்றுதான், உனக்கறம்.
3. நன்று தம்பிக்கு, நம்பிக்கு; நன்று தம்பிக்கு, நம்பிக்கு; மிலன் கொடுத்து.
4. பல வேன்பான்.

(6)

இராமபிரான் கூறுதல்

302. தாயு ரைத்தசொற் கேட்டுத் தழைக்கின்ற
தூய சிந்தையத் தோமில் குணத்தினான்
நாய கன்னெனை நன்னெறி யுய்ப்பதற்
கேய துண் டொர் பணியென் றியம்பினான்.

தாய் உரைத்த சொல் கேட்டு - தன் தாய் சொல்லிய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, தழைக்கின்ற - மகிழ்ச்சி மிகுகின்ற, தூய சிந்தை - தூய உள்ளத்தையும், அதோம் இல் குணத்தினான் - குற்றம் இல்லாத பண்புகளையும் உடைய அவ்விராமன், எனை நல் நெறி உய்ப்பதற்கு - என்னைச் சிறந்த நெறியிலே செலுத்தற் பொருட்டு, நாயகன் ஏயது ஓர் பணி உண்டு - அரசன் கட்டளையிட்டதொரு காரியம் உளது, என்று இயம்பினான் - என்று சொன்னான்.

பரதன் அரசெய்துதல் குறித்துத் தாய் யாது கூறுவனோவெனச் சிறிது ஐயமுற்ற இராமபிரான், அவளுரையால் மகிழ்ந்தான். பின்னர்த் தான் காடு செல்வதையும் அவள் துணுக்குருத வகையில் மெல்லத் தொடங்குகின்றான். தந்தை என்னது நாயகன் என்றமையின், அரச கட்டளையாகிய அது நடத்தியே தீரவேண்டியதாகுமென்றபடி.

ஏயது - ஏவியது.

- (பி - ம்.) 2. தூயசிந்தனைத்; தோமில் குணத்தினன், தோய்யில் குணத்தினன்.
3. நாயகனென்னை; உய்வதற்கு.
4. ஏயவுண்டொர் பணி; ஏயதுண்டென்பணி.

(7)

கோசலை வினாத்தொடர் இராமன் விடையும்

303. ஈண்டு ரைத்த பணியென்னை யென்றவட்
காண்டொ ரேழினொ டேழகன் கானிடை
மாண்ட மாதவத் தோருடன் வைகிப்பின்
மீண்டு நீவர வேண்டுமென் றுனென்றான்.

(இராமன் கூறியது கேட்டு) ஈண்டு உரைத்த பணி என்னை - இப்பொழுது அரசன் சொன்ன காரியம் என்ன, என்றவட்கு - என்று வினவிய தாய்க்கு, (இராமபிரான்) ஓர் ஏழினோடு ஏழ் ஆண்டு - பதினான்கு வருடங்கள், அகன் கான் இடை - பரந்த காட்டிலே, மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட, மாதவத்தோருடன் = பெருந்தவசியருடன், நீ வைகி - நீ தங்கியிருந்து, பின் மீண்டு வர வேண்டும் என்றான் - அதன் பின் இங்கே திரும்பி வர வேண்டும் என்று (அரசன்) சொன்னான், என்றான் -.

நன்னெறி உய்ப்பதற்கு ஏயதுண்டு ஓர் பணி என்று தனக்கு வரும் நன்மை அது என்று கூறியதற்கு ஏற்ப வனவாசத்தை, 'மாண்ட மாதவத்தோருடன் வைகுத்'லாகக் கூறினான்.

பரதன் முடி சூடுதலையும், தான் காடு செல்லுதலையும் கோசலை கேளாமலே இராமபிரான் கூறியதாக வான்மீகம் கூறுகின்றது - மாண்ட மாதவத் தோருடன் வைகி: "மாமுனி வர்க்குற வாகி வனத்திடை யேவாழும், கோ" (1024).

- (பி - ம்.) 1. பணியென்கொல் என்றலும்.
2. யாண்டொர் ஏழினோரேழ், ஏழுடனேழ்; அருங்கானிடை, இருங்கானிடை.
3. மாண்ட மாதவத்தோருடன், மாண்டவத்தோ ருறைவிடம்; வைகியே, வைகின்.
4. வரல் வேண்டும். (8)

கோசலையின் துயரம்

304. ஆங்கவ் வாசக மென்னு மனல்குழை
தூங்கு தன் செவியிற்றொட ராமுனம்
ஏங்கி னுளினைத் தாடிகைத் தான்மனம்
வீங்கி னுள்விம்மி னுள்விழுந் தாளரோ.

ஆங்கு - அப்பொழுது, அ வாசகம் என்னும் அனல் - அந்த வார்த்தையென்கிற நெருப்பு, குழை தூங்கு தன் செவியில் தொடரா முன்னம் - (பொன்னாலாகிய) குண்டலம் தொங்கும் தன் காதுகளில் படுவதற்கு முன்னமே (பட்டவளவிலே), ஏங்கினான் - மிக வருந்தினான்; இளைத்தான் - உடல் மெலிந்தான்; மனம் திகைத்தான் - மனம் மயங்கினான்; விம்மினான் - விம்மி அழலானான்; வீங்கினான் - (அழுகையால் முகம்) வீங்கப் பெற்றான்; விழுந்தான் - (சோகமுற்றுத் தரையில்) விழுந்தான். அரோ : அசை.

எழுவாய் வருவிக்க. இதுமுதல் ஆறு பாடல்கள், கோசலை கடுத்துயர் எய்திக் கூறியனவும் செய்தனவும் கூறும்.

தொடரா முன்னம் என்றது விரைவு குறித்தது. தொடர்ந்த உடன் என்றபடி. வாசகம் அவள் மனத்தைச் சுடுதலால் அதனைத்

தீயாக உருவகித்து, காரணத்தின் முன்னே காரியம் நிகழ்வதாகக் கூறியது. 'அரோ' என்னும் அசைச் சொல், துன்ப மிகுதியை உணர்த்தத் துணையாய் நின்றது, /

- (பி - ம்.) 1. ஆங்கவாசக மென்னு மனற்குழை;
2. தொடராமுன்னம்.
3. ஏங்கினுளிரைத்தாள், நிகைத்தாள், மெலித்தாள், அயர்ந்தாள் மனம், இளைத்தாள் மாம்.
4. வீங்கினுள், வீழுத்தாள் வீம்மினுரோ, மெலித்தாள் வீழுத் தாளரோ. (9)

305. வஞ்ச மோமக னேயுனை மாநிலம்
தஞ்ச மாகநீ தாங்கென்ற வாசகம்
நஞ்ச மோவினி நானுயிர் வாழ்வெனே
அஞ்ச மஞ்சமென் னருயி ரஞ்சமால்.

மகனே - குழந்தாய், உனை - உன்னை, மாநிலம் - இப்பெரிய பூமியை, தஞ்சம் ஆக - பற்றுக் கோடாக (இருந்து), நீ தாங்கு - நீ பாதுகாப்பாயாக, என்ற வாசகம் - என்று முன்னே அரசன் சொன்ன வார்த்தை, வஞ்சமோ - வஞ்சனை யானதோ? நஞ்சமோ - அன்றி என்னைக் கொல்ல வந்த நஞ்சோ? இனி நான் உயிர் வாழ்வெனே - இனி நான் உயிரோடிருப்பேனோ? என் அரு உயிர் - எனது அரிய உயிர், அஞ்சம் அஞ்சம் - மிகவும் நடுங்குகின்றது (என்றான்). ஆல் : அசை.

'முன்னே உனக்கு நாடாளத் தருவது போலத் தந்து, இப்போது அதனைப் பறித்ததோடமையாது, உன்னைக் காட்டிற்கும் துரத்துவத னால், முன்னே சொன்னது உள்ளொன்று வைத்துச் சொன்ன கள்ள மான வார்த்தை போலும்! இனி நான் உயிர் தரியேன்' என்கின்றான் தாய்.

அஞ்சம் என்ற அடுக்கு மிகுதிப் பொருளது. தஞ்சம் - அடைக் கலமுமாம்; "தஞ்சமிவ் லுகநீ தாங்குவாய்" (954.)

- (பி - ம்.) 1. உன்னை, மனை, மின்னை.
3. நஞ்சமேயினி; வாழ்வெனே.
4. எஞ்சமெஞ்சம், ஆருயிரெஞ்சமால், ஆருயிரென்னுமால். (10)

306. கையைக் கையி னெரிக்குந்தன் காதலன்
வைகு மாலிலை யன்ன வயிற்றினைப்
பெய்வ னைத்தளி ராற்பிசை யும்புகை
வெய்து யிர்க்கும் விழுந்து புழுங்குமால்.

(கோசலை) கையை கையின் நெறிக்கும் - தன் ஒரு கையை மற்றொரு கையால் நெறிப்பாள்; தன் காதலன் வைகும் - தனதன்புக் அயோத—17

குரிய புதல்வன் (இராமன்) தங்கிய, ஆல் இலை அன்ன வயிற்றினை - ஆலிலை போன்ற (தன்) வயிற்றை, வளை பெய் தளிரால் பிசையும் - வளைகள் பூண்ட தளிர் போன்ற கையால் பிசைவாள்; புகை வெய்து உயிர்க்கும் - தீப்புகை போல வெப்பமாகப் பெருமூச்செறிவாள்; விழுந்து - கீழே விழுந்து, புழுங்கும் - மனம் புழுங்குவாள். ஆல் : அசை.

துன்பம் மிக்க காலத்துக் கையை நெரித்தல் மகளிர் இயல்பு. காதலன் - புதல்வன். பெண்களின் வயிற்றுக்கு ஆலிலையை உவமை கூறுதல் மரபு. இராமன் காடேகும் செய்தி தன் வயிற்றைக் கலக்கு தலால் ஆறுதலாக வயிற்றைக் கையாற் பிசைந்தாள். செய்யுமென் முற்றுக்கள் உயர்திணைப் பெண்பாலில் வந்தன. தளிர் - தளிர் போன்ற கைகள். ஆகுபெயர்.

- (பி - ம்.) 1. கைகள் கைகள் நெரிக்குந்தன், கைகள் கைநெரிக்குந்தன்; கான் முளை, காவலன்.
3. பிசையும் பகை.
4. வெய்துயிர்த்து விழுங்கும். அழுங்கும்; புலம்புமால். (11)

307. நன்று மன்னன் கருணை யெனநதும்
நின்ற மைந்தனை நோக்கி நெடுஞ்சுரத்
தென்று போவ தெனவெழு மின்னுயிர்
பொன்றும் போதுற்ற துற்றனள் போலுமே.

மன்னன் கருணை நன்று என நதும் - அரசன் கருணை மிக நன்றாயிருக்கின்றதென்று சொல்லிச் சிரிப்பாள்; நின்ற மைந்தனை நோக்கி - தன்னெதிரில் நின்ற இராமனைப் பார்த்து, நெடு சுரத்து - பெருங்காட்டிற்கு, என்று போவது என - என்றைக்கு நீ போகின்றாய் என்று சொல்லிக்கொண்டு, எழும் - எழுவாள்; இன் உயிர் பொன்றும் போது உற்றது - இனிய உயிர் நீங்குங்காலத்து அடையும் அவத்தையை, உற்றனள் போலும் - அடைந்தவள் போல் ஆனால். ஏ : ஈற்றசை.

நன்று : குறிப்புச் சொல். நகுதல், எள்ளற்குறிப்பு. முன்னே அவள் விழுந்தா ளென்றமையின், இப்போது எழும் என்றார். எழுதல், தானும் உடன் செல்லும் நோக்கங் கொண்டது. இராமன் வனவாழ்க்கை எளிதும், பயனுடையதுமாம் எனக் கூறினாலும் தாயன்பு அதன் கொடுமையையே கருதுவதாகலின் 'நெடுஞ்சுரத்து' என்றான்; சுரம் - பாலைவனம்.

- (பி - ம்.) 1. என்ன நதும்.
3. போவதெனவெழு மாருயிர், எனவெழு மன்னுயிர், எனவிழுமின்னுயிர், என்னு மழு மின்னுயிர்.
4. பொன்றும் போதற்றது, பொன்று போதற்றது, உற்றது, உற்றன; பெற்றியில், போலுமா. (12)

308. அன்பிழைத்த மனத்தர சற்குநீ
என்பிழைத்தனை யென்றுநின் நேங்குமால்
முன்பிழைத்த வறுமையின் முற்றினோர்
பொன்பிழைக்கப் பொதிந்தனர் போலவே.

அன்பு இழைத்த மனத்து - உன்பால் அன்பைப் பதித்த மனமுடைய, அரசற்கு - நம் அரசனுக்கு, நீ என் பிழைத்தனை - நீ என்ன தவறு செய்தாய்? என்று - என்று சொல்லி, நின்று - திகைத்து நின்று, முன்பிழைத்த வறுமையில் - முன்பு பாவம் செய்ததனால் ஆன வறுமையில், முற்றினோர் - முதிர்ந்திருந்தவர்கள், பொன் - (இடையில் தமக்குக் கிடைத்த) பொன்னை, பிழைக்க - கைநழுவுமாறு, பொதிந்தனர் போல - (துணியில்) முடிந்துவைத்து இழந்தவரைப்போல, ஏங்கும் - ஏங்குவாள். ஆல், ஏ: அசைகள்.

‘எல்லாரினும் பார்க்க நிற்பால் பேரன்பு கொண்டு நியே உயிரெனக் கருதிய நம் அரசன், அதற்கு முற்றும் மாருக உன்னைக் காட்டிற்கு அனுப்பும் வகையில் நீ ஏதேனும் தவறு செய்து விட்டாயோ?’ என்கின்றான்: இராமன் தவறேதும் செய்யான் என்ற உறுதியுடையவளாயினும், அவனைப் பிரிய நேர்கின்றதே என்ற தாயன்பு மீதார்தலால் அவ்வாறு ஐயமுற்றவள் போல வினவினாள். நெடுங்காலம் மகப்பேறு இன்றி வருந்தி, வேள்விப் பயனாக அரிதிற் பெற்ற இராமனை இப்போது பிரிய நேர்ந்தமைக்கு, நெடுங்காலமாக வறுமையின் உச்சநிலையில் இருந்தவர்களுக்கு, ஏதோ நல்வினை காரணமாக இடையே பொன் கிடைக்க, அதனை நன்கு பாதுகாக்க வகையறியாது கை நழுவவிட்டு, மீண்டும் அவர் பெருந்துயருறும் நிலையை உவமையாக்கினார். பிழைத்த வறுமை - பிழைத்ததனாலான வறுமை; காரணகாரியப் பொருள். இப்போது ஒருவர் வறுமையுறுதற்குக் காரணம் முன்னே அவர்கள் செய்த நல்வினையின்மையே; சீவக. 2929. பொன் பிழைக்கப் பொதிதல்: “பொன்னைப் பெற்றுத் தப்ப முடிந்தேன் பொறியற்றேன்” (உத்தர: 14: 9). இழைத்தல் - அன்பைப் பதித்தல்; “மணியிழைத்த செய்குன்றின்” (நைடத. நகர. 6) என்பதும், ‘கல்விழைத்த நகை’ என்ற உலக வழக்கும் காண்க.

- (பி - ம.) 1. அரசர்க்கு,
2. நின்றேங்குவாள்.
3. முற்றினார்.
4. பொதிந்தனர் போலுமே, பொதிந்தன போலுமே, போலவே, பொருத்தினர் போலவே, புலம்பினர் போலவே. (13)

309. அறமெனக்கிலை யோவெனு மானிறைந்
திறவ டுத்ததென் றெய்வதங் காளொனும்
பிறவு ரைபபதென் கன்று பிரிந்துழிக்
கறவை யொப்பக் கரைந்து கலங்கினுள்.

அறம் எனக்கு இல்லையோ எனும் - (நான் செய்துள்ள) தருமம் எனக்குத் துணையாவதில்லையோ என்பாள்; தெய்வதங்காள் - தெய்வங்களே, ஆவி னைந்து இற - என் உயிர் தேய்ந்து அழியும்படி, எடுத்தது என் - அதற்குக் காரணமாக நேர்ந்த தீவினை யாது? எனும் - என்பாள்; (இங்ஙனமாக) கன்று பிரிந்த உழி - தனது இளங்கன்று பிரிந்த இடத்து, கறவை ஒப்ப - தாய்ப் பசு கலங்குவது போல, கரைந்து - மனமுருகி, கலங்கினாள் - பிற உரைப்பது என் - வேறு பல சொல்வதில் பயன் என்ன? (ஒன்றும் இல்லை.)

‘இம்மையில் நான் எத்தனையோ அறங்கள் செய்துள்ளேனே யன்றித் தீவினை செய்யவில்லை; அங்ஙனமாகவும் இத்தகைய தீமை நேர்ந்ததற்கு முன் செய்த தீவினை யாதேனுமுள்ளதோ? தெய்வங்களே, நீங்கள் சொல்லுங்கள்’ என்கின்றாள். தெய்வங்கள் எதற்கும் சான்றென்பராகலின் இவ்வாறு தெய்வங்களை விளித்துக் கூறுகின்றாள். அன்பிற் சிறந்தது கறவைப் பசுவுக்கு அதன் இளங்கன்றின்பாலுள்ள அன்பென்பது முன்னமே கூறப்பெற்றது; 279-பார்க்க; அதனை இங்கே உவமை கூறினாள். “கன்றுபிரி காராவின் துயருடைய கொடி” (1062) எனக் கோசலையை மேலே கூறுதலும் காண்க. ‘பிரிவுழி’ என்னாது ‘பிரிந்துழி’ என இறந்தகாலத்தார் கூறியது தெளிவு பற்றியது.

“ஆங்கவ் வாசகம்” (304) என்பதுமுதல் இதுகாறும் கோசலையின் துயரநிலை கூறப்பெற்றது.

- (பி - ம.) 1. இல்லையோ வென்னும், இல்லையோவென; ஆவிநொந்து, ஆவிகோம், ஆய்வினைத்.
2. இறவடுத்தன, இறவடுக்குமென், இறவிடுக்குமென், இறவதொத்ததென், இறவடுத்தலின், திறமடுத்ததென், இறவடுக்குமென், திறமடுத்தலித்; தெய்வங்களாலேனும், தெய்வதைகளானும், தெய்வதைதானேனும், தெய்வத்தை கோக்குமால், தேவதைகளானும்.
3. பிறவிசைப்பதென்; கன்று பிரிந்துழிஇக், கன்றை நினைந்தெழுங், நினைத்தழும்.
4. ஒப்பத் தளர்ந்து; புலம்பினாள்.

(14)

கோசலையை இராமன் தேற்றுதல்

310. இத்தி றத்தி னிடருறு வாடனைக்
கைத்த லத்தி னேடுத்தருங் கற்பினோய்
பொய்த்தி றத்தின னாக்குதி யோபுகல்
மெய்த்தி றத்துநம் வேந்தனை நீயெனா.

இ திறத்தின் - இவ்வாறாக, இடர் உறுவாள் தன்னை - துயரம் மிகுகின்ற தாயை, (இராமபிரான்), கை தலத்தின் எடுத்து - தன் கைகளாலே தாங்கி யெடுத்து, அரு கற்பினோய் - அரிய கற்பிற் சிறந்த

தாயே, மெய் திறத்து நம் வேந்தனை-மெய்ம்மையிற் சிறந்த நம் அரசனை, நீ—, பொய் திறத்தினன் ஆக்குதியோ-பொய்யின் பார்பட்டவன் ஆக்குவாயோ? புகல் - சொல்வாயாக, என - என்று.

இதுவும் அடுத்த பாட்டும் குளகம். இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் இராமபிரான் கோசலைக்குப் பல நியாயங்களை எடுத்துச் சொல்லித் தேற்றுதல் கூறப்படும்.

இடருறுவாஸ்தனைக் கைத்தலத்தினெடுத்து என்றதனால், எழுந்தவன் மீண்டும் தரையில் விழுந்திருந்தாளாதல் வேண்டும். அவ்வாறு இருந்தவளை ஆதரவோடு தாங்கியெடுத்து, இனியனவும் தக்கனவுமான சொற்களால் தேற்றுவானான். தான் வனம் புகுதலை அவள் தடை செய்யக் கூடுமெனக் கருதி, 'காணிடைப் போதல் வேண்டுமென்ற கட்டளையை மீறி நான் இங்கிருப்பின், அரசன் வாக்குப் பொய்த்தவனாவான்; ஆதலால் அது செய்தல் தகாது' என்று முதற்கண் தான் வனம் போதலை உறுதியாக்கிக்கொள்கின்றான். 'கற்பிற் சிறந்த நீ தந்தையை மெய் திறம்பும் குற்றத்துக்குள்ளாக்குதல் தகாது' என்று அவளை வற்புறுத்துவானாகி, 'அருங் கற்பினோய்' என விளித்து, 'நம் வேந்தனைப் பொய்த்திறத்தினன் ஆக்குதியோ? புகல்' என்றான்.

மெய்த்திறத்து வேந்தன் : 209, குறிப்புப் பார்க்க.

- (பி- ம.) 1. இத்திறத்தில், இத்திறத்தினில், இத்தலத்தில்; ஏ லுறுவாடனை.
2. கைத்திறத்தின்; அருங்கற்பினாய்.
3. பொய்த்திறத்தனன்; புகழ்.
4. மெய்த்திறத்தினம்; நீ யென்றான்.

(15)

311. பொற்பு றுத்தன மெய்ம்மை பொதிந்தன
சொற்பு றுத்தற் குரியன சொல்லினான்
கற்பு றுத்திய கற்புடையாடனை
வற்பு றுத்தி மனங்கொளத் தேற்றுவான்.

கற்பு உறுத்திய - இரு முதுகுரவர் முதலியோர் கற்பித்த, கற்பு உடையாள் தன்னை - அருங் கற்புடைய கோசலையை, வற்புறுத்தி - உறுதிப்படுத்தி, தேற்றுவான் - தெளிவிக்கும்பொருட்டு, பொற்பு உறுத்தன - அழகு மிக்கனவும், மெய்ம்மை பொதிந்தன - உண்மை நிறைந்தனவும், சொற்பு உறுத்தற்கு உரியன - சொல்லித் தன் கருத்தை) வலியுறுத்தற்கு உரியனவும் ஆனவற்றை, மனம் கொள சொல்லினான் - அவள் மனத்தில் ஏற்குமாறு சொன்னான்.

“விரைந்து தொழில்கேட்கும் ஞாலம் நிரந்தினிது, சொல்லுதல் வல்லார்ப் பெறின்” (குறன். 648) என்றபடி, சொல்ல வல்லனாகிய இராமபிரான், கோசலை தன் கருத்துக்கு இனையும்வண்ணம் பேசுகின்றான். அவ்வாறு அவன் சொல்லியவை மேல் இரண்டு பாடல்களால் கூறப்படும். முன் பாட்டில் 'என'வென நின்ற எச்சம், இங்கே சொல்லி

னான் என்பதனோடு முடியும். ‘கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இன் றெனவும், அவனை இன்னவாறே வழிபடுகெனவும் இரு முதுகுரவர் கற்பித்தாலானும், அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேர்த்தும் ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும் ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்த லானும் கற்பாயிற்று’ (தொல். கற்பியல், 1, நச். உரை) என்பராதலின் கற்பு உறுத்திய என்பதற்குக் கற்பித்தலைச் செலுத்திய என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

(பி - ம்.) 1. பொற்புறத்தை, பொற்புறத்தன், பொய்ப் புறத்தின; மென்மை; பொதிந்தென, புரிந்தன, புரிந்தென. 2. சொற் பொறுத்தற்கு, சொற்புறத்திற்கு, சொற்புரத்தற்கு, சொற்பொருத்தற்கு; அரியன, இனையன. 3. கற்பனை யாடனை. 4. வைப்புறுத்தி, அற்புறுத்தி; மனக்கொளத், அகங்கொளத் தேற்றினான். (16)

312. சிறந்த தம்பி திருவுற வெந்தையை
மறந்தும் பொய்யில னாக்கி வனத்திடை
உறைந்து பேரு முறுதிபெற் றேனிதிற்
பிறந்தி யான் பெறும் பேறென்ப தியாவதோ.

சிறந்த தம்பி திரு உற - எவ்வகையிலும் சிறந்தவனான என் தம்பி பரதன் அரசுச் செல்வத்தை அடைய, எந்தையை - என் தந்தையை, மறந்தும் பொய்யிலன் ஆக்கி-தவறியும் பொய்யில்லாதவனாகச் செய்து, யான் வனத்து இடை உறைந்து பேரும் உறுதி பெற்றேன் - நான், காட்டிற்குப் போயிருந்து (குறித்த காலங் கடந்தபின்) திரும்பும் உறுதியையும் பூண்டேன்; பிறந்து - (நான் இக்குடியில்) பிறந்து, பெறும் பேறு என்பது - அடையத் தக்க சிறந்த பாக்கிய மென்பது, இதின் யாவது - இதனினும் (மேலானது) யாதுளது? ஓ: அசை.

பரதன் சிறந்தவனென்பதைக் கோசலையே முன்பு(300) கூறியுள்ள மையின், ‘சிறந்த தம்பி’ என்றான். வனத்திடை உறைதலால் வரும் நன்மையும் முன்பு கூறப்பெற்றது; எனவே, இதனினுஞ் சிறந்த பேறு எனக்கு வாய்ப்பதரிது என்றான். “பிறந்தி யான் பெறும் பேறென்ப தியாவதோ” என இவ்வடியே பின்னும் (ஆரணிய. 136) வருதல் காண்க.

(பி - ம்.) 1. சிறந்த வெம்பி, நம்பி.
2. மறந்து; பொய்யிலனாக, பொய்யிலனாக.
3. உறைந்துதிரும்; பெற்றேனிதற், பெற்றேனிசிப்.
4. பிறந்து யான், பிறந்து நான், பிறந்துகான், இறந்து நான்; யாவதோ. (17)

313. விண்ணும் மண்ணுமிவ் வேலையு மற்றும்வே
றெண்ணும் பூத மெலாமழிந் தேகினும்
அண்ண லேவன் மறுக்க வடியனேற்
கொண்ணு மோவிதற் குள்ளழி யேலென்றான்.

விண்ணும் - ஆகாயமும், (இ) மண்ணும் - இந்தப் பூமியும், இவேலையும் - இந்தக் கடலும் (நீரும்), மற்றும் - இன்னும்; வேறு எண்ணும் - வேறாக எண்ணப்படுகின்ற, புதம் எல்லாம் - தீயும் காற்றும் உளப்பட ஐம்பெரும் பூதங்களும், அழிந்து ஏகினும் - அழிந்து போனாலும், அடியனேற்கு - அடியவனான எனக்கு, அண்ணல் ஏவல் மறுக்க ஒண்ணுமோ - சக்கரவர்த்தியின் பணியை மறுக்கத் தகுமோ? (தகாது); இதற்கு உள் அழியேல் - இதற்கு (நீ) மனங் கலங்காதே; என்றான் - என்று கூறினான்.

இவ்விரண்டு பாட்டிலும், இராமபிரான் தன் உறுதியும் அதற்குரிய நியாயங்களும் கூறி, 'நான் காடு செல்லுதற்கு நீ வருந்துதலாற் பயனில்லை; தேறியிருத்தல் வேண்டும்' எனத் தாயைத் தேற்றினமை கூறப்பெற்றது. ஐம்பூதங்களும் அழிந்தேகலாவது, அவை ஒன்றின் ஒன்று ஒடுங்கிச் சூனியமாதல்; அது பிரளய காலத்தில் நிகழ்வது. அத்தகைய நிலை வருவதாயினும் அண்ணலேவலை மறுத்தல் எனக் கொண்ணாது என்றது, உறுதி குறித்ததாகும். ஏகினும் என்ற உம்மை எதிர்மறை. இதற்கு - காடு செல்லும் இதற்கு, வேலை, நீரைக் குறிக்கும்.

- (பி - ம்.) 1. அவ்வேலையும், வெவ்வேலையும்.
2. எண்ணுபூதமெலாம்; இழிந்தேகினும், இழிந்தேகலும், அழிந்தேகினும், இறந்தேகினும்.
3. அண்ணலானை மறுக்க, அண்ணலேவன் மறுக.
4. ஒண்ணுமோவதற்கு, ஒன்றுமேயிதற்கு.

(18)

கோசலை கூறுதல்

314. ஆகிலைய வரசன்ற னானையால்
ஏக லென்ப தியானு முரைக்கிலேன்
சாக லாவுயிர் தாங்கவல் லேனையும்
போகி லுன்னொடுங் கொண்டனை போகென்றான்.

(இராமன் கூறியது கேட்ட கோசலை), ஆகில் - உன் உறுதி இது வாகில், ஐய - ஐயனே, அரசன்தன் ஆணையால் - அரசன் கட்டளையினால், ஏகல் என்பது - நீ (வனம்) போகாதே என்பதை, யானும் உரைக்கிலேன் - நானும் சொல்லவில்லை; போகில் - நீ போனால், சாக அல்லா உயிர் - (நீ பிரிவாய் என்பதைக் கேட்டவளவிலே) சாகாத இந்த உயிரை, தாங்க வல்லேனையும் - (நீ பிரிந்த பிறகும்) தாங்குவதற்கு வன்மையில்லாளாகிய என்னையும், உன்னொடும் கொண்டனை போக - உன்னோடு அழைத்துக்கொண்டு போவாயாக; என்றான்—.

'இராமா, நீ காடு செல்வாய் என்பதைக் கேட்ட மாத் திரத்திலே என்னுயிர் போயிருத்தல் வேண்டும்; அது போகவில்லை: ஆனால், நீ என்னைப் பிரிந்து சென்றபின் அவ்வுயிரைத் தரங்கியிருத்தல் என்னுள்

ஆவதன்று: ஆதலால் என்னையும் உன்னுடன் அழைத்துச் செல்வாயாக' எனத் துயர மிகுதியாற் கூறுகின்றார் கோசலை. அரசன் பணியை மறுத்தல், அவனுரை பொய்த்தல் என்ற இரு குற்றமும் நிகழாவண்ணம் நான் காடுபோய்த் தீரவேண்டும் எனப் பன்முறை இராமபிரான் வற்புறுத்திக் கூறியதனால், 'அரசனது கட்டளையின்படி உன்னைப் போகாதே யென்று நான் மறுக்கவில்லை' என்றார்.

தந்தை சொற்படி வனம் போகின்றேன் என்ற இராமனை, 'உன் தாயாகிய நான் அது செய்ய வேண்டாமென்கின்றேன். என்னுரையை மட்டும் நீ மீறிச் செல்லலாமா?' எனக் கோசலை கேட்டதாக வான்மீகி கூறியுள்ளார். சாகலாவுயிர் : "போகாவுயிர்" (443).

ஏகல்: எதிர்மறை வியங்கோள். கொண்டனை: முற்றெச்சம். போகென்றார் : தொகுத்தல்.

- (பி - ம்.) 1. ஆகினைய, ஆகிலையவரசனது, ஆகிலவ்வரசன்றனது.
2. ஏகல் நீயென, நீயென்ற, நீயென்றது, ஏகல் நீயெனத், நானும்; உரைக்கலன், உரைக்கலேன், உரைக்கிலேன், இசைக்கிலேன், இயம்பலன்.
3. சாகிலா; தாங்கவலேனையும்.
4. போகில் மின்னொடும், உன்னொடு, உன்னுடன், போகிலென்னையும்; போவென்றார்; போதென்றார், கொண்டுன் போகென்றார், கொண்டெனைப் போகென்றார். (19)

இராமபிரான் மீண்டும் கூறுதல்

315. என்னை நீங்கி யிடர்க்கடல் வைகுறும்
மன்னர் மன்னனை வற்புறுத் தாதுடன்
துன்னு கானந் தொடரத் துணிவதே
அன்னை நீயறம் பார்க்கிலை யாமென்றான்.

(இராமபிரான் கோசலையை நோக்கி) அன்னை - தாயே, என்னை நீங்கி - என்னைப் பிரிந்து, இடர் கடல் வைகு உறும் - துன்பக் கடலில் மூழ்கப்போகும், மன்னர் மன்னனை - சக்கரவர்த்தியை, வற்புறுத்தாது - (இங்கிருந்து) தேற்றாமல், துன்னு கானம் - அடர்ந்த காட்டிற்கு, உடன் - என்னோடு, நீ தொடர துணிவதே - நீயும் வரத் துணிவதா? (அது முறையாகுமா?) அறம் பார்க்கிலை ஆம் - (நீ) தருமத்தைப் பார்க்கின்றயல்லை யென்பதாகும்; என்றான்—

'தாயே, என்னைப் பிரிதலால் சக்கரவர்த்தி மிக்க துயரமுறுவார் என்பது உனக்குத் தெரியும்; அப்போது நீ அவருடன் இருந்து அவருக்குத் தேறுதல் கூறி உபசரிப்பது உன் கடமையன்றோ? அதனைப் பாராமல் என்னுடன் காட்டுக்கு வருவது முறையாகுமோ?' என்கின்றான். இதுமுதல் ஏழு பாடல்கள் இராமபிரான் கூறுவன.

துன்பமிகுதி தோன்றக் கடலாக உருவகித்தார்; கடலென்றமைக் கேற்ப மூழ்குதல் என உரைக்கப்பெற்றது. துணிவதே: ஏகாரம், எதிர்மறை.

- (பி - ம்.) 1. என்னை நீக்கி, என்னினிங்கி; இடர்க்கடல் வையும், வையுமா, வையுமீம், வையுமம்.
3. படரத்; துணிவதோ, துணிவதென்.
4. அன்னையே, அன்னைநீர், என்னை நீ; பார்க்கிலையாமென, பார்க்கிலையாலென்றான், பார்க்கிலிராமென, பார்க்கிலிரா லென்றான், பார்க்கிலிராமென்றான். (20)

316. வரிவி லெம்பியிம் மண்ணர சாயவற்
குரிமை மாநில முற்றபின் கொற்றவன்
திருவி னீங்கித் தவஞ்செயு நாளுடன்
அருமை நோன்புக ளாற்றுதி யாமன்றே.

வரி வில் எம்பி - கட்டமைந்த வில்லேந்திய என் தம்பி பரதன், இ மண் அரசு ஆய் - இந்நாட்டுக்கு அரசனாகி, அவற்கு மாநிலம் உரிமை உற்றபின் - அவனுக்கு இப்பெரு நாடு உரிமையானபின், கொற்றவன் - சக்கரவர்த்தி, திருவின் நீங்கி - அரசச் செல்வத்தினின்று நீங்கி, தவம் செய்யும் நாள் - (வனத்திலே போய்த்) தவம் செய்யும் காலத்தில், உடன் - அவரோடு, அருமை நோன்புகள் ஆற்றுதி - அருமையான விரதங்களைச் செய்வாயாக; ஆம் அன்றே - இது முறையாகுமன்றோ?

‘நீ என்னுடன் காட்டிற்கு வருதல் தருமமன்று’ எனத் தாய்க்குக் கூறிய இராமபிரான், ‘முறைப்படி நீ வனம் போகவேண்டிய தருணம் அண்மையில் வாய்க்கும்; அதாவது, பரதன் இந்நாட்டரசனாகி நிலை பெற்றபின், தந்தையார் வானப்பிரத்தராகி வனம் புகுவார்; அப்போது நீயும் அவருடன் இருந்து உற்றன செய்தற்குரியை யாவாய்’ என்றான். இவ்வாறு தவம் மேற்கொள்ளல் அரசர் மரபு. தசரதனும் இந்நோக்குடையவனென்பது, “தொய்யன் மாநிலச் சுமையுறுஞ் சிறை துறந் தினியான், உய்ய லாவதோர் நெறிபுக வுதவிடல் வேண்டும்” (62) என முற்கூறியவதனால் அறியப்படும். பரதன் முடிசூடி அரசெய்தினும் அவனது உரிமையை நாட்டு மக்கள் உணர்ந்து மனங்கொள நாட்கள் பலவாகுமாதலின், ‘அவற்கு மாநில முரிமையுற்றபின்’ எனப்பட்டது.

- (பி - ம்.) 1. எம்பியும், எம்பியம், எம்பியர்; மண்ணரசாள்வதற்கு, ஆள்வதற்கு, ஆயவர்க்கு, மன்னரசாள்வதற்கு.
2. உரிமையா நிலம், உரிமையா நிலம், உரிமையாய் நிலம், உரிய மாநிலம்; உற்றவன்.
3. திருவினீங்கித், திருவி நீங்கித்; தவஞ் செய நாளுடன், திருத்தவஞ் செய்ய நாள், திருவினீங்கிச் செழுக்கவஞ் செய்யுநாள்.
4. ஆற்றுதி யாமென்றான், ஆற்றுதி யாலென்றான், ஆற்றதியாமென்றே, ஆற்றதி ராமென்றான். (21)

317. சித்த நீதிகைக் கின்றதென் தேவரும்
ஒத்த மாதவஞ் செய்துயர்ந் தாரன்றே
எத்த னைக்குள வாண்டிக ளீண்டவை
பத்து நாலும் பகலல வோவென்றான்.

நீ சித்தம் திகைக்கின்றது என் - நீ மனம் திகைப்புறுதல் ஏன்? தேவரும் - தேவர்களுங்கூட, ஒத்த மாதவம் செய்து - தமக்கேற்ற பெருந் தவத்தைச் செய்து, உயர்ந்தார் அன்றே - தம் நிலையில் உயர்ந்துள்ளாரன்றோ? ஈண்டு - இங்கே, ஆண்டுகள் எத்தனைக்கு உள - (நான் வனத்தில் தங்கவேண்டிய) ஆண்டுகள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவை பத்தும் நாலும் - அவ்வருடங்கள் பதினான்கும், பகல் அலவோ - பதினான்கு நாட்கள் போலல்லவோ (ஆகும்), என்றான் -

‘இந்திரன் முதலிய பெருந் தேவர்களும், அப்பதவி எய்துதற்கு மிக நெடுங்காலம் தவம் செய்தன்றோ அதனை எய்துகின்றனர்? இதனால், தவத்தால் உயர்வெய்தல் தெளிவு; எனவே, நானும் உயர்வெய்துவேன். நான் வனத்தில் இருக்கவேண்டிய காலமோ மிகக் குறுகியது; அப் பதினான்கு வருடங்களும் பதினான்கு நாட்கள் போலக் கழியும்; நீ கவலையுருதே’ எனத் தேற்றினன். முன்னே பல எடுத்துச் சொல்லியும் தாயின் மனக் கலக்கம் மாருமையின், ‘சித்தம் நீ திகைக்கின்றதென்’ என்றான். கால நீட்சி தோற்றுவாறு, ‘பத்தும் நாலும்’ என்றும், ‘அவை பகல்’ என்றும் கூறினான். மானிடர்க்கு ஓராண்டு தேவர்க்கு ஒரு நாள் ஆதலின் அத்தேவ மானத்தால் கூறின குறிப்பும் இதற் பெறப்படும். ‘ஒத்த’ என்றது, ‘அவ்வந் நிலைக்கேற்பக் கால நீட்சியுங் கடுமையுங் கொண்ட’ என்பதாம். அங்ஙனமன்றி, ‘நான் குறுகிய காலத்திற் பெருநன்மை எய்துவேன்’ என்பதும் குறித்தவாரும்.

- (பி - ம்.) 1. நீ திகைக்கின்றனை, நீர் திகைக்கின்றதென்.
2. மொய்த்த மாதவம்; உயர்ந்தா ரென்றே, உயிர்த்தா ரென்றே.
3. எத்துணைக்குள்; யாண்டுகள்; ஈண்டிவை, ஆண்டவை, யாண்டவை, இன்றவை.
4. பத்துநாலு பகலலவோவென, பகலல்லவோ வென்றான், பத்து நாலுமன்றே பகரென்றான். (22)

318. முன்னர்க் கோசிக னென்னு முனிவரன்
தன்ன ருட்டலை தாங்கிய விஞ்சையும்
பின்ன ரெய்திய பேறும் பிழைத்தவோ
இன்ன நன்றவர்க் கேயின செய்தலே.

முன்னர் - முன்னே, கோசிகன் என்னும் முனிவரன்தன் - கௌசிகனென்ற முனிச் சிரேட்டனது, அருள் தலை - அருளால், தாங்கிய - (நான்) பெற்ற, விஞ்சையும் - வித்தைகளும், பின்னர் -

அதன்பின், எய்திய பேறும் - (அவனாலே நான்) அடைந்த பாக்கியமும், பிழைத்தவோ - குற்றமுடையனவோ? (ஆதலால்), இன்னம் - இன்னமும், அவர்க்கு ஏயின செய்தல் - அத்தகைய முனிவர்களுக்குப் பொருந்திய பணிகளைச் செய்தல், நன்றே - நன்மையே யாகும்.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் ஒரு தொடர்.

‘முன்னே கௌசிக முனிவரோடு நான் சென்றதனால் சிறந்த மந்திரங்களையும், அஸ்திரசஸ்திர வித்தைகளையும் அவர்பால் பெற்ற, அப்போதே அரக்கர் சிலரை அழித்து முனிவர் வேள்வி காத்து நற்பெயரெய்தினேன்; பின்னர் விவாகமும் அவரால் முடிவுற்றது; இவற்றில் குறை ஏதேனும் உண்டோ? அவர் ஒருவரால் இத்துணை நன்மையெனின், அவர் போன்ற பல முனிவரோடு பழகி அவர்களுக்கு உற்றது செய்வதனால் இன்னும் பல நன்மைகள் எய்துதல் கூடும் அன்றோ?’ என, வனம் புகுதலால் வரும் நன்மைகளைத் தெளியக் கூறினான். கோசிகன் - கௌசிகன்; விசுவாமித்திரன். விஞ்சை - பலை, அதிபலை என்ற மந்திரங்களும், அத்திர சத்திர வித்தைகளும். பின்னர் எய்திய பேறு என்றது, சீதையின் திருமணத்தைக் குறித்தது. அருட்டலை : ‘தலை’ என்ற ஏழனுருபு கருவிப் பொருளில் வந்தது. பிழைத்தவோ - பிழைபட்டனவோ. இறுதி ஏகாரம் பிரித்து நன்று என்பதனோடு கூட்டி உரைக்கப் பெற்றது. நன்றே - நன்மையே.

(பி - ம்.) 1. முன்னர் கௌசிகன், முன்னக் கோசிகன், முன்னோர் கோசிகன்; என்ற முனிவரன்.

3. பிழைத்ததோ.

4. இன்ன நன்றவர், இன்ன நின்றவர்க்கு, இன்ன நன்றவர்க்கு; ஏயின செய்வதே, ஏயது செய்தலே, ஏயது செய்வதே, ஏயதும் செய்தலே, எய்துதல் செய்தலே.

(23)

319. மாத வர்க்கு வழிபா டிழைத்தரும்

போத முற்றிப் பொருவரு விஞ்சைகள்

ஏத மற்றன தாங்கி யிமையவர்

காதல் பெற்றிற் நகர்வரக் காண்டியால்.

மாதவர்க்கு வழிபாடு இழைத்து - (வனத்திலே) பெருந்தவசியர்க்கு வழிபாடுகளைச் செய்து (அதனால்), அரு போதம் முற்றி - அரிய ஞானம் நிறைந்து, ஏதம் அற்றன - குற்றமற்றனவும், பொருவு அரு - தமக்கு ஒப்பில்லாதனவுமான, விஞ்சைகள் தாங்கி - பல (மந்திரம் முதலிய) வித்தைகளையும் பெற்று, இமையவர் காதல் பெற்று - தேவர்களின் அன்பையும் பெற்று, இ நகர் வர காண்டி - (மிக்க சிறப்போடு) இந்த நகருக்கு நான் திரும்பி வர நீ காண்பாய். ஆல் : அஞ்சை.

‘இன்ன நன்றவர்க் கேயின செய்தலே’ என முன்னர்க் கூறியதன் விளக்கம் போன்றது இப்பாடல்.

‘வனத்தில் வாழும் பெருந் தவமுனிவர்களை வழிபட்டு அவர்களோடு பழகுவதனால், அவர்கள் அருளுக்குப்பாத்திரமாகி, மறுமைக்கு உதவும் அரிய வீட்டுலக ஞானத்தையும், இம்மைக்கு உதவும் பல மந்திர வித்தைகளையும் பெறலாகும்; அதனால் நம் முன்னோர்போல, தேவர்க்கும் உதவும் பேற்றையும், அவர்கள் அன்பையும் ஒருங்கே பெறலாம்; இத்தகைய நன்மைகளைப் பெற்றுப் பெருமையுடன் மீண்டு வரும் என்னை நீ கண்குளிரக் கண்டு மகிழ்வாய்’ எனத் தாய் மனங்கொளக் கூறுகின்றாள்.

- (பி - ம்.) 1. மாதவற்கு, மாதவற்கும்.
2. பொருவரும், பொருள்தரும்.
3. ஏதமற்றவை; இனையவர்.
4. பெற்று நன்காவரக், பெற்று நன்காய்வரக், பெற்றனை நான்வரக், பெற்றின்னகர் வரக்; காண்டியே. (24)

320. மகர வேலைமண் டொட்டவண் டாடுதார்ச்
சகரர் தாதை பணிதலை நின்றுதம்
புகரில் யாக்கையி னின்னுயிர் போக்கிய
நிகரின் மாப்புகழ் நின்றதன் றோவென.

மகரம் வேலை - சுருமின்கள் தங்கும் பெருங்கடல் சூழ்ந்த, மண் தொட்ட - பூமியைத் தோண்டியெடுத்த, வண்டு ஆடு தார் சகரர் - வண்டுகள் சுழலும் மாலையை அணிந்த சகரபுத்திரர்கள், தாதை பணி தலை நின்று - (தம்) தந்தையின் பணியில் முற்பட்டு நின்று (அதன் பொருட்டு), தம் - தம்முடைய, புகர் இல் யாக்கையின் - குற்றமற்ற உடம்பினின்றும், இன் உயிர் போக்கிய - இனிய உயிரைப் போக்கிக் கொண்ட, நிகர் இல் மா புகழ் - இணையில்லாத பெரும் புகழ், நின்றது அன்றோ - இன்றும் நிலைத்துள்ளதன்றோ? என-என்று கூறி...

இது, அடுத்த கவியின் இறுதியில் உள்ள ‘என்றான்’ என்பதனோடு முடியும்.

இதுவரை இராமபிரான், வனவாழ்க்கையால் வரும் நன்மைகளை எடுத்துக் கூறி, இதில், தம் முன்னோரான சகரர், தந்தை பணிதலை நின்று ஒருங்கே மடிந்து புகழ் பெற்ற வரலாற்றைக் குறித்து, உயிரைக் கொடுத்தேனும் தந்தை பணி தவருது செய்தலே சிறப்புடைய தென்பதனை வற்புறுத்துகின்றான். அடுத்த பாடலுள்ளும் பரசுராமன் வரலாற்றால் இது பேசப்படுகின்றது.

சகரர் தோண்டியதனால் கீழ்கடல் ‘சாகரம்’ எனப் பெயர் பெற்றது. அப்பெயர் இன்றும் நின்று அவர்களுக்குப் புகழ் தருகின்றது. பல்லாயிரவரான அவர்கள், தம் தந்தை தொடங்கிய பரிவேள்வியை முற்றுவித்தற் பொருட்டுச் செய்த முயற்சியிலே அனைவரும் ஒருங்கே

மடியவும் நேர்ந்தது. இவ்வரலாற்றை, பாலகாண்டத்துள் (504 - 512) விரிவாகக் காண்க.

மண் தொட்ட சகரர், வண்டாடு தார்ச் சகரர் எனத் தனித்தனிக் கூட்டுக. போக்கிய புகழ் - போக்கியதனால் வந்த புகழ்.

- (பி - ம.) 1. வண்டாட்டு தார்ச், வண்டோட்டதார்ச், வண்டோட்டினர்ச், தண்டோட்டினர்ச், தண்டோட்டினர்ச்; தொட்டவர் வச்சிரச், தொட்டவண்டாடற்றார், மகர வேலையின் மண்டோட்டவன்பிலர்.
2. தந்தை பணி.
3. யாக்கையினின்றாயிர். புகழில்யாக்கையுள்ளினாயிர், ஆக்கையினின் னாயிர், புகழில் யாக்கையினின்றாயிர், புகரிலாமையினின்றாயிர்.
4. நிகரிலாப் புகழ் நின்றதன்றோ, நிகரிலாய் புகழ்கின்ற தன்றோ; என்றான்.

(25)

321. மான்ம நிக்கரத் தான்மழு வேந்துவான்
தான்மறுத்திலன் றுதைசொற் றுயையே
ஊன நக்குறைத் தானூர வோனருள்
யான்மறுப்பதென் றெண்ணுவ தோவென்றான்.

மான் மறி கரத்தான் மழு - மான் கன்றை யேந்திய திருக்கரத்தை உடைய சிவபிரானுக்குரிய மழுப்படையை, தான் ஏந்துவான் - தான் தாங்கும் பெருமை பெற்ற பரசுராமன், தாதை சொல் மறுத்திலன் - தந்தை சொல்லை மறுக்காதவனாய், தாயையே - தன் தாயையே, ஊன் அற குறைத்தான் - உடம்பு இரண்டாக அறம்படி (தலையைத்) துணித்தான்; (அங்ஙனம் இருக்க), உரவோன் அருள் மறுப்பது என்று யான் எண்ணுவதோ - அறிவாற்றல் மிக்க என் தந்தையின் அருளாணை மறுக்கத்தக்கதென்று நான் கருதுவதோ? (கருதுவது முறையோ?) என்றான்—.

‘பரசுராமன் பேராற்றலுடையவனாயிருந்தும் தந்தை சொல்லை மறுக்காமல் தாயையே தலை துணித்தான்; எனக்குத் தந்தையிட்ட பணி அத்தகையதும் அன்று; எனக்கு நன்மை தருவது. எனவே, தந்தை சொல்லை நான் மறுத்து வனம் போகாமலிருப்பது முறையன்று’ என இதனாலும் தான் வனம் புகுதலை வற்புறுத்துகின்றான் இராமன்.

பரசுராமன் மழுவையேந்தி உருத்திர மூர்த்தியைப் போலவே அழித்தற்றொழிலை மேற்கொண்டதனால், ‘மான்மறிக் கரத்தான் மழுவேந்துவான்’ என விசேடிக்கப் பெற்றான். இராமபிரான், தந்தை சொல்லைத் தான் மறுக்கக் கருதலும் தவறாகுமென்றதன் நுணுக்கம் நினைக்கத் தக்கது. யான் மறுப்பதென்றெண்ணுவதோ - நான் மறுக்கத் தகுமென்று நீ கருதுவதோ எனக் கருதுதலைக் கோசலைக்கு ஆக்கி உரைப்பினும் ஆம். பரசுராமன் தந்தை, ஜமதக்கினி முனிவன். தாய், இரேணுகா தேவி; அவள் கற்பில் குற்றம் கண்டு சினங் கொண்ட ஜமதக்கினி முனிவன், தன் புதல்வர்களைக் கூவி, ‘கற்பில் இழுக்குற்ற

இவனை நீங்கள் தயக்கமின்றிக் கொன்றுவிடுக' எனக் கட்டளையிட, அதனைக் கேட்ட மூத்த புதல்வர் நால்வரும் அது செய்யத் தயங்கி நின்றனர். அது கண்ட முனிவன், கடைசிப் புதல்வனான பரசுராமனை நோக்கி, 'என் கட்டளைப்படி, உன் தாயையும் என் சொற்கேளாத உன் தமையன்மாரையும் நீ அழிக்க' என, பரசுராமன் அவ்வாறே செய்து முடித்தான்: பின்னர்த் சினந்தணிந்து மனம் நெகிழ்ந்த முனிவன் பரசுராமனைப் பாராட்டி, 'நீ வேண்டும் வரம் கேள்; தருகிறேன்' என, 'என்னால் உயிரிழந்த என் அன்னையும், உடன் பிறந்தோரும் மீண்டும் உயிர் பெற்று எழல் வேண்டும்' எனப் பரசுராமன் வேண்ட, முனிவன் அவ்வாறே அருள் சுரந்து அவர்களை உயிர் பெற்றெழச் செய்தான் என்பது இதில் கண்ட வரலாறு. தந்தையின் சொல்லால் பசுவை வதைத்த கண்டு மகரிஷி சரித்திரமும் இவ்விடத்து முதல்நூலில் கூறப்படுகின்றது.

மறி என்பது ஆடு, குதிரை, மான் ஆகியவற்றின் இளமைப் பெயர். ஊன் என்பது ஆகு பெயராய் உடம்பைக் குறித்தது.

- (பி - ம.) 2. தான் மறுக்கிலன்; தாதை சொற்றாயினே, தாதை சொற்றாய்தலை.
3. ஊன்றனைக் குறைத்தான்; உரவோனுவரை, உரவோன் பணி.
4. யான் மறப்பதொன்று, யான் மறப்பனென்று; என்னுவதோவென, என்னுவதெவனென. (26)

கோசலையின் எண்ணம்

322. இத்தி றத்த வெனைப்பல வாசகம்
உய்த்து ரைத்த மகனுவரை யுட்கொளா
எத்தி றத்து மிறக்குமிந் நாடென
மெய்த்தி றத்து விளங்கிழை யுன்னுவாள்.

இ திறத்த - இத்தன்மையனவான், எனை பல வாசகம் - மற்றும் பல வார்த்தைகளை, உய்த்து உரைத்த - வற்புறுத்திச் சொன்ன, மகன் உரை - இராமன் சொற்களை, உள் கொள்ளா - மனத்துட் கொண்டு, எ திறத்தும் - எவ்வகையிலும், இ நாடு இறக்கும் என - இந்த நாட்டை விட்டு (இவன்) நீங்கியே தீருவான் என்று கருதி, மெய் திறத்து விளங்கு இழை - உண்மைத் தன்மையையுடைய விளங்குகின்ற அணியைப் பூண்ட கோசலை, உன்னுவாள் - (இராமனைத் தடுக்கும் வகையை) ஆலோசிப்பவளானாள்.

இராமன், தான் வனம் போவதைத் தடை செய்தாலும், தன்னுடன் அவள் காட்டிற்கு வருதலும் தகாதென்று காரணங்காட்டிக் கூறினமையின், அவனைத் தடுத்தல் நம்மாலாவதன்றெனத் தெளிந்த கோசலை, அதற்குரிய வேறு வழியை ஆலோசித்து, கட்டளை தந்த அரசனை வணங்கி வேண்டி அவனைக் கொண்டே அது செய்விக்கலா மென்ற முடிவுக்கு வருகின்றாள். அஃது அடுத்த பாடலால் பெறப்

படும். கோசலையும் மெய் திறம்பாத் தன்மையுடையவனாதலால், 'மெய்த்திறத்து விளங்கிழை' எனப்பட்டாள்.

திறத்த : வினையாலணையும் பெயர். கொளா, எனா : செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். இறக்கும் : செய்யுமென் முற்று.

- (பி - ம.) 1. இத்திறத்தி லெனைப் பல, இத்திறத்தன ஏனைப்பல்.
2. உய்த்துரைக்கும், ஒத்துரைத்த; உட்கொளாள், உட்கொளாது.
3. எத்திறத்தில்; இறக்குமிந்நாளென, இந்நாளெனா, இன்னெனா, இன்றோடெனா, என்னோடெனா, இறக்குமின்னோடெனா.
4. மெய்த்திறத்த, மெய்த் திறத்தலை; உள் ளுவான். (27)

323. அவனி காவல் பரதன தாகுக
இவனிஞ் ஞால மிறந்திருங் கானிடைத்
தவனி லாவகை காப்பென் றகவினால்
புவனி நாதற் றெழுதென்று போயினுள்.

அவனி காவல் - நாடு காத்தல், பரதனது ஆகுக - பரதனுடைய தாகட்டும்; இவன் - இந்த இராமன், இ ஞாலம் இறந்து - இந்த நாட்டைக் கடந்து, இரு கான் இடை - பெரிய காட்டிலே (போய்), தவன் நிலாவகை - தவத்தில் நிலைபெருவண்ணம், தகவினால் - முறையாக, புவனி நாதன் தொழுது - சக்கரவர்த்தியை வணங்கி (வேண்டி அவனது இசைவால்), காப்பென் என்று - தடுப்பேனென்று உட்கொண்டு, போயினுள் - (சக்கரவர்த்தி இருக்கும் இடம் நாடிச்) சென்றாள்.

தன்னால் இராமன் காடு புகுதலைத் தடுக்கவொண்ணாதென்று உணர்ந்த கோசலை, பரதன் அரசெய்துதலில் தனக்கு வேறுபாடில்லா மையால், 'அஃதங்ஙனமே யாகுக; இராமன் வனம் புகுதலை மட்டும் சக்கரவர்த்தியைத் தொழுது வேண்டித் தடை செய்விப்போம்' என்று கருதிச் சென்றாள்.

அவனி - நாட்டைக் குறித்தது. தவன் : இறுதிப் போலி. புவனி : புவனம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; இஃது இவ்வாறு வருதலை, "பொன்னுல காளீரோ புவனி முழுதாளீரோ" (திருவாய். 6. 8. 1.), "புவனியெலாம் நீரேற்றளந்த நெடியபிரான்" (நம்மாழ். திருவிருத் - 69) என்ற பெரியார் வாக்குக்களிலும் காண்க.

இராமபிரான் கோசலைக்கு அவள் கடமையையும் தன் கடமையையும் எடுத்துச் சொன்னதோடு, 'பரதன் தருமம் அறிந்தவனாதலால், கைகேயியால் உனக்கு அவமரியாதை உண்டாகாதபடி பார்த்துக் கொள்வான்; என்னை வற்புறுத்தாது அநுமதி நுக' என்று கூறி வேண்டி, கோசலை அவனது உறுதி கண்டு, அவன் புறப்படும் தருணத்தில் அழுதல் அமங்கலமாகுமென்று கருதித் தன் அழுகையை மாற்றிக்

கொண்டு, அவனுக்கு இரட்சை கட்டி வாழ்த்துக் கூறியனுப்பினான் என்பது முதல்நூலில் காண்பது.

- (பி - ம்.) 1. அவனி காத்தல்; பரதன்ருனாகு.
 2. இவனிஞால மிறந்தானிடை, அவனி ஞால மிறந்திருங் கானிடை.
 3. தவநிலாப் பகை, தவநிலாவகை, தவநிலாதறத் தவிர்ப்பென்.
 தகைவிலாப், தகலாப். தகவுடைப்.
 4. புவனிகாதர்த் தொழுதெனப், புவனிகாத எழுகென்று. (28)

இராமன் சுமித்திரையிடம் செல்லுதல்

324. போகின் றுளைத் தொழுது புரவலன்
 ஆக மற்றிவ டன்னையு மாற்றியிச்
 சோகந் தீர்ப்பவ னென்று சுமித்திரை
 மேகந் தோய்மணிக் கோயிலை மேயினான்.

போகின்றுளை - சென்ற கோசலையை, தொழுது - (இராமன்) வணங்கிவிட்டு, புரவலன் - அரசனோடு, இவள் தன்னையும் - இவளையும், ஆகம் ஆற்றி - மனம் தேறச்செய்து, இ சோகம் தீர்ப்பவள் என்று - (நம் பிரிவினால் ஆகும்) இந்தச் சோகத்தைத் தீர்க்கத்தக்கவள் (சுமித்திரை) என்று கருதி, சுமித்திரை - சுமித்திரையின், மேகம் தோய் - மேகங்கள் தங்குதற்கிடமான, மணிக் கோயிலை - அழகிய மாளிகையை, மேயினான் - அடைந்தான்.

கோசலைக்கு அடுத்தபடியாக, சுமித்திரையிடம் செய்தி கூறி விடைபெறக் கருதிய இராமபிரான், தன் தந்தை, தாய் இருவரையும் ஆறுதல் கூறத் தேற்றவல்லவள் அவள் என்று அவள் தகுதியையும் மனத்துட் கொண்டு சென்றான் என்க.

புரவலன் - இராமனுமாம். ஆகம் மாற்றி எனப் பிரித்துக் கோடலும் பொருந்தும். மற்று : அசை.

கோசலைக்கு அடுத்தபடி, சீதையிடம் இராமபிரான் சென்றதாக வான்மீகம் கூறும்.

- (பி - ம்.) 2. ஆகமுற்றவள், ஆகமுற்றவை, ஆகமுற்றவள், ஆகமுற்றவள், மற்றிவன்; ஆற்றியச்.
 3. சோகந் தீர்ப்பனெனுவச், தீர்ப்பனெனுவச்.
 4. மேகந்தோய்தனிக் கோயிலை, அணிக் கோயிலை, நிருக் கோயிலை, மேகந் தோய்ந்திடு கோயிலை; மேயினான். (29)

தசாதனைக் கண்ட கோசலையின் நிலை

325. நடந்த கோசலை கேகய நாட்டிறை
 மடந்தை கோயிலை யெய்தினன் மன்னவன்
 கிடந்த பார்மிசை வீழ்ந்தனள் கெட்டுயிர்
 உடைந்த போழ்தி னுடல்விழுந் தென்னவே.

நடந்த கோசலை - (சக்கரவர்த்தி இருந்த இடம் தேடிச்) சென்ற கோசலை, கேகய நாட்டு இறை மடந்தை - கேகய நாட்டு அரசன் மகளாகிய கைகேயியின், கோயிலை எய்தினள் - அரண்மனையை அடைந்து, மன்னவன் கிடந்த பார்மிசை - அரசன் (மூர்ச்சையுற்றுக்) கிடந்த தரையில், உயிர் உடைந்த போதின் - உயிர் பிரிந்தபோது, உடல் கெட்டு விழுந்தது என்ன - உடம்பு தன் நிலை கெட்டு விழுந்தது போல, வீழ்ந்தனள் - சாய்ந்தாள்.

அரசன் கைகேயியின் அரண்மனையில் இருத்தலை அறிந்து கோசலை அங்கே சென்று, அரசன் மூர்ச்சையுற்றுத் தரையில் கிடத்தலைக் கண்டு துயரம் தாங்காமல் தானும் மயங்கித் தரையில் சாய்ந்தாள். கோசலையும் தசரதனும் உடலும் உயிரும் போல் ஒன்றுபட்டவர் என்பதை உவமையால் விளக்கினார். நடந்த என்பது, போயினான் (323) என முன்னுள்ளதை அநுவதித்தது. மடந்தை, பெண் என்பது குறித்தது. எய்தினள் : முற்றெச்சம். விழுந்தென்ன : தொகுத்தல்.

இதன்பின் ஒரு சுவடியில்,

விழுந்து பார்மிசை வெய்துயிர்த் தாவிசோர்ந்
தெழுந்தென் னாயக னேதுய ரேதெனத்
தெளிந்தி லேனிது செப்புதி நீயென
அழுந்தி னுள்பின் னரற்றத் தொடங்கினான்.

என்ற பாடலும், அதன்கீழ், 'விடைபெறு படலம் முற்றும்' என்ற தொடரும் காணப்படுகின்றன. மேலே 366 வரை உள்ள பாடல்கள் இச்சுவடியில் 'சாபவசனப் படலம்' என்ற தலைப்பின்கீழ் உள்ளன.

- (பி - ம்.) 1. கடந்த; கேகய நாடன்றன், கைகயநாடன்றன், கைகய நாட்டிறை.
2. கோவிலை; மன்னவர், மற்றவன்.
4. உடைந்த போதின், போதில், போதத்து.

(30)

கோசலை புலம்பல்

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

326. பிறியார் பிரிவே தென்னும் பெரியோய் தகவோவென்னும்
நெறியோ வடியோ நிலைநீ நினையாய் நினைவே தென்னும்
வறியோர் தனமே யென்னுந் தமிழேன் வறியே யென்னும்
அறிவோ வினையோ வென்னு மரசே யரசே யென்னும்.

(மயங்கி விழுந்த கோசலை சிறிது தெளிவுற்று), பிறியார் பிரிவு ஏது என்னும் - இதுவரை பிரியாதவர்கள் இப்பொழுது பிரிதற்குக் காரணம் என்ன என்பாள்; பெரியோய் - (எவ்வகையிலும்) பெரியோனே, தகவோ - (இது) தகுதியோ, நெறியோ - நீதியோ, என்னும்.

அயோத் - 18

என்பாள்; அடியோம் நிலை - உன் அடியவராகிய எங்கள் நிலையை, நீ நிலையாய் - நீ எண்ணினாய்நிலை; நினைவு ஏது - உன் எண்ணந்தான் என்ன? என்னும் - என்பாள்; வறியோர் தனமே என்னும் - பொருளற்றார்க்குப் பொருளானவனே என்பாள்; தமிழேன் வலியே என்னும் - துணையற்ற எனக்கு வலிமையானவனே என்பாள்; அறிவோ - (இது) நீ அறிந்து நிகழ்ந்ததோ? (அல்லது) வினையோ - (பிறருடைய) சூழ்ச்சியோ? என்னும் - என்பாள்; அரசே அரசே என்னும் - என் அரசே, அரசே என்று கதறுவாள்.

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் கோசலை பலவாறு பிரலாபித்தலைக் கூறும்.

இராமன், தசரதனையும் கோசலையையும் விட்டு இதுவரை பிரிந்த தில்லை; அவன் இப்போது பிரிதல் பிரியார் பிரிவு. தகவோ, நெறியோ என்னும் எனக் கூட்டுக. அடியோம் என்றது பிற தேவிமார்களையும் உளப்படுத்தியது. அறிவோ வினையோ - இது நின்னறிவுக் கேற்றதோ நீ செய்யத்தக்க காரியமோ எனவும், வினையோ - எனது தீவினையோ எனவும் கூறலாம். அறிவு ஓவினையோ எனப் பிரித்துக் கூறலுமாம். அரசே, அரசே என்ற அடுக்கு அவலத்தால் வந்தது. பிரிவு என்ற பொருளில் 'பிறிவு' என்பதும் ஆன்றோர் வாக்கில் அமைந்துள்ளது காணலாம். "பிறிவினை யறியா நிழலது போல" (திருவா. 4 : 75), "பிறிந்தேன் பெற்ற மக்கள்" (திருமங்கையாழ்வார்); எதுகை நோக்கி வந்ததெனக் கோடலும் ஒன்று.

- (பி - ம்.) 1. பிரியார் பிரிவோ, பிறிவார், பிரிவோ விதுதான், பிரிவோ விவைதாம், பிரிவெய்தியதாம், பிறிவேயென்னும், பிறிவே விதுதான், பெரியாய், பெரியோர்; தகவோவென்றன், தகவோவென்னும், தகைவோவென்னும்.
2. அடியே நிலை, அடியோ நிலைதான், நெறியோ யடியம் நிலை, அடியோம் நிலை, அடியேம்நிலை; நெறியோ நெறியோவென்னும், நெறியோ வடிதான் என்னும்; நினையா, நினைவாய், நிலையா, நிறைசேர்; நினைவேயென்னும், நிலையாயென்னும், நிலையேதென்னும், நிலையோவென்னும், நிலையென்னென்னும், அருளேயென்னும்.
3. வலியோவென்னும், வலியென்னென்னும்.
4. அறிவோ வினையோ, அறிவோ வயர்வோ, அறிவோ வினையே. (31)

327. இருளற் றிடவுற் றொளிரு மிரவிக் கெதிருந் திகிரி
உருளத் தனியுய்த் தொருகோ னடையிற் கடைகா ணுலகம்
பொருளற் றிடமுற் றுறும்பு பகலிற் புகுதற் கென்றோ
அருளிற் கருதுற் றதுநீ யரசர்க் கரசே யென்னும்.

அரசர்க்கு அரசே - சக்கரவர்த்தியே, நீ—, அருளின் கருது உற்றது - உனதருளால் (இராமனை வனம் போக்க) எண்ணியது, இருள்

அற்றிட உற்று ஒளிரும் - (உலகத்து) இருள்நீங்க மிக்கு விளங்குகின்ற, இரவிக்கு எதிரும் - சூரியனுக்கு ஒப்பான, திகிரி - (உனது) ஆஞ்ஞா சக்கரத்தை, தனி உருள உய்த்து - ஒப்பு அற (விண்ணிலும் மண்ணிலும்) உருளும்படி செலுத்தி, ஒரு கோல் நடையில் - தனிச் செங்கோல் நடாத்துதலில், கடைகாண் - முற்றறக் கண்ட, உலகம் - இவ்வுலகமானது, பொருள் அற்றிட முற்று உறும் அ பகலில் - எல்லாப் பொருள்களும் அழிவெய்த முடிவுறும் அவ்நூழிக்கால நிலையில், புகுதற்கு என்ரு - செல்லுதற்காகவோ? என்னும் - என்பாள்.

‘உலகமெல்லாம் தம் உயிரெனக் கருதும் இராமனைக் காட்டிற்குச் செலுத்துவதனால், உலகம், ஊழி புடை பொயர்வது போன்ற பெருந்துன்பத்திற்குள்ளாகும்; இதற்காகவோ இந்த எண்ணம் உமக்கு உதித்தது?’ என்கின்றாள். சக்கரவர்த்தியின் ஆஞ்ஞா சக்கரத்துக்கு இரவி உவமை; இரவி விண்ணில் ஊர்ந்து உலகத்திருகைப் போக்கும்; ஆஞ்ஞாசக்கரமும், விண்ணிலும் மண்ணிலும் சென்று, வறுமை, அறியாமை, பகை முதலிய துன்பவிருகைப் போக்கும் என ஒப்புமை காண்க. திகிரி தனி உய்த்தலும், ஒரு கோல் நடாத்துதலும் சக்கர வர்த்தியின் ஒப்பற்ற உயர்வு குறித்தன; “குன்றென வுயரிய குவவுத் தோளினான், வென்றியந் திகிரிவெம் பரிதி யாமென, ஒன்றென வுலகிடையுலாவி மீமிசை, நின்றுநின் றுயிர்தொறு நெடிது காக்குமே” (பால. 179) என்றது ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தரும். கடை - கடைசி வரை; நீ ஆண்ட இந்நாள் வரை. காணுதல் - அனுபவித்தல். அப்பகல் - அந்நாள். அருளின் என்றது குறிப்பு மொழி; அருளின்மை குறித்தது.

- (பி - ம்.) 1. இருளிற்நிட.
2. தனியுற்று, ஒருகோனடவிக், ஒருகோனடைஇக், ஒருகோனடையிற்பிடைகாண், ஒருகோனடையிற் கடைகாண், ஒருகோனடையிற் கடைகாண், ஒருகோனடையிற்பிடைகாண், ஒருகோனடையிற்பிடைகாண், ஒருகோனடையிற்பிடைகாண், ஒருகோனடையிற்பிடைகாண்.
3. பொருளிற்நிட, பொருளிற்பிடை, பொருளுற்றிட; முற்றறமிப், முற்றிடுமப், முற்றியவீப்; புகவிற் புகுதற்கன்ரு.
4. அருளக்கருதிற்துவோ, அருளக்கருதிற்துவோர், அருளக் கருதற்றது, அருளக்கருதிற்துவே. (32)

328. திரையார் கடல்கு முலகின் தவமே திருவின் திருவே
நிரையார் கலையின் கடலே நெறியார் மறையின் னிலையே
கரையா வயர்வே னெனைநீ கருண லயனே யென்னென்
றுரையா யிதுதா னழகோ வுலகே முடையா யென்னும்.

திரை ஆர் கடல் சூழ் உலகின் தவமே - அலைகள் நிரம்பிய கடல் சூழ்ந்த உலகத்தின் தவமாக இருப்பவனே, திருவின் திருவே - செல்வத்தின் செல்வம் போன்றவனே, நிரை ஆர் கலையின் கடலே - வரிசை

யாக நிறைந்த கலைகளின் கடல் போன்றவனே, நெறி ஆர் மறையின் நிலையே - நல்ல நெறிகள் நிறைந்த வேதங்களின் நிலைக்களமாக உள்ளவனே, கருணா ஆலயனே - கருணைக்கு இருப்பிடமானவனே, உலகு ஏழு உடையாய் - ஏழு உலகங்களையும் உரிமையாகக் கொண்டவனே, கரையா அயர்வேன் என - மனமுருகிச் சோர்கின்ற என்னை, நீ—, என் என்று உரையாய் - என்ன என்று (வாய் திறந்து ஒரு வார்த்தையும்) சொல்லாதிருக்கின்றாய்; இது அழகுதானே - இவ்வாறு இருப்பது உனக்கு அழகுதானே? என்னும் - என்பாள்.

தசரதன், தன் நிகைவிழந்திருந்த நிலையில், கோசலையின் அரற்றலைக் கேட்டு யாதொன்றும் உரையாதிருந்தமையின், ‘என் துயர நிலை கண்டும் இவ்வாறிருத்தல் அழகோ?’ எனக் கரைந்து கதறுகின்றான்; அப்போது அவனுடைய பல பெருமைகளையும் எடுத்துச் சொல்லுகின்றான்.

உலகின் தவமே : “தவமொக்கும் நலம் பயப்பின்” (பால. 172). அரசர் செல்வமும் இவனாற் சிறப்பெய்து மென்பாள், ‘திருவின் திருவே’ என்றான். கலையின் கடலே என்றதனோடு, “எண்ணில் நன்னூல், ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னு மளக்கர்” (பால. 173) என்றது ஒப்பிடத் தகும். மறையின் நிலையே : “வேதத் துறைவேந்தருக் கேய்ந்த யாரும், செய்யாத யாக மிவன்செய்து முடித்த” (பால. 171) என்றது காண்க. “உலகே முடையாய்” : “செம்மாண் தனிக்கோ லுலகேழினுஞ் செல்ல நின்றான்” (பால. 169); மகா சக்கரவர்த்திகளை உலகேழு முடையான், புவனமுழுதுடையான் என்றல் மரபு.

- (பி - ம்.) 1. கடல்குமுலகிற், கலிகு முலகின்.
2. நிரையார் அலையில் கடலே, கலியின் கடலே, நுறையார் கலியின் கடலே, நிலையார் கலையின் கடலே. மலையின் நிலையே.
3. அயர்வேன் கனிநீ; என்நீ, எனினென்று, எனிலொன்று, இனியொன்று, ஒன்றும்.
4. உரையாவிதுதான்.

(33)

329. மின்னின் றனைய மேனி வெறிதா யழகற் றழிய
உன்னுந் தகைமைக்கடையா வுறுநோ யுறுகின் றுணரான்
என்னென் றுரையா னென்னே யிதுதா னேதென் றறியேன்
மன்னன் றன்மை காண வாராய் மகனே யென்னும்.

மின் நின்ற அனைய மேனி - மின்னல் (மறையாது) நின்றது போன்ற ஒளியுடைய திருமேனி, வெறிது ஆய் - ஒளியற்றதாகி, அழகு அற்று அழிய - அழகும் போய்க் கெட, உன்னும் தகைமைக்கு அடையா - எண்ணுதற்கு இயலாத, உறுநோய் உறுகின்று உணரான் - மிக்கவேதனை யுறுகின்றதையும் உணரமாட்டான்; என் என்று உரையான் - என்ன என்று ஒரு வார்த்தையும் சொல்லமாட்டான்; என்னே - என்ன வியப்பு; இதுதான் ஏது என்று அறியேன் - இவ்வாறு இருப்பது ஏனென்று அறிய

கில்லேன்; மகனே—, மன்னன் தன்மை காண வாராய் - அரசன் நிலையைக் காண (விரைந்து) வருவாயாக, என்னும் - என்பான்.

மன்னன், தன் உடம்பின் இயற்கையும்கூட ஒளியும் கெட்டுப் பேச்சற்று நினைவின்றிக் கிடத்தலின், உயிர் நீங்கியதோ என்று ஐயம் உற்றவளாய்த் துயரமிக்கு, 'இராமா, தந்தையின் நிலையை வந்து காண்' என்கின்றாள். மின்னல் நிலைத்து நின்றல் இயல்பன்மையின், 'மின்நின்றனைய' என இல்பொருளுவமையாகக் கூறினார்.

நின்றனைய: தொகுத்தல் விகாரம். உறுகின்ற - உறுகின்றது.

- (19 - ம்.) 1. மின்னின் றனையம் மேனி, மின்னினனையமேனி; வெறிதாய்விட மின்றதுபோல், வறிதாய்விட மின்றதுபோல், வெறிதாய்விட மின்றதுபோல்.
2. தகைமைக் கடையாய், தகைமைக் குடையா, தன்மைக் கடையா, தன்மைக் கிடையா; உறுநோயுணர்கின்றனரான், உணரானுரையான், உறுகின்றனரையாய், உறுகின்றனரான், உறுநோயுறுகின்றனரான்.
3. இன்னென்று; உரையானென்றோ, உரையாயிதுதான், உரையாயிதுநான், உரையாயின்னே, உரையானிதுநான்; இதுதான் யாதென்றறியேன், ஏனென்றறியேன், இது நான் ஏதென்றறியேன், இதுநான் ஏதென்றறியேன், இடையூறியாதென்றறியேன், இடையூறேதென்றறியேன்.
4. மன்னன்நகைமை, மன்னன்நகைமை; காணவாரா. (34)

வசிட்ட முனிவன் வருகை

330. இவ்வாறு முழுவா ளிரியற் குரல்சென் றிசையா முன்னம் ஒவ்வா தொவ்வா தென்னு வொளிர்வா ணிருபர் முனிவர் அவ்வா றறிவா யென்ன வந்தான் முனிமன் னவனும் வெவ்வா ளரசன் னிலைகண் டென்னோ வினாவென் றுன்னு.

இவ்வாறு அழுவான் - இங்ஙனம் (புலம்பி) அழுகின்ற கோசகூயின், இரியல் குரல் - அழுகைக் குரல், சென்று இசையா முன்னம் - (மண்டபத்திலே) போய்க் கேட்பதற்கு முன்னம், ஒளிர் வான் நிருபர் - (அங்குக் குழுமியிருந்த) ஒளிவீசும் வாளேந்திய அரசரும், முனிவர் - முனிவர்களும், ஒவ்வாது ஒவ்வாது என்னு - (இவ்வழி குரல்) தகாது தகாது என்று (தம்முட்) சொல்லிக்கொண்டு, அ ஆறு அறிவாய் என்ன - அவ்வழிகையின் காரணத்தை அறிக என்று வேண்டி, வந்தான் முனி மன்னவனும் - (தசரதன் இருந்த இடத்துக்கு) முனி அரசனான வசிட்டன் வந்தான்; வெம் வான் அரசன் நிலை கண்டு - கொடிய வானையுடைய சக்கரவர்த்தியின் (மூர்ச்சையுற்ற) நிலையைக் கண்டு, வினாவு என்னோ என்று உன்னு - (இங்கு) நிகழ்ந்தது என்னவோ என்று யோசித்து...

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் ஒரு தொடர்; மூன்றாவதன் இறுதியில் வரும் 'சொன்னாள்' என்பதனோடு முடிவுறும்.

கோசலை பெருங்குரலிட்டு அழுததனால், அது விழா மண்டபத்தில் குழுமியிருந்த அரசர், முனிவர் செவிகளுக்கு எட்ட, 'மங்கலம் நிகழ இருக்கும் இவ்வேளையில் அமங்கலமாக அழுகுரல் கேட்கின்றதே!' என்று அவர்கள் தம்முட் பேசிக்கொண்டு, அதன் காரணத்தை அறிந்து வருமாறு, எங்கும் தடையின்றிச் செல்லவல்ல வசித்தமுனிவனை வேண்ட, அம்முனிவனும் சென்று அரசன் நிலையைக் கண்டு சங்கை கொண்டானென்க. விரைவுபற்றி, 'இசையா முன்னம்' என்றார். முனி மன்னவன் - வசித்தன்.

- (பி - ம்.) 1. இவ்வாறமுதல்; அறிவாள் விழுவா ளிரியற் குரல் சென்றிசைய.
2. ஒவ்வாதொல்லாது; என்ன, என்னே; ஒளிவாணிசுபர் முனிவர்.
3. இவ்வாறறிவாயென்க, அறிவாமென்க, அறியாயென்ன; முனிவனவனும்; அந்தார் முனிவன் வந்தான், அந்தாரவனும் வந்தான்.
4. நிலைகண் டென்னும், நிலைகண்டென்க, நிலைகண்டென்கே, வினையென்றன.

(35)

முனிவன் உட்கோள்

331. இறந்தா னல்ல னரச னிறவா தொழிவா னல்லன்
மறந்தா னுணர்வென் றுன்னாள் வண்கே கயர்கோன் மங்கை
துறந்தா டுயரந் தன்னைத் துறவா டுயர்கோ சலையிற்
பிறந்தார் பெயருந் தன்மை பிறரா லறிதற் கெளிதோ.

அரசன் இறந்தான் அல்லன் - (தசரதன்) இப்போது இறந்துவிடவில்லை; (ஆயினும்), இறவாது ஒழிவான் அல்லன் - இறவாதிருக்கவும் மாட்டான்; (விரைவில் இறந்துவிடுவான்); (அங்ஙனம் இருத்தலால்) வண் கேகயர் கோன் மங்கை - வளமிக்க கேகய அரசன் மகளாகிய கைகேயி, உணர்வு மறந்தான் என்று உன்னாள் - (கணவன்) தன் நினைவிழந்திருக்கின்றனையென்று நினையாதவளாய், துயரம் தன்னை துறந்தாள் - மனத்துயரத்தை முற்றும் விட்டுவிட்டாள்; கோசலை துயர் துறவாள் - கௌசல்யாதேவி துயரத்தை விடாதவளாய் இருக்கின்றாள் (மிக்க துயரமுறுகின்றாள்); இல் பிறந்தார் - நற்குடிப் பிறந்தவராகிய இவர், பெயரும் தன்மை - வெவ்வேறாக மாறி நிற்கும் தன்மை, பிறரால் அறிதற்கு எளிதோ - மற்றவர்களால் அறிந்துகொள்ளுதற்கு எளிதாகுமோ (ஆகாது).

'எளிதோ' என்றது, 'என்னு வுன்னு' என்ற அடுத்த பாட்டின் முதலோடு தொடரும்.

மன்னன் நிலையைக் கூர்ந்து நோக்கிய வசித்தமுனிவன், அவன் மரணாவஸ்தை கொண்டு மூர்ச்சையுற்றிருத்தலை முகக்குறி முதலிய வற்றால் உணர்ந்து, 'இவன் இறத்தல் உறுதி. இந்நிலை கண்டு

கைகேயி துயரமின்றி இருந்தாள்; கோசலையோ துயருற்றாள். இருவரும் சிறந்த இல்லிற் பிறந்தும் இருவேறு நிலையில் உள்ளனரே! என எண்ணினான்.

- (பி - ம்.) 1. இறந்தானரசனல்லன்; இறவாதொழியானல்லன், இறவாதொழிந்தானல்லன்.
 2. மறந்தானுணர் வென்றன்னன், மறந்தோனுணர்வென்றன்னன் வன்கேகயர்கோன் மங்கை, வன்கேகயர் கோன் மங்கை, வன்கேகயர் கோன் மங்கை, அன்கேகயர்கோன் மங்கை.
 3. துறவாதொழிவாளிவளே, துறவா தொழிவா னென்னே, துறவா தொழிவா னென்னும், துறவா தொழிவா னென்ன, ஒழிவா னென்னே, என்னை, துறவா தொழிவரவளே, துறவா வொழி வளிவளை.
 4. பிறந்தாள்; பேருந்தன்மை, பிறமுந் தன்மை.

(36)

கைகேயி நிகழ்ந்தவை கூறுதல்

332. என்னு வுன்னு முனிவ னிடரா லழிவா டுயரம்
 சொன்னு ளாகா ளெனமுன் றெழு கே கயர்கோன் மகளை
 அன்னு யுரையா யரச னயர்வா னிலையே தென்னத்
 தன்னு னிகழ்ந்த வெல்லாந் தானே தெரியச் சொன்னாள்.

என்னு உன்னு - என்றெண்ணி, முனிவன் - வசிட்ட முனிவன், இடரால் அழிவாள் - துன்பத்தாற் கலங்கும் கோசலை, துயரம் சொன்னாள் ஆகாள் என - இத்துயர நிலைக்குக் காரணத்தைச் சொல்ல வல்லன் ஆகாள் என்று கருதி, முன் தொழு கேகயர் கோன் மகளை - தன் முன் வந்து அஞ்சலி செய்த கைகேயியை நோக்கி, அன்னாய் - அம்மா, அரசன் அயர்வான் நிலை ஏது - அரசன் இவ்வாறு அயர்வ தற்குக் காரணமான நிலைமை என்ன? உரையாய் என்ன - (அதனைச்) சொல்வாயாக என்று கேட்க, (அவள்) தன்னால் நிகழ்ந்த எல்லாம் - தன்னால் அங்கு நடந்தவற்றையெல்லாம், தானே தெரிய சொன்னாள் - தானே விளங்கக் கூறினாள்.

ஏதோ விபரீதம் நிகழ்ந்துளதென்பதனை முதலில் உணர்ந்து, பின்பு கைகேயி இருந்த நிலையால் அவளே இதற்குக் காரணமானவள் என்பதையும் ஊகித்த வசிட்ட முனிவன், இப்போது கௌசலையை வினவுவதனாற் பயன் இராது, கைகேயியைக் கேட்போம் என்று கருதும் போதே, அவள் வந்து அஞ்சலி செய்ய, நிகழ்ந்ததைக் கூறுமாறு அவளை முனிவன் கேட்டான்; அவளும் நிகழ்ந்தவற்றை விளங்கக் கூறினாள். சொன்னாள் ஆகாள் - சொன்னவளாக ஆக மாட்டாள்: சொல்லவியலாதவளாவாள். கைகேயியின் தோற்றம் அவளே ஏதோ சொல்லக் கருதினாள் என்பதைக் குறிப்பித்தது என்னலாம். அவள் சிறிதுங் கலக்கமின்றி வாய் கூசாமல் எல்லா வற்றையும் சொன்னாள் என்பார், 'தன்னால் நிகழ்ந்தவெல்லாம் தானே

தெரியச் சொன்னான்' என்றார். துயரம் = துயரத்துக்குக் காரணம் ஆகுபெயர். 'அன்னாய்' என்றது, அரசன் தேவியாகலின்.

- (பி - ம்.) 1. என்ன முன்னு; முனிவன்னிடரால்; அமுவாடுயரம், அமுவா எயர்வைச், அறிவாளயர்வைச்.
 2. சொன்னாலாகாள்; எனமுன்; தொழுகையர் கோன், கையர் கோ.
 3. அன்னவுரையாய். உன்னவுரையாய்; நின்னு வுரையால்; அயர்வா நிலையென்னென்னத், என்னத், அயர்வா நிலையென்னென்னத்.
 4. நிகழ்ந்த தன்மைதானே, நிகழும் தன்மைதானே, நிகழ்ந்த தெல்லாந்தானே, நிகழ்ந்த தன்மை யெல்லாம். (37)

முனிவன் மன்னவனை எடுத்துத் தேற்றுதல்

333. சொற்றான் சொற்ற முன்னஞ் சுடர்வா ளரசர்க் கரசைப் பொற்ற மரைபோற் கையாற் பொடிசூழ் படிநின் றெழுவிக்கற்ரு யயரே லவளே தருநின் காதற் கரசை எற்றே செயலின் றெழிந் தெய்வென் றிரவா நின்றான்.

சொற்றான் சொற்றமுன்னம்-சொன்ன கைகேயி சொல்லி முடிக்கு முன்னமே (முனிவன்), சுடர் வான் அரசர்க்கு அரசை - ஒளிமிக்க வாளேந்திய சக்கரவர்த்தியை, பொன் தாமரைபோல் கையால் - பொலிவு பெற்ற தாமரை மலர் போன்ற (தன்) கைகளால், பொடிசூழ் படி நின்று எழுவி - புழுதி படிந்த தரையினின்றும் (தழுவி) எடுத்து, கற்றாய் - எல்லாம் கற்றவனே, அயரேல் - வருந்தாதே; அவளே - அக் கைகேயியே, நின் காதற்கு அரசை தரும் - உனதன்புக்குரிய இராமனுக்கு அரசைத் தருவான்; செயல் எற்று - நின் செயல் எத்தன்மையது? இன்று ஒழி நீ - இப்போதே நீ (அதனை) விட்டிருக; என்று என்று - என்று பல முறை சொல்லி, இரவா நின்றான் - வேண்டிக்கொண்டான்.

கைகேயியால் செய்தியறிந்த வசிட்டமுனிவன், அரசனைத் தரையினின்றும் தூக்கித் தாங்கிக்கொண்டு, பலபடியாகச் சொல்லித் தேற்றலானான். 'எல்லாம் அறிந்த நீ, இதன்பொருட்டு இவ்வாறு கலங்கி அயர்தல் தக்கதன்று; கைகேயியே இராமனுக்கு மீட்டும் அரசைத் தருமாறு செய்வோம்' என முதற்கூட்டி அறினான்.

சொற்றான் : வினையாலணையும் பெயர். சொற்ற முன்னம் : விரைவு குறித்தது. எழுவி - எழுப்பி; எடுத்து. காதல் : ஆகுபெயராய் இராமனைக் குறித்தது; காதற்கு - நின் விருப்பத்திற்கு இயைய என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. சொல்லாமுன்னம்.
 2. பொற்றமரைப் பொற்கையால்; பொடிசேர்படி. நின்று; எழுவக், தழுவக்.

3. காதற்கரசன்று, காதற்கரசென்று, காதற் கரசே, காணக்கரசின்று, காணக்கரசென்று, காணக்கரசை; புதல்வர்க்கரசன்று, புதல்வற் கரசென்று, புதல்வற்கரசின்று.
4. இற்றே, இற்றே; செயலென்றெழிநீ, செயலென்றறியேன், செய லொன்றறியேன், செயலென்றறியேன்; என்றென்றிரவா நின்றே, என்றென்றிசைய நின்றான், என்னென்றிரவாநின்றான், என்னென் றிசையா நின்றே, இசையா நின்றான், எனநின்றிரவா நின்றான்.

(38)

மன்னன் தன்னுணர்வு பெறுதல்

334. சீதப் பனிநீ ரளவித் திண்கா லுக்க மென்காற்
போதத் தளவே தவழ்வித் தின்சொற் புகலா நின்றான்
ஓதக் கடனஞ் சனையா ளுரைநஞ் சொருவா றவியக்
காதற் புதல்வன் பெயரே புகல்வா னுயிருங் கண்டான்.

சீதம் பனி நீர் அளவி - குளிர்ச்சியையுடைய பனிநீரைத் தெளித்து, திண் கால் - திண்ணிய கம்பையுடைய, உக்கம் மென்கால்-விசிறியின் மெல்லிய காற்றை, போதத்து அளவு தவழ்வித்து - (மன்னன்) உணர்வு வரும் வரையில் வீசச் செய்து, இன்சொல் புகலா நின்றான் - இனிய வார்த்தைகளையும் சொல்லிக்கொண்டிருந்த முனிவன், ஓதம் கடல் - குளிர்ந்த பாற்கடலில் தோன்றிய, நஞ்சு அனையான் - ஆல கால விடம்போற் கொடுமையையுடைய கைகேயியின், உரை நஞ்சு - சொல்லாகிய விடத்தின் வேகம், ஒருவாறு அவிய - ஒருவாறு தணிதலால் (சிறிது உணர்வுற்று), காதல் புதல்வன் பெயரே புகல்வான் - தன் அன்புக்குரிய புதல்வனான இராமன் பெயரையே சொல்லுற்ற மன்னனது, உயிரும் கண்டான் - உயிர் தங்கியிருத் தலையும் அறிந்தான்.

முனிவன் செய்த சைத்தியோபசாரங்களால் சோகம் தணிந்து சிறிது உணர்வுற்ற மன்னன், இராமா, இராமா என்று அவன் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டே கண் திறக்க, முனிவன் அதனைக் கண்டு சிறிது மனம் உவந்தான். இராமனைப் பிரிய நேருமே யென்ற வருத்தமிகுதியினாலே சோகமுற்றதனால், உணர்வு வந்த வுடன் இராமன் நினைவாகவே அவன் பெயரைச் சொல்லுற்றான் மன்னன்.

உக்கம் - ஆலவட்டம்; விசிறி. கால் - காம்பு; பிடி. தவழ்வித்தல் - மெல்லிதாக வீசச்செய்தல். ஓதக்கடல் நஞ்சனையாளுரை நஞ்சு: "நாகமெனுங் கொடியாடன் நாவின் வந்த, சோகவிடம் (196)" "நாவின் நஞ்சு முடைய நங்கை" (342).

(பி - ம்.) 1. பனி நீர்தெளியாத், பனிநீருதவித், பன்வீரளவித்; திண்கா லுதவுக் தண்கால், திண்காலுதவ மென்கால், திண்காலுக்க மன்கால், திண்காலுக்க தண்கால், தன்சா லாரவ மென்கால்.

2. தவழ்வித்தன சொல், தழுவத் தன் சொல், தழுவித் தன் சொல், தழுவித்தின் சொல், தழுவற்றின் சொல்.

4. பேரே புகல்வான்; காதற் புதல்வனுயிரு மிவனருயிருங் காண்பான். (39)

வசிட்டன் மொழிதல்

335. காணு வையா வினிநீ யொழிவாய் கழிபே ரவலம்
ஆண யகனே யினிநா டாள்வா னிடைபூ றுளதோ
மாண வுரையா டருமா மழையே யனையான் மகுடம்
பூண தொழிவா னெனின்யா முளமோ பொன்றே லென்றான்.

காணு-(மன்னன் உணர்வுற்றதைக்) கண்டு, ஐயா-ஐயனே, இனி நீ கழி பேர் அவலம் ஒழிவாய் - இனி நீ மிகப் பெருந்துயரம் தவிர்க்க; ஆண் நாயகனே இனி நாடு ஆள்வான்-ஆண்களிற் சிறந்த இராமனே இனி நாட்டை ஆள்வான்; இடையூறு உளதோ - (வேறு) தடையேதும் உண்டோ? (இல்லை); மாணு உரையாள் தரும் - பெருமையில்லாத உரைகளைச் சொன்ன கைகேயி தானே அரசைத் தருவாள்; மா மழையே அனையான் - கருமேகம் போன்ற இராமன், மகுடம் பூணது ஒழிவான் எனின் - (ஒருவேளை) தான் முடிசூடாது காடு செல்வானால், யாம் உளமோ - நாம் இங்கிருப்போமோ? பொன்றேல் - மனம் அழியாதே, என்றான்—.

முனிவன் என்ற எழுவாய் வருவிக்க. காணு என்றது, முன்பாட்டின் இறுதியிற் கண்டான் என்பதனை அநுவதித்தது.

வருந்துவோர்க்குத் தேறுதல் கூறும் முறையிலும், கைகேயியை மனமொப்பச் செய்யலாமென்ற துணிவாலும் முனிவன், 'கைகேயி தானே தருவாள்' என்றான். 'கைகேயி தந்தாலும் இராமன் அதனை ஏலாது, முதற் கட்டளையையே உறுதியாகக் கொண்டு வனம் புகுவானேல்' என்ற சங்கையையும் வருவித்துக்கொண்டு, 'அவ்வாறாயின் அவனை வற்புறுத்தி ஏற்கச் செய்வோம்; அல்லது நாமும் உடன் செல்வோம்' என்பதுபட, 'யாமுளமோ' என்றான். யாம் உளமோ - நாம் இங்கு வறிதேயிருப்போமோ?

- (பி - ம்.) 1. காணுவையோ, காணையயா.
2. ஆணயகனே புரநீடு; ஆள்வானையுறுளதோ.
3. மாணவுரையாடானே தருமா மழையே யனையான், உரையாடருமம், தருமழையனையான் மகுடம், தருவாளொழியாவகையான்.
4. பூண தொழிவானெனின்; யாமுளமோ, நாமுளமோ; பொன்றலென். (40)

மன்னனது வேண்டுகோள்

336. என்றம் முனிவன் றன்னை நினையா வினையே னினியான்
பொன்றும் முன்னம் மவனைப் புனைமா மகுடம் புனைவித்
தொன்றும் வனமென் றுன்னு வண்ணஞ் செய்தென் னுரையும்
குன்றும் பழிபூ ணுமற் காவாய் கோவே யென்றான்.

என்ற முனிவன் தன்னை - (மேற்கண்டவாறு) சொன்ன வசிட்ட முனிவனை நோக்கி, (தசரதன்) நினையா - (இவ்வாறு வருமென்று) நினையாத, வினையேன் - தீவினையாளானேன்; இனி நான் பொன்றும் முன்னம் - இனி நான் இறப்பதற்கு முன்பே, அவனை-அவ்விராமனுக்கு, புனை மா மகுடம் புனைவித்து - சூட்டுதற்குரிய பெரிய மகுடத்தைச் சூட்டி, வனம் என்று ஒன்றும் உன்னு வண்ணம் செய்து - காடு போதல் என்று ஒரு சிறிதும் (அவன்) நினையாதபடி செய்து, என் உரை குன்றும் பழியும் பூணுமல் - என் சொல் பழுதுறும் பழியையும் நான் ஏலாதவாறு, காவாய் - காப்பாயாக; கோவே - என் ஐயனே, என்றான் -.

கைகேயி தானே இராமன் அரசேற்க இயைவான் என்றும், இராமனையும் வற்புறுத்தி ஏற்கச் செய்யலாமென்றும் வசிட்ட முனிவன் கூறினமையின், அவ்வாறு முடிந்தால், தன் விருப்பம் நிறைவேறுவ துடன், தான் கொடுத்த வரத்தைத் தானே மறுத்தானென்ற பழி தன்னைச் சாராது எனக் கருதி, அவ்வாறே செய்விக்கும்வண்ணம் முனிவனை வேண்டிக்கொண்டான் தசரதன். குலகுருவாகும் சிறப்பு நோக்கி, 'கோவே' என்றான்.

என்றம்முனிவன் : ஓசை நயம் கருதி மகரவொற்று விரித்தல். உரையும் என்றதில் உம்மையைப் பிரித்து, பழி என்றதனோடு கூட்டி உரைக்கப் பெற்றது. அவனை என்றது பரதனைச் சுட்டியதெனக் கொண்டு உரை கூறுவாருமுளர். முனிவன்றன்னை நினையா - முனிவனைப்பற்றி எண்ணி என்றலுமாம்.

- (பி - ம.) 1. என்ற முனிவன், நினையாவினையேன், நினையாவினியன், நினையா வினியென், நினைய வினையேன், இழையாவினையேன்.
2. பொன்றும் மளவில்.
3. என்றும் வனமென்று; உள்ளா; என்னுயிரும்.
4. குன்றுபழி; கோவே காவாய்.

(41)

முனிவன் கைகேயியை வேண்டதல்

337. முனியும் முனியுஞ் செய்கைக் கொடியான் முகமே முன்னி இனியுன் புதல்வற் கரசும் மேனை யோருக் குயிரும் மனுவின் வழிநின் கணவற் குயிரும் முதவி வசைதீர் புனிதம் மருவும் புகழே புனையாய் பொன்னே யென்றான்.

முனியும் - (மன்னனுரை கேட்ட) வசிட்ட முனிவனும், முனியும் செய்கை - (யாவரும்) வெறுக்கும் செயலை மேற்கொண்ட, கொடியான் - கொடியவளான கைகேயியின், முகம் முன்னி - முகத்தைப் பார்த்து, பொன்னே - பொன் போன்றவனே, இனி - இப்போது, உன் புதல் வற்கு - உன் மகனான இராமனுக்கு, மனுவின் வழி அரசும் - மனுகுல முறைப்படி அமைந்த அரசையும், நின் கணவற்கு உயிரும் - உன்

கணவனான சக்கரவர்த்திக்கு உயிரையும், ஏனையோருக்கு உயிரும் - மற்றவர்களுக்கும் (அவரவர்) உயிரையும், உதவி-(நீ) கொடுத்து, (அதனால்) வசை தீர் - பழியின் நீங்கின, புனிதம் மருவும் - தூய்மை பொருந்திய, புகழே - கீர்த்தியையே, புனையாய் - பூண்பாயாக; என்றான்—.

முனிவன் கைகேயியிடம், 'இராமன் தன் தந்தைக்கும் மற்றும் அனைவர்க்கும் உயிர் போன்றவன் என்பதை நீ அறிவாய்; அவனை நாட்டினின்றும் நீக்குவதனால், மன்னனோடு பிறர் பலரும் உயிர் விடுவர்; நீ பெரும் பழிக்கு ஆளாவாய். இராமனுக்கு அரசு நல்கி விடின், நீ பழியின் நீங்கிச் சிறந்த புகழையும் பெறுவாய்; ஆதலால் உன் கருத்தை மாற்றிக்கொண்டு அதனை உதவுக' எனக் கூறி வேண்டினான். 'தங்கமே' என்றால் எவர்க்கும் மகிழ்ச்சி தருதல் இயல்பாதலின், 'பொன்னே' என விளித்துக் கூறினான். புகழை விரும்பாதார் எவருமில்லாதலால், 'வசைதீர், புனிதம் மருவும் புகழ் புனையாய்' என்றான். புகழே: ஏகாரம், பிரிநிலை. கைகேயி இராமனைத் தான் பெற்ற புதல்வனைப் போலக் கருதி அன்பு செலுத்தியவளாதலால் 'உன் புதல்வற்கு' என்றான்.

- (பி - ம்.) 1. கொடியான் முகமே முன்னி, முகமே கோக்கி; முனியம் மொழி கேளாமுன். முனிவான் முகமே முன்னி, முனியுஞ் செய்கைக் கொடியான் முகமே முனியு முன்னி.
2. இனிநின்: ஏனையோர்க்கின்னுயிரும், ஏனையோருயிருக்குயிரும்.
3. கணவன்னுயிரும், கணவனுயிரும்.
4. புனிதமருவும்; புகழே புனைவாய், புரிவாய்; பெண்ணே. (42)

கைகேயியின் மறுமொழி

338. மொய்ம்மாண் வினை வேறவென் றுயர்வான் மொழியா முன்னம்
விம்மா வமுவா ளரசன் மெய்யிற் றிரிவா னென்னின்
இம்மா வுலகத் துயிரோ டினிவாழ் வுகவே னென்சொல்
பொய்ம்மா னுமற் கின்றே பொன்று தொழியே னென்றான்.

மொய் மாண் வினை - வலிமை மிக்க இரு வினைகளையும், வேர் அற வென்று - வேரோடு கெடும்வண்ணம் (அவற்றை) வென்று, உயர் வான் - மேம்பட்ட வசித்த முனிவன், மொழியா முன்னம் - சொல்லி முடிக்கு முன்னமே, விம்மா அமுவான் - விம்மி அமுத்தொடங்கிய கைகேயி, அரசன் மெய்யில் திரிவான் என்னின் - சக்கரவர்த்தி உண்மையினின்று மாறுபடுவானானால், இனி இ மா உலகத்து - இப்போது இப் பெரிய உலகத்தில், உயிரோடு வாழ்வு உகவேன் - உயிரோடு வாழ்தலை விரும்பமாட்டேன்; என் சொல் - என்னுடைய வார்த்தை, பொய் மாணுமற்கு - பொய்ப்படாதிருத்தற் பொருட்டு, இன்றே பொன்றது ஒழியேன் - இப்போதே சாவாதிரேன்; என்றான்—.

இப்போதே உயிர்விடுவேன் என்றபடி.

கைகேயி, 'எனக்கு மன்னன் தந்த வரம் இரண்டும் தந்தபடியே நடவாதொழியின் அவனுரை பொய்த்ததாகும். என் கருத்தும் நிறைவேருது; அவ்வாறாயின் நான் உயிர் விடுவேன் என்று முன்னமே கூறியுள்ளேன்; அது பொய்யாகாமல் இப்போதே உயிர் நீப்பேன்' என்கின்றாள். 'பரதன் அரசெய்துதல், இராமன் வனம் புகுதல் என்ற இரண்டும் நடவாவிடின் அரசன் முன்னே இறந்துபடுவேன்' (181) என முதற்கண் கூனியிடத்தும், "ஊழிற் பெற்றாய் என்னுரை அன்றேல் உயிர்மாய்வென்" (227) எனப் பின்னர் மன்னனிடத்தும் அவள் கூறினமை காண்க.

மொழியா முன்னம்: விரைவுகுறித்து வந்தது; "இசையா முன்னம்" (330); "சொற்ற முன்னம்" (333) என வந்துள்ளனவுங் காண்க.

- (பி - ம்.) 1. மொய்மாண், மொய்ம்மாண், மும்மான்.
2. விம்மா விழுவாள்; தீர்வா னென்னில், தெரிவானென்னில்.
3. இம்மானுலகத்து.
4. பொய்ம்மானுல், பொய்மானாகாது, எம்மானழியாது; இன்னே, இந்நான்; ஒழியானென்றாள். (43)

முனிவன் கடிந்துரைத்தல்

339. கொழுநன் நுஞ்சும் மெனவுங் கொள்ளா துலகம் மெனவும் பழிநின் றுயரும் மெனவும் பாவம் முளதா மெனவும் ஒழிகின் றிலையன் றியுமொன் றுணர்கின் றிலையா னினிமேல் மொழிகின் றனவென் னென்னு முனியும் முறையன் றென்பான்.

முனியும் - வசிட்டனும், கொழுநன் துஞ்சும் எனவும் - (நம் தீச் செயலால்) கணவன் இறப்பானே யென்றும், உலகம் கொள்ளாது எனவும் - உலகம் இதனை ஏற்காதேயென்றும், பழி நின்று உயரும் எனவும் - (நமக்குப்) பழி நிலுபெற்று மிகுமே யென்றும், பாவம் உளது ஆம் எனவும் - பாவம் உண்டாகுமேயென்றும் (நீயே உணர்ந்து), ஒழிகின்றிலை - (நீ பிடித்த பிடியை) விடுகின்றாயில்லை; அன்றியும் - அல்லாமலும், ஒன்று உணர்கின்றிலை - (பிறர் கூறுவதையும்) சிறிதும் மதிக்கின்றாயில்லை; யான் இனிமேல் மொழிகின்றன என் - நான் இதற்கு மேலும் சொல்வன யாவன? என்னு - என்று கூறி, முறை அன்று - (உன் செய்கை) நேர்மையன்று, என்பான் - எனப் பின்னும் சில சொல்வானானான்.

முனிவன் தான் நயந்து சொல்லி வேண்டவும், கைகேயி கொண்டது விடாமை கண்டு, அவனைக் கடிந்துரைக்கவழி, 'உன் செயலால் பழியும் பாவமும் பெருகி நீ தாழ்வுறவாயென்பதனை நீயே உணரவில்லை; பிறர் எடுத்துச் சொல்லியுங் கேட்கவில்லை;

இத்தகைய உனக்கு நான் மேலும் பலபடக் கூறுவதில் பயனில்லை; ஆனால், உன் செயல் நேர்மையற்றது என்பது உறுதி' என மொழிந்து பின்னும் சில கூறலானான். அவற்றை மேல் இரண்டு பாடல்களில் காணலாம். 'நீ கேட்பன இரண்டும் நேர்மையற்றன வென்றே உலகம் கூறும்; பரதன் அரசெய்துதலை ஒருவாறு ஏற்பினும், இராமன் வனம் புகுதலை எவ்வகையிலும் உலகம் ஏலாது. அவன் வனம் புகுவதனால் உன் கணவன் மட்டுமன்றி மற்றும் பலரும் உயிர் விடுவர்; அப்பெரும் பழியும் பாவமும் உன்னையே சாரும்' என விளக்கிக் கூறினான். உலகம் என்றது உயர்ந்தோரை. ஒன்றும் ஈனற்பால உம்மை தொக்கது. ஓசைபற்றி மகரவொற்று நான்கு இடங்களில் விரிந்தது.

- (பி - ம்.) 1. தஞ்சு மெனவும்; கொள்ளாவுலகமெனவும்.
 2. உயருமெனவும்; பாவமுளதாம்.
 3. மொழிகின்றிலை; கனிமேல்.
 4. மொழிகின்றன என்னென்றான்; என்னுளதோ, என்னுளதோ; முனியு முறையன்றென்பான்; முறையன் றென்றான், முறையன் றென்னு; முனியே லெனவே மொழிவான். (44)

340. கண்ணோடாதே கணவனுயிரோடிடர்காணாதே
 புண்ணாடோடுங் கனலோவிடமோவென்னப் புகல்வாய்
 பெண்ணுகுதியோமாயப் பேயோகொடியாய்நீயிம்
 மண்ணோடுண்ணுடென்னுமனமேவலிதேயென்றான்

கொடியாய் - கொடியவளே, கண்ணோடாதே - (சிறிதும்) தாட்சிண்யமின்றி, கணவன் உயிர் ஓடு இடர் காணாதே - கணவன் உயிர் பிரியும் துன்பத்தையும் (மனத்தால்) நோக்காமல், புண்ணாடும் கனலோ-புண்ணினுள்ளே புகும் தீயோ? விடமோ-கடு நஞ்சோ, என்ன - என்று சொல்லும்படி, புகல்வாய் - பேசுகின்றாய்; நீ பெண் ஆகுதியோ - நீயும் ஒரு பெண்ணோ? (அன்றி), மாயம் பேயோ - மாயமாகப் பெண்வடிவுடன் வந்துள்ள பேயோ? இம்மண்ணோடு உன்னோடு என் ஆம் - (நீ விரும்பிக் கைக்கொள்ளும்) இந்த மண்ணால் உனக்கு யாது பயன் உளதாகும்? மனம் வலிதே - உன் மனம் (எதற்கும் இரங்காத) அத்துணை வலியதோ? என்றான்—.

கைகேயியின் நிலை கண்ட வசித்த முனிவன், கடுமையாகக் கழறுகின்றான். 'உன்னால் உனக்கும் பிறருக்கும் வரும் தீங்குகளை எடுத்துச் சொல்லவும் நீ கேட்கின்றாயல்லை; நீ பெண் வடிவுடன் வந்துள்ள பேய்போலும்! பெண்ணாயின் இத்தகைய வன்னெஞ்சோடிருத்தல் ஒவ்வாது' என்கின்றான். 'இராமன் வனம் புகுதலால் மன்னவனும் பிறர் பலரும் உயிர்விட, நாடு முழுதும் உன்னை வெறுத்துப் பழிக்க, நீ பெற்ற நாட்டை இனிதாக உன்னால் ஆள முடியாது' என்பான், 'இம்மண்ணோடுண்ணுடென்னும்' என்றான்.

ஓடிடர்: வினைத்தொகை. மண்ணோடு: ஓடு கருவிப் பொருளில் வந்தது. உன்றோடு: உருபுமயக்கம். மனமே: ஏகாரம், அசை. புண்ணாடோடுங்கனல்: “புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனால் நுழைந்தாலென” (பால. 326).

- (பி - ம்.) 1. கண்ணோடாதோர்; கணவன் னுயிரோடு, கணவன் றுயிரோடு.
2. புண்ணோடோடும், புண்ணோடோடும், புண்ணாடோடும், புண்ணாடோடும்; கோலோவிடமோ.
3. பெண்ணோ தியோ, பெண்ணோ திய, பெண்ணே தியோ; மாயாப் பேயோ; கொடியாய் நீயும், கொடியாயினீர், கொடியாயறியேன்.
4. உன்றோடென்னு, என்னே, என்ன, என்னோ, எண்ணு; அறியேன்; வசையே, வசையோ, வகையே, பகையோ; மானே, மறனே; வலியேனென்றான். (45)

341. வாயான் மன்னன் மகனை வனமே கென்னு முன்னம்
நீயே சொன்னு யவனோ நிமிர்கா னிடைவன் னெறியிற்
போயோ புகலோ தவிரான் புகழோ டுயிரைச் சுடுவெந்
தீயோய் நின்போற் றியோ ருளரோ செயலென் னென்றான்.

(மேலும் முனிவன்), மன்னவன் - சக்கரவர்த்தி, வாயால் - தன் வாயால், மகனை - இராமனை, வனம் ஏகு என்று முன்னம் - காட்டுக்குப் போ என்று சொல்லும் முன்பே (சொல்லாமலே), நீயே சொன்னாய் - நீயாகவே (மன்னன் பணி என்று) சொல்லிவிட்டாய்; (அதனால்), அவனோ - அவ்விராமனோ, நிமிர் கானிடை - பரந்த காட்டிலே, வல் நெறியில் - வன்மையான வழிகளைக் கடந்து, போய் புகல் தவிரான் - போய்ச் சேருதலைக் கைவிடமாட்டான்; புகழோடு - (மன்னனது) புகழுடனே, உயிரை சுடு - உயிரையும் அழிக்கின்ற, வெம் தீயோய் - கொடிய தீயைப் போன்றவனே, நின்போல் தீயோர் உளரோ - உன்னைப் போலக் கொடியவர் (இவ்வுலகத்தில் எவரேனும்) இருப்பரோ? செயல் என் - நின் செயல்தான் எத்தகையது? என்றான் -

‘இராமனைப் பார்த்து, நீ காட்டுக்குப் போ என்ற வார்த்தையை மன்னன் தன் வாயால் சொல்லவே மாட்டான்; வரம் என்ற பெயரால் அவனை வற்புறுத்திக் கட்டுப்படுத்தி, அவன் பணி என்று நீயே இராமனுக்குச் சொல்லிவிட்டாய்; இராமனும் அதனை மனமுவந்து ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டான்; இனி அவன் அதனைச் செய்யாதிரான். இதனால் ஒரு பெண்ணின் வசப்பட்டுத் தகாததைச் செய்தான் என்று மன்னனுக்கு நிந்தையும், அவனுயிர் பிரிதலுமாகிய பெருந் தீங்குகள் உளவாம். இதற்குக் காரணமான உன் கொடுமையை என்னென்பது!’ என இடித்துரைத்தான் முனிவன். புகழைச் சுடுதல், பழிப்புண்டாகுதல்.

நீயே: ஏகாரம் பிரிநிலை. அவனோ, புகலோ என்ற இடங்களில் ஓகாரம், தேற்றப்பொருளது. போயோ என்றதில் ஓ, அசை.

- (பி - ம்.) 1. வாயான் மகனை மன்னன்; வனமேகென்னான், வனனேகென்னான்.
 2. நீயோ சொன்னாய்; கானிடை வெந்நெறியில், கானிடையின் நெறியில்.
 3. போயே புகலோ, போயேகுதலோ; தவிரப், சுடுமத்.
 4. தீயோ, தீயே; தின்போற்றியார், தின்போலறியார்; அறிவார், உளரா. (46)

தசரதன் வெறுத்துக் கூறுதல்

342. தாவின் முனிவன் புகலத் தளரா நின்ற மன்னன்
 தாவின் னஞ்ச முடைய நங்கை தன்னை நோக்கிப்
 பாவி நீயே வெங்கான் படர்வா யென்றென் னுயிரை
 ஏவி னுயோ வவனு மேகி னுனோ வென்றான்.

தா இல் முனிவன் புகல - குற்றமில்லாத வசித்த முனிவன் (இவ்வாறு) சொல்ல, தளரா நின்ற மன்னன் - தளர்ச்சியுறுகின்ற தசரதன், தாவில் நஞ்சம் உடைய நங்கைதன்னை நோக்கி - தாவிலே விடமுள்ள கைகேயியைப் பார்த்து, பாவி - பாவியே, நீயே - நீயாகவே, என் உயிரை - என் உயிரைப் போன்ற இராமனை, வெம் கான் படர்வாய் என்று ஏவினுயோ - கொடிய காட்டிற்குப் போ என்று ஏவிவிட்டாயோ? அவனும் ஏகினுனோ - அவனும் போய்விட்டானோ? என்றான்—.

மன்னன் மூர்ச்சையுற்றிருந்த நிலையில், கைகேயி இராமனை ஏவிய செய்தியறியான்; இப்போது சிறிது தெளிவு பெற்ற நிலையில் அதனை முனிவன் சொல்லால் அறிந்து, 'பாவி, இவ்வாறு செய்தாயோ?' என்று அவனை நோகின்றான். இராமன் புறப்பட்டுவிட்டானோ என்ற ஐயமுங் கொண்டான். தாவில் நஞ்சமுடைய நங்கை: 196, 334.

- (பி - ம்.) 1. முனிவன்னகலத்; தளரா நின்றம் மன்னன், திற்தன்னான், தாழா நின்ற மன்னன்.
 2. தாவினஞ்சம், தாவினஞ்சம்; உடையாள்.
 3. பாவி வெங்கானிடையே; படர்வாயென்றன்னுயிரை, படர்வாயே நென்னுயிரை.
 4. ஏவினாயே; ஏகினுனோ; என்ன, என்ன. (47)

343. கண்டே னெஞ்சங் களியாற் கனிவாய் விடநா னெடுநாள்
 உண்டே னதனா னீயென் னுயிரை முதலோ டுண்டாய்
 பண்டே யெரிமுன் னுன்னைய் பாவி தேவி யாகக்
 கொண்டே னல்லேன் வேரோர் கூற்றந் தேடிக்கொண்டேன்.

(மேலும் மன்னன்), பாவி—!, நெஞ்சம் கண்டேன் - உன் மன நிலையை அறிந்தேன்; களியால் - காமக் களிப்பால், நான்—, கனிவாய் விடம் - கொவ்வைக் கனிபோன்ற உன் வாயில் ஊறும் விடத்தை, நெடுநாள் உண்டேன் - நெடுங்காலம் அருந்தியுள்ளேன்; அதனால்—, நீ முதலோடு என் உயிரை உண்டாய் - நீ அடியோடு என்னுயிரையே

குடித்துவிட்டாய்; பண்டே - முன்னமே, எரிமுன் - அக்கினிசாட்சியாக, உன்னை தேவி ஆக கொண்டேன் அல்லேன் - உன்னை என் பட்டத்துத் தேவியாக ஆக்கிக்கொள்ளவில்லை; வேறு ஓர் கூற்றம் - வேறு (புதிய) வகையான ஒரு யமனை, தேடிக்கொண்டேன் - நானே தேடிக்கொண்டவனானேன்.

இஃது அடுத்த பாட்டோடு தொடர்ந்து முடியும்.

கனிவாய் விடம் என்றது வாலெயிறுநிய நீரை. அவள் வாய்ச் சொல் இப்போது தன்னுயிரை வாங்குதலால், கனிவாய் விடம் என்றான். இயல்பாக வருங்கூற்று, சாற்றுநாளற்ற தெண்ணித் தருமம் பார்த்து விண்ணேற்றுவது; இவளோ தான் நினைத்தபோதே உயிரை வாங்குகின்றாளாதலால் 'வேரோர் கூற்றம்' என்றான். 'நீ உயர் குடிப் பிறந்தவளாதலின் நற்குணமுடையவளென்று கருதியே உன்னை அக்கினி சாட்சியாக மணந்துகொண்டேன்; நீ இத்தகைய கொடுமை உள்ளவளென்பது இப்போதுதான் தெரியவருகின்றது' என்பது கருத்து. கைகேயியைக் கூற்றென்றமை : 288, 290.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பி - ம்) 1. நெஞ்சங்கனிவாய்க், கனிவாக், கனிவாய், கனிகின், கனியக், கரியாய்க்; கொண்டுன்; நஞ்சங்கனிகின், நஞ்சக்கனிவாய்; கடுவாய் விடனெடுநான்; விடநானெடுநானுன்னேடு; விடநானெடுநாளினி தென்று.
2. முதலோடுண்டோய்.
3. எரிமுன்னுனைவன்; பாவி; தேவியாகக்.
4. கொண்டேனல்லன், கொண்டேனல்லோர். (48)

344. விழிக்குங் கண்வே றில்லா வெங்கா னென்கான் முகையைச் சுழிக்கும் வினையா லேகச் சூழ்வா யென்னைப் போழ்வாய் பழிக்கு நாணய் மாணப் பாவி யினியென் பலவுன் கழுத்தி னாணுன் மகற்குக் காப்பு நாண மென்றான்.

(மன்னன் பின்னும் சொல்வான்) மாணு பாவி - மாட்சிமைப்படாத (கொடும்) பாவியே, விழிக்கும் கண்வேறு இல்லா என் கால் முகையை - விழித்துப் பார்க்கத்தக்க கண் தன்னையன்றி வேறு இல்லாத என் குலக் கொழுந்தான இராமனை, வெம் கான் ஏக - வெம்மையான காட்டிலே போகுமாறு, சுழிக்கும் வினையால் - (உனது) வஞ்சச் செயலால், சூழ்வாய் - சூழ்ச்சி செய்கின்றாய்; (அதனால்) என்னை போழ்வாய் - என்னைப் பிரிந்து உயிர் வாங்குகின்றாய்; பழிக்கும் நாணய் - (எத்தகைய கொடும்) பழிக்கும் வெட்கமால் இருக்கின்றாய்; இனி பல என் - மேலும் பல சொல்லி என்ன பயன்? உன் கழுத்தில் நாண் - உன் கழுத்திலுள்ள மங்கல சூத்திரம், உன் மகற்கு - உன் மகன் பரதனுக்கு, காப்பு நாண் ஆம் - முடியணி விழாவில் காப்புக் கயிறாக அமையும்; என்றான்—.

அயோ த்—19

விழிக்கும் கண்வேறு இல்லா என் காண்முனையை என்று கூட்டிப் பொருள் செய்க. வெங்கான் : இடைப் பிறவரல்; “இரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற், பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப” (அகநா. 4 : 3-4) என்புழிப் போல வந்தது. சுழிக்கும் வினை - சூழ்வினை. அனைவர்க்கும் உயிரான இராமனைக் காடு போக்கி என்னுயிரை வாங்கும் கொடுமையைச் சிறிதுங் கூசாது செய்தலோடு, அதனால் வரும் பழிக்கும் நாணுவாயல்லை என்றதனால், உம்மை இறந்தது தழுவியது. காப்புநாண் - பட்டாபிஷேகத்திற்கு முன் அதற்குரியார் கையில் மந்திரத்துடன் கட்டும் இரட்சா பந்தனம். ‘பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டு முன் நான் இறந்து படுவேன்; அதனால் நீ மாங்கனியம் இழப்பாய்’ என்பதனைக் குறிப்பித்தது.

- (பி - ம.) 1. கண்வேறில்லேன்; என்காண்முனையைச், எங்கான் முனையைச், வெங்கானிடை காண் முனையைச்.
 2. என்னைப் பேழ்வாய்ப், என்னப்பேழ்வாய், என்னிற்பேழ்வாய், போழ்வாய்.
 3. பழிக்குந்நானாய், பழிக்குந்நானாய் பாவி.
 4. கழுத்தின்னானுன், கழுத்து நானுன், கழுத்தினானுன்; காப்பின்னானு; என்னு. (49)

345. இன்னே பலவும் பகர்வா னிரங்கா தானை நோக்கிச் சொன்னே னின்றே யிவளென் றுர மல்ல டுறந்தேன் மன்னே யாவான் வருமப் பரதன் றனையும் மகனென் றுன்னேன் முனிவா வவனு மாகா னுரிமைக் கென்றான்.

இன்னே பலவும் பகர்வான் - இவ்வாருகப் பலவற்றையும் சொன்ன தசரதன், இரங்காதானை நோக்கி - சிறிதும் - இரங்காத கைகேயியைக் குறித்து, (வசிட்ட முனிவனிடம்), முனிவா - , இன்றே சொன்னேன் - இப்போதே சொல்லுகின்றேன்: இவள் என் தாரம் அல்லள் - இக் கைகேயி என் மனைவியல்லள்; துறந்தேன் - (இவளை முற்றும்) நீக்கிவிட்டேன்; மன் ஆவான் வரும் - அரசனாக வரவிருக்கின்ற, அ பரதன் தன்னையும் - அந்தப் பரதனையும், மகன் என்று உன்னேன் - (இனி) என் மகனென்று கருதமாட்டேன்; அவன் உரிமைக்கும் ஆகான் - அவன் என் இறுதிச் சடங்கு செய்தற்கும் உரியவனாகான், என்றான்—.

மன்னன், தான் கல்லங் கரையும்படி சொல்லி வேண்டியும் கைகேயி சிறிதும் இரங்காதது கண்டு, அவள்பால் உண்டான வெறுப்பு மிகுதியால் அவளைத் தாரம் அல்லள் என்று விலக்கியவன், அவள் வயிற்றிற் பிறந்தவனாலால் பரதனையும் வெறுத்துக் கூறினான்.

வசிட்டமுனிவன் குலகுருவாய், மேல் நிகழவேண்டுவனவற்றைச் செய்தற்குரியவனாலால், அவனிடம் இவற்றைச் சொன்னான்.

பகர்வான், இரங்காதாள்: வினையாலணையும் பெயர்கள். நோக்கி என்றது இங்கே குறித்து, சுட்டி என்ற பொருளில் வந்தது சொன்னேன்: காலவழுவமைதி. மன்னே: ஏகாரம், அசை. அவனும் என்றதில் உம்மை பிரித்துப் பின்னே கூட்டியுரைக்கப்பட்டது.

- (பி - ம்) 1. இன்னேயினிய; இரங்காதவனை கோக்கிச், இரங்காதவனும் மறியச், இன்னே பலவும் பன்னி யேதமில்லா விறைவன்.
2. சொன்னேன் முன்னே; தாரமல்லாள்; சொன்னே னிவளென்றார் மல்லள் துறந்தேன் துறந்தேன்.
3. மன்னே யாள்வான்.
4. அவனென் னுரிமைக்காகான், அவனுமுரிமைக்காகான். (50)

தசரதன் கோசலையைக் கண்டு தளர்தல்

346. என்னைக் கண்டு மேகா வண்ண மிடையு றுடையான்
உன்னைக் கண்டு மிலனோ வென்னா வுயர்கோ சலையைப்
பின்னைக் கண்டா னனையான் பிரியக் கண்ட துயரம்
தன்னைக் கண்டே தவிர்வா டளர்வா ணிலையிற் றளர்வான்

(தசரதன்) உயர் கோசலையை - குணங்களால் உயர்ந்த கோசலையி னிடம், என்னை கண்டும் ஏகாவண்ணம் - என்னைத் தான் கண்ணுற் பார்த்துக்கூடப் போகாதவாறு, இடையூறு உடையான் - (இந்தப் பாவியால்) இடையூறுற்ற இராமன், உன்னையும் கண்டிலனோ - உன்னையும் பார்க்கவில்லையோ? என்ன - என்று கூறி, பின்னை - பிறகு, கண் அனையான் பிரிய - கண்போன்ற இராமன் பிரிவதனால், கண்ட துயரம் - உளதாகிய வருத்தத்தை, தன்னை கண்டு தவிர்வான் - தன்னைப் பார்த்துப் போக்கிக்கொள்ள எண்ணியவளாய் (வந்து), தளர்வான் - (தன் நிலை கண்டு) தளர்கின்ற அவளுடைய, நிலையின் - நிலையால், தளர்வான் - தளர்ச்சியுற்றான்.

கோசலையை என்னா, பின்னைத் தளர்வான் என்று கூட்டுக. முனிவன்பால் வெறுத்துக் கூறிய தயரதன், கோசலை அங்கிருப் பதையும் அவளுடைய பரிதாப நிலையையும் கண்டு, “இராமன் போகும்போது என்னைக் கண்டு விடை பெறுதற்குரியவன். என்னைக் காணவொட்டாதபடி இந்தப் பாவி தடுத்துவிட்டான்; அவன் உன்னையும் காணாமலே போய்விட்டானோ?” என்று கூறிப் பின்னும் தளர்ச்சியுற்றான். மன்னனை வணங்கி வேண்டி, இராமன் வனம் புகுவதை எவ்வாறேனும் தவிர்க்கக் கருதி வந்த கோசலை, இங்கே அதற்கு இடமின்றி இடர்ப்படுகின்றாள். அவளைக் கண்ட மன்னன், இராமன் போகும்போது அவளையும் காணவில்லை போலும் என ஐயுற்று வினவினான்.

உன்னைக் கண்டும் என்றதில் உம்மை பிரித்துக் கூட்டப் பெற்றது. கண்தான் என்றவிடத்துத் தான் என்பதும், தன்னைக் கண்டே என்பதில் ஏகாரமும் அசை. காணுதல் - உளதாதல்.

- (பி - ம.) 1. கண்டும் மேகாவண்ணம், கண்டு போகாவண்ணம், என்னக் கண்டு
மோராவண்ணம்; இடையூறுடையாய்.
2. கண்டும் மிலனே; என்று னுயிர், என்னவுயர்.
3. கண்டானையாள், கண்டவனையான்; பிரியக் கண்டாடுயரம்,
கண்டான்றுயரம், கண்டேதுயரம், காணாத்துயரம்.
4. தன்னைக் கண்டு; தளர்வாநிலையில், தளராநிலையில், தனையிநிலையில்,
தனையன்னிலையில், தனையின்னிலையில். (51)

கோசலையின் நிலை

347. மாற்றாள் செயலா மென்றுங் கணவன் வரமீந் துள்ளம்
ஆற்று தயர்ந்தா னென்று மறிந்தா ளவளும் மவனைத்
தேற்று நின்றான் மகனைத் திரிவா னென்ற ளரசன்
தோற்றன் மெய்யென் றுலகஞ் சொல்லும் பழிக்குஞ் சோர்வாள்.

மாற்றாள் செயல் ஆம் என்றும் - (இது) தன் மாற்றாளாகிய
கைகேயியின் செயலாகுமென்றும், கணவன் வரம் ஈந்து - கணவன்
(அவளுக்கு) வரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, உள்ளம் ஆற்றது - மனம்
பொருமல், அயர்ந்தான் என்றும் - தளர்ச்சியுற்றனென்றும், அறிந்தாள்
அவளும் - அறிந்தவளாகிய கோசலையும், அவளை தேற்ற நின்றாள் -
தசரதனைத் தேற்றலானாள்; மகனை - இராமனைக் குறித்து, திரிவான்
என்றான் - (எப்படியும் அவன்) திரும்பிவிடுவான் என்று கூறினாள்;
(ஆயினும்) அரசன் மெய் தோற்றன் என்று - அரசன் உண்மை
தவறினான் என்று, உலகம் சொல்லும் பழிக்கும் - உலகத்தார்
சொல்லத்தக்க பழிச் சொல்லுக்கும், சோர்வாள் - மனம் தளர்வாள்.

கோசலை, தசரதனைக் கண்டதுமுதல், அவன் நிலைகுறித்து வருந்திப்
புலம்பியிருந்தாளே யன்றி, அதன் காரணம் அறிந்தாளில்லை. பின்பு
நிகழ்ந்தவற்றால் உண்மையை உணர்ந்த அவள், அரசனைத் தேற்றும்
பொருட்டு, 'இராமன் திரும்பிவிடுவான்' என்று கூறினாள். ஆயினும்,
இராமன் திரும்பிவிடின் அரசன் உரை பொய்த்த பழிக்கு ஆளாக
நேருமே என்ற அச்சமும் அவளை வருத்திற்று.

மாற்றாள் - சக்களத்தி; கைகேயி. அவளால் இடுக்கடப்பட்டு
மன்னன் வரம் ஈந்தானேயன்றி. மனமொப்பி இராமனுக்கு விடை தர
வில்லை என்ற உண்மையைக் கோசலை யுணர்ந்தாள். இப்போது அவள்
இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்புபோல் ஆனாள்.

- (பி - ம.) 1. மாற்றாள் சொல்லா மென்றும்; வரமிந்துள்ளான், வரத்தாலுள்ளம்.
2. மாற்றது; அறிந்தா ளவளும் மனத்தைத்; வருவாமவனைத்;
தேற்றான்மகனைத்திரிவாய், திரிவானென்னுளரசன், திரிவானென்று
லரசன், திரிவானென்னுவரசன், திரிவாயென்னுளரசன், என்னுளரசன்.
4. பழிக்குச் சோர்வாள். (52)

கோசலை கணவனுக்குத் தேறுதல் கூறுதல்

348. தள்ளா நிலைசான் மெய்ம்மை தழுவா வகைதா எனய்தின்
எள்ளா நிலைகூர் பெருமைக் கிழிவா மெனலா லுரவோய்
விள்ளா நிலைசே ரன்பான் மகன்மேன் மெலியின் னுலகம்
கொள்ளா தன்றோ வென்றாள் கணவன் குறையக் குறைவாள்.

கணவன் குறைய - கணவன் (துயரால்) மெலிதலால், குறை
வாள் - தானும் மெலிகின்ற கோசலை, (கணவனை நோக்கி) உரவோய் -
அறிவாற்றல் மிக்கோய், தள்ளா நிலை சால் மெய்ம்மை - தவறலாகாத
நிலையிற் சிறந்த வாய்மையை, தழுவா வகை எய்தின் - தழுவாத
(கைவிட்ட) தன்மையை நீ பெற்றால், எள்ளா நிலைகூர் பெருமைக்கு -
(எவரும்) இகழப்படாத நிலையில் மேம்பட்ட நின் பெருமைக்கு, இழிவு
ஆம் எனலால் - குறைவாகும் என்பதனால், மகன்மேல் - இராமன்பால்
(உள்ள), விள்ளா நிலை சேர் அன்பால் - பிரிக்கமுடியாத நிலையை
உடைய பேரன்பினால், மெலியின் - (வாய்மை காத்தலில் இப்போது)
சோர்வுபடின், உலகம் கொள்ளாது அன்றோ - உயர்ந்தோர் அதனை
ஏற்றுக்கொள்ளாரன்றோ? என்றான் -.

தன் கணவனது மேம்பாடே கருதும் கோசலை, இராமன்பால்
உள்ள பேரன்பால் அவன் பிரிவுக்கு வருந்தி அதனைத் தவிர்த்தலால்
வாய்மை தவறின குற்றம் வாராமல், மனத்தேறி யிருத்தல்வேண்டு
மெனக் கணவனைத் தேற்றுகின்றாள்.

தான் : அசை. மகன்மேல் அன்பால் என மாற்றுக. உலகம் -
உயர்ந்தோர்,

- (பி - ம.) 1. தள்ளா நிலைசால் வெம்மை, தள்ளா நிலையான்; தழுவா
வழுவாவகை நின்ற, தழுவா வகைதானெய்தி, எய்தின், வகையா
லெய்தி, எய்தின், தம்மைத் தழுவா வகை நின்ற; தன்னைத் தழுவா
வகை நின்ற, தன்னைத் தழுவா வகை நின்ற.
2. இழிவாமென்றுரவோய், உயர்வோய், இழிவாமென்றுரவோய்,
இழிவா மென்றுரவோய். அழிவாமென்றுரவோய்.
3. மகன்மேன்மெலியி னுலகம், மகன்மே லினியுன்னுலகம், இனியிவ்
வுலகம்.
4. குறையைக் குறைவாள், குழையக் குறைவாள். (53)

கோசலையின் வருத்தமிகுதி

349. போவா தொழியா எனன்றான் புதல்வன் றன்னைக் கணவன்
சாவா தொழியா எனன்றென் றுள்ளத் தள்ளுற் றயர்வான்
காவா யென்னாண் மகனைக் கணவன் புகழ்க் கழிவான்
ஆவா வுயர்கோ சலையா மன்ன மென்னுற் றனளே.

உயர் கோசலை ஆம் அன்னம் - குணங்களால் உயர்ந்த,
கோசலையாகிய அன்னம் போன்றவன், புதல்வன் தன்னை-புதல்வனான

இராமனைக் குறித்து, போவாது ஒழியான் என்றான் - (அவன் காட்டிற் குச்) செல்லாதிரான் என்று தன் மனத்துட் சொல்லிக் கொண்டான்; (அவன் போனால்) கணவன் சாவாது ஒழியான் என்று என்று - கணவனான மன்னன் இறவாமல் இரானே என்று மீண்டும் மீண்டும் எண்ணி, உள்ளம் தள்ளுற்று அயர்வான் - மனம் தடுமாறிச் சோர்வான்; (ஆயினும்) கணவன் புகழுக்கு அழிவான் - கணவனுடைய புகழ்க் குறைவுக்காக மிக வருந்துவாளாய், மகளை காவாய் என்னான் - மகளை (வனம் ஏகாதவண்ணம்) காப்பாயாக என்று (கணவனுக்குச்) சொல்ல மாட்டான்; ஆ ஆ - ஐயோ! என் உற்றனன் - எத்தகைய வேதனையுற்றான்! (அது நம்மாற் சொல்லலாகாது.)

இராமன் வனம் போதலும், அதனால் மன்னன் உயிர் போதலும் தவிர என்பதனை எண்ணி எண்ணி மன மறுகும் கோசலை, வனம் போதலை மன்னனைக் கொண்டே தவிர்ப்பிப்போமெனில், அதனால் மன்னன் புகழுக்கு ஊறு வருவதால் அதுவுஞ் செய்யலாகாதென்று கைவிட்டான். முன்னர் அவள் அது செய்யக் கருதியே வந்தாள் என்பது நினைக்கத் தக்கது. மன்னன் உயிர் வேண்டின் புகழ் இல்லை என்ற நிலையில், பின்னதையே பெரிதாகக் கருதினான்றலின், கோசலையின் உயர் பண்பு புலனாகுமன்றோ? அவளை 'உயர் கோசலை' என்றார் முன்னும்; 346 பார்க்க.

புதல்வன் தன்னை என்றதன் பின், 'குறித்து' என்றது சொல் எச்சம். என்றென்று என்னும் அடுக்கு மிகுதி குறித்தது. ஆ ஆ: இரக்கக் குறிப்பு.

இதன்பின் ஒரு பிரதியில் கீழ்க்காணும் ஒரு பாடல் உள்ளது:

அன்னு ளின்ன பன்னி யழியத் துயரான் மன்னர்
மன்னு னவனும் மிடரின் மயங்கி மைந்தா மைந்தா
முன்னே வனமே கிடனீ முறையோ முதல்வா முறையோ
என்னே யான்செய் குறைதா னென்றே யிரங்கிமொழிவான்.

- (பி - ம்.) 1. போவா தொழியா எனன்னுள், போவாநொழிவானென்னுப், போவாநொழிவாயென்னுள், போவாநொழியானென்னுள், போவா ளொழிவானென்னுள்; புதல்வனகலக் கணவன், புதல்வன்றனையக் கணவன்.
2. சாவா தொழிவான். சாவாநொழிவான், சாவாநொழியான்; என்னு ளுள்ளம், அன்றென் றுள்ளம்; தள்ளுற்றுயர்வான், தளர்வுற்றயர்வான், தளர்வுற்றழிவான்.
3. காவா யென்னுள்.
4. உயர்கௌசலையாம்; அன்னம் மென்னுற் றனளோ.

தசரதனுடைய வருத்த மொழிகள்

350. உணர்வா னனையா னுரையா லுயர்ந்தா னுரைசால் குமரன்
புணரா னிலமே வனமே போவா னேயா மென்னு
இணரார் தருதா ரரச னிடரா லயர்வான் வினையேன்
துணைவா துணைவா வென்றான் றேன்ற றேன்ற யென்றான்.

இணர் ஆர் தரு தார் அரசன் - பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த மாலை
குடிய தசரதன், அனையாள் உரையால் - அந்தக் கோசலையின்
சொல்லால், உயர்ந்தான் - குணங்களால் உயர்ந்தவனும், உரைசால் -
புகழ்மிக்கவனுமான, குமரன் - இராமன், நிலம் புணரான் - நாட்டில்
இரான், வனம் போவானே ஆம் - காட்டிற்குப் போவானேயாவன்,
என்னு உணர்வான் - என்று உணர்ந்து, இடரால் அயர்வான் - மிக்க
துன்பத்தால் தளர்பவனாகி, வினையேன் துணைவா - தீவினையுடைய
எனக்குத் துணையானவனே, துணை வா - இப்போது எனக்குத்
துணையாக (இங்கே) வா, என்றான்—; தோன்றல் - உத்தமனே,
தோன்றாய் - (என் கண்முன்னே) தோன்றுவாயாக, என்றான்—.

இராமன் வனஞ் சென்றுவிட்டானே என்று ஐயங் கொண்டிருந்த
தசரதன், கோசலையின் வார்த்தைகளால், 'அவன் இன்னும் போக
வில்லை; ஆனால் போகாதிரான்' என்பதை உணர்ந்து மிகவும் வருந்திப்
புலம்பலுற்றான். இதுமுதல் பன்னிரண்டு கவிகள் தசரதன் புலம்பலைக்
கூறும்.

உரை - புகழ். நிலமே, வனமே என்ற இடங்களில் ஏகாரம், அசை.
போவானேயாம் என்றதில் ஏகாரம் தேற்றம். ஆர்தரு; தா, துணை
வினைப்பகுதி, தரு என்றாகி நின்றது. துணைவா துணை வா : மடக்கு.

ஒரு பிரதியில் இப்பாடல் பின்வருமாறு காண்கின்றது:

உணர்வே துமிலா னுரையா லுயர்ச்சால் குமரன் னெடுநாட்
புணரா னிலமா வனமே போவா னேயா மென்னில்
இணரே பொலிதார் நிருபா விடரா லயர்வா யிதுவும்
துணையோ துணைவா பென்றான் துயரேல் துயரே லென்றான்.

- (பி - ம்.) 1. உணர்வாளனையாள்; உரையாலுயர்ந்தான், உரையாலுணர்ந்தான்,
உரையாலுந்தான்; உண்மைக்குமரன்.
2. நிலமா, மிலமா.
3. தருத்தாரரசன், தருதார்மார்பன், தரிதாரரசன், இணராதரித்த
தாரான்.
4. துணைவா துணைவாவென்றே, துணையே துணையே யென்றான்;
தோன்றல் தோன்று யென்றான், தோன்றல் தோன்றலென்றான்,
தோன்றல் தோன்றுயென்றான், தோன்றல் தோன்றுலென்றான். (55)

351. கண்ணு நீரா யுயிரு மொழுகக் கழியா நின்றேன்
எண்ணு நீரான் மறையோ ரெரிமுன் னின்மேற் சொரிய
மண்ணு நீராய் வந்த புனலை மகனே வினையேன்
உண்ணு நீரா யுதவி யுயர்கா னடைவா யென்றான்.

(தசரதன் இராமனை விளித்து) மகனே - என் புதல்வா, கண்ணும் நீர் ஆய் ஒழுக - கண்களிலும் நீர் மிகப் பெருகி வழிய, உயிரும் கழியா நின்றேன் - உயிரும் நீங்கும் நிலையில் இருக்கின்றேன்; எண்ணும் நீரால் - (அனைவரும்) மதிக்கும் வகையில், மறையோர் - வேதம் வல்ல அந்தணர், எரி முன் - ஓமத்தியின் முன்னே, நின்மேல் சொரிய - (மந்திரத்தோடு) உன்னை அபிடேகஞ் செய்விக்கும்பொருட்டு, மண்ணும் நீர் ஆய் வந்த - திருமஞ்சனத் தீர்த்தங்களாகக் கொண்டு வந்த, புனலை - அந்த நீரையெல்லாம், வினையேன் - பாவியாகிய நான், உண்ணும் நீர் ஆய் உதவி - (இறந்தபின் இறுதிக் கடனாக) எனக்குக் கொடுத்தற் குரிய நீராக அளித்துவிட்டு, உயர் கான் அடைவாய் - (மரங்கள்) உயர்ந்த காட்டை அடைக, என்றான் -

இராமபிரான் தன்முன் நிற்பது போலக் கருதிப் புலம்புகின்றான் மன்னன். இது துயரமிக்கோர் இயல்பு. 'உன் பட்டாபிஷேகத்தின் பொருட்டு வந்த புண்ணிய தீர்த்தங்களையெல்லாம், பிரேதவடிவில் உள்ள எனக்குச் செய்யவேண்டிய உதகக் கிரியைக்குப் பயன்படுத்தி என்னை ஈடேற்றியபின் நீ வனம் செல்' என்றதனால், 'நான் இப்போதே இறந்துவிடுவேன்' என்பது கருத்து.

பட்டாபிஷேகம் செய்வதாகச் சொல்லிவிட்டு, அஃதின்றிக் கழிதலால், 'வினையேன்' என்றான். நீரும் ஒழுக, உயிரும் கழியா நின்றேன் என நிரல்நிரையாக இயைக்க.

- (பி - ம்.) 1. கண்ணு நீராய், நீரா; கண்ணினீராய்; ஒழுகக் கழியாநின்றே, ஒழுகிக் கழியா நின்றேன், ஒழியக் கழியா நின்றேன்.
2. எண்ணுநீர் நான், எண்ணு நீரான், எண்ணு நீரா; எரி முன்னின் மேற் சொரியும், என்மேற் சொரிய, அனன்மேற் சொரிய; கெய்மேற் சொரியாய், கெய் மேற்சொரியா, என்றன் மேற் சொரியும், உன்றன் மேலே சொரியும்.
3. மண்ணினீராய்; புனலை மகனே வினையேற்கு, புனலை மகனே வினையேற்று, புனலை வினையேன் மகனே.
4. உயர் கானடையா யென்றான், அடையாயென்னை, இடையா யென்றான்.

(56)

352. படைமா னரசைப் பலகான் மழுவா ளதனா லெறிவான்
மிடைமா வலிதா னனையான் வில்லா லடுமா வல்லாய்
உடைமா மகுடம் புனையென் றுரையாவுடனே கொடியேன்
சடைமா மகுடம் புனையத் தந்தே னந்தோ வென்றான்.

படை மாண் அரசை - படைகளால் மாட்சிமைப்பட்ட அரசர் பலரை, பலகால் - பல முறை, மழு வான் அதனால் எறிவான் - (தன்கை) மழுப் படையினால் எறிந்து வென்ற பரசுராமனது, மிடை மா வலி - செறிந்த மிக்க வலிமையை, அணையான் வில்லால் - அவனுடைய வில்லாலே, அடும் ஆறு வல்லாய் - தொலைக்கும்படி வல்லவனே, கொடியேன் - கொடியவனான யான் (உன்னை), உடை மா மகுடம் புனை என்று உரையா - உனக்குரிய பெரிய முடியைச் சூடுவாயாக என்று (முன்னர்ச்) சொல்லி, உடனே - சடை மா மகுடம் புனைய தந்தேன் - பெரிய சடை முடியை நீ புனையும்படி கொடுத்துவிட்டேன், அந்தோ - ஐயோ, என்றான்—.

‘இராமா, உன்னைப் பரம்பரையாக உரிமையுள்ள மகுடஞ் சூடும் படி வாயாரச் சொன்ன நான், செயலில், நீ சடை முடி புனையச் செய்து விட்டேன்! என்ன விபரீதம்!’ என்று இரங்குகின்றான். கைகேயிக்கு வரத்தால் இயைந்தமையான், இதனையும் தன் செயலாகவே கூறுகின்றான். இராமபிரான் பரசுராமனை வலி தொலைத்து அடக்கி யிராவிடில், அவன் தசரதனை வென்று, அவனது அரசைத் தனதாக்கிக் கொண்டிருப்பான்; அங்ஙனமாகாது அவ்வரசை நிலைபெறச் செய்தமையின், மரபுபற்றிய உரிமையோடு, இவ்வகையாலும் அரசு இராம பிரானுக்கு உரியதாகின்றது. எனவே, இங்குப் பரசுராமன் செய்தியைக் குறித்தது மிகவும் பொருத்தமுடையது. “முவெழு முறைமையெங் குலங்கண் முற்றுறப், புவெழு மழுவிறப் பொருது போக்கிய, சேவகன் சேவகஞ் செகுத்த சேவகந், காவதீவ் வுலகமீ தறனென் றூரரோ” (77) என்றதும் காண்க. ‘பலகால்’ என்றது முவெழு முறையை.

மழு வான் - மழுப்படை. வலிதான் என்றதில் ‘தான்’ அசை. ‘உடைய’ என்பதன் இறுதி தொக்கது. உரையா : செய்யா வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அந்தோ : இரக்கக் குறிப்பு.

- (பி - ம.) 1. பகுவாய் மழுவால், பழுவாய் மழுவால்.
2. மிடைமான், மிடன்மா, மிடன்மான்; வில்லோடடுமா வல்லாய்; அடலோடவன்மாதவழு மழியச் சிறு போரது செய்து.
3. உடையாய் மகுடம், உடையா மகுடம்; உடனேயுன்னைச். (57)

353. கறுத்தா யுருவம் மனமுங் கண்ணுங் கையுஞ் செய்யாய் பொறுத்தாய் பொறையே யிறைவன்புரமூன் நெரித்த போர்விலு இறுத்தாய் தமியே னென்னு தென்னை யிம்மூப் பிடையே வெறுத்தா யினிநான் வானுள் வேண்டேன் வேண்டே னென்றுன்.

உருவம் கறுத்தாய் - திருமேனி கருநிறமானவனே, மனமும் கண்ணும் கையும் செய்யாய் - மனமும் கண்களும் கைகளும் செம்மையானவனே, பொறையே பொறுத்தாய் - பொறுமையையே

தாங்குபவனே, புரம் மூன்று எரித்த இறைவன் - திரிபுரங்களை எரித்த சிவபெருமானது, போர்வில் - போருக்குரிய வில்லை, இறுத்தாய் - ஒடித்தவனே, இ மூப்பிடை - இம்முதுமைப் பருவத்தில், தமிழேன் என்னுது - (நான்) துணையற்றவன் என்று கருதாமல், என்னை வெறுத்தாய் - என்னை வெறுத்து விட்டுச் செல்கின்றாய்; இனி - இப்போது, நான்—, வாழ்நாள் வேண்டேன் வேண்டேன் - வாழ்ந்திருத்தலை விரும்பேன் விரும்பேன்; என்றான்—.

இராமபிரானது திருமேனியழகு, குணநிறைவு, வீரம் ஆகிய வற்றை நினைந்து வியந்து கூறுகின்றான். செம்மை என்ற பண்படியாக வந்த 'செய்யாய்' என்றது மனத்துக்கு விசேடண மாகுங்கால் நேர்மைப் பண்பையும், ஏனையவற்றிற்கு ஆகுங்கால் செந்நிறத்தையும் குறிக்கும். "கண்ணும் திருவடியுங் கையுந் திருவாயுந் செய்ய கரியவனை" (சிலப். ஆய்ச்சியர் குரவை); "கையு மலரடியுங் கண்ணுங் கனிவாயுந், செய்ய கரிய திருமாலே" (விக்கிரம சோழனுலா, இறுதி வெண்பா) என்பன ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தகும். பொறுத்தல் - தாங்குதல். உயிர்த்துணை இராமபிரானையன்றிப் பிறரின்மையால், 'தமிழேன்' என்றான். வெறுத்தல் - உடனிருந்து தேற்றுது விட்டுச் செல்லுதல். வேண்டேன் என்றதன் அடுக்கு அவலம் பற்றியது. நீயின்றி நான் உயிர் தரியேன் என்பது கருத்து.

- (பி - ம்.) 1. கறத்தா யுருவுங்; மனமுங் காலுங் கையும், கண்ணுங் கையுங்காலுங், கண்ணும் மனமுங் கையும், கண்ணுங் காலுங்கையும்; செய்ய.
2. புரமுன்றெரித்த பொருவில், ஒருவில், புரமுன்றெரித்த பொருவில்.
3. என்னுயென்னை.
4. வெறுத்தாலினியான். (58)

354. பொன்னின் முன்ன மொளிரும் பொன்னே புகழின் புகழே மின்னின் மின்னும் வரிவிற் குமரா மெய்யின் மெய்யே என்னின் முன்னம் வனநீ யடைதற் கெளியே னல்லேன் உன்னின் முன்னம் புகுவே னுயர்வானகம்யானென்றான்.

பொன்னின் முன்னம் ஒளிரும் - பொன்னினும் மேலாக ஒளி வீசுகின்ற, பொன்னே - பொன் போன்றவனே, புகழின் புகழே - புகழுக்கும் புகழானவனே, மின்னின் மின்னும் - மின்னலைப்போல் பிரகாசிக்கிற, வரிவில் குமரா - கட்டமைந்த வில்லையேந்திய மைந்தனே, மெய்யின் மெய்யே - உண்மையின் வடிவமானவனே, என்னின் முன்னம் நீ வனம் அடைதற்கு - எனக்கு முன்னே நீ காடு சேர்வதற்கு, எளியேன் அல்லேன் - (நான் அத்துணை) எளியவனல்லேன்; உன்னின் முன்னம் - உனக்கு முன்னே, யான் உயர் வான் அகம் புகுவேன் - நான் உயர்ந்த சுவர்க்க மடைவேன்; என்றான்—.

முதல் இரண்டடிகளில் இராமபிரானுடைய பலவகைச் சிறப்புக்கள் கூறப்பெற்றன. பொன், ஒளிக்கும் குண நலனுக்கும் உவமை கூறப்

படுவது. புகழின் புகழ் : புகழ் என்பதும் இராமபிராணர் பெருமை அடைகின்றது. மின்னின் மின்னும் வில் : இராமபிரான் திருமேனி மேகம் போன்றதாயிருக்க, அதறிற் சார்ந்த வில் மின்னலாகின்றது. மெய்யின் மெய் - ஸத்யஸ்வரூபி. 'இளைஞனான நீ அண்மையிலுள்ள வனம் சென்றால், முதியவனாகிய யான் சேய்மையிலுள்ள வானஞ் சேர்வேன்; உனக்கு நான் இளைத்தவனல்லேன்' என்றதிலுள்ள நயம் ஓர்தற்பாலது. "கானகமே மிகவிரும்பி நீதுறந்த வளநகரைத் துறந்து நானும், வானகமே மிகவிரும்பிப் போகின்றேன்" (பெருமாள் திருமொழி, 9 : 10) எனத் தசரதன் புலம்பலாகக் குலசேகரப் பெருமாள் அருளிச் செய்ததுங் காண்க.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 2. மின்னின் மின்னும், மின்னும் விரிவிற் குமரா மெய்யின் மெய்யே வினையேன்.
3. வனநீ யிடைதற்கு, அவனியடைதற்கு; எளியேனல்லன், இனியேனல்லேன்.
4. உன்னின் முன்னின்; புகுவன்; உயர்வானியான், உயர் வான்றமியேன்.
(59)

355. நெகுதற் கொத்த நெஞ்சு நேயத் தாலே யாவி
உகுதற் கொத்த வுடலு முடையே னுன்போ லல்லேன்
தகுதற் கொத்த சனகன் தையல் கையைப் பற்றிப்
புகுதக் கண்ட கண்ணுற் போகக் காணே னென்றான்.

நெகுதற்கு ஒத்த நெஞ்சும் - நெகிழ்ந்துருகுதற்கேற்ற மனமும், நேயத்தாலே - அன்பாலே, ஆவி உகுதற்கு ஒத்த உடலும் - உயிர் (உடனே) பிரிதற்கேற்ற (தளர்ந்த) உடம்பும், உடையேன் - உடையவன் நான்; உன்போல் அல்லேன் - (திண்ணிய நெஞ்சும் உடம்பும் உடைய) உன்னைப்போலல்லேன்; தகுதற்கு ஒத்த - நின் தகுதிக்கேற்ற, சனகன் தையல் - சனக மன்னன் புதல்வியான சீதையின், கையைப் பற்றி - கையைப் பிடித்து உடன் அழைத்துக்கொண்டு (திருமணக் கோலத்துடன்), புகுத கண்ட கண்ணால் - (இந்நகரினுள்ளே) நீ வந்ததைக் கண்ட என் கண்களாலே, போக காணேன் - (நகரினின்றும் நீ தவக்கோலத்துடன்) போதலைக் காணப் பொறேன்; என்றான்—.

'இராமா, நீ மணக் கோலத்தோடு, சானகியையும் உடன் கொண்டு இந்நகரினுட் புகுந்து நெடுநாளாகவில்லை; இப்போது நீ மீண்டும் தவக் கோலத்துடன் காடு செல்லுதலைக் காண என் மனம் பொருது; நீ சென்றால் உடனே நான் உயிர் விடுவேன்' என்பது கருத்து. 'புகுதக் கண்ட கண்ணால் போகக் காணேன்' என்றது சீதையும் உடன் செல்லும் குறிப்பை உணர்த்தவன் என்பதை உணர்த்திற்று. 'நீ இளைஞனாதலால் திண்ணிய நெஞ்சும், உடலும்

படைத்தவன்; இந்தத் தளர்ந்த முதுமைப் பருவத்தில், என் நிலையை நோக்கி இரங்காது என்னை விட்டுச் செல்கின்றாய்' என்று குறை கூறுவான், 'உன்போல் அல்லேன்' என்றான்.

தகுதல்-தகுதி; தகுதிக் கொத்தலாவது, ஒத்த குலனும், நலனும், உருவும், திருவும், பிற சிறப்புக்களும் உடைமை.

- (பி - ம்.) 1. ஒத்த நெஞ்சின், நெஞ்சம்; நேயத்தா லென்னுவி, நேசத்தாலே யாவி.
2. உடையோன்; மீன்போலல்லன்.
4. புகுதற் கண்ட, புகுதல் கண்ட; போகக் கண்டேன். (60)

356. எற்றே பகர்வே னினியா னென்னே யுன்னிற் பிரிய
வற்றே யுலகம் மெனினும் வானே வருந்தா தெனினும்
பொற்றே ரரசே தமிழேன் புகழே யுயிரே யுன்னைப்
பெற்றே னருமை யறிவேன் பிழையேன் பிழையே னென்றான்.

பொன் தேர் அரசே - பொன்னால் அமைந்த தேரையுடைய அரசனே, தமிழேன் புகழே - துணையற்ற என் புகழுக்குக் காரணமானவனே, உயிரே - என் உயிரானவனே, என்னே - (இவ்வாறு நேர்ந்ததுதான்) என்னையோ! இனி யான் எற்று பகர்வேன் - இப்போது நான் (என் நிலையை) எவ்வாறு கூறுவேன்? உலகம் - இந்நாடு முழுதும், உன்னில் பிரியவற்றே எனினும் - உன்னைப் பிரிந்திருக்க வல்லாதாயினும் வான் வருந்தாது எனினும் - (உன் பிரிவால்) வானுலகமும் வருந்தா தாயினும், அருமை - உணதருமையை, பெற்றேன் அறிவேன் - உன்னை (நோற்றுப்) பெற்ற நானே அறிவேன்; (ஆதலால்), பிழையேன் பிழையேன் - இனி நான் பிழைத்திரேன் பிழைத்திரேன்; என்றான்—.

“அரசாகாத நிலையிலே இவ்வுலகத்தார் உன்னைத் தம் உயிராகக் கருதினர்; தமக்குச் சிறப்போடு பூசனை செல்ல ஆளவல்லாயாதலின் தேவரும் உன்னை உயிரெனப் போற்றுவர்; எனவே, இவ்விரு வகையினரும் நீ அரசு துறந்து செல்லுதற்கு வருந்தாதிரார். எவர் எங்ஙனமாயினும், பிள்ளையின் அருமையைப் பெற்ற நானே மற்றவரினும் நன்கு அறிவேனாதலின், நீ பிரிந்தால் நான் உயிர்தரியேன்; இதனை நான் இன்னும் எவ்வாறுதான் கூறுவது?” என்று புலம்புகின்றான். உம்மை யிரண்டும் எதிர்மறைப் பொருளான. அடுக்குத் துணிவுப் பொருளது. பிழையுடையவனான யான் பிழையேன் எனக்கோடாலுமாம், உன்னில்-உன்னை; உருபுமயக்கம்.

சில பிரதிகளில் இப்பாடல் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. எற்றே பகர்வான், பகர்வன்; என்னை; உன்னிப் பிரிய, உன்னிப்பிரியா.
2. வற்றே யுலக மெனினும், வற்றேயுலகம் மெனினும், மற்றே யுலகத் தேனும்; வருந்தா னெனினும், வருந்தா வெனினும், உறைது மெனினும்.

3. பொன்னேயுயிரே, பொன்னேவுயிரே, பொன்னுயிரே.
4. அருமையறியேன், அருமையறிவன், அறிவல்; நீர்மையறிவன்; பிறையேனினியானேன்றான். (61)

357. அள்ளற் பள்ளப் புனல்குழகன்மா நிலமு மரசும்
கொள்ளக் குறையா நிதியின் குவையு முதலாமெவையும்
கள்ளக் கைகே சிக்கே யுதவிப் புகழ்கைக் கொண்ட
வள்ளற் றனமென் னுயிரை மாய்க்கு மாய்க்கு மென்றான்.

அள்ளல் - சேற்றையுடைய, பள்ளம் - ஆழமான, புனல்குழ - கடல் நீர் குழந்த, அகல் மா நிலமும் - பரந்த பெரிய நாட்டையும், அரசும் - (அதனை ஆளுதற்குரிய) அரசுரிமையையும், கொள்ள குறையா - (இரவலர் முதலியோர் எவ்வளவு) கொள்ளினும் குறையாத, நிதியின் குவையும் முதல் ஆம் - நிதிக் குவியலும் முதலான, எவையும் - எல்லாவற்றையும், கள்ளம் கைகேசிக்கே உதவி - வஞ்சகமுள்ள கைகேசிக்கே கொடுத்துவிட்டு, புகழ் கைகொண்ட - (அளவிடற்கு அரிய) புகழைப் பெற்றுக்கொண்ட, வள்ளல் தனம் - (உன்னுடைய) வள்ளன்மை, என் உயிரை மாய்க்கும் மாய்க்கும் - என்னுயிரை அழிக்கின்றது, என்றான்—.

‘இராமா, நீ மிகவும் திறமையுள்ளவன்; நிலையாதவற்றையெல்லாம் கைகேசிக்கே கொடுத்துவிட்டு, நிலைத்த பெரும் புகழை எளிதில் பெற்றுக்கொண்டாய்; அதனால் என் உயிர் போதலை ஓர்ந்தாயல்ல’ என்கின்றான். இராமன் தனக்கென அமைந்த அரசை விட்டுப் பிரிதலையே ‘கைகேசிக்கே உதவி’ என்பதனால் குறித்தான். ‘தனம்’ என்பது உலக வழக்குச் சொல்லாட்சி. நாடு, அதனை ஆளும் உரிமை, அதற்குத் துணையான செல்வம் முதலியவெல்லாம் எனச் சிறப்புநோக்கித் தனித்தனியே எண்ணப்பட்டன. இங்கும், மாய்க்கும் என்ற அடுக்குத் துணிவுபற்றியது. இராமன் பிரிந்தால் தன் உயிர் பிரிவது திண்ணம் என்பதனை இதுகாறும் பலபடியாக எடுத்துக் கூறினான் மன்னன்.

- (பி - ம்.)
1. அள்ளற் பழனப்; புனல்குழகனிலனும்; நிலமும், அகன் மா நிலனும், மாநிலமாய்.
 2. குவையு முதலா வெவையும்.
 3. கைகேசிக்கே யுதவிப், கைகேசிக்கினியானுதவிப், கைகேசிக்கியானுதவப் புகழைக் கொண்ட.
 4. வள்ளற் பிரிவேன், உயிரா லன்றி மறையேன், உயிராலன்றி மறையேல், உயிரை மாய்க்கு மாய்க்கு மென்றான். (62)

358. ஒலியார் கடல்கு முலகத் துயர்வா னிடைநா கரினும்
பொலியா நின்றருன்னைப் போல்வா ருளரோ பொன்னே
வலியா ருடையா ரென்றான் மழுவா னுடையான் வரவும்
சலியா நிலையா யென்றாற் றவிர்வா ருளரோ வென்றான்.

ஓலி ஆர் கடல்குழ் உலகத்து - ஓசைமிக்க கடல் சூழ்ந்த இவ்
வுலகத்திலும், உயர் வான் இடை - உயர்ந்த வானுலகத்திலும்,
நாகரினும் - பாதலத்திலும், பொலியா நின்றார் - விளங்கி நின்றவர்
களுள், உன்னை போல்வார் உளரோ - உன்னையொப்பார் (எவரேனும்)
உளரோ? பொன்னே - பொன் போன்றவனே, மழு வான் உடையான் -
(அரசரையெல்லாம் இருபத்தொருகால்கொன்றெழுதித்)மழுப்படையை
உடைய பரசுராமன், வலி யார் உடையார் என்றான் வரவும் - (என்னைப்
போல்) வலிமையுடையார் யாவர் என்று வீரம் பேசிக்கொண்டு
(நின்று) வரவும், சலியா நிலையாய் என்றால் - (அவனைக் கண்டு
சிறிதும்) கலங்காத உறுதியுடைய நீ என்றால், தவிர்வார் உளரோ -
(உன்னைப் புதல்வனாகப் பெற்றும் இவ்வாறு வனம் போக) விட்டிருப்
பார் எவரேனும் இவ்வுலகில் இருப்பரோ? (இரார்), என்றான்.

‘இராமா, குணங்களாலும் வீரத்தாலும் உன்னைப்போல் உயர்ந்தோர்
மூவுலகிலும் இல்லை; பிறர், நினைத்தாலே நடுங்கத்தக்க பரசுராமன்
நின்னெதிர் வரவும், அவனைக் கண்டு சிறிதும் கலங்காது நின்று வெற்றி
கொண்டாய்; இத்தகைய உன்னை எப்படி நான் விட்டிருப்பேன்?’
என்கின்றான். பரசுராமனை வென்ற வீரச் சிறப்பை முன்னும் (352)
குறித்தமை காண்க. “மலைகுவென், வல்லை யாகில் வாங்கிடிச்
சிலையை” (பால. 1373) என்ற பரசுராமன் கூற்று இங்கே நோக்கத்
தகும். பெற்றிருமையும், குணமும், ஒளியும் பொருந்தி, வழுவாது
போற்றற்குரியது பொன்னுதலால், ‘பொன்னே’ என்றான்.
“பொன்னின் முன்ன மொளிரும் பொன்னே” (354) என முன்னர்க்
கூறியது காண்க.

நாகர் - நாக லோகம்; தானியாகுபெயர். உலகத்து, வானிடை
என்ற இடங்களில் எண்ணும்மை தொக்கது.

- (பி - ம்.) 1. உயர் வானினு நாகரினும், வானக நாகரினும், வானிடை நாகரினும்,
வானிடை நாகத்துப்.
2. போல்வா ருளரே, பொருவாருள்ளார் போனும், பொருவாருளரே;
திருவே.
3. வலியாருடையானேன்றான், உடையாரென்றால்; மழுவாளவனேர்
வரினும்; அன்றே மின்மா நிலமாம், மின்மாமிலம்யான்.
4. நிலையாய் மின்றால், நிலையா மின்றால், நிலையானேன்றால், நிலைமின்றாய்
போல், நிலைமின்றார்போல்; தவிரா ருளரோ, தருவா ருளரோ,
தடுப்பா ருளரோ. (63)

359. கேட்டே யிருந்தே னெனினுங் கிளர்வா னின்றே யடைய
மாட்டே னாகி லன்றோ வன்க ணென்கண் மைந்தா
காட்டே யுறைவாய் நீயிக் கைகே சியையுங் கண்டிந்
நாட்டே யுறைவே னென்ற னன்றென் றன்மை யென்றான்.

கேட்டே - (நீ காடு செல்வதைக்) கேட்டும், இருந்தேன் எனினும் - (இதுவரை) நான் உயிரோடிருந்தாலும், இன்றே - இப்போதே, கிளர் வான் அடைய மாட்டேனாகில் அன்றோ - விளங்குகின்ற விண்ணுலகத்தை அடைய மாட்டாதவனாயிருந்தாலன்றோ, என்கண் வன்கண் - என்பால் வன்கண்மையுளதென்றாகும்; மைந்தா - என் மகனே, நீ காட்டே உறைவாய் - நீ காட்டிலே போய்த் தங்குவாய்; (அப்போது), இ கைகேசியையும் கண்டு - இந்தக் (கொடுமை செய்த) கைகேயியையும் கண்ணெதிரே பார்த்துக்கொண்டு, இ நாட்டே உறைவேன் என்றால் - இந்த நாட்டிலே நான் தங்கியிருப்பேனான், என் தன்மை நன்று - என் தன்மை மிக நன்றாயிருக்கும்; என்றான்—

‘இராமா, நீ காடு செல்வாய் என்பதைப் பிறர் சொல்லக் கேட்டே தான் அறிந்தேன்; உன் செலவைத் தவிர்க்கலாமோவென்று கருதி, இதுவரை உயிரைத் தாங்கியிருக்கின்றேன். நீ காடு சென்றே தீர்வாய் என்றால், அதன்பின் நான்மட்டும் இந்தப் பாவி கைகேயி முகத்தில் விழித்துக்கொண்டு இங்கே இருப்பேனான் நான் வன்கண்ணன் அன்றோ? உலகமும் என்னை இகழாதோ? அதற்கு இடமின்றி இப்போதே நான் விண்ணுலகம் புகுகின்றேன்’ என்கின்றான். ‘இருந்தேனெனினும்’ என்றது, இருத்தற்குக் காரணத்தைக் குறிப்பாகக் கூறியவாரும். “உன்போலல்லேன்” (355) என முன்னர்க் கூறியதும் ஈண்டு நோக்கத்தகும். ‘என் தன்மை நன்று’ என்றது எதிர்மறை யிலக்கணையாகிய குறிப்பு; நன்றன்று என்பது பொருள்.

- (பி - ம்.) 1. கேட்டே இருந்தேனெனும், இருந்தேனெனிலும், ஈந்தேனெனிலும், ஈந்தேனெனலும், வியந்தே னெனினும், வீழ்த்தே யினும், கேட்டே னிருந்தேனெனினும்; இன்றே மடிய.
2. மாட்டே னுயினன்றோ; வன்கண்ணென்கண்.
3. நீயுங் கைகேசியையுங் கண்டியான், கண்டு.
4. உறைவா னென்றால்; உறைய வென்றால்; தன்மை யென்பான், நன்மை யென்றான்.
(64)

360. மெய்யார் தவமே செய்துன் வியன்மார் பரிதிற் பெற்ற செய்யா ளென்னும் பொன்னு நிலமா தென்னுந் திருவும் உய்யா ருய்யா வினையே னுன்னைப் பிரிந்து மிருந்தால் ஐயா கைகே சியைநே ராகே னோநா னென்றான்.

ஐயா - என் ஐயனே(குழந்தாய்!), மெய் ஆர் தவம் செய்து - உண்மை நிறைந்த தவத்தைச் செய்து, உன் வியல் மார்பு - உனது பரந்த திருமார்பை, அரிதின் பெற்ற - அரிதாகச் சேரப்பெற்ற, செய்யான் என்னும் பொன்னும் - செய்யான் என்று சொல்லப்படும் திருமகளும், நிலம் மாதா என்னும் திருவும் - பூமிதேவி எனப்படும் பிராட்டியும், உய்யார் - (உன் பிரிவால்) பிழைத்திரார்; உய்யா வினையேன் - (கைகேயி பிடியினின்றும்) தப்பும் வகையில்லாத செயலுடைய நான்,

உன்னை பிரிந்தும் இருந்தால் - உன்னைப் பிரிந்த பின்னும் உயிரோடு இருந்தால், நான் கைகேயியை நேர் ஆகேனோ - நானும் கைகேயியைப்போலப் (பெரும் பாவியும் வன்கண்ணனும்) ஆகமாட்டேனோ? என்றான் -

இதிலும் இராமனைப் பிரிந்து தான் உயிரோடு இருத்தல் இயலாது என்பதனை வலியுறுத்துகின்றான் மன்னன். பிறரெல்லாம் தவங்கிடந்து பெறுதற்குரிய திருமகளும் நிலமகளும் உன்னைச் சேரத் தவங்கிடந்தனர் என்றது, இராமபிரானது ஏற்றம் குறித்தது. 'பொன்' என்பது திருமகளுக்குரிய பெயர்களுள் ஒன்று. 'நானும்' எனற்பால 'உம்மை' தொக்கது.

இராமபிரானைப் பிரிந்தால், திருமகளும் நிலமகளும் வருந்தல் : "பொன்றிணி போதி னானும் பூமியும் புலம்பி நைய" (296).

- (பி - ம்) 1. மெய்யா, மெய்யே; மிடன் மாப்பு.
2. செய்யா என்னுக் திருவு நிலமா தென்னு மயிலும்.
3. உய்யாருய்யார் கெடுவேன், உன்னைப் பிரியின்; வினையேற்கு, வினையான், உன்னைப் பிரிவுற்றதனால்.
4. ஐயா கைகேசியையே நேராருளரா மென்றான், கைகேசியை நேராருரைதானென்றான், கைகேசியை நேராமுகனோதானென்றான், கைகேசியையுங் காவா ரென்றுஞ் சொன்னான், கைகேசியே நேராருளரா மென்றான், கைகேசிகை தன்னேராகேனோ வென்றான், கைகேசிக்கே நிகராகேனோ வென்றான். (65)

361. பூணு ரணியும் முடியும் பொன்னு சனமுங் குடையும்
சேணர் மாப்புந் திருவுந் தெரியக் காணக் கடவேன்
மாணு மரவற் கலையு மானின் றோலும் வனைதல்
காணு தொழிவே னென்று னன்றாய்த் தன்றோ கருமம்.

பூண் ஆர் அணியும் - பூணுதற்குப் பொருந்திய பல அணிகலன்களும், முடியும் - கிரீடமும், பொன் ஆசனமும் - பொன்னாலாகிய சிங்காதனமும், குடையும் - வெண்கொற்றக் குடையும், சேண் ஆர் மாப்பும் - அகலமான (உனது) திருமாப்பும், திருவும் - (மாப்பில் வீற்றிருக்கும்) ஜயலட்சுமியும் (ஆகியவற்றை), தெரிய காணக் கடவேன் - கண்ணாரக் காணுதற்குரிய நான், (அவற்றிற்கு மாருக), மாணு மரம் வற்கலையும் - (உனக்கு) மாட்சிமைப்படாத மரவுரியையும், மானின் தோலும் - மான்தோலையும், வனைதல் - நீ தரித்தலை, காணுது ஒழிவேன் என்றால் - பாராது (இவ்வுலகை விட்டு) நீங்குவேனாகில், கருமம் - அச்செயல், நன்று ஆய்த்து அன்றோ - நல்லதாகுமன்றோ?

இஃது அடுத்த கவியுடன் தொடரும்.

'இராமா, நீ அரசக் கோலத்துடன் சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கக் காணவேண்டிய நான், அதற்கு மாருக நீ தவக்கோலம் பூணுதலைக்

காணுதல் தகாது; எனவே, அதனைக் காணாமல் நான் உயிர் விடுதலே பொருந்திய செயலாகும் என்கின்றான்.

வற்கலை - மரவுரி; வல்கலா என்ற வடசொற் சிதைவு. அரசுக்கும், இராமபிரானது மென்மை பொருந்திய திருமேனிக்கும் பொருந்தாத வன்மையுடையதென்பார் மாணா மரவற்கலை என்றார். ஆய்த்து - ஆயிற்று. “கூடிய கூட்டத்தி னுள்ள தாய்த்திக் குவலயமே” (ஆளுடைப பிள்ளையார் திருவந்தாதி, 80). “பூமருவு நறுங்குஞ்சி புன்சடையாப் புனைந்துபூந் துகில்சே ரல்குல், காமரெழில் விழலு டுத்துக் கலனணியா தங்கங்கள் அழகு மாறி, ஏமருதோ ளென் புதல்வன் யானின்று செலத்தக்க வனந்தான் சேர்தல், தூமறையீ ரிது தகவோ சுமந்திரனே வசிப்டனே சொல்லீர் நீரே” (பெருமாள் திருமொழி, 9 : 7) என்ற பாசுரம் இங்கு நினைக்கத்தகும்.

- (பி-ம்.) 1. பூணர் மார்பும் வடிவும், பூணர் முடியுந் திருவும்; பொன்னுதனமும்; கொடையும், சிறப்பும்.
2. சேனாழகும், தோளும், தெரியக் காணத் திரிவேன், திருவுங் காணத் தெரியேன், மார்புந் திருவுங் காணுஞ் சிந்தையுடையேன்.
3. மாணார், மாவற் கலையும், மரைவற் கலையும், வரைவற் கலையும், மானின் றோலும்; மவை நான், அவைதான், அவைநின்.
4. காணதொழிந்தே னென்றால், ஒழிவனன்றே, ஒழிவேனின்றே, ஒழிவே னென்றான்; நன்றென் கரும மென்றான்; நன்றமன்றோ கருமம், நன்றே கரும மென்றான்; காணதொழிந்தே னன்றாய்த்து, ஒழியே னன்றாய்த்து.

(66)

வசிட்டர் கூறுதல்

362. என்றா வொன்றென் றெவ்வா விசைதந் தரசன் னுயிரும் சென்ற னின்றோ டென்னுந் தன்மை யெய்தித் தேய்ந்தான் மென்றோன் மார்பின் முனிவன் வேந்தே யயரே லவனை இன்றே யேகா வண்ணந் தகைவெ னுலகோ டென்றான்.

என்றா - என்றிவ்வாறாக, ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா இசை தந்து - ஒன்றுக்கொன்று இயல்பில்லாதனவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டு, அரசன் இன்றோடு உயிர் சென்றான் - நம் அரசன் இன்றோடு உயிர் மாண்டான், என்னும் தன்மை எய்தி - என்று (கண்டோர்) சொல்லும் நிலையை அடைந்து, தேய்ந்தான் - மெலிந்தான்; (அது கண்டு), மென் தோல் மார்பின் முனிவன் - மெல்லிய மான் தோல் பொருந்திய மார்பையுடைய வசிப்டமுனிவன், (மன்னனை நோக்கி), வேந்தே - அரசே, அயரேல் - வருந்தாதே; இன்றே - இப்போதே, உலகோடு - உயர்ந்தோர் பலரோடு (சென்று), அவனை - அவ்விராமனை, ஏகா வண்ணம் தகைவென் - (காட்டிற்குப்) போகாதபடி தடுப்பேன், என்றான்—.

அயோ த்—20

தாங்க முடியாத வருத்தத்தோடு புலம்புதலின், அரசன் உரைகள் ஒன்றோடொன்று பொருந்தாதனவாயின. மன்னன் கருத்துணர்ந்த முனிவன், அவனைத் தேற்றும்பொருட்டு, 'நான் உயர்ந்தோர் பலரோடும் சென்று, இராமன் வனம் போகாதபடி தடுத்து நிறுத்து வேன்' என்று கூறி எழுந்தான். முனிவனால் அது முடியலாமென்ற நம்பிக்கையும் மன்னனுக்குண்டாயிற்றென்பது அடுத்த பாட்டால் அறியலாகும். அவனை உலகோடு தகைவேன் - இராமனை நாட்டோடு பிணைப்பேன்; அதாவது, நாடாட்சியையும் ஏற்கச் செய்வேன் என்று உரைத்தலுமாம்.

என்று: முன் பாட்டோடு தொடர்பு பற்றியது. ஒவ்வா - ஒவ்வாதன; வினையாலணையும் பெயர். இசைதரல் - இசைத்தல் - சொல்லுதல்; தா: துணைவினைப்பகுதி. உயிரும் : உம்மை, இசை நிறை.

மென்றோல் மார்பின் முனிவன் : "மானின், உரிவை தைஇய லுன்கெடு மார்பின், என்பெழுந் தியங்கும் யாக்கைபர்" (முருகு. 128-30.)

- (பி - ம.) 1. ஒன்றோடொன்றோன் ரெவ்வா, ஒன்றோடொன் ரெவ்வாத, ஒன்றோடொன்றோ டொவ்வா, ஒன்றோ டொன்றோ டொன்றோ, 2. சென்ற னின்ற னென்னும், சென்ற னிந்நாளென்னும், சென்ற னின்ற னென்னும்; தன்மை யெய்திற்றென்ன, எய்திற் றென்ன எய்திற் றென்றான், சென்றேவிடுமன் றென்னாத், தெளியாதயர் போதினவாய். 3. மென்றோன் முனிவன் வந்தான், மென்றோள் மரபின் முனிவன், மென்றோன் மார்பின் முனிவன், மென்றோன் முனிவன் வந்தான், வென்றாயுலகத்தனை நீ, வேந்தே யினியுள் மகனை. 4. இன்றேகாதவண்ணம்; தகைவன், தகைவேன், தகைவான், தருவேன்; உலகோ டென்னு, உரைகொண்டென்றான், உரைகொள் கென்றான், உரைகொள்ளென்றான், நகரோ டென்றான். (67)

தசாதன் நிலை

363. முனிவன் சொல்லு மளவின் முடியுங் கொல் லென் றரசன் தனிநின் றுழறன் னுயிரைச் சிறிதே தகைவா னிந்தப் புனிதன் போன லிவனாற் போகா தொழிவா னென்னு மனிதன் வடிவங் கொண்ட மனுஷந் தன்னை மறந்தான்.

முனிவன் சொல்லும் அளவில் - வசிட்ட முனிவன் (இராமனைத் தகைவேன் என்று) சொன்னபோது, முடியும் கொல் என்ற அரசன் - (இப்போதே) இறந்துபடுவானோ என்ற நிலையிலிருந்த அரசனாகிய, மனிதன் வடிவம் கொண்ட மனுஷம் - மனித வடிவங்கொண்டு வந்துள்ள மனுநீதியே போன்ற தயாதனும், இந்த புனிதன் போனால் - இந்தத் தூயவன் (இராமனிடம்) போனால், இவனால் - இவன் திறமையால், போகாது ஒழிவான் என்னு (இராமன்) வனம் போகாமல் நிற்பான் என்று கருதி, தனி நின்று உழல் தன் உயிரை - (காப்பாரின்

றித்) தனியே நின்று தவிக்கும் தன் உயிரை, சிறிதே தகைவான் - சிறிது தடுத்து நிறுத்திக் கொள்பவனாகி, தன்னை மறந்தான் - (மீண்டும்) தன் நினைவை இழந்தான்.

வசிட்ட முனிவன் வார்த்தையால் சிறிது நம்பிக்கை பெற்ற மன்னன், மனம் சிறிது தளிர்ப்புற்று, ஊசலாடிக் கொண்டிருந்த தன் உயிரை உடனே போகாதவாறு சிறிது தடுத்துக்கொண்டான்; ஆயினும் சோர்வு மிகுதியால் மீண்டும் அவசமுற்றான்.

அரசனாகிய மனு என்றியைக்க. தயரதனது நீதிச் சிறப்பு நோக்கி, 'மனிதன் வடிவங் கொண்ட மனு' என்றார். வசிட்ட முனிவன் திரி கரணங்களாலும் தூய்மையுடையவனென்பார் 'புனிதன்' என்றார். என்றரசன்; தொகுத்தல்.

- (பி = ம.) 1. சொல்லும் மனவின்; மு. முனிவன் போன பின்னை முடிசே ரரசர்க்கரசன்.
2. தகைவானத்தப், தகையா வித்தப்.
3. போனுவனம், அவனே; போகாதொழிவன், போக லொழிவான்.
4. மனிதன் வடிவுகொண்ட, மனுவின் வடிவுக்கொண்ட; மன்னன் மனையு மறந்தான், மன்னன் மன்னை மறந்தான், மன்னுக் தன்னை மறந்தான்; மறையோன்றானும் போனன்.

(68)

கோசலையின் நிலை

364. மறந்தா னுணர்வு முயிரும் மன்ன னென்ன மறுகா
இறந்தான்கொல்லோ வறியே னென்ன விடருற் றழிவான்
துறந்தான் மகன்முன் னெனையுந் துறந்தாய் நீயும் துணைவா
அறந்தா னிதுவோ வையா வரசர்க் கரசே யென்றான்.

மன்னன் - தசரதன், உணர்வும் உயிரும் மறந்தான் என - தன் நினைவும் உயிரும் சோர்ந்தான் என்று எண்ணி, மறுகா - மனம் மறுகி, இறந்தான் கொல்லோ - இறந்தே விட்டானோ? அறியேன் - அறிகிலேனே! என்னு - என்று, இடர் உற்று - துன்பமிக்கு, அழிவான் - கலங்குகின்ற கோசலை, ஐயா, - என் ஐயனே, அரசர்க்கு அரசே - சக்கரவர்த்தியே, மகன் முன் எனையும் துறந்தான் - இராமன் முதலில் உன்னோடு என்னையும் கைவிட்டான்; (அத்துயாம் ஆறுவதற்குள்) துணைவா நீயும் துறந்தாய் - எனக்குற்ற துணையானவனே நீயும் (என்னைக்) கைவிட்டாய்; இது அறம்தானோ - இது தருமந்தானோ? என்றான் - என்று கதறினான்.

மன்னன் நிலைகண்ட கௌசல்யாதேவி, அவன் இறந்து விட்டானோ என்று ஐயமுற்றுப் புலம்பலுற்றாள். 'இராமனைப் பிரிந்து பரிதவிக்கும் என்னை நீயும் கைவிட்டுச் சென்றால், என் நிலை யாதாகும்? இது தருமமோ?' என்று கதறுகின்றாள்.

அவள் சிறிது தேறி மன்னனைத் தேற்றுதல் அடுத்த பாட்டிற் கூறப்படும். அழிவாள் கோசலை யென்றது, 366-ஆம் பாட்டால் பெறப்படும்.

கொல்: ஐயப் பொருளது. என்னு-என்று. எனையும் என்ற உம்மையால், உன்னோடு என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது. அறந்தான் இதுவோ என்றதில் ஓகாரம் பிரித்துக்கூட்டி உரைக்கப்பட்டது.

- (பி - ம்.) 1. நினைவு முயிரும், நினைவு முணர்வும், நினைவும் மன்னன்; மன்னனென்ன மறுகி, மன்னன் மறுகி மறுகி, என்ன முன்ன மறுகி, உயிரும் மறுகி-மறுகி.
2. இறந்தான் கொல்லோ வரசன், இறந்தான் கொல்லோ வின்னே, இறந்தான் கொல்லோ வென்றென்று, இறந்தானரசன் கொல்லோ; என்றென்றிருற்றமுவாள், அழிவாள், என்னே யிருற்றழிவாள், இடருற்றழிவாளேங்கி.
3. துறந்தாய், இறந்தாய்; மகனே யுலகோடு; எமையும் என்றான் துணைவற்கு, எமையும் மென்னத்; துணையாம், துணையாள், துணைவா, துணைவாழ், எமையும் மென்னத் துணையாம், எவையும் மென்னத் துணைவா.
4. ஐயாவரசற்கு; என்றான், என்னு. (69)

கோசலை மன்னனைத் தேற்றல்

365. மெய்யின் மெய்யே யுலகின் வேந்தர்க் கெல்லாம் வேந்தே உய்யும் வகைநின் னுயிரை யோம்பா திங்ஙன் தேம்பின் வைய முழுதுந் துயரான் மறுகும் முனிவன் னுடனம் ஐயன் வரினும் வருமா லயரே லரசே யென்றான்.

(சிறிது தேறிய கோசலை), மெய்யின் மெய்யே - உண்மையின் வடிவமானவனே, உலகின் வேந்தர்க்கு எல்லாம் வேந்தே-உலகத்திலுள்ள அரசர்க்கெல்லாம் பேரரசே, உய்யும் வகை-(நாங்களெல்லாம்) உய்யும்படி, நின் உயிரை ஒம்பாது - உனதுயிரைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளாமல், இங்ஙன் தேம்பின் - இவ்வாறு நீ வருந்தினால், வையம் முழுதும் - இவ்வுலகம் முற்றும், துயரால் மறுகும் - துயரால் கலங்கும்; முனிவனுடன் - வசித்த முனிவனோடு, நம் ஐயன் - நம் குழந்தை, வரினும் வரும் - திரும்பி வந்தாலும் வருவான்; அயரேல் அரசே - சோராதே எம்மரசனே, என்றான்—.

கோசலை, மன்னன் இறக்கவில்லையென்றதை உணர்ந்து, அவனைத் தேற்றுவாளாய், 'குடிகளும் நாங்களும் உய்யும் பொருட்டேனும், நீ வருந்தியழியாது தேறியிருத்தல் வேண்டும்; வசித்த முனிவனால் இராமன் திரும்பி வருதலுங் கூடும்; ஆதலால் ஐயனே, இவ்வாறு வருந்தாதொழிக' என்றான். மன்னன் வாய்மை காத்தற் பொருட்டே உயிர் துறக்கின்றானாதலின் 'மெய்யின் மெய்' எனப்பட்டான். வருமால்: ஆல், அசை.

- (பி - ம்.) 1. உலக வேந்தர்க்கு.
 2. இங்கன்; தேம்பில்; வெம்பின்; உய்யுங் கொல்லெம் முயிரு
 மொவ்வாதிங்ஙன்; மு. உய்யுமங்கை நின்றனுயிரையோம்பா
 தேம்பில்.
 3. முனிவனுடனெம், முனிவனெடு நம்.
 4. அரசே யயரேலென்றார்.

(70)

மன்னன் உணர்வு பெற்று உரையாடல்

366. என்றென் றரசன் மெய்யு மிருதா ளிணையும் முகனும்
 தன்றன் செய்ய கையாற் றைவந் திருகோ சலையை
 ஒன்றுந் தெரியா மம்ம ருள்ளத் தரசன் மெள்ள
 வன்றின் சிலைநங் குரிசில் வருமே வருமே யென்றான்.

என்று என்று - என்று இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டு, அரசன்
 மெய்யும் - அரசனுடம்பையும், இரு தாள் இணையும் - இரண்டு கால்
 களையும், முகனும் - முகத்தையும், தன் செய்ய கையால் - தனது
 சிவந்த கையினால், தைவந்திரு கோசலையை - தடவிய கோசலையிடம்,
 ஒன்றும் தெரியா - சிறிதும் தெளிவில்லாத, மம்மர் உள்ளத்து - மயக்கம்
 பொருந்திய மனமுடைய, அரசன் - தசரதன், மெள்ள - தாழ்ந்த
 குரலில், வல் தின் சிலை நம் குரிசில் - வலிய திண்ணிய வில்லை உடைய
 நம் இராமன், வருமே வருமே - வருவானு வருவானு? என்றான்—.

கால்களிலும், நெற்றியிலும், உடம்பிலும் வெப்பமுண்மை
 உயிருண்மைக்கு அறிகுறியாதவன், அஃது அறிதற்பொருட்டுத்
 தொட்டுத் தடவிப் பார்த்தாள் கோசலை. அவளுடைய மெல்லிய
 கை பட்டமாத்திரத்தில் மன்னன் சிறிது உணர்வு பெற்று, 'ஐயன்
 வரினும் வரும்' என்ற வார்த்தை செவிப்பட்ட நினைவோடு, 'குரிசில்
 வருமே வருமே' என்றான். சோர்வுற்ற நிலையில் அவன் குரல் தாழ்ந்
 தொலிக்கின்றதனால் 'மெள்ள' என்றார்.

முகன் : இறுதிப் போலி. தன்றன் : தன், சாரியை. திண்மை - கனம்.
 குரிசில் : ஆண்பாற் சிறப்புப் பெயர். வரும் : செய்யுமென் முற்று.
 ஏகாரம், வினா.

362-66 எண்ணுள்ள ஐந்து பாடல்கள் ஒரு சுவடியில் 384-க்குப்
 பின் தொடர்ந்து காணப்படுகின்றன. 366-ஆம் பாட்டின் பின்
 இரண்டடிகள் இங்குக் கண்ட பாடபேதங்களுடன் உள்ளன. இப்பாட
 லின் இறுதியில், சாபவசனப் படலம் முற்றும் என்று காணப்படுகிறது.
 மேலே, சூழ்வினைக் கேள்விப்படலம் என்று மற்றொரு பிரதியில்
 தொடங்குகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. முகமும்.
 2. தன்றென், தன்றன், தன்மென்; தைவந்திரு கௌசலையை,
 கோசலைதான்.

4. குருசில், வருமோ வருமோ.
3-4. பொன்றுங்கால மின்றே புகுந்த துனக்குள் புகமும், இன்றே
போமோ வரசே யென்னு விடருற்றனளே. (71)

367. வன்மா யக்கை கேசி வரத்தா லென்ற னுயிரை
முன்மாய் விப்பத் துணிந்தா ளென்றுங் கூனி மொழியால்
தன்மா மகனுந் தானுந் தரணி பெறுமா றன்றி
என்மா மகனைக் காணே கென்ற ளன்றே வென்றான்.

(அதன் பின் மன்னன்), வல் மாயம் கைகேசி - வலியவஞ்சனையை யுடைய கைகேயி, கூனி மொழியால் - கூனியின் சொற்படி, வரத்தால் - தன் மாமகனும் தானும் - தன் பெரிய மகனும் தானுமாக, என்றும் தரணி பெறும் ஆறு அன்றி - என்றும் நாடாளுதலை உரிமையாகப் பெறுவதையன்றி, என் மாமகனை - என் மூத்த புதல்வனான இராமனை, காண் ஏகு என்றான் அன்றே - காட்டிற்குப் போ என்றும் சொன்னானன்றே? (ஆதலால்), என்தன் உயிரை முன் மாய்விப்பது துணிந்தான் - என்னுயிரை முதலில் மாய்க்கத் துணிந்துவிட்டான்; என்றான் -.

‘இராமன் பிரிந்தால் என் உயிர் நில்லாதென்பதனைக் கைகேயி அறிவன்; அறிந்தும், என் கட்டளை என்று சொல்லி இராமனைக் காட்டிற்கு அனுப்பியதனால், அவன் என்னுயிரை மாய்க்கத் துணிந்தவளே’ என்கின்றான் மன்னன். இதனால், இனி எவர் தடுப்பினும் இராமன் வனம் போகாதிரான், என் உயிரும் போகாதிராது என்ற வாரும். மேலே மன்னன் சொல்லும் சாபவரலாற்றால் இது தெளியப்படும். பரதன் முடிசூடுதலைத் தசரதன் வெறுக்கவில்லை. இராமன் கான் புகுவதே அவனை மிகவும் வருத்துவது என்பது, “மண்ணே கொள் நீ மற்றைய தொன்றும் மற” என முன்னர்க் கூறியதனால் அறியப்படும். கைகேயியின் மனம் மாறியது கூனியா லென்பதனை மன்னன் அறிந்து கொண்டானென்பது வான்மீகத்தில் இல்லை. சீதையோடும் இலக்குவனோடும் இராமன் வனம் புகுவானென்ற செய்தியை, முடிசூடக் குறித்த நாளுக்கு முந்தின நாளே, தசரதன், கோசலை, சுமித்திரை ஆகிய மூவரும் இரகசியமாக அறிந்திருந்தன ரென்று ஆனந்த ராமாயணம் கூறும்.

இப்பாடலின் இறுதியடியில், ‘என்றான் எறும்பின் கதையான்’ என்றொரு பாடம் உளது; இது குறிக்கும் வரலாறு:

கைகேயியின் தந்தையாகிய அசுவபதி மன்னன், எறும்பு, ஈ முதலிய சிற்றுவிலங்குகளின் பாஷையை நன்கறிந்தவன். ஒருநாள் அவன் தன் மனைவியுடன் இருந்தபோது, தன் கட்டிலின் கீழ்ச் சென்று கொண்டிருந்த ஓர் எறும்பின் பேச்சைக் கேட்டுச் சிரித்தான். அவன் மனைவி, அவன் சிரித்ததன் காரணத்தைக் கேட்க, ‘அது சொல்லத்

தக்கதன்று; தேவரகசியம்; சொன்னால் நான் இறந்துபடுவேன்' என்று னாக, 'நீர்' என்னை எள்ளி நகையாடினீர் போலும்; சிரித்ததன் காரணத்தை எங்ஙனமாயினும் சொல்லியே தீரவேண்டும்' என்று வற்புறுத்தவே, அவன் அவனைத் துரத்திவிட்டு நலமாக வாழ்ந்தான் என்பது. தாயின் குணம் மகனுக்கும் உளதாயிற்றென்று கைகேயியைச் சுமந்திரன் பழித்துக் கூறியவிடத்து இதனைச் சொல்வதாக வான்மீகத்தில் வந்துள்ளது. இப்பாடல் ஒரு சுவடியில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. வன்மாயக் கைகேசி வாக்கால், வன்மாயக் கைகேசி தன் வாக்கால், வன்மாயக் கைகேசிதன் வாக்கால், வரத்தால், வன்மாயக் கைகேசிதன் வரத்தால், வன்மாமனக்கைகேசி வரத்தால், வன்மாயக் கைகேசி வரத்தால்; என்றன்னுயிரை, இன்றென்னுயிரை.
2. துணிந்தாளெனினும், துணிந்தாளன்றேல், துணிந்தாளெனினும், துணிந்தாளெனினும்.
3. மகனுந்தரணி, மகனுக்குந்தான்; தரணி பெறுமாறுன்னி, பெறுமாறின்றி, தானே பெறுமாறன்றி.
4. கானே கென்னான், என்றாளென்றான், என்றாளென்றான், என்றாளென்றான், என்றானேவென்றான்; ஏறம்பின் கதையான்; அன்றேயென்றான், அந்தோ வென்றான்; இது கேளென்றான். (72)

தசாதன் தன் சாப வரலாற்றைக் கூறுதல்

368. பொன்னார் வலயத் தோளான் காணோ புகுத றவிரான்
என்னா ருயிரோ வகலா தொழியா திதுகோ சலைகேள்
முன்னா ளொருமா முனிவன் மொழிந்த சாப முளதென்
றந்நா னுற்ற தெல்லா மவளுக் கரச னறைவான்.

(மன்னன் பின்னும் சொல்வான்): பொன் ஆர் வலயம் தோளான் - பொன்னாலியன்ற வாகுவலயம் அணிந்த தோள்கையுடைய இராமன், கான் புகுதல் தவிரான் - காடு புகுதலைக் கைவிடான்; என் ஆர் உயிரோ அகலாது ஒழியாது - எனது அரிய உயிரும் நீங்காதிராது; கோசலை—, இது கேள்-(நான் சொல்லும்) இதனைக் கேட்பாயாக; முன் நாள் - முன்னொரு காலத்தில், ஒரு மா முனிவன் மொழிந்த சாபம் உளது - ஒரு பெரிய முனிவன் எனக்குச் சொன்ன சாபம் ஒன்றுள்ளது; என்று—, அந்நாள் உற்றது எல்லாம் - அந்நாளில் நிகழ்ந்ததை யெல்லாம், அரசன் அவளுக்கு அறைவான் - அரசன் அக்கோசலைக்குச் சொல்லவற்றான்.

என்னுயிர் நீங்குதற்குக் காரணமாக, இராமன் பிரிவு முன்பு எனக்குள்ள சாபத்தால் நிகழ்ந்தே தீரும் என்று அச்சாப வரலாற்றைக் கூறுகின்றான்; அது மேலே பதினாறு கவிகளால் கூறப்படும். முனிவன்-சலபோசனன் எனப்படுவான்.

- (பி - ம்.) 1. பொன்னார் தோளான்; காணோ புகுதல் புகுதல்; கானே புகுதல் புகுதல், வலயத்தோளான் காணோ போகை; தானே புகுதல், தானே புகுதல்.

2. ஒழியாதிது கோசலை கொள், ஒழியாதினி கோசலைகேள், கௌசலை
கேள், ஒழியாதன கோசலைகேள், ஒழியாயென் கோசலை கேள்,
ஒழியாதது கோசலை கேள்; மு. என்னு ருயிரோய்வதலா தொழியா
தென கோசலை கேள்.
3. முனிவன் மொழியும், மொய்ந்தான், முனிவன் னறைந்த. (73)

369. வெய்ய கானத் திடையே வேட்டை வேட்கை மிகவே
ஐய சென்றே கரியோ டரிக டுருவித் திரிவேன்
கையிற் சிலையும் கணையும் கொடுகார் மிருகம் வருமோர்
செய்ய நதியின் கரைவாய்ச் சென்றே மறைய நின்றேன்.

வேட்டை வேட்கை மிக - வேட்டையாடும் விருப்பம் மிகுதலால்,
(ஒரு நாள்), செய்ய கானத்திடை சென்று - கொடிய காட்டினுள்ளே
போய், ஐய கரியோடு - வியக்கத்தக்க யானைகளுடன், அரிகள் -
சிங்கங்களையும், துருவி திரிவேன் - தேடிக்கொண்டு திரிந்த நான்,
கையில் சிலையும் கணையும் கொடு - கையிலே வில்லையும் அம்புகளையும்
கொண்டு, கார் மிருகம் வரும் - யானைகள் (நீரருந்த) வரத்தக்க, ஓர்
செய்ய நதியின் கரைவாய் சென்று - ஒரு செம்மையான ஆற்றின்
கரையிற் சென்று, மறைய நின்றேன் - (வெளியே தோற்றுவாறு)
மறைந்து நின்றேன்.

மன்னன், தனக்கு நேர்ந்த சாபவரலாற்றை விரிவாகக் கூறுத
லுற்றான். கொடிய வன விலங்குகளால் நல்லுயிர்கட்கு ஊறு விளையா
திருத்தற் பொருட்டு வேட்டையாடுதல் அரசர் கடமை. அதனைச்
செய்யும் விருப்பத்தால், காட்டிற்குச் சென்ற தசரதன், முதலில் யானை
வேட்டையில் நாட்டங்கொண்டு, யானைகள் நீரருந்த வரும் ஒரு நதிக்
கரையில் அவற்றின் கண்ணுக்குப் புலனாகாதவாறு ஓரிடத்தில்
மறைந்திருந்தான்.

ஏகாரங்கள் ஓசை நிறைக்க வந்தன. ஐய : ஐ என்னும் இடைச்
சொல்லடியாக வந்த பெயரெச்சம். ஐ - வியப்பு.

(பி - ம.) 2. ஐய சென்று, சென்ற, ஐயே சென்றே.

3. கையார் சிலையும், கையுஞ் சிலையும், கையின் சிலையும், கைவெஞ்
சிலையும், கைய சிலையும்; கணையும் கொடு மாமிருகம்; இறுகக் கதமா,
மிருகக் கதமா, மிருகத்தமரம்.

4. செய்யார் கதியின், சென்றேன்.

(74)

370. ஒருமா முனிவன் மனையோ டொளியொன் நிலவா நயனம்
தருமா மகனே துணையாய்த் தவமே புரிபோழ் தினின்வாய்
அருமா மகனே புனல்கொண் டணைவான் வருமாறறியேன்
பொருமா கணைவிட் டிடலும் புவிமீ தலறிப் புரள.

ஒரு மா முனிவன் - (சலபோசனன் என்னும்) ஒரு சிறந்த
முனிவன், மனையோடு - தன் மனைவியோடு, ஒளி ஒன்றில ஆம் நயனம்

தரு - (இருவர்க்கும்) ஒளி பொருந்தாதனவாகிய (பார்வையிழந்த) கண்களுக்குக் கண்ணாக உதவுகிற, மா மகனே துணை ஆய் - உத்தமனான புதல்வனே துணையாக, தவம் புரி போழ்தினின் வாய் - தவம் செய்துகொண்டிருந்தபோது, அரு மா மகனே - அரிய பெரிய அப் புதல்வனே, புனல் கொண்டு அணைவான் - தண்ணீர் கொண்டு போதற் பொருட்டு, வரும் ஆறு அறியேன் - (அந்த ஆற்றுக்கு) வருகின்ற வகையை அறியாதவனாகி, பொரு மா கணை விட்டிடலும் - தாக்குதற்குரிய சிறந்த அம்பை (நான்) விட்ட அளவில், (அவ்வம்பு அவன்மீது பாய்ந்ததனால்) அலறி புவிமீது புரள - (அவன்) அலறித் தரையில் விழுந்து புரண்டானாக.

இஃது அடுத்த பாடலுடன் தொடர்ந்து முடியும்.

ஆற்றின் கரையில் மன்னன் மறைந்திருந்தபோது முனி குமாரன் நீர் கொண்டுபோதற் பொருட்டு வந்து வாய் குறுகிய பாத்திரம் ஒன்றில் நீர் மொள்ளுவதனால் உண்டான ஓசை, யானை நீருந்தல் போல மன்னன் செவியிற் பட, உடனே ஒன்றும் பாராமல், யானை யென்றே கருதிச் சத்தவேதி என்ற அத்திரத்தை எய்ய, அது முனி குமாரன்மீது பாய்ந்ததனால் அவன் மரணாவஸ்தையுடன் தரையில் விழுந்து புரளலுற்றான். 'சப்தபேதி' என்பது, ஒலி வரும் வழியே சென்று ஒலிக்குக் காரணமான பொருளைத் தாக்கவல்லது; அடுத்த பாடலிற் காண்க. இங்ஙனமாக, மன்னன் அறியாது செய்த தவறு பெரும் பழிக்குக் காரணமாயிற்று. தாய் தந்தையர் இருவரும் கண் பார்வையற்றவரென்பது மேலே 374-ஆம் பாடலால் அறியப்படும்.

மனை : ஆகுபெயர். துணையாய் : ஆய் என்பதனை 'ஆக' எனத் திரிக்க. போழ்தினின் : இரண்டு இன்னும் சாரியைகள்.

- (பி - ம்.) 1. ஒளியொன்றிலவாய், இலதாய், இலதாம்; இலவாகயனன், ஒளியொன்றின்றி யன்பார், அன்பால், ஒளியொன்றிலதா மெலிவான், ஒளியொன்றுமில்ன் காதல், ஒளியொன்றில்லா கயனம், ஒளியொன்று மிலார் கயனம், ஒளியொன்றிலதால் கயனம், ஒழியவின்தா கயனம், ஒளியின் நெவையு முதவ.
2. தருமாமகவே, திருமாமகனே, திருமா மகவே; துணையாம்; புரி போதினின் வாய்; புரிபோதனனார்க்கு.
3. மகனும், மைந்தன்; புனல் கொண்டகல்வான், மொண்டகல்வான்; வருமென்றறியேன்.
4. பொருமால்; புவிமீதலறிப் புரள்வான், பூமி மீதிற் புரள, பூமிதலறிப் புரள, புதல்வனலறிப் புரள. (75)

371. புக்குப் பெருநீர் நுகரும் பொருபோ தகமென் றெலிமேற் கைக்கட்கணைசென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணேன் அக்கைக் கரியின் குரலே யன்றி தென்ன வெருவா மக்கட் குரலென் றயர்வேன் மனநொந் தவண்வந் தனெனல்.

புக்கு - (அங்கே) வந்து, பெரு நீர் நுகரும் - மிக்க நீரைப் பருகுகின்ற, பொரு போதகம் என்று - (எதிர்ப்பட்டவரைப்) பொரவல்ல யானை யென்று கருதி, ஒலிமேல் - (வந்த) ஓசையின் வழியே, கை கண்களை - என் கையம்பு, சென்றது அல்லால் - போய்ப் பாய்ந்ததையன்றி, கண்ணில் - என் கண்களால், தெரிய காணேன்-நேரே பார்க்கவில்லை; (அலறிய குரல் கேட்டபின்), ஈது - இக்குரல், அகை கரியின் குரலே அன்று என்ன - (நாம் நினைத்தபடி) அந்தத் துதிக்கையை உடைய யானையின் குரலே அன்று எனவும், மக்கள் குரல் என்று - மனிதக் குரல் என்றும் (உணர்ந்து), வெருவா - அஞ்சி, மனம் நொந்து அயர்வேன் - மனம் வருந்திச் சோர்வேனாகி, அவண் வந்தனென் - (குமரன் கிடந்த) அவ்விடத்துக்கு வந்தேன்.

ஆல் : அசை. முதலிரண்டடிகளால் கணையின் (சத்தவேதியின்) தன்மை உணரலாகும். பொருதல், யானைக்கு இயற்கை யடை. குரலே: ஏகாரம், பிரிநிலை.

- (பி - ம்.) 1. பொரு நீர், புது நீர்; பொரும் போதகமென்றோலிமேல், பொருப்புக் கரமென்றோலியோ, பொலி போதகமென்றோலிமேல்.
2. கணைசென்றதனும், கணைசென்றல்லால்.
3. இக்கைக் கரியின் குரலோ, இக்கற்கரியின் குரலே, நிற்கத் திரியற் குரலே, நிற்கைக் கரியின் குரலே, விற்கைக் கரியின் குரலே, விக்கல் கரியின் குரலே; அன்றிதென்னுவெருவா, எனவோ வொருவா, அன்றிதென்னவொருமா, அன்றிதெனவொருகுமா.
4. என்றமர்வேன், என்றறியா, என்றியானே; மனநொந்தவண், வந்தன்னன், அவனுற்றனனல், இவண்வந்தனனல், மனநெக்கவண் வந்தனனல், இவண் வந்தனனல், மனநொந்தவ லந்தன்னல். (76)

372. கையுங் குடமுந் நெகிழக் கணையோ டுருள்வோற் காணுவெய்ய தனுவு மனனும் வெறிதே கிடவே வீழா ஐய நீதான் யாவ னந்தோ வருள்கென் றயரப் பொய்யொன் றறியா மைந்தன் கேணி யென்னப் புகல்வான்.

கையும் குடமும் நெகிழ - நீர்க்குடம் கையினின்றும் நழுவ, கணையோடு - (உடலில் பாய்ந்த) அம்போடு, உருள்வோன் காணு - (தரையில்) புரளுகின்ற அம்மைந்தனைக் கண்டு, வெய்ய தனுவும் - (என் கையிற் பிடித்திருந்த) கொடிய வில்லும், மனனும்-என் மனமும், வெறிது ஏகிட - பயனற்றுப் போக, வீழா - அவன் பக்கலில் விழுந்து, ஐய - ஐயனே, நீ யாவன் - நீ யார்? அந்தோ-ஐயோ, அருள்க என்று - (உன்னைப்பற்றிச்) சொல்லியருள்வாயாக என்று வேண்டி, அயா - (நான்)வருந்த, பொய் ஒன்று அறியா மைந்தன் - பொய்யைச் சிறிதும் கூறவறியாத அம் முனி குமாரன், கேள் நீ என்ன - நீ இதனைக் கேள் என்று சொல்லி, புகல்வான் - சொல்லலானான்.

முனிகுமாரன் நிலை கண்ட மன்னன் மிக வருந்தி, வில் கைப் பிடியினின்று நழுவி விழ; மனமும் சோர்வடையக் கீழே விழுந்து, முனி குமாரனை வேண்டி, அவன் தன் வரலாற்றைக் கூறலுற்றான். தனு வெறிதேகிடல் - வில் பயனற்றுத் தரையில் விழுதல். மனம் வெறிதேகிடல் - வருத்தத்தால் நிலை கெடல். ஆண்டில் இகாயவ னாகிலும், முனி குமாரனாதலால் 'அருள்க' என மரியாதையாக வேண்டினான். அந்தோ : இரக்கக் குறிப்பு. ஏ, தான்: அசை. பொய்யொன் றறியா மைந்தன் : 377 பார்க்க.

இதன் பின், பெரும்பாலான அச்சுப் புத்தகங்களிலும் சில ஏட்டுச் சுவடிகளிலும் "சேலாகிய" எனவும், "அந்நாள்" எனவும் தொடங்கும் இரண்டு பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் முதலது, சொற்பொருட் டொடர்பும், இவ்விடத்துக்கின்றியமையாமையும் உடையதாக இல்லை. இரண்டாவது ஈண்டைக்குத் தொடர்புடையதாகக் காண்கின்றது. இரண்டிலும் பாடபேதங்களும் மிக உள. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பிலும், எஸ். ராஜம் அவர்கள் பதிப்பிலும் இவை மிகைப் பாடலெனவே கொண்டு தனியே காட்டப்பெற்றுள்ளன. இந்நிலை யத்தின் முந்திய பதிப்பில் முன்னது நேராகவும், பின்னது மிகையாகவும் கொண்டு பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆயினும், பின்னதே இவ்விடத்துக்குப் பொருத்தமுடையதாயிருத்தவின், அதனை நேராகவும், முன்னதை மிகையெனவும் கொண்டு இங்கே பதிப்பிக்கலாயிற்று. அம் மிகைப் பாடல் வருமாறு :

சேலா கியமா முதல்வன் நிருவுந் தியின்மா மலரின்
மேலா கியநான் முகனார் வேதங் களின்மா முறையின்
பாலா கியயோ னிகளிற் பலவாம் வருணந் தருவான்
நாலா கியதாம் வருணந் தனிமே லெமைநல் கினனல்.

- (பி - ம்.) 1. கையுங் கடனும், கடமும் குடனும்; நெகிழாக், கிகழக்; உழல்
வோற்கானு.
2. மெய்யுந் தனுவும், மெய்யும் மனமும்; மண்ணும், மண்மேல், நாணும்,
நெகிழ், வறிதே கிடமேல் வீழா, மண்மேல் விழமேல் வீழா.
3. ஐயன் லீதான், ஐயாநீ தான், ஐயா நீவிர், ஐயோ நீதான்;
யாவன்னத்தோ, அயர்வானத்தோ; அருள்கென்றையப், அருள்
கென்றையரப், அருள்கென்றையரப், அருளென்றையரப். அறை
கென்றையரப்.
4. பொய்யொன்றறியான், பொய்யென்றறியா; புகலும். (77)

373. அந்நாண் மலரோன் வழியா லருள்கா சிபனன் மைந்தன்
மின்னார் புரிநான் மார்பன் விருத்தே சனன்மெய்ப் புதல்வன்
நன்னான் மறைநா நெரியு நாவான் சலபோ சனெனச்
சொன்னான் முனிவன் புதல்வன் சரோச னனியா னென்னான்.

அ நாள் - அந்த நாளில், மலரோன் - பிரமதேவன், வழியால் அருள் - முறையாகப் படைத்த, காசிபன் நல் மைந்தன் - காசிப முனி வனுடைய நல்ல புதல்வனான, மின் ஆர் புரி நூல் மார்பன் - ஒளி யமைந்த முப்புரி நூலணிந்த மார்புடைய, விருத்தேசனன் - விருத்தே சனனுக்கு, மெய் புதல்வன் - சற்புத்திரனாகி, நல் நால்மறை - நல்ல நான்கு வேதங்களையும், நூல் - சாத்திரங்களையும், தெரியும் - ஓதி யுணர்ந்த, நாவான் - நாவன்மையுடையவனான, சலபோசன் என சொன்னான் முனிவன் - சலபோசனனென்று பேர் சொல்லப் பெற்ற முனிவனுடைய, புதல்வன் - புத்திரனான, சுரோசனன் யான் - சுரோசனன் என்பவன் நான், என்றான்—.

காசிப முனிவன் வழியில் வந்த சலபோசனனென்ற முனிவன் மகன், சுரோசனனென்ற பெயருடையவன் நான் என்று தன்னை அறிவித்துக்கொண்டான் முனி மைந்தன்.

- (பி - ம்.) 1. அங்கான் மறையேன்; வழியி லருள், வழியின் னருள், வழியி னருள்; காசிபன் றன்மைந்தன்.
2. விருத்தேசன் றன் புதல்வன், விருத்தேசன் மெய்ப் புதல்வன்.
3. தெரியு நாவின்; சலபோசனப்பேர், சலபோசனனெனச்.
4. முனிவன் தருசுரோச னன்யான், புதல்வன் சுரேசனன்யான், சுரே சனனேயான், சுரேசனேயான், சுரேசனினியான், தருசுரேசனன்யா னென்றான், தருசுரோசனேயார் னென்றான். (78)

374. இருகண் களுமின் றியதாய் தந்தைக் கும்மிங் கவர்கள் பருகும் புனல்கொண் டகல்வான் படர்ந்தேன் பழுதாயினதால் இருகுன் றினைய புயத்தா யிபமென் றுணரா தெய்தாய் உருகுந் துயரந் தவிர்நீ யூழின் செயலீ தெனவே.

(தன்னை அறிவித்துக்கொண்ட முனிமைந்தன்), இரு கண்களும் இன்றிய - இரண்டு கண்களும் இல்லாத, தாய் தந்தைக்கும் - (என்) தாய்க்கும் தந்தைக்கும், அவர்கள் பருகும் புனல் கொண்டு அகல் வான் - அவர்கள் பருகுதற்குரிய நீரைக் கொண்டு போதற்கு, இங்கு படர்ந்தேன் - இங்கே வந்தேன்; பழுது ஆயினது - (வந்த காரியம் ஈடேருமல்) பழுதாயிற்று; இரு குன்று அனைய புயத்தாய் - இரண்டு மலைகள் போன்ற (திண்ணிய) தோள்களை உடையவனே; உணராது - (உண்மையை) உணராமல், இயம் என்று - யானை யென்று (தவறாகக்) கருதி, எய்தாய் - நீ அம்பெய்தாய்; (ஆதலால்), ஈது ஊழின் செயல் என - இது விதியின் செயலென்று கொண்டு, நீ உருகும் துயரம் தவிர் - (எனக்காக) நீ மனமுருகும் துயரத்தை விடுக (என்று மேலுங் கூறுவான்).

முனிகுமாரன், மன்னனது நிலையைக் குறிப்பாலுணர்ந்து, அவன் வேட்டைமேல் வந்த அரசனெனவும் அறிந்து, 'ஐயா, நீ வேண்டு மென்று என்னைக் கொள்ளுயல்லை; யானையென்று தவறாக நினைத்து

அம்பெய்தாய்; அஃது என்மேற் பாய்ந்தது; எனவே, இது விதியால் நேர்ந்ததென்று துணிந்து நீ என்பொருட்டு வருந்தா தொழிக்' என்றான்.

இன்றிய: எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். தாய் என்றதன் பின் நான் கனுரூபம் எண்ணும்மையும் விரிக்க. ஆல், ஏ: அசைகள்.

- (பி - ம்.) 1. இருகண்களுமின்றியார்க்கும், இருகண்களுமின்றியவாய், இருகண்களுமின்றியுக்கும், இருகண்களுமில்லாத, இருகண்களால் தாய்க்கும், யாய்க்கும், ஆய்க்கும், இருகண்களுமேயின்றி; எந்தைக்கும் மிங்கவர்கள், தந்தைக்கும் மிங்கிவர்கள், ஈங்கிவர்கள், தந்தைக்கு மிங்கவர்கள், எந்தைக்கு மென்றிவர்கள், யாய்க்கு முயரெந்தைக்கும்; யாய்க்கு மெந்தை தனக்கும்.
2. புனல் கொண்டணவான், புனல் கொண்டேயான்; பழுதொன்றில்லா, பழுதொன்றில்லை, பழுதாயினவால்.
3. உணரா வெய்தாய்.
4. ஊழின் செயலீ தென்றே, செயலி தென்றே. செயலீதென்றான், செயலீ தென்ன.

(79)

375. உண்ணீர் வேட்கை மிகவே யுயங்கு மெந்தைக் கொருநீ தண்ணீர் கொடுபோ யளித்தென் சாவு முறைத்துப் புதல்வன் விண்மீ தடைவான் ரெழுதா னெனவும் மவர்பால் விளம்பென் ரெண்ணீர் மையினுன் விண்ணே ரெதிர்கொன் டிடவேகினால்.

உண் நீர் வேட்கை மிக - பருகுதற்குரிய நீர் வேட்கை மிகுதலால், உயங்கும் எந்தைக்கு - வருந்துகின்ற என் தந்தைக்கு, ஒரு நீ - ஒப்பற்ற நீ, தண் நீர் கொடுபோய் அளித்து - குளிர்ந்த நீர் கொண்டு போய்க் கொடுத்து, என் சாவும் உரைத்து - நான் இறத்தலையும் சொல்லி, உம் புதல்வன் - உங்கள் புத்திரன், விண்மீது அடைவான் - சுவர்க்கம் புகுகின்றவன், தொழுதான் எனவும் - உங்களை வணங்கினான் என்றும், அவர்பால் விளம்பு என்று - அவர்களிடம் சொல்வாயாக என்று சொல்லிவிட்டு, எண் நீர்மையினுன் - (யாவரும்) மதிக்கும் பண்புகளை யுடைய அக்குமரன், விண்ணோர் எதிர்கொண்டிட - தேவர்கள் எதிர்கொண்டழைக்க, ஏகினன் - (விண்ணுலகம்) போனான். ஆல்: அசை.

‘என் பெற்றோர் நீர் வேட்கையால் துன்புறுவர்; ஆதலால் நீ உடனே அவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு போய்க் கொடுத்து, என் நிலையையும், நான் இறுதியாக அவர்களை வணங்கினேன் என்பதையும் சொல்லுக’ என்று மன்னனுக்குக் கூறி, உயிர் நீத்தனன் குமரன். தந்தையைக் கூறினும், இனம்பற்றித் தாயையுங் கொள்ளலாகும். தான் செய்த தவற்றுக்காக வருந்தும் மன்னன் இயல்பைக் கண்டு அவனை, ‘ஒரு நீ’ என்றான்.

அடைவான்: வினையாலணையும் பெயர். சாவும், எனவும் என்ற உம்மைகள் முறையே எதிரதும், இறந்ததும் தழீஇய எச்சவும்மை.

- (பி - ம்.) 1. யாய்க்கும்; எந்தைக்குதவி, எந்தைக் கொருநீர்.
 2. சாவும் முணர்த்துன், சாவும் முரைத்துன்.
 3. விண்மீதடைந்தான், விண்ணுடைடைவான்; தொழுதான் வருந்தே
 லெனவும், வருந்தலெனவும், வருந்தேலென்ன, தொழுவான்
 வருந்தே லெனவும், வருந்தேலென்று மவர்பால்.
 4. எண்ணீர்மையினால்; வாணோர். (80)

376. மைந்தன் வரவே நோக்கும் வளர்மா தவர்பான் மகனோ
 டந்தன் புனல்கொண் டணுக வையா விதுபோ தளவாய்
 வந்திங் கணுகா யென்றோ வந்த தென்றே நொந்தேம்
 சந்தங் கமழும் தோளாய் தழுவிக் கொளவா வெனவே.

மைந்தன் வரவே நோக்கும் - தம் புதல்வன் வருகையையே
 எதிர்நோக்கியிருந்த, வளர் மாதவர் பால் - மிக்க தவத்தையுடைய
 முனிவனும் முனிபத்தினியுமாகிய இருவரும் உள்ள இடத்துக்கு,
 மகனோடு - அப்புதல்வனது உடம்போடு, அம் தன் புனல் கொண்டு -
 நல்ல குளிர்ந்த நீரையும் எடுத்துக்கொண்டு, அணுக-(நான்) சென்று
 சேர்தலும், (அவர்கள்) ஐயா - குழந்தாய், இது போது அளவாய் -
 இவ்வளவு நேரமாக, இங்கு வந்து அணுகாய் - (நீ) இங்கு வந்து
 சேரவில்லை; (அதனால்), வந்தது என்னோ என்று - (உனக்கு) வந்த
 இடைபூறு யாதோ வென்று கருதி, நொந்தேம் - மனம் வருந்தினோம்;
 சந்தம் கமழும் தோளாய்=சந்தன மணம் வீசும் புயங்காயுடையவனே,
 தழவி கொளவா - நாங்கள் உன்னைத் தழுவிக் கொள்ளும்படி (கிட்ட)
 வா, என - என்று கூற. ஏ: ஈற்றசை.

என என்பது மேலே தொடரும் 379-ஆம் பாட்டோடு முடியும்.

முனி மைந்தன் கூறியவாறு, அவன் பெற்றோருக்குத் தண்ணீருடன்
 இறந்த அவனது உடம்பையும் எடுத்துக்கொண்டு மன்னன்
 அம் முதியோர் இருந்த இடம் செல்ல, அடியோசை கேட்டு அவர்கள்
 தம் மைந்தன் வருவதாகக் கருதி ஆவலுடன் உரையாடினர்.
 காளிதாஸ மகாகவியும் இதுபோலவே, உயிர் நீத்த மகனுடலை
 மன்னன் கொண்டு போனதாகக் கூறியுள்ளார். வான்மிகத்துள்,
 நதிக்கரையிலே அவ்வுடல் கிடந்தவிடத்துக்கு அம் முதியோரை
 யிட்டுக்கொண்டுபோய், அதனை அவர்கள் தொட்டுப் பார்க்கும்படி
 செய்தான் மன்னன் என்று உள்ளது.

வரவே: ஏகாரம், பிரிநிலை. என்னோ வந்தது என்றே - ஏதோ
 உனக்கு ஆபத்து நேர்ந்துவிட்ட தென்றே கருதி எனலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. வரவு, வரவை; வளமாதவன்பால், வள மாதவர்பால், வளர்
 மாதவன்பால், வளர் மாதவன்பால் யானே, வளர்மாதவன்பாய்
 வசையோடு.
 2. அணுகா வையா; இது போதளவா, இது போழ்தளவா, அது போழ்
 தளவாய்.

3. அனுகா தென்னோ, அனுகாவென்னோ, அனுகாயென்னோ, அனுகா யென்ன, அனுக நயனம்; வந்ததென்றே நொந்தேன், வந்ததென்ன நொந்தேன், வந்ததென்னே நொந்தேம், வந்ததென்ன நொந்தேம், வந்ததென் மார்பி லுன்றன்.
4. தோளா, தோளால்; தழுவிக்கொளவா வெனலும்; வாவென்றான். வாவென்ன; தழுவிக்கொள்வா யெனவே, எனவும், தழுவிக்கொள்ளா யெனவே.

(81)

377. ஐயா யானோ ரரச னயோத்தி நகரத் துள்ளேன்
மையார் களபத் துருவி மறைந்தே வதிந்தே னிருள்வாய்
பொய்யா வாய்மைப் புதல்வன் புனல்மொன் டிடுமோ தையின்மேற்
கையார் கணைசென் றதலாற் கண்ணிற் றெரியக் காணேன்.

ஐயா - ஐயனே, யான் ஓர் அரசன்—, அயோத்தி நகரத்து உள்ளேன் - அயோத்தி நகரத்தில் இருப்பவன்; மை ஆர் களபம் துருவி-(வேட்டையின்மேல் வந்து) கருநிறமுடைய யானைகளைத் தேடிக் கொண்டு, இருள்வாய் - இருண்ட இடத்தில், மறைந்து வதிந்தேன் - மறைந்து தங்கியிருந்தேன்; (அப்போது), பொய்யா வாய்மை புதல்வன் - குற்றமில்லாத வாய்மையே பேசும் (நும்) புதல்வன், புனல் மொண்டிடும் ஓதையின்மேல் - (ஆற்றில்) - நீர் மொண்ட ஓசையின் வழியே, கை ஆர் கணை சென்றது - என் கையிலிருந்த அம்பு (நான் செலுத்தச்) சென்றது; அல்லால் - அதனையன்றி, கண்ணில் தெரிய காணேன் - என் கண்களால் நேரே (நும் மகனை) நான் காணவில்லை.

இதுமுதல் மூன்று கவிகளால், தசரதன் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறித் தன்னைப் பொறுக்கும்படி முனிவனை வேண்டிக்கொண்டமை கூறப்படும். இலக்கை நேரே காணாமலே ஓசையின் மேற்சென்று இலக்கைத் தாக்கவல்ல அத்திரத்தை எய்தே னென்பான், 'ஓதையின்மேல் கையார்களை சென்றது' என்றான். ஆளிருப்பது தெரிந்தால் யானைகள் வாராவென்ற கருத்தோடு தான் மறைந்திருந்தமையும் கூறினான்.

(பி - ம.) 1. யானோ வரசன், நானோரசன்.

2. மையார் கடகம்; நதியின் கரைவாய் வதியப், நதிவாய்மறைய வதியப், மறைந்தேன் வாழிக் கரைவாய், மறைந்தே வதிந்தேன் றருவாய்ப், திருவாய், மறைந்தே வந்தே னதிவாய்ப், மறைந்தேனின்றே னிருள்வாய்.

3. புனல் கொண்டிடும்; ஓதையினால், ஓசையின்மேல், ஓசையினால்.

4. கணைசென்றதலால், கணை சென்றதனால்.

(82)

378. வீட்டுண் டலறுங் குரலால் வேழக் குரலன் றெனவே
ஓட்டந் தெதிரா நீயா ரெனவுற் றதெலா முரையா
வாட்டந் தருநெஞ் சினனாய் நின்றான் வணங்கி வானோர்
ஈட்ட மெதிர்வந் திடவே யிறந்தே கினன்விண் ணிடையே.

வீட்டுண்டு - (அம்பினால்) வீழ்த்தப்பட்டு, அலறும் குரலால் - அலறிய (மானிடக்) குரலால், வேழம் குரல் அன்று என - யானையின் குரல் அன்றென்று அறிந்து, ஓட்டந்து - (அங்கே) ஓடி, எதிரா - (நும் மகனைக்) கண்டு, நீ யார் என - நீ யார் என்று (நான்) கேட்க, உற்றது எலாம் உரையா - நேர்ந்ததையெல்லாம் (அவன்) சொல்லி, வாட்டம் தரு நெஞ்சினன் ஆய் - துயரமிக்க மனமுடையனாகி, வணங்கி - நுமக்கு வணக்கம் தெரிவித்து, நின்றான் - (பேச்சு) அடங்கினவன், இறந்து - உயிர் நீங்கி, வாறோர் ஈட்டம் எதிர் வந்திட - தேவர் கூட்டம் (தன்னை) எதிர்கொண்டு வர, விண்இடை ஏகினன் - சுவர்க்கம் புகுந்தான்.

எதிரா, உரையா என்பன செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினை யெச்சம். எதிரா - எதிர்ப்பட்டு; கண்டு. வந்திட - வர; இடு: துணை வினைப்பகுதி. ஓட்டம் தந்து என்பது ஓட்டந்து என மருவியது; “பொல்லாதாள் ஓட்டந்தாள்” (ஆரணிய. 339.)

(பி - ம.) 1. அழியும் குரலான்.

2. ஓட்டக் தெதிரே, எதிராய். ஓட்டத் தெதிரா; யாரென்றற்ற தெல்லாம், யீரா ரெனவுந் தெல்லாம்.

3. நின்றான், நின்றேன், நின்றாய், நின்றோன், நுத்தான்; வணங்கா; மயங்கி.

4. ஈட்டம் மெதிர் வந்திடவே; விண்ணெனவே.

(83)

379. அறுத்தாய் கணையா லெனவே யடியேன் றன்னை யையா கறுத்தே யருளா யானோ கண்ணிற் கண்டே னல்லேன் மறுத்தா னில்லான் வனமொண்டிடுமோதையினெய் தனெனல் பொறுத்தே யருள்வா யென்னு விருதாள் சென்னி புனைந்தேன்.

ஐயா - ஐயனே! கணையால் அறுத்தாய் என - (எம் புதல்வனை நீ) அம்பெய்து கொன்றுவிட்டாய் என்று, அடியேன் தன்னை - என்னை, கறுத்தே அருளாய் - கோபித்தருளாதீர்; யானோ கண்ணில் கண்டேன் அல்லேன் - நானோ (நும்மகனைக்) கண்ணெதிரே பார்த்தே னல்லேன்; மறு தான் இல்லான் - குற்றம் சிறிதும் இல்லாத அவன், வனம்மொண்டிடும் ஓதையின் - நீர்மொண்டதால் வந்த ஓசையினால், எய்தனென் - அம்பெய்தேன்; (ஆதலால்) பொறுத்தே அருள்வாய் என்னு - (என்னைப்) பொறுத்தருள்க என்று (வேண்டி), இருதாள் (முனிவனுடைய) இரண்டு பாதங்களையும், சென்னி புனைந்தேன் - தலையில் சூடிக்கொண்டேன் - அடிகளில் முடிபட வணங்கினேன்).

‘ஐயா, இலக்கை நான் நேரே பாராமலே, ஓசையின் வழியே சென்று இலக்கைத் தாக்கவல்ல சத்தவேதி யென்னும் அத்திரத்தை எய்துவிட்டேன்: அது தவறாய் முடிந்தது. நான் தெரியாமற் செய்த பிழையாகலின், என் மீது சினங்கொள்ளாது மன்னித்தருள வேண்டும் என்று முனிவனை வேண்டிக்கொண்டேன்’ என்றான். முனிவனாதலின்,

கறுத்தருளாய், பொறுத்தருள்வாய் என அருளுதலை இணைத்து மரியாதையாகக் கூறினான்.

அறுத்தல், ஈண்டுக் கொல்லுதல். வனம் - நீர்.

- (பி - ம்.) 1. கணையா லென்றே; ஐய.
2. அருளாதியானே, அருளேல் யானே, கறுத்தா யருள யானே; அல்லன்.
3. மறுத்தானில்லான், மறுத்தானில்லா, மறுத்தானில்லாப் புனல் மொண்டிடும்; ஓதையி னெய்ததலால், எய்தனான, ஓதையினுலெய்தேன்.
4. பொறுத்தாயருள்வா யென்ன; சென்னி புண்டேன். (84)

380. வீழ்ந்தா ரயர்ந்தார் புரண்டார் விழிபோ யிற்றின்றென்றார் ஆழ்ந்தார் துன்பக் கடலு னாயா வையா வென்றார் போழ்ந்தாய் நெஞ்சை யென்றார் பொன்னு டதனிற் போய்நீ வாழ்ந்தே யிருப்பத் தரியேம் வந்தேம் வந்தே மினியே.

(மைந்தனின் பெற்றோர் நான் சொன்னது கேட்டு) வீழ்ந்தார் அயர்ந்தார் - (தரையில்) விழுந்து சோர்ந்தனர்; புரண்டார் - புரண்டனர்; இன்று விழி போயிற்று என்றார் - இன்றே எங்கள் கண்போயிற்று என்றனர்; துன்பம் கடலுள் ஆழ்ந்தார் - துக்க சாகரத்துள் மூழ்கின வராய், ஐயா ஐயா என்றார் - (மகனைக் குறித்து) ஐயனே, ஐயனே என்று அலறினர்; நெஞ்சை போழ்ந்தாய் என்றார் - (நீ எங்கள்) நெஞ்சைப் பிளந்துவிட்டாய் என்றனர்; நீ - நீமட்டும், பொன் நாடு அதனில் போய் வாழ்ந்து இருப்ப தரியேம்-சுவர்க்கத்தில் போயிருக்கப் பொறுக்க மாட்டோம்; இனியே - இப்போதே, வந்தேம் வந்தேம் - (நாங்களும் உன்னைத் தொடர்ந்து) வந்துவிட்டோம், வந்துவிட்டோம். (இஃது, அடுத்த பாட்டின் முதலில் உள்ள என்றென்று என்பதனோடு தொடரும்).

புத்திர சோகத்தினால், பெற்றோர் இருவரும் மிக்க துயருற்றனர் என்பது கூறியவாறு. கண்ணில்லாத எங்களுக்குக் கண்போல் உதவியவன் போய்விட்டானே என்பார், 'விழி போயிற்றின்று' என்றனர். துயர மிகுதி கடலாக உருவாக்கப்பெற்றது. உன்னைப் பிரிந்து உயிரோடிருத்தல் இயலாதென்பார், 'வந்தேம் வந்தேம்' என்றனர். வந்தேம் : தெளிவுபற்றி வந்த கால வழுவுமைதி.

- (பி - ம்.) 1. புரண்டாரயர்ந்தார்; விழிபோயிற்றின் றென்றார், போயிற்றின் றென்றே, போயிற்றென்றென்றார், போயிற்றே யென்றார், போயிற்றின் றெனவே.
2. கடலுள்ளாயா, கடல்புக்கையா.
3. கெஞ்ச மென்றார், கெஞ்சே யென்றார், என்றோர்; அதனிற் போனாய்.
4. வாழ்ந்தாயிருப்பத், இருப்பத்தரியோம், இருப்பதறியேம், இருப்பத்தமியேம், இருப்பத்தனியோம்; வந்தோம் வந்தோ மினியே, மணியே, என்றார்; வந்தேம் வந்தே மணியே. (85)

381. என்றென் றயருந் தவரை யிருதாள் வணங்கி யானே
இன்றும் புதல்வன் னினிநீ ரேவும் பணிசெய் திடுவேன்
ஒன்றுந் தளரே லையா வொழிமின் றுயரென் றிடலும்
வன்றின் சிலையாய் கேண்மோ வேன்கு வொருசொல் வகுத்தான்.

என்று என்று - என்று பலபல கூறி, அயரும் - வருந்துகிற, தவரை - அத்தவ முதியோரை, இரு தாள் வணங்கி - அடிகளில் விழுந்து வணங்கி, இன்று - இன்றுமுதல், யானே உம் புதல்வன் - நானே (உங்கள்) மகன்; இனிநீர் ஏவும் பணி செய்திடுவேன் - இனிமேல் நீங்கள் ஏவும் பணிகளைத் தவறாது செய்வேன்; ஐயா—, ஒன்றும் தளரேல் - சிறிதும் மனந் தளர்ச்சி அடையாதீர்கள்; துயர் ஒழிமின் - (உங்கள்) வருத்தத்தை இப்போதே விடுங்கள்; என்றிடலும் - என்று (நான்) சொன்ன அளவில், (முனிவன்) வல் திண் சிலையாய் - வலிய திண்ணிய வில்லையுடையவனே, கேண்மோ என்னு - இதைக் கேள் என்று சொல்லி, ஒரு சொல் வகுத்தான் - ஒரு வார்த்தை சொல்லலானான்.

“உங்கள் மகனைப்போல் இருந்து நான் உங்களுக்கு வேண்டுவன வெல்லாம் செய்வேன்; கவலையையும் வருத்தத்தையும் விடுங்கள்” என்று நான் தேறுதல் கூறவும், முனிவன் எனக்கு மறுமொழி கூறலானான்” என்றான் மன்னன். முனிவன் கூறியவை மேல் இரண்டு கவிகளுள் பெறப்படும். தம் மகனைக் கொல்லக் காரணமாயிருந்தது மன்னன் கைவில்லாததின் ‘வந்திண் சிலையாய்’ என்றான் முனிவன்.

என்றென்று: முன்கவியின் தொடர்பு. மோ : முன்னிலை யசை.

வன்றின் சிலை : “வன்றின் சிலைநங் குரிசில்” (366).

- (பி - ம்.) 1. அயருமவரை.
2. இன்றும் புதல்வன்றினிநீர், இன்றும் புதல்வன்னனி நீர், இன்று முதனுஞ் செய்போல், இன்று முதனுஞ் செயா, என்றும் புதல்வன் னினிநும்; ஏவற்பணி, ஏய்பணி, செய்திடுவன்.
3. தளரலையா, தளரேலைய, தவிரேனைய, தளர்வுற்றயரீர்; ஒழிமின் னிடர், ஒழியாய்துயர். ஒழியும்மிடர், ஒழிநீயிடர்.
4. சிலையோய்; என்ன வொருசொல், எனவே யொரு சொல், என்றே யொருசொல்; வகுத்தார், வழங்கும். (86)

382. கண்ணுண் மணிபோன் மகவை யிழந்து முயிர்கா தலியா
உண்ண வெண்ணி யிருந்தா லுலகோ ரென்னென் றுரையார்
விண்ணின் றலைசே ருதும்யா மெம்போல் விடலை பிரியப்
பண்ணும் பரிமா வுடையா யடைவாய் படர்வா னென்னு.

(முனிவன்) கண்ணுள் மணிபோல் மகவை இழந்தும் - கண்ணுட் கருமணி போன்ற எங்கள் புதல்வனை இழந்த பிறகும், உயிர் காதலியா-

(நாங்கள்) உயிரோடிருத்தலை விரும்பி, உண்ண எண்ணி இருந்தால் - (வயிற்றை நிரப்ப) உண்ண நினைத்து இவ்வுலகத்தில் இருந்தால், உலகோர் என் என்று உரையார் - உலகத்தார் எங்களை என்ன வென்றிகழ்ந்து கூறார், (ஆதலால்) யாம் விண்ணின் தலை சேருதும் - நாங்கள் இப்போதே விண்ணுலகை அடைவோம்; பண்ணும் பரி மா உடையாய் - அலங்கரித்த குதிரைகளையுடைய அரசே, எம்போல் - எங்களைப் போல (நீயும்), விடலை பிரிய - மகன் பிரிவதனால், படர் வான் அடைவாய் - பரந்த விண்ணுலகை அடைவாயாக, என்னு - என்று.

இஃது அடுத்த பாடலுடன் தொடரும். இவ்விரண்டு பாடலாலும் முனிவன் மன்னனுக்கு ஈந்த சாப மொழியும், முனிதம்பதிகளின் முடிவும் கூறப்படும்.

எவ்வாறேனும் உண்டு உயிர்வாழ வேண்டுமென்ற விருப்பமோ, இன்றியமையாமையோ எங்களுக்கு இல்லை; அரும் பெற்ற புதல்வனை இழந்த பின் உலகோர் பழிக்க நாங்கள் உயிர் வாழோம் என்றனன் முனிவன்.

மகன், கண்ணில்லாத தன் பெற்றோருக்குக் கண்போல் உதவியவனென்பது முன்னமே (370) கூறப்பெற்றது; அவர்களும் முன்பு இன்றே எங்கள் கண் போயிற்று என்றனர் (380); இங்கும் 'கண்ணுண் மணிபோல் மகவு' என்றனர். அருமையன்புக்குரியவரைக் கண்மணி, கண் என்றல் மரபு; "என்மகன் என்கண்" (217) என்ற தசரதன் வாக்கும் காண்க.

- (பி - ம.) 1: இழந்தும்முயிர், இழந்தெமுயிர்.
 2. உண்ணு; எண்ணு விருந்தால்; உரைப்பார்.
 3. தலைசேருதும்யாம்; தலையேருதும்யாம், தலைசேர் துயரால், நிலை சேருதும்யாம்; வெம்போர் விடலை.
 4. படர்வா னெனவே, படர்வானென்றான், பரவானென்னு, படர்வான டைவாயெனவே, படர்வானடைவாயென்றார். (87)

383 தாவா தொளிருங் குடையாய் தவறிங் கிதுநின் சரணம்
 காவா யென்ற யதனாற் கடிய சாபங் கருதேம்
 ஏவா மகவைப் பிரிந்தின் றெம்போ விடருந் றனைநீ
 போவா யகல்வா னென்னுப் பொன்னுட் டிடைபோ யினரால்.

(பின்னும் முனிவன்) தாவாது ஒளிரும் குடையாய் - (என்றும்) கெடாது நின்று நிழல் செய்து விளங்கும் குடையை உடையவனே, இங்கு இது தவறு-நான் அம்பெய்த இது தவறேயாகும், நின் சரணம்- (நான்) உன் அடைக்கலம், காவாய் - என்னைக் காப்பாயாக, என்றாய்- என்று நீ(உண்மைகூறி)இரந்தாய்; அதனால்—, கடிய சாபம் கருதேம்- கடுமையான சாபத்தை உனக்குக் கொடுக்க நாங்கள் கருத

மாட்டோம்; இன்று எம்போல் - இன்று (அரும் புதல்வனைப் பிரிந்து துன்புறும்) எங்களைப்போல, நீ - நீயும், ஏவா மகவை பிரிந்து - ஏவாது குறிப்பறிந்து செய்யவல்ல அரிய புதல்தவனைப் பிரிந்து, இடர் உற்றனை - துன்பமுற்று, அகல் வான் போவாய் - பரந்த விண்ணுலகு செல்வாய், என்னு - என்று சாபமுரைத்து, பொன் நாடு இடை போயினர் - (அவ்விருவரும்) சுவர்க்கம் போனார்கள்.

ஆல்: அசை.

சக்கரவர்த்தியாயிருந்தும், தன் பிழையை உணர்ந்து உண்மை கூறி இரந்த நற்பண்பு முனிவன் மனத்தை நெகிழ்வித்ததனால், 'எங்களைப் போலவே நீயும் நன்மகனைப் பிரிந்து துன்புற்று இறத்தல் வேண்டும்' என்ற அளவோடு சாபத்தை நிறுத்திக் கொண்டான். மகவை 'இழந்து' என்னுது 'பிரிந்து' என்றதே கடிய சாபமன்று என்பதைத் தெரிவிக்கும். ஏவா மகவு-சற்புத்திரன்; "ஏவா மக்கள் மூவா மருந்து" (கொன்றை வேந்தன்). தந்தை நேராக ஏவாமலே இராமபிரான் பிரிவானென்ற குறிப்பும் 'ஏவா மகவைப் பிரிந்து' என்றதில் பெறப்படும்.

ஒரு பிரதியில் இந்தப் பாடலுக்குப் புதில்,

தாவா தவருந் தவர்சொற் றவரு ததனாற் றமியேன்
சாவா தவரு முளரோ தண்டா மகவுண் டென்றே
ஓவா தவர்முன் னின்றே னொருசொல் லுரையா தவரும்
பூவா ரனலுட் பொன்றிப் பொன்னு டதனிற் போனார்.

என்பது காணப்படுகிறது.

- (பி - ம.) 1. ஒளிரங்குடையாய்; தவறிங்குது; கீசரணம்.
2. என்றவதனால்.
3. பிரிந்துற்று, பிரிந்திங்கு; இடருற்றினையாப், இடருற்றனையாய்ப், இடருற்றினையாப், இடருற்றினைந்து, இடரினையப்; கைந்து, கைந்தே, இடராணையாப், உடலுற்றினையாப்.
4. அகல்வானென்னப்; பொன்னுடிகடையோயினால். (88)

384. சிந்தை தளவுற் றயர்தல் சிறிது மிலனா யின்சொல்
மைந்த னுளனென் றதனான் மகிழ்வோ டிவண்வந் தனெனா
அந்த முனிசொற் றதுவு மண்ணல் வனமே குதலும்
என்ற னுயிர்வீ குதலு மிறையுந் தவரு வென்றான்.

இன் சொல் மைந்தன் உளன் என்றதனால் - இன்மொழி பேசும் நன்மைந்தன் உளானவன் என்ற குறிப்பால், சிந்தை தளர்வுற்று அயர்தல் சிறிதும் இலன் ஆய் - (சாபத்தின் பொருட்டு) மனம் தளர்ந்து சோர்தல் சிறிதும் இல்லாதவனாய், மகிழ்வோடு இவண் வந்தனென் - மகிழ்ச்சியோடு இங்கே மீண்டு வந்தேன்; அந்த முனி சொற்றதுவும் -

அந்த முனிவன் சொன்ன சாபமொழியும், (அதன்படி) அண்ணல் வனம் ஏகுதலும் - இராமன் காடு போதலும், என் உயிர் வீகுதலும் - என் உயிர் பிரிதலும், இறையும் தவரு - சிறிதும் தவறமாட்டா; என்றான்—.

ஆல்: அசை.

கோசலையிடம், தன் சாப வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கிய தசரதன், அதனை விரிவாகக் கூறி (369-83), 'அந்தச் சாபமுள்ளதனால், இப்போது இராமன் என்னைப் பிரிதலும், அதனால் என்னுயிர் பிரிதலும் தவிர்க்க முடியாதவை' என்று முடித்தான்.

என்றன் என்பதில் 'தன்' என்பதும், 'வீகுதல்' என்பதில் குவ்வும் சாரியைகள்.

இதனை அடுத்துக் கீழ்க்காணும் ஒரு பாடல், அச்சப் பிரதிகளில் உளது; அது பல சுவடிகளில் இல்லாமையாலும், சொல், பொருள், தொடர்புச் சிறப்பின்மையாலும் அதனை மிகைப் பாடலாகவே கொள்ளல் தகும்.

இம்மா மொழிதந் தரசன் னிடருந் நினைபேர் தினின்வாய்ச்
செம்மா மயில்கோ சலையுந் திகையா வுணர்வோ வினளாச்
மெய்ம்மா னெறியும் விதியின் விளைவுந் தளர்வின் றுணரும்
அம்மா தவனும் விரைவோ டவலந் தருநெஞ் சினனாய்.

- (பி - ம்.) 1. தளர்வுற்றயர்வும், தளர்வுற்றயரல், தளர்வு மயர்வும், துயர் வற்றயரல்.
2. உளதென்றதனால்; வந்தனனால்.
3. முனிசொற்றமையும்; சொற்றமையின், சொற்படியெம்.
4. இமையும், இயையும், இவையும்; தவருதென்றான், தவிரா வென்றான். (89)

வசிட்ட முனிவன் அரசவை சேர்தல்

தரவு கோச்சகக் கவிப்பா

385. உரைசெய் பெருமை யுயர்தவத்தோ ரோங்கல்
புரைசை மதகளிற்றான் பொற்கோயின் முன்னர்
முரசு முழங்க முடிசூட்ட மொய்த்தான்
டரசு ரினிதிருந்த நல்லவையி னாயினான்.

உரைசெய் பெருமை - யாவரும் புகழ்ந்து உரைக்கும் பெருமையை யுடைய, உயர் தவத்து - உயர்ந்த தவநெறியிலே, ஓர் ஓங்கல் - ஒப்பற்ற மலைபோன்ற வசிட்ட முனிவன், புரைசை மதம் களிற்றான் - கழுத்திடு கயிற்றையும் மதத்தையுமுடைய யானைப் படைகள் மிக்க மன்னனது, பொன் கோயில் முன்னர் - அழகிய அரண்மனையின்

முன்னே, முரசம் முழங்க முடிசூட்ட - பேரிகை முதலிய வாத்தியங்கள் முழங்க (இராமபிரானுக்கு) முடிசூட்டும்படி, அரசர் மொய்த்து இனிது இருந்த - அரசர்கள் நெருங்கக் கூடி இனிதாக அமர்ந்திருந்த, ஆண்டு - அவ்விடமாகிய, நல் அவையின் ஆயினான் - அழகிய சபா மண்டபத்தை அடைந்தான்.

இராமபிரான் பிரிவுக்குக் காரணமாகச் சாபம் ஒன்று முன்னமே உள்ளதனை மன்னன் கூறி, அவன் பிரிவும் தன் உயிர் பிரிதலும் தவிர்க்க முடியாதன என்று முடிவு கட்டி - அயர்ந்திருக்க, உடன் இருந்த வசிட்டமுனிவன் அங்கிருந்து போய் அரசர் முதலியோர் கூடி இருந்த முடிசூட்டு விழா மண்டபத்தை அடைந்தான். அங்கிருந்தோர் அனைவரும், இராமபிரான் முடிசூட்டுதலைக் காணும் ஆவலும் மகிழ்ச்சியும் உடையரா யிருந்தமையின், 'அரசர் இனிதிருந்த நல்லவை' எனப் பட்டது. மங்களகரமான இந்த வேளையில், அழகை ஒலி (கோசலையினுடையது) கேட்டு ஐயமுற்று, அதன் காரணத்தை அறிந்து வருமாறு அவர்கள் வசிட்ட முனிவனை அனுப்பினமை முன்பு (330) கூறப் பெற்றது. அவ்வாறு சென்ற முனிவன், அங்கு நிகழ்ந்தவெல்லாம் அறிந்தபின், அவையோருக்குச் செய்தியைச் சொல்லும்பொருட்டு மீண்டும் அவைக்கு வந்தான்.

புரரசை: அகர ஐகாரப் போலி; எதுகை நோக்கியது.

- (பி - ம.) 1. பேருமையுரை; குணத்தானுயர்; தவத்தினோங்கற், தவத்தானோங்கற், தவத்தோ னோங்கல், ஒங்கற், குணத்தானோங்கல், குணத்தோ ரோங்கல், குணத்தோனோங்கல், உரைசெம் பெருமா தவத்தோனுமோங்கல்.
2. புரசைய், புரசை, புரிசை; மதக்களிறுன், மகிழ்களிறுன்; முன்னம்.
3. முரசம், முரசு; முடிசூட்.
4. அரசர், அரசன்; நல்லவையன், பேரவையின்; அரசரிருந்த நல்லவைக்கண், நல்லவையின், இருந்ததோர் நல்லவையின்; ஆனான்.

(90)

வசிட்ட முனிவனை அவையினர் வினவுதல்

386. வந்த முனியை முகநோக்கி வாள்வேந்தர்

எந்தை புகுதற் கிடையூறுண் டாயதோ

அந்தமில் சோகத் தழுதகுர றுனென்கொல்

சிந்தை தெளிந்தோய் தெளிவியெமக் கென்றுரைத்தார்.

வந்த முனியை முகம் நோக்கி - (அவையில்) வந்த வசிட்ட முனிவனது முகத்தை நோக்கி, வாள்வேந்தர் - வாளை ஏந்திய அரசர்கள், சிந்தை தெளிந்தோய் - மனத்தெளிவுடைய பெரியர், எந்தை புகுதற்கு இடையூறு உண்டாயதோ - எம் தந்தை போன்ற சக்கரவர்த்தி இங்கே வருவதற்கு இடையூறு ஏதேனும் நேர்ந்ததோ? அந்தம் இல்

சோகத்து - அளவற்ற சோகத்தோடு, அழுத குரல்தான் என்கொல் - அழுகையொலி வந்தது எதனாலோ? எமக்கு தெளிவி - எங்களுக்கு (இவற்றைத்) தெளிவாகத் தெரிவிப்பீராக, என்று உரைத்தார் - என்று சொன்னார்கள்.

முன்பு சபையிலிருந்து சென்ற முனிவன் திரும்பி வந்தவுடன் முனிவன் முகத் தோற்றத்தால் ஏதோ துன்பமுளதென்று உணர்ந்த அரசர்கள், அதனை அறியும் ஆவலோடு முனிவனை வினவலாயினர். முந்தியே சபாமண்டபத்துக்கு வரவேண்டிய சக்கரவர்த்தி காலந்தாழ்த்தும் வாராமையாலும், அந்த வேளையில் அழகுரலின் காரணம் அறியாமையாலும் அவற்றைத் தெரிவிக்கும்படி முனிவனை வேண்டினர். ஆண்டினாலும் பிற தகுதிகளாலும் முதிர்ந்த சக்கரவர்த்தியை, 'எந்தை' என்றனர். இன்பதுன்பங்களால் மாறுபடாத மனத் தெளிவுடைய முனிவன் முகமே நெஞ்சங் கடுத்தது காட்டிற்றதனின், முகம் நோக்கி ஐயுற்று வினவினர்.

- (பி - ம்.) 1. முகனோக்கி வாழ்வேந்தர்.
 2. புகுந்தவிடையூறு, புகுந்தவிடையூறு, எதுவுமிடையூறு உண்டானதோ.
 3. அந்தமிலாச்; அழுதகுரற்றுகென்ன, தானென்கை, தானென்கே. அழுதகுரற்றுகென், அழுதகுரல் தாமறியேம், அழுதகுரலாங்கறியேம், அழுத குரலென்கொல், அழகுரல் யாதென்ன; மு. அந்தமிலாச் சோகத் தழுங்குரல் தானேது.
 4. சிந்தை தெளிந்தாய், தெளியத், தெளிந்திடீர்; தெரியெமக்கிவ் வென்றுரைத்தார், தெரியெமக்கி தென்றுரைத்தார், தெரியெமக் கென்றுரைத்தார், தெரியெமக்குச் செப்பென்றார், தெளியவெம் பாற் செப்பென்றார், தெளியெமக்கி தென்றுரைத்தார். (91)

வசிட்டர் கூறுதல்

387. வேந்தன் பணியினுற் கைகேசி மெய்ப்புதல்வன்
 பாந்தன் மிசைக்கிடந்த பார் காப்பா னாயினான்
 ஏந்து தடந்தோ ளிராமன் நிருமடந்தை
 காந்த னொருமுறை போய்க் காடுறைவா னாயினான்.

வேந்தன் பணியினால் - (நம்) அரசன் கட்டளையினால், கைகேசி மெய் புதல்வன் - கைகேசியின் உண்மையுடைய புதல்வனான பரதன், பாந்தன் மிசை கிடந்த - ஆதிசேடன் தலைகளிலே தங்குகிற, பார் காப்பான் ஆயினான் - இவ்வுலகத்தை ஆள்பவனான; திருமடந்தை காந்தன் - இலக்குமியின் கேள்வனான, ஏந்து தட தோள் இராமன் - உயர்ந்த பெரிய புயங்கையுடைய இராமன், ஒரு முறை - ஒரு வகையாக, காடு போய் உறைவான் ஆயினான் - காட்டில் போய்த் தங்கவேண்டியவனான.

இதுவும் அடுத்த கவியும் ஒரு தொடர்; வசிட்ட முனிவன், தன்னை வினவிய வேந்தர்க்கு நிகழ்ந்தவை கூறல். இக்கவியுட் சுருங்கக் கூறி, அடுத்த கவியால் விளங்க வைக்கின்றான்.

வேந்தன் பணியினால் என்றது, தசரதன் தான் நேரே பணித்த தில்லையேனும், வரம் ஈந்ததனால் பணித்தது போலவேயாதலின். இராமனுக்குக் கூறிய விசேடணங்கள், முறையாக நாட்டைப் பெற்று ஆளுதற்குரியவன் அவனே என்பது குறித்தன. 'ஒரு முறை' என்றது, காட்டில் தங்கவேண்டியது நிரந்தரமாகவன்று, ஒரு காலவரையறைக்குட்பட்டதே என்றவாறு. அன்றி 'மூத்தவர்கே அரசு என்று இருந்த ஒரு முறை மாறிப்போக' என்று உரைத்தலுமாம்.

சில சுவடிகளிலும் அச்சுப் பிரதிகளிலும் இப்பாடலும், அடுத்ததும் முன்பின்னாக மாறியுள்ளன.

- (பி - ம.) 1. வேந்தன் பணியினிற்; மதிமயங்கக்; அப்புதல்வன்.
 2. பார்த்தளிடைக் கிடந்த, முடிக் கிடந்த; பாரளிப்பானையினன், பார் காப்பதாயினன், பார் புரப்பதாயினன், புரப்பானையினன், பார்முழுத்தான்புரக்க.
 3. ஏந்துத்தடந்தோள், ஏந்து திருத்தோள்.
 4. காந்தனொரு முறையே, காந்த நரசிழந்து; காடுறைவதாயினன், காடுறைவானு மென்றான், காட்டகத்த னுயிடவே. (92)

388. கொண்டாள் வரமிரண்டுங் கேகயர்கோன் கொம்ப வட்குத் தண்டாத காதற் றயரதனுந் தானளித்தான்
 ஒண்டார் முகிலைவனம் போகென் றெருப்படுத்தான்
 எண்டானும் வேறில்லை யீ தடுத்த வாறென்றான்.

கேகயர்கோன் கொம்பு - கேகயராசன் மகளாகிய கைகேயி, இரண்டும் வரம் கொண்டாள் - இந்த இரண்டையும் (கணவனிடம்) வரமாகப் பெற்றுக்கொண்டாள்; தண்டாத காதல் தயரதனும் - (அவளிடம்) தடையில்லாத அன்புடைய சக்கரவர்த்தியும், அவட்கு அளித்தான் - அவளுக்கு அவற்றைக் கொடுத்தான்; (அதனால் அவள்) ஒள் தாள் முகிலை - ஒளி அமைந்த பூமாலை அணிந்த மேகம் போன்ற இராமனை, வனம் போக என்று ஒருப்படுத்தான் - காட்டிற்குப் போ என்று சொல்லி (அதற்கு) உடன்படச் செய்தான்; ஈது அடுத்த ஆறு - இது நிகழ்ந்த வகை யாகும்; எண் வேறு இல்லை - (இனி இதுபற்றி) நினைத்தற்கு வேறு வகை ஏதும் இல்லை; என்றான் - என்று கூறி முடித்தான்.

மன்னன் வரமாக அளித்துவிட்டதனால், இனி இவற்றை மாற்று தற்கு வகையில்லை என்பான், 'எண் வேறில்லை' என்றான். வாய்மை காத்தலில் வழுவாதவாறு மன்னனை அகப்படுத்தி வரங்களை வலிந்து பெற்றமை தோன்ற, 'கொண்டாள் வரம்' எனப்பட்டது.

கொம்பு, முகில் : ஆகு பெயர்கள். தான், தானும் : அசைகள், போகென்று : தொகுத்தல் விகாரம். முந்திய பாடலும் இதுவுந் தொடர்ந்து என்னுன் என்பதனோடு முடிவுறுகின்றன.

- (பி - ம்.) 1. வரமிரண்டு; கைகயர் கோன் கொம்பவட்குத், கைகயர் கோன்தன் மகடான், கோமகடான், கோமடத்தை, கைகயர் கோன்மகடான், கைகயர் கோமான்மகடான், கேகயர் கோன் கோமகடான்.
2. தண்டாத செங்கோல், செஞ்சொல்; தசரதனும், தலைமகனும்; தான் கொடுத்தான், தத்தளித்தான், தத்தமிழ்தான்.
3. ஒண்டாரவனையுநீ, ஒண்டாரவனை நீ, ஒண்டாரவன்வன நீ, ஒண்டாரவனும், ஒண்டாரவனை, ஒண்டாரிராமன்; வனம்போகவொருப் பட்டான், வனம் போகென்றொருப்படுத்தான், போகென்றொருப் படுத்தான், போகென்றொருப்படுத்தான்.

(93)

கேட்டோர் துயரம்

389. வாரார் முலையாரு மற்றுள்ள மாந்தர்களும்
ஆராத காத லரசர்களு மந்தணரும்
பேராத வாய்மைப் பெரியோ னுரைசெவியுள்
சாராத முன்னந் தயரதனைப் போல்வீழ்ந்தார்.

வார் ஆர் முலையாரும் - கச்சை அணிந்த தனங்கனையுடைய பெண்டிரும், மற்று உள்ள மாந்தர்களும் - (அவர்கள் அல்லாத) வேறு உள்ள ஆடவர்களும், ஆராத காதல் அரசர்களும் - (இராமபிராணிட்டு) தணியாத பேரன்புடைய (அவையிலிருந்த) அரசர்களும், அந்தணரும் - (அவ்வாருகிய) அந்தணர்களும், பேராத வாய்மை பெரியோன் உரை - தவறாத வாய்மையினையுடைய பெரியோனான வசித்த முனிவன் வார்த்தைகள், செவியுள் சாராத முன்னம் - (தம்) காதுகளில் முழுதுங் கேளா முன்னமே, தயரதனைப்போல் வீழ்ந்தார் - தசரத மன்னனைப் போலவே (மயங்கி) விழுந்தார்கள்.

நாட்டிலுள்ள மேலோர், கீழோர், ஆடவர், பெண்டிர் ஆகிய எத்திறத்தவரும் இராமபிரான்பால் கொண்டிருந்த பேரன்பு இதனால் விளக்கப்பெற்றது. இராமபிரான் முடிசூடும் மகிழ்ச்சியில், மாந்தர்கள் கௌசகையையும், மாந்தரிற் பெரிபோர் தசரதனையும் ஒத்தனர் என முன்னே (251) கூறினமை காண்க. ஆராத காதல், அனைவர்க்கும் பொருந்தும்.

அரசர்களும் அந்தணரும் என விதந்து கூறினமையின். 'மற்றுள்ள மாந்தர்' என்றது அவரல்லாத பிறரைக் குறித்தது. பெண்டிரைப் பொதுப்படக் குறித்தார். செய்தி வசித்த முனிவன் வாக்கால் வந்ததாகலின், பொய்யோவென ஐயுறுதற்கிடனின்றென்பார், 'பேராத வாய்மைப் பெரியோனுரை' என்றார். கேட்டதும் வீழ்ந்தார் என்பதனை, விரைவு தோன்றக் கேளாத முன்னமே வீழ்ந்தார் என்றார்.

நகரில் உள்ள ஆடவர், பெண்டிர், அஃறிணை உயிர்கள் உட்படத்
துயருற்ற செய்தியை இதுமுதல் 19 பாடல்களில் விரித்துக் கூறுகின்றார்.

- (13 - ம) 1. மற்றுமுள்ள, மைந்துள்ள, மைந்தர்களும்.
3. செவியில்.
4. சாராத முன்னர்த், சாராதமுன்னந்தத்; தசரதனே, தசரதனைப்;
விழுந்தார். (94)

390. புண்ணுற்ற தீயிற் புகையுற் றுயிர்பதைப்ப
மண்ணுற் றயர்ந்து மறுகிற் றுடம்பெல்லாம்
கண்ணுற்ற வாரி கடலுற்ற தந்நிலையே
விண்ணுற்ற தெம்மருங்கும் விட்டமுத பேரோசை.

உடம்பு எல்லாம் - எல்லா உடம்புகளும், புண் உற்ற தீயின் -
புண்ணிலே தீப்பட்டாற்போல, புகையுற்று - வெதும்பி, உயிர்
பதைப்ப - உயிர் துடிக்க, அயர்ந்து - சோர்ந்து, மண் உற்று மறுகிற்று -
தரையிற் கிடந்து புரண்டன; அ நிலையே - அப்போது, கண் உற்ற
வாரி - (அவ்வுடம்புகளின்) கண்களினின்றும் பெருகிய நீர், கடல்
உற்றது - வெள்ளமாக ஓடிக் கடலை அடைந்தது; எ மருங்கும் -
எல்லாப் பக்கங்களிலும், விட்டு அழுத பேர் ஓசை - வாய்விட்டு
அழுத்தனல் உண்டான பேரொலி, விண் உற்றது - ஆகாயத்தை
அடைந்தது.

துயர மிகுதி குறித்தற்குப் புண்ணிலே தீப் புகுதல் உவமையாகப்
பலவிடத்தும் கூறப்படும்; “புண்ணிலாம் பெரும்புழையிற் கனல்
நுழைந்தா லெனச்செவியிற் புகுத லோடும்” (பால. 326) என்பது
பார்க்க. ‘புண் தீயுற்றதின்’ என மாற்றிக்கொள்க.

உடபெல்லாம் மறுகிற்று : சாதி ஒருமை.

- (13. ம.) 1. புகையினுயிர்பதைப்ப, புகையின்னுயிர்பதைப்ப, புகையினுரை
பதைப்ப, புழுங்கியுரைபதைப்ப, புழுங்கியுயிர்பதைப்ப, புகை
யுற்றுயிர்பதைத்து.
2. மண்ணுற்றலர்ந்து, மண்ணுற்று கின்று; மறுகுற்றுடம்பெல்லாம்,
மறுகுற்றுடலமெங்கும்.
4. பேரோசை. (95)

391. மாத ரருங்கலமு மங்கலமும் சிந்தித்தங்
கோதை புடைபெயரக் கூற்றனைய கண்சிவப்பப்
பாத மலர்பதைப்பத் தாம்பதைத்துப் பார்சேர்ந்தார்
ஊதை யெறிய வொசிபூங் கொடிபோல்வார்.

மாதர் - பெண்டிர் பலர், அரு கலமும் - தம் அரிய அணிகலன்
களையும், மங்கலமும் - மங்கல அணியையுங்கூட, சிந்தி - (வெறுப்
பினால்) களைந்தெறிந்து, தம் கோதை புடை பெயர - தம் கூந்தல்
அவிழ்ந்தலையவும், கூற்று அணைய கண் சிவப்ப - (ஆடவருக்கு)

எமன் போன்ற தம் கண்கள் சிவக்கவும், பாதம் மலர் பதைப்ப-
பூப்போன்ற தம் பாதங்கள் (தரையில் ஊன்றது) தவிக்கவும், தாம்
பதைத்து - தாங்கள் மிகவும் துடித்து, ஊதை எறிய - வாடைக்காற்று
வீசுவதனால், ஒசி - அசைந்து சாய்கிற, பூ கொடி போல்வார் -
பூங்கொடி போன்றவர்களாய், பார் சேர்ந்தார் - தரையில் விழுந்
தார்கள்.

பெண்கள் மெல்லியலாராதலாலும், அவர்களுக்கு இராமபிரான்
பாலுள்ள காதலன்பு மிகுதியாலும் அவர்கள் அடைந்த இரங்கத்தக்க
நிலையைத் தனியே எடுத்துக் கூறுகின்றார். சிந்தத் தகாத மங்க
லத்தையும் சிந்தினர் என்றதனால் தம் உடலையே வெறுத்த அவர்கள்
மன்றிலை புலனாகும். உம்மை: உயர்வு சிறப்பு. கூற்றனைய கண்:
இளமங்கையர் கண்ணின் இயல்பு குறித்தது. அவற்றைக் கூற்ற
மெனவும் நஞ்செனவும் கூறுதல் கவிஞர் மரபு. பூங்கொடிகள்
ஊதையால் அலைந்து சாயுமுன், அவற்றை அழகு செய்யும் பூக்களும்
இலைகளும் உதிர்ந்துபோக, வெறுங் கொடியே இறுதியிற் சாயும்;
அதுபோல, மாதரும் அணிகலன்களையெல்லாம் துறந்து, வெற்
றுடம்போடு சாய்ந்தனர் என உவமையின் நயமும் காணத் தக்கது.

(பி. ம.) 1. கமலமும் சிந்தித்தம்.

3. மலர்சிவப்பத்; தாம்பதைப்பப்; பார்சோர்ந்தார், பார்வீழ்த்தார்.

4. ஊதையறைய; கொடியொப்பார், கொடியன்னர், கொடியனையார்,
ஒசியுங் கொடியன்னர்.

(96)

392. ஆவா வரசு னருளிலனே யாமென்பார்
காவா தறத்தையினிக் கைவிடுவோம் யாமென்பார்
தாவாத மன்னர் தலைத்தலைவீழ்ந் தேங்கினார்
மாவாதஞ் சாய்த்த மராமரமே போல்கின்றார்.

தாவாத மன்னர் - (இராமபிரான் பால் அன்பு) கெடாத மன்னர்கள்,
ஆ ஆ—, அரசன் அருள் இலனே ஆம் என்பார் - சக்கரவர்த்தி
சிறிதும் அருளில்லாதவனையாவன் என்பாரும், யாம்-நாமும், இனி—,
அறத்தை காவாது கைவிடுவோம் என்பார் - தருமத்தைப் பாது
காவாது விட்டிடுவோம் என்பாரும் (ஆக), மா வாதம் சாய்த்த மரா
மரம் போல்கின்றார் - பெருங்காற்று மோதிச் சாய்த்த மராமரம்
போன்றவர்களாய், தலை தலை வீழ்ந்து - அங்கங்கே (தாம் இருந்த
இடங்களிலே) விழுந்து, ஏங்கினார்—.

‘சக்கரவர்த்தி இராமபிரானைக் காட்டிற்கு அனுப்புதல் அருளுமன்று;
அறமுமன்று. உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டாக உள்ளவரே இங்ஙனம்
செய்வதாயின், நாமும் இனி அறம் வழுவி நடந்தாலென்ன?’ என்கின்
றனர் அரசர். அவர்கள் அறம் வழுவதலாவது, இனி வரும்
அரசனுக்கடங்கி நடவாமைபோல்வன. அங்ஙனம் செய்தல் அவர்கள்

கருத்தன்று; அன்புள்ளம் அவ்வாறு சொல்விகின்றது. மாத ருக்கு ஊதையெறிய ஒசி பூங்கொடியையும், அரசருக்கு மாவாதம் சாய்த்த மராமரத்தையும் உவமை கூறியதன் அழகு ஓர் தற்பாலது.

ஆ ஆ : இரக்கக் குறிப்பு. மாவாதம் - பெருங்காற்று. மராமரம் - சாலவிருட்சம்; வெண் கடம்பு என்பர் சிலர்.

- (3 - ம.) 1. அருளிலனே யாமென்றும், அருளிலனேன்பாரென்பார்.
2. காவா, காவார்; கைவிடுவேம், கைவிடுவாம், கைவிடுவம், கைவிடுதும்; யாமென்றும்.
4. மாவாதஞ் செற்ற, மாவாயன் சாய்த்த; மராமரமேபோல் வீழ்த்தார், மராமரம்போல் நின்றார், மராமரம் போலாகின்றார், மாமரமே போல்வீழ்த்தார். (97)

393. கிள்ளையொடு பூவை யழுத கிளர்மாடத்
துள்ளுறையும் பூசை யழுத வுணர்வறியாப்
பிள்ளை யழுத பெரியோரை யென்சொல்ல
வள்ளல் வனம்புகுவா னென்றுரைத்த மாற்றத்தால்.

வள்ளல் - வள்ளலாகிய இராமபிரான், வனம் புகுவான் என்று உரைத்த மாற்றத்தால் - காடு செல்வான் என்று சொன்ன வார்த்தை யால், கிளர் - அழகு விளங்குகின்ற, மாடத்து உள் உறையும் - மாளிகைகளினுள்ளே தங்குகின்ற, கிள்ளையொடு - கிளிப் பிள்ளைகளோடு, பூவை - நாகணவாய்ப் புட்டகனும், அழுத - அழுதன; பூசை அழுத - பூனைகளும் அழுதன; உணர்வு அறியா பிள்ளை அழுத - பகுத்துணர்தலை அறியாத சிறு குழந்தைகளும் அழுதன; (அவ்வாருன போது), பெரியோரை - (பகுத்துணரவல்ல) பெரியோர்களைப்பற்றி, என் சொல்ல - யாது சொல்லக்கடவேன்!

இராமபிரான் காடு செல்லுதல்பற்றிப் பகுத்துணர்வில்லாத அஃறிணையுயிர்களும் வருந்தினவென்றற்குக் கிள்ளை, பூவை, பூசை ஆகியவற்றை எடுத்துக்காட்டிய ஆசிரியர், உயர்திணையான மக்கட் குழவிகளையும், பகுத்துணர்வில்லாத ஒற்றுமையால் அவற்றோடு சாரவைத்தார். பிள்ளையென்பது, உயர்திணையிருபாலுக்கும் பொதுவாக வரும் இளமைப்பெயர்.

கிளியும் பூவையும் மகளிரால் வீடுகளில் வைத்துப் போற்றி வளர்க்கப்படுவன. சீதாபிராட்டியே மிகவும் அன்போடு கிளியை வளர்த்தமை காண்க. பூவையும் கிளிபோலப் பேசவல்லதாகலின், அதனையும் விரும்பி வளர்ப்பர்; தமக்கு விருப்பமான பெயர்களை அவை சொல்லும்படி கற்பித்து அவை சொல்லக் கேட்டு மகிழ்வர். அவையும் அவர்களோடு ஒன்றிப் பழகும் இயல்புடையனவாகலின், மகளிர் துன்புறுவதுணர்ந்து, காரணம் அறியாமலே தாழும் வருந்தின. வீடுகளிற் பழகிய பூனைகளும் அவ்வாறே. சிறு குழந்தைகளும்

தாய்மார் முதலியோர் படுத்துயரங்கண்டு தாமும் அழுதன. இவற்றின் நிலையே இவ்வாறாகும்போது, பெரியோர் நிலை சொல்லாமலே தெரிய வருமென்பார், 'பெரியோரை யென்சொல்ல' என்றார்.

கிள்ளை, பூவை, பூசை : பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்கள்; பன்மை குறித்தன. பிள்ளையென்பதும் சொல்லால் அஃறிணையாகவின், 'அழுத' என்னும் அஃறிணைப் பன்மை முடிபே கொடுத்தார். அழுத : அன் சாரியை பெருத பலவின்பால் வினைமுற்று. 'மாடத்துள்ளுறையும்' என்பதனைப் பெரியோரல்லாத ஏனைய எல்லாவற்றோடும் இயைக்க.

(பி - ம்.) 2. உள்ளுறை; பூசை; உருவறியாய், உரையறியாய்.

3. பெரியாரை; என்சொல்லி, என்சொல்லில்.

4. வனம் புகுந்தான்; என்றெழுந்த, எனவுரைத்த.

(98)

394. சேதாம்பற் போதனைய செங்கனிவாய் வெண்டளவப்
போதாம்பற் றேன்றப் புணர்முலைமேற் பூண்டள
மாதாம்பற் றென்ன மழைக்கண்ணீ ராலியு
நாதாம்பற் றுமழலை நங்கைமா ரேங்கினார்.

நா பற்றுக மழலை - நாவில் பொருந்தாத (நிரம்பாத) மழலைச் சொற்களையுடைய, நங்கைமார் - பெண்கள், செம்மை ஆம்பல் போது செம் கனி அனைய வாய் - செவ்வல்லிப் பூவும் சிவந்த கொவ்வைக் கனியும் போன்ற (தம்முடைய) வாய்களில், வெள் தளவம்போது ஆம் - வெள்ளிய முல்லைப் பேரரும்பு போன்ற, பல் தோன்ற - பற்கள் (வெளியே) தெரியவும், புணர் முலைமேல் பூண் - நெருங்கிய தனங்களின்மேலே அணிந்த, மா தளம் தாம்பு - சிறந்த முத்துவடம், அற்றது என்ன - அறுந்து சிந்துதல்போல, மழைகண் நீர் ஆவி உக - குளிர்த கண்களிலிருந்து நீர்த்துளிகள் சிந்தவும், ஏங்கினார் - ஏங்கி அழுதார்கள்.

நங்கைமார் - உயர்குடிப் பிறந்த மகளிர். அவர்கள் நகைக்கும் போதும் தம் பற்கள் தெரியும்படி நகையார்; அத்தகையோர், இப்போது வாய்விட்டழுதலால், பற்கள் தெரியலாயின. மழலைச் சொற்களுடமை, மகளிர்க்கியல்பாகிய விசேடணம். அவர்கள் அழும்போது கண்ணிருகுத்ததனை, முத்துவடம் அறுந்து சிந்தியது போன்றிருந்ததென்றார். மகளிர் வாயின் இயல்பான நறுநாற்றத் திற்கும், குவிந்த தோற்றத்திற்குமாகச் செவ்வல்லிப் போதும், இதழ்களின் நிறத்திற்குக் கொவ்வைக் கனியும் உவமை கூறப்பெற்றன. போது - பேரரும்பு. போதனைய வாய், கனியனைய வாய் என்க. போதாம் : ஆம், உவமையுருபு. தாம்பு - வடம். நாதாம் : தாம், அசை.

“அரக்காம்பல் நாளும்வாய்” (நாலடி. 396) என்பதும், “ஒண்ணுத லாயத்தார் ஓராங்குத் திளைப்பினும், முண்ணுனை தோன்றமை முறுவல்

கொண் டடக்கித்தம், கண்ணினும் முகத்தினும் நகுபவர்” (கவி. 141)
என்பதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. பூவனைய; வெண்டவளப், வெண்டரளப்.
2. போதாம்பல் போற்றோன்றப்; புணர் முலையார்; பூந்தரள, பூந்தரளம், பூத்தரள, தண்டரள, வெண்டரள.
3. மாதாம் பற்றன்ன.
4. கங்கைமார் கைந்தழுதார். (99)

395. ஆவு மழுதவதன் கன்றமுத வன்றலர்ந்த
பூவு மழுதபுனற் புள்ளமுத கள்ளொழுகும்
காவு மழுத களிற்முத கால்வயப்போர்
மாவு மழுதனவம் மன்னவனை மானவே.

அ மன்னவனை மானவே - அந்தத் தசரத மன்னனைப்போலவே, ஆவும் அழுத - பசுக்களும் அழுதன; அதன் கன்று அழுத - அப்பசுவின் கன்றுகளும் அழுதன; அன்று அலர்ந்த பூவும் அழுத - அப்போது மலர்ந்த புதிய பூக்களும் அழுதன; புனல் புள் அழுத - நீர் வாழ் பறவைகளும் அழுதன; கள் ஒழுதும் காவு அழுத - தேன் பொழியும் சோலைகளும் அழுதன; களிறு அழுத - யானைகள் அழுதன; கால் வய போர் மாவும் அழுதன - கால்கள் வலிய போர்க் குதிரைகளும் அழுதன.

ஊர் முழுதும் துயரத்திலாழ்ந்ததென்பார், ஓரறிவுயிர்க்களையும் ஐயறிவுயிர்க்களையும் தனித்தனி எடுத்துக் கூறி, இடையிலுள்ளவற்றையும் உபலட்சணத்தாற் கொள்ள வைத்தார்.

அதன் என்ற சுட்டு, பசுவின் என்ற அளவில் சாதியொருமையாக நின்றது. ஆ முதலிய பால்பகாவஃறினைப் பெயர்களுல்லாம் பன்மை குறித்தன. அழுத : அன் சாரியை பெருத பலவின்பால் வினைமுற்று, 393-ஆம் பாடலிற்போல. கால்வயம் - காற்றுப்போன்ற விசையும் வெற்றியுமுடைய என்ருரைப்பினுமாம். வய - வலிமை; உரிச்சொல்; வயம் - வெற்றி; பெயர்ச்சொல்.

- (பி - ம்.) 1. ஆவுமழுதன, ஆவுமழுதததன், அழுததன்; வண்டலர்ந்த.
2. பூவுமழுதனவப், பூவுமழுதவம், பூவுமழுதனவன். பூவுமழுததன், பூவுமழுதவதன்; அழுதவதற், அழுதனவற், அழுதன; கள்ளொழுகு.
4. அழுதவம், அழுதன, அழுதனவால், அழுதவால், அழுதனகோ, அழுதனவம்; மன்னவரை; மானுமே. (100)

396. நானீயு முய்கலா மென்றெண்ணி நாயகனைக்
கானீயு மென்றுரைத்த கைகேசி யுங்கொடிய
கூனீயு மல்லாற் கொடியார் பிறருளரோ
மேனீயு மின்று வெறுநீரே யாயினார்.

நான் (உம்) நீயும் உய்கல் ஆம் என்று எண்ணி - நானும் நீயும் உயர்வாக வாழ்தலாகும் என்று (இருவருமாகச்) சூழ்ந்து, நாயகனை - இராமனுக்கு, கான் ஈயும் என்று உரைத்த - காட்டைக் கொடும் என்று (மன்னனுக்குச்) சொன்ன, கைகேசியும்—, கொடிய கூனியும் - கொடுமை மிக்க மந்தரையும், அல்லால் - அல்லாமல், கொடியார் பிறர் உளரோ - (அத்தகைய) கொடுமையுடையார் பிறர் எவரேனும் இருப்பரோ? (இரார்); (பிறரெல்லாம்) மேனியும் இன்றி - உருவந்தானுமின்றி, வெறும் நீரே ஆயினார் - வெறும் நீராகவே உருகிப் போயினர்.

‘இராமபிரான் காடு செல்லுதல் குறித்து வருந்தாதார், அதற்குக் காரணமாயிருந்த இருவரையன்றி வேறெவரும் இலர்; பிறரெல்லாம் உருக்குலைந்து போயினர்’ எனக் கூறுமுகத்தால் துயரமிகுதியைப் புலப்படுத்துகின்றார். கைகேயியின் தூய மனத்தையும் மாற்றிய கொடியவளாதலின், ‘கொடிய கூனியும்’ என்றார். கூனியைப்பற்றிக் கூறுமிடங்களிலெல்லாம் அவள் கொடுமையைச் சுட்டிக் கூறுதலை, மந்தரை சூழ்ச்சிப் படலத்துட் பரக்கக் காணலாம். இவ்வயோத்தியா காண்டத்தின் கடவுள் வாழ்த்திலே, ‘கூனுஞ் சிறிய கோத்தாயுங் கொடுமை யிழப்ப’ என்றலும் காண்க.

நான் என்பதன்பின் எண்ணுமமை விரிக்க. எண்ணுதல் - சூழ்தல். நாயகனை : உருபு மயக்கம், நாயகன் - நாடாளுதற்குரியவன்; அவனுக்குக் ‘காடாளக் கொடுக்க’ என்றவன் கைகேயி. ஈயும் : உம்மீற்று வியங்கோள். கூனியும், மேனியும் எனற்பாலன, எதுகை நோக்கி நீண்டன. உளரோ என்ற ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது.

- (பி - ம்.) 1. ஞானியும், ஞானியும், நானிலமும்; உய்கலானென் னுதே, என்னு தென், உய்கிலாதென்னுதே, உய்கிலா னென்னுதே, என்னுதென், உய்யலா னென்னுதே, உய்யொண்ணுதென்னுதே.
2. கானியுமென்றிருத்த, கானேபோ வென்றுரைத்த; கைகேயியுங் கடிய.
3. கூனியுமன்றி, கூனியுமன்றிக், கூனியுமல்லாற்; பிறருளரே.
4. மேனியுமன்றி, மேனியுமல்லால், மேனியு மேல்லாம், மேனியு மேல்லாம்; வெறு நீராராயினார். (101)

397. தேரு தறிவழிந்தா ரெங்குலப்பார் தேரோட
நீருகிச் சுண்ண நிறைந்த தெருவெல்லாம்
ஆருகி யோடின கண்ணீ ரருநெஞ்சம்
கூருகி யோடாத வித்தனையே குற்றமே.

தேருது - (மீண்டும்) தெளியாதபடி, அறிவு அழிந்தார் - அறிவு மயங்கிப்போனவர்கள், எங்கு உலப்பார் - எங்ஙனம் எண்ணில் அடங்குவர்? தேர் ஓட - தேர்கள் (மிகுதியாக) ஓடுதலால், நீறு ஆகி -

துகள் மிக்கு, சுண்ணம் நிறைந்த - புழுதி நிறைந்த, தெரு எல்லாம் - தெருக்களிலெல்லாம், கண் நீர் - (மிகப் பலர் அழுததனாலான) கண்ணீர்ப் பெருக்கு, ஆறு ஆகி ஓடின - பல ஆறுகளாகி ஓடின; அரு நெஞ்சம் - (அவர்களுடைய) அரிய நெஞ்சுகள், கூறு ஆகி ஓடாத - (பல) துண்டங்களாகிப் போகாத, இத்தனையே குற்றம் - இவ்வளவே குறை. ஏ : ஈற்றசை.

அறிவு பேதுற்றுத் தெளியாமலே திகைத்து நின்றோர் மிகப் பலர்; அவர்கள் எண்ணில் அடங்கார். 'அவர்களல்லாத பிறர் அழுத கண்ணீர் பல ஆறுகளாகப் பெருகி ஓடின' என்றதனால், இதுவும் மக்கள் துயரநிலை குறித்ததே. "கண்ணுற்ற வாரி கடலுற்ற" (390) என்றார் முன்னும்.

உலத்தல், ஈண்டு எண்ணில் அடங்குதல். ஓட - ஓடுதலால். நீறு - துகள். சுண்ணம் - நுண்புழுதி. தேரோடத் துகள் கெழுமின தெருக்களிலெல்லாம், துகளடங்கி ஆறுகி ஓடும் வண்ணம் கண்ணீர் பெருகிற்றென்றல் உயர்வு நவீர்சி. அரு - அருவாகிய என்றலுமாம். கண்ணீர் ஓடுவதுபோல நெஞ்சம் பிளந்தோடுவது இயலாததாகலின், அஃதின்றி நின்றது. 'ஓடின' என்ற பன்மையால் பல ஆறுகள் என்பது பெறப்படும். "தாறுமாய்" (பால. 561) என்ற பாடல் ஈண்டு ஒப்புநோக்கத் தகும்.

- (பி - ம.) 1. அழிவறிந்தார்; எங்குலத்தார், எங்குலப்பர், எங்குமுள்ளார், யாவர்களும்.
2. நீருகச்; நிரைந்த, நிரைத்த, நிரந்த, நியிர்ந்த, நிகர்த்த; தெருவெலாம்.
3. ஆறுகவோடின; கண்ணீரு நன்னெஞ்சம், கண்ணீருண்ணெஞ்சம், கண்ணீருருண்ணெஞ்சம், கண்ணீருருண்ணெஞ்சம், கண்ணீருருண்ணெஞ்சம், கண்ணீருருண்ணெஞ்சம், வன்கண்ணீருருண்ணெஞ்சம்.
4. ஓடாதது, ஓடிலவால்; இத்தனையே, அத்துணையே; கூற்றமே, கூற்றமோ, குற்றமே. (102)

398. மண்செய்த பாவ முளதென்பார் மாமலர்மேற்
பெண்செய்த பாவ மதனிற் பெரிதென்பார்
புண்செய்த நெஞ்சை விதியென்பார் பூதலத்தோர்
கண்செய்த பாவங் கடலிற் பெரிதென்பார்.

மண் செய்த பாவம் உளது என்பார் - மண்மகள் செய்த பாவம் ஏதோ உள்ளது என்பார் (சிலர்); மா மலர்மேல் பெண் செய்த பாவம் - சிறந்த தாமரை மலரில் தங்கும் திருமகள் செய்துள்ள பாவம், அதனில் பெரிது என்பார் - (மண்மகள் செய்த) அப்பாவத்தினும் பெரிதாகும் என்பார் (சிலர்); விதி நெஞ்சை புண் செய்தது என்பார் - விதி எல்லோர் மனத்தையும் புண்படுத்தி விட்டது என்பார் (சிலர்); பூதலத்தோர் கண் செய்த பாவம் - இப்பூமியில்

உள்ளோர் கண்கள் (இராமபிரான் அரசு துறந்து சடை தாங்கிக் காடு செல்லுதலைக் காணுமாறு) செய்துள்ள பாவம், கடலின் பெரிது - கடலினும் மிக்கதாகும், என்பார் - என்று கூறுவார் சிலர்.

இதுமுதல் பத்துப் பாடல்களால், மக்கள் பலவாறு பேசுவதைக் கூறுகின்றார்.

பூமியையும் செல்வத்தையும் முறையே பூதேவி, சீதேவி (பூமகள், திருமகள்) என்றல் மரபாகலின், மண் என்பதற்கு மண் மகள் என்று கொள்க. இராமபிரான் காடு சென்றாலும் அவன் திரு வடிகள் தன்மேற் படும் பேறு மண்மகளுக்குள்ளது, திருமகளுக்கு அதுதானும் இல்லையென்பார், அவன் பாவம் அதனிற்பெரிது என்றனர். இராமபிரான் பிரிவுச் செய்தி கேட்ட மாத்திரத்திலே அணைவர் நெஞ்சம் புண்பட்டன. கண்கள் அதனைக் கண்டு கலங்க இருக்கின்றன; ஆதலால், விதி நெஞ்சைப் புண் செய்தது; கண்கள் பெரும் பாவம் செய்துள்ளன என்கின்றனர்.

செய்தது என்பது ஈறு குறைந்து நின்றது.

(பி - ம்.) 1. மண் செய்தார்; உளவென்பார்; மாமலரில்.

2. அநிலம், இதனில்.

3. புண்செய்தார் நெஞ்சம்.

4. கடலென்பா ராயினர், கடலென்பதாயினர், கடனென்பா ராயினர்.

(103)

399. ஆளான் பரத னரசென்பா ரையனினி
மீளா னகர்க்கு விதிகொடிதே காணென்பார்
கோளாகி வந்தவா கொற்றமுடி தானென்பார்
மாளாத நம்மின் மனம்வலியா ராரென்பார்.

பரதன் அரசு ஆளான் என்பார் - பரதன் இவ்வரசை யேற்று ஆள மாட்டான் என்பார் (சிலர்); ஐயன் இனி நகர்க்கு மீளான் என்பார் - இராமன் இனி மனம் திரும்பி நகருக்கு வாரான் என்பார் (சிலர்); விதி கொடிதே என்பார் - விதி மிகவும் கொடியதே என்பார் (சிலர்); கொற்றம் முடிதான் - வெற்றியையுடைய முடிசூட்டல் என்பதே, கோள் ஆகி வந்த ஆறு) என்பார் - உலகிற்குத் தீக்கோளாக விளைந்ததுதான் என்னே என்பார் (சிலர்); மாளாத நம்மின் - இச் செய்தி கேட்டும் (இதுவரை) மாளாதிருக்கிற நம்மைக் காட்டிலும், மனம் வலியார் ஆர் என்பார் - வன்னெஞ்சம் உடையார் எவருளர் என்பார் (சிலர்).

‘பரதன் நீதி தவருதவனாதலால், தாய் கொடுத்தாலும் இராமனுக் குரிய அரசைத் தான் ஏற்று ஆளமாட்டான்; அவன் இராமனையே அரசேற்க வேண்டுவான்; அவன் வேண்டினும் இராமன் இனி வனஞ் செல்லாமல் மீளான்; முடி சூட்டல் என்பது இங்ஙனம் பெருந் அயோத்—22

தீங்காக விளைந்தது விதியின் செயலே; எங்ஙனமாயினும், இத் துன்ப நிலையில் இன்னும் உயிர் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் நம்மைப்போல வன்னெஞ்சர் எவரும் இரா' எனப் பலரும் அவரவருக்குத் தோற்றிய வாறு பேசிக்கொண்டனர். அன்பும், மரியாதையும்பற்றி இராம பிராணை 'ஐயன்' என்றனர்.

கோள் - தூமகேது போன்ற தீக்கோள்; இடையூறுமாம். காண்: அசை.

- (13 - ம்.) 2. மீளா னமக்கு; விதிகொடிது, விதிகொடிதே தானென்பார், விதியே கொடிதென்பார்.
3. கோளாகி வந்தவால், வந்தது, வந்ததொரு, வந்ததோர், கோளாக வந்ததோ; கொற்றமுடி யாமென்பார், கொற்ற முடியேயென்பார், கொற்ற முடியென்பார்.
4. நம்மில்; மனம்வலியர், மனவலியார், வலியார்கள்; யாரென்பார். (104)

400. ஆதி யரச னருங்கே கயன்மகண்மேற்
காதன் முதிரக் கருத்தழிந்தா னுமென்பார்
சீதை மணவாளன் றன்னோடுந் தீக்கானம்
போது மதுவன்றேற் புகுது மெரியென்பார்.

ஆதி அரசன்-முதன்மையுடைய நம் சக்கரவர்த்தி, அரும் கேகயன் மகள்மேல் - அருமையான கைகேயிபால், காதல் முதிர - ஆசை மிகுந்ததனால், கருத்து அழிந்தான் - அறிவு கலங்கிப்போனால், என்பார்—; சீதை மணவாளன் தன்னோடும் - சீதையின் நாயகனான இராமனுடன், தீ கானம் போதும் - (நாமும்) கொடிய காட்டிற்குப் போவோம்; அது அன்றேல் - அது நேராதாயின், எரி புகுதும் - தீயிற் புகுவோம், என்பார்—.

அரசன் பல வகையில் சிறப்பும் அறிவாற்றலும் மிக்கவனாக இருந்தும், இந்த முதுமைப் பருவத்தில் பெண்ணிடம் மயங்கி அறிவிழந்தானே என அவனைக் குறைகூறுகின்றனர். இது இராம பிராண்பாலுள்ள அன்பு மிகுதியாலானது. அதனால், அவனுள்ள இடத்திலே நாமும் இருப்போம் என்று அவனோடும் தீக்கானம் போதும் என்றும், அதற்கு அவன் இடங் கொடாவிடின், இங்கே அவனின்றி வாழ்தலினும் உயிர் விடுதல் மேல் என்பது பட எரிபுகுதும் என்றும் கூறுகின்றனர்.

ஆம்: கட்டுரை நயம்பட நின்ற இடைச்சொல். அதுவன்றேல் எரி புகுதும்: “பசைந்தாரிற் றீர்தலிற் றீப்புகுதல் நன்று” (நான்மணி. 13).

- (13 - ம்.) 1. அருங்கைகயர் கோன்மாமகண்மேல், கைகயர் கோன்றன் மகண்மேல், அருள்கைகயன் மகண்மேல், அருள்கைகயன் மகண்மேல், கேகயர் கோன்மா மகண்மேல்.

2. கருத்தழிந்தான் காண், கருத்தழிந்தானும்.

4. போதமதுவன்றிப், போதமதுவென்றால், அதவன்றால், போதுவது வென்றால்.

(165)

401. கையா நிலந்தடவிக் கண்ணீர் மெழுகுவார்
உய்யாள்பொற் கோசலையென் றோவாது வெய்துயிர்ப்பார்
ஐயா விளங்கோவே யாற்றுதியோ நீயென்பார்
நெய்யா ரழலுற்ற துற்றாந் நீணகரார்.

கையால் நிலம் தடவி - கைகளால் தரையைத் தடவி, கண் நீர் மெழுகுவார் - தங்கள் கண்களிலிருந்து சொரியும் நீரால் மெழுகுவார்கள்; பொன் கோசலை உய்யாள் என்று - பொன் போன்ற கௌசல்யாதேவி (மகனைப் பிரிதலால்) பிழைத்திராள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஓவாது வெய்துயிர்ப்பார் - இடைவிடாது பெருமூச்செறிவார்கள்; இளம் கோவே - இளைய பெருமானே, ஐயா - எம் ஐயனே, நீ ஆற்றுதியோ - நீ (தமையனைப் பிரிந்தால்) பொறுத்திருப்பாயோ! என்பார்—; (இவ்வாறாக), அ நீள் நகரார் - அப் பெரிய நகரத்தில் உள்ளவர் எல்லாம், நெய் ஆர் அழல் உற்றது உற்றார் - நெய் சொரிந்த தீப்பட்டது போன்ற பெருந் துன்பம் உற்றனர்.

அயலார்க்கே துயரம் தாங்காதபோது, பெற்ற தாய் எங்ஙனம் பொறுப்பாள் என்ற கருத்துடன் 'கோசலை உய்யாள்' என்றும், அவளது நல்லியல்புகள்பற்றிப் 'பொற்கோசலை' என்றும் கூறினர். இளங்கோ - இலக்குவன்; அவன் பாவிற் குழல்போல அண்ணலோடு இணைபிரியாதவனாதலின், 'இளங்கோவே நீ ஆற்றுதியோ!' என்றனர். 'இராமனோடு வனம் புகுவோம்; அது தீராதேல் தீப் புகுவோம்' என்ற வர்கள், தீப்பு குன்னமே அதுபோன்ற துன்பமற்றனர் என ஊரார் துயர மிகுதியை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். "அழுத லானாக் கண்ணன், மெழுகு மாப்பிகண் கலுழ்நீ ரானே" (புறநா. 249: 13-4) என்பது ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தகும்; சீவக. 2984 பார்க்க.

(பி - ம்.) 1. நிலத்தடித்துக்; மெழுகுவார்.

2. உய்யாள் போல், உய்யார்போல்; கவுசலை; என்றோதுவார்.

3. ஆற்றுதியே நீ, ஆற்றுதி நீயோ.

4. உற்றார்க்கன்னகரார், உற்றார்க்கண்ணகரார்.

(106)

402. தள்ளாறு வேறில்லை தன்மகற்குப் பார்கொள்வான்
எள்ளாறு தீக்கரும நேர்ந்தா ளிவளென்னாக்
கள்ளாறு செவ்வாய்க் கணிகையருங் கைகேசி
உள்ளாறு காத லிலள்போலென் றுள்ளழிந்தார்.

கன் ஊறு செம்மை வாய் கணிகையரும் - தேனைச் சூரக்கும் சிவந்த வாயிணையுடைய வேசையரும், தன் மகற்கு பார் கொள்வான் - தன்

மகனாகிய பரதனுக்கு நாடாட்சியைப் பெறும்பொருட்டு, கைகேசி - இந்தக் கைகேயி, எள் ஊறு தீ கருமம் நேர்ந்தாள் - இகழ்ச்சி மிக்க இத் தீச் செயலுக்குத் துணிந்துள்ளாள்; தள்ளாறு வேறு இல்லை - இதற்குப் பரிகாரம் வேறு இல்லை, என்ன - என்று சொல்லி, (இதனால்), இவள் உள் ஊறு காதல் இலன் போல் என்று - இவள் (இராம னிடத்து) மனத்தொடு பொருந்திய அன்பு இல்லாதவளே போலும் என்று, உள் அழிந்தாள் - மனம் வருந்தினர்.

காதலரிடத்து உள்ளன்பு வையாத இயல்புடைய வேசையருங் கூட, இராமபிரான் காடு செல்லுதற்கு வருந்தி, அதற்குக் காரணமான கைகேயியைத் தூற்றுவாராயினர். 'கைகேயி இராமன்பால் உள்ளன்பு உடையவள்போலக் காட்டி வந்தது பொய்யே; அதனாலேதான் தன் மகனுக்கு அரசு நிலையிடும் பொருட்டு, வரம் என்ற பெயரால் இப்போது இதற்குக் கொடுமையைச் செய்யத் துணிந்திருக்கின்றாள்; இப்படியா செய்யவேண்டும்?' என்று கூறி வருந்தினர்.

தள்ளாறு - தள்ளாதலுறல்; என்றது மாற்றுதற்குரிய பரிகாரத்தைக் குறித்தது. உம்மை இழிவு சிறப்பு. இராமபிரான் வனம் புகுதல் அனைவரையும் வருத்துதலோடு, அரசன் உயிரிழக்கவும் காரணமா யிருத்தலின், 'எள்ளாறு தீக்கருமம்' எனப்பட்டது. 'எள்ளோடு செய்யப் படும் இறுதிக் கடன்' என்ற தொனியும் இதில் பொருந்துதல் காண்க. வேசையர் வாலெயிறுறிய நீர் தீங்கு பயத்தலின், 'கள்' என்றார்.

- (பி - ம.) 1. தள்ளாறல் வேறில்லாத்; பார்கொள்வான்.
 2. எள்ளுறிய கருமம், தருமம், எள்ளாறுதிக் கருமம்; கோக்காள் இவளென்பார்.
 3. கள்ளாறு, கள்ளாறும்: கணிகை காண், கணிகையர்போல், கணிகை யாம், கணிகையெனும், கணிகைபோல்; கயற்கண்ணி.
 4. உள்ளாறு, உள்ளாறும்; இலர்போல்; உள்ளழிவார், உள்ளழிவாள், உள்ளழிந்தாள். (107)

403. நின்று தவமியற்றித் தான்நீர நேர்ந்ததோ
 அன்றி யுலகத்து ளாருயிராய் வாழ்வாரைக்
 கொன்று களையக் குறித்த பொருளதுவோ
 நன்று வரங்கொடுத்த நாயகன் னெண்ணமென்பார்.

வரம் கொடுத்த நாயகன் தன் எண்ணம் - கைகேயிக்கு வரம் கொடுத்த நம் அரசன் நினைவு, தான் நின்று தவம் இயற்றி தீர நேர்ந்ததோ - தான் துறவு நெறியில் நின்று தவஞ் செய்து உயிர் துறக்கக் கருதியதோ? அன்றி - அவ்வாறன்றி, உலகத்துள் - இவ்வுலகத்தில், ஆர் உயிராய் வாழ்வாரை - தனது அரிய உயிர்போல வாழும் மக்களை எல்லாம், கொன்று களைய குறித்த பொருள்

அதுவோ - கொண்டுவிட்டு எண்ணிய எண்ணமோ? நன்று - மிக நன்றாயிருக்கிறது, என்பார்—.

‘அரசன் கைகேயிக்கு வரங் கொடுத்ததன் நோக்கம், நாடு எங்ஙனமாயினும் தான் துறவு பூண்டு சில காலம் இருந்து உயிர் விட்டுத் தன் மறுமைக்கு வழி தேடிக்கொள்ளலாம் என்பதா? அன்றி நாட்டில் உயிர்கொள்ளலாம் ஒழியட்டும் என்பதா? எதுவாயிருப்பினும், அவன் செய்கை நல்லதன்று’ என்கின்றனர். ‘நன்று’ என்றது குறிப்பு மொழி. இராமன் பிரிவால் தான் வருந்தி உயிர் துறப்பது போல மக்களும் அங்ஙனமாக நேருமே என்பதை அவன் எண்ணினாலையே என்பது கருத்து.

- (பி - ம்.) 1. தவமுயற்றி, தவமுருற்றித், தவமாற்றித், மின்ற தவமியற்றிக், தவமியற்றிக்; கான்றரவும், கானந்தான், கானேக.
2. அன்றிவ்வுலகத்தன், ஆருயிரா; ஆருயிரை, உணர்வுயிராய்;
3. கொடுத்த பொருளன்றோ, பொருளென்றோ, பொருளொன்றோ.
4. கொடுத்த நாயகற்கு, கொடுத்தல் நாயகற்கு; நன்றென்பார்.
(108)

404. பெற்றுடைய மண்ணவளுக் கீந்து பிறந்துலகம்
முற்றுடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்தீண்டி
உற்றுறையும் யாரு முறையவே சின்னாளில்
புற்றுடைய காடெல்லா நாடாகிப் போமென்பார்.

பெற்று உடைய மண் - (தான் வரமாகப்) பெற்றுக்கொண்டுள்ள பூமியை, அவளுக்கு ஈந்து - அக் கைகேயிக்குக் கொடுத்துவிட்டு, யாரும் - நாம் எல்லோரும், பிறந்து உலகம் முற்றும் உடைய கோவை பிரியாது - (மூத்தவனாகப்) பிறத்தலால் உலகம் முழுதும் தனக்கு உரிமையாக உடைய தலைவனாகிய இராமனை விட்டு நீங்காமல், மொய்த்து ஈண்டி - நெருங்கிச் சூழ்ந்து, உற்று உறையும் - (காட்டில்) சேர்ந்து தங்குவோம்; உறையவே - (அவ்வாறு) தங்கவே, சில நாளில் —, புற்று உடைய காடு எல்லாம் - பலவகைப் புற்றுக்களையுடைய காடு முழுதும், நாடு ஆகி போம் - நாடு ஆகிவிடும், என்பார் - என்று கூறுவர் சிலர்.

‘இராமன் பிறப்பிலேயே நாடாளும் உரிமை உடையவன்; பரதன் அங்ஙனம் அல்லன்; அதனால் கைகேயி அதனை வரமாக வேண்டிப் பெற்றான். அவன் பெற்றது வெறும் நாடே; அதில் உள்ள மக்களையும் உள்படுத்தியதன்று. அந்நாட்டை அவன் ஆளட்டும். நாமெல்லாம் இராமனை விடாது தொடர்ந்து காட்டிலே போய்த் தங்கிவிட்டால், காடும் நாடாகிவிடும். இராமன் உள்ள இடம் அயோத்தி; ஆதலால் அனைவரும் எழுக்’ என்கின்றனர். ‘பெற்றுடைய மண்’, ‘பிறந்துடைய

உலகம்' என்றவற்றின் வேறுபாடு நோக்கத்தக்கது. இராமனே அரசன் என்பதுபடக் 'கோ' என்றனர். "மண்ணே கொள்நீ" (213) என்ற தசரதன் வாக்கும் ஈண்டு நோக்கத் தரும். இராமபிரானது பிறப்புரிமை: 484, 1174-பார்க்க. முற்றுடைய: உம்மை தொக்கது.

(பி - ம்.) 1. மன்னவனாக்கிந்து; பிறிந்துலகம்.

2. முற்றுடையனேவப்; பிறியாது.

3. உற்றுறையும்; உறையச், மொழியச்; சில நாளில், இந்நாளில்.

4. காடெலாம்; நாடாகப்.

(109)

405. என்னே நிருப னியற்கை யிருந்தவா
தன்னே ரிலாத தலைமகற்குத் தாரணியை
முன்னே கொடுத்து முறைதிறம்பத் தம்பிக்குப்
பின்னே கொடுத்தாற் பிழையாதோ மெய்யென்பார்.

தாரணியை - பூமியை, முன்னே - முதலில், தன் நேர் இலாத தலைமகற்கு கொடுத்து - தன்னை யொப்பார் எவரும் இல்லாத தலைவனும் மூத்த மகனுமான இராமனுக்கு (முறைப்படி) கொடுத்துவிட்டு, பின்னே - பின்பு, முறை திறம்ப - வரன் முறை கெட, தம்பிக்கு கொடுத்தால் - (அதனையே) தம்பியான பரதனுக்குக் கொடுத்தால், மெய் பிழையாதோ - வாய்மை தவறியதாகாதோ? நிருபன் இயற்கை இருந்த ஆறு என்னே-நம் அரசன் இயல்பு இருந்த வகைதான் என்ன வியப்பு! என்பார்—.

'என் சுமை நீங்க, நாட்டை நீ பெற்று ஆளவேண்டும் என்று இராமனுக்குச் சொல்லி, அவன் இயைவு பெற்று, முடி சூட்டுதற் குரியனவும் செய்தபின், நாட்டைப் பரதனுக்குக் கொடுக்கும் நம் அரசன் இயல்பை என்னவென்பது! இது வாய்மை தவறியதாகாதோ? வரன் முறையும் அன்றே!' என்கின்றனர்.

என்னே: வியப்பு. இருந்தவா: ஈறு தொக்கது; தலைமகன் - மூத்த மகன், தலைவன்.

(பி - ம்.) 1. நிருபன்னியற்கை, நிருபரியற்கை.

2. தன்னேரில்லாத, தன்னேரொன் றில்லாத், தன்னேரொன் றிலா; தன்மகற்குத், தனி மகற்குத்.

3. முறைதிறம்பாத்.

4. பிழையாதே மெய்யென்பார், பிழையாகாதோவென்பார். (110)

406. கோதை வரிவிற் குமரற் கொடுத்தநில
மாதை மகன்புணர வெண்ணியே வஞ்சித்த
பேதை சிறுவனைப் பின்பார்த்து நிற்குமே
சீதை பிரியினுந்தான் தீரா டிருவென்பார்.

கோதை வரி வில் - வெற்றிமாலை சூடிய கட்டமைந்த வில்லை ஏந்திய, குமரன் கொடுத்த - இராமனுக்கு (பலர் அறிய)க் கொடுத்த, நிலம் மாதை - பூமிதேவியை, மகன் புணர எண்ணி - தன் மகன் சேரக் கருதி, வஞ்சித்த - கணவனை (வரம் என்ற பெயரால்) வஞ்சித்துப் பெற்ற, பேதை சிறுவனை - அறிவிவியான கைகேயியின் புதல்வனை, திரு - சீதேவி, பின் பார்த்து நிற்குமே திரும்பிப் பார்த்து (இங்கே) நிற்பாளா? சீதை பிரியினும் - சீதை (ஒருகால்) பிரிந்து இங்கே இருந்தாலும், தான் தீரான் - தான் (இராமனைப்) பிரிந்திரான், என்பார்—.

‘இராமனுக்கு வரன்முறையாக உரிய பூமியை அரசன் அவையினர் பலரும் அறியக் கொடுத்து மேலும் உறுதியாக்கி யிருக்க, கைகேயி வீண் ஆசையால் வஞ்சித்து அதனைத் தன் மகனுக்கு ஆக்க எண்ணினால் அது கைகூடுமோ? திருமகளின் அம்சமாக வந்துள்ள சீதை ஒருகால் இராமனோடு வனஞ் செல்லாது நிற்பினும், திருமகள் அவனைப் பிரிந்து இங்கே நில்லாள்; பரதனைத் திரும்பியும் பாராள். ஆதலால் கைகேயியின் தீய எண்ணம் நிறைவெய்தாது’ என்கின்றனர். பிரியினும் என்ற உம்மை, பிரியாள் என்பது குறித்தது. எனவே, சீதையும் நில்லாள், திருவும் நில்லாள் என்பதாயிற்று.

குமரன் கொடுத்த நான்கனுருபு தொக்கது. எண்ணியே: ஏகாரம்: அசை. நிற்குமே: ஏகாரம் எதிர்மறை.

- (பி - ம்.) 2. மாதை யொருவர் புணர்வரா, புணர்வராம், புணர்வாராம், புணர்வரோ.
3. சிறுவனைத்தன், சிறுவனையே; அவள்மகனைப்; நிற்குமா, நிற்குமோ, நிற்குமோர்.
4. பிரியத்; தீராத், தீராதோ, தான்றிரான். (111)

407. உந்தாது நெய்வார்த்த துதவாது காலெறிய
நந்தா விளக்கி னடுங்குகின்ற நங்கைமார்
செந்தா மரைத்தடங்கட் செவ்வி யருணைக்கம்
அந்தோ பிரிதுமோ வாவிதியே யோவென்பார்.

உந்தாது - தூண்டாமல், நெய் வார்த்து உதவாது - வேண்டும் போது நெய்யை வார்த்து எரிதற்கு உதவி புரியாமல், கால் எறிய - காற்று வேகமாக வீச, நடுங்குகின்ற - அலைகின்ற, நந்தா விளக்கின் - அவிவாத விளக்கைப் போன்ற நிலையையுடைய, நங்கைமார் - உயர் குடி மகளிர், அந்தோ - ஐயோ! செம் தாமரை தட கண் - (இராமனுடைய) செந்தாமரை மலரைப் போன்ற பெரிய கண்களின், செவ்வி - அழகுமிக்க, அருள்நோக்கம் - அருட் பார்வையை, பிரிதுமோ - (பெருது) பிரிந்திருப்போமோ? ஆ—, விதியேயோ - இதுவும் நமது விதியோ, என்பார் - என்று சொல்லித் துயரம் மீக்கூர்வர்.

இதற் கூறப் பெற்றவர்கள், வேறு கருத்தின்றி இராமபிரானது அருள் நோக்கில் ஈடுபட்ட உயர்ந்த பண்புடைய மகளிராவர். இராம பிரான் பிரிவால், அவ்வழகிய கண்களின் அருள் நிறைந்த பார்வையை அவ்வப்போது பெறுதிருக்கும் நிலையே தமக்குப் பேரிழப்பாகப் கொண்டு வாடுபவர்கள். எவரையும் குறை கூறுது தம் விதியை நோகின்றனர். இயல்பாக நந்தாவிளக்குப் போன்ற நங்கைமார் இப்போது நடுங்கும் விளக்குப் போலாயினர். நகரத்தாரின் துயர மிகுதியைப் பலபடியாகக் கூறிவந்த ஆசிரியர், இதனோடு அதனை முடித்து, மேலே இலக்குவனது சீற்ற நிலையைக் கூறுகின்றார்.

அந்தோ, ஆ: இரக்கக் குறிப்பு.

- (பி. - ம.) 1. நெய்வந்தறியாது, நெய் வந்துதவாது, நெய் வந்துறையாது; காலெறியா, காலெறிந்து.
3. செந்தாமரைப் பெருங்கண்; செவ்வித் திருநோக்கம், செல்வத் திருநோக்கம்.
4. பிரிந்திழந்தோ மாவிதியே; என்றார். (112)

408. கேட்டா னினையோன் கிளர்ஞாலம் வரத்தி னாலே
மீட்டா ளளித்தாள் வனந்தம்முனின் வெம்மை முற்றித்
தீட்டாத வேற்கட் சிறுதாயென யாவ ராலும்
மூட்டாத காலக் கடைத்தீயென முண்டெழுந்தான்.

தீட்டாத வேல் கண் - (உலையிலே காய்ச்சிக்) கூராக்கப்படாத வேல் போன்ற கண்களையுடைய, சிறு தாய் - சிற்றன்னையாகிய கைகேயி, தம் முனின் - தமையனிடத்து, வெம்மை முற்றி - கொடுமை மிக்கு, கிளர் ஞாலம் - (அவனுக்குரியதாய்) விளங்குகின்ற நாட்டை, வரத்தினாலே - வரம் என்ற பெயரால், மீட்டாள் - (அவனுக்கின்றி) மீட்டுக்கொண்டு, வனம் அளித்தாள் என - (அவனுக்குக்) காட்டைக் கொடுத்தாளென்று, கேட்டான் இனையோன் - இலக்குவன் கேள்விப்பட்டான்; (உடனே) யாவராலும் மூட்டாத - எவராலும் மூட்டப்படாத, காலம் கடை தீ என - ஊழியிறுதித் தீப்போல, முண்டு எழுந்தான் - (சினம்) பொங்கி எழுந்தான்.

இதுமுதல் ஒன்பது பாடல்களால் இலக்குவனது சீற்ற நிலையும் அவன் செயல்களும் கூறுகின்றார். அதற்கேற்ப, இம் முதற் செய்யுள் வல்லோசை பயின்று, கேட்டான், அளித்தாள் என வினைமுற்றை முதலிலும் செயப்படுபொருளை இறுதியிலும் கொண்டு, படிப்போர் உள்ளத்தைக் கிளர்த்துவதாய் அமைந்திருத்தல் காண்க. கிளர் ஞாலம் - இராமன் ஆளப்போகின்றனென்று மகிழ்ச்சி மிக்க நாடு. ஞாலம் பெற்றாள் என்றது 'மீட்டாள்' என்றமை நோக்கத்தக்கது. வனம் அளித்தாள் என்றது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. வேல் போலச் செயற்கையானன்றி இயற்கையாகவே கூரிய கண் என்பார், 'தீட்டாத

வேற்கண்' என்றார். 'சிறு தாய்' என்றதில் அற்பத்தன்மை உடைய வள் என்ற பொருளும் தொனித்தல் காணலாம்.

- (பி - ம்.) 2. மீட்டா னளித்தான்; வனத்தம் முனை, வனத்தானேன, வனத்தம் முனும், அவன்றம்முனும்; முற்றம்.
3. வெங்கற்; யாவரானும்.
4. காலக்கடற்றீ யென, காலத்திடைத்தீயென.

(113)

409. கண்ணிற் கடைத்தீயுக நெற்றியிற் கற்றை நாற
விண்ணிற் சுடருஞ் சுடர்நாணமெய் நீர்வி ரிப்ப
உண்ணிற் குமுயிர்ப் பெனுமுதை பிறக்க நின்ற
அண்ணற் பெரியோன் றனதாதியின் மூர்த்தியொத்தான்.

கண்ணில் கடை தீ உக - கண்களிலிருந்து ஊழித்தீப் பொறி சிந்தவும், நெற்றியில் கற்றை நாற - நெற்றியில் புருவமயிர்க் கற்றை ஏறித் தோன்றவும், மெய் நீர் விரிப்ப - உடம்பு (வியர்வை) நீரை மிக வெளிப்படுத்தவும், உள் நிற்கும் - உடம்பினுள்ளே இருக்கின்ற, உயிர்ப்பு எனும் ஊதை பிறக்க - மூச்சு என்கிற பெருங்காற்று வெளிப்படவும், விண்ணில் சுடரும் சுடர் நாண - ஆகாயத்திலே ஒளி வீசும் சூரியனும் (தன் தோற்றத்தைக் கண்டு) நானும்படி, நின்ற - (உக்கிரமான தோற்றத்துடன்) நின்ற, அண்ணல் பெரியோன் - பெருமை மிக்க பெரியோனான இலக்குவன், தனது ஆதியில் மூர்த்தி ஒத்தான் - தனது மூல மூர்த்தியான ஆதிசேடனைப் போன்றிருந்தான்.

இலக்குவன் ஆதிசேடனது அமிசமாதலின் (பால. 202), சினமிக்கு நின்ற அவனை, 'தனது ஆதியின் மூர்த்தி யொத்தான்' என்றார். 'காலக் கடைத்தீயென மூண்டெழுந்தான்' என முன் கவியிற் கூறியதை அருவதித்து, 'கண்ணிற் கடைத்தீ உக' என்றார். ஊழியிறுதியில் ஐம்பூதங்களுள் ஆகாய மொழிந்த ஏனைய, தத்தம் நிலையின் மிக்கெழுந்து உலகையழிக்க, எல்லாம் ஆகாயத்துள் ஓடுங்கும் என்பர். கடையில் எழுந்தீ - ஊழித் தீ. சினம் மிக்கபோது நெற்றி சுருங்க, புருவங்கள் வளைந்து நெற்றியில் ஏறல் இயல்பாதலின் 'நெற்றியிற் கற்றை நாற' என்றார்; "மேனிவந்தகொழுங் கடைப்புருவம் நெற்றி முற்றச் சென்றன" (பால. 328) என்றது காண்க.

- (பி - ம்.) 1. கடை தீயுக; நெற்றியின் வேர்வை, வேர்வு, நெற்றி வியர்வு, வெயர்வு, வியர்ப்பு; கற்றை ஆற முற்ற, கால.
2. சுடர்விய, சுடர் தோன்ற, தோன்றி, தோன்றிட, சுடரஞ்சு, சுடருங் கெடத்தோன்றி, தோன்ற; மெய்க்கீர் விரிப்ப, விரிக்கும், விரித்த, வெயர்க்க, விரிக்க, விண்ணிற் சுடருங்கெட; மெய்யினில் கீர் விரிக்க.
3. உண்ணிற்கு முயிர்ப்பென்னும், உயிரெனும், உண்ணிற்கு முழித் தனி ஊதை பிறங்க.
4. பெரியான், மூர்த்த மொத்தான்.

(114)

அயோத்தியா காண்டம்

410. சிங்கக் குருளைக் கிடுதீஞ்சுவை யூனை நாயின்
வெங்கட் சிறுகுட் டனுக்கூட்ட விரும்பி னுளே
நங்கைக் கறிவின் நிறநன்றிது நன்றி தென்னாக்
கங்கைக் கிறைவன் கடகக்கை புடைத்து நக்கான்.

கங்கைக்கு இறைவன்-கங்கைத் துறைத்தலைவனான இலக்குவன், (கைகேயியின் செயல் குறித்து), சிங்கம் குருளைக்கு இடு தீம் சுவை ஊனை - சிங்கக் குட்டிக்கு இடுதற்குரிய இனிய சுவையினையுடைய புலாலுணவை, வெம் கண் - கொடிய கண்ணையுடைய, நாயின் சிறு குட்டனுக்கு - சிறிய நாய்க்குட்டிக்கு, ஊட்ட விரும்பினுளே—; நங்கைக்கு-இக் கைகேயிக்கு, அறிவின் திறம் நன்று இது நன்று இது- அறிவின் இயல்பாகியது நன்று நன்று என்ன-என்று சொல்லி, கடகம் கை புடைத்து - கடகம் அணிந்த கைகளைக் கொட்டி, நக்கான் - இகழ்ச்சி நகை செய்தான்.

இராமபிரானுக்குரிய அரசைப் பரதனுக்கு உரிமையாக்க ஆசைப் படுகிறாளே என்ற உபமேயத்தை, உவமானத்தால் பெற வைத்தார். பரதன் அரசாளந் தகுதி உடையவனல்லன் என்பது இலக்குவன் கருத்து. கங்கை கோசல நாட்டெல்லையில் பாய்தலால் 'கங்கைக்கு இறைவன்' என்றார். கடகம் - கங்கனம். கை புடைத்து நகுதல், பிறரிடம் கண்ட பேதைமைபற்றி வந்தது. அடுக்கு, இகழ்ச்சிப் பொருளது.

குட்டன் - குட்டி என்ற பொருளில் வருதலை, “தன்சிறு குட்டன் களைக் குடங்கைக் கொண்டு மந்திகள் கண் வளர்த்தும்” (3. 5: 7) என்ற பெரியாழ்வார் வாக்கிலும் காண்க.

- (பி - ம.) 1. இடுத்தீஞ்சுவை, இடுதீன்கவை; ஊனை.
2. சிறுகுட்டனை, கருங் குட்டியை, கருங்குட்டனை, சிறு குட்டியை; அட்ட; விரும்பினுளால், விரும்பினுளா, விரும்பினுளோ, விரும்பினுளன்.
3. அறிவின்றிது; நன்றிதென்னக்.
4. கமலக்கை.

(115)

இலக்குவனது போர்க்கோலம்

411. சுற்றூர்ந்த கச்சிற் சுரிகைபுடை தோன்ற வார்த்து
விறுங்கி வாளிப் பெரும்புட்டில் புறத்து வீக்கிப்
பற்றூர்ந்த செம்பொற் கவசம்பனி மேரு வாங்கொர்
புற்று மெனவோங் கியதோளொடு மார்பு போர்க்க.

சுற்று ஆர்ந்த கச்சில் - (அரையைச்) சுற்றிக் கட்டிய அரைப் பட்டிகையில், சுரிகை - உடைவாளை, புடை தோன்ற ஆர்த்து - வெளியே தோன்றக் கட்டி, வில் தாங்கி - வில்லைபூஇடக்கையில் பற்றி,

பெரு வாளி புட்டில் - பெரிய அம்பருத் தூணியை, புறத்து வீக்கி - முதுகுப் புறத்திலே கட்டி, பற்று ஆர்ந்த - பிணைப்புமிக்க, செம் பொன் கவசம் - நல்ல பொன்னாலாகிய போர்க் கவசமானது, பணி மேரு ஓர் புற்று ஆம் என ஓங்கிய - குளிர்ந்த மேருமலையும் (ஒப்பிடுங்கால்) ஒரு புற்றுகும் என்னும்படி உயர்ந்துள்ள, தோளொடு - புயங்களோடு, மார்பு - (அகன்ற) மார்பையும், போர்க்கு - மூடும்வண்ணம் (அணிந்து).

இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் ஒரு தொடர்; இலக்குவன் போர்க் கோலம் பூண்டு வீரவுரை கூறுதலைக் கூறும்; 414-ஆம் பாட்டின் இறுதியில் வரும் 'என்றான்' என்பதனோடு முடிவுறும்.

இலக்குவன் மேனி பொன்னிற மென்பர்; ஆதலால் மேருவைச் சுட்டி, அதுவும் மிகத் தாழ்ந்தது என்று கூறும்வண்ணம் உயர்ந்த தோள்களும், மார்பும் என்று உயர்வு நவிர்சியாகக் கூறுகின்றார். கவசம் போர்க்கு 'அணிந்து' என ஒரு சொல் வருவித்துரைக்க. பற்றார்ந்த கவசம், செம்பொற் கவசம் என இயைக்க. பற்றார்ந்த - பொடி வைத்துப் பற்றவைத்தலுடைய என்றலுமாம்.

ஆங்கு: அசை. இலக்குவனுக்கு மேரு உவமை: பால. 311, யுத்த. 435.

- (பி - ம்.) 1. சுற்றார் மணியார் வடிவான்; சுற்றார் மணியின் வடிவான்; புடைத் தோன்ற.
2. வீற்றங்கு; புறத்தில் வீக்கி.
3. பற்றார்ந்த; பணிமேரு, படர்மேரு; ஆங்கோர்.
4. ஒங்கின, வீங்கிய, வாங்கிய; புற்றுமெனப் பொங்கிய; மார்பு போர்ப்ப, போங்க, மார்பு மோப்ப. (116)

412. அடியிற் சுடர்பொற் கழலார்கலி நாண வார்ப்பப்
பிடியிற் றடவுஞ் சிலைநாண்பெரும் பூச லோசை
இடியிற் றெடரக் கடலேழு மடுத்து ஞால
முடிவிற் குமுறும் மழைமும்மையின் மேன்முழங்க.

அடியில் சுடர் - கால்களில் பூண்டு ஒளி வீசுகின்ற, பொன் கழல் - பொன்னாலாகிய வீரக் கழல், ஆர்கலி நாண ஆர்ப்ப - கடல் ஒலியும் நாணும்படி ஒலிக்கவும், பிடியில் தடவும் - கைப்பிடியால் தடவியிழுக்கிற, சிலை நாண் - வில் நாணினைது, பெரு பூசல் ஓசை - பேரரசர்சலான ஓசை, இடியின் தொடர - இடியோசை போலத் தொடர்ந்து ஒலிக்கவும், (இவ்விரண்டு ஒலிகளுங் கூடி) ஞாலம் முடிவில் - உலகம் அழிவுறும் ஊழி இறுதிக் காலத்தில், கடல் ஏழும் மடுத்து - எழு கடல் நீரையும் உண்டு, குமுறும் - முழங்குகிற, மழையின்மேல் - மேகத்தினும் பார்க்க, மும்மை முழங்க - மூன்று மடங்காகப் பேரொலி செய்ய.

போர்க் கோலம் பூண்ட இலக்குவன், காவில் வீரக் கழல் ஒலிக்க, வில்நாணொலி செய்ததை உயர்வு நவீர்சியாகக் கூறுகின்றார். இலக்கு வனது சீற்றத்தால் உலகமே அழியுமோ என்று ஐயுறத்தக்க நிலை நேர்ந்தது என்பார், இங்கும் ஊழி இறுதிக்கால நிலையையே குறிக்கின்றார். ஆர்கலி: மிக்க ஓசையுடைமையின் உண்டான காரணப் பெயர். ஊழி இறுதியில் ஏழு மேகங்களும் திரண்டு எழுந்து ஏழு கடல்களையும் குடித்துப் பெருமறை பெய்து உவகை அழிக்கும் என்பர்.

- (பி - ம்.) 2. பொடியிற் றடவும், பொடியுற்றிடவும்; சிறுநாண்; பூசலோகை.
3. இடியுற்றடரக், கடிநின்றடரக், கடிநின்றோடராக், கடிநின்றோடரக்; மடுத்திஞ்ஞாலம், மடுத்த ஞாலம், எடுத்து ஞாலம், எடுத்திஞ்ஞாலம், நியிர்ந்து ஞாலம்.
4. முடியிற்; குமிறும். (117)

413. வானுந் நிலனும் முதலீநில் வரம்பில் பூதம்
மேனின்று கீழ்காறும் விரிந்தன வீழ்வ போலத்
தானுந் தனதம் முனுமல்லது மும்மை ஞாலத்
தானு முயிரு முடையார்க ளுனைந்தொ துங்க.

வானும் நிலனும் முதல் ஈறில் - ஆகாயமும் பூமியும் (முறையே) முதலும் கடைசியும் என்ற முறையில், மேல்நின்று கீழ்காறும் விரிந்தன - மேலிருந்து கீழ்வரை (ஒன்றிநென்று தோன்றிப்) பரவியுள்ளனவான, வரம்பு இல் பூதம் - எல்லையற்ற ஐம்பெரும் பூதங்களும், வீழ்வ போல - (நிலை தடுமாறி) அழிவனபோலக் காணப்பட, (அது கண்டு) மும்மை ஞாலத்து-மூவுலகங்களிலும், தானும் தன தம்முனும் அல்லது - தானும் தன் தமையனான இராமபிரானுந் தவிர, ஊனும் உயிரும் உடையார்கள் - உடம்பும் உயிரும் உடையவர்களெல்லாம், உளைந்து - மனமுளைந்து, ஒதுங்க - புகலிடம் தேட.

இதுவும் முன் பாடலைப் போல உயர்வு நவீர்சியே. ஊழி யிறுதிபோன்றதோற்றத்தால் உயிர்களெல்லாம் அஞ்சி நிலைகுலைந்தன: அத்தோற்றத்திற்குக் காரணமானவன் இலக்குவனாதலின் அவனும், அவனோடு எப்போதும் பழகுதலால் அவனியல்புணர்ந்த இராம பிரானும் அஞ்சவில்லை. வானினின்று வளியும், வளியினின்று தீயும், தீயினின்று நீரும், நீரினின்று மண்ணும் தோன்றுமென்பது பூதங்களின் தோற்ற முறையாகும். முதலிரண்டடிகளில் இது குறிக்கப்பெற்றது; “வானின் றிழிந்து வரம்பிகந்த மாபூதம்” (அயோத்தி, காப்பு.) சிறப்புப்பற்றி ‘உடையார்கள்’ என உயர்திணையுயிர்களைக் கூறினும், ஏனையுயிர்களும் கொள்ளத்தகும.

போல - போல் ஆக. மும்மை: எண் குறித்தது. ஈற்றில் என்ற பாலது ஓசைநோக்கி ஈறில் என நின்றது. தன : அகரச் சாரியை பெற்றது.

- (12 - ம்.) 1. வாறு மிலனும்; முதலொன்றில், முதலொன்றி; வரம்பிலேழு, வரம்பிலொன்றன்.
 2. பிரிந்தன, உலேந்தன; மீள்வபோலத்.
 3. தன்றமுனும்.
 4. உடையாரும், உடையோர்கள்; உடைந்தோருங்க, உடைத் தொதுங்க. (118)

414. புவிப்பாவை பரங்கெடப் போரில்வந் தோரை யெல்லாம்
 அவிப்பானு மவித்தவ ராக்கையை யண்ட முற்றக்
 குவிப்பானு மின்றென் குணக்கோவினைக் கொற்றமௌலி
 கவிப்பானு நின்றே னிதுகாக்குநர் காமி னென்றான்.

இன்று - இப்போது, போரில் வந்தோரை எல்லாம் - என்னோடு போரேற்று வந்தவர்க்கையெல்லாம், புவி பாவை பரம் கெட = பூமி தேவியின் பாரம் குறையும்படி, அவிப்பானும் - கொன்றழிக்கவும், அவித்தவர் ஆக்கையை-அவ்வாறு அழிக்கப்பெற்றவர்களின் உடம்பை யெல்லாம், அண்டம் முற்ற குவிப்பானும் - அண்டத்தை முட்டும்படி குவிக்கவும், (அவ்வாறுபின்) என் குணம் கோவினை - குணங்களால் நிறைந்த என் அரசனான இராமனுக்கு, கொற்றம் மௌலி கவிப்பானும் - அரசரிமைக்குரிய முடியைச் சூட்டவும், நின்றேன் - (உறுதிகொண்டு) நிற்கின்றேன்; இது காக்குநர் - இதைத் தடுக்க வல்லோர், காமின் - (வந்து) தடுமின்; என்றான்—.

விராவேசங்கொண்ட இலக்குவன், 'இராமபிரான் முடிசூடுதற்குத் தடையாக நிற்பவர் எவராயினும் அவர்களைக் கொன்றெழித்துத் தடையை நீக்கி முடிசூட்ட உறுதியுண்டு நான் நிற்கின்றேன்; அதனைச் செய்தே தீர்வேன்' என்றான். இவ்வாறு பொதுப்படக் கூறியவன், அடுத்து இதைத் தடுக்கும்பொருட்டுத் தேவரும், மூவரும், மற்றும் எவராயினும் வந்தாலும், அதனையும் ஒரு பொருளாகக் கருதேன் என வியந்து கூறுகின்றான்.

- (12 - ம்.) 1. பாரங்கெடப்; போருவந்தோரை, போருகந்தோரை, போர்க்கு வந்தோரை, பொருது வந்தாரை.
 2. இன்றேயவித்தாக்கையை; அண்டமுட்டக், அண்டமுற்றம்.
 3. எனக்கொரு; இன்றேயென, இன்றேயென, இன்றேயென்; மின்றென் குணக், மின்றேன் குணக், மின்றேனினிக், கோவினைக்; மோவி.
 4. கவிப்பானு மின்றே; காண்மினென்றான், காக்கவேன்றான். (119)

415. விண்ணாட்டவர் மண்ணவர் விஞ்சையர் நாகர் மற்றும்
 எண்ணாட்டவர் யாவரு நிற்கவொர் மூவ ராகி
 மண்ணாட்டுநர் காக்குநர் நீக்குநர் வந்த போதும்
 பெண்ணாட்ட மொட்டே னினிப்பேருல கத்து னென்னு.

விண்ணாட்டவர் - தேவலோகத்திலுள்ளவர்களும், மண்ணவர் - இப்பூவுலகத்திலுள்ளவர்களும், விஞ்சையர் - வித்தியாதரரும், நாகர் -

பாதலத்திலுள்ளவர்களும், மற்றும் எண் நாட்டவர் யாவரும் - வேறும் எண்ணப்படுகிற எந்த நாட்டிலுமுள்ளார் அனைவரும், நிற்க - ஒரு புறம் இருக்கட்டும்; ஓர் மூவர் ஆகி - ஒப்பற்ற மும்மூர்த்திகளாய், மண் நாட்டுநர் - உலகங்களைப் படைப்பவரும், காக்குநர் - (அவற்றைக்) காப்பவரும், நீக்குநர் - அழிப்பவரும் ஆன பிரம விட்டுணு உருத்திரர்களே, வந்தபோதும் - (என்னை எதிர்த்து) வந்தாலும், இ பேர் உலகத்துள் - இப்பெரிய உலகத்திலே, இனி—, பெண் நாட்டம் ஒட்டேன் - ஒரு பெண்ணின் நோக்கம் நிறைவேறுவதைத் தரியேன்; என்னு - என்று சொல்லிக்கொண்டு.

இஃது அடுத்த பாடலுடன் தொடரும். “இராமனுக்கு அரசில்லை யென்று எவர் வந்து சொல்லித் தடை செய்யினும் பொருட்படுத்த மாட்டேன்; கைகேயியின் நோக்கம் நிறைவேற வொட்டேன்” எனத் தன் உறுதி தோன்றக் கூறுகின்றான் இலக்குவன். உலகத்திலேயே பெண்கள் நோக்கம் முற்ற இடங்கொடேன் என்றானென உரைத்தலும் ஆம். ‘எல்லா உலகங்களுக்கும் தலைமையுடைய மூவரையுமே பொருட்படுத்தாத எனக்கு, மற்றவர்கள் ஒரு பொருளோ’ என்பான், ‘யாவரும் நிற்க’ என்றான். பெண் ஆட்டம் ஒட்டேன் எனப் பிரித்துப் பெண்ணின் அசைவையும் நிகழவிட மாட்டேன் என்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 1. மண்ணினர்; விஞ்சையர் மண்ணவர்.
2. நிற்கவோர்.
3. மண்ணுட்டினர்; காட்டுநர் விட்டுநர்; கீக்கினர், கீங்குநர்; ஆயவர்.
4. பெண்ணுட்ட வொட்டேன்; உலகத்த னென்றான், உலகத்தினென் றான், உலகத்து மன்னோ, உலகத்திலென்னு. (120)

416. காலைக் கதிரோ னடுவுற்றதோர் வெம்மை காட்டி
ஞாலத் தவர்கோ மகனந்நகரத்து நாப்பண்
மாலைச் சிகரத் தனிமந்தர மேரு முந்தை
வேலைத் திரிகின் றதுபோற்றிரி கின்ற வேலை.

காலை கதிரோன் - காலையில் உதிக்கும் சூரியன், நடு உற்றது ஓர் வெம்மை காட்டி - வானின் நடுவை அடையும் உச்சிப்போது போன்ற தொரு கடுமையைத் தன்னிடம் தோற்றுவித்தவனாகி, ஞாலத்தவர் கோமகன் - உலகத்தவருக்கெல்லாம் சக்கரவர்த்தியின் திருமகனான இலக்குவன், அ நகரத்து நாப்பண் - அவ்வயோத்தி நகரத்தின் நடுவிலே, மாலை சிகரம் தனி மந்தரம் மேரு - வரிசையான சிகரங்களை யுடைய ஒப்பற்ற மந்தரமாகிய மேருவின் பகுதி, முந்தை - முன்னாளில், வேலை திரிகின்றதுபோல் - பாற்கடலில் (மத்தாகிச்) சுழன்றதுபோல, திரிகின்ற வேலை - சுழன்று திரியும்போது.

(415) என்னு, (416) வெம்மை காட்டி, கோமகன் திரிகின்ற வேலை எனக் கூட்டுக. இதுவும் அடுத்த பாடலோடு தொடரும். கைகேயியால் நேர்ந்த செய்தி கேட்டதுமுதல், இலக்குவனுக்குச் சினம் மூண்டு வளர்ந்து உச்சநிலை அடைந்ததென்பார், 'காலைக் கதிரவன் நடுவுற்றதோர் வெம்மை' என்றார். பாற்கடலில் மத்தாக அமைந்த மந்தரமலை, கடலின் நடுவில் தான் சுழன்று கடலையும் கலக்கியதுபோல, இலக்குவன் கோபாவேசத்தோடு நகரின் நடுவில் சுற்றித் திரிந்து நகரம் கலங்கும்படி செய்தான் என்க.

மந்தரம் - மேருவின் ஒரு பகுதி. மேரு, மலை என்பது குறித்து நின்றதும் ஆம். திரிகின்றது: கால வழுவமைதி. வேலை - வேலை.

- (பி - ம்.) 1. காலக்கதிரோன்; நடுவுற்றதோர், நடுவுற்றன்; காட்ட, கூட்டி.
2. கோமக னன்னகரத்து.
3. திணி மந்தரமேரு, தணிமந்தரமேல, தனி மந்தரமேல.
4. போல விளங்கி நின்றான்.

(121)

நானொலியை இராமபிரான் கேட்டல்

417. வேற்றுக் கொடியாள் விளைவித்த வினைக்கு விம்மித் தேற்றத் தெளியா தயர்சிற்றவை பாலி ருந்தான் ஆற்றற் றுணைத்தம்பி தன்விற்புய லண்ட கோளம் கீற்றுற் றுடையப் படுநாணுரு மேறு கேளா.

வேறு கொடியாள் - வேறுபட்ட கொடியவளாகிய கைகேயி, விளைவித்த - உண்டாக்கிய, வினைக்கு - தீமைக்காக, விம்மி - தேம்பி அழுது, தேற்ற தெளியாது - தான் தேற்றவும் தெளிவடையாமல், அயர் - சோர்கின்ற, சிற்றவைபால் இருந்தான் - சிற்றன்னையாகிய சுமித்திரையிடம் இருந்த இராமபிரான், ஆற்றல் - பேராற்றலுடைய, துணை தம்பி தன் - (தன்னைப் பிரியாத) துணையாய் அமைந்த தம்பி யான இலக்குவனது, வில் புயல் - வில்லாகிய மேகத்தினின்றும், அண்டகோளம் கீற்று உற்று உடைய படு - அண்ட உருண்டை கீற்றுக் கீற்றுகப் பிளந்துபோகும்படி உண்டாகின்ற, நாண் உரும் ஏறு - நானொலியாகிய பேரிடியை, கேளா - கேட்டு.

இதுவும் அடுத்த பாடலோடு தொடர்ந்து, அதன் இரண்டாம் அடியில் உள்ள 'வந்தான்' என்பதனோடு முடியும்.

கைகேயி முன்பு அன்பு பூண்டிருந்து இப்போது வேறுபட்டவ ளாதலின் 'வேற்றுக் கொடியாள்' என்றார்; பிறர் யாவரினும் வேறு பட்ட கொடுமையுடையவள் என்றுமாம். இராமபிரான் சுமித்திரை பால் சென்றமை முன்னே (324) கூறப்பெற்றது. அங்ஙனம் சென்ற வுடன், செய்தியறிந்த சுமித்திரை, கோசலைபோலவே மிக்க துயருற்ற ளாதலின், அவளைத் தேற்றிக்கொண்டு அங்கே இருந்தான் இராமபிரான்.

இருந்தான் - இருந்தவன்; வினையாலணையும் பெயர். இலக்குவன், இராமபிரானை நிழல்போலப் பிரியாத துணையாய், ஆற்றல் மிக்கவனுமாதலால், 'ஆற்றற்றுணைத் தம்பி' எனப்பட்டான். அவன் செய்த நானொவியைப் பேரிடியாக உருவகித்ததற்கேற்ப, வில்லைப் 'புயல்' என்றார். "சிலைநாண் பெரும் பூசலோசை, இடியிற்றெடர" (412) என்றார் முன்னும். நாண் - நானொவி; ஆகுபெயர்.

- (பி - ம்.) 1. வேற்றுக் கொடையான்; முடித்துற்ற, முடிப்பித்த, முடிவீத்த; வினைக்கும்.
 2. தெளியாதவன், தெளியாதவச், தெளியாதவன்; சிற்றம்மை.
 3. ஆற்றத்தனித்தம்பிதன்; வீற்புடை, வீற்புடைப்பு, வீற்படை, வீற்றெழில்.
 4. கீற்றெத்துடையப், கீற்றெத்துடைப்பப், கீற்றெத்துடையப் பொரு; கேட்டான். (122)

இராமபிரான் இலக்குவன்பால் வருதல்

418. வீருக் கியபொற் கலன்வில்லிட வார மின்ன
 மாருத் தனிச்சொற் றுளிமாரி வழங்கி வந்தான்
 காருக்க நிமிர்ந்து புகைந்து கனன்று பொங்கும்
 ஆருக் கனலாற் றுமொரஞ்சன மேக மென்ன.

வீறு ஆக்கிய - தனிச் சிறப்புடையனவாகச் செய்யப்பெற்ற, பொன் கலன் - பொன்னுபரணங்கள், வில் இட - வானவில்லைப்போல் ஒளி வீசவும், ஆரம் மின்ன - முத்து மாலைகள் மின்னவும், கால் தாக்க - காற்று மோதுதலால், நிமிர்ந்து புகைந்து கனன்று பொங்கும் - ஒங்கிப் புகைந்து கூடர்விட்டு மேலிடுகின்ற, ஆரு(த) கனல் - அணையாத நெருப்பை, ஆற்றும் - அணைக்கத்தக்க, ஓர் அஞ்சனம் மேகம் என்ன - ஒரு கார்மேகம்போல, மாரு(த) - (கேட்டவர்) மாறவியலாத, தனி சொல் துளி மாரி - ஒப்பற்ற சொற்களாகிய துளியைக்கொண்ட மழையை, வழங்க - பொழிவதற்கு, வந்தான் - (இலக்குவன் உள்ள இடத்துக்கு) வந்தான்.

(417) சிற்றவைபாவிருந்தான், கேளா, (418) வந்தான் எனக் கூட்டி முடிக்க.

நானொவி கேட்ட இராமபிரான், அஃது இலக்குவனுடையதென்றும், அவன் கடுஞ் சினங்கொண்டுள்ளானென்றும் உணர்ந்து, அவனை ஆற்றுவித்தற்கு விரைந்து வந்தான். இலக்குவனது கடுஞ் சிற்றத்தைத் தணியாத பெருநெருப்பாகவும், இராமபிரானைப் பெருமழை பொழிந்து அந்நெருப்பைத் தணிவிக்கத்தக்க மேகமாகவும் உருவகித்தார். மேகம் என்றதற்கேற்ப வானவில்லும், மின்னலும், மழையும் கூறினார். இந்த மேகம், இடிக்காமலே குளிர்ந்த மழையைப் பொழியவல்லது என்பதும் பெறவைத்தார். மாரு - குளிர்ச்சி மாருத என்றலுமாம்.

சீற்றத் தீயைத் தூண்டும் காற்றாக அமைந்தது கைகேயியின் கொடுமை. இராமபிரானுக்கு மேகம் உவமையாதல் பலவிடத்துங் காணலாம். மழை பொழிதலை 'வழங்குதல்' எனல், "வானம் வழங்கா தெனின்" (குறள். 19) என்றவிடத்துக் காண்க.

- (பி - ம்.) 1. வீராகிய; பொற்கலன் மின்னிட, பொற்கல வில்லிடை, பொற்கலம் வில்லிட.
2. மாரி வழங்க, வாரி வழங்க.
3. கனன்று புகைந்த பொங்கி, புகைந்த செந்தி.
4. கனல் மாற்றும்; மேகமன்னுள், மேகமான.

(123)

இலக்குவனை வினாதுல்

419. மின்னொத்த சீற்றக் கனல்விட்டு விளங்க நின்ற பொன்னொத்த மேனிப் புயலொத்த தடக்கை யானை என்னத்த வென்னீ யிறையேனு முனிந்தி லாதாய் சன்னத்த னாகித் தனுவேந்துதற் கேது வென்றான்.

(இலக்குவன்பால் வந்த இராமபிரான்) மின் ஒத்த சீற்றம் கனல் விட்டு - மின்னலைப் போன்ற கோபக் கனலை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு, விளங்க நின்ற - அது யாவார்க்கும் தெரியும்படி நின்ற, பொன் ஒத்த மேனி - பொன் போன்ற மேனியையும், புயல் ஒத்த தட கையானை - மேகம்போல விளங்கும் பெரிய கைகளையுமுடைய இலக்குவனை (நோக்கி), என் அத்தன் - என் ஐயனே, இறையேனும் முனிந்து இலாதாய் நீ - (இதுகாறும்) சிறிதும் சினங்கொண்டிராத நீ, சன்னத்தன் ஆகி - (இப்போது) போருக்கு ஆயத்தனாகி, தனு ஏந்து தற்கு ஏது என் - வில்லையேந்தி நின்றற்குக் காரணம் யாது? என்றான் - என்று வினவினான்.

இலக்குவன் சினம் தணிதற்பொருட்டு இராமபிரான் முதலிலேயே, 'நீ என்றும் சினங்கொள்ளாதவன் இன்று ஏன் இப்படி ஆனாய்' என்று சாதுரியமாகத் தொடங்குகின்றான். அத்தன் - அப்பன்; அன்மை விளி. அன்பும் அருமையும் தோன்ற, 'என் அத்தன்' என்று விளித்தான். இலக்குவன் மேனி பொன்னிறமுடைய தென்பது. 411, குறிப்புப் பார்க்க.

- (பி - ம்.) 1. சீற்றத்தனல்; விளங்கி.
3. என்னத்த வென்னீ, என்னத்தனெண்ணி, என்னத்தவென்னில், என்னத்த வென்ன, என்னத்தனே நீ, என்னத்தையுன்னி, என் னொத்தவென்னீ; இமையோரை, இமையோரின; முனிவிலாதாய்.
4. மு. சின்னத்தனு வேந்துதற் கேதுவென் செப்பு கென்றான்.

(124)

அயோத்—23

இலக்குவன் விடை

420. மெய்யைச் சிதைவித்து நின்மேன்முறை நீத்த நெஞ்சம்
மையிற் கரியா ளெதிர்நின்னையம் மௌலி சூட்டல்
செய்யக் கருதித் தடைசெய்குநர் தேவ ரேனும்
துய்யைச் சுடுவெங் கனலிற்சுடு வான் று ணிந்தேன்.

(இராமபிரான் வினவியதற்கு எதிராக இலக்குவன்) மெய்யை சிதைவித்து - சத்தியத்தைக் கெடச்செய்து, நின்மேல் முறை நீத்த - உனக்குரிய பழைய முறையைக் கெடுத்த, நெஞ்சம் மையின் கரியாள் எதிர் - மனம் மைபோலக் கறுத்த அந்தக் கைகேயியின் கண்ணொதிரிலேயே, நினை அ மௌலி சூட்டல் செய்ய கருதி - உனக்கு அந்தக் கிரீடத்தைச் சூடுதலைச் செய்ய எண்ணி, தடை செய்குநர் - (அதற்குத்) தடை செய்பவர், தேவரேனும் - தேவர்களாயினும், (அவர்களை) துய்யை சுடு வெம் கனலின் - பஞ்சை எரிக்கும் கொடிய நெருப்பைப்போல, சுடுவான் துணிந்தேன் - அழிக்கவும் துணிந்துள்ளேன்.

இது, மேலே தொடர்ந்து அடுத்த பாடலோடு முடியும். இதனால் இலக்குவன் தான் யுத்த சன்னத்தனாமைக்குக் காரணம் கூறுகின்றான்.

கைகேயி தீய எண்ணத்தை மனத்துள் மறைத்து வைத்தவளாதலின் 'மையிற் கரியாள்' என்றார்; "மைபொதி விளக்கே என்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்து" (பெரிய. மெய்ப்பொருள்). சக்கரவர்த்தி இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டுதல்பற்றிப் பலர் அறிய வாக்களித்ததைக் கெடுத்தமையால், மெய்யைச் சிதைவித்ததாயிற்று; 405-ஆம் பாடல் பார்க்க. 'அவ்வாறு கெடுத்த அவள் எதிரிலேயே, அந்த முடியையே நினக்குச் சூட்டக் கருதித் துணிந்தேன்' என்றதில் இலக்குவனது மன உறுதி புலப்படுகின்றது. "ஓர் மூவ ராகி, மண்ணுட்டுநர் காக்குநர் நீக்குநர் வந்தபோதும், பெண்ணுட்டமொட்டேன்" (415) என இவன் முன்னே கூறியிருத்தலால், இங்கே 'தேவர்' என்றது மூவரைக் குறித்த தெனலாம். மேல் முறை - மூத்தவர் குறித்து அரசு என்று தொன்று தொட்டு வந்த முறை. நீத்த: பிறவினைப் பொருளில் வந்தது. தேவரேனும்: உம்மை, உயர்வு சிறப்பு.

- (பி - ம்.) 1. மெய்ம்மை சிதைவித்தும், சினைவித்தினி, மெய்ம் முறை நீத்த, மேன்முறை வீத்த, முன்முறை நீத்து; கெஞ்சின்.
2. மையிற் கரியான், கரியார், மையற் கொடியான்; நினை கன்மௌலி, நினை மவுலி சூட்டல்.
3. கருதிற்றடை; தேவரேயும்.
4. துய்யச், துய்யிற், தொய்யைச்.

(125)

421. வலக்கார்முக மென்கைய தாகவவ் வானு னோரும்
விலக்காரவர் வந்து விலக்கினு மென்கை வாளிக்
கிலக்காவெரி வித்துல கேழினு டேழு மன்னர்
குலக்காவலு மின்றுனக் கியான்றரக் கோடி யென்றான்.

(இலக்குவன் தொடர்ந்து கூறுகின்றவன்) வலம் கார்முகம் என்கையது ஆக - வலிமை மிக்க வில் என் கையில் இருக்கும்போது, அவான் உளோரும் - அந்த வானுலகத்தில் உள்ளவர்களும், விலக்கார் - (என்னைத்) தடை செய்யார்; அவர் வந்து விலக்கினும் - (ஒரு வேளை) அவர்கள் வந்து தடுத்தாலும், என் கை வாளிக்கு இலக்கு ஆக - என் கையால் விடும் அம்புக்கு (அவர்கள்) இலக்காகும்படி, எரிவித்து - (அவர்களை) அழித்து, உலகு ஏழினொடு ஏழும் - கீழேழும் மேலேழும் மாகவுள்ள பதினான்கு உலகங்களையும், மன்னர் குலம் காவலும் - அவற்றிற்கு அரசர்களாகவுள்ள பலருடைய அரசரிமையையும், இன்று உனக்கு யான் தர - கோடி - நீ பெற்றுக்கொள்க, என்றான் -

‘எனது வில்லாண்மைக்கு அஞ்சி எவரும் என்னை எதிர்க்கத் துணியார்; ஒருவாறு எவரேனும் துணிந்து வந்தாலும், அவர்களை அழித்து, எல்லா உலகாட்சியையும் என்ன தாக்கிக்கொண்டு, பின்னர் அதனை உனக்குத் தருவேன்; நீ பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்’ எனத் தனது ஆற்றல் தோன்றக் கூறுகின்றான். ‘தந்தை முன்னே கொடுத்துப் பின்னே மாற்றியது கோசல நாட்டு ஆட்சி ஒன்றேயாக, இப்போது நான் எல்லா உலக ஆட்சியையும் தருகின்றேன்; மாற்றியதும் ஒரு வகையில் நல்லதாயிற்று’ என்பது குறிப்பு.

வானுளோரும்: உம்மை, உயர்வுசிறப்பு. இலக்காக என்பதன் ஈறு தொக்கது.

- (பி - ம்.) 2. விலக்காதவர்; என்கைவாளி, மேன்மை வாளிக்கு.
3. இலக்காயெரிவித்து, இலக்காக வெரித்து.
4. உனக்காக்குவன்.

(126)

இராமபிரான் நல்லுரை

422. இளையானிது கூற விராம னியைந்த நீதி
வளையாவரு நன்னெறி நின்னறி வாகு மன்றே
உளையாவறம் வற்றிட ஆழ்வழு வற்ற சீற்றம்
விளையாத நிலத்துனக் கெங்ஙன் விளைந்த தென்றான்.

இளையான் இது கூற - இலக்குவன் இதனைச் சொல்ல, இராமன் - இராமபிரான், இயைந்த நீதி - (யாவர்க்கும்) பொருந்திய நீதி முறை, வளையா(து) வரும் - கோணதுவருகின்ற, நல் நெறி - நல்லவழியிலேயே, நின் அறிவு ஆகும் அன்றே - உனது அறிவு சேருமன்றோ? (அங்ஙன

மிருக்க), உளையா அறம் வற்றிட - கெடாத தருமம் கெடும்படி, ஊழ் வழுவு உற்ற சீற்றம் - முறை தவறிய கோபம், விளையாத நிலம் உனக்கு - உண்டாகாத இடமாகிய உன்னிடத்து, எங்ஙன் விளைந்தது - (இப்போது) எவ்வாறு உண்டாயிற்று? என்றான் -

இலக்குவன் தான் சன்னத்தனாகி வில்லேந்தியதற்குக் காரணம் கூற, அதுகேட்ட இராமபிரான், 'நீதியே வடிவான நீ இங்ஙனம் தகாத வழியில் சினம் கொள்ளுதல் முறையன்று' என அவனுக்கு எடுத்துரைத்தான். 'உனது அறிவு செல்லும் வழியே நல்வழி; அதாவது நல்ல வழியிலன்றி அறிவைச் செலுத்தாதவன் நீ; ஆனால் இப்போது அது தவறிவிட்டது' என்றான். 'நிலத்துனக்கு' என்றதில் அத்துச் சாரியை வேண்டாத வழி வந்தது. உனக்கு: உருபு மயக்கம். இங்ஙனமன்றி, விளையாத நிலத்து - கோபம் உண்டாகத் தகாத இடத்தில் என்று உரைத்தலும் பொருந்தும். அடுத்த பாடலின் பொருளமைதியைப் பார்க்க.

இளையான் - இளையபெருமான்; வீரத்தில் இளையாதவன் என்று பொருளும் பெறப்படும். வளையா : ஈறுகெட்ட எதிர்மறை விளையெச்சம். உளையா : ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். அறம் உளையா என்று கூட்டி அறம் வருந்த எனலும் ஆம்.

- (பி. ம.) 1. அதுகூற, அதுசொல்ல, அவைசொல்ல; இசைந்த, இசைத்த, எழுந்த.
2. இளையாவரு; நின்னெறி யாகுமின்றே, என்றே.
3. அறமுற்றிட, அறமற்றிட, அறம்வீற்றிட, வற்றிய, வரமற்றிட; ஊழ்வழுவற்ற, ஊழ்வினையுற்ற.
4. விளையா நிலத்தின்றனக்கு, விளையாத மனத்துளக்கு; எங்கன், எங்கள். (127)

இலக்குவன் கூறுதல்

423. நீண்டா னதுகூறலு நித்திலந் தோன்ற நக்குச்
சேண்டான் றொடர்மாதில நிற்கெனத் தாதை செப்பப்
பூண்டாய் பகையாலிழந் தேவனம் போதி யென்றால்
யாண்டோ வடியேற்கினிச் சீற்ற மடுப்ப தென்னு.

நீண்டான் - (எவற்றிலும்) மேம்பட்ட இராமபிரான், அதுகூறலும் - அதைச் சொன்னவுடன், (இலக்குவன்) நித்திலம் தோன்ற - முத்துப் போன்ற பற்கள் வெளித்தோன்ற, நக்கு - சிரித்து, சேண் தொடர் மா நிலம் - நெடுங்காலமாகத் தொடர்ந்து வரும் இப் பெருநில ஆட்சி, நிற்கு என தாதை செப்ப - உனக்கு உரியது என்று தந்தை சொல்ல, பூண்டாய் - அதனை ஏற்றுக்கொண்ட நீ, பகையால் இழந்து - (இடையே தோன்றியதொரு) பகையினால் அதனை இழந்து, வனம் போதி என்றால் - காட்டுக்குப் போகின்றாய் என்றால், அடியேற்கு

சீற்றம் அடுப்பது - உன்னடியவனாகிய எனக்குக் கோபமுண்டாவது, இனி யாண்டோ - இதனினும் வேறு எவ்விடத்தோ? என்னு - என்று சொல்லி.

இதுவும் அடுத்த பாடலும் ஒரு தொடர்; அடுத்த பாடலின் இறுதியில் வரும் 'என்றான்' என்பதனோடு முடியும்.

'தகாதவிடத்துச் சினங்கொண்டாயே' என்று உரைத்த இராம பிரானுக்கு, 'அடியேன் சினம் கொள்ளத்தக்க இடம் இதனினும் வேறில்லை' என்று தன் கருத்தை எடுத்துரைத்தான் இளையவன். நகையும் அதனாலே தோன்றியது.

நீண்டான் - குணம், செயல், அழகு, வீரம் முதலிய எல்லா வற்றிலும் மேம்பட்டவன்; 'நெடுமால்' என்ற குறிப்பும் இதனில் உளது. அது - முன்கவியுட் கூறியது. நித்திலம்: ஆகுபெயர். நிலம் - நில ஆட்சி. 'அவ்வாட்சி, உனக்குப் பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து வந்த உரிமையுடையது; தந்தையும் முறைப்படி அதனைக் கொடுக்க நீ பெற்றாய். அதனை விலக்க வந்த பகை முறையற்றது; அப்பகை, அதனோடு நிலலாமல் உன்னை வனம் போகும்படியும் செய்தது பெருங்கேடு. இந்நிலையில் நான் சினங்கொள்ளாதிருத்தல் இயலுமோ?' என்றான்.

தான், ஏ : அசை.

- (பி - ம.) 1. நீண்டான துரைத்தலும், அஃதுரைத்தலும், அதுணர்ந்தலும், நீண்டானுரை செய்தலும்; தோற்க.
2. சேண்டான் சுடர் மானிலம், சேண்டாண்டுரமா நிலம்; மின்னதென்றத்தை, மின்னதுன்றத்தை, மின்னது தாதை, மின்னதுன்றதை, மிற்கெனத் தத்தை; சேண்டா நிலநிற்கெனத் தத்தைமுன் செப்ப முன்னம்.
3. இழந்தாய்வனம், கலிந்தேவனம்.
4. ஆண்டோவடியேற்கு, ஆண்டாயடியேற்கு; அடுப்பதென்றான், அடுப்பதன்றல். அடுப்பதென்னே. (128)

424. நின்கட்பரி வில்லவர் நீள்வனத் துன்னை நீக்கப்
புன்கட்பொறி யாக்கை பொறுத்துயிர் போற்று கேளே
என்கட்புல முன்னுனக் கீந்துவைத் தில்லை யென்றே
வன்கட்புலந் தாங்கிய மன்னவன் போல வென்றான்.

என் கண்புலம் முன் - என் கண்ணெதிரே, உனக்கு ஈந்து வைத்து - உனக்கு (நாட்டை முன்னே) கொடுத்துவிட்டு, (பின்பு) இல்லை என்று - உனக்கு நாடில்லை என்று சொல்லி, வன்கண்புலம் தாங்கிய - வன்கண்மை உணர்வைப் பெற்றுள்ள, மன்னவன் போல - அரசனைப்போல (நானும்), நின்கண் பரிவு இல்லவர் - உன்பால் அன்பில்லாத சிலர், உன்னை நீள் வனத்து நீக்க - உன்னை (த்தாம் பெற்ற வரத்தால்) பெருங் காட்டிற்குப் போகச் செய்ய, புன்கண் பொறி

யாக்கை பொறுத்து - துன்பந் தரும் ஐம்பொறிகளை உடைய இவ்வுடம்பைச் சுமந்துகொண்டு, உயிர் போற்றுகேனோ - என் உயிரைக் காத்துக்கொள்ளுவேனோ? என்றான் -

தசரதன் இராமனை அழைத்து அவனுக்கு அரசு தருவதாக உறுதி கூறியபோது, இலக்குவனும் உடன் இருந்தானாதலின், 'என் கட்டிபுல முன் உனக்கீந்துவைத்து' என்றான். 'பின்பு அது மாறி, உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பக் காரணமாயிருந்த கைகேயியின் செயல், பிறருடன் சூழ்ந்து செய்ததாயிருத்தல் வேண்டும்' என்ற கருத்துடன், 'நின்கண் பரிவிலலவர் உன்னை நீக்க' எனப் பன்மையாற் கூறினான். அன்றிக் கைகேயியையே இகழ்ச்சிக் குறிப்பாகப் பன்மையாற் கூறினென்றலுமாம். 'அச் சூழ்ச்சிச் செயலால் நீ நாடு துறந்து காடு செல்லவும் அநுமதி அளித்துவிட்டு, இன்னும் உயிர் வைத்துக் கொண்டுள்ள அரசனைப்போல நான் இரேன்; உனக்கு மீண்டும் அரசு நிலையிடும் முயற்சியில் வெற்றி காணாவிடில் உயிர் துறப்பேன்' என்பதுபட, 'மன்னவன்போல உயிர் போற்றுகேனோ' என்றான்.

ஓகாரம்: எதிர்மறை. இராம கைங்கரிய துரந்தரனான இலக்குவனுக்குத் தந்தைபாலுள்ள மதிப்பும் இப்போது குறைவதாயிற்று; அதனால், தந்தையென்னாது 'மன்னவன்' என்றான்; 450-பார்க்க. மன்னவன்போல உயிர் போற்றுகேனோ என்றியைக்க, வல் கண்புலம் தாங்கிய - நீ 'காடு செல்வதைக் கண்டிருக்க வலிய கண்களைப் பெற்றுள்ள என்றலும் ஒன்று. என்றே : ஏ, அசை.

இதன்பின் சில பிரதிகளில் பின்வரும் பாடல் ஒன்று காணப்படுகின்றது:

என்றென்று சீற்றத் தினையோனிஃ தியம்பி டாமுன்
கன்றென்று மாவீற் பலயோனியுங் காத்த நேமி
வன்றின் சிலைக்கை மனுவென்னும் வயங்கு சீர்த்திக்
குன்றென்று தோளான் மருமானிவை கூற லுற்றான்.

- (பி - ம்.) 1. பரிவிலலவன், பரிவிலலவன், பரி விலலனை; உன்னையேவப்.
2. போற்றுகேனோ, போற்றுவேனோ, போக்குவேனோ.
3. புலமுன்றனக்கீந்து, புலன் முன்னுனக் கீந்து, புலமுந்துனக் கீந்து, இல்லை யென்ற, இல்லை யென்று, இல்லை யென்ன.
4. புலன் ருங்கிய.

(129)

இராமபிரான் அமைதி கூறல்

425. பின்குற்ற மன்னும் பயக்கும்மர சென்றல் பேணேன்
முன்கொற்றமன்னன் முடிகொள்கெனக்கொள்ளமுண்ட
தென்குற்ற மன்றி யிகன்மன்னவன் குற்றம் யாதோ
மின்குற் றெனிரும் வெயிறிக்கொ டமைந்த வேலோய்.

மின் குற்று - மின்னலை வென்று தொலைத்து, ஒளிரும் வெயில் தீ கொடு அமைந்த - ஒளி செய்யும் வெயில் தீ ஆகியவற்றின் வெம்மையையும் கொண்டு பொருந்திய, வேலோய் - வேற்படையை உடையவனே, அரசு - அரசாட்சி, பின் மன்னும் குற்றம் பயக்கும் என்பது பேணேன் - பின்னே மிகவும் குற்றங்களைத் தரவல்ல தென்பதனைக் கருதாமல், கொற்றம் மன்னன் - வெற்றியுடைய நம் சக்கரவர்த்தி, முன் - முன்னே, முடி கொள்க என - முடியை ஏற்றுக் கொள் என்று சொல்ல, கொள்ள - நான் ஏற்றுக்கொண்டதனால், மூண்டது - இவ்வாறு விளைந்தது, என் குற்றம் அன்றி - என்னுடைய தவறே யல்லாது, இகல் மன்னவன் குற்றம் யாதோ - வலிமிக்க சக்கரவர்த்தியின் தவறு எதுவோ? (தவறேதும் இல்லை).

“அரசை எனக்குக் கொடுத்த மன்னன்மீது குற்றமேது மில்லை; அதனை ஆராயாது ஏற்றுக்கொண்ட குற்றம் என்னுடையதே; அதனால் விளைந்ததே இது என்று சொல்லி இப்போது நீ தண்டிப்பது என்றால் என்னையே தண்டித்தல் வேண்டும்” என்பதனைக் கூறுது கொள்ள வைத்தான் இராமபிரான். இலக்குவன் கை வேல், ஒளியால் மின்னலைத் தோற்றிக்கவல்லது, வெயில், தீ ஆகியவற்றின் வெம்மையுமுடையது எனச் சிறப்பித்தது, நினைத்தவாறு பிறரைக் கடையும் ஆற்றலுடையான் அவன் என்ற குறிப்புடையது. கொள்ள என்ற செய்வெனெச்சம் காரணப் பொருளில் வந்தது. வெயில், தீ : உம்மைத் தொகை அன்மொழியாய் அவற்றின் வெம்மையைக் குறித்தது. ‘யாதோ’ என்ற வினா எதிர்மறைப்பொருளைத் தந்தது.

அரசு குற்றம் பயப்பது : புறநா. 35 : 27 - 9; சிலப். 25 : 100 - 104.

- (பி. ம்.) 1. குற்ற மின்னும்; பயக்கும் மவற்கென்றல், அவற்கென்று, அவர்க்
கென்றல், அவர்க்கென்று; பேணாய்.
2. முன் குற்ற மன்னன், முன்சொற்ற மன்னன், கொற்ற மன்னர்,
கொற்ற மன்ன; முடி கொள்ளெனக்.
3. அன்றே, அன்றே; இயன்மன்னவன் குற்ற முண்டோ, குற்றமன்றே,
4. வெயிலிற் கொண்டு, வெயிறீக் கொண்டு, வெயில்கொண்டு, எழில்
மீக் கொண்டு; ஒளிர் மெய்யுடை விற்கொள் வேலாய். (130)

426. நதியின்பிழை யன்று நறும்புன லின்மை யற்றே
பதியின்பிழை யன்று பயந்து நமைப்பு ரந்தாள்
மதியின்பிழை யன்று மகன்பிழை யன்று மைந்த
விதியின் பிழைநீ யிதற்கென்னை வெகுண்ட தென்றான்.

மைந்த - குமாரனே, நறு புனல் இன்மை - நல்ல நீர் இல்லாதிருத்தல் (வற்றிப் போதல்), நதியின் பிழை அன்று - ஆற்றின் தவறன்று; அற்றே - அது போலவே, (நமக்கு நேர்ந்துள்ள இது) பதியின் பிழை அன்று - அரசருடைய குற்றம் அன்று; பயந்து நம்மை

புரந்தாள் - நம்மைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்தவளாகிய கைகேயி அன்னையின், மதியின் பிழை அன்று - அறிவின் குற்றமுமன்று; மகன் பிழை அன்று - அவள் மகன் பரதனது குற்றமும் அன்று; (பின்னை யாதெனின்) விதியின் பிழை - நம் ஊழ்வினையினால் அமைந்த குற்றமே யாகும்: (ஆதலால்) இதற்கு நீ வெகுண்டது என்னை - இதன் பொருட்டு நீ கோபங் கொண்டது ஏன்? (வெகுண்டு பயனில்லை என்றபடி.) என்றான்—.

‘ஆற்றில் நீர் வற்றி வறண்டு போனால், அதற்கு மழையின்மை காரணமே யன்றி, ஆறு குற்றமுடையதாகுமோ? அதனிடம் சினங் கொண்டு நோதல் கூடுமோ? அதுபோலவே, இப்போது விதியின் செயலால் நேர்ந்துள்ள இதற்கு நீ எவரையும் குற்றங் கூறிக் கடிந்து கொள்வதற் பயனில்லை. எய்தவனிருக்க அம்பை நோவது போன்ற செயலாகும் இது’ என்று இலக்குவனைத் தெருட்டினான் இராமபிரான். இலக்குவன், தந்தையையும் கைகேயியையும் பகையாகக் கருதியது முன்னமே பெறப்பட்டது. அவன் பரதன்மாட்டும் ஐயுறுதல் கூடு மென்று கருதி, ‘மகன் பிழையன்று’ எனவும் குறித்தான். பதி - தலைவன்; அரசன். கைகேயி குற்றங் காணத் தகாதவள் என்பதைக் குறிக்க, ‘பயந்து நமைப் புரந்தாள்’ என்றான். இவற்றால் விதியை வெல்வது எத்தகைய ஆற்றலுடையார்க்கும் ஆகாது; அதனை நனைந்து அமைதியுறுக என்பது கூறியவாருயிற்று. மைந்த என்றது, அன்பு காரணமாக.

- (பி - ம்.) 1. நறும் பெயல்; அற்றால், இற்றே, அன்றே, மற்றப், மற்றப், நத்தம்.
2. பயந்து நம்மைப்; புரந்தார், புரந்தான், புரந்தோள், புரிந்தாள்.
3. மைந்தா.
4. கீ யிதற்கென்கொல், இதற்கெங்ஙன் வெருண்டது. (131)

427. உதிக்கும் முலையுள் ஞறுதீயென ஆதை பொங்கக்
கொதிக்கும் மனமெங் னனமாறுமிக் கோளி ழைத்தாள்
மதிக்கும் மதியாய் முதல்வானவர்க் கும்வ லீஇதாம்
விதிக்கும் விதியாகு மென் விற்ருழில் காண்டி யென்றான்.

ஊதை பொங்க - (துருத்தியின்) காற்று மிகுதலால், உலை உள் உதிக்கும் உறுதீ என - கொல்லன் உலையில் தோன்றும் மிக்க தீப் போல், கொதிக்கும் மனம் - கொதிக்கின்ற என் மனம், எங்ஙனம் ஆறும் - எவ்வாறு ஆறுதல் பெறும்? இ கோள் இழைத்தாள் - இந்தத் தீங்கு செய்த கைகேயியின், மதிக்கும் மதி ஆய் - அறிவுக்கும் அறிவு மூட்டுவதாய், முதல் வானவர்க்கும் வலிது ஆம் - முதன்மையுடைய திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேம்பட்டதான (வெல்ல முடியாததான), விதிக்கும் விதி ஆகும் - விதிக்கும் ஒரு விதிபோல் அமையத்தக்க, என் வில் தொழில் - என் வில்லின் செயலை, காண்டி - காண்பாயாக, என்றான்—.

‘விதியின் பிழை; இதற்கு நீ வெகுண்டது என்னை?’ என்ற இராம பிரானுக்கு விடையாக இலக்குவன், ‘விதி எவ்வளவு வலியதாயினும் அதனையும் தோற்பித்து, நீ காடு செல்வதை மாற்றி, உனக்கு முடிசூட்டினாலன்றி என் மனக் கொதிப்பு அடங்காது’ என்பான், ‘என் விற்றெழில் விதிக்கும் விதியாகும்’ என்றும், ‘அந்தக் கைகேயிக்கும் என் செயலால் புத்தி கற்பிப்பேன்’ என்றும் கூறினான். விதியை வெல்லல் எவர்க்கும் ஆகாது என்ற இராமபிரான் கருத்துக்கு எதிராக முயற்சியால் ஊழையும் வெல்லலாகும் என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டவன் இலக்குவன். ‘என் விற்றெழில் காண்டி’ என்றதற்கேற்ப, முன்னே அவன் கூறியதையும் (421) நோக்குக.

ஊதை - காற்று; இங்கே துருத்தியால் வெளிப்படுவது.

ஒரு சுவடியில் இப்பாடல் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. உலையுள்ளேழு.
 2. ஆற்றமிக், ஆற்றுவென், ஆற்றுவன், ஆறுவன்.
 3. மதியா, மதியால், வலிதாமுதல், மதியாலுயர்; வானவரும், வக்த வானவற்கும், வலிதாம்; மற்றும், மற்றை.
 4. விதியாமென், விதியாமென; காண்டிவீர, வீரா, காண்டி ரென்றான்.

(132)

இராமன் இலக்குவனிடம் தாய்தந்தையரைச் சபித்தலாகாதெனல்
 428. ஆய்தந்தவ னவ்வுரை கூறலு மைய நின்றன்
 வாய்தந்தன கூறுதி யோமறை தந்த நாவால்
 நீதந்ததன் றோநெறி யோர்க ணிலாத தீன்ற
 தாய்தந்தையென் றுலவர் மேற்சலிக் கின்ற தென்னோ.

ஆய் தந்தவன் - நூல்களை ஆராய்ந்தவனான இலக்குவன், அ உரை கூறலும் - அந்த வார்த்தையைச் சொன்னவுடன், ஐயன் - இராமபிரான், (அவனை நோக்கி), மறை தந்த நாவால் - வேதம் பயின்ற நாவினால், நின்றன் வாய் தந்தன கூறுதியோ - உன் வாயில் வந்தவற்றைச் சொல்லுவாயோ? நீ தந்தது - நீ இப்போது கூறிய செயல், நெறியோர் கண் நிலாதது அன்றோ - நன்னெறி யொழுகு வோரிடத்து இருக்கத் தகாதது அல்லவா? ஈன்ற தாய் தந்தை என்றால் - (நின் கருத்துக்கு ஒவ்வாதவர்கள்) பெற்ற தாயும் தந்தையுமாயிருக்கும் போது, அவர்மேல் சலிக்கின்றது என்னோ - அவர்கள்மேல் நீ கோபம் கொள்வது என்ன முறையோ? (முறையன்று என்றபடி)

இலக்குவன் நீதி நூல்களை ஆராய்ந்து பயின்றவன் என்பார், ‘ஆய்தந்தவன்’ என்றார். அவன் வேதத்தையும் கலைகளையும் வசிட்டர்பால் பயின்றமை, பால. 304-இல் பார்க்க. அவன் செயல் தகுதியற்ற தென்பதனை இராமபிரான் அறிவுறுத்தினான். தாய் தந்தையர் தவறு

செய்யினும் அவர்களைக் கடிதல் மகனுக்கு முறையன்று என்றான். கைகேயிபாலுள்ள அன்பினால் அவளை ஈன்ற தாய் என்று குறிப்பிட்டு, 'நீ கூறியவை, உன் வாயால் வாத்தக்கவையல்ல' என்பான், 'மறை தந்த நின்றன் நாவால் வாய் தந்தன கூறுதியோ' என்றான். ஆய்தருதல் - ஆய்தல்; தா; துணைவினைப் பகுதி. 'நெறியோர் கண் இலாதது' என்று பிரித்துரைப்பினும் ஆம். தாய் தந்தை : உம்மைத் தொகை.

- (பி - ம.) 1. ஆய் தந்தன்; ஐயனினான், ஐய நின்றன், ஐயன் ஒதம்.
 2. வாய்தந்ததது; சொல்லுதியோ; மறை தந்த நாவ, நாவன், நாவாய், மறைதந்த நீதி. மறை வந்த நாவால்.
 3. நீதந்த; அன்றே, நன்றே; நெறியின்கண்; நிலத்துளின்ற, நினக்கு நின்ற, இனத்தின் மிக்க, இனத்தினின்ற, இனிது நின்ற, அளித்து நின்ற, அனைத்து மின்ற.
 4. தாய் தந்தையர் என்றிவர் மேல், என்றமிவர் மேல். (133)

இலக்குவன் கூறுதல்

429. நற்றூ தையுநீ தனிநாயக னீவ யிற்றிற்
 பெற்றாயு நீயே பிறரில்லை பிறர்க்கு நல்கக்
 கற்ற யிதுகா னுதிநீயெனக் கைம்ம நித்தான்
 முற்ற மதியம் மிலைந்தான்முனிந் தானே யன்னான்.

முனிந்தான் - கோபங்கொண்டவனான, முற்ற மதியம் மிலைந்தானே. அன்னான் - இளம் பிறை சூடிய உருத்திரனைப் போன்ற இலக்குவன், (தமையனை நோக்கி) பிறர்க்கு நல்க கற்றாய் - மற்றவர்களுக்கு (எதையும்) கொடுக்கக் கற்ற அண்ணலே, நல் தாதையும் நீ -(எனக்கு) நல்ல தந்தையும் நீயே; தனி நாயகன் நீ - ஒப்பற்ற கடவுளும் நீ; வயிற்றில் பெற்ற ஆயும் நீயே - (என்னை) வயிற்றில் (சுமந்து) பெற்ற தாயும் நீயே; பிறர் இல்லை - வேறெவரும் இல்லை; இது நீ காணுதி - இதனை நீ (மனத்தால்) நோக்குக, என - என்று சொல்லி, கை மறித்தான் - கையசைத்தான்.

பெற்றோரைக் கடிதல் பிள்ளைக்கு முறையன்று என்றறிவுறுத்திய அண்ணலுக்கெதிராக இலக்குவன், 'எனக்கு உண்மையான தந்தையும், தாயும், அவர்க்கும் மேலாகக் கடவுளும் நீயேயாதலால், நீ கூறும் அவர்களைப் பெற்றோராக நான் கருதவில்லை; எனவே, என் செயல் பிழையாகாது' என்று சமாதானம் கூறுகின்றான். 'நல் தாதை நீ' என்றதனால், முறை தவறிய தந்தை நல் தந்தையல்லன் என்பதாயிற்று. நாயகன் - தலைவன்; அரசன் என்றலும் ஆம். 'உனக்கு வழி வழி உரிமையாகி, மன்னனாலும் கொடுக்கப் பெற்ற அரசை நீ பரதனுக்குக் கொடுத்துவிட்டாயே' என்பான், 'பிறர்க்கு நல்கக் கற்றாய்' என்றான். காணுதல் - கருதுதல். கை மறித்தல், பிறர் கருத்தை மறுத்தலில் இயல்பாக நிகழ்வது. ஊழியிறுதிக் காலத்தில் எல்லாவற்றையும் அழிக்கப் பொங்கி யெழும் உருத்திரமூர்த்தியைக் காலருத்திரன்,

காலாக்கினிருத்திரன், காலக்கடவுள் என்பர். கடுஞ்சினங் கொள்வோருக்கு அவ்வுருத்திர மூர்த்தியை ஒப்புக் கூறுதல் மரபாகலின், இங்கே இலக்குவனை அவ்வாறு குறித்தார். அவன் சீற்றநிலைக்கு 413-பார்க்க. ‘முனிந்தானை’ என்றதிலுள்ள இரண்டனுருபு பிரித்து முன்னே கூட்டப் பெற்றது. ‘கூற்றெத் தீயே மாற்றருஞ் சீற்றம்’ (புறநா. 56) என்பதால், சீற்றத்திற்கு உருத்திரனை உவமை கூறுதல் அறியலாம்.

- (பி - ம்.) 1. நாயகன் வயிற்றுப், நாயக நீ வயிற்றில், நின்வயிற்றில்.
2. பெற்றோரும், பெற்றோரும்; நீயேல், நீ பிறரில்லைப்; பிறிதில்லை.
3. கற்றாயிவை காணுதி, கற்றாயது காணுதி, கற்றாயது நீயாவ, கற்றாய நீயிது காணானக், கற்றாயது காணுதியின்றெனக்; கையமைத்தான், கட்டுரைத்தான்.
4. மதிய மிலைத்தான், மதிய மிலைத்தான், மதியம் மிலைத்தான், மதியம் மிலையா; முனியேயும், முனியேயும்; ஒத்தான். (134)

இராமபிரான் மீண்டும் கூறுதல்

430. வரதன் பகர்வான் வரம்பெற்றவ டானிவ் வையம்
சரதம் முடையா ளவளென்றனித் தாதை செப்பப்
பரதன் பெறுவா னினியான்படைக் கின்ற செல்வம்
விரதம் மிதினல் லதுவேறினி யாவ தென்றான்.

வரதன் - இராமபிரான், பகர்வான் - மீண்டும் சொல்வானாகி, இ வையம் - இந்த நாட்டை, வரம் பெற்றவன் தான் - வரமாக வேண்டிப் பெற்ற கைகேயியே, சரதம் உடையாள் - உண்மையாக உரிமையுடையவள்; அவள் - அவளும், என் தனி தாதை - ஒப்பற்ற என் தந்தையும், செப்ப - சொல்லுதலால், பரதன் பெறுவான் - பரதன் நாட்டைப் பெறுகின்றான்; இனி - இனிமேலே, யான் படைக்கின்ற செல்வம் - நான் பெறவிருக்கும் செல்வம், விரதம் - தவம்; இதின் நல்லது - இதனினும் சிறந்தது, இனி வேறு யாவது - இனி வேறு யாதுளது? என்றான் -.

‘நாடு எனக்கு என்று தந்தை சொன்னது வாய்ச்சொல்; கைகேயியோ, முன்னமே எதனையும் தந்தைபால் வரமாகப் பெறுதற்கு உரிமை பூண்டவன்; அதன்படி அவன் நாட்டை வரமாக வேண்டிப் பெற்றதனால், நாடு அவளுக்கே தனி உரிமையுடையதாகிறது; அதனை அவள், தந்தையின் அநுமதியோடு பரதனுக்கு அளிக்க, அவன் பெறுகின்றான்; ஆதலால், இதில் எவர்மீதும் குற்றஞ் சொல்ல இடமில்லை. இனி நான் பெற இருக்கும் தவச் செல்வமோ நிலையற்ற அரசுச் செல்வத்தினும் மிகச் சிறந்ததென்பது தெளிவு; அதனை நான் விரும்பி ஏற்கின்றேன்; எனவே, நீ உன் முறையற்ற சீற்றத்தை மாற்றிக் கொள்’ என்றான் இராமபிரான். கைகேயியின் சிறப்புரிமைப்பற்றி,
CC-0. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

‘வரம் பெற்றவள்தான் சரதம் உடையாள்’ எனத் தேற்றப் பொருளிற் கூறினான். வரங்கொடுத்த தந்தையும் எதனையும் ஆராயாது செய்யா நென்பது படத் ‘தனித் தாதை’ என்றான். படைத்தல் - உரியதாகப் பெறுதல்.

- (பி - ம்.) 1. பெற்றவடன்னின் வையம்.
 2. என்றனித் தாயரன்றே, என்றனித் தாயவள் சொல், தாயவன் சொல், என்றனித் தாதையன்றே, என்றலைத் தாதையன்றே.
 3. அளியான்.
 4. விரதம்மிதிள் வல்லது, இதனல்லது, அதினல்லது, மு. விரதம் மிதன் மேலெனக் கென்கொல் விளைந்த தென்றான், இதன் மேலெனக் கொள்வது யாவதென்றான். (135)

431. ஆன்றான் பகர்வான் பினுமையவீவ் வைய மையல்
 தோன்ற நெறிவாழ் துணைத்தம்பியைப் போர்தொ லைத்தோ
 சான்றோர் புகழுந் தனித்தாதையை வாகை கொண்டோ
 ஈன்றோ வென்றோ வினியிக்கதந் தீர்வ தென்றான்.

ஆன்றான் - அறிவாலும் பண்பாலும் நிறைந்த இராமபிரான், பின்னும் பகர்வான் - மேலுஞ் சொல்வானாகி, ஐய - என் ஐயனே, இனி - இப்போது, இ வையம் மையல் தோன்ற(து) நெறி வாழ் - இவ்வுலக மயக்கம் தலை காட்டாத நல்ல நெறியில் வாழ்கின்ற, துணை தம்பியை - தனக்குத் தானே ஒப்பாகிய தம்பி பரதனை, போர் தொலைத்தோ - போரில் தொலைத்த பின்னரோ, சான்றோர் புகழும் - உயர்ந்தோர் எல்லாம் புகழ்கின்ற, தனி தாதையை - ஒப்பற்ற தந்தையை, வாகை கொண்டோ - வெற்றி கொண்ட பின்னரோ, ஈன்றோ வென்றோ - பெற்ற தாயாகிய கைகேயியையும் வென்ற பின்னரோ, இ கதம் தீர்வது - இந்தக் கோபம் நீங்குவது, என்றான்—.

இலக்குவன் பரதன்பாலும் ஐயத்தோடு சீற்றங் கொண்டிருத்தல் கூடுமாகவின், பரதனது சிறப்பியல்பு தோன்ற, அவன் அரசை விரும்பி யேற்பானல்லன், உயர்ந்த நெறியுடையவன் என்பதுபட, வைய மையல் தோன்ற நெறி வாழ் தம்பி என்று அவனைச் சிறப்பித்தும், தந்தையின் பெருமையை மீண்டும் எடுத்துச் சொல்லியும், இத்தகைய வரையும் தாயையும் கொன்ற பின்புதான் உன் கோபம் தணியுமோ என்றான் இராமபிரான். ‘உடன் பிறந்தவனையும், தந்தையையும், தாயையும் தொலைக்க நினைத்தல் எவ்வகையிலும் தகாது; நீ நினைப்பது போல அவர்கள் குற்றமுடையவரும் அல்லர்’ என்றபடி.

- (பி - ம்.) 1. புகல்வான்; வையமெங்கும், பினுமையவோரைய மெய்யில், பகரையவீவ் வையமெங்கும், வையமெய்யில், பகரையவோரைய மையல், ஐயவோரைய மெங்கும்.
 2. தோன்றான்; நெறிவாழ் துணைத் தம்முனைப், நெறியாவது நம்பியைப், நெறியாள் துணைத் தம்பியைப்.

3. சான்றார்; புகழுத்தவத், புகழ்மின்றநற், புகழ்த்தன, புகழ்த்தனித், புகழ்நற்றனித், புகழ் நற்றுணைத், புணரத்தவற், புணரத்தனித்; வாதை கொண்டே.
4. ஈன்றுணை, ஈன்றரை. தீர்வனென்றான், தீர்ப்பதென்றான், தீர்க் வென்றான்.

(136)

இலக்குவன் கூற்று

432. செல்லுஞ்சொல் வல்லா னெதிர்தம்பியுந் தெவ்வர் சொல்லும் சொல்லுஞ் சுமந்தே னிருதோளெனச் சோம்பி யோங்கும் கல்லுஞ் சுமந்தேன் கணைப்புட்டிலுங் கட்ட மைந்த வில்லுஞ் சுமக்கப் பிறந்தேன்வெகுண் டென்னை யென்றான்.

செல்லும் சொல் வல்லான் எதிர் - (எவர் மாட்டும்) செல்லத்தக்க சொற்களைப் பேசவல்ல இராமபிரானெதிரே, தம்பியும் - இலக்குவனும், தெவ்வர் சொல்லும் சொல்லும் சுமந்தேன் - பகைவர் சொல்லத்தக்க பழிச் சொற்களையும் சுமப்பவனானேன்; இரு தோள் என - இரண்டு புயங்கள் என்று பெயர் கொண்டு, சோம்பி ஓங்கும் - வறிதே உயர்ந்துள்ள, கல்லும் சுமந்தேன் - மலைகளையும் சுமக்கின்றேன்; கணை புட்டிலும் - அம்பருத் தூணியையும், கட்டு அமைந்த வில்லும் - வறிந்து கட்டப்பெற்ற வில்லையும், சுமக்க பிறந்தேன் - (பயனில்லாது) சுமந்து கொண்டிருக்கப் பிறந்த நான், வெகுண்டு என்னை - கோபங்கொண்டு பயனென்ன? என்றான்—.

‘நான் வீரனாயிருந்தும் வீரத்தைச் செயலிற் காட்ட வழியில்லாதவனானேன்: என் சினம் பயனற்றதாயிற்று’ என்று இலக்குவன் தாழ்ந்து கூறினான். செல்லும் சொல் - கேட்போர் மருது ஏற்கத்தக்க சொல்; இராமபிரானது சொல்லாற்றலைக் குறித்தது. “செலச் சொல்லல்” (குறள், 424). தெவ்வர் சொல்லும் சொல் - பெருவீரனான இலக்குவன் இருந்தும் இராமனைக் காடு புகாதவாறு தடுத்து அரசாளச் செய்யவில்லையே என்பது. அவ்வாறு பிறர் கூறுவரென்று தானே யேறிட்டுக் கொள்கின்றான். சுமத்தல், பயனின்மை குறித்தது.

- (பி - ம.) 1. சொல்லுஞ் சொல்; தேவர் சொல்லும், தேவர் தேவ.
2. சோம்பி னோங்கும். சோம்பி யேங்கும்.
3. சுமந்தோன்; கட்டமைத்த, கட்டிமைத்த.
4. பிறந்தான்; என்னை யென்னை.

(137)

இராமன் கூறுதல்

433. நன்சொற் கடந்தான் டெனைநாளும் வளர்த்த தாதை தன்சொற் கடந்தெற் கரசாள்வது தக்க தன்றால் என்சொற் கடந்தா லுனக்கியாதுள தூற்ற்மென்றான் தென்சொற் கடந்தான் வடசொற்கலைக் கெல்லை தேர்ந்தான்.

தென்சொல் கடந்தான் - தமிழ் மொழியில் உள்ள நூல்களைக் கற்றுத் துறை போனவனும், வடசொல் கலைக்கு எல்லை தேர்ந்தான் - வடமொழியிலுள்ள வேதம் முதலான எல்லாக் கலைகளுக்கும் எல்லை கண்டவனுமாகிய இராமபிரான், நன் சொற்கள் தந்து எனை ஆண்டு - நல்ல பயனுள்ள சொற்களைக் கற்பித்து என்னைப் பாதுகாத்து, நானும் வளர்த்த - இவ்வளவு காலமும் வளர்த்த, தாதை தன் சொல் கடந்து - தந்தையின் சொல்லை மீறி, அரசு ஆள்வது தக்கது அன்று - (யான்) அரசாள்வது தக்க செயலன்று; என் சொல் கடந்தால் - என் வார்த்தையை மீறினால், உனக்கு யாது உளது ஊற்றம் - உனக்கு என்ன வலிமை இருக்கின்றது? என்றான் - என்று முடித்தான். ஆல் : அசை.

தந்தை, தாய் எல்லாமும் நீயே என்று இலக்குவன் கூறியதை மனத்துட் கொண்டு இராமபிரான், 'தந்தை சொல்லை நான் தட்டி நடவேன்' என்று தன் உறுதியைப் புலப்படுத்தி, 'என்னைத் தந்தை யாகக் கருதும் நீ என் சொல்லைத் தட்டுவதும் தகாது' என்றான். 'யாதுள தீனம்' என்ற பாடத்திற்கு, 'நன்மை யாதுளது; உளது ஈனமே' என உளதென்பதனை நடுநிலை விளக்காக்கிப் பொருள் கொள்க.

- (பி - ம.) 1. நஞ்சொற்கள், வன்சொற்கள்; தந்தாண்டெனை நானானும், தந்தா னெனை நானும், தந்தென்னை நானும்; வளர்த்த மேலோன்.
2. தஞ்சொல்; கடத்தேற்றசாள்வது, கடத்தேற் கரசானது; தக்க தன்றேல், தக்க தென்றால், தக்க தன்றே.
3. யாதுள தீனமதாகும், யாது கொலுற்றம், யாது சொல்லுனம், ஈனமதாகு மென்றான்.
4. வன்; வடசொற்கடற் கெல்லை கண்டான்.

(138)

இலக்குவன் சினம் முழுதும் அடங்கி நின்றமை

434. சீற்றந் துறந்தா னெதிர்நின்று தெரிந்து செப்பும்
மாற்றந் துறந்தான் மறைநான்கென வாங்கல் செல்லா
நாற்றெண் டி ரைவே லையினம்பித னுணை யாலே
ஏற்றந் தொடங்காக் கடலிற்றணி வெய்தி நின்றான்.

நம்பிதன் - இராமபிரானுடைய, மறை நான்கு என - நான்கு வேதங்களைப் போல, வாங்கல் செல்லா - மறுக்க மாட்டாத, ஆணை யால் - வாய்ச் சொல்லாகிய கட்டளையினாலே, சீற்றம் துறந்தான் - (இலக்குவன்) தன் சினத்தை நீத்து, எதிர்நின்று - அவன் முன் துணிவாக நின்று, தெரிந்து செப்பும் - ஆராய்ந்து சொல்லும், மாற்றம் தெள்ளிய அலைகையுடைய, வேலையின் - கரையினின்றும், ஏற்றம் தொடங்கா - மீதூர்ந்து செல்வதைச் செய்யாத, கடலின் - கடலைப் போல, தணிவு எய்தி - தணிதலைப் பெற்று (அடங்கி), நின்றான்—.

மறை நான்கென வாங்கல் செல்லா ஆணையாலே, துறந்தான், வேலையின் ஏற்றம் தொடங்காக் கடலின் தணிவெய்தி நின்றான் என்று கொண்டு கூட்டுக.

வேதம் விதித்தபடியே செய்தல் அறமாதலின் அதனைப் பிரபு ஸம்மிதை என்பது மரபு. அதனை மறுக்க வொண்ணாது. இராமனுடைய ஆணையும் அத்தகையது. கரையை உடைத்தெறியும்படி அலைகள் குமுறிய கடல் அவ்வாறு செய்யாது அடங்கியது போலச் சீற்றம் மிக்கிருந்த இலக்குவன் அடங்கினான். வேலை - கரை.

கோபம் தணிதலுக்கு அலை எறியாத கடல்: பால - 243; சுந்தர. 2. 222.

- (பி - ம்.) 1. திறத்து, தறந்து.
2. வாங்கல் செல்லும், சொல்லா.
3. வேலையின்னம்பிதன்.

(139)

இலக்குவனுடன் இராமன் சுமித்திரையிடம் போதல்
435. அன்னுன்றனை யையனு மாதியோ டந்த மென்றும்
தன்னாலு மளப்பருந் தானுந்தன் பாக நின்ற
பொன்மானுரி யானுந் தழீஇயெனப் புல்லிப் பின்னைச்
சொன்மாண்புடை யன்னை சுமித்திரை கோயில் புக்கான்.

ஐயனும் - இராமபிரானும், ஆதியொடு அந்தம் - (தன்) முதலையும் முடிவையும், என்றும் - எக்காலத்தும், தன்னாலும் அளப்பு அரும் தன்னாலேயே அளந்தறிய முடியாத, தானும் - (திருமாலாகிய) தானும், தன் பாகம் நின்ற - தன் திருமேனியின் ஒரு பாதியாக நின்ற, பொன்மான் உரியானும் - பொன்னிற மான்தோல் போர்த்த சிவனும், தழீஇயது என - (ஒருவரையொருவர்) தழுவிக்கொண்டாற்போல், அன்னுந்தனை புல்லி - (சினம் அடங்கி நின்ற) அவ்விலக்குவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, பின்னை - பின்பு, (அவனுடன்) சொல் மாண்பு உடைய - சொல்லின் மாட்சிமையுடைய, அன்னை - தாயாகிய, சுமித்திரை கோயில் புக்கான் - சுமித்திரையின் மாளிகையை அடைந்தான்.

சினம் அடங்கி நின்ற இலக்குவனை இராமபிரான் இறுகத் தழுவி, அவனையும் உடன் கொண்டு சுமித்திரையிடம் சென்றான் என்பது இதிற கூறப்பட்டது. இலக்குவனுக்குச் சினத்தால் உவமை கூறப் பெற்ற உருத்திரமூர்த்தியை, இங்கே நிறத்தால் உவமையாக்கினார். நாராயணனும் சங்கரனும் பாதி பாதியாக இணைந்துள்ள மூர்த்தியை, 'சங்கரநாராயணன்' என்பர். இம்மூர்த்தியின் வருணையை ஆழ் வார்கள் பாசரங்களிற் காணலாம். இராமபிரான் இலக்குவனைத் தழுவினமைக்குக் கூறப்பெற்ற இவ்வுவமையால், ஈருடலும் ஒருடலாகு மாறு இறுகத் தழுவினான் என்பது பெறப்படும். பரம்பொருளே

இராமன் என்பதனை, ஆதியந்தம் தன்னாலேயே அறிய முடியாதவன் என்றுர்.

இராமபிரான், கோசலையிடமிருந்து சுமித்திரைபால் சென்றான் என்பது முன்னமே (324) கூறப்பட்டது. அவன் சுமித்திரையைத் தேற்றிக்கொண்டு அங்கிருக்கும்போது இலக்குவனது வில் நானொலி கேட்டு விரைந்து வந்தான் என்பதும் 417, 418-ஆம் பாடல்களால் அறியலாம். இப்போது இராமபிரான் இலக்குவனுடன் மீண்டும் சுமித்திரைபால் சென்றான். முதலில் இராமபிரான் சுமித்திரைபால் செல்லும்போதே இலக்குவனும் உடன் இருந்ததாக வான்மீகம் கூறுகின்றது. சுமித்திரையின் சொன் மாண்புடைமை, 324, 443-4 - ஆம் கவிகளிற் காண்க.

ஐயனும், தழீஇயெனப் புல்லி, கோயில் புக்கான் எனக் கூட்டி முடிக்க. தழீஇயென : இன்னிசை நிறைக்க வந்த அளபெடை. தழீஇயென, உடையன்னை : தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றன.

- (பி - ம்.) 1. அந்தமென்று, அந்தமென்னும், அந்தமொன்றும், அந்தமொன்றும், அந்தமொன்றத், அந்தமாகத்.
2. பாங்கர் மின்ற, பாகமொன்றும், பாகனென்னும், பாகனென்ற.
3. பொன்மானுரியானைத், பொன்மானு முவந்து; பின்னர்ச்.
4. புகார்.

(140)

மக்களைக் கண்ட சுமித்திரையின் துயரம்

436 கண்டாண் மகனும் மகனுந்தன கண்கள் போல்வார்
தண்டா வனஞ்செல் வதற்கேசமைந் தார்க டம்மைப்
புண்டாங்கு நெஞ்சத் தினளாய்ப் புரண்டாள் படிமேல்
உண்டாய துன்பக் கடற்கெல்லை யுணர்ந்தி லாதாள்.

தன் கண்கள் போல்வார் - தன் இரு கண்களையும் போன்றவர்களான, மகனும் மகனும் - தான் பெற்ற மகனும் மற்றொரு மகனும், தண்டா வனம் செல்வதற்கு - தண்டகாரணியம் போவதற்கு, சமைந்தார்கள் தம்மை - ஆயத்தமாகி வந்தவர்களை, கண்டாள் - கண்ட சுமித்திரை, உண்டாய துன்பம் கடற்கு - அப்போது உண்டான கடல் போன்ற பெருந்துன்பத்திற்கு, எல்லை உணர்ந்திலாதாள் - எல்லை காண முடியாதவளாகியும், புண் தாங்கும் நெஞ்சத்தினள் ஆய் - (அத்துன்பத்தால்) பெரிதும் புண்பட்ட மனமுடையவளாகியும், படிமேல் புரண்டாள் - தரையில் (விழுந்து) புரளலானாள்.

முன்னமே, இராமன் வனஞ் செல்லுதல் குறித்து வருந்தி மனம் தேருதிருந்த சுமித்திரை, இப்போது அவன் இலக்குவனோடு வந்தது கண்டு, இனி இவ்விருவருமாக வனஞ் செல்லுதலை எவரும் தடுத்தல் இயலாது என்றுக் கொண்டு, மீளாத் துயரெய்தித் தரையில் விழுந்து

புரளலானான் என்க. அவனுக்கு இராமன்பால் இருந்த மறுவற்ற அன்பைப் புலப்படுத்த, 'தன கண்கள் போல்வார் மகனும் மகனும்' என்றார். துன்ப மிகுதியைக் கடலாக உருவகித்தார். செல்வதற்கே : ஏகாரம், தேற்றம், படி - பூமி; தரை.

- (பி - ம்.) 1. மகனுந்தன், மகனுமிரு.
2. தண்டார் வனம்; சார்வதற்கே, சேர்வதற்கே.
3. நெஞ்சத்தனாய்ப், நெஞ்சத்தனாய்ப்; புரண்டான் பொடிமேல், பொடிமேல், பொடியில், பொடியின், பொடித்தான்; விழுந்து, விழுந்தான்; படிமேற் புரண்டான், பொடிமேற் புரண்டான். (141)

இராமன் சுமித்திரையைத் தேற்றல்

437. சோர்வானே யோடித் தொழுதேத்தினன் றுன்ப மென்னும்
ஈர்வானே வாங்கி மனந்தேற்றுதற் கேற்ற செய்வான்
போர்வா ளரசர்க் கிறைபொய்த்தன னாக்க கில்லேன்
கார்வா னெடுங்கா னிறைகண்டிவண் மீள்வெ னென்னுன்.

சோர்வானே - மனம் சோர்ந்து புரண்டு அழும் சுமித்திரையை, (இராமன்) ஓடி தொழுது - ஓடிப்போய் வணங்கி, ஏந்தினன் - (தன் கைகளில் எடுத்துத்) தாங்கி, துன்பம் என்னும் - (அவள் மனத்திலுள்ள) துன்பமாகிற, ஈர்வானே - அறுக்கும் வானே, வாங்கி - அங்கு நின்று அகற்றி, மனம் தேற்றுதற்கு ஏற்ற செய்வான் - அவள் மனத்தைத் தேற்றுதற்கு ஏற்றவற்றைச் செய்பவனாகி, (தாயே) போர்வான் அரசர்க்கு இறை - போருக்குரிய வானே ஏந்தும் அரசர்க்கு அரசனான தந்தையை, பொய்த்தனன் ஆக்ககில்லேன் - (சொல்) பொய்ப்பட்டவனாகச் செய்ய இயலாதவனாய் இருக்கின்றேன்; (ஆதலால்), கார்வான் நெடு காண் - கருமேகங்கள் தவழும் பெரிய காட்டை, இறைகண்டு - சிறிது பார்த்துவிட்டு, இவண் மீள்வென் - இங்கே திரும்பி வந்துவிடுவேன், என்னுன்—.

சுமித்திரையைத் தேற்ற முயன்ற இராமபிரான், தான் வனம் போவது நியாயமானது, தவிர்க்க முடியாதது என்பதனைக் காரணத்துடன் அவள் மனங்கொளக்கூறி, அப்படியே போனாலும் விரைவில் மீண்டும் இங்கே வந்துவிடுவேன், நீ வருந்தாதே என்றான். காட்டிற்குச் சொன்ன அடைமொழி, காடு துன்பத்திற்கிடமானதன்று என்பதைக் குறிக்கும். மனத்தை அறுக்கும் துன்பத்தை, 'ஈர்வான்' என்றார். ஏந்தினன் : முற்றெச்சம். 'கில்' என்னும் ஆற்றலுணர்ந்தும் இடைச் சொல், இயலாமை குறித்தது.

- (பி - ம்.) 1. ஓடித்தொழு தேத்தினன், ஓடித் தொழுதேத்தினன், ஏந்தினன், அடிதொழு தேத்தினன், ஏந்தித் தொழுதேத்தினன்.
2. வாங்கா; தேறுதற்கெற்ற செய்தான்.
3. அரசன்றனைப்; ஆக்கிலென்பா.

4. கார்வா நெடுங்கானது, கார் வாழ் நெடுங் காளிறை; கண்டிங்ஙன், கண்டுடன், கண்டு நான், கண்டு பின், கண்டனன்; மீள்வ தென்றான், மீள்வனென்றான். (142)

438. கான்புக் கிடினுங் கடல்புக்கிடி னுங்க லிப்பேர்
வான்புக் கிடினு மெனக்கன்னவை மாண யோத்தி
யான்புக்க தொக்கு மெனையார்நலி கிற்கு மீட்டார்
ஊன்புக் குயிர்புக் குணர்புக்குலை யற்க வென்றான்.

(பின்னும் கூறும் இராமபிரான்) கான்புக்கிடினும் - (நான்) காட்டிலே சென்றாலும், கடல் புக்கிடினும் - கடலுக்குட் புகுந்தாலும், கலி பேர் வான் புக்கிடினும் - ஒலிக்கிடமான பெரிய வானிலே சென்றாலும், எனக்கு - அன்னவை - அவைகளெல்லாம், மாண் அயோத்தி - பெருமை மிக்க அயோத்தியிலே, யான்புக்கது ஒக்கும் - நான் புகுந்திருத்தலைப் போலவே ஆகும்; (எங்கே சென்றாலும்) எனை நலிகிற்கும் ஈட்டார் யார் - என்னைத் துன்புறுத்துமளவு வலிமை உடையார் யாவருளார்? (எவருமில்லை; ஆதலால்) ஊன்புக்கு - (துயரம்) உடம்பினுள்ளே புக, உயிர்புக்கு - உயிரினுள்ளே புக, உணர் புக்கு - உணர்வினுள்ளே புகும்படி, உலையற்க - வருந்தாதே. என்றான் -

‘நான் எங்கே சென்றாலும் என்னைத் துன்புறுத்தும் வலிமை உடையார் எவரும் இலராதலால், அங்கங்கே நான் இவ்வயோத்தியில் இருப்பதுபோலவே மகிழ்வுடன் இருப்பேன்; நீ கவலைப்படாதே’ என்றான். அயோத்தி - பகைவரால் வெல்ல முடியாதது என்ற காரணப் பொருள் உடையதாதலால், ‘நான் செல்லும் இடமெல்லாம் அயோத்தியாகும்’ என்றான். ‘இராமன் இருக்குமிடம் அயோத்தி’ என்ற பழமொழியும், “ஆகாத தன்ரு லவ்வனம் இவ்வயோத்தி” (438) என்ற சுமித்திரை கூற்றும் இங்கே நோக்கத் தகும்.

‘புக்கு’ என்பது சொற்பொருட்பின்வரு நிலையாக மீண்டும் மீண்டும் வந்துளது. செய்தென் வாய்பாட்டெச்சம் செய வென்னும் பொருளில் வந்தது. உணர் : முதல்தலைத் தொழிற்பெயர்.

- (பி - ம.) 1. கலிப்போர்.
2. அன்னவாம்; மாண்பயோத்தி.
3. கான்புக்கது
4. உணர்விற்கு, உணர்வுக்கு; உலையாக.

(143)

ஏவல் மகளிர் மரவுரி கொணர்தல்

439. தாயாற் றுகிலா டனையாற்றுகின் றுர்க டம்பால்
தீயாற்று கின்ரு ரெனச்சிந்தையி னின்று தேற்ற
தோயாற்ற கில்லா வுயிர்போல நுடங்கி டையார்
மாயாப் பழியா டரவற்கலை யேந்தி வந்தார்.

ஆற்றுகிலாள் தாய் தன்னை - துயரம் தாங்க இயலாத தாயாகிய சுமித்திரையை, ஆற்றுகின்றார்கள் தம்பால் - (துயரத்தைத்) தணி வித்துக்கொண்டிருந்த இராமன் இலக்குவரிடத்தில், தீ ஆற்றுகின்றார் என - தீயை அவிப்பாரைப் போல, சிந்தையின் நின்று தேற்ற - கவலையி னின்றும் தெளிவிக்கவும், நோய் - மன நோயாகிய வருத்தத்தி னின்றும், ஆற்றகில்லா - ஆறுதல் பெறும் வன்மை இல்லாத, உயிர் போல - அந்தச் சுமித்திரையின் உயிரைப்போல, நுடங்கு - துவண்டு மெலிகின்ற, இடையார் - (நுண்ணிய) இடையையுடைய பணிப் பெண்கள், மாயா(த) பழியாள் - (என்றும்) அழியாத பழியை ஏற்ற கைகேயி, தர - (இராமனுக்குக் கொடுக்கும்படி) தம்மிடம் கொடுக்க, வற்கலை - (அவ்வாறு கொடுத்த) மரவுரியை, ஏந்தி - எடுத்துக் கொண்டு, வந்தார் - வந்தார்கள்.

இராமனைத் தவக்கோலத்தோடு விரைந்து வனத்திற் போகக் கருதிய கைகேயி, மரவுரியைப் பணிப்பெண்கள் வாயிலாக அனுப்பி வைக்க, அவர்கள் அதனைக் கொணர்ந்தனர். அவர்கள் கைகேயியின் சிற்றத்திற்கு அஞ்சி அதனைச் செய்தனரேயன்றி, மனத்தோடு பொருந்திச் செய்தாரல்லர்; மிக்க வருத்தத்துடன் உயிர் பதைக்க வந்தனர் என்பதைக் குறிக்க, 'நோயாற்றுகில்லா உயிர் போல நுடங் கிடையார் வந்தார்' என்றார். சிந்தை - சிந்தாகுலம்; கவலை. மாயாப் பழி - என்றும் அழியாத பழி; அதனை ஏற்றவளைப் 'பழியாள்' என்றார். சதி செய்து தீங்கு விளைத்தோரைப் பழிகாரன், பழிகாரி என்னும் உலக வழக்கு ஈண்டு நோக்கத்தக்கது.

- (பி - ம்.) 1. தாயாற்ற கில்லாடனை, ஆற்றகிலாடனை, ஆற்ற கில்லாளை, ஆற்று கின்றன்னக்குத்.
2. தியாற்றுகிலாந்தனிச்; தியாற்றுகின்றோரெனச், தியாற்று கிலாடனைச், ஆற்ற கிலாடனைச், சிந்தையின்னறு செற்ற, சிந்தையிறேங்க யோங்கும்
3. நோயாற்று கில்லார், நோயாற்று கில்லா, ஆற்றகிலா; உளம்போல்; நுடங்கு மீட்டார், நுடங்கும் மிடையார்.
4. பழி தீர்ந்தற, கொண்டு வந்தார்.

(144)

மரவுரி வந்தமையை ஏவல் மகளிர் அறிவித்தல்

440. கார்வான மொப்பான் நனைக்காண்டொறுங் காண்டொறும்போய்
நீரா யுக்ககண் ணினுநெஞ்சழி கின்ற நீரார்
பேரா விடர்ப்பட் டயலாருறு பீழை கண்டும்
தீரா மனத்தா டரவந்தன சீர மென்றார்.

(பணிப்பெண்கள்) கார்வானம் ஒப்பான் தன்னை - காளமேகம் போன்ற இராமபிரானை, காண்டொறும் காண்டொறும் - பார்க்கப் பார்க்க, கண்ணினும் நீர் ஆய் உக - கண்களினின்றும் அழுகை

நீர் மிகச் சொரிய, நெஞ்சு போய் அழிகின்ற நீரார் - மனம் மிகவும் உளைகின்றவர்களாய் (அருகில் வந்து), பேரா(த) இடர்பட்டு - மீளாத் துயருக்குள்ளாகி, அயலார் உறு பீழை கண்டும் - அயலார் எல்லாம் படும் துன்பங்கண்டும், தீரா(த) மனத்தாள் தர - (தன் கொள்கையினின்றும்) விலகாத மனமுடைய கைகேயி அனுப்ப, வந்தன சீரம் - வந்துள்ளன இம்மரவுரிகள், என்றார் -

முன்னமே துயருற்றிருந்த பணிப்பெண்கள், இராமபிராணை எதிரே கண்டவுடன், 'இவ்வழகனை மீண்டும் நாம் என்று காண் போமோ' என்ற ஏக்கம் மேலிட, அழுத கண்ணிரோடு அருகில் வந்து, கைகேயி அனுப்பிய மரவுரிகள் வந்துள்ளன என்றனர். அவள் தர நாங்கள் கொணர்ந்தோம் என்று கூற மனமின்றி 'வந்தன' என்றனர்; உறவுமுறைத் தொடர்பற்ற அயலாரும் வருந்துகையில், "தாய்கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால், கேகயன் மடந்தை" (282) என்னும்படி வளர்த்தவன் சிறிதும் வருத்தமின்றித் தன் மனம் மாருதிருக்கின்றனளே என்பது அவர்கள் உட்கோள். கார்வானம்: உருவாலும் பயனாலும் வந்த உவமை. இராமபிராணை நெருங்கிக் காணக் காண அவர்கள் துயரம் மேலிடுகின்றதென்பார், காண்டொறும் என்பதனை அடுக்கிக் கூறினர். 'நெஞ்சு போய் அழிகின்ற' எனக் கூட்டுக. போதல் - மிகுதல். அயலாரும் எனற்பால் உம்மை தொக்கது. சீரம்: வடசொல். கண்டும்: உம்மை, இழிவு சிறப்பு.

- (பி - ம்.) 1. காண்டலும் காண்டலும்.
2. கீராயு; கண்ணிலும்; அழகின்ற.
3. பேரா விடர்பட்டு, பேராவிடப்பட்டு; உறம்பிழை, உயர்பிழை, உறுமேதம்; கண்டு.
4. வந்தது கொணர்ந்தனம்; வந்ததும்; சீரமென்றுள்.

(145)

இலக்குவன் கூறுதல்

441. வாணித் திலநன் னகையார்களை வள்ள நம்பி
யாணர்த் திருநா டிழப்பித்தவ ரீந்த வெல்லாம்
பூணப் பிறந்தானு நின்றானது போர்வி லோடும்
காணப் பிறந்தேனு நின்றேனவை காட்டு மென்றான்.

வள்ளல் தம்பி - இலக்குவன், வாள் நித்திலம் நல் நகையார்களை - ஒளி பொருந்திய முத்துப் போன்ற அழகிய பல் வரிசையுடைய அப்பணிப் பெண்களை (நோக்கி), யாணர் திருநாடு - புது வருவாயையுடைய செல்வமிக்க நாட்டாகிய, இழப்பித்தவர் - இழக்கும்படி செய்தவர், ஈந்த எல்லாம் - கொடுத்த எல்லாவற்றையும், பூண பிறந்தானும் - (தடையின்றிப்) புனைந்துகொள்ளப் பிறந்த தமையனும், நின்றான் - இதோ நிற்கின்றான்; போர் வில்லோடும் - கையிலேந்திய போருக்குரிய வில்லுடன், அது காண பிறந்தேனும் -

அந்நிலையை வறிதே கண்டு நிற்கப் பிறந்த நானும், நின்றேன் - இங்கிருக்கின்றேன்; அவை காட்டும் - அம்மரவுரிகளைக் காட்டுங்கள், என்றான் —.

‘கைகேயி சொல்வது எதுவாயினும் அதனைத் தட்டாது கேட்டு நடக்கக் காத்திருக்கின்றான் தமையன்; நான் எதுவுஞ் செய்ய இயலாது வறிதே நிற்கின்றேன்’ என்று குறைப்படுகின்றான் இளையவன். ‘இழப்பித்தவர்’ என்ற பன்மை இகழ்ச்சியால் வந்தது. பூண் - மேற்கொள்ள, அணிய என்ற இரு பொருளில் வந்தது. முதலில் ‘நாட்டை விடு; காட்டுக்குப் போ’ என்ற கட்டளையைக் கொடுத்தான்; பின்பு மரவுரியைக் கொடுத்தான்; இன்னும் என்ன என்ன கொடுக்க இருக்கின்றாளோ என்ற கருத்துடன் ‘ஈந்தவெல்லாம்’ என்றான். ‘வலக்கார் முகம் என்கையதாக அவ் வானுளோரும் விலக்கார்’ எனவும், “விதிக்கும் விதியாகும் என விறெழுழில் காண்டி” எனவும் கூறியவன், அவ்வில்லால் தானெண்ணிய எதனையும் செய்ய வகை இன்றி நின்றவன், ‘போர் வில்லுடன் அது காணப் பிறந்தேனும் நின்றேன்’ என்றான்.

- (பி - ம.) 1. நித்தில வெண்ணகையார்தர, ஒண்ணகையார்தர, வெண்ணகையார்களை, ஒண்ணகையார்களை, நன்னகையார்தமை.
2. திருநாடிழந் தீந்தவர், இழந்தீந்தவன், திருநாட திகழ்ந்தவர், நாடி திகழ்ந்தவர், நாடி நந்தேயவை; ஈந்ததெல்லாம்.
3. பிறந்தோனும்; அவைபோர்விலோடும், அது போர்விலேந்திக்.
4. நின்றேனது; காட்டுகென்றான்.

(146)

இலக்குவன் அன்னைபால் தமையனுடன் செல்ல விடை கேட்டல்

442. அன்னா னவர்தந் தனவாதரத் தோடு மேந்தி
இன்னா விடர்தீர்ந் துடனேகென வெம்பி ராட்டி
சொன்னா லதுவே துணையாமெனத் தூய நங்கை
பொன்னா ரடிமேற் பணிந்தானவ ளும்பு கல்வான்.

அன்னாள் - அவ்விலக்குவன், அவர் தந்தன - அப்பெண்கள் தந்த மரவுரிகளை, ஆதரத்தோடும் ஏந்தி - விருப்போடு பெற்றுக் கொண்டு, (தாயை நோக்கி) எம்பிராட்டி - எம் தாயே, இன்னா இடர் தீர்ந்து - நீ இக் கொடுந் துயரினின்றும் நீங்கி (மனம் தேறி), உடன் ஏகு என சொன்னாள் - நீயும் இராமனுடன் செல் என்று எனக்குச் சொல்வாயாயின், அதுவே துணை ஆம் - அதுவே (எனக்கு வலிமை தரும்) துணையாகும், என - என்று சொல்லி, தூய நங்கை - மனந் தூயளாகிய அச்சுமித்திரையின், பொன்ஆர் அடிமேல் - பொன் போன்ற திருவடிகளில், பணிந்தான்—; அவளும் புகல்வான் - அவளும் சொல்வாளானாள்.

தமையனுடன் கான் செல்லக் கருதிய தம்பி, அதற்குத் தாயின் உடன்பாட்டை வேண்டுகின்றான்; “தாயே! நீ வருந்துதலொழிந்து, ‘நீயும் அண்ணனுடன் செல்’ என்று உன் வாயால் எனக்கு அநுமதி தரவேண்டும். அதுதான் எனக்குப் பெருவலிமை தரவல்லது” என்றான். இனித் தமையன் கருத்துக்கு இயையவே தான் நடக்க வேண்டியவனாகவின், மரவுரிகளை விருப்பத்தோடு பெற்றுக் கொண்டான்.

அன்னன் : சுட்டு இலக்குவனைக் குறித்தது. சுமித்திரையின் மனத் தூய்மை, மேலே அவள் சொல்லால் விளங்கும். அத்தன்மை கருதியே அவளைத் தூய நங்கை என்றும், அவளடிகளைப் பொன்னா ரடி என்றும் சிறப்பித்தார்.

ஒரு பிரதியில் இக்கவியின் முதல் மூன்றடிகள்

அன்னார் தருவற் கலையையனு மங்கை வாங்கி
இன்னு ளிளவற் கிசைத்தா னிவையெம் பிராட்டி
சொன்னு ளாவைசு மத்தல் கடனெ னச்சிற் றவ்வை”

என்று காணப்படுகின்றன.

- (பி - ம.) 1. அண்ணாவர் தந்தன, அன்னன் வயினம், அன்னனவையம்; ஆதரத்தோடுமேந்த, வந்தவனத்தோடேகி, மடவார் கையினங்கை நல்கி, மடவார் வயினங்கையேந்தி, மடவார் வயினங்கை நல்கி, மடவாரவை வங்கை நல்க.
2. இந்நாளவையிந்த, எனையேகென, இன்னு விடர்திர்த்தனையேகென.
3. சொன்னு; தூய்நகையாள்.
4. அவளும் புகன்றான்.

(147)

சுமித்திரை கூறுதல்

443. ஆகாத தன்ரு லுனக்கவ்வன மிவ்வ யோத்தி
மாகாத விராம னம்மன்னவன் வைய மீந்தும்
போகாவுயிர்த் தாயர்நம் பூங்குழற் சீதை யென்றே
ஏகாயினி யிவ்வயி னிற்றலு மேத மென்றான்.

(இலக்குவனுக்குச் சொல்லலுற்ற சுமித்திரை) உனக்கு—, அ வனம் - (இராமன் செல்லும்) அந்தக் காடு, இ அயோத்தி - இந்த அயோத்தியேயாகும்; ஆகாதது அன்று - தங்குவதற்கு ஆகாத இடம் அன்று; மாகாதல் இராமன் - (உன்பால்) பேரன்பு உடைய இராமன், நன் மன்னவன் - நம் அரசனாகிய தந்தை; வையம் ஈந்தும் - நாட்டை (பிற்றருக்குக்) கொடுத்தபின்பும், போகா(த) உயிர் - போகாத உயிரைத் தாங்கியுள்ள, தாயர் - தாய்மாராகிய கோசலையும் நானும், நம் பூ குழல் சீதை - பூச்சுடிய கூந்தலையுடைய நம் சீதை;

என்று - என்று இவ்வாறு மனத்துட்கொண்டு, ஏகாய் - (இராமனோடு) செல்வாயாக; இனி—, இ வயின் நிற்பதும் ஏதம் - நீ இங்கே (சிறிது தாழ்த்து) நிற்பதும் குற்றமாகும்; என்றான்—.

சுமித்திரை இலக்குவனை, 'நீ இப்போதே புறப்படு' என்கின்றான். இராமபிரான், 'நான் செல்லுமிடமெல்லாம் எனக்கு அயோத்தி ஆகும்' என்றான்; அதுவே இவள் கருத்துமாயிற்று. இலக்குவன் இராமபிரான், 'எனக்குத் தந்தை, தாய் எல்லாம் நீயே' என்றான்; இவளும், 'இராமன் தந்தை சீதை, தாய்' என்றான். சீதையும் உடன் செல்லாது நில்லாள் என்பது முடிந்த கருத்து. 'இனி இவ்வயின் நிற்பதும் ஏதம்' என்றதனால் இராமனுக்கு முன்னே நீ விரைந்து புறப்படு என்பதாயிற்று. தாயர் எனப் பன்மையாற் கூறியது கோசலை யையும் உளப்படுத்தியவாறு.

- (பி - ம்.) 1. அவ்வனமைய செய்ய.
2. இராமனில் மன்னவன்; வையமீந்து, வையமீது; காதல் மன்னனிவன் வையக மீந்து வானம், மன்னனிவன் வையக மீதும் வானம், மன்னனிவன் வையக மீந்து மெய்யிற், வையக மீது வானம்.
3. போகாவுயிர்த் தாயரும், போகா விருதாயரும், போகா திருக் தாயரும்; யாமெனில், யாமினிப்; சீதையன்றே, போக நன்றே, போகை நன்றே, போகை நன்றால்.
(148)

444. பின்னும் பகர்வான் மகனேயிவன் பின்செ றம்பி
என்னும் படியன் றடியாரினு மேவல் செய்தி
மன்னுந் நகர்க்கே யிவன்வந்திடின வாவ தன்றேல்
முன்னம் முடியென் றனள் பான்முலை சோர நின்றான்.

முலை பால் சோர நின்றான் - (மகன்பாலுள்ள அன்பால்) தனங்களி னின்று பால் வடிய நின்ற சுமித்திரை, பின்னும் பகர்வான் - மேலும் சொல்வாளாய், மகனே - குழந்தாய், இவன்பின் செல் - இவ்விராமன் பின்னே போ; தம்பி என்னும்படி அன்று - (போவது) அவன் தம்பி என்ற முறையில் அன்று; அடியாரினும் ஏவல் செய்தி - ஏவலடியார்களினும் பார்க்க அவன் ஏவல்களைச் செய்; மன்னும் நகர்க்கு - நிலபெற்ற இந் நகருக்கு, இவன் வந்திடின - இவ்விராமன் மீண்டும் வந்தால், வா - நீயும் உடன் வா; அது அன்றேல் - அவ்வாறு அவன் வராவிடில், முன்னம் முடி - அவனுக்கு முன்னே நீ முடிந்துவிடு; என்றான் - என்று சொன்னான்.

சுமித்திரை இலக்குவனுக்குக் கட்டளையாக, 'நீ இராமனுடன் சென்று, தம்பியும் உடன் வந்தான் என்ற பெயரளவிலன்றி, மனங் கோணாது அவனுக்கும் சீதைக்குமுரிய பணிவிடைகளை யெல்லாம் செய்தல் வேண்டும்; நகருக்கு அவனின்றி நீ தனியே வருதல் கூடாது' என்றான். இராமனுக்கு ஏதேனும் தீங்கு நேர்ந்து அவன்

திரும்பிவர இயலாவிடின் என்பதனைக் குறிப்பாக 'அதன்றேல்' என்று கூறி, 'அவன் இறந்துபட நேர்ந்தால், அவனுக்குமுன் நீ இறந்துவிடு' என்றான். ஏகாரம் : அசை. சுமித்திரையின் கட்டளையைப் பின்னே இலக்குவன் நினைவிற்கொண்டு கூறுதல் ஆரணிய. 1160-இல் காண்க.

இதன்பின் ஒரு பிரதியில்,

ஆய்தந்த மென்சீரை யணிந்தடி தாழ்ந்து நின்ற
சேயுந்து நிலைநோக் கினள்சேயரிக் கண்க டேம்ப
வேய்தந்த மென்றோளி தன்மென் முலைபா லுதப்ப
தாய்நிந்தை யின்றிப் பலவூழி தழைத்தி யென்றான்.

என்ற செய்யுளும், அதனடியில், 'சூழ்வினை கேள்விப் படலம் முற்றும்' என்பதும் காணப்படுகின்றன. இச்சுவடியில் இதன்மேல் வருவன் நகர்நீங்கு படலத்தைச் சேர்ந்தவை.

- (பி - ம்.) 1. பகர்வாடன் மகநிவன்; பின் செல்வநம்பி, பின் சொல்தம்பி.
2. என்னும்படியன்றி, என்னும்படியான்; அடியாரினிலேவல், அடியா ரினினேவல், அடியார்களினேவல்.
3. மன்னுநகர்க்கு, மன்னன் நகர்க்கு, மன்னிக் நகர்க்கு, நகர்க் கண்டிவன், நகர்க்கிண்டிவன்; வந்திட, வந்திடில், அவன் வந்திடில்.
4. வார்விறி சோர.

(149)

இராம இலக்குவர் புறப்படுதல்
(கவிவிருத்தம்)

445. இருவருந் தொழுதன ரிரண்டு கன்றொரீஇ
வெருவரு மாவெனத் தாயும் விம்மினாள்
பொருவருங் குமரரும் போயி னுர்புறம்
திருவரைத் துகிலொரீஇச் சீரை சாத்தியே.

இருவரும் - இராமன் இலக்குவன் ஆகிய இருவரும், தொழுதனர் - (புறப்பட ஆயத்தமாகிச்) சுமித்திரையை வணங்கினர்; தாயும் - தாயாகிய அவளும், இரண்டு கன்று ஒரீஇ - தன் இரு கன்றுகளை ஒருங்கே பிரிந்து, வெருவரும் ஆ என - கலங்கும் பசுவைப் போல, விம்மினாள் - மனங்கலங்கிப் புலம்பினாள்; பொரு அரு குமரரும் - ஒப்பற்ற அக்குமரர் இருவரும், திரு அரை துகில் ஒரீஇ - தம் அழகிய அரையில் உடுத்தியிருந்த உயர்ந்த ஆடையைக் களைந்து, சீரை சாத்தி - மரவுரிகளை உடுத்துக்கொண்டு, புறம் போயினார் - வெளியே போனார்கள். ஏ : ஈற்றசை.

தாயன்புக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது பசுவாகலின், அதனை இங்கே உவமை கூறினார். அவ்வன்பு வாத்தஸல்யம் எனப்படும்.

- (பி - ம்.) 1. கண்ணோர் இ.
 2. வெருவருமாவீனில், வெருவருந்தாயெனத், வெருவருதாயெனத்; தானும், வீம்மினள்.
 3. குமரனும்; போயினார் புனை, போயினார் பொனின், போயினான் பொனின்; புறத்துப் போயினார்.
 4. திருவரைதனினோடு, திருவருந்தகிலோரிசு, தருவரைத் துகிலோரிசு; சேரஞ்சாத்தியே, சாத்தவே.
 (150)

இராமபிரான் இலக்குவனுக்குக் கூறல்

446. தான் புனை சீரையைத் தம்பி சாத்திடத்
 தேன் புனை தெரியலான் செய்கை நோக்கினான்
 வான் புனை யிசையினும் மறுக்கி லாது நீ
 யான் புக றகையதோ ருறுதி கேளெனா.

தான் புனை சீரையை - தான் தரித்ததுபோன்ற மரவுரியை, தம்பி சாத்திட - தம்பியும் தரிக்க, தேன் புனை தெரியலான் - தேன் பொருந்திய மாலையை அணிந்த இராமபிரான், செய்கை நோக்கினான் - (தம்பியின்) அச் செய்கையை நோக்கி, வான் புனை இசையினும் - வானளாவிய புகழையுடைவனே, யான் புகல் - நான் இப்போது சொல்லுகின்ற, தகையது ஓர் உறுதி-தகுதியுடையதொரு நல்லுரையை, நீ மறுக்கிலாது கேள் - நீ மறுக்காது கேட்டு நடப்பாயாக, எனா - என்று.

இப்பாட்டுக் குளகம்; அடுத்ததனோடு தொடர்ந்து முடியும். இலக்குவனும் தன்னைப் போலவே மரவுரி தரித்ததைக் கண்ட இராம பிரான், அவன் தன்னுடன் கான் வர ஆயத்தமானான் என்பதுணர்ந்து அவனுக்குக் கூறலானான். கூறுவது அடுத்த பாடலில் வரும். அவனை 'வான் புனை இசையினும்' என்று புகழ்ந்தது தன்னுரையை ஏற்றற் பொருட்டு. அவன் மறுப்பானென்பது கருதியே 'மறுக்கிலாது கேள்' என்றான்: நோக்கினான்: முற்றெச்சம்.

- (பி - ம்.) 1. சீரையத், சீரமத்; தானும் சாத்தமத், தானும் சுற்றறும், சுற்றமத்.
 2. தேன்புரை, தேன்பொதி; செவ்வி நோக்கினான், தெரிய நோக்கினான்.
 3. வான் புகழ், வான் புரை; மறுக்கலாது.
 4. எனையதோருறுதி, தக்கதோருறுதி, யான் புகலுறுதியைக் கேளென் றோதுவான்.
 (151)

447. அன்னைய ரனைவரு மாழி வேந்தனும்
 முன்னைய ரல்லர் வெந் துயரின் முழ்கினார்
 என்னையும் பிரிந்தன ரிடரு ருவகை
 உன்னைய யென்பொருட் டுதவு வாயென்றான்.

அன்னையர் அனைவரும் - தாய்மாரெல்லாரும், ஆழி வேந்தனும் - ஆஞ்ஞா சக்கரத்தையுடைய அரசனும், முன்னையர் அல்லர் - முன்

நிலையில் உள்ளாரல்லர்; வெம் துயரில் மூழ்கினார் - கொடுந் துயரத்தில் மூழ்கியுள்ளனர்; என்னையும் பிரிந்தனர்—; (ஆதலால்), இடர் உரு வகை - அவர்கள் துன்புறுதபடி, என் பொருட்டு - எனக்காக, உன்னை நீ உதவுவாய் - உன்னை நீ அவர்களுக்கு உதவியாக்குக; என்றான்—.

‘கைகேயி யொழிந்த ஏனைய தாய்மாரும், தந்தையும் நான் அரசு இழந்ததோடு அவர்களைப் பிரியவும் இருத்தலால், ஆரூத் துயருள் அழுந்தியுள்ளனர்; நீ இங்கிருந்தால் அவர்களுக்குச் சிறிது ஆறுதலாக இருக்கும்; என்பொருட்டு இந்த உதவியை நீ மறுக்காது செய்க’ என்று இராமபிரான் இலக்குவனை வேண்டினான். அன்னையர் அனைவரும் என்றது, கோசலை சுமித்திரையோடு, தசரதனுக்குரிமை பூண்ட ஏனையோரையும் குறித்தது. நீ தந்தைபாகக் கருதும் என் சொல்லைத் தட்டுதல் கூடாதென முன்னமே இராமபிரான் கூறியிருத் தவின், இப்போதும், ‘என்பொருட்டு உதவுவாய்’ என்றான். இங்ஙனமே தசரதன் இராமனை முடிபுணையப் பணிந்தபொழுது, “உய்ய லாவதோர் நெறியு உதவிடவேண்டும்” என்றது ஒப்புநோக்கற்குரியது. முந்திய பாடலின் தொடர்பு, இதில் ‘என்றான்’ என்பதனோடு முடிந்தது.

(பி - ம்.) 2. முன்னையரல்ல; மூழ்கினார்.

4. உன்னி நீ.

(152)

இலக்குவனது மறுமொழி

448. ஆண்டகை யம்மொழி யருள வன்பனும்
தூண்டகு திரள்புயந் துளங்கத் துண்ணென
மீண்டதோ ருயிரிடை விம்ம விம்முவான்
ஈண்டுனக் கடியனேன் பிழைத்த தியாதென.

ஆண் தகை - ஆண்களறி சிறந்த இராமபிரான், அ மொழி அருள- அந்த வார்த்தையைச் சொல்லியருள, அன்பனும் - (அதுகேட்ட) மாறாத அன்புடைய இலக்குவனும், தூண் தகு திரள் புயம் துளங்க- தூணின் தன்மை பொருந்திய திரண்ட (தன்) தோள்கள் குலுங்க, துண் என - திடுக்கிட்டு, மீண்டது ஓர் உயிர் - (முன்னமே போகும் நிலையிலிருந்து) மீண்டதாகிய தனது ஒப்பற்ற உயிர், இடை விம்ம - இடையே (மீண்டும்) போகும் நிலையை அடைய, விம்முவான் - தேம்புவானாகி (அண்ணலை நோக்கி), அடியனேன் - உன்னடியவனாகிய நான், ஈண்டு - இப்போது, உனக்கு பிழைத்தது யாது - உனக்கு இழைத்த தவறு யாதோ, என - என்று.

இது முதல் ஐந்து பாடல்கள் ஒரு தொடர்; இலக்குவன் கூறுவன.

அண்ணல் அரசிழந்து காடு புகுவானென்ற செய்தி கேட்டதும் உயிர் போகும் நிலையுற்ற இலக்குவன், சுமித்திரை, 'நீ இராமனுடன் செல்' என்றபின் தேறுதலுற்றான்; இப்போது இராமபிரான், 'நீ இங்கேயே நில்' என்றதனால் மீண்டும் விம்மலுற்றான் என்பது குறிக்க, 'மீண்ட தோருயிர் இடை விம்ம' என்றார். இராமபிரானைப் பிரியாது அவனுக்குத் தொண்டு செய்தலே தன் கடமையாகக் கொண்ட இலக்குவன், அந்நிலை மாறுமெ யென்று அஞ்சி, 'அடியனேன் ஈண்டுனக்குப் பிழைத்தது யாது?' என்றான்.

- (பி - ம்.) 1. அம்மொழி பகர, கூற; ஐயனும்.
2. தூண்டரு, தூண்டரு; துளங்கித், துயங்கத்; தண்ணை, தின்னை.
3. உயிரோடு, உயிரோடும், உயிர்ப்பொடும்; விம்மி விம்மினான்.
4. பிழைத்த தியாதென்றான்.

(153)

449. நீருள வெனினுள மீனு நிலமும்
பாருள வெனினுள யாவும் பார்ப்புறின்
நாருள தனுவுளாய் நானுஞ் சீதையும்
ஆருள ரெனினுள மருளு வாயென.

நீர் உள எனின் - குளத்தில் நீர் இருந்தால், மீனும் நீலமும் உள - மீன்களும் நீல மலர்களும் உளவாகும்; பார் உள எனின் - பூமி இருந்தால், யாவும் உள - எல்லாப் பொருள்களும் உளவாகும்; (அவை போல), பார்ப்பு உறின் - பார்த்தலுற்றால், நார் உள தனு உளாய் - நானொடு பொருந்திய வில்லை யேந்திய ஐயனே, நானும் சீதையும் - ஆர் உளர் எனின் உளம் - யாரிருந்தால் உயிரோடிருப்போம்? அருளுவாய் - நீயே அருளிச் செய்க, எனு - என்று.

'ஆதாரமான பொருளின்றி ஆதேயமான பொருள்கள் நிலைத்திட வொண்ணாது; எனக்கும் சீதைக்கும் உன்னையன்றி ஆதாரம் வேறில்லாத போது, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து எவ்வாறு உய்வோம்? நீயே அருளுக' என்கின்றான். நீரும், பாரும இராமபிரானைக் குறிப்பன; மீனும், நீலமும், யாவும் என்பன இலக்குவனையும், சீதையையும் குறிப்பன. யாவும் - உலகத்தில் உள்ள இயங்குத்தினை, நிலைத்தினைப் பொருள்கள் எல்லாம். பார்ப்பு : தொழிற்பெயர். சீதா பிராட்டியும் என்போன்றவளே யாதலால், அவளிடமும் இவ்வாறு கூறவேண்டா என்ற குறிப்போடு, 'நானும் சீதையும் ஆருளரெனின் உளம்' என்றான். நீலம் என்பது இனஞ்சுட்டலாக, நீர்ப் பூங்கொடிகளை யெல்லாம் கொள்ளலாம்.

- (பி - ம்.) 1. மீனு நீடுயர், மீனியாயையும், மீனும் யாவையும், மீனீனீடுயர், மீரிலுள்ளன, மீரில்வாழ்வன, நிலையின் மீனமும்.

2. யாவும் பொற்புறிஇ, பார்ப்புறில், பார்ப்பும் பொற்புறு, பார்ப்பும் பார்ப்புறு, பார்ப்புறும், பார்ப்புறும் புகழ், பாரம் பார்ப்புறு, பாரம் பொற்புறு, பாரமார்புறு, பாரிடுள்ளன, பாரில் வாழ்வன.
3. தனுவினும், தனுவன; யானும்.
4. ஆருளரெனில், ஆருளமெனில்; உளமருளு ி, உளமருளுவாய்; ியென்றான், ியலால்.

(154)

450. பைந்தொடி யொருத்திசொற் கொண்டு பார்மகள்
நைந்துயிர் நடுங்கவு நடத்தி காணென
உய்ந்தன னிருந்தன னுண்மை காவலன்
மைந்தனென் றினையசொல் வழங்கி னாயென.

பார்மகள் - பூமிதேவி, உயிர் நைந்து நடுங்கவும் - (உன் பிரிவால்) உயிர் நலிந்து நடுக்கமுறவும், (அதனைப் பொருட்படுத்தாது) பசுதொடி ஒருத்தி சொல் கொண்டு - பசுமையான வகையல்கள் அணிந்த பெண்ணொருத்தியின் சொல்லைக் கொண்டு, கான் நடத்தி என - (உன்னைக்) காட்டுக்குப் போ என்று சொல்லிவிட்டு, உய்ந்தனன் இருந்தனன் - (இன்னும்) உயிர் வாழ்ந்திருக்கின்ற, உண்மை காவலன் மைந்தன் என்று - வாய்மை காக்கும் மன்னன் மகன் நானுமென்ற தனால், இனைய சொல் வழங்கினாய் - இத்தகைய சொல்லைச் சொன்னாய் போலும்! என - என்று.

‘வாய்மை காப்பவன் என்று உலகோர் கூற, உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு இன்னும் உயிர் வாழ்ந்திருக்கும் நம் தந்தையைப் போல நானும் வன்கண்ணன் அல்லேன்; உன்னைப் பிரிந்தால் உயிர் வாழேன்’ என்கின்றான். இக்கருத்துப்பட முன்னும் இலக்குவன் மொழிந்தது (422) காண்க.

உய்ந்தனன், இருந்தனன் : முற்றெச்சங்கள்.

- (13 - ம்.) 2. உயிரொடுங்கவும்; நடத்தி காணென, காணென, நடக்கின்றனென.
3. உண்மைக் காவலன், ஊழி காவலன்.
4. அனையசொல் வழங்கின யென்றான்.

(155)

451. மாறினி யென்னை நீ வனங்கொள் வாயென
ஏறின வெகுளியை யாது முற்றுரு
தாறினை தவிர்க்கென வைய வாணையின்
கூறின மொழியினுங் கொடிய தாமென்றான்.

மாறு இனி என்னை - இதற்கு மாறாக இனி (நான் கூறுவதற்கு) என்ன இருக்கின்றது? ஐய - ஐயனே, நீ வனம் கொள்வாய் என - நீ காடடைவாய் என்று அறிந்து, ஏறின வெகுளியை - எனக்கு முண்டு எழுந்த சினத்தை, யாதும் முற்று உருது - (நீ எண்ணியபடி) எதையும்

செய்யாமல், ஆறினை தவிர்க்க என - தணிந்து முழுதும் நீக்கி விடுக என்று, ஆணையின் கூறிய மொழியினும் - கட்டளையாக (அப்போது நீ) சொன்ன வார்த்தையினும், கொடியது ஆம் (இப்போது சொல்வது) கொடியதாகும், என்றான்—

இதுகாறும் இலக்குவன் தன் கருத்தைப் பலபடியாகச் சொல்லி வந்தவன், இறுதியாக, “முன்னே நான் சினங்கொண்டெழுந்தபோது, ‘உன் சினம் முறையற்றது; அதனை முற்றும் தவிர்க என்று நீ கட்டளையிட்ட அதனினும், இப்போதென்கை உடன் வராதிருக்கச் சொல்வது எனக்குக் கொடியதாகும்” என்று கூறி முடித்தான். ‘சினத்தை முற்றும் விட்டொழி என்று நீ ஆணை தந்தபோது எனக்கு மனம் இல்லையாயினும் உன் சொல்லுக்கு அஞ்சி அடங்கினேன். அப்போது நானும் உன்னைத் தொடர்ந்து வரலாமென்ற நம்பிக்கை இருந்தது; இப்போது அதனையும் நீ கெடுப்பதனால் இது மிகக் கொடியது’ என்கின்றான்.

448-முதல் இதுவரை ஒரு தொடராய், ‘என’ என்ற எச்சங்கள் இப்பாடலின் இறுதியிலுள்ள ‘என்றான்’ என்பதனோடு முடிந்தன.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. மாறினை என்னினி; வனங்கொள்வாயென, மனங்கொள்வாயென, வனம் வரேலென.
2. ஏறிய வெகுளித்தி; யாது முற்றற, யாது மற்றற, யாதமிற்றற.
3. ஆறினி, ஆறிச், ஐயா ஆணையால், ஐயானையால்.
4. கூறிய, கூறினும்; கொடியதாலென்றான், கொடிதா மென்றான், கொடிதிதாலென்றான்.

(156)

452. செய்துடைச் செல்வமோ டியாதுந் தீர்ந்தெமைக்
கைதுடைத் தேகவுந் கடவை யோவையா
நெய்துடைத் தடையலார் நேய மாதர்கண்
மைதுடைத் துறைபுகும் மறங்கொள் வேலினாய்.

ஐயா - ஐயனே, நெய் துடைத்து - நெய் பூசப் பெற்று, அடையலார் - பகைவர்களுடைய, நேயம் மாதர் - அன்புக்குரிய மனைவி மாரின், கண் மை துடைத்து - கண்களில் எழுதப்பெற்ற மையை அழியச் செய்து, உறை புகும் - (அழிந்ததற்குப் பகைவர் இல்லாமையால்) உறைக்குள் வந்து புகுகின்ற, மறம் கொள் - வீரங்கொண்ட, வேலினாய் - வேற்படையுடையவனே, செய்து உடைய - நீ பாக்கியம் செய்தலால் உரிமையாகப் பெற்றுள்ள, செல்வமோடு - அரசர் செல்வத்தோடு, யாதும் - (மற்றும் நீ அடையத்தக்க இன்பம்) எதையும், தீர்ந்து - (கொள்ளாது) கைவிட்டு, எமையும் கைதுடைத்து ஏக கடவையோ - எம்மையும் துறந்து (வனம்) போகக் கடவாயோ? என்றான் என ஒரு சொல் வருவித்து முடிக்க.

‘ஐயனே, அரசர் செல்வமும் பிற இன்பங்களும் பொருளல்ல வெனக் கருதி அவற்றைத் துறந்து நீ சென்றாலும், என்னையும் பிராட்டியையும் நீ விட்டுச் செல்லுதல் பொருந்துமோ?’ என்கின்றான். பிராட்டியையும் உளப்படுத்தி ‘எமை’ என்றான். கைதுடைத்தல் - கைவிடுதல். யாதானும் ஒன்றினைப் பற்றற நீக்கினவனை, ‘அவன் அதற்குக் கை கழுவிவிட்டான்?’ என்ற உலக வழக்கு இங்கே நோக்கத் தகும். செய்து - முன்னோர்கள் ஈட்டி என்றேனும், உன் வீரத்தால் உனக்குரியதாகச் செய்து என்றேனும் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். பரசுராமனை வென்றபோதே வீரத்தால் அரசு இராம பிரானுக்கு உரியதாயிற்று; 77-பார்க்க. துருப்பிடியாதிருத்தற் பொருட்டு ஆயுதங்களுக்கு நெய் பூசுவர். நெய் - நச்சு நெய் என்றலுமாம். மாதர் கண் மைதுடைத்தலாவது, அவர்கள் தம் கணவன்மாரை இழத்தலால் கண்களுக்கு மை தீட்டப் பெருத நிலையை அடையச் செய்தல். கண்களுக்கு மை தீட்டுதல் மங்கல மகளிர்க்கே உரியது. உடையவன் வீரம் உடைமைமேல் ஏற்றிக் கூறப்பட்டது. வேல் - ஆயுதப் பொது. உறை புகுதல், பகைவராய், அழித்தற்குரியார் இன்மையாலாவது. ‘ஏகவும்’ என்றதில் உள்ள உம்மை பிரித்து முன்னே கூட்டப்பெற்றது.

- (பி - ம்.) 1. யானும், தீர்த்தெனக், தீர்த்தெனக், தீர்த்தெனக், தீர்த்தெனக்.
2. கடவையோ வென, கடவையே யையா, கடவையோலென்றான்.
3. அடையலர், அயலவர்.
4. வயங்கொள், வியங்கு; வாளினாய்.

(157)

இராமன் செயல்

453. உரைத்தபி னிராமனென் றுரைக்க நேர்ந்திலன்
வரைத்தடந் தோளிநான் வதன நோக்கினான்
விரைத்தடந் தாமரைக் கண்ணின் மிக்கநீர்
நிரைத்திடை யிடைவிழ நெடிது நிற்கின்றான்.

உரைத்தபின் - (இலக்குவன் இவ்வாறு) கூறியபின்பு, இராமன் - இராமபிரான், ஒன்று(ம்) உரைக்க நேர்ந்திலன் - (இலக்குவனுக்கு எதிராக) ஒன்றும் கூற இயலாதவனாகி, வரை தட தோளிநான் வதனம் - மலைபோலப் பெரிய புயங்களைபுடைய அவ்விலக்குவனது முகத்தை, நோக்கினான் - (கூர்ந்து) நோக்கியவாறு, விரை - மணம் பொருந்திய, தட தாமரை கண்ணின் - பெரிய தாமரை மலர் போன்ற (தன்) கண்களினின்றும், மிக்க நீர் - மிக் கு வடிந்த நீர், நிறைந்த - வரிசையாக, இடை இடைவிழ - தரையிலே விழ, நெடிது நிற்கின்றான் - நெடுநேரம் நிற்பானான்.

இலக்குவனுடைய உள்ளன்பு கலந்த பணிமொழிகளும், அவன் நிலையும், மெய்த்திரு வந்துற்றலும் வெந்துயர் வந்துற்றலும் ஒத்திருக்

கும் உள்ளத்து உரவோனான இராமபிரானையே கலங்கச் செய்தன. இலக்குவனது முகத்தோற்றத்தால், அவன் அகத்துள்ளது நன்கு புலனாயிற்று என்பார் 'வதனம் நோக்கினுன்' என்றார். நேர்தல் - வாய்த்தல். ஒன்றும் எனற்பால உம்மை தொக்கது. நோக்கினுன்: முற்றெச்சம். இடை : முன்னது இடம்; தரை; பின்னது ஏழனுருபு.

- (19 - ம்.) 1. நேர்கலன், நேர்கலான், நேர்கிலான், நோக்குருன், உன்னிலன்.
3. கண்ணை, கண்ணை; மிக்கு நீர்.
4. இடைவிடா; நெடிதுயிர்க்கினுன், நெடிது நீங்கினுன். (158)

வசிட்டன் வருகை.

454. அவ்வயி னரசவை யகன்று நெஞ்சகத்
தெவ்வமி லிருந்தவ முனிவ் னெய்தினுன்
செவ்விய குமரருஞ் சென்னி தாழ்ந்தனர்
கவ்வையின் பெருங்கடல் முனியுங் கால்வைத்தான்.

அ வயின் -(குமார் இங்ஙனம் இருந்த) அப்பொழுது, நெஞ்சு அகத்து - மனத்திலே, எவ்வம் இல் - துன்ப அநுபவம் இல்லாத, இரு தவ முனிவன் - பெருந்தவச் சிரேட்டனான வசிட்ட முனிவன், அரசு அவை அகன்று - அரசர் இருந்த மண்டபத்தைவிட்டு, எய்தினுன் - (அங்கு) வந்தானாக, செவ்விய குமரரும் - செப்பமுடைய குமார் இருவரும், சென்னி தாழ்ந்தனர் - தலை தாழ்த்து (முனிவனை) வணங்கினர்; முனியும் - (அவர்களைக் கண்ட) வசிட்ட முனிவனும், கவ்வையின் பெரும் கடல் கால் வைத்தான் - துன்பம் என்கிற பெரிய கடலிலே அடிவைத்தான் (துன்புற்றான் என்றபடி).

வசிட்ட முனிவன் அரசவைக்குச் சென்றமை, 'அரசர் இனிதிருந்த நல்லவையி னாயினுன்' (385) என முன்னர்க் கூறினமையின், அரசவை அகன்று எய்தினுன் என்றார். வயின் - இங்கே பொழுதை உணர்த்திற்று; அவ்விடத்துக்கு என்றலுமாம் குமரரின் நிலை, இன்ப துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாத மனவலி யுடைய முனிவனையும் துன்புறச் செய்தது. முனியும்: உம்மை உயர்வு சிறப்பு. துன்பத்தைக் கடலாக உருவகித்து, அதனால் அடிவைத்தான் என்று இங்கே கூறி, அதனில் மூழ்கினுன் என்பதனை அடுத்த கவியுட் பெற வைக்கின்றார். குமார் இருவரும் மனங் கலங்கி நின்ற நிலையிலும், முனிவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய மரியாதையை மறந்திலர் என்பது குறிக்க, 'செவ்விய குமரரும் சென்னி தாழ்ந்தனர்' என்றார். கவ்வையின் : இன், சாரியை.

- (19 - ம்.) 1. அரசவை நின்று மன்பினன், அன்பினல்.
2. அழிந்தவ.
3. செங்கை கூப்பினர்,
4. கவ்வையம், கௌவையம்; கடலிடை.

வசிட்டனுடைய துயரமும் நினைப்பும்

455. அன்னவர் முகத்தினோடகத்தை நோக்கினான்
பொன்னரைச் சீரையின் பொலிவு நோக்கினான்
என்னினி யுணர்ந்துவ தெடுத்த துன்பத்தால்
தன்னையு முணர்ந்தில னுணருந் தன்மையான்.

உணரும் தன்மையான் - (எவற்றிலும்) மெய்ப்பொருளைக் காணும் தன்மையையுடைய வசிட்ட முனிவன், அன்னவர் முகத்தினோடு அகத்தை - அக்குமரரின் முகத்தோற்றத்தோடு உள்ளக் கருத்தையும், நோக்கினான் - கண்டு உணர்ந்தான்; பொன் அரை - அவர் களுடைய அழகிய அரையிலே (உடுத்த), சீரையின் பொலிவும் நோக்கினான் - மரவுரியின் விளக்கத்தையும் கண்டான்; எடுத்த துன்பத்தால் - அப்போது எழுந்த மன வேதனையினால், தன்னையும் உணர்ந்திலன் - தன் வசம் இழந்தவனானான்; இனியும் என் உணர்ந்து வது - (அவர்கள் நிலைபற்றி) இன்னும் யாது சொல்வது?

குமரருடைய துயர நிலையை அவர்கள் வாயால் கூறுவிடினும், “முன்னம், முகம்போல முன்னுரைப்ப தில்” (நான்மணி.) என்றபடி முகம் அறிவுறுத்தலின், முகத்தினோடு அகத்தை நோக்கினான் என்றார். அவர்கள் உடுத்ததனால், மரவுரியும் பொலிவுபெற்றதெனச் சிறப்பித்தார். முனிவன் துன்பத்தால் தன்னையும் உணர்ந்திலன் என்றது துன்பக் கடலுள் ஆழ்ந்தான் என்னும் குறிப்பை உடையது.

- (பி - ம்.) 1. அன்னவன் முகத்தினோடு; நோக்கினான், நோக்குவான்.
2. சீரையின் பொலிவை; புனைவும், சீரத்தின் பொலிவும், சீரையும், சடையும், உரியும் பொற்சடையும்.
3. அடுத்த துன்பத்தால்.

(160)

456. வாழ்வினை நுதலிய மங்க லத்துநாட்
டாழ்வினை யதுவரச் சீரை சாத்தினான்
சூழ்வினை நான்முகத் தொருவன் சூழினும்
ஊழ்வினை யொருவரா லொழிக்கற் பாலதோ.

வாழ்வினை நுதலிய - (முடி புனையும்) நல்வாழ்வைக் குறித்துச் சொல்லிய, மங்கலம் நாள் - மங்களகரமான அந்த நாளிலே, தாழ்வினை அதுவர - தாழ்வடைதற்குக் காரணமான தீவினை வருதலால், சீரை சாத்தினான் - மரவுரியைத் தரித்தான்; சூழ்வினை - ஆராய்ந்து செய்தலே தொழிலாகவுடைய, நால் முகத்து ஒருவன் சூழினும் - நான்கு முகங்களையுடைய ஒப்பற்ற பிரம தேவனே (உபாயம்) சூழ்ந்து சொன்னாலும், ஊழ்வினை - (அவரவருடைய) ஊழ்வினை, ஒருவரால் - எத்தகைய ஒருவராலும், ஒழிக்கல் பாலதோ - தவிர்க்கக் கூடிய தாகுமோ? (ஆகாது).

விதித்தல் கடவுளாகிய பிரமதேவனே சூழ்ந்தாலும், ஊழ்வினையை விலக்குதல் அவனாலும் ஆகாது எனின், பிறரைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. “ஊழிற் பெருவலெ யாவுள மற்ருென்ற, சூழினுந் தான்முந் துறும்” என்றதன் கருத்தைத் தழுவிவது இது. “வென்றவ ருளரோ மேலை விதியினை” (588) என்பதும், “கடப்பா ரெவரே கடுவினையை” (நள. 220) என்ற பாடலும் ஈண்டு ஒப்பு நோக்கத் தகும்.

மங்கலத்து : அத்து, சாரியை, வினையது: யது, பகுதிப் பொருள் விசுதி. ஈற்றிலுள்ள ஓகாரம் எதிர்மறை.

சூழ்வினை ஊழ்வினை என்று இயைத்து, தன்னைச் செய்தாரை விடாது சூழந் தொழிலுடைய ஊழ்வினை என்றலுமாம்.

ஒரு பிரதியில் இப்பாடல் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. வாழ்வினை நுவலிய, முதலிய, வாழ்வினில் உயரிய; மங்கலத்தினுள், மங்கலத்தினுள்,
2. சீரம்.
3. ஒருவர் சூழினும், ஒருவன் சூழினும், ஒருவன் தோன்றினும், தோன்றினும்.
4. ஒழிக்க லாகுமோ, ஒழிக்கற் பாலதோ.

(161)

457. வெவ்வினை யவடர வினைந்த தேயுமன்
றிவ்வினை யிவன்வயி னெய்தற் பாற்றுமன்
றெவ்வினை நிகழ்ந்ததோ வேவ ரெண்ணமோ
செவ்விதி னொருமுறை தெரியும் பின்னென.

இ வினை - (இராமன் மரவுரி உடுத்துக் கானகம் செல்ல நின்ற) இச் செயல், வெம் வினையவன் தர - கொடுவினையுடைய கைகேயி உண்டாக்க, வினைந்ததும் அன்று - உண்டானதும் அன்று; இவன் வயின் - (புண்ணிய மூர்த்தியாகிய) இவனுக்கு, எய்தல் பாற்றும் அன்று - வரத்தக்கதும் அன்று; எ வினை நிகழ்ந்ததோ - (இதற்குக் காரணமாக) என்ன காரியம் நிகழ்ந்துள்ளதோ? ஏவர் எண்ணமோ - (இஃது) எவருடைய சூழ்ச்சியோ? (இவையெல்லாம்) பின் - பின்பு ஒரு முறை - ஒரு வழியாக, செவ்விதின் தெரியும் - நன்கு தெரிய வரும், என - என்று எண்ணிக் கொண்டு.

இதுவும் அடுத்த பாடலும் குளகம்.

‘சிந்தையும் செயலும் செப்பமுடைய இராமனுக்கு இது நிகழக் காரணம் கைகேயி என்பது, தலைக்கீடு மாத்திரமேயன்றி உண்மையன்று; உண்மையான காரணம் வேறொன்று இருத்தல் வேண்டும். அது பின்னே தெரிய வரும்’ என முனிவன் கருதினென்றனின், அவன் சிந்தை மேல் நிகழ இருக்கும் தேவகாரியத்தை நோக்கியது

என்பது குறிப்பு. “செவ்வியான் கேடும் நினைக்கப்படும்” (குறள்.169)
என்பவாகலின், முனிவனால் இராமனது கேட்டுக்குக் காரணம்
ஆராயப்பட்டது.

- (பி - ம்.) 1. வெவ்வினை யடரவே; வினைந்த தேனும், வினைந்த தாயினும்.
2. இவ்வினையின்வன்வன்; இவ்வினையின்வன்வன், எய்தற் பாலதோ.
3. வெவ்வினை, தெவ்வினை; தேவர், மேலோர்.
4. வெவ்விதென் ருருமுறை, செவ்விதன் ருருமுறை; பின்
என்றான். (162)

வசிட்ட முனிவன் இராமனுக்குக் கூறுதல்

458. விற்றடைந் தாமரைச் செங்கை வீரனை
உற்றடைந் தையநீ யொருவி யோங்கிய
கற்றடங் காணுதி யென்னிற் கண்ணகன்
மற்றடைந் தானையான் வாழ்கி லானென்றான்.

(முனிவன்) வில் - வில்லை ஏந்திய, தட தாமரை செம் கை - பெரிய
தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த கைகளையுடைய, வீரனை உற்று
அடைந்து - வீரனாகிய இராமபிரானைக் கிட்டிச் சென்று, ஐய—,
நீ ஒருவி - நீ இந்நாட்டை விட்டு, ஓங்கிய கல் தடம் காணுதி என்னின்-
உயர்ந்த மலைகளையுடைய காட்டை அடைவா யென்றால், கண் அகல்-
பரப்பு மிக்க, மல் தட தானையான் - மற்றோர் வல்ல பெரிய சேனையை
உடைய நம் மன்னன், வாழ்கிலான் - உயிர் வாழ மாட்டான்,
என்றான்—.

இராமபிரானுக்கு உற்றது கூறி, அவன் காடு செல்லுதலைத்
தவிர்க்கக் கருதிய முனிவன் முதற்கண், ‘நீ காடு சென்றால் சக்கர
வர்த்தி உயிர்வாழ்தல் அரிது’ என்றான். முன் பாடலில் ‘என’ என்று
நின்ற வினையெச்சம், இப்பாடலில் அடைந்து, என்றான் என இயைந்து
முடியும். காணுதல், இங்கே அடைதலைக் குறிக்கும்.

- (பி - ம்.) 1. வெங்கண் வீரனை, வீரனே, வீரர்.
2. உற்றடைந்தியாது நீ, உற்றடையாது நீ; ஒருவி நாயக, ஒரு
வினாயகன், ஒருவ னாயகன், ஒருவி னேங்கிய, அருவி யோங்கிய;
உற்றடைந்தாய் மறை யொரு வியோங்குகான்.
3. கற்கடம்; என்னக், எண்ணிற்.
4. மற்றடந்தோ ளினான், தோ ளினன்; வாழ்விலான். (163)

இராமபிரான் மறுமொழி

459. அன்னவன் பணிதலை யேந்தி யாற்றுதல்
என்னது கடனவ னிடரை நீக்குதல்
நின்னது கடனிது நெறியு மென்றான்
பன்னகப் பாயலுட் பள்ளி நீங்கினான்.

பன்னகம் பாயலுள் பள்ளி நீங்கினான் - பாம்பணையிற் பள்ளி
கொள்ளுதலை விட்டு வந்துள்ள (திருமாலாகிய) இராமபிரான்,
(முனிவன் உரை கேட்டு), அன்னவன் பணி - அவ்வரசனது
கட்டளையை, தலை ஏந்தி - தலைமேற்கொண்டு, ஆற்றுதல் - செய்து
முடித்தல், என்னது கடன் - எனது கடமையாகும்; அவன் இடரை
நீக்குதல் - அரசன் (என் பிரிவால் எய்தும்) துன்பத்தைப் போக்குதல்,
நின்னது கடன் - உன்னுடைய கடமையாகும்; நெறியும் இது - முறை
யும் இதுவே; என்றான்—.

‘மன்னவன் பணியை முற்றுவித்தல் என் கடமை; அதனால் நான்
பிறழேன். மன்னனுக்கு ஆறுதல் கூறிக் தேற்றுதல் குருவாகிய நாம்
கடமையாகும். இவ்விரண்டும் நிகழ்தலே முறையாகும்’ என்று தன்
உறுதியைக் கூறினன் இராமபிரான். அவனது அவதார உண்மையைக்
குறிக்கப் பன்னகப் பாயலுட் பள்ளி நீங்கினான் என்றார். மன்னவன்
பணி என்ற வியாஜத்தால், தேவர்க்கும் முனிவர்க்கும் தான் அளித்த
வாக்கைக் காத்தல் தன் கடமை, அது தான் வனஞ் செல்வதனாலேயே
நிறைவெய்தும் என்பதனைக் குறிப்பித்தான் என்க.

- (பி - ம்.) 1. பணிதனை; ஏற்றியாற்றுதல்.
2. என்னுடன்; அவன்டரு நீக்குதல்.
3. கடனது.
4. பாயலம் பள்ளி, பாயலிற் பள்ளி.

(164)

வசிட்டன் கூறுதல்

460. வெவ்வரம் பயில்சுரம் விரவென் றுனலன்
தெவ்வரம் பணையசொற் றீட்டி னுடனக்
கவ்வரம் பொருதவே லரச னாய்கிலா
திவ்வரத் தருவெனென் றேன்ற துண்டென்றான்.

(இராமபிரான் கூற்றுக்கு எதிராக முனிவன்), தெவ்வர் அம்பு
அணைய சொல் தீட்டினான் தனக்கு - (வரம் என்ற பெயரால்) பகை
வரின் அம்பு போலப் பாயும் கடுஞ் சொல்லைக் கூறிய கைகேயிக்கு,
அரம் பொருத வேல் அ அரசன் - அரத்தால் அராவிக் கூர்மை
செய்யப் பெற்ற வேலையுடைய அத்தசரதன், ஆய்கிலாது - ஆராயா
மல், இ வரம் தருவென் என்று - (நீ கேட்கும்) இந்த வரத்தைத்
தருவேன் என்று, ஏன்றது உண்டு - உடன்பட்டுக் கூறியதுண்டு;
(அவ்வளவே); வெம் அரம் பயில் சுரம் விரவு என்றான் அல்லன் -
கொடிய அரம்போன்ற பரற்கற்கள் நிறைந்த காட்டுக்கு நீ போ என்று
(தன் வாயால்) கூறினான் அல்லன்; என்றான்—.

“இராமா, வரம் என்ற பெயரால் கைகேயி கேட்டதற்கு, ‘தரு
கிறேன்’ என்று ஆராயாமல் உடன்பட்டதை யன்றி, நீ வனம் போ
என்று மன்னன் தன் வாயால் உன்னைப் பணித்தானல்லன்; எனவே,
CC-0. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

அஃது அவன் பணியாகாது” என்று கூறி இராமபிரானைத் திருப்ப முயன்றான் முனிவன். ஆராய்ந்திருப்பின் உடன்படான் என்பது கருத்து.

அரம் போன்ற கூர்மையுடைய கற்களை அரம் என்றது ஆகு பெயர். விரவுதல் - போதல். கைகேயி சொல்லின் கொடுமையைக் குறிக்கத் தெவ்வர் அம்பை உவமித்தார்; அம்பென்றதற்கேற்பத் ‘தீட்டினான்’ என்றார். தீட்டுதல் - இங்கே சொல்லுதல். அரம்பொருத வேல் அவ்வரசன் என இயைக்க. சுரம் - வெப்பமுள்ள காடு.

- (பி - ம.) 1. சுரம் ஈகின்றனலன், மு. வெவ்வரம்பனைய சொல்வீரன் வென்ற நாள், வெவ்வரம் பொருமயில் வீரன் வென்ற நாள், வெவ்வரம் பனைய சம்பரனை வென்ற நாள், எவ்வரம் பயில் சுரம்தென்ற லென்றே, வெவ்வரம் பசுரனை வீரன் வென்ற நாள்.
2. தீட்டினான்.
3. பொருதவெல்; அரசனானையால், அரசனிலான், அரச னீகலான், அரச னீக்கிலாது.
4. தருவனென்றது. தருவனென்பது, கொடுத்தன னென்றது; உண்டென, உண்டரோ. (165)

இராமபிரான் மறுமொழி

461. ஏன்றன னெந்தையிவ் வரங்க ளேவினான்
 ஈன்றவன் யானது சென்னி யேந்தினேன்
 சான்றென நின்றநீ தடுத்தி யோவென்றான்
 தோன்றிய நல்லற நிறுத்தத் தோன்றினான்.

தோன்றிய நல் அறம் - விளக்கம் பெற்றுத் தோன்றிய நல்ல தருமத்தை, நிறுத்த தோன்றினான் - (அழியாது) நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு அவதரித்த இராமபிரான் (முனிவனை நோக்கி), எந்தை இ வரங்கள் ஏன்றான் - தந்தை இவ்வரங்களைத் தர இயைந்தான்; (அதனால்), ஈன்றவன் ஏவினான் - தாயாகிய கைகேயி என்னை ஏவினான்; யான் அது சென்னி ஏந்தினேன் - நான் அதனைச் சிரமேற் கொண்டேன்; சான்று என நின்ற நீ - (இவற்றிற்கெல்லாம்) சாட்சி யாக நிற்கும் தேவரீர், தடுத்தியோ - (என்னைத்) தடுப்பீரோ? (தடுப்பது முறையாகுமோ), என்றான் -

‘தந்தை இயைந்ததனாலே தாய் என்னை ஏவினான்; நாலும் உடன்பட்டு அவளுக்கு உறுதி கூறிவிட்டேன்; இவ்வளவும் அறிந்த நீர், தந்தை வாயால் போவென்று கூறவில்லை யென்றொரு போக்குக் காட்டி என்னைத் தடுப்பது, சகல சாத்திரங்களும் உணர்ந்த நுமக்கு முறையன்று’ என்கின்றான் இராமபிரான். அறங்காத்தற்கென்றே அயோத்தியுள் தோன்றினவனாதலால் ‘நல்லறம் நிறுத்தத் தோன்றினான்’ என்றார். தோன்றுதல் - விளங்குதல். கைகேயிபாலுள்ள அன்பினால், அவளை, ‘ஈன்றவன்’ என்றான். முன்பு இயம்பினன்

அரசன், (292) என்று கைகேயி கூறியபோது, “இப்பணி தலைமேற் கொண்டேன்; கானம் இன்றே புருகின்றேன்” என்றனாகவின, ‘யானது சென்னியேந்தினேன்’ என்கின்றான்.

- (பி - ம்.) 1. ஏன்றவன்றந்தை, ஏன்றபினெந்தை; இவ்வரத்தின் ஏவினான், அவ்வரத்தினையுன, அவ்வரத்தினேவினான்.
2. யானிது.
3. சான்றென நீயது.
4. நிறுவத், நிறுப்பத்.

(166)

குமரர்கள் அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லல்

462. என்றபின் முனிவனென் நியம்ப நேர்ந்திலன்
நின்றன நெடுங்கணீர் நிலத்து நீர்த்துகக்
குன்றன தோளவன் றொழுது கொற்றவன்
பொன்றணி நெடுமதில் வாயில் போயினான்.

என்றபின் - (இராமன் இவ்வாறு) கூறியபின், முனிவன் - வசிப்ட முனிவன், ஒன்று இயம்ப நேர்ந்திலன் - (மேலே) ஒன்றும் சொல்ல மாட்டாதவனாகி, நெடு கண் நீர்-மிக்க கண்ணீர், நீர்த்து நிலத்து உக-தாரையாகத் தரையிலே சொரிய, நின்றனன்—; குன்று அன்ன தோள் அவன் - மலைபோன்ற புயங்ககையுடைய அவ்விராமபிரான், தொழுது - (முனிவனை) வணங்கிவிட்டு, கொற்றம் வல் பொன் திணி நெடுமதில் வாயில் - வெற்றியையுடைய வலிய பொன்னால் இயன்ற பெரிய அரண்மனை மதிலின் வாயிலைக் கடந்து, போயினான்-செல்வானானான்.

செல்லும் சொல் வல்லவனான இராமபிரானுக்கு மாறாக முனிவன் யாதொன்றும் கூறமாட்டாதவனானான். ஒன்றும் எனற்பால உம்மை தொக்கது.

முதல் அடியோடு ஒப்பிடுக; “உரைத்தபி னிராமனென் றுரைக்க நேர்ந்திலன்” (453).

- (பி - ம்.) 1. எந்நனன்; இயம்பல், உரைக்க; நேர்ந்திலான், நோக்கிலன், எண்ணிலன்.
2. நின்றபின்; நிலத்துக்கண் நெடிது நீர்விழ, நிலத்தின் நீர்த்துக, நெடிது நீர்விளை, நிலத்தின் மீதுக.
3. குன்றணி; தோளினன், தோளினர், தோளவற்றொழுது, தோளன் றுள் தொழுது; கொற்றமாப்.
4. பொன்றணி; நெடுமதிள்.

(167)

கண்டோர் நிலை

463. சுற்றிய சீரையன் றொடருந் தம்பியன்
முற்றிய வுவுகையன் முளரிப் போதினும்
குற்றமின் முகத்தினன் கொள்கை கண்டவர்
உற்றதை யொருவகை யுணர்த்து வாமரோ.

சுற்றிய சீரையன் - அரையில் உடுத்த மரவுரி உடையவனும், தொடரும் தம்பியன் - தன்னைத் தொடரும் தம்பி (இலக்குவன்) பின்னே வரப்பெற்றவனும், முற்றிய உவகையன் - மகிழ்ச்சி நிரம்பியவனும், முளரி போதினும் - தாமரை மலரினும் (அழகு மிக்கதாய்), குற்றம் இல் - சிறிதும் கலக்கமில்லாத, முகத்தினன் - திருமுகத்தை யுடையவனுமான இராமபிரானது, கொள்கை கண்டவர் - மனக் கோளாயுணர்ந்த பலரும், உற்றதை - அடைந்த நிலையை, ஒருவகை உணர்த்துவாம் - ஒருவாறு கூறுவோம். அரோ: அசை.

குமரர்கள் வீதியிலே செல்லும்போது அவர்களைக் கண்டு நகர மக்களும் பிறரும் உற்ற பெருந்துயர நிலையை இதுமுதல் பல படியாச விரித்துக் கூறுகின்றார். முளரிப் போதினும் குற்றமில் முகத்தினன்: 293 - குறிப்புப் பார்க்க.

(பி - ம்.) 1. சிரத்தன்; தொடர்ந்த தம்பியன், சடையின் சும்மையன்.

3. கொள்கை கண்டவன், கொண்டவர்.

(168)

464. அந்தண ரருந்தவ ரவணி காவலர்
நந்தலி னகருளோர் நாட்டு ளோர்கடம்
சிந்தையென் புகல்வது தேவ ருள்ளமும்
வெந்தனர் மேல்வரு முறுதி வேண்டலர்.

(குமரர், தவக்கோலத்தோடு சென்றபொழுது) தேவரும் - தேவர்களுங்கூட, மேல் வரும் உறுதி வேண்டலர் - மேலே (இராமனால் தமக்கு வர இருக்கும் நன்மையையும் வேண்டாதவர்களாய், உள்ளம் வெந்தனர் - மனம் வெதும்பினர்; (என்றால்) அந்தணர் - அந்தணர்களும், அரு தவர் - அரிய தவத்தையுடைய முனிவர்களும், அவனி காவலர் - அரசர்களும், நந்தல் இல் நகர் உளோர் - தாழ்தல் இல்லாத அந்நகரத்தில் உள்ளவர்களும், நாடு உளோர்கள்தம் - கோசல நாட்டில் உள்ளவர்களும் ஆன பல திறத்து மக்களுடைய, சிந்தை - மன நிலையை, என் புகல்வது - என்னவென்று சொல்வது?

இராமபிரான் வனம்புகக் காரணர்களாய், மேலே அரக்கர் பயம் ஒழிந்து பெருநன்மை அடைய இருத்தலால் மகிழ வேண்டிய தேவர்களே, இராமபிரானது தவக்கோலங் கண்டு மனம் வெம்பின ரெனின், மற்றவர்களைப்பற்றிச் சொல்வானேன் என்று தொடங்கி, முதற்கண் அந்தணர் முதலிய சிலரைப் பொது வகையாற் குறித்தார். அயோத்தியின் சிறப்பு நோக்கி நந்தலில் நகர் என்றார். சிந்தை - மன நிலை; கவலையென்றலும் ஆம். உள்ளமும் என்றதில் உள்ள உம்மை பிரித்துக் கூட்டப்பெற்றது.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை; சில பிரதிகளில் 479-க்குப் பின் உள்ளது.

4. நகர் நீங்கு படலம்

391

- (பி - ம்.) 1. அந்தண ருமறை முனிவர்.
 2. நகருளார், நகருள்ளார்; நாட்டுளார்கடம், நாட்டுளார்கடாம்.
 4. வெந்தன, நொந்தனர்; வேண்டலார், வேண்டிலார்.

(169)

மாதர் செயல்

465. ஐயனைக் காண்டலு மணங்க னுரெலாம்
 மொய்யிளந் தளிர்களான் முளரி மேல்விழும்
 மையலின் மதுகரங் கடியு மாறெனக்
 கைகளின் மதர்நெடுங் கண்ணி னெற்றினார்.

அணங்கு அன்னார் எல்லாம் - தேவமாதர் போன்ற மகளி
 ரெல்லாம், ஐயனை காண்டலும் - இராமபிரானை (தவக்கோலத்திலே)
 கண்ட அளவில், முளரி மேல் விழும் - தாமரை மலரில் மொய்க்கின்ற,
 மையல் மதுகரம் - மது மயக்கமுடைய வண்டுகளை, மொய் இள தளிர்
 களால் கடியும் ஆறு என - அடர்ந்த இளந்தளிர்களால் ஓட்டுதல்
 போல, கைகளின் - தங்கள் கைகளால், மதர் நெடு கண்ணின் -
 மதர்த்த நீண்ட கண்களிலே, எற்றினார் - புடைத்துக் கொண்டனர்.

இராமபிரானைத் தவக்கோலத்துடன் கண்ட நகரத்து மகளிர்
 பலர், இவ்வாறு காண நேர்ந்த கண்களைத் தம் கைகளால் புடைத்துக்
 கொண்டு வருந்தினர். மகளிரையும் அவர்களுடைய முகம்,
 கண், கை ஆகிய உறுப்புக்களையும் உவமைகளால் சிறப்பித்தார்.
 முளரி முகம், மதுகரம் கண், இளந்தளிர் கை எனக் கொள்க. முன்
 பாடலில், பொதுவகையால் சிலரைக் குறித்தார்; இதுமுதல் தனித்
 தனியே சிறப்பு வகையாற் கூறுகின்றார்.

மையலின் : இன், சாரியை.

- (பி - ம்.) 1. அணங்களுக்கடாம், அணங்கினர்கடம், அணங்களுக்கடம், அணங்கு
 ரெல்லாம்.
 2. தளிரினால்.
 3. மையறு, மையினை, மையரி, மையனை; குடையுமாறெனக்.
 4. கைகளான்; மானெடுங், அமர்கெடுங்; கண்களெற்றினார், கண்ணி
 னெற்றினார்.

(170)

இராமனைக் கண்ணுற்றார் செயல்

466. தம்மையு முணர்ந்திலர் தணப்பி லன்பினுல்
 அம்மையி னிருவினை யகற்ற வோவன்றேல்
 விம்மிய பேருயிர் மீண்டிலா மைகொல்
 செம்மறன் ருதையிற் சிலவர் முத்தினார்.

சிலவர் - (இராமபிரானைக் கண்ணுற்ற) சில மாந்தர், தணப்பு
 இல் அன்பினுல் - (அவன்பால்) நீங்குதல் இல்லாத அன்பினுல்,
 CC-0. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

தம்மையும் உணர்ந்திலர் - தம்மையும் உணராத அவச நிலை எய்தின வராகி, செம்மல் தன் தந்தையின் - இராமபிரானுடைய தந்தையாகிய தசரதனிலும், முந்தினர் - முற்பட்டுத் துறக்கம் எய்தினர்; (அவ்வாறு கியது), அம்மையின் இரு வினை அகற்றவோ - மறுமையில் வரக் கடவதாகிய இருவினைகளின் தொடர்பை நீக்கிக்கொள்ளவோ? அன்றேல் - அங்ஙனமல்லாவிடின், விம்மிய பேர் உயிர் - (தம் உடம்பி னின்றும்) மிக்கெழுந்த தம் பெரிய உயிர்கள், மீண்டு இலாமை கொல் - திரும்பி வந்ததில்லாமையாலோ? (இன்னதென்றறிகிலேம்)

இராமபிரானைக் கண்ணுற்ற சிலர், அவன்பால் உள்ள அன்பின் முதிர்ச்சியினால் வருத்தம் மீதார, அதனைத் தாங்க முடியாமல் அப்பொழுதே உயிர் நீத்தனர் என்று கூறி, அதற்கு இரண்டு காரணங் களைக் கூறுகின்றார். இராமன் இல்லாத இடத்திலிருந்து உயிர் வாழ்வதிலும் உயிரை நீத்து மறுமையில் இருவினை அகற்றலாம் என்ற எண்ணத்தோடு உயிர் விட்டார்களோ, அன்றி இராமபிரான்பால் உள்ள பேரன்பு காரணமாக அவன் பிரிவான் என்று உணர்ந்த அளவிலே உயிர்கள் தாமே போய்விட்டனவோ என்று காரணங்களைக் கூறியபடி. இதற் குறிக்கப்பெற்றவர் “சாதுகை மாந்தர் எல்லாம் தசரதன் றன்னை யொத்தார்” (251) என முன்னே கூறப்பெற்றவரைப் போன்றார் ஆதல் வேண்டும். முன்னே அவர்கள் மகிழ்ச்சியில் தசரதனை யொத்தனர்; இப்போது துயரிலும் அவனை முந்தினர் என்றபடி. விம்முதல் - மீறி எழுதல்.

- (13-ம்.) 1. உணர்ந்திலார், தணிப்பிலன்பினுள்.
2. அம்மையிலருவினை, அம்மையினருவினை, அம்மையிலிருவினை; அகற் றவோவென்றல், அன்றே, என்றே, அற்றவோ வன்றேல், அற்றவோ வென, அற்றவோ வென்றே, அற்றவோ வன்றே, அற்றவோ வன்றேல், இயற்றவோ வன்றே.
3. பேருயிர் மண்டிலாகையின், மீட்டிலாகையில், பேருவரமிரண் டிலாகையால், இரண்டிலாகையில்
4. செம்மன்றருதமுன், செம்மையின்றருதையில்; சிலவராயினர், சிலரும் முந்தினர்.

(171)

467. விழுந்தனர் சிலர்சிலர் விம்மி விம்மிமேல்
எழுந்தனர் சிலர்முகத் திழிக ணீரிடை
அழுந்தினர் சிலர்பதைத் தளக வல்லியின்
கொழுந்தன லுற்றெனத் துயரங் கூர்கின்றார்.

சிலர் விழுந்தனர் - சிலர் (துயரம் தாங்காமல்) விழுந்தார்கள்; சிலர் - வேறு சிலர், விம்மி விம்மி - தேம்பி அழுது, மேல் எழுந்தனர் - (அழுகையில்) மேலேட்டவராயினர்; சிலர் - மற்றுஞ் சிலர், முகத்து இழி - தம் முகத்திலிருந்து வழிகிற, கண் நீர் இடை அழுந்தினர் - கண்ணீர் வெள்ளத்தில் முழுகினர்; சிலர்—, பதைத்து - துடிதுடித்து,

4. நகர் நீங்கு படலம்

393

அளகம் வல்லியின் - கூந்தலாகிய கொடியில், கொழுந்து அனல் உற்றால் என - தீக்கொழுந்து அடைந்தாற்போல, துயரம் கூர்கின்றார் - துயர் மிக்கவர் ஆயினர்.

பலரும் எய்திய துயரமிகுதியைப் பலவகையாகக் கூறுகின்றார். அளகவல்லி - நீரில் தோன்றிய கொடி எனலும் ஆம்.

- (பி - ம்.) 2. முகத்திழி கண்ணிரிடை, சிலரிழி கண்ணிரிடை, சிலரெழு கண்ணிரிடை, சிலரிழி கண்ணிரிடை, சிலர் கண்ணிரிடை.
3. அழுந்தினர் சிலர் மனத்து, அழுந்தினர் பகைத்தனர்; அளகவல்லி நீர், அளகவல்லியர், அளகவல்லியங், ஆங்கண் வல்லியங், அணிகொள் வல்லியங்.
4. கொழுந்தெரி, கொழுங்கனல்.

(172)

468. கரும்பன மொழியவர் கண்ப னிக்கிலர்
வரம்பறு துயரினான் மயங்கி யேகொலாம்
இரும்பன மனத்தவ ரென்ன நின்றனர்
பெரும்பொரு ளிழந்தவர் போலும் பெற்றியார்.

கரும்பு அன்ன மொழியவர் - கரும்புபோல இனிக்கும் சொற்களை யுடைய பெண்கள் சிலர், பெரு பொருள் இழந்தவர் போலும் பெற்றியார் - மிக்க செல்வத்தை இழந்தவர் போன்ற தன்மையுடையவராய், கண் பனிக்கிலர் - கண்ணீர் துளிக்கவும் பெருமல், இரும்பு அன்ன மனத்தவர் என்ன - இரும்பு போலும் வன்னெஞ்சு உடையவர் இவர் என்று எண்ணும்படி, நின்றனர் - அசைவற்று நின்றார்கள்; (அதற்குக் காரணம்) வரம்பு அறு துயரினால் - (இராமன் பிரிவால் உண்டான) எல்லை கடந்த துயரத்தினால், மயங்கியே கொல் ஆம் - தம் உணர்வு மயங்கியே போலும்!

துயருற்றபோது மனம் உருகிக் கண்ணீர் சொரிதல் மகளிர் இயல்பு. அங்ஙனமாகவும் சிலர் அச் செயல்களின்றி வறிதே நின்றனர்; அதற்குக் காரணம் அவர்கள் துயரம் வரம்பு கடந்ததே போலும் என்கின்றார். அந் நிலைக்குப் பெரும் பொருள் இழந்தவர் நிலையை உவமிக்கின்றார். பெரும் பொருள் இழந்தவர் சிலர், 'திக்கிரமை' யுற்றுச் செயலற்று நிற்பர்; அளவு கடந்த துயரம் அங்ஙனம் ஆக்க வல்லது.

'மொழியவர், பெற்றியராய் என்ன நின்றனர்; மயங்கியே போலும்' எனக் கூட்டி முடிக்க, வன்னெஞ்சுக்கு இரும்பை உவமை கூறுதல் மரபு; "இரும்பினால் ஏன்ற நெஞ்சு" (292).

- (பி - ம்.) 1. மொழியினர்; பனித்திலர், பனிக்கலர்.
2. மயங்கியே கொல்லா, மறுகியே கொலாம், மறுகியேய்தலால்.
3. மனத்தினர், மனத்தினர்; எண்ண.
4. இழந்தனர் போலும், இழந்தனரென்னும்.

(173)

469. நெக்கன வுடலுயிர் நிலையி னின்றில
இக்கண மிக்கண மென்னுந் தன்மைய
புக்கன புறத்தன புண்ணிற் கண்மலர்
உக்கன நீர்வறந் துதிர வாரியே.

உடல் நெக்கன - (சிலருக்கு) உடம்புகள் நெகிழ்ந்து போயின;
உயிர் நிலையில் தின்றில - அவர் உயிர்கள் ஒரு நிலையில் நில்லாதன
வாயின; இ கணம் இ கணம் என்னும் தன்மைய - (உடலை விட்டு
நீங்குதல்) இந்தக் கணம் இந்தக் கணம் என்று சொல்லத் தக்கன
வாகி, புறத்தன புக்கன - வெளியே போவதும் (மீண்டு) உடலுட்
புகுவதும் ஆயின; கண் மலர் - மலர் போன்ற கண்கள், நீர் வறந்து -
(மிக்க அழுகையினால்) நீர் வற்றிப்போய், புண்ணின் புண்களைப்
போல, உதிரம் வாரி உக்கன - குருதி நீரைச் சிந்தின. ஏ : ஈற்றசை.

துயர நிலையை உயர்வு நவிர்சியாகக் கூறுகின்றார். உயிர்கள்
ஒரு நிலையில் இல்லை என்றதன் விளக்கமாகப் போவனவும் வருவனவுமா
யிருந்தன என்றார். உயிர் : பால்பகாவஹிணைப் பெயர். 'நீங்கும்',
'ஆயின' என்ற வினைகள் வருவிக்க. புறத்தனவும், புக்கனவும் என
உம்மை விரிக்க.

- (பி - ம்.) 1. நெக்கனருடல், நெக்கனவுயிரிடை, நெக்கனருயிருடன்; நிலையினின்
றிலர், நிலையினின்றென, நிலையுணின்றிலாது.
2. ஒன்றும்; தன்மையும்.
4. உக்கநீர் வறந்தன, வறந்தனர்.

(174)

470. இருகையிற் கரிநிக ரெண்ணி றந்தவர்
பெருகையிற் பெயர்த்தனர் தலையைப் பேணலர்
ஒருகையிற் கொண்டன ருருட்டு கின்றனர்
சுரிகையிற் கண்மலர் சூன்று நீக்கினார்.

இரு கையின் கரி நிகர் - இரண்டு கைகளையுடைய யானை போன்ற,
எண் இறந்தவர் - எண்ணிலாத பல வீரர்கள், தலையை பேணலர் -
தம் தலையையே பொருட்படுத்தாமல், பெரு கையின் பெயர்த்தனர் -
(தங்கள்) பெரிய கைகளால் (திருகி) எடுத்து, ஒரு கையில் கொண்
டனர் - ஒரு கையில் ஏந்தினவராய், உருட்டுகின்றனர் - (அம்மனை
யாடுதல் போல) உருட்டுவாராயினர்; (எண்ணிறந்தவர்) கண்மலர் -
தங்கள் மலர் போன்ற கண்களை, சுரிகையின் - உடைவாளால், சூன்று
நீக்கினர் - தோண்டி எறிந்தார்கள்.

இராமன் இல்லாத நாட்டில் உயிர் வாழ்தல் வேண்டா என்று
தம் தலையையே கொய்துவிடுவாரும், இராமபிரானை இந்தக்
கோலத்தில் காணும் கண்கள் பயனற்றவை என்று அவற்றைத்

4. நகர் நீங்கு படலம்

395

தோண்டி எறிபவரும் பலராயினர் என்றவாறு. 'எண்ணிறந்தவர்' என்பதனைப் பின்னுங் கூட்டுக. பெருங்கை எனற்பாலது எதுகை நோக்கிப் 'பெருகை' என நின்றது. 'எண்ணிறந்தவர்' எனப் பொதுப் படக் கூறினும், செயலின் அருமை நோக்கி 'வீரர்' எனப் பொருள் உரைக்கப்பெற்றது. இரு கையிற் கரி; இல் பொருளுவமை; "இருகை வேழத் திராகவன்" (பால).

- (பி - ம்.) 1. எண்ணிறந்தனர்.
2. பொருகையிற்; பெயர்ந்தனர், பெயர்த்ததம், பிழைகள், பேணலார், பேணல், பேணலால்.
3. ஒருகையார்; கொண்டல்; உருட்டுகின்றன, உருளுகின்றனர், உருகுகின்றனர்.
4. குழிந்து; துடைத்து நீங்கினார்.

(175)

471. சிந்தின வணிமணி சிதறி வீழ்ந்தன
பைந்துணர் மாலையிற் பரிந்த மேகலை
நந்தினர் நகையொளி விளக்க நங்கைமார்
சுந்தர வதனமு மதிக்குத் தோற்றவே.

நங்கைமார் - மகளிரின், அணி சிந்தின - அணிகலன்கள் (எங்கும்) சிந்தின; மணி சிதறி வீழ்ந்தன - அவ்வணிகலன்களின் மணிகள் (எங்கும்) சிதறி விழுந்தன; பசு துணர் மாலையின் - பசுமையான பூங்கொத்துக்களாகிய மாலைகளைப் போலவே (மாலைகள் அறுபட்டது போல), மேகலை பரிந்த - (அவர்களுடைய) மேகலாபாரணங்களும் அறுபட்டன; நகை ஒளி விளக்கம் நந்தினர் - (முகத்தில்) புன் முறுவலால் ஆகும் ஒளிப் பொலிவையும் இழந்தனர்; (அதனால்) சுந்தர வதனமும் - (அவர்களுடைய) அழகிய முகங்களும், மதிக்கு தோற்றன - சந்திரனுக்குத் தோற்றனவாயின. ஏ: சுற்றசை.

பெண்கள் பலர், தம் அணிகலன்களையும், மலர்மாலைகளையும் வெறுத்து நீக்கித் துயரத்தினால் தம் முகப்பொலிவுங் குன்றி நின்றனர். அவர் முகங்கள் முன்னே மதியைத் தோற்பிப்பன, இப்போது மதிக்குத் தோற்றன.

- (பி - ம்.) 1. சிந்தினரணிமணி, சிந்தின மணியணி, சிந்தினபணிமணி; சிதற வீழ்த்தனர், வீழ்கின்றார்.
2. பைந்துணை; மாலைகள்; பரிந்து.
3. நந்தின; விளங்க, இழந்த, அவிக்க; நங்கையர்.
4. மதிக்குத் தோற்றதே.

(176)

அரசன் தேவிமார் அழகை

472. அறுபதி னாயிர ரரசன் தேவியர்
மறுவறு கற்பினர் மழைக்கண் ணீரின்
சிறுவனைத் தொடர்ந்தனர் திறந்த வாயினர்
எறிதிரைக் கடலென விரங்கி யேங்கினார்.

மறு அறு கற்பினர் - குற்றமற்ற கற்புடையவர்களான, அரசன் தேவியர் - சக்கரவர்த்தியின் தேவிமார், அறுபதினாயிரர் - அறுபதினாயிரம் பேர், மறை கண் நீரினர் - மறைபோலச் சொரியும் கண்ணிருடையவர்களாயும், திறந்த வாயினர் - (அழுகையால்) திறந்த வாயுடையவர்களாயும், சிறுவனை தொடர்ந்தனர் - இராமனைத் தொடர்ந்து, எறி திரை கடல் என இரங்கி - அலையெறியும் கடல் போலத் திரண்டு வாய் விட்டழுது, ஏங்கினார் - மனம் வாடினர்.

இதுகாறும் பிறர் துயரநிலையைக் கூறி வந்தவர், இதுமுதல் ஆறு கவிகளால் அரசன் தேவிமாரின் நிலையைக் கூறுகின்றார். சக்கரவர்த்தி ஆண்ட ஆண்டுகள் அறுபதினாயிரமென்றப்போல, அமைச்சர், மனைவியர் தொகையும் அறுபதினாயிர மென்பர் கம்பர். முதனால் மனைவியர் முந்நூற்றைம்பதின்மர் என்கின்றது. இவர்கள் எத்துணைய ராயினும் 'பட்டமகிஷிபர்' என்ற பெருமைக்குரியவர் மூவரே. பெருந் தொகையினரின் பரப்பாலும், அவர்கள் வாய்விட்டழுத பேரொலியாலும் கடல் உவமையாயிற்று. சிறுவன் - மகன். நீரினர், வாயினர், தொடர்ந்தனர் ; முற்றெச்சங்கள்.

சில பிரதிகளில் 'கினையினு நரம்பினும்' (474) என்ற பாடல் இவ்விடத்துள்ளது.

- (பி - ம்) 1. அறுபதினாயிரம்; தேவிமார்.
2. கற்பினர்.
3. சிறுவரைத்; திறந்தவாயினர், செங்கண்மோதிக்கை.
4. ஏங்குவர், ஏங்குவார்.

(177)

473. கன்னிநன் மயில்களுங் குயிற்க ணங்களும்
அன்னமுஞ் சிறையிழந் தவனி சேர்ந்தன
என்னவீழ்ந் துழன்றன ரிராம னல்லது
மன்னுயிர்ப் புதல்வரை மற்றும் பெற்றிலார்.

இராமன் அல்லது - இராமனையன்றி, மற்றும் மன் உயிர் புதல்வரை பெற்றிலார் - வேறு நிலைபெற்ற தம் உயிர் போன்ற புதல்வரைப் பெருத அவர்கள், கன்னி நல் மயில்களும் - இளமையான நல்ல மயில்களும், குயில் கணங்களும் - குயிலின் கூட்டமும், அன்னமும் - அன்னப் பறவைகளும், சிறை இழந்து - தம் தம் சிறகுகளை இழந்து, அவனி சேர்ந்தன என்ன - தரையில் விழுந்தன என்னும்படி, வீழ்ந்து - விழுந்து, உழன்றனர் - நிலைதடுமாறினர்.

தேவிமாரின் சாயல், குரல், நடை ஆகியவற்றுக்கு முறையே மயில், குயில், அன்னம் என்ற மூன்றும் உவமையாயின. இராமன் சிறகு; அவன் பிரிதலால் சிறகு இழந்த பறவைகளைப் போலாயினர் இவருள் ஒருவருக்கும் புதல்வர்ப் பேறினமையின், இவரனைவரும் இராமனையே தாம் தாம் பெற்ற புதல்வனாகக் கருதியிருந்தனர்.

- (17 - ம்.) 1. கன்னிமா; குயிலிற்கண்களும்.
 2. சிறகழிந்து; சேர்ந்தென, சோர்ந்தன, வீழ்ந்தன, வீழ்ந்தென, வீழ்ந்தன.
 3. உழந்தனர், உழந்தன, உழைத்தனர், உளைந்தனர், உளைத்தனர், இரைத்தனர்.
 4. புதல்வனை; பேறிலார்.

(178)

474 கிளையினு நரம்பினு நிரம்புங் கேழன
 அளவிறந் துயிர்ப்புவிட் டரற்றுந் தன்மையால்
 தொளைபடு குழலினே டியாழ்க்குந் தோற்றன
 இளையவ ரமுதினு மினிய சொற்களே.

இளையவர் - இளம் பருவத்தினரான அம் மங்கையரின், அமுதினும் இனிய சொற்கள் - அமுதத்தைவிட இனியனவான சொற்கள், கிளையினும் - குழலோசையினும், நரம்பினும் - யாமொலியினும், நிரம்புங் கேழன - நிரம்பிய சுவையுடனவாய் முன்பு இருந்தன; (இப்போது) அளவு இறந்து உயிர்ப்பு விட்டு - அளவு கடந்து பெருமூச்செறிந்து, அரற்றும் தன்மையால் - புலம்பும் தன்மையினால், தொளைபடு குழலினே - தொளைகள் பொருந்திய குழலோசைக்கும், யாழ்க்கும் - யாமோசைக்கும், தோற்றன - தோற்று நயமிலாதன வாயின. ஏ : ஈற்றசை.

இம்மங்கையர், பட்டத்தரசியர்க்குப் பின் அவ்வப்போது சக்கர வர்த்தியால் மணந்துகொள்ளப்பெற்றவராதலின், இளையவர் என்றார். அவர்களுடைய சொற்கள் குழலையும், யாழையும் வென்று, அமுதினும் மிக்க சுவை யுடையனவெனச் சிறப்பித்து, அத்தகையவை இப்போது அழுகை காரணமாகத் தம் தன்மை கெட்டு, அக் குழலுக்கும் யாழுக்கும் தோற்றன என்றார்.

கிளை - மூங்கில்; குழலுக்கு ஆகுபெயராய் அதனிசையைக் குறித்தது. நரம்பையும் இவ்வாறே கொள்க. கேழ் - சுவை.

முதல் இரண்டடிகள் ஒரு பிரதியில்,

இளைபயி னரம்பினு மினிய வோசையர்

அளவறு துயரியை யரற்றுந் தன்மையால்

என்று காணப்படுகின்றன.

- (18 - ம்.) 1. கிளையினும், கிளியினும்; நரம்பிலும்; நிரம்புங் கேழன, கேழென. கேண்மைய, கேளன, கேளென, நிரம்புகேழன, கேளென.
 2. அளவிறந்துயிர்க்கவிட்டு, அளவிறந்துயரவிட்டு, அளவறு துயர்க்கழிந்து, துயரம்விட்டு. அளவறுந்துயர்க்கழிந்து.

3. தொன்படும், தொன்பயில், துன்படு, துன்பயில்; யாழ்க்குச், யாழும். (179)

475. புகலிடங் கொடுவனம் போலு மென்றுதம்
மகன்வயி னிரங்குறு மகளிர் வாய்களால்
அகன்மதி னெடுமனை யரத்த வரம்பல்கள்
பகலிடை மலர்ந்ததோர் பழனம் போன்றவே.

புகல் இடம் கொடு வனம் போலும் என்று - (நீ) புகுதற்குரிய இடம் கொடிய காடுநாடு என்று சொல்லி, தம் மகன் வயின் - தம் மகனான இராமனைக் குறித்து, இரங்கு உறும் - அழுதல் மிக்க, மகளிர் வாய்களால் - அத்தேவியருடைய (சிவந்த) வாய்களின் தோற்றத்தால், அகல் மதில் நெடு மனை - அகன்ற மதில்கள் சூழ்ந்த பெரிய மாளிகைகள், அரத்தம் ஆம்பல்கள் - செவ்வல்லிப் பூக்கள், பகல் இடை மலர்ந்தது ஓர் பழனம் போன்ற - பகற்காலத்திலே மலரப் பெற்றதொரு வயல் போன்று இருந்தன. ஏ : ஈற்றசை.

மகளிரின் திறந்த வாய்களுக்கு மலர்ந்த செவ்வல்லிப் பூக்கள் உவமை. ஆம்பல் இரவில் மலர்வதாகலின், 'பகலிடை மலர்ந்தாற் போல' என இல்பொருளுவமையாற் கூறினார். அவர்கள் தங்கியிருந்த அந்தப்புர மாளிகை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பழனம் போன்றிருந்தது என்க. அரத்தம் - செந்நிறம்.

சில பிரதிகளில் இப்பாடல், 'தாயருங் கிளைஞரும்' (478) என்ற தன்பின் உள்ளது.

- (பி - ம்.) 1. புகலியல் கொடுவனம் போதும்; என்றதம், என்றுதன்.
2. மகவயின்; இரங்குமம்; வாய்களாம், வாய்கடாம்.
3. மதினெடுநகர், மதினெடுநிலை, மதினெடுமனை; ஆர்த்தவரம்பல்கள், திகழ்கெடு மனையுளாரரத்த வரம்பல்கள். (180)

476. திடருடைக் குங்குமச் சேறுஞ் சாந்தமும்
இடையிடை வண்டலிட் டார மீர்த்தன
மிடைமுலைக் குவடொரீஇ மேக லைத்தடம்
கடலிடைப் பரந்தகட் கலுழி யாற்றோ.

கண் கலுழி ஆறு - (அவர்களுடைய) கண்ணீர்ப் பெருக்கா லாகிய ஆறுகள், மிடை முலை குவடு ஓரீஇ - நெருங்கிய தனங்க ளாகிய மலைச் சிகரங்களை விட்டு நீங்கி, திடர் உடை(ய) - (அத்தனங் களிலே) மேடாக அப்புதுலுடைய, குங்குமம் சேறும் - குங்குமக் குழம்பும், சாந்தும் - சந்தனக் குழம்பும், இடை இடை வண்டல் இட்டு - இடையிடையே வண்டலாகப் படிய, ஆரம் ஈர்த்தன - முத்து வடங்களை இழுத்துக்கொண்டு (ஓடி), மேகலை தடம் கடல் இடை -

மேகலையணிந்த கடிதடமாகிய கடலினுள், பரந்த - (புகுந்து) பரவின.
அரோ : அசை.

கண்ணீர்ப் பெருக்கை ஆரூக உருவகித்து, ஆற்றின் தொழில் களையும் ஏற்றிக் கூறுகின்றார். மலையிது பெய்யும் மழைநீர் அருவியாக விழுந்து ஆரூகிச் சில பொருள்களை வண்டலாகப் படிவித்தும், சில பொருள்களை இழுத்துக்கொண்டும் ஓடிக் கடலில் புகுவதுபோல, மாதர்களின் தனங்களாகிற மலையில் மழையாகப் பொழிந்த கண்ணீர் ஆரூகி அதிற் கரைந்த குங்குமச் சந்தனச் சேறு வண்டலிட மலையின் முத்துக்களை இழுத்துக்கொண்டு ஓடிக் கடிதடமாகிய கடலினுட் புகுந்தது. ஆற்றின் உருவகத்துக்கேற்பத் தனங்களை மலையாகவும், கடிதடத்தைக் கடலாகவும் உருவகித்தார். ஆற்றுக்குக் காரணமான மழையும் கொள்க.

சில பிரதிகளில் இப்பாடலின் 2, 3-ஆம் அடிகள் முன்பின்கு மாறியுள்ளன. ஒரு பிரதியில் இப்பாடல் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. திடருடை குங்குமம் சேறும்; சந்தமும்.
3. குவட்டொரிஇ, கோட்டொரிஇ, மிடன்முலைக் குவட்டொரிஇ, மிடன்முலைக் கோட்டொரிஇ, மிடருடைக்குவட்டொரிஇ, இடை முலைக்குவட்டொரிஇ.
4. கடலெனப்; புகுந்தகட், புகுந்ததந், பாய்த்தகட், பரந்ததக், கலந்ததக், பெயர்ந்தகட்.

(181)

477. தண்டலைக் கோசலத் தலைவன் மாதரைக்
கண்டன னிரவியுங் கமல வாண்முகம்
விண்டலத் துறையுநல் வேந்தற் காயினும்
உண்டிட ருற்றபோ தென்னு ருதன.

தண்டலை - சோலைகள் சூழ்ந்த, கோசலம் தலைவன் மாதரை - கோசல நாட்டு இறைவனுன தசரதன் உரிமைத் தேவியருடைய, கமலம் வான் முகம் - தாமரை மலரைப் போன்ற ஒளியுள்ள முகங்களை, இரவியும் கண்டனன் - (இதுவரை கண்டிராத) சூரியனும் (அன்று) கண்டான்; விண் தலத்து உறையும் - சுவர்க்கத்தில் வாழ்கிற, நல் வேந்தற்கு ஆயினும் - சிறப்புடைய தேவேந்திரனுக்கே யானாலும், இடர் உண்டு-துன்பம் என்பது உண்டு; (இடர்) உற்றபோது- அத்துன்பம் வந்தபோது, உருதன என் - வாராத தாழ்வுகள் யாவுள்?

தசரதன் தேவிமார் இதுவரை அந்தப்புரத்தை விட்டு வெளியே வந்தறியாதவர்கள்; ஆதலின் இரவி அவர்களைக் கண்டதில்லை; இப்போது இராமன்பொருட்டு அவர்கள் வெளியே வந்ததனால் இரவியும் கண்டனன். தாமரையை இரவியின் மனைவியென்பர்; இவர்கள் முகத்தை அவன் தாமரையென்று கருதிக் கூர்ந்து நோக்கு தலால் தாழ்வாயிற்று. 'எத்தகைய சிறப்புடையவர்க்கும் இடர்

வருதலும், அதனால் அவர்கள் தாழ்வெய்துதலும் இயல்பு' என்ற பொதுப் பொருளை, இம்மாதர் செய்தியாகிய சிறப்புப் பொருளால் பெற வைத்ததின் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி.

தண்டலை - குளிர்ந்ததாகிய இடம்; பண்புத் தொகை அன்மொழியாய்ச் சோலைக்காயிற்று. வேந்தன் - இந்திரன்; "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" (தொல். பொருள்). வேந்தற்காயினும் : உம்மை, உயர்வு சிறப்பு. இந்திரனுக்கும் இடர் வருவதுண்டெனின், தசரதனும் அவனைச் சார்ந்தாரும் இடருற்றமை இயல்பே என்க. இடர், இடைநிலை விளக்காய் முன்னும் பின்னும் இயைந்தது.

ஒரு பிரதியில் இதனையடுத்து 507-ஆம் பாடல் காணப்படுகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. கோசலை தலைவன்.
2. கண்டன னிரவியங்.
3. விண்டலத்துறையுநர், விண்டலத்துறையுளாம், விண்டலத்துறையுணல், விண்டலத்துறையுளார்; வேந்தர்க்காயினும்.
4. உண்டகுடரொத்தபோது, எண்டவற்றற்போது; என்னுருதவே, என்னுருதென.
(182)

478. தாயருங் கிளைஞருஞ் சார்ந்து ளார்களும்
சேயரு மணியருஞ் சிறந்த மாதரும்
காயெரி யுற்றன ரனைய கவ்வையர்
வாயிலு முன்றிலு மறைய மொய்த்தனர்.

தாயரும் - (முற்கூறிய) தாய்மார்கள் அறுபதினாயிரவரும், கிளைஞரும் - பிற உறவினரும், சார்ந்து உள்ளார்களும் - அவர்களைச் சார்ந்துள்ளவர்களுமாய், சேயரும் அணியரும் - சேய்மையிலும் அண்மையிலும் உள்ளவர்களான, சிறந்த மாதரும் - சிறந்த பெண்டிரும், காய் எரி உற்றனர் அனைய - எரியும் தீயிற் புகுந்தவர் போன்ற, கவ்வையர் - துன்பமுடையவராய், வாயிலும் முன்றிலும் மறைய - மாளிகைகளின் வாயில்களும் முற்றங்களும் மறையும் வண்ணம், மொய்த்தனர் - கூடி நெருங்கினர்.

இதனால், இராமபிரான்பால் பெண்டிர் அனைவருடைய அன்பு மிகுதியும் அதனால் அவர்களுற்ற துன்பமும் புலனாகும். அத்துன்ப மிகுதிக்குத் தீயிற் புகுந்தாற்போன்ற தன்மையை உவமித்தார். 'சிறந்த மாதர்' என்றமையின், இவரனைவரும் அரண்மனையின் தொடர்பு உடையவர் என்பது பெறப்படும்.

ஒரு பிரதியில் இப்பாடல் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. சார்ந்துளோர்களும்.
2. சேயருமகளிரும், முதியரும்; சிறந்தமாந்தரும், சிறந்துளோர்களும்.
3. உற்றனரனையர், உற்றனவனையர்; கௌவையர், கௌவையால்.
4. வாயினும்.
(183)

இராமபிரான் தன் மாளிகையை நோக்கிச் செல்லல்

479. இரைத்தன ரிரைத்தெழுந் தேங்கி யெங்கணும்
திரைப்பெருங் கடலெனத் தொடர்ந்து பின் செல
உரைப்பதை யுணர்ந்தில னொழிப்ப தோர்கிலன்
வரைப்புயத் தண்ணறன் மனையை நோக்கினான்.

(மொய்த்த பெண்டிர் எல்லோரும்), இரைத்தனர் - ஆரவாரித் தனர்; இரைத்து எழுந்து - ஆரவாரித்து எழுந்து, எங்கணும் - எல்லாப் பக்கமும், திரை பெரு கடல் என - அலைகளையுடைய பெருங் கடலைப் போல, பின் தொடர்ந்து செல - (இராமபிரானைப்) பின் தொடர்ந்து செல்லாநிற்க, வரை புயத்து அண்ணல் - மலைபோன்ற தோள்களை உடைய இராமபிரான், உரைப்பதை உணர்ந்திலன் - (அவர்களுக்கு) யாது சொல்வதென்று அறியாமலும், ஒழிப்பது ஓர்கிலன் - (அவர்கள் தொடர்வதை) நிறுத்தும் வகையை அறியாமலும், தன் மனையை நோக்கினான் - தன் மாளிகையை நோக்கிச் செல்லலானான்.

தாய்மார் அறுபதினாயிரவரைப்பற்றிச் சொல்லத் தொடங்கிய போதே, “எறிதிரைக் கடலென விரங்கி யேங்கினார்” (472) என்றவர், இங்கே அவர்களோடு பிற மகளிரும் சேரத் திரள் மிகப் பெரிதாயின மையின், ‘திரைப்பெருங் கடலென’ என்றார். ஆரவாரம், பேரழகையால் ஆகியது. உணர்ந்திலன், ஓர்கிலன் : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம.) 1. இரைத்தழுதேங்கி, உரைத்தன ரிரைத்தெழுந்தோங்கி.
3. உரைப்பவொன்று, உரைப்பவென்று; உணர்கிலர், உணர்கிலன்; ஒழிப்பதோர்கிலர், ஒழிப்பதோர்ந்திலன், ஒழியப்போகிலான், ஒழிவதோர்கிலர், ஒளிப்பதோர்கிலன். (184)

ஊரவர் செயல்

480. நன்னெடு நளிமுடி சூட நன்மணிப்
பொன்னெடுந் தேர்மிசைப் பவனி போனவன்
துன்னெடுஞ் சீரையைச் சுற்றி மீண்டும்
பொன்னெடுந் தெருவிடைப் போத னோக்கினர்.

நல் நெடு நளி முடி சூட - அழகுமிக்க பெருமை தங்கிய முடியைச் சூட்டிக்கொள்ளும்பொருட்டு, நன்மணி - நல்ல மணிகள் பதிக்கப்பெற்ற, பொன் நெடு தேர்மிசை - பொன்னால் இயன்ற பெரிய தேரில், பவனி போனவன் - உலாப் போன இராமன், துன் நெடு சீரையை சுற்றி - தைக்கப்பட்ட நீண்ட மரவுரியை அரையிலே சுற்றிக்கொண்டு, மீண்டும் - திரும்பவும், அ பொன் நெடு தெரு இடை போதல் - அந்த அழகிய பெரிய வீதியிலே நடந்து செல்லுதலை, நோக்கினர் - பலரும் பார்த்தனர்.

முன்னே இராமபிரான் முடி சூடுதற்பொருட்டுத் தேரிற் சென்றதும், அப்போது நிகழ்ந்த மகிழ்ச்சிச் செயல்களும் 267-ஆம் கவி முதலிய வற்றால் விளங்கும். அப்போது பொன்னாடையும் அணிகலன்களும் உடையவனாய்க் கண்டோர் கண்ணும் மனமும் களிக்கச் சென்றவன், இப்போது அணிகலன் ஏதுமின்றி, அரையிலே மரவுரி சுற்றிக் கொண்டு, கண்டோர் துயர் கூர, அந்த வீதியிலே நடந்து சென்றான்.

நளி - பெருமை; உரிச்சொல். முடியின் சிறப்புக் குறிக்க, 'நன்னெடு நளி முடி' என விசேடித்துக் கூறினார். பவனி - உலா; சிறப்பு நாட்களில் ஊர்வலஞ் செல்லுதல் போன்றது. மரவுரி ஒன்றோடொன்று இணைத்துத் தைக்கப்பெற்றதாகலின், 'துன்னெடுஞ் சீரை' என்றார். அதன் இழிவு தோன்றச் 'சுற்றி' என்றார்.

- (பி.ம.) 1. நளிர்முடி, மணிமுடி, நன்னெடுங் கதிர்முடி, மு. மின்னெடு மணிமுடிசூட வேந்தனிப்.
2. பன்னெடும் தேரோடும், தேரோடு, தேரிடைப்; போயவன்.
3. துன்னரும், வன்னெடும்.
4. போதல் மேயினன்.

(185)

481. அஞ்சன மேனியிவ் வழகற் கெய்திய
வஞ்சனை கண்டபின் வகிர்ந்து நீங்கலா
நெஞ்சினும் வலிதுயிர் நினைப்ப தென்சில
நஞ்சினும் வலியநந் நலமென் றுர்சிலர்.

அஞ்சனம் மேனி - கரிய மை போன்ற திருமேனியையுடைய, இ அழகற்கு எய்திய - இந்தப் பேரழகனான இராமனுக்கு நேர்ந்த, வஞ்சனை கண்டபின் - வஞ்சனையாலாகிய தீமையை உணர்ந்த பின்னும், வகிர்ந்து நீங்க அல்லா - பிளந்து போகாத, நெஞ்சினும் - நம் நெஞ்சைக் காட்டிலும், உயிர் வலிது - உயிர் வலியதா யிருக்கின்றது; சில நினைப்பது என் - வேறு சில வகையாக நினைப்பதென்ன பயன்? நம் நலம் நஞ்சினும் வலிது - நாம் இதுகாறும் பெற்ற நன்மை விடத்தினும் மிக்க கொடியது, என்றார் சிலர் - என்று கூறினர் சிலர்.

குமரரைத் தவக் கோலத்தோடு கண்ட பலரும் பலவாறு கூறி வருந்துவாராயினர். அதனை இதுமுதற் பதினான்கு பாடல்களறி கூறுகின்றார். வஞ்சனை : ஆகுபெயர். முடி சூடும்படி முதலிற் கூறிப் பின்னர் அதனை மாற்றினமையின் வஞ்சனையென்றனர். 'இராமனுக்குத் தீங்கு நேர்ந்ததை அறிந்தவுடனேயே நம் நெஞ்சு பிளந்து உயிர் போயிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறின்றி நாம் இப்போது இவனை இந்தக் கோலத்தோடு கண்ட பின்னும் உயிரோடு இருக்கின்றோம்; நம் மனமும், உயிரும் உடம்பும் மிக வலியன' என்று குறைப்படுகின்றனர். இதுகாறும் அமுதுபோன்றிருந்த வாழ்வு முதலிய நலங்கள் இராமனைப்

பிரிந்ததனால் நஞ்சுபோல ஆயின என்ருர். நஞ்சுக்கு வலிமை அதன் கொடுமையாதலின் இங்கே அப்பொருளைக் கொள்க.

- (பி - ம்.) 1. மேனியல்.
2. வருந்து, வரிந்து; நீக்கலா, நீங்கலா, நீங்கலான்.
3. வலித்துயிர், வலிதுயரம், வலிதுரு, வலியரு, வலியன, வலியினன், வலியரா; என்கடி; மு. நெஞ்சி:து மிளிப்பல மனைப்பதென்னழல்.
4. வலியனநலம், வலியநன்னலம், வலியது நலம், வலிது நம்மனம், வலிய நம்மனம், கொடிது நம்நலம்.

(186)

482. மண்கொடு வருமென வழியி ருந்ததியாம்
எண்கொடு சுடர்வனத் தேகல் காணவோ
பெண்கொடு வினைசெயப் பெற்ற நாட்டினில்
கண்கொடு பிறத்தலுங் கடையென் றுர்சிலர்.

மண்கொடு வரும் என - (இராமன்) நாட்டை ஆளும் அரசரி மையைப் பெற்று முடி சூடி வருவானென்று கருதி, யாம் வழி இருந்தது - நாமெல்லாம் அவன் வரும் வழியில் எதிர்பார்த்து இருந்தது, எண் கொடு - (அவன் நம்) மனத்தையெல்லாம் கவர்ந்து கொண்டு, சுடர் வனத்து ஏகல் காணவோ - கடு வெயில் காயும் காட்டிற்குச் செல்வதைக் காண்பதற்கோ? பெண் - பெண் ஒருத்தி, கொடுவினை செய பெற்ற நாட்டினில் - (தகாத முறையில்) கொடுஞ் செயல் செய்ய அமைந்த இந்த நாட்டிலே, கண்கொடு பிறத்தலும் கடை - (பார்க்கும்) கண்களைக் கொண்டு பிறந்திருப்பதும் கீழாகும், என்ருர் சிலர்—.

முடிசூடிப் பவனி வருதலைப் பார்க்கலாமென்று கருதியிருந்த தமக்கு, அதற்கு மாறான காட்சியைக் காண நேர்ந்ததனால், தம் கண்கள் பயனற்றவை என்கின்றனர். குருடராயின், இத்தகைய காட்சியைக் காணப்பெருராகலின், 'கண்கொடு பிறத்தலும் கடை' என்றனர். உயர்வாகக் கருதப்படும் கண்ணுடையவராய்ப் பிறத்தலும் இங்கே கடையாயிற்று என்றபடி. கணவன் வழி நிற்க வேண்டியவன், கணவினைத் தன் வழிப்படுத்தித் தாழ்விழைத்தனன்; அஃது இந் நாட்டில் நிகழத் தக்கதன்று என்பார், 'பெண்கொடு வினைசெயப் பெற்ற நாட்டினில்' என்றனர். எண்கொடு - தான் ஓர் எண்ணத்தைக் கொண்டு என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. வருமென்று; வழியிருந்ததாம், வழியிருந்துயாம், வழியிருந்தயாம், வழியிழந்தவர், வாழ்ந்திருந்தயாம், மகிழ்ந்திருந்தயாம்.
2. எண்கொடும், துடர்வனத்து, துயர்வனத்து, தொடர்வனத்து; எய்தல்; காணவா, காணவே, காணவோர், காண்கவோ.
3. மனைசெயப்; நாட்டினிக்.
4. பிறத்தலில்; என்பார் சிலர்.

(187)

483. முழுவதே பிறந்துல குடைய மொய்ம்பினேன்
உழுவைசேர் கானகத் துறைவென் யானென
எழுவதே யெழுதல்கண் டிருப்ப தேயிருந்
தழுவதே யழகிதிவ் வன்பென் றூர்சிலர்.

பிறந்து - மூத்த மகனாகப் பிறந்து, உலகம் முழுவதே உடைய - உலகம் முழுவதுமே தனக்குரிமை பூண்ட, மொய்ம்பினேன் - வலிமையுடைய இராமன், (அவ்வுரிமையைக் கைவிட்டு) உழுவை சேர் - புலிகள் வாழ்கின்ற, கானகத்து உறைவென் யான் - காட்டிலே வசிப்பேன் நான், என - என்று சொல்லி, எழுவதே - காட்டுக்குப் புறப்படுவதோ! எழுதல் கண்டு - (அவ்வாறு அவன்) புறப்படுதலைப் பார்த்துக்கொண்டு, இருப்பதே - (வறிதே நாம் இங்கு) இருப்பதோ! இருந்து அழுவதே - அவ்வாறு இருந்துகொண்டு (அவன் பிரிவுக்காக) அழுவதோ! இ அன்பு அழகிது - இவ்வாறுகிய நம் அன்பு மிக அழகாயிருக்கின்றது! என்றார் சிலர்—.

‘நாமெல்லாம் இராமன்பால் உண்மையான அன்புடையோ மென்றால், முன்னமே உயிர் துறந்திருத்தல்வேண்டும்; அல்லது அவனுடன் காடு செல்லவேண்டும்; இரண்டுமின்றி வறிதே இருந்து அழுவதனால், நமது அன்பு பயனற்றதே’ என்கின்றனர். இராமன் பிறப்பினாலேயே அரசுக்கு உரிமை பூண்டவன்; அது மட்டுமின்றிப் பரசுராமனை வென்ற வலிமையாலும் உரிமையுடையவன் என்ற குறிப்பினால் ‘மொய்ம்பினேன்’ என்றனர். அத்தகையவன், தந்தைக்கு இணங்கி நான் காடு செல்வேனென்று எழுகின்றானே யென்பார், ‘கானகத் துறைவென் யானென எழுவதே’ என்கின்றனர். முழுவதுமே எனற்பால உம்மை தொக்கது.

சில பிரதிகளில் இப்பாடலும் அடுத்ததும் முன்பின்கு உள்ளன.

- (பி - ம். 1. உலகடைய; முன்பினன், முன்பினேன்.
2. உழுவையங்கானகத்து.
3. எழுவகண்டு; இருப்பதேயிழந்து.
4. அழகிதில்வன்பென்பார், அழகிதேயன்பென்றார், அழகிதெம்மன் பென்றார், அழகிதில்வனமென்றார்.
(188)

484. வலங்கடிந் தேழைசொற் கொண்ட மன்னனை
நலங்கடிந் தறங்கெட நயத்தி யோவெனாக்
குலங்கடிந் தான்வலி கொண்ட கொண்டலை
நிலங்கடிந் தாளொடு நிகரென் றூர்சிலர்.

சிலர் —, வலம் கடிந்து - தன் வலிமையை விட்டு, ஏழை சொல் கொண்ட - பெண்ணின் சொல்லைப் பெரிதாகக் கொண்ட, மன்னனை - (தந்தையாகிய) அரசனை, நலம் கடிந்து - நன்மையை நீக்கி, அறம்

கெட நயத்தியோ - தருமம் கெட விரும்புகின்றயோ, என - என்று (மறுத்துக்) கேளாத, குலம் கடிந்தான் வலிகொண்ட கொண்டலை - அரசர் குலத்தைப் பழித்த பரசுராமனது வலிமையைத் தனதாக்கிக் கொண்ட மேகவண்ணனான இராமனை, நிலம் கடிந்தாளொடு நிகர் - (இவனும்) தனக்கு நாட்டை ஆளும் உரிமையை நீக்கிய அக் கைகேயிக்கு ஒப்பாவான், என்றார்—.

‘பெண்ணின் பேச்சைக் கேட்டு முறை தவறிய தந்தையை, இராமன் நியாயங் கூறி மறுத்து, வனம் போகாதிருத்தற்குரியன். அங்ஙனமன்றி, நாடு முழுதும் நலங் கெட நான் காடு செல்வேன் என்பதனால், நாட்டுக்குத் தீங்கு விளைத்த அக் கைகேயி போன்றவனே இவனும்’ என அன்பு மேலிட்டார் கூறுகின்றனர்.

என - என்னாத; ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம். எனாத கொண்டல், குலங்கடிந்தான் வலிகொண்ட கொண்டல் என இயைக்க. கொண்டல், நிறத்தாலும் உலகு புரக்கும் தன்மையாலும் இராமபிரானுக்கு ஆயிற்று; ஆகுபெயர். நிலம் - நிலத்தையாலும் உரிமை; “மண்கொடு வரும்” (482) என்றும்போல. இதுவும் ஆகு பெயர்.

இக்கவியிற் பாடபேதங்கள் பல; உரை வேறுபாடுகளும் பல.

- (பி - ம்.) 1. வலங்கடந்து, வளங்கடிது; ஏழையராய், ஏழையரான, ஏழையனான, ஏழையினாய், மன்னரை, மன்னருள், மன்னனும், மன்னரு.
2. நலங்கடத்து; நயத்திபோலெனக், நயக்கிலாததம், நயத்திரோ வெனக், நயத்திரோரும், நயத்தலோம்மிக, நயந்திரோ வெனக், நயத்திராலெனக்; நடந்த மன்னர்தம்.
3. குலங்கடிந்தவன்வலி, குலங்கடிந்தான்வலி, குலங்கடிந்தனர்வலி, குலங்கடிந்திவ்வனம், குலங்கடந்தான்வலி, கொண்டலிசு.
4. நலங்கடிந்தாளொடு. (189)

485. திருவரை சுற்றிய சீரை யாடையன்
பொருவருந் துயரினன் றொடர்ந்து போகின்றான்
இருவரைப் பயந்தவ ளீன்ற கான்முனை
ஒருவனோ விவற்கிவ்வு ருறவென் றுர்சிலர்.

இருவரை பயந்தவன் ஈன்ற - இரண்டு குமாரர்களை உலகுக்கு அளித்த சுமித்திரை பெற்ற, கால்முனை - (முத்த) புதல்வனான இலக்குவன், திரு அரை சுற்றிய - (தனது) அழகிய அரையைச் சூழ்ந்த, சீரை ஆடையன் - மரவுரி உடையைக் கொண்டவனும், பொருவு அரும் துயரினன் - இணையில்லாத பெருந் துயரம் உடையவனும் ஆகி, தொடர்ந்து போகின்றான் - (இராமனைப்) பின் தொடர்ந்து செல்கின்றான்; இவற்கு - இந்த இராமனுக்கு, இ ஊர் - இந்த நகரத்தில், உறவு ஒருவனோ - உறவாயுள்ளவன் அவனொருவன்தானோ? என்றுர் சிலர்—.

‘ஊரில் எல்லோரும் இராமன்பால் அன்புடையவர் போலப் பேசுகின்றாரேயன்றி, அவனைத் தொடர்ந்து வனம் போவார் இலக்குவன் ஒருவனைத் தவிரப் பிறரில்லையே! அதிலும், அண்ணனைப் போலவே தவக்கோலங் கொண்டு தாங்கொணாத் துயரோடு செல்கின்றான், அவனுடைய அன்பன்றோ அன்பு!’ என்கின்றனர். “இராமன் பின்பு, பிறந்தானு முளனென்னப் பிரியாதான்” (1068) எனப் பின்னர் இலக்குவனைக் கூறும் பரதன் கூற்றும் காண்க. பட்டத்துத் தேவிமாருள் சுமித்தியையே இரு புதல்வரைப் பெற்றவளாதலின், ‘இருவரைப் பயந்தவன்’ எனப்பெற்றான்.

- (பி - ம்.) 1. திருவரையுரியின், சீரவாடையன், சடையின் சென்னியன், சடையன், சென்னியன்.
2. பொருவரு துயரினும்.
3. கார்முனை.
• ஒருவனையே வற்கவ்வூர்.

(190)

486. முழுக்கலின் வலியநம் மூரி நெஞ்சினை
மழுக்களிற் பிளத்துமென் றோடு வார்வழி
ஒழுக்கிய கண்ணினிற் கலுழி யூற்றிடை
இழுக்கலி னிழுக்கி வீழ்ந் திடருற் றுச்சிலர்.

சிலர்—, முழு கல்வின் வலிய - பெரும் பாறையினும் வலிமையுடைய, நம் மூரி நெஞ்சினை - நம்முடைய கடிய நெஞ்சத்தை, மழுக்களின் பிளத்தும் என்று - கோடரியாற் பிளப்போமென்று கருதி, ஓடுவார் - ஓடுகின்றவர்கள், வழி - வழியிலே, ஒழுக்கிய - (தாங்கள்) சொரிந்த, கண்ணினிற் கலுழி ஊற்று - கண்ணீர் பெருக்காலாகிய ஊற்று, இடை இழுக்கலின் - இடையிடையே (சேருகி) வழக்குதலால், இழுக்கி வீழ்ந்து - வழக்கி விழுந்து, இடர் உற்றார் - துன்பமுற்றனர்.

‘இராமனுக்குற்ற துன்பம் கண்டும், தாமே பிளந்து போகாத வலிய நெஞ்சத்தைக் கருவி கொண்டாயினும் பிளந்துவிடுவோம் என்று கருதிக் கோடரியைத் தேடிப் போகின்றனர்’ என அவர்கள் துயர நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றார்; 481 பார்க்க. மூரி - வலிமை; இங்கே கடினத் தன்மையை உணர்த்திற்று. கண்ணீர் இடையருதொழு குதலின், ஊற்றுப்போலாயிற்று.

- (பி - ம்.) 1. வலியன், வலியவன்.
2. பிளந்தும்; ஓடுவார்வரித்து, வழித்து.
3. கண்ணினிற்; கலுழியாற்றிடை, கண்ணினீர்க் கலுழியுற்றிடை, ஊற்றிடை, ஆற்றிடை, கலுழியாற்றிடையிழிந்திட, இடையிழிந்துடல், இடைவிழுந்துயர், இடைவிழுந்துயர், இடைவிழுந்துயர்.
4. இழுக்கலில், ஒழுக்கலில்; வழக்கி வீழ்ந்து, இழுக்கவீழ்ந்து.

(191)

487. பொன்னணி மணியணி மெய்யிற் போக்கினர்
மின்னென மீனென விலக்கி மெய்விலைப்
பன்னிறத் துகிலினைப் பறித்து நீக்கியே
சின்ன நுண் நுகிலரைச் செறிக்கின் றூர்சிலர்.

சிலர் - சில பெண்கள், மின் என - மின்னற்கொடி போலவும், மீன் என - விண்மீன்கள் போலவும், மெய்யில் - தம் உடம்பிலே விளங்குகின்ற, பொன் அணி - பொன்னுபரணங்களையும், மணி அணி - இரத்தினுபரணங்களையும், விலக்கி போக்கினர் - கழற்றி யெறிந்தவர்களாய், மெய் விலை பல்நிற துகிலினை - விலைமிக்க பல வண்ணப் பட்டாடைகளையும், பறித்து நீக்கி - அவிழ்த்தொதுக்கிவிட்டு, சின்னம் நுண் துகில் - சிதைந்த சிறு நூலாடைகளை, அரை செறிக்கின்றார் - அரையில் உடுத்துக்கொண்டனர். ஏ: அசை.

இராமபிரான் முடிசூடி வரும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு மகிழ்தற் பொருட்டுத் தம்மை விலையுயர்ந்த ஆடையணிகளால் அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்த மகளிர் சிலர், இப்போது அவற்றை வெறுத்து நீக்கி, மானங் காத்தற்பொருட்டு, அரையிலே பழந் துணிகளைமட்டும் உடுத்தனர் என்றவாறு. வெறுப்பு மிகுதி தோன்ற, துகிலினைப் பறித்து நீக்கி என்றார். சின்னம் - சிதைவு. சின்ன - சிறிய என்றலுமாம்.

- (பி ட் ம்) 2. மின்னென்மின்னென; மின்னென்மின்னென; விளங்கு, விலங்கு; மெய்யிலாம், மெய்யினர், மெய்யிறப், மெய்யிடைப், மெல்லிழைப், மேகலை, மேகலைப், மேனியார்.
3. துகிலிடை, துகிலிடைப், துகிலுடை, துகிலெனப்; நீக்கினர், நீக்கினர், வீசினார்.
4. நுண்ணுகிலினைப், நுண்ணுகில்களைப், அரை, இழை; புனைகின்றார். (192)

488. நிறைமக வுடையவர் நெறிசெ லைம்பொறி
குறைமகக் குறையினுங் கொடுப்ப ராமுயிர்
முறைமகன் வனம்புக மொழியைக் காக்கின்ற
இறைமகன் நிருமன மிரும்பென் றூர்சிலர்.

சிலர்—, நிறை மக உடையவர் - பல புதல்வர்களை உடையவரும், (அப்புதல்வருள்ளே) நெறி செல் - புலன்களின் வழிச்செல்லும், ஐந்து பொறி - ஐம்பொறிகளுள், குறை மக - ஊனமுள்ள ஒரு புதல்வன், குறையினும் - குறைந்தாலும் (இறந்தாலும்), உயிர் கொடுப்பர் - (அம்மகன் பொருட்டுத்) தம் உயிரைக் கொடுப்பர்; ஆம் - இஃது உலக இயற்கையாகும்; (அங்ஙனம் இருக்க) முறை மகன் - (அரசக்குரிய) முறையையுடைய சிறந்த மகன், வனம் புக - காடு புகவும், மொழியை காக்கின்ற - தன் சொல்லைக் காப்பாற்றுகின்ற, இறைமகன் - நம்

அரசனது, திருமனம் - அழகிய மனம், இரும்பு என்றார் - இரும்புதான் என்றனர்.

‘பல குழந்தைகளைப் பெற்றிருந்து, அவற்றுள் அங்கவீனமுள்ள ஒரு குழந்தை போவதாயினும் அதன்பொருட்டு உயிரையுங்கொடுத்தல் உலக இயற்கை. அதற்கு மாறாக, நம் அரசன், வாய்மை காத்தல் என்ற பெயரால், உத்தமபுத்திரனைத் தானே காட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, இன்னும் உயிரோடு இருக்கின்றான்; அவன் மனம் இரும்பே’ என்கின்றனர். நிறை மகவு : பன்மை குறித்தது. ஐம்பொறி குறைதல் - குருடு, செவிடு, முடம் முதலிய ஊனமுண்மை. திருமனம் : இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

- (9 - ம்.) 1. நெறியினைப்பொறி, நெறிசெலும்பொறிக்.
2. கொடுப்பர்தம்முயிர், கொடுப்பராகுயிர், கொடுப்ப தம்முயிர்.
3. மொழியைக்காக்குகம், மொழியைத்தாங்கிய, மொழியை நேர்கின்ற
4. இருமனம்.

(193)

489. வானமே யனையதோர் கருணை மாண்பலால்
ஊனம்வே நிலானுட னுலகம் யாவையும்
கானமே புகுமெனிற் காதன் மைந்தனும்
தானுமே யாளுங்கொ றரையென் றுர்சிலர்.

வானமே அனையது - மேகத்தையே ஒத்ததான, ஓர் - வேறு உவமையற்ற, கருணை - அருளும், மாண்பு - பிற குணப் பெருமைகளும், அல்லால் - உடைமையல்லாமல், வேறு ஊனம் இலானுடன் - வேறு குறை ஒன்றும் இல்லாத இராமனுடன், உலகம் யாவையும் - நாடு முழுதும், கானமே புகும் எனில் - காட்டிற்கே போய்விட்டால், (அதன் பின் நம் அரசன்) காதல் மைந்தனும் தானுமே - தன் அன்புக்குரிய மகன் பரதனும் தானுமாகவே, தரை ஆளும் கொல் - வெறுந்தரையை (வறிதான நாட்டை) ஆள்வான்போலும்! என்றார் சிலர்—.

‘நம் அரசன், இராமன்பால் அன்பை நீக்கிப் பரதனிடம் அதனை முழுதும் செலுத்துகின்றான் போலும்! இராமன் இருக்கும் இடம் அயோத்தியாதலால், நாடே திரண்டு அவனுடன் காடு புக விட்டுப் பின்னர்த் தானும் தன் மகனுமாக நாடு ஆட்சி நடத்தட்டும்’ என்கின்றனர் சிலர்; இதுவும் இகழ்ச்சிக் குறிப்பே.

இப்பாடல், முந்திய அச்சுப் பதிப்புக்கள் பலவற்றிலும், சில ஏட்டுப் பிரதிகளிலும் இல்லை. சில சுவடிகளில் ‘வாங்கிய’ என்ற அடுத்த பாடலின் பின் உள்ளது. அண்ணாமலைப் பஸ்கலைக் கழகப் பதிப்பிலும், எஸ். ராஜம் அவர்கள் பதிப்பிலும் இதனை மிகைப்

பாடலாகக் கொண்டனர். பாடல் பொருத்தமுடையதாக இருத்தலின் இங்கே மூலத்திலேயே சேர்க்கப்பெற்றது.

இப்பாட்டுச் சில பிரதிகளில் இல்லை.

(பி. ம்.) 1. மானமே, மானமெய்.

2. ஊனமேவேறிலான், ஊனமேவேறிலா; உலகம் நையவும், உவகை விட்டொழி, உவகைநையவும்.

3. புகுமினிக், புகவினிக்; காவல்மைந்தனும்.

4. ஆள்வதெத் தரையென்பார் சிலர்.

(194)

சில பெண்களின் செயல்

490. வாங்கிய மருங்குலை வருத்துங் கொங்கையார்
பூங்கொடி யொதுங்குவ போலொ துங்கினார்
ஏங்கிய குரலின ரிணைந்த காந்தளின்
தாங்கிய செங்கைதந் தலையின் மேலுளார்.

வாங்கிய மருங்குலை - உள் வாங்கி மெலிந்த இடையை வருத்தும் - வருந்தச் செய்கிற, கொங்கையார் - (பாரமான) தனங்களை உடைய மகளிர் சிலர், ஏங்கிய குரலினர் - (அழுகையால்) ஒடுங்கிய குரலை உடையவர்களாகியும், இணைந்த காந்தளின் - ஒன்றோடு ஒன்று இணைந்த காந்தள் மலரைப்போல, தம் தலையின் மேல் தாங்கிய செம் கை உள்ளார் - தம் தலைமேலே தாங்கப்பெற்ற (கூப்பிய) சிவந்த கைகளை உடையவர்களாகியும், பூ கொடி ஒதுங்குவபோல் - பூங்கொடிகள் நடந்து செல்வது போல, ஒதுங்கினார் - (ஒரு புறமாக) மெல்ல நடந்தனர்.

இம் மகளிர், இராமபிரான் ஒருகால் தன் மனந் திரும்பி வனம் போகாதிருத்தல் கூடுமோ என்ற ஆவலுடன் தம் கடவுளரைக் கைகூப்பித் தொழுதவாறு ஏங்கினர் என்னலாம். 'இணைந்த காந்தளின்' என்று உவமை கூறினமையின், இரு கையும் இணைத்துக் கூப்பினர் என்பது பெறப்படும்.

ஒரு பிரதியில் இப்பாடல் இல்லை.

(பி - ம்.) 1. மருங்குலா, மருங்குலாம்; வருத்துங்கொங்கையர், வைத்த கொங்கையர், மத்தகொங்கையர்.

2. ஒதுங்கினார்.

3. ஒங்கிய; கையினர்; அணைத்த, இணைத்த, இழைத்த, இணைந்த.

4. தலைகள்மேலுள்ளார்.

(195)

491. தலைக்குவட் டயன்மதி தவழு மாளிகை
நிலைக்குவட் டிடையிடை நின்ற நங்கைமார்
முலைக்குவட் டிழிகணி ராலி மொய்த்துக்
மலைக்குவட் டயர்வுறு மயிலின் மாழ்கினார்.

தலை குவடு அயல் - உச்சியாகிய சிகரங்களின் அண்மையில், மதி தவழும் - சந்திரன் ஊர்ந்து செல்லுதற்கு இடமான, மாளிகை - மாளிகைகளின், குவடு நிலை இடை இடை - மேலிடங்களின் இடையிடையே, நின்ற - (வீதியை நோக்கியவாறு) நின்ற, நங்கைமார் - பெண்கள், முலை குவடு இழி - மலை போன்ற (தம்) தனங்களிலே ஓடிய, கண் நீர் ஆவி - கண்ணீர்த்துளிகள், மொய்த்து உக - திரண்டு கீழே விழ, மலை குவடு அயர்வு உறும் - மலைச் சிகரத்திலிருந்து வாடுகின்ற, மயிலின் - மயில்களைப்போல, மாழ்கினார் - வாடி வருந்தினார்கள்.

மாளிகைகளின் உயர்வு தோன்ற மதி தவழ்தல் கூறி, மலையையும் உவமித்தார். மகளிர்க்கு மயில் உவமை; அவர்கள் நிலையைக் கருதி 'அயர்வுறும் மயில்' என்றார். மயில் : பால்பகா அஃறிணைப் பெயர்; பன்மை குறித்தது.

இந்தப் பாடலும் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. அயின்மதி, இயன்மதி; தழுவு மாளிகை.
2. மங்கைமார்.
3. இடுகண் தூராவி, கண்ணீரருவி, கணீரருவி, இழைகணீராவி, அழுகணீராவி.
4. அகவுறு.

(196)

492 மஞ்சென வகிற்புகை வழங்கு மாளிகை
எஞ்சலில் சாளரத் திரங்கு மின்சொலார்
அஞ்சனக் கண்கணீ ரருவி சோர்தரப்
பஞ்சரத் திருந்தமுங் கிளியிற் பன்னினார்.

மஞ்சு என - மேகங்களென்னும்படி, அகில் புகை வழங்கும் மாளிகை - அகிற்புகையை வெளிவிடும் மாளிகைகளின், எஞ்சல் இல் சாளரத்து - குறைவில்லாத பலகணிகளின் அருகே இருந்து, இரங்கும் - வருந்துகின்ற, இன் சொல்லார் - இனிய சொல்லையுடைய மங்கையர், அஞ்சனம் கண்கள் - மை தீட்டப்பெற்ற தம் கண்களிலிருந்து, நீர் அருவி சோர்தர - அருவிபோல நீர் பெருக (நின்று), பஞ்சரத்து இருந்து அழும் கிளியின் - கூட்டிலே தங்கியிருந்து அழுகின்ற கிளிகளைப்போல, பன்னினார் - பல சொல்லிப் புலம்பினார்.

மகளிர் தம் கூந்தற்கும், துகிலுக்கும் ஊட்டும் அகிற்புகையின் மிகுதியால் மஞ்சு என மருளுமாறு இருந்தது. வழங்குதலைச் சாளரத்துக்காக்கலும் ஆம். சாளரத்திற்கு உரிய அமைப்பில் குறையேதும் இல்லாதவை, எஞ்சலில் சாளரம். அவற்றின் அருகே நிற்கும் மகளிர், கூட்டிலுள்ள கிளி போன்றனர் என்ற உவமையின் நயம் ஓர்தற்பாலது.

4. நகர் நீங்கு படலம்

411

- (பி - ம்.) 1. மஞ்சன.
2. இயங்கு மென்சொலார்.
3. கண்ணினீர.
4. இருந்தருங், இருந்தபூங்; பற்றினர்.

(197)

493. நன்னெடுங் கண்களி னுன்ற நீர்த்துளி
தன்னெடுந் தாரைக டளத்தின் வீழ்தலால்
அந்நெடுங் குமரனுக் கழுங்கி மாடமும்
பொன்னெடுங் கண்குழித் தழுவ போன்றவே.

நல் நெடு கண்களின் நான்ற - (உப்பரிகையில் உள்ளவருடைய) நல்ல நீண்ட கண்களினின்றும் வழிந்த, நீர் துளி தன் நெடு தாரைகள் - நீர்த்துளிகள் சேர்ந்து உண்டான நீண்ட தாரைகள், தளத்தின் வீழ்தலால் - (அவை விழுந்த) மேற்றளத்திலிருந்து கீழே விழுதலால், மாடமும் - உப்பரிகைகளும், அ நெடு குமரனுக்கு அழுங்கி - அந்தப் பெரிய சக்கரவர்த்தி குமாரன் பொருட்டு வருந்தி, பொன் நெடு கண் குழித்து - அழகிய நெடிய கண்களைக் குழித்துக் கொண்டு, அழுவ போன்ற - அழுவனபோலக் காணப்பெற்றன. ஏ; ஈற்றசை.

மேல் மாடங்களிலிருந்து பலர் இராமபிரானைக் கண்டு ஆற்றது கண்ணீர் வடித்தலால், அது தளத்தில் விழுந்து பெருகி அங்கிருந்து நீர் வெளிப்படுதற்குரிய துளிகளின் வழியே கீழே விழுந்து ஓடுவது, மாளிகைகளும் அழுதல் போன்று இருந்தது எனத் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறுகின்றார். மக்களேயன்றி மாளிகைகளும் அழுதன என்றதனால், உம்மை இறந்தது தழுவியது. மாடமாகிய ஜடப்பொருளும் அழுதது என்றவின் இழிவு சிறப்புமாம். குமரனுக்கு நெடுமை, தோற்றம், பெருமை, பண்பு முதலிய பலவற்றாலும் பொருந்தும். அழுங்கால், கண் மலர்ச்சியின்றிக் குழிந்து காணப் படுதல் இயல்பாகவின், 'கண்குழித்தழுவ' என்றார். மக்கள் அழுத கண்ணீர் தரை குழிபட வீழ்ந்தது என்ற குறிப்பும் பெறப்படும். கண் - இடம், கண்கள் என்ற இருபொருளுடையது. தளம் - மேற்றளம்.

நீர்த்துளி தன் : தொகுதி ஒருமை.

- (பி - ம்.) 1. கண்களினின்ற.
2. தலத்தின், தலத்தில், தலத்து; நிலத்து; வீழ்த்ததால், வீழ்வன.
3. மன்னெடுங், அன்னெடுங்; குமரன்மாட்டு, குமரர்மாட்டு.
4. கண்குவித்து, கண்குழித்து; அழுவபோன்றதே.

(198)

494. மக்களை மறந்தனர் மாதர் தாயரைப்
புக்கிட முணர்ந்திலர் புதல்வர் பூசலிட்
டுக்கன ருயங்கின ருருகிச் சோர்ந்தனர்
துக்கநின் றறிவினைச் சூறையாடவே.

துக்கம் நின்று - பெருந்துயரம் நிலைபெற்று, அறிவினை குறை ஆடவே - (அவரவர்) அறிவினைக் கொள்ளை கொண்டுவிட்டதனால், மாதர் - பெண்கள், மக்களை மறந்தனர் - தம் மக்களையும் மறந்து விட்டனர்; புதல்வர் - பிள்ளைகள், தாயர் புக்க இடம் உணர்ந்திலர் - தம் தாய்மார் போன இடத்தை உணரவில்லை; (அவர்) பூசல் இட்டு - அழுது ஆரவாரித்து, உக்கனர் - கண்ணீர் சிந்தினர்; உயங்கினர் - வாடினர்; உருகி சோர்ந்தனர் - மனமும் உடலும் உருகிச் சோர்வுற்றனர்.

இராமபிரானைக் காணும்பொருட்டு வீட்டைவிட்டு வெளியே வந்த மகளிர், அங்கே உண்டான சோகத்தால், வீட்டையும் குழந்தைகளையும் மறந்து அங்கங்கே நின்றுவிட்டனர். குழந்தைகள் தாயரைத் தேடாமல் வருந்தினர் என்றபடி. தாயரை: ஐ, சாரியை. புக்கிடம்: தொகுத்தல் விகாரம். 'கண்ணீர்' என ஒரு சொல் வருவிக்க.

- (பி - ம்.) 1. மாந்தர்.
2. புக்கிடம் அறிந்திலம்.
3. உக்கினர் உலைந்தனர், உருகினருயங்கிச் சோர்ந்தனர்.
4. திவினை, இருவினை.

(199)

மாடங்கள் பொலிவு இழந்தமை

495. காமரங் கனிந்தெனக் கனிந்த மென்மொழி
மாமடந் தையரெலா மறுகு சேர்தலால்
தேமரு நறுங்குழற் றிருவி னீங்கிய
தாமரை யொத்தன தவள மாடமே.

காமரம் கனிந்தது என - சீகாமரம் என்னும் பண்ணிசை பழுத்தாற் போல, கனிந்த - சுவை முதிர்ந்த, மெல்மொழி - மெல்லிய சொற்களையுடைய, மா மடந்தையர் எல்லாம் - சிறந்த (திருமகள் போன்ற) மகளிர் எல்லாரும், மறுகு சேர்தலால் - (வீட்டை விட்டு) வீதியிலே வந்துவிட்டதனால், தவளம் மாடம் - வெள்ளொளி உடைய அம் மாளிகைகள் எல்லாம், தேம் மரு - இனிமை அமைந்த, நறு குழல் - நறுமணமுள்ள கூந்தலை உடைய, திருவின் நீங்கிய - திருமகளைப் பிரிந்த, தாமரை ஒத்தன - தாமரை மலரைப் போன்று (பொலிவிழந்து) இருந்தன. ஏ: ஈற்றசை.

இராமபிரானைக் காணும் பொருட்டு மகளிர் எல்லோரும் தம் தம் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்துவிட்டதனால் வீடுகள் பொலிவிழந்து இருந்தன என்கின்றார். “மனைக்கு விளக்கம் மடவாள்” (நான்மணி). மகளிர் ‘கிருகலக்ஷ்மி’ எனப்படுவர். சீகாமரம், முதல் குறைந்தது. கனிந்தென: தொகுத்தல் விகாரம். “திருப்புறக் கொடுத்த செம்பொற்

முமரை போன்று கோயில், புரிக்குழல் மடந்தை போகப் புலம்பொடு மடிந்த தன்றே” (சீவக, 560).

- (பி - ம.) 1. கனிந்தன; தம்மொழி.
2. மறுகினே கலால், மறுகிலேகலால், மறுகிற் சேர்தலால்.
3. திருவை நீங்கிய, தெரிவை நீங்கிய.
4. ஒத்தது, ஒத்ததத்.

(200)

நகரம் பொலிவிழந்தமை

496. மழைக்குலம் புரைகுழல் விரிந்து மண்ணுறக் குழைக்குல முகத்தியர் குழாங்கொண் டேங்கினர் இழைக்குலஞ் சிதறிட வேவுண் டோய்வுறும் உழைக்குல முழைப்பன வொத்தொர் பாலெலாம்.

ஓர் பால் எலாம்-ஒரு பக்க முழுதும், குழை-குண்டலம் அணிந்த, குலம் முகத்தியர் - ஒளி சிறந்த முகத்தையுடைய மகளிர், குழாம் கொண்டு - கூட்டமாகக் கூடி, மழை குலம் புரை - மேகக் கூட்டம் போன்ற, குழல் - தங்கள் கூந்தல், விரிந்து மண் உற - அவிழ்ந்து தரையிலே புரளவும், இழை குலம் சிதறிட - (தங்கள்) அணிகல வகைகள் சிதறி விழவும், ஏ உண்டு ஓய்வு உறும் - அம்பு தாக்குண்டு சோர்கின்ற, உழை குலம் - மான் கூட்டங்கள், உழைப்பன ஒத்து - வருந்துவனபோல, ஏங்கினர் - வருந்தினர்.

மங்கையர்க்கு மாணை உவமித்தல் மரபாகலின், அம்பு தாக்குண்ட மான்கள் பல ஓர் இடத்திலே கூடித் துன்புறுவது போல மகளிர் துயருற்றனர் என்றார். மகளிர் மான், இராமபிரான் பிரிவு அம்பு எனக் கொள்க. குலம் - கூட்டம், சிறப்பு, வகை என்ற பல பொருள் குறித்தது. உழைத்தல் - வருந்துதல்.

- (பி - ம.) 1. மழைக்குரல்; புரிக்குழல் விரித்து.
2. குழாங்கொண்டுகினர், கொண்டுகின, கொண்டோங்கின, கொண்டோங்கினர், கொண்டேங்கின, குழாங்களேங்கினர், குழாங்களேங்கின.
3. ஒத்தரும்.
4. உழைத்தன, உழைத்தென; ஒத்தபாரெலாம்.

(201)

497. கொடியடங் கினமனைக் குன்றங் கோமுர
சிடியடங் கினமுழக் கிழந்த பல்லியம்
படியடங் கலுநிமிர் பசுங்கண் மாரியால்
பொடியடங் கினமதிற் புறத்து வீதியே.

மனை குன்றம் - மாளிகைகளாகிற மலைகளில், கொடி அடங்கின - கொடிகள் (பறவாமல்) அடங்கின; கோ முரசு - அரசுக்கு உரிய

முரசங்கள், இடி அடங்கின - இடிபோல ஒலித்தல் அடங்கின; பல் இயம் முழக்கு இழந்த - பல வாச்சியங்களும் முழங்குதலொழிந்தன; படி அடங்கலும் - தரையிடமெல்லாம், நிமிர் - பெருகிய, பசு கண் மாரியால் - பசிய கண்ணீர் மழையால், மதில் புறத்து வீதி - மதிற் பக்கத்திலுள்ள வீதிகளிலும், பொடி அடங்கின - புழுதிகள் அடங்கி விட்டன. ஏ: ஈற்றசை.

மனைக் குன்றம்: உருவகம்; மலைபோல் உயர்ந்த மாளிகைகள் என்க. முடிபுனை விழா நிகழாமையின், மகிழ்ச்சிக்குரிய நிகழ்ச்சிகளும் நிகழ்தலெவையின். மாளிகைகளில் பறக்கவிட்ட கொடிகளை இறக்கி விட்டனர். முரசும் ஏனைய வாச்சியங்களும் முழக்குவார் இலராயினர். இடி - இடிக்குரல்; ஆகுபெயர். அகநகிலன்றிப் புறநகரிலும் அனைவரும் துயருற்றமை புலப்பட, மதிற்புறத்து வீதி பசுங்கண் மாரியாற் பொடியடங்கின என்றார். 'வீதியும்' எனற்பால உம்மை தொக்கது. கோமுரசு - சிறந்த முரசு என்றலுமாம்.

(பி- ம்.) 3. வாரியால்.

4. மதிட்புறத்து.

(202)

498. அட்டிலு மிழந்தன புகைய கிற்புகை
நெட்டிலு மிழந்தன நிறைந்த பால்கிளி
வட்டிலு மிழந்தன மருங்கு கான்மணித்
தொட்டிலு மிழந்தன மகவுஞ் சோர்ந்தவே.

(வீடுகளில்) அட்டிலும் - சமையல் அறைகளும், புகை இழந்தன - (சமையல் தொழில் இன்மையால்) புகைதலை இழந்தன; நெடு இல்லும் - உயர்ந்த மேன் மாடங்களும், அகில் புகை இழந்தன -; கிளி வட்டிலும் - கிளிகளை ஊட்டுதற்குரிய வட்டில்களும், நிறைந்த பால் இழந்தன - பால் நிறைந்திருத்தலை இழந்தன (வறிதே யிருந்தன என்றபடி); மருங்கு கால் - பக்கங்களிலே ஒளி வீசுகிற, மணி தொட்டிலும் - மணிகள் பதித்த தொட்டில்களும், மகவு இழந்த - குழந்தைகளின்றி வறிதே இருந்தன; மகவும் சோர்ந்த - குழந்தைகளும் (எடுப்பாரின்றிச்) சோர்ந்து கிடந்தன. ஏ: ஈற்றசை.

மகளிரெல்லாம் வெளியே சென்றுவிட்டதனால், வீடுகளில் அவர்களால் நிகழ்தற்குரியனவெல்லாம் நிகழாமல், அவை வெறிச்சிட்டுக் கிடந்தன என்றபடி. "மக்களை மறந்தனர் மாதர்" (494) என முன்னே கூறியதை யொட்டி, 'மகவைத் தொட்டிலில் இட்டும் பிறவாறும் சீராட்டுவாரின்றி அவை சோர்ந்து கிடந்தன' என்றார். மகளிர் தம் பிள்ளைகளையும், தாம் வளர்க்கும் கிளிப்பிள்ளைகளையும் மறந்தனர். வட்டிலில் பாலூற்றி வைத்துக் கிளிகளை ஊட்டி வளர்ப்பர்;

வட்டில் பாவிழந்தன என்றதனால், கிளிகளும் தமக்கு உணவின்றியும், பழகுவார் இல்லாமலும் வாடின என்க. வட்டில் - கிண்ணம் போன்ற உண்கலம். கால் - தொட்டிலின் கால்கள் என்றலுமாம். மகவு, இடைநிலை விளக்காக முன்னும் பின்னும் இயைந்தது.

- (பி - ம்.) 1. அட்டிலு மறந்தன.
2. நெட்டிலு மறந்தன; பாற்சினி, பால்களின்.
3. இழந்தனர், மறந்தன, மறந்தனர்; மகளிர்; காழ்மணித், சால்மணித், வான்மணித், கண்மணித்.
4. மறந்தன, மறந்தனர்; சோரவே.

(203)

499. ஒளிதுறந் தனமுக முயிந்து றந்தெனத்
துளிதுறந் தனமுகிற் றெகையுந் தூயவாம்
தளிதுறந் தனபலி தான யானையும்
களிதுறந் தனமலர்க் கள்ளுண் வண்டினே.

முகம் - (மக்களுடைய) முகங்கள் எல்லாம், உயிர் துறந்தால் என - உயிர் பிரிந்தாற்போல, ஒளி துறந்தன - காந்தியை இழந்தன; முகில் தொகையும் - மேகக் கூட்டங்களும், துளி துறந்தன - நீர் துளித்தலை நீங்கின; தூய ஆம் தளி - பரிசுத்தமான கோயில்கள், பவி துறந்தன - (செய்வாரின்மையின்) பூசையை நீங்கின; மலர்கள் உண் வண்டின் - பூக்களில் உள்ள தேனை உண்டு களிக்கும் வண்டுகள் (களிதுறந்தது) போலவே, தானம் யானையும் - மதமுடைய யானைகளும், களி துறந்தன - களித்தலை நீங்கின. ஏ; அசைநிலை.

கோயில்களில் பூசை செய்வாரின்மையின் அவை பவி துறந்தன. தளி-கோயில், பவி-பூசை. வண்டுகள் தேனுண்ணுதற்குரிய பூக்களைப் போற்றுவார் இன்மையின், வண்டுகள் தேன் பெருது வாடின; யானைகளும் ஆள் இல்லாமையால் கவளம் பெருமல் களிதுறந்தன என்க.

- (பி - ம்.) 1. துறந்தனமுகத்து, துறந்தனவுடல், உயிர் துறந்தமெய். உயிர் துறந்தன, உயிர் துறந்தன வுடல்.
2. தூயமா, தூயவர்.
3. அளிதுறந்தன; பரிதானயானையும், கானவானையும், பரித்தான யானையும், பவித்தானமானையும், மதத்துறந்தயானையும், வலித்தானம் யானையும்.
4. கள்ளுண்வண்டென.

(204)

500. நிழல்பிரிந் தனகுடை நெடுங்க ணேழையர்
குழல்பிரிந் தனமலர் குமரர் தாளினை
கழல்பிரிந் தனசினக் காமன் வாளியும்
அழல்பிரிந் தனதுணை பிரிந்த வன்றிலே.

குடை நிழல் பிரிந்தன - குடைகள் நிழல் செய்தலை நீங்கின; நெடுகண் - நீண்ட கண்களை உடைய, ஏழையர் குழல் - பெண்களின் கூந்தல்கள், மலர் பிரிந்தன - மலர் குடுதலை நீங்கின; குமரர் தாள் இணை - வீர குமரர்களின் கால்கள், கழல் பிரிந்தன - வீரக்கழலை நீங்கின; சினம் காமன் வாளியும் - சினமுள்ள மன்மதன் அம்புகளும், அழல் பிரிந்தன - (இணை பிரிந்தவரைச்) சுடுந் தன்மை நீங்கின; அன்றில் துணை பிரிந்த - அன்றிற் பறவைகளும் தம் துணையைப் பிரிந்தன. ஏ : ஈற்றைச்.

குடைகளை எடுத்து விரித்துப் பிடிப்பார் இன்மையின் அவை நிழல் துறந்தன. காமன் வாளி அழல் பிரிதலாவது, காம விகாரங்கொள்வார் எவரும் இலர் என்றபடி. அன்றிற் பறவைகள் அன்பு மிகுதியால் எப்போதும் ஆணும் பெடையும் இணை பிரியா என்பர்; அவையும் பிரிந்தனவென்று அவல நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

(பி - ம.) 2. குழல்பிரிந்தனர்; தாளிணைக்.

3. சிலைக்காமன் வாளியும், சினக்காமவாளியும், சினக்காமர் பாணியும், வாணியுட்.

4. துணைப்பிரிந்த; அன்னமே, வண்ணமே.

(205)

501. தாரொலி நீத்தன புரவி தண்ணுமை
வாரொலி நீத்தன மழையின் விம்முறும்
தேரொலி நீத்தன தெருவுந் தெண்டிரை
நீரொலி நீத்தன நீத்தம் போலுமே.

புரவி - குதிரைகள், தார் ஒலி நீத்தன - கிண்கிணி மாலையின் ஒலியை இழந்தன; தண்ணுமைமத்தளங்கள், வார் ஒலி நீத்தன - தம்முடைய மிக்க ஒலியை இழந்தன; மழையின் விம்முறும் - மேகம் போல ஒலிக்கும், தேர் ஒலி - தேர் ஓசையை, தெருவும் நீத்தன - தெருக்களும் இழந்தன; (அதனால் அத்தெருக்கள்) தெள் திரை - தெளிந்த அலைகளையுடைய, நீர் ஒலி நீத்தன நீத்தம் போலுமே - நீரோடும் ஓசையற்ற ஆறுகள் போன்றன.

நகரம் வறுவிதாயினமையைப் பலபடக் கூறுவதில், இங்கே சிலவற்றைக் கூறுகின்றார்.

தார் - கிணி கிணிமலை; குதிரைகளின் கழுத்தை அலங்கரித்துக் கொண்டு, ஓசையுடையதாயும் இருப்பது. குதிரைகளைப் பண்ணுவாரின்மையின் அவை தாரொலி அடங்கின. வார் - நீட்சி; நீண்ட ஒலியாவது, மிக்க ஒலி எனப்பட்டது. தெருவுக்கு யாற்றை உவமை கூறுவது மரபாதலின், இங்கே நீரொலிபற்ற ஆறு என்றார். நீத்தம் - வெள்ளம்; இங்கே ஆறு.

- (பி - ம்.) 1. புரவித்.
 2. ஏரோலி; மனையின் விம்முறு, மழைமுந்துறு, முந்துறத், கவினி விம்முறும்.
 3. தெருவு; திண்டிரை, தெண்டிரைச்.
 4. நீத்தமும், நீரமும், நீத்த, பேரி, சீரோலி நீத்தன சித்தம் போலவே.
 (206)

502. முழுவெழு மொலியில முறையின் யாழ்நரம்
 பெழுவெழு மொலியில விமைப்பில் கண்ணினர்
 விழுவெழு மொலியில வேறு மொன்றில
 அழுவெழு மொலியெழு மரச வீதியே.

அரசவீதி - அரசவீதிகள், முறையின் - முறையாக, முழவு எழும் ஒலி இல - முரசங்களில் எழும் ஓசைகள் இல்லாதன ஆயின; யாழ் நரம்பு எழ எழும் ஒலி இல - வீணைகளின் நரம்பு தெறித்தலால் ஆகும் (இனிய) ஓசைகள் இலவாயின; இமைப்பு இல் கண்ணினர் - இமையா நாட்டத்தவராகிய தேவர்களுக்கு, விழவு எழும் ஒலி இல - விழா வெடுத்தலால் உளதாகும் ஓசை இலவாயின; வேறு ஒன்றும் இல - வேறு மங்கல ஒலி எவையும் இலவாயின; அழ எழும் ஒலி எழும் - பலரும் அழுதலால் எழுகின்ற அமங்கல ஒலியே அங்கே எழும். ஏ : ஈற்றசை.

முறையின் என்பதனை முழவுக்கும் கூட்டுக. முழவு, குடமுழாவு மாம். முறையாக நிகழும் மங்கல ஒலி ஏதும் இன்றி, எங்கும் அழுகை ஒலியே எழுந்தது என்றார். 'வேறும்' என்றதில் உம்மையைப் பிரித்துப் பின்னே கூட்டியுரைக்கப்பெற்றது.

- (பி - ம்.) 1. ஒலியல; முறையின் வாரணம், முறையின் ஆரணம், முறையின் யாணரம்பு.
 2. ஒலியல; இமைப்பில் கண்ணுநீர், இமைப்பில் யாக்கையர், இமைப் பிலாதவர், இமைப்பில் கண்ணினர், கண்ணுநீர், இமைக்கும் கண்ணில.
 3. ஒலியல; வேறு மொன்றிலது, வேறு மொன்றல.
 4. ஒலியல தரச, ஒலியிலவரச, ஒலியிலதரச, ஒலியலாதரசர், ஒலியலா தரச, ஒலியலதரசர், ஒலியலாலரசர், ஒலியலாலரசர். (207)

503. தெள்ளொலிச் சிலம்புகள் சிலம்பு பொன்மனை
 நள்ளொலித் திலநளிர் கலையு மன்னவே
 புள்ளொலித் திலபுனல் பொழிலு மன்னவே
 கள்ளொலித் திலமலர் களிறு மன்னவே.

தெள் ஒலி சிலம்புகள் - தெளிவான ஓசையையுடைய கால் சிலம்புகள், சிலம்பு பொன் மனை நள் ஒலித்தில - ஒலிக்கும் அழகிய வீடுகளின் நடுவிடங்களில் ஒலி செய்தில; நளிர் கலையும் அன்னவே - அயோத் - 27CC-0. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

பெருமையையுடைய மேகலைகளும் அத்தன்மையனவே (ஒலித்தில்); புனல் - நீர் நிலைகளில், புள் ஒலித்தில் - நீர்ப் பறவைகள் ஒலி செய்தில; பொழிலும் - சோலைகளும், அன்னவே - அத்தன்மையனவே; (பறவைகளும், வண்டுகளும் ஒலிக்கப் பெருவாயின); மலர் - பூக்களில், கள் ஒலித்தில் - வண்டுகள் ஒலி செய்தில; களிறும் அன்னவே - மதயானைகளும் அத்தன்மையனவே (வண்டுகள் மதநீரையுண்ணுதற்கு வந்து ஒலிக்கப் பெருவாயின).

மக்களேயன்றி ஐயறிவுயிர்களும், நாலறிவுயிர்களும் துயரவுணர்ச்சி மேவிட்டிருந்தன என்றபடி. வீடுகளில் மகளிர் இன்மையின், சிலம்பொலியும் மேகலை ஒலியும் எழாவாயின. வண்டுகள் தேனை உண்ணுதல் போலவே யானையின் மத நீரையும் விரும்பியுண்ணும். யானைகள் மெலிந்து, மதம் பொழிதல் இன்மையின், வண்டுகள் வந்து மொய்க்கப் பெருவாயின.

நள், நளிர்: உரிச்சொல். கலை - மேகலை; முதல் குறைந்தது. கள்: தேன் என்பது போல, வண்டுகளுக்கு ஆகுபெயர்.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. சிலம்புதன், சிலம்பு போன்மனை, சிலம்பத் தான்விழும், சிலம்பு போன்மனை, சிலம்பு மொன்மனை, செம்பொன் மாமனை.
2. கள்ளொலித்தில; நளிர்க்கலையும், நளிகலையும், நனி - கலையும்; அன்னதே.
3. புனற்பொழிலும், பொழில் புனலும்; அன்னதே.
4. மலர்க்களிறும்; அன்னதே.

(208)

504. செய்ம்மறந் தனபுனல் சிவந்த வாய்ச்சியர்
கைம்மறந் தனபசங் குழவி காந்தெரி
நெய்ம்மறந் தனநெறி யறிஞர் யாவரும்
மெய்ம்மறந் தனரொலி மறந்த வேதமே.

செய் - வயல்கள், புனல் மறந்தன - நீரை மறந்தன (நீர் பெருவாயின); சிவந்த வாய்ச்சியர் கை - (பவளம்போலச்) சிவந்த வாயை உடைய பெண்களின் கைகள், பசு குழவி மறந்தன - பச்சிளங்குழவிகளை எடுத்தலையும் மறந்தன; காந்து எரி - எரிக்கும் தீக்கள், நெய் மறந்தன - நெய்யாகுதியை மறந்தன; நெறி அறிஞர் யாவரும் - நன்னெறியையுடைய வேதங்களை உணர்ந்தோர் அனைவரும், மெய்ம்மறந்தனர் - தம் உடம்பை மறந்து நின்றனர்; (ஆதலால்) வேதம் ஒலி மறந்த - வேதங்கள் (உரிய இடங்களில்) ஒலித்தலை மறந்தன. ஏ : ஈற்றசை.

வயல்களில் வேலை செய்வோரின்மையின், அவை நீரற்றுக் கிடந்தன; மகளிர் தம் பசுங் குழவிகளையும் மறந்தனர்; “மக்களை மறந்தனர் மாதர்” (494) என்றார் முன்னும். நெறி அறிஞர் - வேத

4. நகர் நீங்கு படலம்

419

மார்க்கங்களை உணர்ந்தோர்; அவர்கள் மெய்ம் மறத்தனின், முத்தி வளர்த்தலும், வேதமோதலும் இலவாயின; இவற்றைக் குறிக்கக் 'காந்தெரி நெய்மறந்தன; வேதம் ஒலி மறந்தன' என்றார்.

- (பி - ம்.) 1. செய்மறந்தன; சிவந்தவாச்சியர்.
2. கை மறந்தன; அருங்குழவி, அமுகுழவி, அமுங்குழவி, இளங் குழவி.
3. நெய்ம் மறந்தற நெறி, நெய் மறந்தனர் நெறி, நெய் மறந்தனநெறி; அறிஞரியாவரும், அறிஞர் நாலரும்.
4. மெய்மறந்தன.

(209)

505. ஆடின ரமுதன ரமுத வேழிசை
பாடின ரமுதனர் பரிந்த கோதையர்
ஊடின ரமுதன ருயிரி னன்பரைக்
கூடின ரமுதனர் குழாங்கு முழங்கொடே.

குழாம் குழாம் கொடு - (மகளிர்) கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்ந்து, ஆடினர் அமுதனர் - அரங்கில் ஆடினவர்களும் (ஆடலை விட்டு) அமுதனர்; அமுதம் ஏழ் இசை பாடினர் அமுதனர் - தேவாமருதம் போன்ற ஏழிசைப் பண்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தவர்களும் (அதனை விட்டு) அமுதனர்; பரிந்த கோதையர் - அறுத்த பூமாயுடையராய், ஊடினர் அமுதனர் - (கணவரோடு) ஊடினவர்களும் அமுதனர்; உயிரின் அன்பரை கூடினர் அமுதனர் - உயிர்போன்ற அன்புடைய கணவரைக் கூடி இன்புற்றவர்களும் அமுதனர். ஏ : சுற்றசை.

ஆடல் பாடல் நிகழ்த்தியவரும், கணவரோடு ஊடலும் கூடலும் கொண்டவரும் ஆகிய பலதிறத்து மகளிரும் அவ்வவற்றைக் கைவிட்டு, அங்கங்கே கூடி அழலாயினர் என்க. குழாங் குழாங் கொடு என்பது கடைநிலை விளக்காய் எல்லாவற்றோடும் இயையும்.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. அமுதவின்னிசை.
2. பரிந்த கோதையர், பரிந்த தோகையர்.
4. குழாங்குழாங் கொண்டே, குழாங்குழாங்களாய்.

(210)

506. நீட்டில களிறுகை நீரின் வாய்புதல்
பூட்டில புரவிகள் புள்ளும் பார்ப்பினுக்
கீட்டில விரைபுனிற் நீன்ற கன்றையும்
ஊட்டில கறவைநைந் துருகிச் சோர்ந்தவே.

களிறு - யானைகள், கை நீரின் நீட்டில - தம் துதிக்கையை (நீருண்ணும்படி) நீரில் நீட்டவில்லை; புரவிகள் - குதிரைகள், வாய் - தம் வாயில், புதல் பூட்டு இல - புல்லைப் பற்றித் தின்னவில்லை; புள்ளும் - பறவைகளும், பார்ப்பினுக்கு = (தம்) குஞ்சுகளுக்கு, இரை ஈட்டில -

இரை தேடி வரவில்லை; கறவை - கறவைப் பசுக்கள், ஈன்ற புனிற்று கன்றையும் ஊட்டு இல - (தாம்) ஈன்ற மழவிளங் கன்றுகளுக்கும் பால் ஊட்டவில்லை; (இவ்வாறுள்ள யாவும்) நைந்து உருகி - மனங் கனிந்து, சோர்ந்த - வாடி நின்றன. ஏ : ஈற்றசை.

இதில், ஐயறிவுயிர்களாகிய விலங்கும் புள்ளும் உற்ற துயர மிகுதியைக் கூறினார். கறவை - கறத்தலுடையது என்ற காரணப் பெயர். புதல் - புல். பார்ப்பு : பறவைகளின் இளமைப் பெயர். “புதல்புல்லென்பன புற்பிறப் பாகும்”, “பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்ப வற் றிளமை” (திவா.)

- (பி - ம்.) 1. கைநீரின், கைநீமிர, - கைநீமிரு; வாய் முகம், நீரின் வாய்.
2. பூட்டிய, பூட்டியல், பூட்டிலர்; பார்ப்பினும், பார்ப்புறு, பார்ப்புறம்.
3. ஈட்டியவிரை, ஊட்டிலவிரை, ஈட்டிடுவன, ஈட்டினவேன்.
4. ஊட்டிய; கறவை கன்று, கறவை நன்று, கறவையும், கறவை பால்; சோரவே. (211)

507. மாந்தர்த மொய்ம்பினின் மகளிர் கொங்கையாம்

ஏந்தின நீர்களும் வறுமை யெய்தின

சாந்தமம் மகிழ்ந்தம் முடியிற் றையலார்

கூந்தலும் வறுமைய மலரின் கூலமே.

மாந்தர்தம் மொய்ம்பினில் - ஆடவருடைய தோள்களைப்போலவே, மகளிர் - பெண்களுடைய, கொங்கை ஆம் - தனங்களாகிற, ஏந்து இளநீர்களும் - நிமிர்ந்த இளநீர்களும், சாந்தம் வறுமை எய்தின - சந்தனத்தின் வறுமையைப் பெற்றன; அ மகிழ்ந்தம் முடியில் - அம்மைந்தருடைய மயிர் முடிக்களைப்போலவே, தையலார் கூந்தலும் - மகளிரின் கூந்தலும், மலரின் கூலம் வறுமைய - மலர்க் கூட்டத்தின் வறுமையைப் பெற்றன. ஏ : ஈற்றசை.

ஆடவரும் மகளிரும் சந்தனம் பூசாமலும் மலர் சூடாமலும் வறிதே இருந்தனர் என்றபடி. தம் கொழுநர் வழிநிற்பார் மகளிராகலின், ஆடவரை இரண்டிடத்தும் முற்கூறினார். மொய்ம்பு - தோள். கூலம் - கூட்டம்; தொகுதி. ஐந்தனுருபு இரண்டிடத்தும் ஒப்புப்பொருளது.

- (பி - ம்.) 1. மாந்தர்தம் மொய்ம்பின; கொங்கையாய்.
2. இளநீர்களில், இளநீர்களின்; வெறுமை; எய்தினர், ஏந்தின.
3. சாந்தையர், சாந்தயர், சாந்தணி, சாந்தமும்; கடையவர், கடையலர், சடையவாம், சடையவம், சடையலார், தடையலர், தவ்வையர்; முடியிற் குஞ்சியர், தார்பெய் குஞ்சியின்.
4. கூந்தலின், கூந்தல்; வறுமையம், வறுமையாம், வறுமை செய்; மலர் பெய் கூந்தலே. (212)

(கவிநிலைத் துறை)

508. ஓடை நல்லணி முனிந்தன வுயர்களி றுச்சி
 சூடை நல்லணி முனிந்தன சுடர்மணிக் கொடியின்
 ஆடை நல்லணி முனிந்தன வம்பொன்செ யிஞ்சி
 பேடை நல்லணி முனிந்தன மென்னடைப் புறவம்.

உயர் களிறு - உயர்ந்த யானைகள், ஓடை - நெற்றிப் பட்டமாகிய, நல் அணி - நல்ல அலங்காரத்தை, முனிந்தன - வெறுத்திருந்தன; உச்சி - (மகளிரின்) தலைகள், சூடை நல் அணி முனிந்தன - தலையில் அணிதற்குரிய சூடாமணியாகிய நல்ல அணியை வெறுத்திருந்தன; அம்பொன் செய் இஞ்சி - அழகிய பொன்னால் இயன்ற மதில்கள், சுடர் மணி கொடியின் ஆடை - ஒளி வீசும் அழகிய கொடிச் சீலைகளாகிய, நல் அணி - நல்ல அலங்காரத்தை, முனிந்தன - வெறுத்திருந்தன; மெல் நடை புறவம் - மெல்லிய நடையையுடைய (ஆண்) புருக்கள், பேடை நல் அணி முனிந்தன - (தம்) பெண் புருக்களின் நல்ல அழகை (நுகர்தலையும்) வெறுத்திருந்தன.

யானையும், மதில்களும் முறையே அணி செய்வாரின்றியும் கொடிச் சீலைகள் நீக்கப்பெற்றும் வறிதேயிருந்தமையை, 'அவை வெறுத்திருந்தன' என அவற்றின்மே லேற்றிக் கூறினார். பெடைகளோடு குலாவும் இயல்புள்ள புருக்களும் அதனை வெறுத்தன என்றது, முன்னே பறவை முதலியவற்றிக்குக் கூறியாங்குக் கொள்க.

- (பி - ம்.) 1. களிறுச்சிச், களிற்றுச்சி;
 2. சூட நல்லணி; தொடர்மனை, தொடர்மனைக், தொடர்மணிக், சுடர் மணி, சுடர்மனை, சுடர்மனைக்; கொடிகள்; மனையின்.
 3. ஆடநல்லணி; அம்பொன் செயன்ன, அம்பொன் செய்யிஞ்சிப், அம்பொன் செயன்னப்; அன்னம், செம்பொன் செயன்னம், சிறு வியரன்னம்.
 4. மேடை; வெள்ளிடைப் பிறக்கம், வெள்ளிடை பிறவும், வெள்ளடைப் பிறக்கம்.

(213)

யோகுகளும் துயருற்றமை

509. திக்கு நோக்கிய தீவினைப் பயனெனச் சிந்தை
 நெக்கு நோக்குவோர் நல்வினைப் பயனென நேர்வோர்
 பக்க நோக்கலென் பருவர லின்பமென் றிரண்டும்
 ஒக்க நோக்கிய யோகரு மருந்தாய் குழந்தார்.

தீவினை பயன் - தீவினையின் பயனை துன்பம், திக்கு நோக்கிய - உங்கள் திக்கை நோக்கி வருகின்றது, என - என்று ஒருவர் சொல்ல, சிந்தை நெக்கு - (அதனால்) மனம் நெகிழ்ந்து, நோக்குவோர் - (அச்சத்துடன்) எதிர்பார்ப்பவரும், நல் வினை பயன் என - நல்

வினையின் பயனான இன்பம் வருகின்றது என்று சொல்ல, நேர்வோர் பக்கம் - (உடனே) மகிழ்ந்து உடன்படுவோருமான மக்களின் தன்மையை, நோக்கல் என் - பார்ப்பதென்ன? பருவரல் இன்பம் என்ற இரண்டும் - துன்பம் இன்பம் என்ற இரண்டையும், ஒக்க நோக்கிய - ஒருபடியனவாகப் பார்க்கின்ற, யோகரும் - யோகியருங் கூட, அருதுயர் உழந்தார் - மீளுதற்கரிய துயரத்தால் வருந்தினர்.

துன்பம் என்றால் அது வருதற்கு முன்னேயே வந்துவிடுமோ என்று அஞ்சுதலும், இன்பமென்றால் மகிழ்ந்திருத்தலும் பொதுவான உலகவியற்கை. அத்தகையோர் இராமபிரானுக்கு வந்த துன்பத்தின் பொருட்டு வருந்துதல் ஒரு பொருளன்று; இன்ப துன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாத யோகியரே பெருந்துயருற்று வருந்தினரெனின், அதனை எவ்வாறு கூறுவது என்கின்றார்.

யோகரும் : உம்மை, உயர்வு சிறப்பு.

- (பி - ம்.) 1. நோக்கல்; பயனிது, பயமிது.
2. நக்கு; நோக்கிய, நோக்கலர், நோக்கியர்; பயமென; நேரார், நேரா, நேரப், நேராப், ஞானப்;
3. நோக்கலர், நோக்கிலர், நோக்கலாப், நோக்கிலே, நோக்கிலென், நோக்கிலன், நோக்கிலென், நோக்கலின்; இன்பமொன் றிரண்டும், இன்பமென் றெருங்கே, இன்பமென் றெருங்க; போகமென் றிரண்டும், போகமென்றெருங்க.
4. யோகியும், யோகியர்; உழன்றார், உழந்தான்.

(214)

நகரத்தின் நிலை

510. ஓவி னல்லுயி ருயிர்ப்பினே டுடல்பதைத் துலைய
மேவு தொல்லற கெழில்கெட விம்மனோய் விம்மத்
தானி லைம்பொறி மறுகுறத் தயரத னென்ன
ஆவி நீக்கின்ற தொத்ததவ் வயோத்திமா நகரம்.

அ அயோத்தி மா நகரம் - அயோத்தியாகிய அப்பெரிய நகரம் முழுதும், ஓவு இல் நல் உயிர் - (தன்னின்) நீங்குதல் இல்லாத நல்ல சீவராசிகளெல்லாம், உயிர்ப்பினேடு - பெருமூச்சுடன், உடல் பதைத்து உலைய - உடம்பு பதறி நிலைகுலைதலாலும், மேவு தொல் அழகு - (இயல்பாகப்) பொருந்திய பழைய அழகும், எழில் - செயற்கையழகும், கெட - கெடுதலாலும், விம்மல் நோய் விம்ம - துன்ப நோய் மிகுதலாலும், தா இல் ஐந்து பொறி மறுகு உற-வலிமை இல்லாத பஞ்சேந்திரியங்களும் கலங்குதலாலும், தயரதன் என்ன - தசரத மன்னனைப் போலவே, ஆவி நீக்கின்றது ஒத்தது - உயிர் விடுகின்றதை ஒத்திருந்தது.

வாழும் உயிர்களின்றி நகரமில்லையாதலால், நகரத்தையே ஓர் உயிர்ப் பொருளாக்கி, அஃது உயிர் விடுவதை ஒத்திருந்ததென்றார்.

அதற்குத் தசரதனை உவமித்தார். உயிர் பிரியுங்கால் நிகழ்வன வற்றையும் விரித்துக் கூறினார். தசரதனுக்கே அன்றி, மக்கள் அனைவர்க்குமே இராமன் உயிராதலால், எல்லாரும் தசரதனை ஒத்தனர். “மேனியுமின்றி வெறுநீரே யாயினார்” (396) எனவும் பிறவாறும் முன்னே கூறினமையும், “இயங்கு பல்லுயிர்க் கோருயி ரெனநின்ற இராமன்” என வருஞ் செய்யுளில் வருவதும் காண்க. தா - வலிமை.

- (பி - ம்.) 1. ஒவீனல்லுணர்வு, ஒவி நல்லுயிர், ஒவ நல்லுணர்வு, ஒவ நல்லுயிர், ஒவு நல்லுயிர்; உணர்வீனோடு; அலைய, உலையும்.
2. மேவி நல்லழகு, மேவி நல்லுலகு, மேவு தொல்லுலகு, மேவு நல்லழகு; விம்மி நோய், விம்மித்; விளைப்பத், மல்கத், உலகர்.
3. மறகுற, மறகுறும், மயங்குறும்; தசரதனென்ன, தசரதனென்றும்.
4. நீக்கினது, நீக்கியது, நீக்கினது, நீங்கியது, நீங்கின்றது. (215)

இராமபிரான் பிராட்டி இருப்பிடம் சேர்தல்

511. உயங்கி யந்தக ருலைவுற வொருங்குழைச் சுற்றம்
மயங்கி யேங்கினர் வயின்வயின் வரம்பிலர் தொடர
இயங்கு பல்லுயிர்க் கோருயி ரெனநின்ற விராமன்
தயங்கு பூண்முலைச் சானகி யிருந்துழிச் சார்ந்தான்.

அ நகர் - அவ்வயோத்தி நகரம், உயங்கி உலைவு உற - (முற் கூறியவாறு) வாடி வருந்தாநிற்க, உழை சுற்றம் - உடனிருக்கும் ஏவலர் பலரும், வயின் வயின் - பலஇடங்களிலுமுள்ள, வரம்பு இலர் - அளவற்ற பலரும், ஒருங்கு - ஒருங்கே, மயங்கி ஏங்கினர் - அறிவு கலங்கி ஏங்கியவர்களாய், தொடர - தன்னைத் தொடர்ந்து வர, இயங்கு பல் உயிர்க்கு - இடம் பெயரும் பற்பல உயிர்களுக்கும், ஓர் உயிர் என நின்ற - மூலமான ஒருயிராகத் தான் உள்ள, இராமன்—, தயங்கு பூண் முலை - விளங்குகின்ற அணிகலன்கள் பூண்ட தனத்தை உடைய, சானகி இருந்த உழி - சானகிப் பிராட்டி இருந்த இடத்தை, சார்ந்தான் - அடைந்தான்.

இராமன், தொடர, சார்ந்தான் எனக் கூட்டி முடிக்க.

உழைச் சுற்றம் - பக்கத்தே சூழ்ந்து நின்று ஏவல் கேட்போர். “உழைச்சுற் றுளர்” எனவும் வழங்கப்பெறுவர் (பெரும். 1, 33-14). சுற்றமும் வரம்பிலரும் ஒருங்கு தொடர என்க. மூன்றும் அடியில் இராம பிரானது பரத்துவம் குறிக்கப்பெற்றது. வரம்பிலர் : விளைப்பெயர். ஏங்கினர் : முற்றெச்சம். இருந்துழி : தொகுத்தல்.

- (பி - ம்.) 1. உயங்கு நன்னகர்; ஒருங்குழை, ஒருபுடை, ஒருபுடைச், ஒருங்குடைச், ஒழிவரும்; சுற்ற.
2. ஏங்கின; வரம்பில, வாழ்விலர்.
3. பல்லுடற்கு; ஒருயிரென்கின்ற, ஆருயிரென நின்ற, உயிரென நின்றவன்.
4. இருந்துழி சார்ந்தான். (216)

பிராட்டியின் துணுக்கம்

512. அழுது தாயரோ டந்தண ருந்தவ ரரசர்
புழுதி யாடிய மெய்யினர் புடைவந்து பொருமப்
பழுது சீரையி னுடையினன் வரும்படி பாரா
எழுது பாவையன் னுண்மனத் துணுக்கமொடெழுந்தாள்.

தாயரோடு - தாய்மாரும், அந்தணர் - அந்தணரும், அரு தவர் - அரிய தவசியரும், அரசர் - அரசரும் (ஆகிய பல திறத்தவரும்), புழுதி ஆடிய மெய்யினர் - புழுதி படிந்த உடம்போடு, அழுது புடைவந்து - அழுதுகொண்டு பக்கங்களிலே சூழவந்து, பொரும - பொருமாநிற்க, பழுது சீரையின் உடையினன் - தாழ்வுடைய மரவுரி உடுத்தவனாகி, வரும்படி பாரா - (இராமபிரான்) வருதலைக் கண்டு, எழுது பாவை அன்னாள் - எழுதிய சித்திரப்பாவை போன்ற பிராட்டி, மனம் துணுக்கமொடு - மன நடுக்கத்துடன், எழுந்தாள் - (இருக்கை விட்டு) எழுந்து நின்றாள்.

முடி சூடிய திருக்கோலத்துடன் வருதற் குரியவன், அதற்கு மாறான தவக்கோலத்துக்குரிய மரவுரியுடன் மிகப் பலர் தன்னைச் சூழ்ந்து வருந்தும் நிலையில் வரக் கண்டதனால், பிராட்டி துணுக்குற்று எழுந்தாள். முந்திய செய்யுளில் 'வயின்வயின் வரம்பிலர்' என்றதன் விளக்கமாக, அந்தணர், அருந்தவர், அரசர் ஆகியோரைக் கொள்ளலாம். இவரல்லாத பிறரும் அதில் அடங்குவர். பழுது - அரச நிலைக்குத் தகாதது. சீரையின் : இன், அல்வழிச் சாரியை. உடையினன் : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம.) 1. அழுத; தாயரோடு; அருந்தவ ரத்தணரரசர், அருந்தவ முனிவரோ டரசர், முனிவர்களரசர், முனிவரோடரசர்.
2. புழுதி யாடின; புடைவரப் போதும்.
3. பழுதில் சேரத்தினுடையினன், சீரையன், சடையினன்; பார்த்தாள்.
4. மனத்துணுக்க மொடு, மனத்துணுக்கென. (217)

பின் நிகழ்ச்சி

513. எழுந்த நங்கையை மாமியர் தழுவின ரேந்திப்
பொழிந்த வுண்கணீர்ப் புதுப்புன லாட்டினர் புலம்ப
அழிந்த சிந்தைய ளன்னமு மின்னதென் றறியாள்
வழிந்த நீர்நெடுங் கண்ணினன் வள்ளலை நோக்கி.

எழுந்த நங்கையை - (துணுக்குற்று) எழுந்த பிராட்டியை, மாமியர் - மாமிமார்கள், தழுவினர் ஏந்தி - தழுவித் தாங்கிக்கொண்டு, பொழிந்த - ஊற்றிய, உண் கண் நீர் புது புனல் - மையுண்ட கண் களின் நீராகிய புதிய மஞ்சள நீரால், ஆட்டினர் - (அவளை) நீராட்டின வர்களாய், புலம்ப - அன்னமும் - அன்னம் போன்ற பிராட்டியும், இன்னது என்று அறியாள் - (அவர்கள் செயலுக்குக் காரணம்) இன்ன

தென்று அறியாதவளாய், அழிந்த சிந்தையள் - கலங்கிய மனத் துடனும், நீர் வழிந்த நெடு கண்ணினள் - நீர் சொரிந்த நெடிய கண் களுடனும், வள்ளலை நோக்கி - இராமபிரானைப் பார்த்து.

இது மேற்செய்யுளோடு தொடர்ந்து, அதில் வரும் 'இறைஞ் சினுள்' என்பதனோடு முடியும்.

மாமியர் - அறுபதினாயிரவருட் சிலர் என்னலாம். அவர்கள் இதுகாறும் அழுதறியாதவர்களாதலின் 'கண்ணீர்ப் புதுப்புனல்' என்றார். கண்ணீராட்டுதலாவது, அஃது அவள்மீது சொரிய நிற்பல். அன்னம் : உவம வாகுபெயர். பிராட்டியை அன்னம் எனப் பல இடத்துங் கூறுவர். தழுவினர், ஆட்டினர் என்ற முற்றெச்சங்கள், புலம்ப என்ற எச்சவினை கொண்டன. சிந்தையள், அறியாள், கண்ணினள் என்பன 'நோக்கி' என்னும் எச்சவினை கொண்டன.

- (பி - ம்.) 1. மங்கையை; மாமிமார்; ஏங்கிப்.
2. கண்கணீர்ப், புன்கணீர்ப், வெங்கணீர்ப், ஒண்கணீர், வெங்கணில்; ஆட்டினர்; புலம்பி.
3. அன்னம்தின்னதென்று, அன்னம்தின்னதென்று, அன்னம்தின்னதென்று, அன்னம்தென்னதென்று, சிந்தையளன்னவ ளின்னதென்று, அன்னளிதின்னதென்று, அன்னளி தின்னதென்று அன்னுண்மதியின்னதென்று; அறியா.
4. கண்ணினுள்; கோக்கா.

(218)

பிராட்டி இராமனை விதைல்

(கவிவிருத்தம்)

514. பொன்னை யுற்ற பொலங்கழ லோம்புகழ்
மன்னை யுற்றதுண் டோமற்றிவ் வன்றுயர்
என்னை யுற்ற தியம்பென் றிறைஞ்சினுள்
மின்னை யுற்ற நடுக்கத்து மேனியாள்.

மின்னை உற்ற - மின்னற் கொடிபோன்ற, நடுக்கத்து மேனியாள் - நடுக்கமுற்ற திருமேனியினளான பிராட்டி, பொன்னை உற்ற பொலம் கழலோய்-பொன்னால் இயன்றவீரக்கழல் அணிந்தவரே, இ வன் துயர் உற்றது என்னை - இப்பெருந்துயரம் நேர்ந்ததற்குக் காரணம் என்ன? புகழ் மன்னை உற்றது உண்டோ - புகழ்மிக்க சக்கரவர்த்திக்கு நேர்ந்த தீங்கு ஏதேனும் உண்டோ? இயம்பு என்று - சொல்லுக என்று, இறைஞ்சினுள் - (இராமனை) வணங்கினுள். மற்று : அசை.

(513) வள்ளலை நோக்கி (514) மேனியாள் இறைஞ்சினுள் எனக் கூட்டி முடிக்க.

'மாமியர் இவ்வாறு என்னைச் சூழ்ந்து அழுது புலம்புதற்கு உரிய காரணம் என்னை? சக்கரவர்த்திக்கு ஏதேனும் நேர்ந்ததோ?' என்று பிராட்டி வினவினள் என்க. மின்னையுற்ற மேனியாள், நடுக்கத்து

மேனியாள் என இயைக்க. பொன்னை உற்ற - பொன்னைப் பொருந்திய; பொன்னால் இயன்ற. மின்னை உற்ற: உற்ற, உவமவுருபு.

- (பி - ம்.) 1. பொன்னை யொத்த; பொலன் கழலோய்; புகல்.
2. உற்றதன்றோ; மற்றிவ் வானுயர், மற்றி வானுயர், மற்று வானுயர், அன்றி வானுயர், வினை வானுயர்.
3. இயம்பென்றியம்பினுள்.
4. மின்னை யொத்த; கடுக்கத்த, கடுக்குற்ற, கடுவுற்ற. (219)

இராமபிரான் மறுமொழி

515. பொருவி லெம்பி புவிபுரப் பான்புகழ்
இருவ ராணையு மேந்தினெ னின்றுபோய்க்
கருவி மாமழைக் கற்கடங் கண்டுநான்
வருவெ னீண்டு வருந்தலை நீயென்றான்.

(பிராட்டிக்கு விடையாக இராமபிரான்), பொருவு இல் எம்பி - தனக்கு ஒப்பு வேறு இல்லாத தம்பியான பரதன், புவிபுரப்பான் - நாட்டை ஆள்வான்; நான்—, புகழ் இருவர் ஆணையும் ஏந்தினென் - புகழுக்குரிய தாய் தந்தை என்ற இருவர் பணியையும் சிரமேற் கொண்டு, இன்று போய் - இன்றே புறப்பட்டுச் சென்று, கருவி மா மழை கல் கடம் கண்டு - தொகுதியான மேகங்கள் தவழும் மலைகளை உடைய காட்டைக் கண்டு, வருவென் - மீண்டு வருவேன்; ஈண்டு நீ வருந்தலை - இங்கே நீ வருந்தாதிரு, என்றான்—.

‘பரதன் நாடு ஆளவும், நான் காடு செல்லவும் பெற்றோர் பணித் தனர்; அதனை மேற்கொண்டு நான் இன்றே காடு சென்று மீண்டு வருவேன்; நீ இங்கே வருந்தாதிரு’ எனச் சுருங்கக் கூறினான் இராமபிரான்.

இருவர் - தாய்தந்தையர். தாய் இன்னாரெனக் குறியாமலும், தான் காட்டில் இருத்தற்குரிய கால அளவைக் கூறாமலும் செய்தி சொல்லிய திறம் ஓர்க. பதினான்கு ஆண்டுகள் எனின் பிராட்டிபொருள் என்று கருதி, ‘கடம் கண்டு வருவென்’ என எளிதாகக் கூறினான்.

- (பி - ம்.) 1. புரப்பான் புகல்.
2. ஏந்தினென்று போய்க், ஏந்தி நெனின்றெனக்.
3. கற்றடம்; கண்டனன், கண்டுடன், கண்டுயான், கண்டு பின்.
4. வருவனீண்டு, வருவெனின்ற; வருந்தலை. (220)

பிராட்டியின் துயர்

516. நாய கன்வன நண்ணலுற் றுனென்றும்
மேய மண்ணிழந் தானென்றும் விம்மலள்
நீவ ருந்தலை நீங்குவென் யானென்ற
தீய வெஞ்சொல் செவிசுடத் தேம்புவாள்.

(பிராட்டி) நாயகன் வனம் நண்ணல் உற்றான் என்றும் - தலைவன் காடு செல்லலுற்றானே என்றும், மேய மண் இழந்தான் என்றும் - தனக்கு உரிமையாகப் பொருந்திய அரகை இழந்தானே என்றும், விம்மலள் - வருந்தினாள்; யான் நீங்குவென் - நான் இங்கிருந்து (காடு) போகின்றேன், நீ வருந்தலை - நீ வருந்தாதே, என்ற - என்று சொல்லிய, தீய வெம் சொல் - கொடிய கடுஞ்சொல், செவி கூட - தன் காதுகளைச் சுடுதலால், தேம்புவான் - வருந்தலானான்.

இராமபிரான் கூறிய சொற்கள், தான் உடன் வருதலைத் தவிர்த்த குறிப்பினால், அப்பிரிவுத் துயரே பிராட்டியைப் பெரிதும் வருத்திற்று. தலைவன் எங்கிருப்பினும் அங்குத் தானும் உடன் இருத்தலே தனக்குச் செல்வம் என்ற கருத்தினள் அவள். “நின் பிரிவினும் சுடுமோ பெருங்காடு” (520) எனப் பின்னே கூறுதலுங் காண்க. பிரிவு குறித்த சொல்லைத் தீய வெம் சொல் என இரண்டடை கொடுத்துக் கூறினார். கூட - சுடுதலால்.

- (பி - ம்.) 1. சுர நண்ணலுற்றானென்று.
2. இழந்தானென்று, இழந்தானேன்; விம்மலள்.
3. நீங்குவனென்ற, நீங்குவனென்ற, நீங்குவனெனத், நீங்குவன் யானென்ற, நீக்குவன் யானென்ற.
4. வெஞ்சொற், செஞ்சொற்; செவிக்கூட விம்முவான், விம்மினான், ஏங்கினான். (221)

517. துறந்து போமென்று சொற்றசொற் தோறுமோ
உறைந்த பாற்கடற் சேக்கை யுடனொர் இ
அறந்தி றம்பல்கண் டைய னயோத்தியில்
பிறந்த பின்பும் பிரிவின ளாயினான்.

ஐயன் - எம்பெருமான், அறம் திறம்பல் கண்டு - பூவுலகில் தருமம் கெடுதலை அறிந்து (அதனைக் காத்தற் பொருட்டு), உறைந்த பால் கடல் - தாம் இருந்த திருப்பாற் கடலிலே, உடன் சேக்கை ஒர் இ - (பாம்பணியில்) ஒருங்கே சயனித்தலை விட்டு, அயோத்தியில் பிறந்த பின்பும் - அயோத்தியிலே (இராமனாக வந்து) பிறந்த பின்னும், பிரிவு இலன் ஆயினான் - (தான் சீதையாகப் பிறந்து) ஐயனைப் பிரியாத நிலையை எய்திய பிராட்டி, துறந்து போம் என்று சொற்ற சொல் - (அவளைப்) பிரிந்து போவான் என்று சொன்ன வார்த்தையை, தோறுமோ - (நல்லதென்று) தெளிந்திருப்பாளோ? (இரான் அன்றே).

பிராட்டி, எம்பெருமானை ‘அகலகில்லென்’ என்று எப்போதும் உடனுறைபவன் ஆதலின், அவன் இராமனாக வந்தவுடன் தானும் சீதையாகி வந்து அவனைக் கூடினாள்; அத்தகையவன் இப்போது பிரிவைப் பொறுப்பாளோ என்கின்றார். “கருங்கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப்போய்ப், பிரிந்தவர் கூடினாற் பேசல் வேண்டுமோ” (பால. 593) என்றார் முன்னும். ஆயினான் தோறுமோ என்க.

- (பி - ம்.) 1. போமெனச்; தேறுமே.
 2. உறைத்து; சேக்கையுட் சேர்ந்தோர்இ.
 3. திறம்புமென்றையன்.
 4. பின்பு, பின்னும்; போதும்; பிரிவிலன், பிரியலன், பிரிபவன்; ஆகினான், ஆயினான். (222)

பிராட்டி கூறுதல்

518. அன்ன தன்மைய னையனு மன்னையும்
 சொன்ன செய்யத் துணிந்தது தூயதே
 என்னை யென்னை யிருத்தியென் றுயென்றான்
 உன்ன வுன்ன வுயிருமி ழாநின்றான்.

அன்ன தன்மையன் - அத்தன்மையினளான பிராட்டி (ஐயனை நோக்கி), ஐயனும் அன்னையும் சொன்ன - தந்தையும் தாயும் சொல்லிய வற்றை, செய்ய துணிந்தது - (தேவரீர்) செய்யத் துணிந்தது, தூயதே - நல்லதே; (ஆயினும்) என்னை என்னை இருத்தி என்றாய் - என்னை ஏன் (இங்கேயே) இரு என்று சொன்னீர்; என்ருள் - என்று சொல்லிய வளாய், உன்ன உன்ன - (பிரிவுகுறித்த வார்த்தையை) நினைக்க நினைக்க, உயிர் உமிழாநின்றான் - உயிர் விடுவது போன்ற துயர முற்றான்.

அன்ன தன்மை - பிரிவை ஆற்றுமை. 'தந்தை தாயர் சொல்லை ஏற்று, அதனைக் கடமையாகச் செய்யத் துணிந்தது சிறந்ததே ஆயினும், என்னைப் பிரித்து இங்கிருக்கச் சொல்வதேன்? அதனை நான் பொறேன்' என்கின்றான். உயிர் உமிழ்தல் - உயிரை விடுதல். என்னை; முதலது இரண்டாம் வேற்றுமை விரி; பின்னது வினா; உன்ன என்றதன் அடுக்கு, நினைக்குந்தோறும் எனப் பன்மை குறித்தது.

- (பி - ம்.) 1. அன்னையும் தாதையும்.
 3. என்னையிங்ஙன், என்னையிஞ்ஞன், என்னவென்னை; இருத்தியென்ற னென, இருத்தி யென்றானான், இருத்தி யென்றாயென, இருத்தி யென்றேயென்றான்.
 4. உன்னவுன்னி. (223)

இராமபிரான் மறுமொழி

519. வல்ல ரக்கரின் மால்வரை மேல்விழுந்
 தல்ல ரக்கி னுருக்கழற் காட்டதர்க்
 கல்ல ரக்குங் கடுமைய வல்லநின்
 சில்ல ரக்குண்ட சேவடிப் போதென்றான்.

நின் - உன்னுடைய, சில் - சிறிய, அரக்கு உண்ட - செம்பஞ்சு ஊட்டப்பெற்ற, செஅடி போது - சிவந்த மலர் போன்ற பாதங்கள்,

வல் அரக்கரின் - வலிய அரக்கரின் இருப்பிடமான, மால்வரை மேல் விழுந்து - பெரிய மலைகளின்மேற் படிந்து, அல் - இரவிலும், அரக்கின் உருக்கு - (கற்களை) அரக்கைப்போல உருக்கத் தக்க, அழல் - வெப்பத்தையுடைய, காடு அதர் - காட்டு வழிகளிலே உள்ள, கல் அரக்கும் - பருக்கைக் கற்கள் உறுத்துதலைத் தாங்க வல்ல, கடுமைய அல்ல - கடினமுடையன அல்ல; என்றான்—.

‘என்னை யென்னை யிருத்தி என்றாய்’ என்று பிராட்டி வினவியதற்கு எதிர்மொழியாக இராமபிரான், ‘உனது நன்மை கருதியே சொல்லுகின்றேன்; காட்டு வழிகளிலே நடத்தற்கு, வெப்பத்தையும், பரல்களின் உறுத்தலையும் உன் மெல்லிய பூப் போன்ற பாதங்கள் தாங்கவல்லன வல்ல’ என்றான். ‘கொடு வெயிலின் வெப்பம் மலைகளமீது படிந்து எதிர்த்து, இரவிலும் ஆருது கூடும்; அவ் வெப்பமுடைய கற்களில் அடி வைத்து நடத்தல் உன்னால் ஆகாது’ என்று கூறினான். அரக்கர் வாழும் மலை என்றதனால் எப்போதும் அச்சந் தருவது என்பதும் குறித்தவாறு. வரைமேல் விழுதல் வெயிலின் தொழில். ‘அல்லிலும்’ என, ஏழனுருபும் உம்மையும் விரிக்க. உருக்கழல்: வினைத்தொகை. அரக்குங் கடுமை - அரக்குதலைத் தாங்கும் கடினத் தன்மை.

(பி - ம்.) 1. அரக்கர்தின்; மால்வரைபோய், விழுந்து போயெழுந்து, போல் விழுந்து, ஊடெழும், ஊடெழுந்து.

2. அரக்கினுருக்கழல், அரக்கியுருக்கழல், உருக்கழற்; காட்டதர், காட்டயற், காட்டகக், காட்டிடை, காட்டினிற், காட்டியல், காட்டதாம், காட்டயற், காட்டெனும்.

4. பூவென்றான்.

(224)

பிராட்டி பிரிவுத்துன்பமே பெரிதெனல்

520. பரிவி கந்த மனத்தொடு பற்றிலா
தொருவு கின்றனை யூழி யருக்கனும்
எரியு மென்பன யாண்டைய வீண்டுநின்
பிரிவி னுஞ்சுடு மோபெருங் காடென்றான்.

(பிராட்டி), பற்று இலர்து - என்பால் பற்றின்றி, பரிவு இகந்த மனத் தொடு - இரக்கத்தையும் விட்ட மனத்தோடு, ஒருவுகின்றனை - என்னை விட்டுச் செல்கின்றீர்; ஊழி அருக்கனும் - (சுடுதலில் வல்ல) பிரளய காலத்துச் சூரியனும், ஊழி எரியும் - பிரளயகால அக்கினியும், என்பன - என்று சொல்லப்படுவன, யாண்டைய - (நும் பிரிவை நோக்க) எங்குள்ளன? ஈண்டு நின் பிரிவினும் - இங்கே நும்மைப் பிரிந்திருத்தவினும், பெரு காடு - (நீர் செல்லும்) பெரிய காடு, சுடுமோ - என்னை எரிக்குமோ? என்றான் - என்று விடையிறுத்தான். எழுவாய் வருவிக்க.

‘காட்டின் வெப்பத்தை நீ தாங்க மாட்டாய் என்பது வெறும் போக்கே; உண்மையில் என்னிடத்து அன்பு இல்லாமலும், பெண்ணுயிற்றே என்ற இரக்கமின்றியும் என்னை விட்டுச் செல்கின்றீர். நும்மைப் பிரிந்திருத்தலாகிய தீயே என்னைச் சுடவல்லது; ஊழித் தீயும், ஊழியருக்கனுங்கூட அதன் முன் நில்லா; அவ்வாறாகும்போது, காடு எம்மாத்திரம்?’ என்கின்றாள் பிராட்டி. ஊழியை எரியோடும் ஒட்டுக. தலைவன் பிரிவைத் தீ எனல்: “மல்லுறை யலங்கன் மார்பன், பிரிவெனு மெரியுள் வீழ்ந்து...மாதர் வெந்தனள் கிடப்ப” (சேவக. 1527) என்பது ஈண்டு ஒப்பிடத் தரும்.

- (பி - ம்.) 1. பரிவிசுத்த, பரிவிமத்த; மனத்தொடும், மனத்தொரு; பற்றலாது.
3. என்பதியாண்டையது, என்பதியாண்டைய, என்பனயாண்டையது, என்பனவாண்டைய; இன்றுநின்.
4. கானென்றாள்.

(225)

இராமபிரான் நிலை

521. அண்ண லன்னசொற் கேட்டன னன்றியும்
உண்ணி வந்த கருத்து முணர்ந்தனன்
கண்ணி னீர்க்கடற் கைவிட நேர்கிலன்
எண்ணி நின்றன னென்செயற் பாற்றென.

அண்ணல் - இராமபிரான், அன்ன சொல் கேட்டனன் - (பிராட்டி கூறிய) அந்த வார்த்தையைக் கேட்டான்; அன்றியும் - கேட்ட தன்றியும், உள் நிவந்த - அவன் உள்ளத்தில் மேலிட்டு நின்ற, கருத்தும் உணர்ந்தனன் - கருத்தையும் உணர்ந்துகொண்டான்; (அதன்மேல் அவனை) கண்ணின் நீர் கடல் - கண்ணீர்ப் பெருக்காகிய கடலிலே (மூழ்கும்படி), கைவிட நேர்கிலன் - கைவிட்டுச் செல்ல மனமொவ்வாமல், என் செயல்பாற்று என - இப்போது செய்யத் தக்கது யாது என்று, எண்ணி நின்றனன் - (சிறிது) ஆலோசித்து நின்றான்.

கண்ணீர்க் கடலில் கைவிடுதல் - அழுது ஏங்கும்படி விட்டுச் செல்லுதல். “பிழையலன் மாதோ பிரிதும்நா மெனினே” (அகநா. 5) என்பதை ஒப்பு நோக்குக. பிராட்டியின் மென்மையை நோக்குங்கால் அவள் உடன் வர ஒவ்வாமையும், அவள் கருத்தை நோக்குங்கால் உடன்படலும் மாறிமாறி மனத்தே தோன்றினமையின், என் செயற் பாற்றென எண்ணி நின்றான்.

- (பி - ம்.) 2. உண்ணிவந்த, உண்ணிகுத்த, உண்ணிறைத்த; உணர்ந்தின்ன.
3. கைவிட நேர்கலன், கைவிடல் நேர்கலன், கைவிட நோக்கலன், நோக்கலன், நோக்கினன், நோக்கினான், கைவிடல் நோக்கலன்.
4. எண்ணுகின்றனன்; என் செயற்பாற் றென்றான், செயற்பாற்றென் றான், செயற்பாற்றென.

(226)

பிராட்டி மரவுரி உடுத்து வந்து வள்ளல் கை பற்றி நிற்பல்

522. அனைய வேலை யகமனை யெய்தினள்
புனையுஞ் சீரை துணிந்து புனைந்தனள்
நினையும் வள்ளல்பின் வந்தய னின்றனள்
பனையி னீன்கரம் பற்றிய கையினுள்.

அனைய வேலை - (இராமபிரான் சிறிது எண்ணி நின்ற) அவ்வமயம், (பிராட்டி) அகம் மனை எய்தினள் - அந்தப்புரத்தினுள்ளே போய், புனையும் சீரை - (பிரானுக்கு ஏற்பத் தானும்) உடுத்துதற்குரிய மரவுரியை, துணிந்து புனைந்தனள் - (ஒருவர் அநுமதியும் இன்றித் தானே) துணிந்து உடுத்தவளாய், நினையும் வள்ளல்பின் வந்து - சிறிது எண்ணி நின்ற இராமபிரானது பின்பக்கமாக வந்து, பனையின் நீள்கரம் பற்றிய கையினுள் - (அவனது) பனைபோலத் திரண்டு நீண்ட ஒரு கையைத் தன் கையால் பற்றிக்கொண்டு, அயல் நின்றனள் - (அவன்) பக்கத்தில் நின்றாள்.

பற்றிய கையினுள் - கையாற் பற்றியவளாய். எய்தினள், புனைந்தனள், கையினுள் என்ற முற்றெச்சங்கள் நின்றனள் என்பதனோடு முடிந்தன.

இங்கே அமைந்த காட்சியைப் பின்னே சுந்தர காண்டத்தில் இராமன் கூறிய அடையாளங்களில் ஒன்றாக அனுமன் விரிக்கும் செய்யுளிலும் காணலாம் :

நடத்தலரி தாகுநெறி நாள்கள்சில தாயர்க்கு
அடுத்தபணி செய்திவ ணிருத்தியென வச்சொற்கு
உடுத்ததுகி லோடுமுயி ருக்கவுட லோடும்
எடுத்தமுனி வோடுமய னின்றதுமி சைப்பாய்.

- (ப - ம.) 1. அனைய வெல்லை; அகன் மனை; எய்தியப், எய்தியே.
2. சீரம்; துணித்துப்.
3. நினையின், நினையில; வந்தவனின் றனள்.
4. பனையின்கரம், பனைய னீன்கரம்.

(227)

கண்டோர் வருந்தல்

523. ஏழை தன்செயல் கண்டவர் யாவரும்
வீழு மண்ணிடை வீழ்ந்தனர் வீந்திலர்
வாழு நாளுள வென்றபின் மாள்வரோ
ஊழி பேரினு முய்குந ருய்வரே.

ஏழைதன் செயல் கண்டவர் யாவரும் - பிராட்டியின் இச்செயலைக் கண்டவர் அனைவரும், வீழு மண்இடை வீழ்ந்தனர் - இறந்து விழுந்து கிடப்பதற்குரிய தரையிலே (மயங்கி) விழுந்தனர்; (ஆனால்) வீந்திலர் -

இறந்தாரில்லை; (ஏனெனில்) வாழும் நாள் உள என்றபின் - (அவர்கள் உலகத்தில்) வாழ்தற்குரிய நாட்கள் (ஆயுள்) மேலும் உளவான போது, மாள்வரோ - மாள்வார்களோ? (மாளார்); ஊழி பேரினும் - ஊழியே புடைபெயருங் காலமாயினும், உய்குநர் உய்வரே - பிழைத் தற்குரியவர் பிழைத்தே இருப்பர்.

பிராட்டி மரவுரி உடுத்தாள் என்றபோது, அணிகலன்களை அகற்றி னுள் என்பதும் பெறப்படும். அவளுடைய அத்தோற்றம் அனைவரையும் கலங்கச்செய்தது. இறந்து செயலற்று விழுவதற்குரிய தரையின்மேல் விழுந்தாலும் அவர்கள் இறந்திலர் என்று சொன்னபடி.

- (பி - ம்.) 1. கண்டபின்.
2. வீத்திலார், வியத்திலர், விசிலர்.
3. நாளுளதென்றபின், நாளை வென்றபின்; வாழ்வரோ, வாழ்வரே.
4. உய்குவருய்குவார். (228)

தாய்மார் முதலியோர் வருந்தல்

524. தாயர் தவ்வையர் தன்றுணைச் சேடியர்
ஆய மன்னிய வன்பின ரென்றிவர்
தீயின் மூழ்கின ரொத்தனர் செங்குணன்
தூய தையலை நோக்கினன் சொல்லுவான்.

தாயர் - (பிராட்டிக்குத்) தாய் முறையில் உள்ளவர்களும், தவ்வையர் - தமக்கை முறையில் உள்ளவர்களும், தன் துணை சேடியர் - தனக்குத் துணையாக உற்றது புரியும் பணிப்பெண்களும், ஆயம் - வினையாட்டாயத்தாரும், மன்னிய அன்பினர் என்ற இவர் - நிலைத்த அன்புடைய வேறு பலருமாகிய இவர்களெல்லாம், தீயில் மூழ்கினர் ஒத்தனர் - தீக்குளித்தவர் போன்ற துன்பமுற்றனர்; செம் கண்ணுன் - இராமபிரான், தூய தையலை நோக்கினன் சொல்லுவான் - தூயவளாகிய பிராட்டியை நோக்கிச் சொல்லலுற்றான்.

சீதையின் தோற்றமும் செயலும் கண்டு, மாதர் அனைவரும் பெருந்துயருற்றிருக்க, இராமபிரான் அவளை நோக்கிச் சொல்லுகின்றான்; சொல்லியது இன்னதென்பது அடுத்த பாடலுள் வரும். அது சினக்குறிப்புடையதாகவின இங்கே 'செங்குணன்' எனக் குறித்தார். அவன் இயல்பிலே செந்தாமரைக் கண்ணனே யாயினும், இங்கே அச்சொற்கிடக்கை மிகப் பொருத்தமுடையதாகின்றது.

- (பி - ம்.) 2. மன்னவரன்பினர், மங்கையரன்பினர்; என்றவர்.
3. ஒத்தனர் சேவகன்.
4. சொல்லினன். (229)

இராமபிரான் கூற்று

525. முல்லை யுங்கடன் முத்து மெதிர்ப்பினும்
வெல்லும் வெண்ணகை யாய்வினை வுன்னுவாய்
அல்லை போத வமைந்தனை யாதலின்
எல்லை தீர்ந்த விடர்தரு வாயென்றான்.

(செங்கணன் பிராட்டியை நோக்கி) முல்லையும்-முல்லையரும்பும், கடல் முத்தும்-கடலில் தோன்றும் நன்முத்தும், எதிர்ப்பினும்-எதிர்த்தாலும், வெல்லும் - (அழகாலும் ஒளியாலும்) அவற்றை வெல்லவல்ல, வெள் நகையாய் - வெள்ளிய பற்களை உடையவளே, வினைவு உன்னுவாய் அல்லை - மேல் விளைவுகளை நினையாதவளாய், போத அமைந்தனை ஆதலின் - என்னுடன் வரத் துணிந்தாயாகலின், எல்லை தீர்ந்த இடர் தருவாய் - அளவற்ற துன்பங்களை எனக்குத் தருபவளாவாய், என்னுள்—.

நீ அவசரப்பட்டுத் துணிந்த செயல் உனக்கு மகிழ்ச்சி தருவதாயினும் எனக்குப் பெருந்துன்பம் தருவதாகும் என்னுள். இது, மேல் விளைவுகள் பலவற்றையும் மனத்துட்கொண்டு கூறியதாகும். பிராட்டி, உடன் செல்லுதலை மகிழ்ந்தாளென்பதை அவளது புன்னகை புலப்படுத்தியதாதலின், 'வெண்ணகையாய்' என விளித்தான்.

- (பி - ம.) 1. முல்லையங்கடன் முத்தும்.
2. வினைவென்னுவாய், வினையென்னுவாய், வினையுன்னுவாய்.
3. போதலமைந்தனை; ஆதலில், ஆமெனின்.
4. எல்லை அற்ற; இல்லா; வீந்த.

(230)

பிராட்டியின் மறுமொழி

526. கொற்ற வன்னது கூறலுங் கோகிலம்
செற்ற தன்ன குதலையள் சீறுவாள்
உற்று நின்ற துயரமி தொன்றுமே
எற்று நறந்தபி னின்பங்கொ லாமென்றான்.

கொற்றவன் - இராமபிரான், அது கூறலும் - அந்த வார்த்தை சொன்னவுடன், கோகிலம் செற்றது அன்ன குதலையள் - குயிலை வென்றது போன்ற இனிய மழலைச் சொல்லையுடைய பிராட்டி, சீறுவாள் - சீற்றங் கொண்டவளாய் (நாயகனை நோக்கி), உற்று நின்ற துயரம் - (இப்போது உமக்கு) நேர்ந்துள்ள துன்பம், இது ஒன்றுமே - இந்த ஒன்றுதானோ? என் துறந்தபின் - என்னைக் கைவிட்டபின், இன்பம் ஆம் கொல்-(எல்லாம்) இன்பமேயாகும் போலும், என்னுள்—.

'நாடு துறந்ததும், தவக்கோலங் கொண்டு காடு செல்வது மாகியவை துன்பமல்லவோ? காட்டு வாழ்க்கை எவர்க்காயினும் துன்பம் தருவதேயன்றி, நான் இல்லாவிடின் அஃது இன்பமாகுமோ?'

அயோத்ய—28

என்பன போன்றவற்றை உட்கொண்டு, 'துயரம் இது ஒன்றுமே; எற்றுறந்தபின் இன்பமாங்கொல்' என்றாள்.

- (19 - ம்.) 1. சொற்றவனது.
2. செற்றவன்ன, சொற்றதன்ன, சொற்றதென்னக்; குதலையிற் சொல்லுவாள்.
4. எற்பிரிந்தபின்; இன்பங் கொலோ, இன்பங்களாம். (231)

இராமபிரான் புறப்படுதல்

527. பிறிதொர் மாற்றம் பெருந்தகை பேசலன்
மறுகி வீழ்ந்தழ் மைந்தரு மாதரும்
செறுவின் வீழ்ந்த நெடுந்தெருச் சென்றனன்
நெறிபெருமை யரிதினி னீங்குவான்.

பெருந்தகை - (பிராட்டியின் சொல்லைக் கேட்ட) இராமபிரான், பிறிது ஓர் மாற்றம் பேசலன் - மறு வார்த்தை ஒன்றும் பேசாதவனாகி, மைந்தரும் மாதரும் - ஆடவரும் மகளிரும், மறுகி வீழ்ந்து அழ - மனங்கலங்கி மண்ணில் வீழ்ந்து அழுதலால், செறுவின் வீழ்ந்த - (சேருகி) வயல்போலக் கிடந்த, நெடு தெரு சென்றனன் - பெரிய வீதியிலே சென்று, நெறி பெருமை - (சன நெருக்கத்தால்) நேர்வழி பெருமல், அரிதினின் நீங்குவான் - அரிதாக அதனைக் கடந்து செல்வானானான்.

இராமபிரான் மேலும் வேறு பேசாமல் புறப்பட்டது உடன்படற்குறிப்பு; எனவே, அவனோடு மற்றிருவரும் புறப்பட்டனர். மூவரும் சென்ற முறை அடுத்த கவிபுட் கூறப்படும். பெருந்தகை - பெருமையாகிய தகுதி உடையவன்; பண்புத்தொகையன்மொழி. செறுவின்; இன், ஐந்தனுருபு; ஒப்புப்பொருளது.

இப்பாடல், சில அச்சுப்பதிப்புக்களிலும், சில சுவடிகளிலும் இல்லை.

- (19 - ம்.) 1. பேசலன்.
2. வீழ்ந்தழு, வீழ்ந்தெழு, வீழ்ந்தரு, வீழ்ந்தரு; மாதரு மைந்தரும்.
3. செறுவில், செறிவில், செறிவின், செறிய, நெறியின்; சென்றனர், சென்றன.
4. பெருமல்; அரிதென; நீங்குவார். (232)

மூவரும் செல்லுதல்

528. சீரை சுற்றித் திருமகள் பின்செல
மூரி விற்கை யினையவன் முன்செலக்
காரை யொத்தவன் போம்படி கண்டவன்
ஐரை யுற்ற துணர்த்தவு மொண்ணுமோ.

திருமகள் - பிராட்டி, சீரை சுற்றி - மரவுரியை (இடையில்) சுற்றிக்கொண்டு, பின் செல - தன் பின்னே வரவும், மூரி வில் கை இளையவன் - வலிய வில்லேந்திய கையையுடைய இளையபெருமாள், (இலக்குவன்), முன் செல - முன்னே செல்லவும், காரை ஒத்தவன் - கார்மேக வண்ணனான இராமபிரான், போம்படி - (அவர்கள் நடுவிலே) போன வகையை, கண்ட - கண்ணெதிரே பார்த்த, அஹரை உற்றது - அவ்வூரார்க்கு உண்டான துன்பத்தை, உணர்த்தவும் ஒண்ணுமோ - நம்மால் சொல்லவும் இயலுமோ? (இயலாது என்றபடி).

முன்னே இராமனையும் இலக்குவனையும் மரவுரி தரித்த கோலத் தோடு கண்டவர்கள், இப்போது சீதையையும் சேர்த்து அவ்வாறு கண்டதனால், துயரம் முன்னிலும் பெரிதாயிற்று. மரவுரியைக் கையால் தொட்டும் அறியாத பிராட்டி, அதனை எடுத்து மிக விரைவில் உடுத்து வந்தமையின், ஏதோ ஒருவாறு சுற்றிக்கொண்டது போன்றிருந்த தென்பார், 'சீரை சுற்றி' என்றும், அதனையுடுத்தும் இன்றியமையாமையும் இல்லாதவள் என்பது தோன்ற 'திருமகள்' என்றும் கூறினார். ஊர்: ஆகுபெயர். ஊரை - ஊர்க்கு; உருபு மயக்கம். 'பின்செல' என்ற இடத்தில், செல என்பது வர என்ற பொருளில் வந்தது. திருமகள் பின்னே வர அவளுக்கு முன்னே இளையவனும், அவ்விருவர்க்கும் பின்னே இராமனுமாகச் சென்றார்கள் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

- (பி . ம்.) 1. சீரஞ் சுற்றி; முன்செல.
2. இளையவன் பின்செல.
3. உற்றவன்; கண்டதல்.
4. ஒன்றுமோ, வேண்டுமோ.

(233)

மக்கள் செயல்

529. ஆரும் பின்ன ரமுதவ வித்திலர்
சோருஞ் சிந்தையர் யாவருஞ் சூழ்ந்தனர்
வீரன் முன்வன மேவுதும் யாமெனப்
போரொன் றெல்லொலி கைமிகப் போயினார்.

பின்னர் - அவ்வாருகிய பின்னர், ஆரும் அழுது அவலித்திலர் - ஒருவரும் வாய்விட்டு அழுது அவலம் கொள்ளவில்லை; சோரும் சிந்தையர் யாவரும் - சோர்ந்த மனமுடைய எல்லோரும், சூழ்ந்தனர் - ஒன்று கூடினவராய், யாம் வீரன் முன் வனம் மேவுதும் எனா - நாமெல்லாம் இராமனுக்கு முன்னே காட்டை அடைவோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு, போர் ஒன்று ஒல் ஒலி கைமிக - போர் போன்ற பேரொலி வரம்பு கடந்து ஒலிக்க, போயினார் - விரைந்து முன்னே சென்றனர்.

பின்னர் - மூவரையும் அந்தக் கோலத்தோடு கண்டு அவர்கள் வனம்போதல் தவிராதென்று உணர்ந்த பின்பு. 'இனி அழுது கவலைப்

படுவதால் ஆவது ஒன்றுமில்லை; நடக்கவேண்டியது, இராமனுக்கு முந்தி நாமெல்லாம் காடு போய்ச் சேர்வதே' என்று பேசிக்கொண்டு எழுந்தனர். இதுவரை அவர்கள் அழுது சோர்ந்திருப்பினும், இனிச் செயலில் அதனைத் தவிர்த்து முன்செல்வதே தக்கது என்ற முடிவுகொண்டனர் என்றவாறு. அவ்வாறு முன்னே சென்றால், இராமன் முதலியோர் வருவதற்குள், காட்டைத் திருத்தி உறைவிடம் ஆக்கிவிடலாம் என்பதும் அவர்கள் கருத்தெனலாம்; 404 - பார்க்க. ஒல் : ஒலிக்குறிப்பு.

- (பி - ம்.) 1. பின்னர் அழுது வலித்திலர், அழுதவலித்திலர், பின்னை யழுதவலித்திலர், அன்பினழுதவலித்திலர்.
3. வனமேகுதும் யாமெனப்.
4. போரென்றோல்லொலி, போரொன்றொலி, போருமென்றொலி, பேரென்றொலி; கைம்மிகப். (234)

இராமபிரான் தன்னைத் தொடர்ந்த தாயரை நிற்கச்செய்தல்

530. தாதை வாசல் குறுகினன் சார்தலும்
கோதை வேலவன் ருயரைக் கும்பிடா
ஆதி மன்னனை யாற்றுமி னீரென்றான்
மாத ராரும் விழுந்து மயங்கினார்.

கோதை வேலவன் - மாலு குட்டிய வேலையுடைய இராமபிரான், தாதை வாசல் குறுகினன் சார்தலும் - தந்தையின் மாளிகை வாயிலை நெருங்கியவுடன், தாயரை கும்பிடா - (தன்னைத் தொடர்ந்த) தாய்மாரை அஞ்சலி செய்து வணங்கி, நீர் - நீங்கள், ஆதி மன்னனை ஆற்றியின் என்றான் - முதல்வராகிய நம் அரசரைத் தேற்றுங்கள் என்று கூறினான்; மாதராரும் - (அது கேட்ட) தாய்மாரும், விழுந்து மயங்கினார் - கீழே விழுந்து மூர்ச்சித்தனர்.

தன்னைத் தொடர்ந்த தாய்மார் அறுபதினாயிரவரை நிறுத்த வேண்டி இராமபிரான் கூறிய குறிப்பை அவர்கள் உணர்ந்து, விழுந்து மூர்ச்சித்தனர். இராமபிரான், பிராட்டி யிருப்பிடம் நோக்கிப் புறப்பட்டபோதே தாய்மார் முதலிய பலரும் அவனைத் தொடர்ந்தமையும், அவர்களை நிறுத்தும் வகை அறியாது பிரான் சென்றமையும் 478 - 79 - ஆம் பாடல்களிற் காணலாம். ஆதி - முதன்மை.

- (பி - ம்.) 1. வாயில், வாயிற்; குறுகினர்; மு. தாதை கோயிலின் வாசலைச் சார்ந்தவக், வாய்தலிற் சார்ந்தவக், வாயிலிற் சார்ந்தவக், வாசலிற் சார்ந்தவக், தாதை வாசல் குறுகித் தயங்குறும்.
2. கோதை வில்லவன்; கும்பிட்டல்.
3. ஆற்றுமின்னென்றான்.
4. அயர்ந்து மயங்கினார். (235)

தாய்மார் செயல்

531. வாழ்த்தி னார்தம் மகனை மருகியை
ஏத்தி னாரினை யோனை வழுத்தினார்
காத்து நல்குமின் நெய்வதங் காளென்றார்
நாத்த மும்ப வரற்றி நடுங்குவார்.

நா தழும்ப - நாக்குத் தழும்பேறும்படி, அரற்றி - புலம்பி, நடுங்குவார் - நடுங்குகின்ற தாய்மார், தம் மகனை - தம் மகனான இராமனை, வாழ்த்தினார் - வாழ்த்தினார்கள்; மருகியை ஏத்தினார் - மருமகளாகிய சீதையைப் புகழ்ந்தார்கள்; இனையோனை வழுத்தினார் - இலக்குவனைப் பாராட்டினார்கள்; தெய்வதங்காள் - தெய்வங்களே, காத்து நல்குமின் - (மூவரையும்) காத்தருளுங்கள், என்றார் - என்று (தெய்வங்களை) வேண்டினார்.

காட்டுக்குப் போதலை எண்ணி, தீங்கு நேராமல் வாழ்க என்று இராமனை வாழ்த்தினார்; காட்டுக்குப் போக வேண்டிய அவசியம் இன்றி இருந்தும் நாயகனைப் பிரியாமற் செல்ல எண்ணிய செயற்கருஞ் செயலை எண்ணிச் சீதையை ஏத்தினார்; அவ்வாறே அண்ணனைப் பிரியாமற் செல்லும் அரிய செயலைச் செய்த இலக்குவனை வழுத்தினார்.

அவரனைவரும், புதல்வர்ப் பேறின்றி இராமனையே தம் மகனாகக் கருதியிருந்தவராகலின், 'மகனை' எனக் குறித்தார். நல்குதல் - அருளுதல்; திரும்பத் தருதல். காத்தற்குத் தெய்வங்களை வேண்டுதல்: "தீக்கான கத்துறையும் தெய்வங்காள் வீமன்றன், கோக்கா தலையைக் குறிக்கொண்மின்" (நள. 273).

(பி - ம.) 1. ஏத்தினார்.

2. வாழ்த்தினார்; ஏத்தினாரினையோனையு மின்சொலால்.

3. தெய்வதைகாள், தேவதைகாள், தேவதங்காள்.

(236)

மூவரும் தேரேறிச் செல்லல்

532. அன்ன தாய ரரிதிற் பிரிந்தபின்
முன்னர் நின்ற முனிவனைக் கைதொழாத்
தன்ன தாருயிர்த் தம்பியுந் தாமரைப்
பொன்னுந் தானுமோர் தேர்மிசைப் போயினான்.

அன்ன தாயர் - அத்தன்மையினரான தாய்மார், அரிதில் பிரிந்த பின் - அரிதாகப் (பிரிய மனமில்லாமல்) பிரிந்த பிறகு, முன்னர் நின்ற - தன் எதிரில் நின்ற, முனிவனை கை தொழா - வசிட்ட முனிவனை அஞ்சலி செய்துவிட்டு, தன்னது அரு உயிர் தம்பியும் - தனதாருயிர் போன்ற தம்பி இலக்குவனும், தாமரை பொன்னும் - தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியாகிய சீதையும், தானும் -

தானுமாக, ஓர் தேர் மிசை போயினான் - (சுமந்திரன் கொணர்ந்த) ஒரு தேரில் ஏறிப் போனான்.

இராமன் என்ற எழுவாய் வருவிக்க. தலைமைப் பொருளுக்குக் கொடுக்கும் வினையோடு தலைமையில் பொருளும் சார்ந்து முடியுமாகலின், 'போயினான்' என ஒருமை முடிபு கொடுத்தார், "தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் னலனுண்டான்" (பழம்பாடல்) என்பதிற் போல.

ஒரு பிரதியில், அடியிற் காணும் ஒரு மிகைப் பாடலோடு இப் படலம் முடிகின்றது.

போயி னானகர் நீங்கிப் பொலிதரு
தூய பேரொளி யாகித் துலங்கருள்
ஆயு மூவரு மாகி யுயிர்த்தொகைக்
காயு மாகி யளித்தரு ளாதியான்.

இவ்விடத்து வான்மீகம் கூறுவது வேறுபடுகின்றது. அஃதாவது:

பிராட்டி உடன் வருதலையே அரிதின் இசைந்த இராமபிரான் தான் உடன் வருதல்பற்றி யாது கூறுவனோ என்று ஐயுற்ற இலக்குவன், பிரானுடைய திருவடிகளைப் பற்றிக்கொண்டு, 'நானும் உடன் வருவதனால் உமக்குத் தொண்டு செய்தலையன்றி விபரீதமொன்றும்' நிகழாது; என்னைக் கைவிடாது உடனழைத்துச் செல்லவேண்டும்' என்று வற்புறுத்தி இரந்து வேண்ட, இராமபிரானும், 'அங்ஙனமாயின், நீ உன் நண்பர் முதலியோரிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, காட்டில் நமக்குப் பாதுகாப்பாக வேண்டிய படைக்கலங்கள் முதலியவற்றையும் கொணர்க' என, இலக்குவன் அவ்வாறே செய்தனன். பின்னர் இராமபிரான், தனக்கு உரிமையாக உள்ள சொத்துக்களையெல்லாம் தானம் செய்யக் கருதி, அது பெறுதற்குரியாரை வருவித்துப் பிராட்டியோடும் இளையவனோடும் இருந்து தானங்களையெல்லாம் செய்தான். பின்பு, மூவருமாக வனம் போதலைக் குறித்துத் தசரதனிடம் அநுமதி பெறக் கருதி அவனுள்ள இடம் செல்ல, அவர்களைக் கண்ட மன்னன் துயரம் மேவிட்டு மூர்ச்சிக்க, மிக்க பிரயாசையுடன் எல்லோருமாக அவனைத் தேற்ற, அரிதில் அவன் தேறியபின், இராமபிரான் அணுகித் தங்களுக்கு விடை தர வேண்டினான். அப்போது மன்னன் இராமனைத் தழுவி மீண்டும் மூர்ச்சையுற, அங்கிருந்தோர் அனைவரும் சோகத்தில் ஆழ்ந்தனர். அப்போது, சிறிதும் சலியாது அங்கிருந்த கைகேயியைச் சுமந்திரன் பலபடியாக வெறுத்துப் பேசி, இராமனுடைய சிறப்பியல்புகளையும், அவனிடத்து அனைவர்க்கும் உள்ள பற்றுதலையும் எடுத்துச் சொல்லி, எவ்வகையிலும் இராமனுக்கு முடிசூட்டுவதே முறை என்று கூறவும், கைகேயி தன் பிடியைச் சிறிதும் தளர்த்தவில்லை. பின்பு, இராமனோடு நால்வகைப் படைகளையும் வனத்திற்கு அனுப்ப

வேண்டும் என்று மன்னன் கருத, கைகேயி அதனையும் தடுத்தாள். சித்தார்த்தர் என்பவர் அவளுக்கு எவ்வளவோ அறிவுறுத்தியும் அவள் கேட்கவில்லை. அதுகண்டு மன்னன் மிகவும் வருந்த, இராமன், 'எல்லாவற்றையும் துறந்து வனத்திற் செல்லும் எனக்குச் சதுரங்க சேனை ஏன்?' என்று மன்னனைச் சமாதானப்படுத்தினான். பின்பு கைகேயி, வனம் செல்லுதற்குரிய மூவர்க்கும் மரவுரியைக் கொடுப்பிக்க, சீதைக்கு அது தருதலும் அவள் அதனைத் தரித்தலும் கூடாவென்று வசிப்ட முனிவனும் மன்னவனும் கண்டித்தனர். பின்பு சீதைக்குச் சிறந்த ஆடையாபரணங்களைத் தருமாறு செய்ய, அவற்றை அவள் அணிந்து விளங்கினளாக, கௌசல்யை அவளைத் தழுவி உச்சி மோந்து பல நல்லுரைகள் கூறினள். சீதையும் அவற்றை ஏற்றுத் தன் மனநிலையை அறிவித்தாள். பின்னர்த் தாய்மாரையும் மன்னனையும் வணங்கி விடைபெற்று மூவரும் புறப்பட, சுமந்திரன் தேர் சித்தமாயிருத்தலைத் தெரிவித்து, அவர்களைத் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு அதனைச் செலுத்தினான். அவர்கள் செல்வதைக் கண்ட நகர மக்கள் பலபடியாகப் பேசிக்கொண்டு, துயரோடு தேரைத் தொடர்ந்தனர்.

இராமபிரான் புறப்படும்போது தானம் செய்தமையைக் கம்பர் இங்கே கூறாமல், சுந்தர காண்டத்துள் பிராட்டியின் கூற்றாகக் குறிக்கின்றார்.

- (பி - ம்.) 1. பிரித்தனர்.
2. முன்னை, முன்னம், பின்னர்.
4. தேர்மிகை போயினார்.

(237)

நகர் நீங்கு படலம் முற்றும்.

5. தைலமாட்டு படலம்

தைலத்துள் மூழ்குவித்தமை கூறும் படலம் என இதன் பொருள் விரியும். இராமன் வனம் சேர்ந்தமை அறிந்த அளவில் தசரத மன்னன் உயிர் நீத்தானாக, அவன் உடலைப் பரதன் வரும்ளவும் கெடாது பாது காத்தற்பொருட்டு எண்ணெய்க் கொப்பரையுள் இட்டு வைத்தமை படலத் தலைப்புப் பெயராற் குறிக்கப்படுவது.

சில சுவடிகளில் இப்படலப் பெயர் 'இலம்பாட்டுப் படலம்' என்று உள்ளது. இலம்பாடு - வறுமை; இல்லாமை. இராமபிரான் இன்றித் தசரத மன்னனும் உயிர் நீத்தமையால், நகரம் முழுதும் துக்கமயமாகிப் பொலிவிழந்திருத்தற்கு இப்பெயர் பொருத்தமுடையதாகவே தோற்றுகிறது. இப்படலத்துப் பாடல் தொகை 87. இவற்றுள் முதல் 48 பாடல்கள் வரை 'சுமந்திரன் மீட்சிப் படலம்' எனவும், எஞ்சிய பகுதி 'தசரதன் மோட்சம் படலம்' எனவும் இரண்டு பகுதியாக ஒரு பிரதியில் இப்படலம் காணப்படுகின்றது.

சுமந்திரன் செலுத்திய தேரில் இராமபிரான் முதலிய மூவரும், திரளான மக்கள் பின் தொடரச் சென்று நகரைக் கடந்து அதன் புறத்தே உள்ளதொரு சோலையில் இரவு தங்கினர். நள்ளிரவு வரை அனைவரும் விழித்திருந்தனர். அதன்பின் அயர்ச்சியால் மக்கள் அங்கங்கே படுத்த உறங்குவாராயினர். அவ்வமயம் இராமபிரான் சுமந்திரனை நோக்கி, "இவர்களை மேலும் உடன் தொடர விடுதல் முறையன்று; இவர்களாகத் திரும்புவதும் அரிதெனத் தோன்றுகிறது. ஆதலால், நீர் சந்தடியின்றித் தேரைத் திருப்பி நகருக்குட் செலுத்திக் கொண்டுபோனால், விழித்த பின் தேர்ச் சுவட்டைக் கண்டு இவர்களும் நகருக்கு மீள்வர். பொழுது விடிவதற்குள் நாங்களும் நெடுந் தூரம் சென்றுவிடுவோம். இவ்வுதவியை நீர் புரிதல் வேண்டும்" என வற்புறுத்த, சுமந்திரனும் மிக வருந்தி, முடிவில் இராமபிரான் கூறியவாறு செய்தான். இராமபிரானும் அப்பொழுதே புறப்பட, மூவரும் பொழுது புலருமுன் இரண்டு யோசனை தூரம் கடந்து சென்றனர்.

ஐந்து நாழிகையளவில் நகரை அடைந்த சுமந்திரன், வசிட்ட முனிவனை அணுகிச் செய்தி கூற, முனிவனும் சுமந்திரனோடு தசரதன் மாளிகையை அடைந்தான். தேர் வந்தமை அறிந்த அமைச்சர் முதலிய பலரும், இராமன் திரும்பி வந்திருத்தல் கூடுமென்று கருதி வந்து பார்த்து, இராமபிரானைக் காணாது துயருற்றனர். மன்னனும் சிறிது தெளிவுற்று, "இராமன் வந்தானோ?" என்று முனிவனை வினவ,

முனிவன் விடை கூற மாட்டாமல் அகன்றான். இவன் முகக் குறியால், இராமன் வரவில்லை என்று உணர்ந்த மன்னன், சுமந்திரனை நோக்கி, “இராமன் அணியினோ, சேயனோ?” என வினவ, அவன், “இராமன் மனைவியோடும் தம்பியோடும் பெருங் கான் புத்தான்” என்றாக, அது கேட்ட மன்னனது ஆவி அப்போதே பிரிந்தது. மன்னன் இறந்தமை அறிந்த தேவிமாரும் பிறரும் வந்து கூடிப் பலவாறு புலம்பினர். வசிட்ட முனிவனும் அங்கு வந்து, கலம் கவிழ்த்த மீகாமனைப் போலக் கலங்கி பின்னர்த் தெளிவுற்று, மன்னனுடைய உத்தரக் கிரியைகளைப் பரதன் வந்து செய்யுமாவுப் இவ்வுடலைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்று கூறி, அதனை எண்ணெய்க் கொப்பரையில் இடுவித்தபின், பரதனுக்கு ஓலையோடு தூதுவரைப் போக்கினான்.

இங்கே இவ்வாறாக, நகர்ப்புறச் சோலையில் உறங்கிய மக்கள் விழித்தெழுந்து, இராமபிரான் தங்கிய இடத்தில் ஒருவரையும் காணாது வருந்திப் பின்னர்த் தேர்ச் சுவட்டைக் கண்டு, இராமன் நகருக்குத் திரும்பியிருத்தல் கூடுமென்று கருதி மீண்டு நகருக்கு வந்து, இராமன் வனம் புக்கதும் மன்னன் வான் புக்கதும் அறிந்து மிகப் பெருந் துயருற்று, வசிட்ட முனிவன் நல்லுரையால் ஒருவாறு தேறியிருப்பாராயினர். இது இப்படலச் சுருக்கம்.

இராமபிரான், குகனால் கங்கையைக் கடந்து சித்திரகூடம் நோக்கிப் புறப்பட்டபோது சுமந்திரனை அயோத்திக்கு மீளும்படி விடை கொடுத்து அனுப்ப, அவன் குகனோடு சிருங்கிபேர்புரத்தில் சில நாள் தங்கி, இராமபிரான் சித்திரகூடம் சேர்ந்தது தெரிந்தபின்பு புறப்பட்டு அயோத்தி சேர்ந்தான் என்று வான்மீகம் கூறும்.

இராமனை யாவரும் தொடர்ந்து சென்றமை

(கவிவிருத்தம்)

533. ஏவிய குரிசில்பின் யாவ ரேகிலார்
மாவிய ருனையின் மன்னை நீங்கலாத்
தேவியர் தவிர்ந்தனர் தெய்வ மாநகர்
ஓவிய மொழிந்தன வுயிரி லாமையால்.

மாவியல் தானையின் - மிக்க பெருமை தங்கிய சேனையையுடைய, மன்னை - தசரத மன்னனை, நீங்க அல்லாத - பிரிதலாகாத, தேவியர் தவிர்ந்தனர் - கோசலை முதலிய தேவிமார் (இராமனுடன் செல்லுதலைத்) தவிர்ந்தனர்; தெய்வம் மா நகர் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த அப் பெரிய நகரத்திலுள்ள, ஓவியம் - சித்திரங்கள், உயிர் இலாமையால் - தங்கட்கு உயிரில்லாமையால், ஒழிந்தன - போகாதொழிந்தன; (இவர்களுயன்றி) ஏவிய குரிசில் பின் - (வனம் போகுமாறு) ஏவப் பட்ட இராமன் பின்னே, ஏகிலாச் யாவர் - போகாதவர் எவர்?

“வீரன் முன்வன மேவுதும் யாமெனாப், போரொன் றெல்லொலி கைமிகப் போயினார்” (529) என முன்னே நகர மக்களின் தன்மையைக் கூறியவர், இங்கே, ‘நகரை விட்டுப் போகக்கூடிய எவரும் போகாது ஒழிந்திலர்’ என எதிர்மறையாலும் அதனை உறுதியாக்கினார். தேவிமார் எப்போதும் அந்தப்புரத்தை விட்டகலாதவர்; இப்போது சரமதசையிலுள்ள மன்னனை விட்டுப் பிரிதலும் அவர்களுக்குத் தக்கது அன்று; ஆதலால் அவர்கள் போகவில்லை.

அயோத்தி நகரம். முத்திரும் தலம் ஏழனுள் முதலதாகி, எம் பெருமான் அவதரித்தற்கும் இடமாயினமையின் ‘தெய்வ மாநகர்’ என்றார்.

- (3 - ம.) 1. ஏவியல் குரிசில்பின், ஏவிய குருசில் பின்; யாரும் ஏகினார், யாவரேகலார்.
 2. மாவியன்றானையம், மாவியருணையம், மாவியருணையும்; மன்னன் நீங்கலாத்.
 3. தேவியர் ஒழிந்தனர், ஒழிந்தவர், தவிர்த்தனர், மின்றனர்; தெய்வ மானகர், தெய்வமானகர்.
 4. ஒழிந்தனர், ஒழித்தன, ஒத்தன, ஒத்தனர்; உயிரிலாமையே. (1)

தேர் சென்ற வகை

534. கைகணீர் பரந்துகா றெடரக் கண்ணுகும்
 வெய்யநீர் வெள்ளத்து மெள்ளச் சேறலால்
 உய்யவே மூலகுமொன் றுன நீருலாம்
 தெய்வமீ னொத்ததச் செம்பொற் றேரரோ.

அ செம் பொன் தேர் - (இராமபிரான் ஏறிச் சென்ற) அந்தச் செம் பொன்னுல் இயன்ற தேர், கைகள் - பக்கங்களிலே, நீர் பரந்து - நீர் பரவி, கால் தொடர - தேர்ச் சக்கரத்தைத் தொடரும்படி, கண் உகும் - (துயருற்ற மக்கள்) கண்களிலிருந்து பொழியும், வெய்ய நீர் வெள்ளத்து - வெப்பமுள்ள நீர்ப் பெருக்கினிடையே, மெள்ளச் சேறலால் - மெல்லச் செல்லுதலால், ஏழு உலகும் ஒன்று ஆன நீர் - ஏழு உலகங்களும் தன்னுள் அடங்கும்படி பரந்த ஊழி வெள்ளத்தில், உய்ய - அவ்வுலகங்களெல்லாம் உய்யும் வண்ணம், உலாம் - உலாவிய, தெய்வம் மீன் ஒத்தது - தெய்வத் தன்மையுள்ள (திருமால் அவதாரமான) மீனைப் போன்றிருந்தது. அரோ : அசை.

பின் இரண்டு அடிகளில் திருமாவின் மச்சாவதாரத்தைக் குறித்து, அந்தத் தெய்வ மீன் கடலுள் உலாவியது போன்று, கண்ணீர்ப் பெருக்காலாகிய கடலிலே தேர் மெல்லச் சென்றது என உவமையாக்கிக் கூறினார். “தெருவெல்லாம், ஆருகி யோடின கண்ணீர்” (397) என்றார் முன்னும். துயரக் கண்ணீர் வெப்பமுடையது. கை - பக்கம். கால் - தேர்ச் சக்கரம். உலாம் - உலவும்.

- (பி - ம்.) 1. நீர்வந்து; கண்ணுகு, கண்ணுறு, கண்ணுறும்.
 2. மெய்யநீர்; வெள்ளத்துள், மெல்லச், மேவிச்.
 3. உய்யவேமுலகம், உய்யவேறுலகம், உய்யுமேமுலகம், வந்தொதுங்க,
 வந்தொதுங்கும், வந்தொதுங்கி; நீருழல்.
 4. ஒத்தவச், ஒத்தது.

(2)

கதிரவன் மறைதல்

535. மீன்புகல் பெறவெயி லொதுங்க மேதியோ
 டான்புகக் கதிரவ னத்தம் புக்கனன்
 கான்புகக் காண்கிலே னென்று கல்லதர்
 தான்புக முடுகின னென்னுந் தன்மையான்.

கதிரவன் - சூரியன், கான்புக காண்கிலேன் என்று - (இராமன்) காட்டிற் புகக் காணப்பொறேன் என்று, தான் கல் அதர் புக முடுகினன் என்னும் தன்மையான் - தான் மலைகளுள்ள காட்டு வழியிலே செல்ல விரைந்தான் என்று சொல்லத்தக்க தன்மையனாகி, மீன் புகல் பெற - விண்மீன்கள் தோன்றவும், வெயில் ஒதுங்க - வெயில் மறையவும், மேதியோடு ஆன் - (மேய்ச்சுவிற் சென்ற) எருமைகளும் பசுக்களும், புக - நகருக்குட் புகவும், அத்தம் புக்கனன் - தான் அஸ்தமன கிரியை அடைந்தான்.

சூரியன் மறையும் காலத்தில், வெளியே மேய்ச்சலுக்காகச் சென்றிருந்த பசுக்களும் எருமைகளும் ஊருக்குத் திரும்பி வருதலும், வெயில் மறைதலும், நட்சத்திரங்கள் தோன்றுதலும் இயல்பாக நிகழ்வன; அஸ்தமனத்துக்குத் தற்குறிப்பேற்றமாக ஒரு காரணம் கற்பித்து, தன் குலத் தோன்றலான இராமன் வனம் புகுதலைத் தான் காணப்பொருமல், அவனுக்கு முன்னே தான் மலைக்காட்டு வழியிலே செல்வான்போல அஸ்தமன கிரியை அடைந்தான் என்றார். அத்தம் - அத்தமன கிரி. கதிரவன், தன்மையனாய், புகல் பெற, ஒதுங்க, புக, புக்கனன் எனக் கூட்டிமுடிக்க.

- (பி - ம்.) 1. மீன் புகற்பெற, பொலிதர்; ஒதுங்க, ஒதுங்கும்.
 2. அத்தமாயினன்.
 3. கல்லிடைத்.
 4. முடுகுவன், முடுகுவான், முழுகினன்; தன்மையோன்.

(3)

தாமரைகள் குவிதல்

536. பகுத்தவான் மதிகொடு பதுமத் தண்ணலே
 வகுத்தவா ணுதலியர் வதன ராசிபோல்
 உகுத்தகண் ணீரின வொளியு நீங்கிட
 முகிழ்த்தழ கிழந்தன முளரி யீட்டமே.

பகுத்த வான் மதிகொடு-பாதியான சிறந்த சந்திரனைக் கொண்டு, பதுமத்து அண்ணலே வகுத்த - தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரம தேவனே (சிறப்பாகப்) படைத்தமைத்த, வாள் நுதலியர் - ஒளி அமைந்த நெற்றியையுடைய (அயோத்தி நகரத்து) மகளிரின், வதனம் ராசிபோல் - முகத் தொகுதியைப் போலவே, முளரி ஈட்டம் - தாமரை மலர்க் கூட்டங்கள், உகுத்த கண்(கள்) நீரின - கண்ணீர் உகுத்தன வாய், ஒளியும் நீங்கிட-(தம் இயற்கையான) ஒளியும் கெட, முகிழ்த்து - கூம்பி, அழகு இழந்தன - அழகை இழந்தன.

சூரியாஸ்தமனத்தின் பின், தாமரை மலர்கள் வாடிக் குவிந்து பொவிவிழந்திருத்தல் இயல்பு. அதற்கு, இராமபிராமன் பிரிவால் வருந்தி அழுது மலர்ச்சியின்றியிருந்த நகரத்து மகளிரின் முகங்களை உவமையாக்கினார். எதிர்நிலையுவமை: குவிந்த தாமரை, வாடிய மகளிர் முகத்துக்கு: 548 பார்க்க. மகளிரின் முகங்கள், கண்ணீர் சிந்தி மலர்ச்சியின்றி வாடின; தாமரை மலர்களும் கள்ளாகிய நீர் சிந்தி வாடிக் குவிந்தன. கண்ணீர் : சிலேடை. பகுத்த மதி - பாதி மதி; நெற்றிக்கு உவமை. ஒளியும்: உம்மை, எதிரது தழுவின எச்சம். இராமபிரானுக்கு முடிசூட்டு விழாக் குறித்த நாட் காலையில் தாமரைகள் மலர்ந்தமையை ஆசிரியர் கூறிய வகை (247) இங்கே ஒப்புநோக்கத் தகும்.

- (9 - ம்.) 1. வான்மதி கொடு, வான்மதிக்கெதிர்.
 3. கண்ணீரன, கண்ணீரென, கண்ணீரினர், கண்ணீரினின், கண்ணீரினல்; ஒலியு நீங்கின, ஒலியும்கின, ஒலியங்கின, ஒளியின்கின, ஒளிந்து நீங்கினர்.
 4. முகிழ்த்தழ கொழிந்தன, முகிழ்த்தனர் கிளர்ந்தனர். (4)

வானம் இருளுதல்

537. அந்தியின் வெயிலொளி யழிய வானகம்
 நந்தலில் கேகயன் பயந்த நங்கைதன்
 மந்தரை யுரையெனுங் கடுவின் மட்கிய
 சிந்தையி னிருண்டது செம்மை நீங்கியே.

அந்தியின் வெயில் ஒளி அழிய - அந்திக் காலத்து வெயிலின் ஒளி மறைதலால், வான் அகம் - ஆகாயம், மந்தரை உரை எனும் கடுவின் மட்கிய - கூனியின் கொடு மொழியாகிய விடத்தால் மழுங்கின, நந்தல் இல் கேகயன் பயந்த நங்கை தன் சிந்தையின் - கெடுதலில்லாத கேகய மன்னன் பெற்ற கைகேயியின் மனம்போல, செம்மை நீங்கி இருண்டது - செக்கர்த் தன்மை நீங்கப்பெற்று இருள் அடைந்தது. ஏ : ஈற்றை.

மாலைக் காலத்தில் அழகிய தோற்றமுடைய செவ்வானம் கதிரவன் மறைவால் செம்மை நீங்கி இருண்டமைக்குக் கைகேயியின் திரிந்த மனத்தை உவமித்தார். “வஞ்சனை யரக்கர்தம்.....நெஞ்சினி னிருண்டது நீல வானமே” (கிட்சிந்தா. 435) கைகேயியின் மனம், கூனியால் திரியுமுன் செம்மையுடையது; கூனி மொழியாகிய விடத்தின் கருமை பாய்ந்து மனத்தின் செம்மையைக் கெடுத்ததனால் அஃது இருண்டது. செவ்வானம், சிந்தை; இருள், மந்தரையுரையெனும் கடு எனக் கொள்க. செம்மை, சிலேடை வகையால், செம்மைப் பண்பையும், செக்கரையும் உணர்த்திற்று. நங்கை தன் சிந்தை, கடுவின் மட்கிய சிந்தை என இயையும். மட்குதல் - மழுங்குதல். கைகேயி இயல்பிலே மனத் தூய்மை உடையவளென்பது, “தேவி தூய சிந்தையும் திரிந்தது” (174) என்பதனால் விளங்கும்.

- (பி - ம.) 1. அந்தியில்; ஒளியவிய, அருக, ஒழிய, ஒளியற்ற.
2. கந்தலில் கைகயன், கந்தலிற் கைகயன்.
3. மைந்தரை; கடுவின் வட்கிய, மாட்கிய, வைவிய, கடுமடங்கிய.
4. சிந்தையில; செம்மையின்மையே, செம்மையின்றியே. (5)

விண்மீன் நிறைந்த வானின் தோற்றம்

538. பரந்துமீ னரும்பிய பசலை வானகம்
அரந்தையின் முனிவர னறைந்த சாபத்தால்
நிரந்தர மிமைப்பிலா நெடுங்க ணீண்டிய
புரந்தர னுருவெனப் பொலிந்த தெங்குமே.

மீன் பரந்து அரும்பிய - விண்மீன்கள் பரவித் தோன்றிய, பசலை வான் அகம்-பசிய நிறமுடைய ஆகாயம் எங்கும், அரந்தை இல் முனிவரன் அறைந்த சாபத்தால் - துன்பம் இல்லாத முனிச் சிரேட்டனான கௌதமன் சொல்லிய சாபத்தால், நிரந்தரம்-எப்போதும், இமைப்பு இலா நெடுகண் ஈட்டிய - இமைத்தல் இல்லாத நீண்ட கண்கள் நிறையப்பெற்ற, புரந்தரன் உரு என பொலிந்தது - இந்திரன் வடிவம்போல விளங்கியது.

இந்திரன் கருநிறமுடையவன்; அவன் உடம்பு முழுதும் ஆயிரங் கண்கள் உண்டு. அவ்வடிவை விண்மீன்கள் அரும்பிய ஆகாயத்துக்கு உவமை கூறினார். முனிவரன் - முனிவருட் சிறந்தோன். முனிவர்கள் புலனடக்கத்தால் இன்பதுன்பங்களைப் பொருட்படுத்தாதவர்கள்; துன்பம் என்பது அவர்கள்பால் தோன்றாதாகலின், ‘அரந்தையில் முனிவரன்’ என்றார்.

- (பி - ம.) 1. வானரும்பிய.
2. முனிவனன்று.
3. இமைப்பில; நெடுங்கணீடிய, நெடுங்கணீட்டிய.
4. புரந்தரனுலகெனப்.

இராமன் இரவில் ஒரு சோலையில் உறைதல்

539. திருநகர்க் கோசனை யிரண்டு சென்றொரு
விரைசெறி சோலையை விரைவி னெய்தினான்
இரதநின் நிழிந்துபி னீராம னின்றுணை
உரைசெறி முனிவரோ டுறையுங் காலையே.

இராமன் - இராமபிரான், விரைவின் - விரைவாக, திருநகர்க்கு
ஓசனை இரண்டு சென்று-செல்வமிக்க நகரினின்றும் இரண்டு யோசனை
தூரம் சென்று, விரை செறி-(மலர்களின்) மணம் மிகுந்த, ஒரு
சோலையை எய்தினான் - ஒரு சோலையை அடைந்தான்; பின்—, இரதம்
நின்று இழிந்து - தேரினின்றும் இறங்கி, இன் துணை - நல்ல துணையாகி,
உரை செறி - நல்லுரைகள் மிக்க, முனிவரோடு - (அச்சோலையில்
வாழ்ந்த) முனிவர்களுடன், உறையும் காலை - அங்கே தங்கி இருந்த
போது. ஏ : ஈற்றைச்.

இதுவும் அடுத்த பாட்டும் குளகம். நகர்க்கு : உருபுமயக்கம்.
ஓசனை - யோசனை. இராமன் எய்தினான், இழிந்து உறையுங்காலை என
இயைக்க. உரை - புகழும் ஆம்.

- (1 - ம.) 1. திருநகர்க்குயோசனை; இரண்டும்.
2. எய்தினர்.
3. இரத மின்றிழிந்தபின், இரதமுமிழிந்தபின், இரதமுமிழிந்துபின்;
இராமனன்றுணை, இராமன் னன்றுணை, இராமனின்புறம்.
4. உறையுங் காலையில், உறைந்த காலையே, உறைந்த காலையில். (7)

வேந்தர் முதலியோர் அச்சோலையைச் சூழ்ந்து தங்குதல்

540. வட்டமோ ரோசனை வளைவிற ருய்நடு
எட்டனை யிடவுமோ ரிடமி லாவகை
புட்டகு சோலையின் புறத்தைச் சூழ்ந்துதாம்
விட்டிலர் குருசிலை வேந்தர் வேறுளோர்.

வேந்தர் - அரசர்களும், வேறு உளோர்தாம் - மற்றும் உள்ள
மக்களும், வட்டம் - சுற்றிலும், ஓர் ஓசனை வளைவிற்புறம் ஆய் - ஒரு
யோசனை தூரம் பரப்புடையதாய், நடு - இடையே, எள்தனை இடவும் -
எள்தனை இடவும், ஓர் இடம் இலாவகை - ஓர் இடைவெளி இல்லாதபடி,
புள் தகு - பறவைகள் நிறைந்த, சோலையின் புறத்தை சூழ்ந்து -
(இராமன் தங்கிய) சோலையின் வெளிப்புறத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு,
குருசிலை விட்டிலர் - இராமனைப் பிரியாதவராயினர்.

இராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்றோர் அனைவரும் அவன் தங்கிய
சோலையைச் சுற்றி மிகவும் நெருக்கமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு
அங்கங்கே தங்கினர் என்றபடி. அவருள் அரசரும் இருந்தனர்
என்பது இப்பாடலால் பெறப்படும். ஒரு யோசனைப் பரப்பில்

எள்ளிடவும் இடைவெளியின்றி நிறைந்தனர் என்றதனால், அத்திரளின் மிகுதி புலப்படும். 'கூட்டத்தில் எள்ளுப் போட்டால் எள் விழாது' என்று வழங்கும் பழமொழியை இது நினைப்பூட்டுகின்றது. இராமன் உறையுங்காலை (539); வேந்தரும் வேறுளோரும் சூழ்ந்து விட்டிலர் (540) எனக் கூட்டி முடிக்க. எள் தனை - எள்ளை; தன்: சாரியை. ஓர் இடம் - சிறிய இடமும் என்றலுமாம். தகுதல் - மேம்படுதல்; நிறைதல்;

- (3 - ம்.) 1. வட்டமொரோசனை, வட்டமொர் யோசனை, வட்டமே யோசனை, வட்டமேற் யோசனை, வட்டமேழி யோசனை; வளைவீத்தாய், வளையீற்றாய்.
2. எட்டணையிடமுமேரர், எட்டணையிடவும் வெற், எட்டணையிடமுமோர்; இடனிலாவகைப், இடையிலாவகைப்.
3. புட்டகை, புட்டரு, புட்டரும், புட்டிர்; புறத்துப் போர்த்தனை, போர்த்தனை, போந்தனை.
4. விட்டது குரிசிலை, விட்டிலர் குரிசிலை; விடாத சேனையே, வெள்ளமே, விடாது சேனையே.

(8)

தங்கியவர்களின் செயல்

541. குயின்றன குலமணி நதியின் கூலத்தில்
பயின்றுயர் வாலுகப் பரப்பிற் பைம்புலில்
வயின்றொறும் வைகிடு ரொன்றும் வாய்மடுத்த
தயின்றிலர் துயின்றில ரழுது மாழ்கினார்.

(சோலையைச் சூழ்ந்து நிறைந்தவர்கள்), குலம் மணி குயின்ற அன்ன-சிறந்தமணிகள் பதித்தாற்போன்ற, நதியின்கூலத்தில்-ஆற்றின் கரையிலும், பயின்று உயர் வாலுகம் பரப்பில் - நிறைந்து உயர்ந்த வெண்மணற் பரப்பான இடங்களிலும், பசுமை புல்லில் - பசும்புல் தரையிலும், வயின்தொறும் - இடங்கள்தோறும், வைகினார் - தங்கிய வர்களாய், ஒன்றும் வாய் மடுத்து அயின்று இலர் - ஒன்றையும் வாயிவிட்டு உண்ணாமலும், துயின்று இலர் - தூங்காமலும், அழுது மாழ்கினார் - அழுது கலங்கினார்கள்.

எள்ளிடவும் இடமின்றி நிறைந்த எல்லோரும், ஆங்காங்குத் தமக்கு வாய்ந்த இடங்களில் தங்கி, ஊனும் உறக்கமும் இன்றி மாழ்கியிருந்தனர். துயரம் அவர்கள் மனத்துள் நிறைந்திருந்தமையின், பசியும் தோன்றலது. மேலே எட்டுப் பாடல்களால் அவர்கள் துயின்றமை கூறுதலால், இங்கே துயின்றிலர் என்றது நெடுநேரம் விழித்திருந்தனர் எனக் கொள்க. நதி: தமசை என்ற பெயருடையது என்பது முதனூலால் அறியப்படும். குயிலுதல் - பதித்தல். கூலம் - கரை. வாலுகம் - வெண்மணல். - அன: தொகுத்தல். வைகினார், அயின்றிலர், துயின்றிலர்: முற்றெச்சம்.

- (பி - ம்.) 1. குயின்றியல், குயின்றில்.
 2. பயின்றன, பயின்றுகா; வாலுசம் பரப்பிப்; பைம்புலின், பைம்புலன், பைம்புலன்.
 3. வயின்றொறும் வயின்றொறும் வைகிறொன்றும், வைகி வாய்மடுத்து, வைகிறொரோ.
 4. அயின்றில ரொன்றுமாங்கு; வீம்மினார், வீம்முவார். (9)

பலர் துயின்ற நிலை

(வேறு)

542. வாவிவிரி தாமரையின் மாமலரின் வாசக்
 காவிவிரி நான்மலர் முகிழ்த்தனைய கண்ணார்
 ஆவிவிரி பானுரையி னுடையனை யாக
 நாவிவிரி கூழையின நவ்வியர் துயின்றார்.

வாவி விரி - குளங்களில் மலர்ந்துள்ள, தாமரையின் மாமலரின் - தாமரையின் சிறந்த மலரில், வாசம் விரி - மணம் வீசுகிற, காவி நாள் மலர் - கருங்குவளையின் அன்றலர்ந்த பூ, முகிழ்த்த அனைய - (அமைந்து) தோன்றுவதை யொத்த, கண்ணார் - கண்களை உடைய வர்களான, நாவி விரி கூழை - கத்தூரி மணம் பரந்த கூந்தலை உடைய, இள நவ்வியர் - இளமான் போன்ற பருவமங்கையர் பலர், ஆவி விரி - நறும்புகைபூட்டிய, பால் நுரையின் ஆடை - பால் நுரை போன்ற (மெல்லிய) ஆடையே, அனை ஆக - படுக்கையாகக் கொண்டு, துயின்றார் - உறங்கினர்.

இதுமுதல் எட்டுக் கவிகளால், பலரும் பலவகையாக உறங்கினமை பைக் கூறுகின்றார். முன்னமே துயரத்தால் வருந்திச் சோர்ந்தவர்கள், வழிநடந்த வருத்தத்தால் மேலும் அயர்ச்சி உற்றுத் தூங்கலானார்கள். அவருள்ளும் மகளிர் மெல்லியலாராதலின், அவர்கள் துயின்றமையைப் பெரும்பாலும் எடுத்துக் கூறுவார். இத்தகைய துன்பத்தை முன்பு ஒருபோதும் உணர்ந்திலாதவர்கள். தாமரைப்பூவில் குவளைப்பூ மலர்ந்து தோன்றுவது போன்ற என்றது இல்பொருளுவமை. “முண்டகத்தின்மீது முழுநீலம் பூத்ததனைக் கண்டதுண்டு” என்பது தனிப்பாடல். இஃது அவர்களுடைய கண்களின் இயற்கையைச் சிறப்பித்தவாறு. முகிழ்த்தல் - குவிதல் என்ற பொருளும் உடையதாகலின் முடிய கண்களுடையர் என்றலுமாம். இளநவ்வியர் என்றதனால் பருவ மங்கையர் என்பது பெறப்படும். கண்ணாராகிய நவ்வியர் துயின்றார் என்று இயைக்க. நவ்வி - மான். மகளிர் ஆடைக்கும் புகைபூட்டுதல் மரபு.

(பி. ம்.) 1. நான்மலரின், இன்மலரின்; மா மயிலின்.

4. கூந்தலிள, கூழையினும்.

(10)

543. பெரும்பகல் வருந்தினர் ழிறங்குமுலை தெங்கின்
குரும்பைகள் பொருஞ்செவிவி மங்கையர் குறங்கில்
அரும்பனைய கொங்கையயி லம்பனைய வுண்கண்
கரும்பனைய செஞ்சொனவில் கன்னியர் துயின்றார்.

அரும்பு அனைய கொங்கை - கோங்கரும்பை யொத்த தனங்
களையும், அயில் அம்பு அனைய - கூரிய அம்பு போன்ற, உண்கண் -
மையுண்ட கண்களையுமுடைய, கரும்பு அனைய செம் சொல் நவில் -
கரும்புபோலும் இனிய சொற்களைப் பேசுகின்ற, கன்னியர் - இளம்
பெண்கள் சிலர், பெருபகல் வருந்தினர் - நீண்ட பகற்பொழுது முழு
தும் (துயரத்தாலும் வழிநடையாலும்) வருந்தினவர்களாய், பிறங்கும்
முலை - பெருத்த தனங்கள், தெங்கின் குரும்பைகள் பொரும் - தெங்கங்
குரும்பைகளையொத்த, செவிலி மங்கையர் குறங்கில் - செவிலித்தாயர்
துடையில், துயின்றார் - (தலை வைத்து) உறங்கினார்கள்.

செவிலித்தாய்மாரும் உடன் வரப்பெற்ற சிறப்புடைய நங்கைமார்
சிலர், அச்செவிலித்தாய்மாரின் துடையிலே தலை வைத்துத்
தரையிலே கிடந்து துயின்றனர். பிறங்குதல் - பெருத்தல்.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 2 பெருஞ்செவிவி; மங்கையர் குறங்கின், மங்கையர்கள் கோங்கின்.
3. அரும்பனைய கொங்கையயில், அரும்பைனைய கொங்கையயில், அரும்
பையனைய யங்கையயில் ஒண்கண்.
4. செஞ்சொனல, செஞ்சொலினர்.

(11)

544. பூவக நிறைந்தபுளி னத்திடர்க டோறும்
மாவகிரி னுண்கணர் மடப்பிடியின் வைகச்
சேவக மனைந்தசிறு கட்கரிக ளென்னத்
தூவயி விருந்தமற மன்னர்க டுயின்றார்.

பூ அகம் நிறைந்த - பூக்கள் தம்மிடத்து நிறையப்பெற்ற, புளினம்
திடர்கள்தோறும் - ஆற்றிடைத் திட்டுக்களில், மா வகிரின் உண்
கண்ணர் - மாவடுவின் பிளப்புப் போன்ற மையுண்ட கண்களையுடைய
மகளிர், மடம் பிடியின் வைக - இளம் பெண் யானைகள் போலத்
துயில, தூ அயில் இருந்த மறம் மன்னர்கள் - ஊன் பொருந்திய வேலை
உடைய வீர அரசர்கள், சேவகம் அனைந்த - உறக்கம் கொண்ட, சிறு
கண் கரிகள் என்ன - சிறிய கண்களை உடைய ஆண் யானைகளைப்
போல, துயின்றார் - உறங்கினார்கள்.

மன்னர்களைக் கூறினமையின் மகளிர், அவரைச் சார்ந்த அரச
மகளிர் எனலாம். புளினம் - ஆற்றிடைத் திட்டு; மணற் குன்றும் ஆம்.
புளினத் திடர் - இருபெயரொட்டு. மா - மாவடு; வகிர் - பிளப்பு.

அயோத-29

சேவகம் - உறக்கம் (சேவக. 1897.) கணர் : தொகுத்தல். சிறுகண், யானைக்கு இயற்கையடை. தூ - ஊன்.

இப்பாடலும் சில பிரதிகளில் இல்லை

- (பி - ம்.) 1. பூவுக, பூவகை; புளினத் திரள்கடோறும்.
 2. வகிரினுண்கணின், வகிரினெண்கணின்; வைகும்.
 3. சேவகமணந்த, சேவகமமைந்த.
 4. தூவகலில் குந்தமற, தூவகலிருந்த மற, தூவகலில் குந்தமற, தூவகலிலங்கு மயில், தூவகமிருந்தவயில், தூவகமிருந்தயற, தூவயலிருந்த, தூவகவிலங்குமற, தூவகவிலங்கு நகர்; மைந்தர் கடுயின்றர், மன்னவர் துயின்றர். (12)

545. தகவுமிகு தவமுமிவை தழுவவுயர் கொழுநர்
 முகமுமவ ரருளுநுகர் கிலர்துயரின் முழ்கி
 அகவுமிள மயில்களையி ரலசியன வணையார்
 மகவுமுலை வருடவிள மகளிர்க டுயின்றர்.

இள மகளிர்கள் - (புதல்வரைப் பெற்ற) இளம் பெண்கள் சிலர், தகவும் - நடுவு நிலையும், மிகு தவமும் - சிறந்த தவமாகிய முறை அமைந்த இல்வாழ்க்கையுமான, இவை தழுவ - இவற்றைக் கைக் கொண்டு நடத்தலால், உயர் - உயர்வுபெற்ற, கொழுநர் முகமும் - தம் கணவருடைய இன்ப நோக்கத்தையும், அவர் அருளும் - அவர் களுடைய அருளையும், நுகர்கிலர் - நுகராதவராய், துயரில் முழ்கி - பெருந்துயரத்தில் ஆழ்ந்து, மகவு முலை வருட - இளங் குழந்தைகள் (பால் உண்ணும் பொருட்டுத்) தனங்களை நெருடிக்கொண்டிருக்க, உயிர் அலசியன அகவும் இள மயில்கள் அணையார் - உயிர் சோர்ந்தனவான ஆடும் இளம் மயில்கள் போன்றவர்களாய், துயின்றர் - (சோர்ந்து) துயில் கொண்டனர்.

இங்குக் கூறப்பெற்றவர்கள், கணவரோடு இனிதாக இல்லறம் நடத்திப் புதல்வரைப் பெற்ற கற்புடை மகளிர் ஆவர். தம் கணவன் மாருடைய முகங்கோணுது நடத்தலையே தமக்குக் கடமையாகக் கொண்ட அவர்களும், துயரத்தால் அதனை மறந்து, தம்மைப் பிரிதல் இல்லாத இளங் குழந்தைகளுடன் இங்கே வந்து, சோர்வினால் தம்மையும் அறியாது துயிலலுற்றனர். முறை தவறாத இல்வாழ்க் கையைத் தவம் என்றார். கள் : விகுதிமேல் விகுதி. மகளிர்க்குத் தகவு, வாழ்க்கைத் தகுதி. தழுவ - தழுவுதலால். முகம் - முகநோக்கு. நுகர்கிலர், அணையார் : முற்றெச்சம். அலசியன - விணையாலணையும் பெயர்.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. தனமுமிவை; தழுவவயர், தழுவவுயிர், தழுவமுயிர்.
 2. அகமுமவர்; நுகர்கிலர்கள் துயர் முடுக, நுகர் சிலர்கள் துயர்முடுக, துயர்முடுக, நுகர்கிலர் துயர் முறுக, துயர்முறுவார், துயரின் முடுக.

முழுதி, முழுகி, முடுக, நுகர்வலர்களாயர் முழுசு, நுகர்கிலர் துயர முறுவோர்.

3. இனமயில்கள்; அலசியனமனையார்.

(13)

546. மாகமணி வேதிகையின் மாதவிசெய் பந்தல்
கேகய நெடுங்குல மெனச்சிலர் கிடந்தார்
பூகவன முடுபடு கர்ப்புளின முன்றில்
தோகையிள வன்னநிரை யிற்சிலர் துயின்றார்.

சிலர் - சில மகளிர், வேதிகையின் - மேடைகளின்மீது, மாகம் அணி மாதவி செய் பந்தல் - வானத்தை அளாவும் குருக்கத்திக் கொடி படர்ந்தமைந்த பந்தலின்கீழ், நெடு கேகயம் குலம் என-நீண்ட மயிற் கூட்டம்போல, கிடந்தார் - சோர்ந்து கிடந்தனர்; சிலர் - வேறு சில மகளிர், பூகம் வனமுடு - கமுக வனத்தின் நடுவேயுள்ள, படுகர் - நீர்நிலைகளை அடுத்த, புளினம் முன்றில் - மணல் மேடான இடங்களில், தோகை இள அன்னம் நிரையில் - தோகையுடைய இளமையான அன்ன வரிசைகள்போல, துயின்றார்—.

மகளிர்க்கு மயிலும் அன்னமும் உவமை. வேதிகை - திண்ணை மேடை; இது வேள்வி மேடை. மாகமணி பந்தல் எனக் கூட்டுக. புளினம் - மணற்குன்றும் ஆம். முன்றில் - இடம்.

இந்தப் பாடலும் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

(பி - ம்.) 1. மாதவி செய்பந்தர்க், மாமணி செய்பந்தல்.

3. புகுதற் புளின, படுகற்புளின, படுகாமர்புரை, படுகமார்புடை, படுகாய்புளின.

(1) 4. தோகையவரன்ன.

(14)

547. சம்பக நறும்பொழில்க ளிற்றருண் வஞ்சிக்
கொம்பழ கொசிந்தன வெனச்சிலர் குழைந்தார்
வம்பளவு கொங்கையொடு வாலு வளாகத்
தம்பவள வல்லிக ளெனச்சில ரசைந்தார்.

சிலர் - சில மகளிர், சம்பகம் நறு பொழில்களில் - சண்பக மரங்களின் நல்ல சோலைகளிலே, தருணம் வஞ்சி கொம்பு - இள வஞ்சிக் கொம்புகள், அழகு ஒசித்தன என - அழகாகத் துவண்டு கிடந்தார் போல, குழைந்தார் - வாடிக்கிடந்தனர்; சிலர் - வேறு சிலர், வம்புஅளவு கொங்கையொடு - கச்சு அணிந்த தனங்களோடு, வாலு கம் வளாகத்து - மணற் பரப்பான இடங்களில், அம் பவள வல்லிகள் என - அழகிய பவளக் கொடிகள் போல, அசைந்தார் - அயர்ந்து கிடந்தனர்.

(பி - ம்.) 1. சண்பக நறும், சம்பகவலம்; பொழிலியற்றருண், பொழிலியற்றருண்.

2. கொம்புகள்.

3. கொங்கையொடும்; வாலு கம் வளர்க்கும்.

4. அசந்தார், அயர்ந்தார், அடைந்தார்.

(15)

548. குங்கும மலைக்குளிர் பனிக்குழுமி யென்னத்
துங்குமலை யிற்றுக ளுறச்சிலர் துயின்றார்
அங்கையணை யிற்பொலி வழுங்கமுக மெல்லாம்
பங்கய முகிழ்த்தன வெனச்சிலர் படிந்தார்.

சிலர் - சில பெண்கள், குங்குமம் மலை - குங்கும மலையின்மேல், குளிர் பனி குழுமி என்ன - குளிர்ந்த பனி படிந்தது போல, துங்கம் முலையில் - உயர்ந்த தனங்களில், துகள் உற - புழுதி படிய, துயின்றார் - சிலர் - வேறு சில பெண்கள், முகம் எல்லாம் (தங்கள்) முகங்களெல்லாம், முகிழ்த்தன பங்கயம் என - வாடிக் குவிந்த தாமரை மலர்கள் போல, பொலிவு அழுங்க - பொலிவு கெட, அம் கை அணையின் - அழகிய கை தலையணையாக, படிந்தார் - தரையில் படுத்து உறங்கினர்.

குங்குமச் சேறு அப்பிப் பூரித்த தனங்களுக்குக் குங்கும மலையையும், தனங்களிற் படிந்த புழுதிக்கு அம்மலையிற் படிந்த பனியையும் உவமையாக்கினார். துயரமுற்ற மகளிர் முகங்களைப் போலத் தாமரை மலர்கள் குவிந்து அழகிழந்தன என்றார் முன்னே; 536 - பார்க்க.

குழுமி யென்ன - குழுமியதென்ன; தொகுத்தல்.

(பி - ம்.) 1. குங்கும முலைக்; பனிக்குமிழியென்னத், குமிழியென்ன, மணற் குமிழ் யென்னத், மணிக் குமிழியென்ன, குமிழ் யென்னத், பனிக்குமிழியே போல், பணிக்கமளி யென்னத்.

2. துகள் படச்.

3. அழுங்கி, அழுங்கும்.

4. முகிழ்ப்பள.

(16)

549. தொடுத்தகலி டைச்சிலர் துவண்டனர் துயின்றார்
அடுத்தவடை யிற்சில ரழிந்தன ரயர்ந்தார்
உடுத்ததுகில் சுற்றொரு தலைச்சில ருறைந்தார்
படுத்தகுழை யிற்சிலர்கள் கண்படை பயின்றார்.

சிலர் - , தொடுத்த கலி இடை - ஒன்றோடொன்று இணைந்த கற்களின் மேலே, துவண்டனர் துயின்றார் - துவண்டுகிடந்து தூங்கினார்கள்; சிலர் - வேறு சிலர், அடுத்த அடையில் - (தரையில்) வீழ்ந்துள்ள இலைகளின் மேலே, அழிந்தனர் அயர்ந்தார் - மனமழிந்தவராய் அயர்ந்துறங்கினர்; சிலர் - , உடுத்த துகில் சுற்று - தாம் உடுத்த ஆடைச் சுற்றின், ஒருதலை - ஒரு தலைப்பிலே, உறைந்தார் - உறங்கினர்; சிலர்கள் - , படுத்த குழையில் - தாமே பரப்பிய தளர்களின்மேல், கண்படை பயின்றார் - உறங்கு தல் செய்தனர்.

கண்படை - கண்படுத்தல்; துயிலுதல், பயிலுதல் - செய்தல்
542-ஆம் பாடல்முதல் முந்திய செய்யுள் வரை (இடையே “மறமன்

னர்க ஓயின்றார்' - 544 என்ற ஓரிடந்தவிர) மகளிர் துயின்ற மையைப் பலபடியாகக் கூறி, இப்பாடலுள் இன்னொரெனக் குறியாது பொதுப்படக் கூறினார். அடுத்த பாடலில் 'ஏனையரு மின்னண முறங்கினர் உறங்க' எனப் புறனடையாகக் கூறுகின்றார். எனவே, அனைவரும் அயர்ந்து தம் நினைவின்றி இருந்தனரென்பது பெறப்படும்.

சில பதிப்பில் இது மிகைப்பாடல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

- (பி - ம்.) 1. தொடுத்த புருவச்சிலை, தொடுத்த மலரிற்சிலர், அலரிற்சிலர்; துவண்டன, துவன்றனர்;
2. அடுத்தகண்டச்சிலர்; அழித்தனர், அறிந்தனர், அசைத்தனர், படுத்தனர்.
4. படுத்த தளிரிற்சிலர்; பசைத்தனர் அசைத்தார், படுத்தார். (17)

இராமபிரான் சுமந்திரனிடம் கூறுதல்

550. ஏனையரு மின்னண முறங்கின ருறங்கா
மானவனு மந்திரிசு மந்திரனை வாவென்
றானமில் பெருங்குண மொருங்குடைய வுன்னால்
மேனிகழ்வ துண்டவுரை கேளென விளம்பும்.

ஏனையரும் - மற்றவர்களும், இன்னணம் - இவ்வாருக, உறங்கினர் - தூங்கினார்கள்; (அப்போது), உறங்கா மானவனும் - உறக்கங் கொள்ளாத இராமபிரானும், மந்திரி சுமந்திரனை-(அவ்வாறே இருந்த) மந்திரியாகிய சுமந்திரனை, வா என்று - (தன் அருகில்) வாவென்று அழைத்து, ஊனம் இல் - குறையில்லாத, பெருங்குணம் - சிறந்த குணங்களை, ஒருங்கு உடைய - ஒருங்கே பெற்றுள்ள, உன்னால் - மேல் நிகழ்வது உண்டு - மேலே நடக்க வேண்டிய காரியம் உண்டு; அ உரைகேள் என - அதுபற்றிய என் வார்த்தையைக் கேட்பாயாக என்று, விளம்பும் - சொல்வானானான்.

சொன்னது அடுத்த பாடலில் வரும். சுமந்திரனை அழைத்துக் கூறினமையின், அவனும் உறங்கவில்லையென்பது போதரும். அவ்வுரை என்றது சந்தம் நோக்கி அவுரையென நின்றது.

- (பி - ம்.) 1. ஏனையர்கள்; இறங்கினருறங்கா, உறங்க, இறங்கினருறங்க' இறங்கினருறங்கும்.
3. ஒருங்குடைய வன்னால், ஒருங்குடைய வின்னல், ஒருங்குடைய முன்னால். (18)

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

551. பூண்டபேரன்பி னாரைப் போக்குவ தரிது போக்கா
தீண்டுநின் றேகல் பொல்லா தெந்தைநீ யிரத மின்னே
தூண்டினை மீள்வ தாக்கிற் சுவட்டையோர்ந் தென்னை யங்கே
மீண்டன னென்ன மீள்வ ரிதுநின்னை வேண்டிற் ரென்றான்.

(இராமன் சுமந்திரனை நோக்கி) பூண்ட பேர் அன்பினாரை - நம் மிடம் கொண்ட பேரன்புடைய இவர்களையெல்லாம், போக்குவது

அரிது - (திருப்பி நகருக்கு) அனுப்புவது எளிதன்று; போக்காது - இவர்களை அவ்வாறு அனுப்பாமல், ஈண்டு நின்று ஏகல் பொல்லாது - இங்கிருந்து போதலும் குற்றமாகும்; (ஆதலால்), எந்தை நீ - எம் தந்தைபோன்ற நீர், இரதம் - நம் தேரை, இன்னே தூண்டினை - இப் பொழுதே செலுத்தி, மீள்வது ஆக்கில் - நகருக்குத் திரும்புவதாகச் செய்தால், சுவட்டை ஓர்ந்து - அத்தேர்ச்சுவட்டைக் கண்டு, என்னை அங்கே மீண்டனன் என்ன - என்னை நகருக்குத் திரும்பிவிட்டதாக நினைத்து, மீள்வர் - அவர்கள் திரும்புவார்கள்; நினை வேண்டிற்று இது - நான் உம்மை வேண்டிக்கொண்டது இதுவாகும், என்றான்—.

இராமபிரான், தன்னைத் தொடர்ந்தவர்களைத் திரும்பச் செய்தற் குரிய உபாயத்தைச் சுமந்திரன்பால் கூறினான். தேரைச் செலுத்திச் செல்வதற்குரியவன் அவனே யாதலால், அவனிடம் கூறினான்.

இங்கே வான்மீகம் கூறுவது வேறு வகை; அது வருமாறு : “தமசா நதிக்கரையில், இலக்குவனும், சுமந்திரனுமாக அமைத்த தழைப்படுக்கையில் சிறிது சயனித்து எழுந்த இராமபிரான், ஆலோசித்து, தொடர்ந்து வந்தோர் அறியாதபடி அவர்கள் உறங்குகையிலே அங்கிருந்து செல்லக் கருதித் தேரைச் சித்தம் பண்ணுவித்து மூவரும் அதில் ஏறி நதியைக் கடந்து, ஒரு பெருவழியைப் பற்றிச் செல்கையில், தேரை நிறுத்தச் செய்து மூவரும் இறங்கிக்கொண்டு, திரும்பி நகருக்குச் செல்வதுபோலத் தேரைத் திருப்பி நெடுந்தாரம் ஓட்டிச்சென்று, மீண்டும் சுவடு கண்டறிய முடியாதவாறு செலுத்தித் தாம் இருக்குமிடம் வந்து சேரும்படி, சுமந்திரனைப் பணிக்க, அவனும் அவ்வாறே செய்ய, மூவரும் தேரிலேறிப் பயணப்பட்டுத் தேவ சுருதி, கோமதி என்னும் இரு நதிகளைக் கடந்து மேலே சென்று கங்கைக் கரையை அடைந்தபின், குகனோடு நட்புக்கொண்டு, அவன் கொணர்ந்த ஓடத்தில் ஏறும்போது, சுமந்திரனிடம் தந்தை முதலியோர்க்குச் செய்தி சொல்லி, இரதத்துடன் அவனைத் திருப்பியனுப்பினான்” என்பதாம்.

- (பி - ம.) 1. அன்பினோரைப்; போக்குதலரிது, போக்குவதரிதிற.
 3. மீள்வதாக்கிச், மீள்வதாகி, மீள்கோக்கிச், மீளவென்னிற்; சுவடு தேர்ந்து, என்னையிங்கே, எங்கும்.
 4. மீள்வரிதுவுனீன, மீள்வரிதுவுனீன, மீள்வரிதுநீன, மீள்வரிதுனீன, மீள்வாரிது நின்னீன, மீள்வாரிது வென்னீன. (19)

சுமந்திரன் கூற்று

552. செவ்விய குருசில் கூறத் தேர்வலா னுணர்த்து வானவ்
 வெவ்விய தாயிற் றீய விதியினின் மேலன் போலாம்
 இவ்வயி னின்னை நீக்கி யின்னுயிர் நீத்தே னல்லேன்
 அவ்வயி னனைய காண்டற் கமைதலா லளிய னென்றான்.

செவ்விய குருசில் கூற - செப்பமுடைய இராமபிரான் (இவ்வாறு) கூற, தேர்வல்லான் - தேர் செலுத்துவதில் வல்லவனான சுமந்திரன், உணர்த்துவான் - (தன் கருத்தைத்) தெரிவிப்பவனாகி, அளியன் - இரங்கத்தக்கவனாகிய நான், இவயின் நினை நீக்கி - இவ்விடத்து உன்னைப் பிரித்து அனுப்பிவிட்டு, இன் உயிர் நீத்தேன் அல்லேன் - இனிய என் உயிரை விடாதவனாய், அவயின் - அவ்விடத்தில் (அயோத்தியில்), அணைய காண்டற்கு - (நீ இல்லாமையால் நிகழும்) அத்துன்பக் காட்சிகளைக் காணுதற்கு, அமைதலால் - (நீ சொல்லும் உபாயம்) பொருந்துதலால், (நான் அவ்வாறு செய்து) அவெவ்விய தாயின் - அந்தக் கொடிய கைகேயியினும், தீய விதியினின் - (உன்னை இவ்வாருக்கிய) பொல்லாத ஊழ்வினையினும் பார்க்க, மேலன் போல் ஆம் - (கொடுமையில்) மேம்பட்டவன் ஆவேன் போலும்! என்றான்—.

இதனால் இராமபிரான் கூறியபடி அவனைப் பிரிந்து செல்வது உடன்பாடன்றென்பதைச் சுமந்திரன் உணர்த்தினான். அவன் மேலும் துயரத்தோடு தன் கருத்தைப் பலபடியாக விரித்துக் கூறுதலை மேலே ஆறு பாடல்களில் கூறுவார்.

- (பி - ம்.) 1. குரிசில்; செப்புவானவ், கூறுவானவ்.
2. விதியின் மேலென், விதியினிமேலோன், மேலென்பாலாம்.
3. இவ்வயினின்னை நீக்கி, இவ்வயினினையல் நீக்கி, இவ்வயினின்னை நீக்கி; தீர்த்தின்றேகி; இனிதென்றேகி, ஈந்தின்றேகி; தீராதேகி; இவ்வயின் கான நீபோ யெய்துதற்கிசைந்துகின்ற.
4. அவ்வயின் முடிவு; அமைந்தவா வடியேன், அமைந்தன னடியன், ஆதலாலளியன், அமைந்தன னென்று சொல்வான். (20)

(கவினிருத்தம்)

553. தேவியு மிளவலுந் தொடரச் செல்வனைப்
பூவியல் கானகம் புகவுய்த் தேனென்கோ
கோவினை யுடன்கொடு குறுகி னேனென்கோ
யாவது கூறுகே னிரும்பி னெஞ்சினேன்.

(சுமந்திரன் மேலும் கூறுவான்). இரும்பின் நெஞ்சினேன் - இரும்பு போலும் வலிய நெஞ்சுடைய நான், தேவியும் இளவலும் தொடர - பிராட்டியும் இளையபெருமானும் பின்தொடர, செல்வனை - இராமனை, பூ இயல் கானகம் புக உய்த்தேன் - பூக்கள் நிறைந்த காட்டிற்குப் போகும்படி செலுத்தினேன், என்கோ - என்று சொல்வேனோ? கோவினை - அரசனை, உடன்கொடு குறுகினேன் - உடனழைத்துக்கொண்டு வந்தேன், என்கோ - என்று சொல்வேனோ? யாவது கூறுகேன் - யாது சொல்வேன்?

இதுமுதல் ஆறு பாடல்கள் ஒரு தொடர்.

‘நான் தனியே திரும்பி நகருக்குட் சென்றால், என்னை வினவுவோர்க்கும், சக்கரவர்த்திக்கும் யாது விடை கூறுவேன்? உன்னை உடனழைத்துச் செல்லவேண்டும்; அஃதியலாவிடின் நான் உயிர்விடவேண்டும். அது செய்யாவிடின், என் நெஞ்சு இரும்புதான்’ என்கின்றான். இராமபிரான் மீண்டு வந்தால், அரசனாவது உறுதியாகலின், ‘கோவினை’ என்றான். என்கோ : என்கு + ஓ; என்கு : தன்மை ஒருமை வினைமுற்று; ஓகாரம் வினா.

இரும்பு நெஞ்சு : 488.

- (பி- ம்.) 2. பூவியற் கானகம், பூவுயர்கானகம்; புகவுய்த் தென்கெனோ, போக்கி
னெனென்கோ.
4. ஏவது; இரும்பு நெஞ்சினேன். (21)

554. தாருடை மலரினு மொதுங்கத் தக்கிலா
வாருடை முலையொடு மதுகை மைந்தரைப்
பாரிடைச் செலுத்தினேன் பழைய நண்பினேன்
தேரிடை வந்தனென் றீதி லேனென்கோ.

பழைய நண்பினேன் - பழமையான நட்புடைய நான், தார் உடை(ய) மலரினும் ஒதுங்க தக்கு இலா(த) - ஒழுங்காகப் பரப்புதலுடைய பூவிலும் நடக்கத் தகுதி பெற்றில்லாத, வார் உடை முலையொடு - கச்சை உடைய தனங்கனையுடைய சீதையொடு, மதுகை மைந்தரை - வலிமை மிக்க வீரரான இராமலக்குமணரையும், பார் இடை செலுத்தினேன் - தரையிலே (நடக்கும்படி) செலுத்தி, (நான்) தீது இலேன் - தீங்கு சிறிதும் இல்லாதவனாய், தேர் இடைவந்தனென்-தேரிலே (நகருக்கு) வந்தேன், என்கோ - என்பேனோ?

‘உங்களைத் தரையிலே நடந்து காடு செல்ல விட்டு, நான் தனியே தீதின்றித் தேரிலேறி நகர் செல்வதா? அவ்வாறாயின், என்னுடைய அன்பும் நண்பும் என்னும்?’ என்கின்றான்.

தார் - ஒழுங்கு. பூவின்மீதும் நடக்கப் பொருத பிராட்டியின் மெல்லடிகள் என அவற்றின் மென்மையைக் குறித்தான். ஒதுங்குதல் - நடத்தல். “முன்னே முன்னே மொய்ம்மலர் தூவி முறைசாரப், பொன்னே குழும் பூவி நெதுங்கிப் பொலிகின்றான்” (பால. 586) என்றது இங்கே நினைக்கத்தகுதும்.

வாருடை முலை: அன்மொழித்தொகை. பழைய நண்பினேன், செலுத்தினேன், தீதிலேன் வந்தனென் என்கோ என இயையும். செலுத்தினேன், தீதிலேன் என்பன முற்றெச்சம்.

- (பி- ம்.) 1. மலையினமொதுங்கத், மருங்கினு மொருங்கத்; தக்கலா, தாக்கிலா.
2. மைந்தனைப், மைந்தனப்.

3. பாரிடை செலுத்தினன்; நண்பினன்.

4. வந்தனன் றிதிலேன், வந்தனன் றிதிலன், வந்தனன் றிகிலேன். (22)

555. வன்புலக் கன்மன மதியில் வஞ்சனேன்
என்புலப் புறவுடைந் திரங்கு மன்னன்பால்
உன்புலக் குரியசொ லுணர்த்தச் செல்கெனே
தென்புலக் கோமகன் றூதிற் செல்கெனே.

வன் புலம் கன்மனம் - வலிய இடத்திலே உள்ள கல்லைப்போன்ற மனத்தையுடைய, மதி இல் - நற்புத்தியில்லாத, வஞ்சனேன் - வஞ்சக னான நான், என்பு உலப்பு உற-உடம்பு அழியும்படி, உடைந்து - மனமுடைந்து, இரங்கும் - வருந்துகிற, மன்னன்பால் - சக்கரவர்த்தி யிடம், உன் புலக்கு உரியசொல் - உனது நல்லறிவிற்கேற்ப நீ கூறிய சொற்களை, உணர்த்த - உணர்த்தும்பொருட்டு, செல்கெனே-திரும்பிச் செல்வேனோ? தென்புலம் கோமகன் தூதின் செல்கெனே - தென் றிசைத்தலைவனான யமனுடைய தூதனைப் போலச் செல்வேனோ?

‘நகரமாந்தர், அரசர் முதலியோர் மிகப் பலர் இராமனைத் தொடர்ந்து சென்றமையால், அவர்கள் பொருட்டேனும் இராமன் திரும்பி வரலாமென்று சிறிது பசைகொண்டு உயிர்தரித்துள்ள சக்கர வர்த்தி, நீ மீளவில்லை என்பது கேட்டவுடனேயே உயிர்ப்பிப்பது உறுதி ஆதலால், நானே சக்கரவர்த்திக்கு யமதூதன் போலாவேன். அதன்பொருட்டா நான் செல்வது?’ என்கின்றான். அடுத்த பாடல் காண்க. முன்னே இரும்பு நெஞ்சன் என்று தன்னைக் கூறியதுபோல இங்கும் தன்னைத் தாழ்த்திக் கூறிக்கொள்ளுகின்றான். இராமபிரான் கூறியவை அவனது உயர்ந்த அறிவுக்கேற்றனவாயினும், தந்தைக்கும் மற்றெல்லோர்க்கும் மரணத் துன்பத்தை தரவல்லன என்றபடி.

என்பு - உடம்பு; ஆகுபெயர்; “அன்புடையார், என்பு முரியப் பிறர்க்கு” (குறள். 72). புலக்கு : அத்துச் சாரியையின்றிப் புணர்ந்தது. தூது: சொல்லால் அஃறிணை; அரசு என்பது போல.

- (பி - ம்.) 1. வன்புலக் கன்மகன், வன்புலக் கன்மத்தின், வன்புலத் தென்மனம்; மதியில் நெஞ்சினேன், மதியனெஞ்சினேன்.
2. உலப்புறவிடைந்து, உலப்புறவுடைத்திலங்கு; மன்னன்பால்.
3. உன்புலப்புரிய; உணர்த்திச், உணரச்; செல்கென, சொல்கென, செல்லும்பான், சொல்லயான், சொல்லும்பான்.
4. தென்புலக் கிழவன் றன், செல்கென (23)

556. நாற்றிசை மாந்தரு நகர மாக்களும்
தேற்றினர் கொணர்வ ரென் சிறுவன் றன்னையென்
ருற்றின வரசனை யைய வெய்யவென்
கூற்றுறழ் சொல்லினுற் கொலைசெய் வேன்கொலோ.

ஐய - ஐயனே, நால் திசை மாந்தரும் - (தொடர்ந்து) நாலு பக்கங்களிலிருந்து வந்தோரும், நகரம் மாக்களும் - நகரத்து மக்களும், என் சிறுவன் தன்னை - என் மகன் இராமனை, தேற்றினர் கொணர்வர் என்று - (வனம் போகாதவாறு) தெளிவித்து மீட்டு வருவரென்று கருதி, ஆற்றின அரசனை - உயிர் தாங்கியுள்ள சக்கரவர்த்தியை, வெய்ய என் கூற்று உறழ் சொல்லினால் - கொடிய எனது யமன் போன்ற சொல்லால், கொலை செய்வேனோ - (நானே) கொலை செய்பவனாவேனோ?

முன் பாடலின் விளக்கம் போன்று அமைந்தது இது. தேற்றினர்: முற்றெச்சம். தன்: சாரியை. கொல்: அசை.

(பி - ம்.) 2. தேற்றினார்; கொணர்வருள், கொணர்வரெம்; உணர்வினாற் சிறுவன் மீள்வனென்று.

3. வெய்யவன், வெய்யவெம்.

4. கூற்றுமல், கூற்றன, கூற்றின.

(24)

557. அங்கிமேல் வேள்விசெய் தரிதி னீபெற்ற சிங்கவே றகன்றதென் றுணர்த்தச் செல்கெனோ எங்கன்கோ மகற்கினி யென்னிற் கேகயன் நங்கையே கடைமுறை நல்லன் போலுமால்.

எங்கள் கோமகற்கு - எங்கள் சக்கரவர்த்தியிடம், நீ அங்கிமேல் வேள்வி செய்து - நீர் தீயிலே அரிய வேள்விகளைச் செய்து, அரிதின் பெற்ற - அருமையாகப் பெற்றெடுத்த, சிங்கம் ஏறு - ஆண் சிங்கம், அகன்றது என்று - உம்மைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டது என்று, உணர்த்த செல்கெனோ - உணர்த்தும்படி (அங்கே) செல்வேனோ? இனி - இப்போது, கடைமுறை - கடைசியாக, கேகயன் நங்கையே - கைகேயியே, என்னின் நல்லன் போலும் - என்னைக்காட்டிலும் நல்லவளாய்விடுவன் போலும்! ஆல்: அசை.

‘கைகேயி உன்னை வனம் போகச் சொன்னதனால், சக்கரவர்த்தி மரணத்துன்பத்தை அடைந்தாலும், உயிர் தரித்திருக்கின்றார்; நீ வனம் போய்விட்டாய் என்ற செய்தியை நான் போய்ச் சொன்னால் அவரைக் கொன்றவன் நானாவேன். எனவே, கைகேயியை நல்லவளாக்கி விடுவேன்’ என்கின்றான். கைகேயி கொண்ட வரத்தினால் தசரதன் பெருந்துயர் உழந்தாலும் உயிரை விடாதிருந்தானாதலின் அவனை நல்லவளாக்குவேன் என்கின்றான். மேல்: ஏழனுருபு. சிங்கவேறு - ஆண் சிங்கம் போன்ற இராமன். வேள்வி-பரிவேள்வியும், புதல்வரைத் தரும் வேள்வியும்.

(பி - ம்.) 1. அரிதிற் பெற்றவன், பெற்றவன், அரிதினற் பெற்ற, அரிது மீபெற்ற, அருகிற் பெற்றநம்.

2. அகன்றதன்று; செல்வேனோ, செல்வனால், உணர்த்தல் செல் கெனோ, உரைக்கச் செல்கெனோ.

3. கோமன்னவற்கு; கைகயன், கேகையி, எண்ணிற்கேகயன்.
4. கடன்முறை.

(25)

558. முடிவுற வின்னன மொழிந்த பின்னரும்
அடியுறத் தழுவின னழுங்கிப் பையரா
இடியுறத் துவளுவ தென்னு மின்னலன்
படியுறப் புரண்டனன் பலவும் பன்னினுன்.

(சுமந்திரன்) இன்னன முடிவு உற - இத்தகைய சொற்களால் தன் கருத்தை முற்றும், மொழிந்த பின்னரும் - சொல்லிய பின்பும், அழுங்கி - மேலும் வருந்தி, பை அரா - படத்தையுடைய பாம்பு, இடி உற - இடி தாக்குதலால், துவளுவது என்னும் இன்னலன் - துடிப்பது போன்ற துன்பமுடையவனும், அடி உற தழுவினன் - இராமபிரானின் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு, படி உற புரண்டனன் - தரையில் மிகவும் புரண்டு, பலவும் பன்னினுன் - (இராமபிரான் இரங்கும் வண்ணம்) பலவற்றையும் சொன்னான்.

இராமபிரான் மீளுதல் கூடும் என்ற நோக்கத்துடன், தன் கருத்தைப் பலவாறுகத் தெரிவித்தும், அவன் இணங்கும் குறிப்பின்மை அறிந்து, மேலும் பெருந்துயரமுற்று அவன் அடிகளை இறுகப் பற்றித் தரையில் விழுந்து புரண்டு மன்றாடினான் சுமந்திரன் என்றவாறு. இராமபிரான் குறிப்புச் சுமந்திரனை இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் துடிக்கச் செய்தது. பெருந்துன்பமுறுதலுக்கு இடியோசை கேட்ட நாகத்தை உவமை கூறுவர். தழுவினன், இன்னலன், புரண்டனன்: வினையெச்ச முற்று.

- (பி - ம்.) 1. முடியுற, இன்னணம்; மொழிந்து.
2. வணங்கி நன்று, வணங்கி நின்று; அழுங்குபேரரா, போரரா.
3. துவள்வதே, துவள்குவ, புரள்குவ; தளர்வதொத் தேங்கி; இன்னலான், இன்னலாற், இன்னலிற்;
4. படிவுற; பின்னும், இன்ன பன்னுவான்.

(26)

இராமபிரான் கூறுதல்

559. தடக்கையா லெடுத்தவற் றழுவிச் கண்ணினீர்
துடைத்துவே றிருத்திவைத் தினைய சொல்லினுன்
அடக்குமைம் பொறியொடு கரணத் தப்புறம்
கடக்கும்வா லுணர்வினுக் கணுகுங் காட்சியான்.

அடக்கும் - அடக்குதற்குரிய, ஐந்து பொறியொடு - பஞ்சேந்திரியங்களோடு, கரணத்து அ புறம் - அந்தக்கரணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட மூலப்பிரகிருதியையும், கடக்கும் - தாண்டிச் செல்வதான, வால் உணர்வினுக்கு - தூய மெய்ஞ்ஞானத்துக்கு, அணுகும் - கிட்டிவரத் தக்க, காட்சியான் - தோற்றமுடைய (பரம்பொருளின் அமிசமான) இராம

ஐய - ஐயனே, நால் திசை மாந்தரும் - (தொடர்ந்து) நாலு பக்கங்களிலிருந்து வந்தோரும், நகரம் மாக்களும் - நகரத்து மக்களும், என் சிறுவன் தன்னை - என் மகன் இராமனை, தேற்றினர் கொணர்வர் என்று - (வனம் போகாதவாறு) தெளிவித்து மீட்டு வருவரென்று கருதி, ஆற்றின அரசனை - உயிர் தாங்கியுள்ள சக்கரவர்த்தியை, வெய்ய என் கூற்று உறழ் சொல்லினால் - கொடிய எனது யமன் போன்ற சொல்லால், கொலை செய்வேனோ - (நானே) கொலை செய்பவனாவேனோ?

முன் பாடலின் விளக்கம் போன்று அமைந்தது இது. தேற்றினர்: முற்றெச்சம். தன்: சாரியை. கொல்: அசை.

- (பி - ம்.) 2. தேற்றினர்; கொணர்வருள், கொணர்வரெம்; உணர்வினாற் சிறுவன் மீள்வனென்று.
3. வெய்யவன், வெய்யவெம்.
4. கூற்றுமல், கூற்றன், கூற்றின. (24)

557. அங்கிமேல் வேள்விசெய் தரிதி னீபெற்ற
சிங்கவே றகன்றதென் றுணர்த்தச் செல்கெனோ
எங்கள் கோ மகற்கினி யென்னிற் கேகயன்
நங்கையே கடைமுறை நல்லள் போலுமால்.

எங்கள் கோமகற்கு - எங்கள் சக்கரவர்த்தியிடம், நீ அங்கிமேல் வேள்வி செய்து - நீர் தீயிலே அரிய வேள்விகளைச் செய்து, அரிதின் பெற்ற - அருமையாகப் பெற்றெடுத்த, சிங்கம் ஏறு - ஆண் சிங்கம், அகன்றது என்று - உம்மைப் பிரிந்து சென்றுவிட்டது என்று, உணர்த்த செல்கெனோ - உணர்த்தும்படி (அங்கே) செல்வேனோ? இனி - இப்போது, கடைமுறை - கடைசியாக, கேகயன் நங்கையே - கைகேயியே, என்னின் நல்லள் போலும் - என்னைக்காட்டிலும் நல்லவளாய்விடுவள் போலும்! ஆல்: அசை.

‘கைகேயி உன்னை வனம் போகச் சொன்னதனால், சக்கரவர்த்தி மரணத்துன்பத்தை அடைந்தாலும், உயிர் தரித்திருக்கின்றார்; நீ வனம் போய்விட்டாய் என்ற செய்தியை நான் போய்ச் சொன்னால் அவரைக் கொன்றவன் நானாவேன். எனவே, கைகேயியை நல்லவளாக்கி விடுவேன்’ என்கின்றான். கைகேயி கொண்ட வரத்தினால் தசரதன் பெருந்துயர் உழந்தாலும் உயிரை விடாதிருந்தானாதலின் அவளை நல்லவளாக்குவேன் என்கின்றான். மேல்: ஏழனுருபு. சிங்கவேறு - ஆண் சிங்கம் போன்ற இராமன். வேள்வி - பரிவேள்வியும், புதல்வரைத் தரும் வேள்வியும்.

- (பி - ம்.) 1. அரிதிற் பெற்றவன், பெற்றவன், அரிதினாற் பெற்ற, அரிது நீபெற்ற, அருகிற் பெற்றகம்.
2. அகன்றதன்று; செல்வெனோ, செல்வனால், உணர்த்தல் செல்கெனோ, உரைக்கச் செல்கெனோ.

3. கோமன்னவற்கு; கைகயன், கேகையி, எண்ணிற்கேகயன்.
4. கடன்முறை.

(25)

558. முடியுற வின்னன மொழிந்த பின்னரும்
அடியுறத் தழுவின நழுங்கிப் பையரா
இடியுறத் துவளுவ தென்னு மின்னலன்
படியுறப் புரண்டனன் பலவும் பன்னினுன்.

(சுமந்திரன்) இன்னன முடிவு உற - இத்தகைய சொற்களால் தன் கருத்தை முற்றும், மொழிந்த பின்னரும் - சொல்லிய பின்பும், அழுங்கி-மேலும் வருந்தி, பை அரா-படத்தையுடைய பாம்பு, இடி உற-இடி தாக்குதலால், துவளுவது என்னும் இன்னலன்-துடிப்பது போன்ற துன்பமுடையவனாய், அடி உற தழுவினன் - இராமபிரானின் திருவடிகளை உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு, படி உற புரண்டனன் - தரையில் மிகவும் புரண்டு, பலவும் பன்னினுன் - (இராமபிரான் இரங்கும் வண்ணம்) பலவற்றையும் சொன்னான்.

இராமபிரான் மீனாதல் கூடும் என்ற நோக்கத்துடன், தன் கருத்தைப் பலவாறுகத் தெரிவித்தும், அவன் இணங்கும் குறிப்பின்மை அறிந்து, மேலும் பெருந்துயரமுற்று அவன் அடிகளை இறுகப் பற்றித் தரையில் விழுந்து புரண்டு மன்றாடினான் சுமந்திரன் என்றவாறு. இராமபிரான் குறிப்புச் சுமந்திரனை இடியோசை கேட்ட நாகம்போலத் துடிக்கச் செய்தது. பெருந்துன்பமுறுதலுக்கு இடியோசை கேட்ட நாகத்தை உவமை கூறுவர். தழுவினன், இன்னலன், புரண்டனன்: வினையெச்ச முற்று.

- (பி - ம்.) 1. முடியுற, இன்னனம்; மொழிந்து.
2. வணங்கி நன்று, வணங்கி நின்ற; அழுங்குபேரரா, போரரா.
3. துவள்வதே, துவள்குவ, புரள்குவ; தளர்வதொத் தேங்கி; இன்னலன், இன்னலார், இன்னலிற்;
4. படியுற; பின்னும், இன்ன பன்னுவான்.

(26)

இராமபிரான் கூறுதல்

559. தடக்கையா லெடுத்தவற் றழுவிக் கண்ணினீர்
துடைத்துவே றிருத்திவைத் தினைய சொல்லினுன்
அடக்குமைம் பொறியொடு கரணத் தப்புறம்
கடக்கும்வா லுணர்வினுக் கணுகுங் காட்சியான்.

அடக்கும்-அடக்குதற்குரிய, ஐந்து பொறியொடு-பஞ்சேந்திரியங்களோடு, கரணத்து அ புறம் - அந்தக்கரணங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட மூலப்பிரகிருதியையும், கடக்கும்-தாண்டிச் செல்வதான, வால் உணர்வினுக்கு - தூய மெய்ஞ்ஞானத்துக்கு, அணுகும் - கிட்டிவரத் தக்க, காட்சியான் - தோற்றமுடைய (பரம்பொருளின் அமிசமான) இராம

பிரான், அவன் - அச்சுமந்திரனை, தட கையால் எடுத்து-தன்னுடைய விசாலமான கைகளால் தூக்கி, தழுவி - தழுவிக்கொண்டு, கண்ணின் நீர் துடைத்து - அவன் கண்களிலிருந்து பெருகிய நீரைத் துடைத்து, வேறு இருத்தி வைத்து - தனியே இருக்கச் செய்து (வேறிடத்திற்கு அழைத்துச் சென்று), இணைய சொல்லினான் - பின்வரும் இவற்றைச் சொல்லலானான்.

இராமபிரான் சொல்லியன மேலே 11 கவிகளாற் கூறப்படும். சுமந்திரனைத் தன் கருத்துக்கு இணங்கச் செய்தற்கு, சீதா லட்சுமணர் முன்னிலையிலன்றி அவனைத் தனியே வைத்துக் கூறுதல் சாற்புடையதாகவின் வேறு இருத்தி வைத்துக் கூறலானான். வாலுணர்வு - மெய்ஞ்ஞானம்.

- (பி - ம.) 1. கண்ணீர், கண்கணீர், கண்ணுணர்.
2. இருத்திமற்; இனிய.
3. கரணத் தப்பும், கானத் தப்பும்.
4. மாலுணர்வினுக்கு, மன்னுணர்வினுக்கு, இன்னுணர்வினுக்கு; அரிய; உணரும். (27)

560. பிறத்தலொன் றுற்றபின் பெறுவ யாவையும்
திறத்துளி யுணர்வதோர் செம்மை யுள்ளத்தாய்
புறத்துறு பெரும்பழி பொதுவின் றெய்தவும்
அறத்திற மறத்தியோ வவல முண்டென

பிறத்தல் ஒன்று உற்றபின் . பிறப்பு என்ற ஒன்றைப் பெற்றபின், பெறுவ யாவையும் - (பிறந்தோர்) பெறுவனவான இன்ப துன்பங்கள் எல்லாவற்றையும், திறத்து உள்ளி அறிவது ஓர் - நன்கு ஆராய்ந்தறியத்தக்கதொரு, செம்மை உள்ளத்தாய் - நடுநிலையமைந்த மனமனமுடையோய், (நான் தந்தை சொல் கடத்தலால்) புறத்து உறு - வெளியினின்றும் வருவதான, பெரு பழி - பெரிய பழியை, பொது இன்று - சிறப்பாக, எய்தவும் - நான் அடைவதாயிருக்கவும், அவலம் உண்டு என - (இப்போது நான் காடு செல்வதனால்) துன்பமுண்டாகிறதே யென்று, அறம் திறம் மறத்தியோ - தருமத்தின் கூறுபாட்டை நீ மறந்து விடுகின்றயோ?

ஈற்றடிக்கு, 'அறத்திறம் மறத்தியோ? (அதனால் பின்பு) அவலம் (குற்றம்) உண்டாம்; என்று சொல்லி (மேலுங் கூறுவான்)' என உரைத்தலுமாம்.

'துன்பம் எத்தகையவருக்கும் வரும் என்பதனைச் சிறந்த அறிவாளியான நீ அறியாயோ? இப்போது காடு செல்லும் துன்பம் வருகிறதே யென்று, தெய்வமாகக் கருதற்குரிய தந்தையின் சொல்லைத் தட்டி நடந்தால் நான் எய்தும் பழி சாதாரணமானதன்று என்பதும் உனக்குத்

தெரியாததோ? அங்ஙனமாகவும், நீ என்னைக் காடு செல்லாது தவிர்ப்பது முறையன்று' என்கின்றான்.

- (பி. ம்.) 1. பிறந்தலென்று; பெறவர் யாவையும், பெறவதி யாவையும், பெறவதியாவதும்.
2. திறத்துழி.
3. புறத்தூறும்; பொதுவின்றெய்தலும், பொதுவென்றெய்தலும், எய்தவும், பொதுவின் எய்தலும், பொதுவன்றெய்தலும், பொதுவின்றெய்தலும்.
4. மறுத்தியோ, அறத்தினை மறத்தியோ, அல்லல் முண்டென. (28)

561. முன்புநின் நிசைநிறீஇ முடிவு முற்றிய
பின்புநின் நுறுதியைப் பயக்கும் பேரறம்
இன்பம்வந் துறுமெனி லியைவ தாயிடைத்
துன்பம்வந் துறுமெனிற் றுறக்கற் பாலதோ.

முன்பு நின்று - (மக்கள் அடைய வேண்டியவற்றுள்) முதன்மையதாய் நின்று, இசை நிறீஇ - (தன்னைச் செய்தார்க்குப்) புகழை நிலைநிறுத்தி, முடிவு முற்றிய பின்பும் - (அவர்கள் வாழ்நாள்) முடிவடைந்த பின்பும், நின்று - (விடாது) தொடர்ந்து நின்று, உறுதியை பயக்கும் - (மறுமையிலும்) நன்மையைத் தரவல்ல, பேர் அறம் - பெருமை பொருந்திய தருமம், இன்பம் வந்து உறும் எனில் - (அதனால்) இன்பம் வந்து சேருமானால், துறக்கற் பாலதோ - கைவிடத் தக்கதாகுமோ? (ஆகாது).

முன்பாட்டில், 'அவலமுண்டென அறத்திறம் மறத்தியோ' என்றவன், அறத்தினை எந்நிலையிலும் கைவிடுதல் கூடாது என்பதனை வற்புறுத்தியவாறு. முன் இரண்டடிகளால் அறத்தின் சிறப்புக் கூறப் பெற்றது. பின் இரண்டடிகளோடு, "நன்றாங்கால் நல்லவாக் காண்பவர் அன்றாங்கால், அல்லற் படுவ தெவன்" (குறள். 379) என்பது ஒப்பு நோக்கற்பாலது. முடிவு முற்றுதல் - முடிவை அடைதல்; இறத்தல்.

- (பி. ம்.) 1. இசைநெறி.
2. பின்பு நின்றிசைதலாய்ப்.
3. உறுமெனின்; இனியதாயிடைத், இயற்றியாயிடைத், இயற்றியெல்லையிற்.
4. துறக்கலாகுமோ, ஆகுமே, துறக்கப்பாலதோ, பாலதே, உறுமெனின் துறக்கற் பாலதோ. (29)

562. நிறப்பெரும் படைக்கல நிறத்தி னெய்தவும்
மறப்பயன் னினைக்குறும் வன்மை யன்றரோ
இறப்பினுந் திருவெலா மிழப்ப வெய்தினும்
துறப்பில ரறமெனல் குர ராவதே.

சூரர் ஆவது-(ஒருவர்) சூரர் என்று சொல்லத்தக்கவராவது, நிறம் பெரு படை கலம் நிறத்தின் எய்தவும் - ஒளியமைந்த வலிய (வேல் முதலிய) படைக்கலங்கள் மார்பிலே பாயவும், மறம் பயன் - வீரத்தின் பயனான வெற்றியை, விளைக்குறும் - உண்டாக்குகின்ற, வன்மை அன்று - திண்மையினால் அன்று; திரு எல்லாம் இழப்ப எய்தினும் - செல்வமெல்லாம் இழக்க நேர்ந்தாலும், இறப்பினும் - உயிர் இறப்பதே யாயினும், அறம் துறப்பு இலர் எனலே - அறத்தைக் கைவிட்டிலர் என்பதனாலேயேயாம். அரோ: அசை.

சூரராவது, வன்மையாலன்று; அறம் துறப்பிலர் எனலாலே என்க. ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. சூரம் = வீரம். எடுத்ததைப் பின்னிடைது முடிக்கும் ஆற்றல் வன்மையால், எனலால் என இரண்டிடத்தும் மூன்றனுருபு விரிக்க. நிறம்-முன்னது ஒளி; பின்னது மார்பு. “களங் கழுமிய படையிரிய, உளங்கிழித்த வேல் பறித்தோச்சின்று”. (பு. வெ. 142) நிறுத்தி நெய்தவும் மறப்பயன் விளைத்தல்: “மெய்வேல் பறியா நகும்” (குறள். 774); இதனை நூழிலாட்டு என்பர்.

- (பி - ம்.) 1. கிறைப்பெரும்; கிறத்தினேருற, கிறத்தினேவவ, கிறத்தினேருற, கேருரு, கிறத்தி யெய்தவும்.
2. அறப்பயன்; விளைக்குமதன்மை, விளைக்குமவண்மை, விளைக்குமவன்மை, விளைக்குமத் தன்மை, விளைத்திடல் வன்மை, துறப்பன வளவை, துறப்பனவன்மை; என்றரோ, என்னரோ, என்பரோ, என்பரே.
3. இறப்பெரும், இறப்பெனும்; இறப்பவேந்தினும், இறப்பவெய்தினும்.
4. அறமென்றல், அறமிதற், அறமுதற், அறமெனும், துறப்பிலாரற மெனல்; சூரராவதோ சூரராதலே. (30)

563. கான்புறஞ் சேறவி னருமை காண்டியால்
வான்பிறங் கியபுகழ் மன்னர் தொல்குலம்
யான்பிறந் தறத்தினின் றிழுக்கிற் றென்னவோ
ஊன்றிறந் துயிர்குடித் தொளிரும் வேலினும்.

ஊன் திறந்து - (பகைவர்) உடலைப் பிளந்து, உயிர் குடித்து - அவருயிரைப் பருகி, ஒளிரும் - ஒளிவிடுகின்ற, வேலினும் - வலிய வேற்படையுடையவனே, கான்புறம் சேறவின் - (நான்) காட்டிற்குச் செல்லுதலால், அருமை காண்டி - பெருந்துன்பத்தைக் காண்கின்றாய்; வான் பிறங்கிய புகழ் மன்னர் - சுவர்க்கத்திலும் விளங்கிய புகழைக் கொண்ட மன்னர் பலர் தோன்றிய, தொல் குலம் - பழமையான சூரிய குலம், யான் பிறந்து - நான் பிறத்தலால், அறத்தின் நின்று இழுக்கிற்று என்னவோ - தருமத்திலிருந்து தவறியது என்று உலகோர் பழி கூறவோ?

‘நான் காடு செல்லுதலால் அனைவர்க்கும் துன்பமென்று கருதி அதனைத் தவிர்க்கச் சொல்லுவாயாகில், அதன் பயனாகிய தருமம்

தவறிய குற்றம், எம் குலத்திற்கே இழுக்கைத் தருவதன்றோ? ஆகலின் அது தகாது' என்கின்றான் இராமபிரான். ஆல்: அசை. அருமை, இங்கே துன்பம்; கொடுமை; "அருநாகிறி சேர்க்கும்" (நள. 206) என்பதிற்போல. தசரதனும், கருத்தன் முதலியோரும் தேவர்ப்பகை வென்று இந்திரனுக்கு அரசுநிலையிட்ட புகழுடையோராகலின் 'வான் பிறங்கிய புகழ் மன்னர் தொல்குலம்' எனப்பட்டது. சுமந்திரன் தேர்வல வனேயன்றிச் சேனாபதியுமாகலான், 'ஊன்றிறந்து...வேலினாய்' என அவனைச் சிறப்பித்தான். புறம்: ஏழனுருபு.

- (பி - ம்.) 1. கான்புகச்; அருமை காண்டலால், காண்டிரால், கண்டிரால், இருமை காண்டலால்.
3. இழுக்கிறென்பவோ, இழுக்குற் றென்னவோ, இழுக்கின்றென்பதோ, இழுக்கிறென்பதோ, அழுக்கின்றென்னவோ.
4. ஊன்றறந்து, ஊன்றறந்து; உழலும் வேலினாய், ஊழவேலினாய், ஊறும் வேலினாய், ஒளிறும் வேலினாய், ஆறும் வேலினாய். (31)

564. வினைக்கரு மெய்ம்மையின் வனத்து விட்டனன்
மனக்கரும் புதல்வனை யென்றன் மன்னவன்
தனக்கருந் தவமது தலைக்கொண் டேகலே
எனக்கருந் தவமிதற் கிரங்க லெந்தைநீ.

வினைக்கு அரு - செயலுக்கு (நடத்திக் காட்டுதற்கு) அரிய, மெய்ம்மையின் - வாய்மை காத்தற்பொருட்டு, மனக்கு அரு புதல்வனை - தன் மனத்துக்கினிய அருமையான புதல்வனை, வனத்து விட்டனன் - காட்டிலே செல்லவிட்டான், என்றல் - என்று (உலகோர்) கூறுவது, மன்னவன் தனக்கு - சக்கரவர்த்திக்கு (வாய்த்த), அரு தவம் - அரிய தவமாகும்; அது தலைக்கொண்டு - அக்கட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு, ஏகலே - (காட்டுக்குச்) செல்லுதலே, எனக்கு அரு தவம் - எனக்கு (வாய்த்த) அரிய தவமாகும்; எந்தை நீ - எம் தந்தை போன்ற நீ, இதற்கு இரங்கல் - இதன் பொருட்டு வருந்தாதே.

'வாய்மை காத்த உறுதியால் தந்தையும் குற்றம் நீங்கிப் புகழ் பெறுவார்; அவர் சொற்காத்தலால் நானும் குற்றம் நீங்கி வனத்திலே முனிவர் முதலிய சான்றோர் தொடர்புகொண்டு சிறப்பெய்துவேன்; இஃது எனக்கு வாய்த்த தவமாகும். எனவே, இதன் பொருட்டு மகிழ்தல் வேண்டுமேயன்றி வருந்துதல் தகாது' என்றான். சிலவற்றைச் சொல்லுதல் எளிது; செய்தல் அரிது. வாய்மை காத்தலின் அருமை நோக்கி, 'வினைக்கரு மெய்ம்மை' எனப்பட்டது. மனக்கு : அத்துச் சாரியை பெறுது நின்றது.

- (பி - ம்.) 1. மெய்ம்மையன், மெய்மையின், மென்மையன், வெம்மையன்; வெம்மையின்; வனத்தன்; விட்டுளன், வீட்டுளன்.
2. மனைக்கரும் புதல்வனை, மனக்கரு மைந்தனை, மனக்கரு மரபினை; என்ற, என்ன.

3. தவமிது, தவமது தனைக்கொண்டு; ஏகுதல், ஏகலால்.
4. தவமதற்கு, தவமிதால்.

(32)

சுமந்திரன் செய்தற்குரியவற்றை இராமபிரான் கூறுதல்

565. முந்தினை முனிவனைக் குறுகி முற்றுமென்
வந்தனை முதலிய மாற்றங் கூறிப்பின்
எந்தையை யவனொடு மெய்தி யீண்டென
சிந்தையை யுணர்த்துதி யென்று செப்புவான்.

முந்தினை முனிவனை குறுகி - நீ விரைந்து போய் வசிட்ட முனிவனை அணுகி, என் வந்தனை முதலிய மாற்றம் முற்றும் கூறி - என் வழிபாட்டுரை முதலிய வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறி, பின் - அதன் மேல், அவனொடும் எந்தையை எய்தி - அம்முனிவனோடு என் தந்தையை அடைந்து, ஈண்டு என சிந்தையை உணர்த்துதி என்று - இங்கே என் கருத்தைத் தந்தைக்குத் தெரிவிப்பாயாக என்று சொல்லி, செப்புவான் - மேலும் சொல்வான்.

இதற்கு இரங்கல் என்று சுமந்திரனைத் தேற்றிய இராமபிரான், மேலே அவன் செய்தற்குரியவற்றைக் கட்டளையாகச் சொல்லலுற்றான். அவை இதுமுதல் ஆறு பாடல்களாற் கூறப்படும். மன்னனுக்கு யம தூதனாக நான் அமையகில்லேன் என்று வருந்திக் கூறிய சுமந்திரனுக்கு, தன் பிரிவுச் செய்தியை நேரேயின்றி முனிவன் மூலமாகத் தந்தைக்குத் தெரிவிக்கப் பணித்தான் இராமபிரான். முனிவன், செய்தியைச் செவ்வியறிந்து சொல்லித் தெருட்ட வல்லவன்; முறையும் அது. முந்துதல் - விரைதல். என : ஆறனுருபேற்றது.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை. இதன்பின் உள்ள ஐந்து பாடல்கள் பிரதிகளிற் பலவாறு முறை மாறியுள்ளன.

- (பி - ம.) 1. முந்திரீ, முந்திகம், முந்தின, முந்துற; முனிவனையிறஞ்சி, தொழுது; முற்றுவென், மற்றுமின்.
2. வந்தனை முதலிய; கூறிரீ, கூறினை.
3. எந்தைபாலவனொடும், எந்தையைவரனொடும்; ஈண்டெனச், ஈண்டவென், ஆண்டென்றன்.
4. சிந்தனை; என்று செப்பினான், என்றும் செப்புவாய்.

(33)

566. முனிவனை யெம்பியை முறையி னின்றரும்
புனிதவே தியர்க்குமே லுறைபுத் தேளர்க்கும்
இனியன விழைத்தியென் றியம்பி யெற்பிரி
தனிமையுந் தீர்த்தியென் றுரைத்தி தன்மையோய்.

தன்மையோய் - உயர்ந்த தன்மைகளையுடையவனே, எம்பியை - என் தம்பி பரதனை, முறையில் நின்று - அரசு நீதி முறையில் வருவாது நின்று, அரு புனிதம் வேதியர்க்கும்-அரிய தூய்மையையுடைய மறைய

வர்க்கும், மேல் உறை புத்தேளிர்க்கும் - விண்ணில் வாழும் தேவர்க்கும், இனியன இழைத்தி என்று இயம்பி - அவரவர்க்கு நல்லன செய்கவென்று சொல்லி, என் பிரி தனிமையும் தீர்த்தி என்று - (அவன்) என்னைப் பிரிதலால் எய்தும் தனிமைத் துயரத்தையும் தீர்க்க என்று, முனிவனை உரைத்தி - வசிட்ட முனிவனிடம் சொல்லுக.

‘பரதன் என் பிரிவால் மிக வருந்தக்கூடுமாகலின், அவனைத் தேற்றி, அரச நெறியில் வழுவாது நின்று அந்தணர்க்கும் தேவர்க்கும் உரியவற்றை அவ்வப்போது செய்துவருமாறு அவனுக்கு மதி கூறும் வண்ணம் முனிவனை நான் வேண்டிக்கொண்டதாகச் சொல்லுக’ என்று சுமந்திரனிடம் கூறினான். எம்பியை, நின்று, இழைத்தி என்று இயம்பி, தனிமையும் தீர்த்தியென்று முனிவனை உரைத்தி என இயைக்க.

முனிவனை - முனிவனிடம். வேதியர்க்கு இனியன, தானம்; அவர்களைக் கொண்டு வேள்வி இயற்றுவித்தலும், பூசனை வழுவாது செய்வித்தலும் தேவர்க்கு இனியன. இவற்றை முறைப்படி நடப்பித்தல் அரசர் கடனாகலின், முனிவனைக் கொண்டு இவற்றைப் பரதனுக்கு அறிவுறுத்தச் செய்க என்றான். அதற்குரிமை பூண்டவன் குலகுருவும் புரோகிதனுமான வசிட்ட முனிவன். மேல் : ஆகுபெயர். பிரி தனிமை - பிரிதலால் வரும் தனிமைத் துயர்.

- (பி - ம.) 1. முனிவகலெம்பியை; முறையினென்றும்.
2. புனித வேதியர்கள், புனிதர் வேதியர்கள்.
3. இனிமையை, இனியன; இயற்றியென்றியம்பி, விளைத்தியென்றியம்பி, இழைத்து நின்றெந்தை, உணர்த்தமெலெந்தை.
4. தீர்த்தியென்றுணர்த்தி, தீர்த்திடத்தக்கது; தன்மையால், தன்மையாய், ஒதுவாய். (34)

567. வெவ்விய தன்னையால் விளைந்த தீண்டொரு கவ்வையென் நிறையுந்தன் கருத்தி னோக்கலன் எவ்வரு ளென்வயின் வைத்த தென்சொலால் அவ்வரு ளவ்வயி னருளு கென்றியால்.

அன்னையால் - தாய் கைகேயியால், ஈண்டு - இப்போது, வெவ்வியது ஒரு கவ்வை விளைந்தது என்று - கொடியதொரு துன்பம் நேர்ந்ததே என்று, தன் கருத்தில் இறையும் நோக்கலன் - தன் மனத்திற் சிறிதும் கருதாமல், என் சொல்லால் - என் வேண்டு கோளால், என் வயின் வைத்தது எ அருள் - என்பால் (தான்) வைத்துள்ளது எத்தகைய அருளோ, அ அருள் - அத்தகைய அருளை, அ வயின் அருளுக - அவ்விடத்தும் (கைகேயியிடத்து) வைத்தருளுக, என்றி - என்று (முனிவனுக்குச்) சொல்வாயாக. ஆல் : அசை.

‘கைகேயியால் இத்தீங்கு விளைந்ததெயென்று அவள்பால் முனிவன் உள்ளத்துச் சிறிது வெறுப்புத் தோன்றினும், அஃது அயோ த்ஷி Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

அவளுக்குத் தீங்கு பயக்குமாதவின், அது கருதாது அவளை அருள்ல் வேண்டுமென நான் வேண்டிக்கொண்டதாக முனிவனுக்குச் சொல்வாயாக' என்கின்றான். கைகேயிபால் தனக்குச் சிறிதும் வெறுப்பில்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றான். 'அன்னை' என்ற சொற்கிடக்கையும் நோக்கத்தகும்.

கவ்வை - துன்பம்; காரியமுமாம். நோக்கலன் : முற்றெச்சம். என்றி : இகரவீற்று வியங்கோள்.

- (பி - ம்.) 1. வெவ்விய தன்மையால், வெவ்விய வன்னையால்.
2. கவ்வையின்று; கருத்தினோக்கிலன், கருத்தினோகலாத, கருத்து நோக்கலன், கருத்துள்ளோக்கலன், கருத்தை நோக்கலன், கருத்தை நோகலாத, என் கருத்தினோக்கலன், நோக்கலாத, ஓர்கலாத.
3. இவ்வருள்; வைத்த தின்சொலால், வைத்த வின்சொலால், வைத்த திஞ்சொலால், வைத்த தென்கொலாம், இருத்ததோ விறைக்கு.
4. அவன்வயின், அவன்வயின், அதன்வயின்; அருளிடென்றியால், அருடியென்றியால். (35)

568. வேண்டினெ னிவ்வர மென்று மேலவன்
ஈண்டரு ளெம்பிபா னிறுவி யெற்பிரி
வீண்டிய துயர்தவிர்ந் திருக்க வென்றசொல்
ஆண்டகைக் குரைத்தவ னவல மாற்றிப்பின்.

இ வரம் வேண்டினென் என்று - (தம்பிபால் அருள் சுரத்தலாகிய) இந்த வரத்தையும் நான் வேண்டிக்கொண்டேன் என்று சொல்லி, மேலவன் ஈண்டு அருள் - மேலான அவனுடைய நிறைந்த அருளை, எம்பிபால் நிறுவி - என் தம்பி பரதன்பால் நிலைக்கச் செய்து, என் பிரிவு ஈண்டிய துயர் தவிர்ந்து இருக்க என்ற சொல் - என்னைப் பிரிதலால் உண்டான வருத்தத்தை நீக்கி (அமைதியுடன்) இருத்தல் வேண்டும் என்ற வார்த்தையை, ஆண் தகைக்கு உரைத்து - ஆண்மைத் தகுதி உடைய தந்தைக்கு (முனிவன் மூலமாகச்) சொல்லி, அவன் அவலம் மாற்றி - அவர் துன்பத்தைத் தணிவித்து, பின் - மேலே.

இஃது அடுத்த கவியுடன் தொடரும். கைகேயியை முனியாமையோடு, பரதனிடத்தும் மாறாத அருள் பாவித்தல் வேண்டும் என முனிவனைத் தான் வேண்டிக்கொண்டமை கூறி, மேலே தந்தையை ஆற்றுவதிக்குமாறு கூறுகின்றான் இராமபிரான்.

எற்பிரிவு - என்னைப் பிரிதலால் என மூன்றனுருபு விரிக்க.

- (பி - ம்.) 1. மேலவ, மேலவன், மேலவசு.
2. எம்பியால், எம்பிமார், எம்பிரான்; கிறுவியேகினை, ஏகினைப், ஏயினை, ஏகினி.
3. பூண்டமாதவனோடும், ஆண்டமாதவனோடும்; புக்கெனது, புக்கனை, புக்குநீ.
4. ஆண்டகை வேந்தனை, வேதனை, மாண்டகை வேந்தனை; அவல மாற்றியே. (36)

569. ஏழிரண் டாண்டுநீத் தீண்ட வந்துனைத்
தாழ்குவென் றிருவடி தளர லீண்டெனச்
சூழிவெங் களிற்றிறை தனக்குச் சோர்விலா
வாழிமா தவன்சொலால் மனந்தெ ருட்டுவாய்.

ஏழ் இரண்டு ஆண்டு நீத்து - பதினான்கு ஆண்டுகள்(காட்டிலே) கழித்தபின், ஈண்ட வந்து - விரைவாக வந்து, உன்னை திருவடி தாழ்குவென் - நும் திருவடி பணிவேன், தளரல் ஈண்டென - இங்கிருந்து தளர்ச்சியை அடையாதீர்கள் என்று, சூழி வெம் களிற்று இறை தனக்கு - முகபடாம் அணிந்த கொடிய ஆண் யானைகளையுடைய சக்கர வர்த்திக்கு, சோர்வு இல்லா மாதவன் சொல்லால் - குற்றமில்லாத பெரும் தவமுடைய வசித்த முனிவன் வார்த்தையால், மனம் தெருட்டுவாய் - மனம் தெளியச் செய்வாயாக.

‘முனிவன் தக்கவாறு சொல்லித் தந்தையை ஆற்றுவதித்தல் கூடும்; அவ்வாறான பின் குறித்த காலமான பதினான்கு ஆண்டுகட்குமேல் சிறிதும் தாழ்த்தவின்றித் திரும்ப வந்து சேர்தலில் நான் தவற மாட்டேன்; ஆதலால் அதுவரை தளர்ச்சியின்றி மனம் தேறியிருக்க வேண்டும்’ என்று தந்தை மனங்கொளத் தேற்றுதலையும் முனிவன் மூலமாகவே செய்விக்க என்றான்.

- (பி - ம்.) 1. ஆண்டு நீத்தீண்டு, ஆண்டனி லீண்டு; வந்தெனத்.
2. திருவடி தப்பிலேனென, திருவடித் தலத்துள்; ஈண்டெனச், இன்றென.
3. கடகளிற்றரசற், கடகரியரசற்; சொல்லிப்பின்.
4. மாதவனெடு.

(37)

570. முறைமையா லெற்பயந் தெடுத்த மூவர்க்கும்
குறைவிலா வென்னெடு வணக்கங் கூறிப்பின்
இறைமகன் றுயர்துடைத் திருத்தி மாடென்றான்
மறைகளை மறைந்துபோய் வனத்துள் வைகுவான்.

மறைகளை மறைந்து போய் - வேதங்கள் (தொடராதவாறு) மறைந்து சென்று, வனத்துள் வைகுவான் - காட்டில் தங்கும் இராம பிரான், (சுமந்திரனிடம் முடிவாக) என் பயந்து எடுத்த மூவர்க்கும் - என்னைப் பெற்று வளர்த்த தாய்மார் மூவருக்கும், என் குறைவு இல்லா நெடு வணக்கம் முறைமையால் கூறி - என்னுடைய முறையில் தவறில்லாத நெடிய வணக்கத்தை முறையாகச் சொல்லி, பின் - அதன் மேல், இறை மகன் துயர் துடைத்து - சக்கரவர்த்தியின் வருத்தத்தை (அவ்வப்போது) மாற்றிக்கொண்டு, மாடு இருத்தி - அருகே இருப்பாயாக, என்றான் -

கவி 565 முதல் இதுகாறும், இராமபிரான் சுமந்திரனுக்குக் கூற வேண்டியவற்றை முறையாகக் கூறிவந்து, இறுதியில், ‘நீ

தந்தையோடு நகரிலேயே இருக்கவேண்டும்' என்று முடித்தான். ஈற்றடியால் இராமபிரானது அவதார உண்மை குறித்தார். நெடு வணக்கம் - சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம். மூவர் - கோசலை முதலிய பட்டத்துத் தேவிமார். முறைமையால் - அவரவர்க்குரிய முறைப்படி.

(பி - ம்.) 1. முறைமையாலே பயந்து.

2. குறையிலா வென்னெடு, குறைவிலா நன்னெடு, குறைவிலா வென்பெரு, குறைவிலாவிந்நெறி, குறைவிலாவென்னெறி; வண்ணங்கூறிப்.

3. இருத்தி யாண்டென்றான்.

4. மறைதனை; மறந்துபோய், மறைந்துபோன், நிறுத்திப் போய்; வனத்து.

(38)

சுமந்திரன் செயல்

571. ஆள்வினை யாணையிற் நிறம்ப லன்றெனத்
தாள்முதல் வணங்கியத் தனித்தின் டேர்வலான்
ஊழ்வினை வசத்துயிர் நிலையென் றுன்னுவான்
வாழ்வினை நோக்கியை வணங்கி நோக்கினான்.

அதனி தின் தேர் வல்லான் - ஒப்பற்ற திண்ணிய தேர் செலுத்து தலில் வல்லவனான அச் சுமந்திரன், ஆள் வினை - பணியாளுக்கூரிய செயல், ஆணையில் திறம்பல் அன்று - (தலைவன்) கட்டளையினின்று மாறுபடுதல் அன்று, எனா - என்று சொல்லி, தாள் முதல் வணங்கி - (இராமபிரானுடைய) திருவடிகளிலே வணங்கி, உயிர் நிலை - உடம்பானது, ஊழ்வினை வசத்(து)து என்று - ஊழ்வினையின் வயப்பட்டதென்று, உன்னுவான் - (உண்மையை) நினைத்தவனாய், வாழ்வினை நோக்கியை வணங்கி - (யாவார்க்கும்) நல்வாழ்வையே கருதும் பிராட்டியை வணங்கி, நோக்கினான் - (அவள் உரையைக் கேட்கும் நோக்கத்தோடு) பார்த்தான்.

செல்லும் சொல் வல்லானாகிய இராமபிரான் மீண்டும் ஏதும் சொல்வதற்கு இடமின்றித் தன் கட்டளையாகக் கூறியவற்றைக் கேட்ட சுமந்திரன், அதற்குத் தான் உடன்பட்டு விடைகொள்ளும் குறிப்போடு அப்பிராணை வணங்கி, பிராட்டியின் உரையைக் கேட்கும் குறிப்போடு அவனையும் வணங்கி நோக்கினான். ஆள் - பணியாள். முதல்: ஏழ்நூறுபடி. உயிர்நிலை - உடம்பு; காரணக்குறி. நோக்கி - நோக்குதலை உடையவன். ஊழ்வினையால் வரும் இன்ப துன்பங்களை நுகர்தற்குரியது உடம்பேயாகவின், உயிர்நிலை ஊழ்வினை வசத்தது எனப்பட்டது.

(பி - ம்.) 1. ஆண்மையிற்றிறம்பல்; அன்றெனத்.

2. தாள்முறை வணங்கி; தன் டேர்.

3. ஊழ்வினை வருந்துயர் நிலை, வரத்துயருறும்; என்ருதுவான்.

4. வாள்விழிச் சனகியை, வாழ்வினை நோக்கியே, வாள்வினை நோக்கியை; வதன் நோக்கினான்.

(39)

பிராட்டி சொல்லுதல்

572. அன்னவள் கூறுவா ளரசர்க் கத்தையர்க்
கென்னுடை வணக்கமுன் னியம்பி யானுடைப்
பொன்னிறப் பூவையுங் கிளியும் போற்றுமின்
என்னமற் றெங்கையர்க் கியம்பு வாயென்றான்.

அன்னவள் கூறுவாள் - பிராட்டி. (சுமந்திரனுக்குக்) கூறுவாளாய், அரசர்க்கு - சக்கரவர்த்திக்கும், அத்தையர்க்கு - மாமியர்க்கும், என்னுடை(ய) வணக்கம் முன் இயம்பி - என்னுடைய வணக்கத்தை முதலில் சொல்லி, (பின்பு) எங்கையர்க்கு - என் தங்கைமாரிடத்தில், யான் உடை(ய) - நான் வளர்த்துவைத்திருந்த, பொன் நிறம் - அழகிய நிறமுடைய, பூவையும் - நாகணவாய்ப் புள்ளையும், கிளியும் - கிளியையும், போற்றுமின் என்ன இயம்புவாய் - (எப்போதும்) பாதுகாத்து வருகவென்று சொல்வீராக, என்றான் - மற்று : அசை.

மகளிர் பூவை, கிளி முதலிய பறவைகளை வளர்த்தலும், அவற்றி னிடம் மிக்க அன்பு கொள்ளுதலும் இயல்பு. “என்னொ ரின்னுயிர் மென்கிளிக்கு” (சுந்தர. 684) என்ற பிராட்டியின் கூற்றும் நோக்கத் தகும். “கிள்ளையொடு பூவைகள் கிளர்த்தல் கிளவென்னும், பிள்ளையுரை யின்றிற முணர்த்துதி” (சுந்தர. 551) என்பதும் இங்கே நோக்கத்தகும். மாமியை ‘அத்தை’ என்றல் இக்காலத்தும் வழக்கில் உண்மை காணலாம். பிராட்டி மாமியர்க்கு வணக்கம் தெரிவித்தமை சுந்தரகாண்டத்துள்ளும் (639) காண்க. ‘எங்கையர்’ என்றது பரத இலக்குவ சத்துருக்கனர் மனைவிமாராகிய மூவரை.

- (பி - ம்.) 1. அன்னமும்; அரசற்கு.
2. என்னரும், வணக்கமு மியம்பி, இயம்பு.
3. பொன்னுடைப்; போற்றுகென்று, போற்றுகிர், போற்றமென்று.
4. உன்னுமென்றங்கையர்க்கு, என்னுமென்றங்கையர்க்கு, என்னு மென்னெங்கையர்க்கு, என்னுடையெங் கையர்க்கு; உணர்த்துவாய், உணர்த்துவீர். (40)

சுமந்திரன் துயரம்

573. தேர்வலா னவ்வுரை கேட்டுத் தீங்குறின்
யார்வலா ருயிர்துறப் பெளிதன் றேயெனாப்
போர்வலான் றடுக்கவும் பொருமி விம்பினான்
சோர்விலா ளறிகிலாத் துயர்க்குச் சோர்கின்றான்.

தேர்வலான் - தேர் செலுத்துதலில் வல்ல சுமந்திரன், அ உரை கேட்டு - (பிராட்டியின்) அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, சோர்வு இலாள் - (வனம் செல்வது குறித்துச் சிறிதும்) தளர்ச்சி இல்லாத அவள், அறிகிலா(த) துயர்க்கு - (பின் வரக்கடவ துன்பங்களை) அறியாத

தன்மைக்காக, சோர்கின்றான் - வருந்துவானாகி, தீங்கு உறின் - (விதி வசத்தால்) தீங்கு ஏதேனும் நேர்ந்தால், ஆர் வல்லார் - அதனைத் தாங்கவும் தடுக்கவும் வல்லார் யாவர்? உயிர் துறப்பு எளிது அன்றே - (இவற்றையெல்லாம் காணாது நாம்) உயிர் விடுவோமெனின் அஃது எளிதாயில்லையே! என - என்று கருதி, போர் வலான் தடுக்கவும் - வீரனான இராமபிரான் (நீ வருந்தி அழுதல் கூடாதென்று) தடுக்கவும் (கௌமல்), பொருமி விம்மினான் - குமுறி அழுதான்.

பிராட்டி, தான் வனஞ் செல்லுதலால் தனக்கு வரக்கடவ துன்பங்களைச் சிறிதும் எண்ணாமல், அரண்மனையிலுள்ள பறவைகளைக் காக்கச் சொல்கின்றாளேயென்று அவள் பேதைமை குறித்து இரங்கி, 'ஊழ் வினையால் தீங்கு ஏதேனும் வரின் அதனைத் தாங்கவோ, வராது தடுத்துக்கொள்ளவோ மெல்லியலான இவளால் இயலுமோ? நாம் ஒன்றையும் காணாது உயிர் துறப்போமெனின் அதுவும் ஆவதில்லையே!' என்று வருந்தி அழலானான் சுமந்திரன். 'போர்வலான்' என இராம பிராணைக் குறித்தது, அவன்பொருட்டு எவரும் கவலைப்பட வேண்டுவதில்லை யென்றற்கு. எவரும் வாழ்நாள் முடிந்தாலன்றித் தாம் நினைத்தபோதே உயிர் விடுதல் இயலாதென்பது : 617-பார்க்க. சுமந்திரன் உயிர்விடத் துணிந்தமை: 552-பார்க்க. பொருமுதல் - உள்ளுறக் குமைதல்; விம்முதல் - அழுதல். அறிகிலாத் துயர்க்கு - துயரை அறியாமைக்கு.

- (பி - ம்.) 1. தீங்குறல், தீங்குற, தீங்குற, தீங்குறில்.
2. ஆர்வலார், யாவரால், யாவரும் யாவர்க்கும்; எளிதன்றோ வெனாப், எளிதென்றோவெனாப், எளிதென்றேயெனாப், எளிதென்றோவெனாப்; ஆர்வலாருயிர் துவைப் பரிதன்றேயெனாப்.
3. போர்வலான் அடுக்கவும்; பொரும விம்முவான், பொருமி விம்மு வான்.
4. அறிவிலாத் துயர்க்குச், துயர்க்கும், அறிவிலாததற்குச், அறிவிலாததற்கும்.

(41)

சுமந்திரன் இலக்குவனைக் கேட்டல்

574. ஆறினன் போற்சிறி தவல மவ்வழி
வேறிலா வன்பினான் விடைதந் தீகென
ஏறுசே வகற்றெழு தினைய மைந்தனைக்
கூறுவ தியாதென வினைய கூறுவான்.

வேறு இலா அன்பினான் - (என்றும்) வேறுபடுத்தல் இல்லாத அன்பினையுடைய சுமந்திரன், அவழி - (இராமபிரான் தேற்றிய) அப்போது, அவலம் சிறிது ஆறினன் போல் - துயரம் சிறிது தணிந்த வன் போன்று, ஏறு சேவகன் தொழுது - மேலும் மேலும் வளரும் வீர முடைய இராமபிராணை வணங்கி, விடை தந்தீக என - விடை தருக

என்று சொல்லிவிட்டு, இனைய மைந்தனை - இலக்குவனை, கூறுவது யாது என - நீ சொல்வது யாதென்று கேட்க, (அவன்) இனைய கூறுவான் - (மேல்வரும்) இவற்றைச் சொல்கின்றான்.

சுமந்திரன், இராமபிரானுடைய வார்த்தைகளால் சிறிது தேறின வன் போலத் தோற்றினானேயன்றி, உண்மையில் துயரம் ஆறின னல்லன். இலக்குவன் சினந்து கூறுதல் மேலே மூன்று பாடல்களில் வரும். தந்தீக - தருக. தந்தீகென: தொகுத்தல். ஏறு சேவகன் : “மாறில் போரரக்கன் மதிள், நீறெழச் செற்றுகந்த, ஏறு சேவகன்” (திருவாய்மொழி, 6. 1: 10.)

- (பி - ம்.) 1. ஆறினபோற் சிறிது, ஆறினன் போல நீத்து.
2. வேறிலா அன்பினாய், அன்பினால், வனப்பினாய், வேறிலா அன்பினாய்; தந்தீகென, தந்தீகென, தந்தீகென.
3. சேவகர் தொழுது; கூறினன். (42)

இலக்குவன் சினந்து கூறுதல்

575. உரைசெய்தெங் கோமகற் குறுதி யாக்கிய
தரைசெறி திருவினைத் தவிர்த்து மற்றொரு
விரைசெறி குழலிமாட் டளித்த மெய்யனை
அரசனென் நின்னமொன் றறையற் பாலதோ.

எம் கோமகற்கு - எம் அரசனான இராமபிரானுக்கு, உரை செய்து உறுதி ஆக்கிய - (முதலில்) வாக்களித்து உறுதிப்படுத்திய, தரை செறி திருவினை - நாட்டையும் மிக்க செல்வத்தையும், தவிர்த்து - (அவனுக்கின்றி) விலக்கி, மற்று ஒரு விரைசெறி குழலிமாட்டு அளித்த - வேறொரு மணம் மிக்க கூந்தலையுடைய பெண்ணிடம் கொடுத்துவிட்ட, மெய்யனை - வாய்மையானனை, இன்னம் அரசன் என்று - இன்னமும் அரசனென்று கொண்டு, ஒன்று அறையல் பாலதோ - ஒரு செய்தி சொல்லத்தக்கதுண்டோ?

இதுமுதல் மூன்று பாடல்களில், இலக்குவன் இயல்பை அவன் சொற்களாற் புலப்படுத்துகின்றார். கோமகன் - அரசன். அரசன் எனற்குரியவன் இராமனேயன்றித் தசரதனல்லன் என்கின்றான். மெய்யன் : இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. கைகேயியை ‘எவளோ ஒருத்தி’ என்றான். ஓகாரம் : எதிர்மறை.

- (பி - ம்.) 1. உரை செய்தம்; உறுதி போக்கிய, உறுதியோதிய, உறுதியோங்கிய, உதவியாக்கிய, ஒக்கிய, ஒங்கிய, ஒதிய, போக்கிய, உதவிப்போக்கிய.
2. தரைசெழு செல்வத்தைத், திருவினைத், தரைசெறி செல்வத்தைத்; தவிர.
3. விரைசெழு; அளித்த வேந்தனை.
4. இன்னுமொன்று; அறையப் பாலதோ, அறைதலாவதோ, உணர்த்த லாகுமோ, உரைக்கலாவதோ, உரைக்கற்பாலதோ. (43)

576. கானகம் பற்றிநற் புதல்வன் காயுணப்
 போனகம் பற்றும்ப் பொருவில் மன்னவற்
 கூனகம் பற்றிய ஷயிரோ டின்னம்போய்
 வானகம் பற்றிலா வலிமை கூறென்றான்.

நல் புதல்வன் - (எவர்க்கும்) நல்லவனான இராமபிரான், கான்
 அகம் பற்றி - காட்டை இடமாகக் கொண்டு, காய் உண - காய் கனி
 கிழங்கு முதலியவற்றை உண்ண, போனகம் பற்றும் - (தான் அரண்
 மனையிலிருந்து) நல்லுணவை விரும்பிக் கொள்கின்ற, அ பொருவு
 இல் மன்னவற்கு - அந்த ஒப்பில்லாத அரசனுக்கு, ஊன் அகம் பற்றிய
 உயிரோடு - உடம்பைப் பற்றிக்கொண்ட உயிரோடு (இருந்து), இன்னம்
 போய் வான் அகம் பற்று இலா வலிமை - இன்னமும் போய்ச் சுவர்க்
 கம் அடையாதிருக்கும் அவ்வன்மையை, கூறு-எடுத்துக் கூறுவாயாக,
 என்றான்—.

‘இராமனைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு இன்னும் நீர் உயிரோடிருக்
 கின்றீரே’ என்று நான் கூறியதாக அரசருக்குச் சொல்லுக என்கின்றான்.
 இதனால் இலக்குவனது மனநிலை நன்கு புலனாகும். இவ்வாறு
 தந்தையை அவன் வெறுத்தமை முன்னும் (424) காணலாம். உப
 லட்சணத்தால் காயுடன் மற்றவற்றையும் கொள்க. பொருவில் என்றது
 இகழ்ச்சிக் குறிப்பு; பொரு வில் எனப்பிரித்துப் பொருள் கூறலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. கானகம் பற்றிய, பற்றியிப்.
 2. போனகம் பற்றும், பற்றும்பி; பொய்யில்; மன்னனற்கிங்கு,
 மன்னர்க்கிங்கு, மன்னவர்க்கு, மன்னனுக்கு.
 3. ஊனகம் பற்றிய உயிர்கோடு, உயிர்கொண்டு, உயிரோடு; இன்னும்
 போல்.
 4. பற்றிலாவாறு.

(44)

577. மின்னுடன் பிறந்தவாட் பரத வேந்தற்கென்
 மன்னுடன் பிறந்திலென் மண்கொண் டான்கின்ற
 தன்னுடன் பிறந்திலென் தம்பி முன்னலென்
 என்னுடன் பிறந்தயான் வலிய நென்றியால்.

(மேலும் இலக்குவன்) மின்னுடன் பிறந்த வாள் பரதன் வேந்
 தற்கு - மின்னோடு தோன்றிய வாட்படையையுடைய பரதனான அரச
 னுக்கு, என் மன் உடன்பிறந்து இலென்-(நான்) என் அரசனான இராம
 னுடனும் பிறக்கவில்லை; மண் கொண்டு - (இராமனுக்குரிய) பூமியைக்
 கைக் கொண்டு, ஆள்கின்ற - ஆள இருக்கின்ற, தன் உடன் பிறந்து
 இலென் - தன்னுடனும் (நான்) பிறக்கவில்லை; தம்பி முன்னலென் -
 என் தம்பி சத்துருக்களையும் (தம்பியாக) நினைக்கவில்லை; என்
 உடன் பிறந்த யான் - (எவருடனுமின்றி) என்னுடனேயே (தனியாகப்)

பிறந்த நான், வலியன் என்றி - வலியவனாக இருக்கின்றேன் என்று சொல் (என்றான் என வருவித்து முடிக்க). ஆல் : அசை.

தம்பியாய்ப் பிறந்தும், இராமபிரானுக்குரிய அரசை அவனுக்கு நிலையிட இயலாததனால், நான் அவனுடன் பிறந்தவனும் அல்லேன்; தம்பியுடையான் படைக்கஞ்சான் என்றபடி அவனுக்கு நான் உதவினேனல்லேன். பரதன் முறை தவறி அரசு கொள்வதனால் அவனையும் உடன் பிறந்தவனாகக் கருதவில்லை; சத்துருக்களன் பரதனைச் சார்ந்தொழுகுதலால் அவனையும் என் தம்பியாக நினைக்க வில்லை; எனவே, நான் தனியன். ஆயினும், இனி இராமனுக்குத் தீங்கு கருதி எவர் வரினும் ஒருகால் பரதனே வரினும் அழிக்கும் ஆற்றலையுடையேன்' என்கின்றான். இவ்வாற்றலைத் தோற்றுவிப்பது 'வலியன்' என்றது. இராமனையன்றி வேறெவரையும் நான் அரசனாகக் கருதவில்லையென்பான் 'என் மன்னுடன்' என்றான்.

பிராட்டியும் இலக்குவனும் சுமந்திரனிடத்துச் செய்தி சொல்லின ரென்று முதல் நூலில் இல்லை.

- (12 - ம்.) 1. பரத வேந்தற்கு, பரதவேந்தர்க்கென், பரதவேந்தனென்.
2. பிறந்திலன், வருந்திலன், பிறந்திலேன்; ஆள்கின்றான்.
3. தன்னொடும் பிறந்திலேன்; முன்னலேன், முன்னிலேன், முன்னலன் முன்பலென், முன்றிலே.
4. என்னொடும்; பிறந்தியான், பிறந்த நான், பிறந்து நான்; வலியெனென்றியால், வலியனே யென்றான், வலியனே னென்றான். (45)

இராமன் தம்பியைத் தணிவித்தலும் சுமந்திரன்
விடைபெற்றுச் செல்லுதலும்

578. ஆரிய னிளவலை நோக்கி யையநீ
சீரிய வல்லன செப்ப லென்றபின்
பாரிடை வணங்கினன் பரியு நெஞ்சினன்
தேரிடை வித்தகன் சேறல் மேயினான்.

ஆரியன் - இராமபிரான், இளவலை நோக்கி - தம்பியைப் பார்த்து, ஐய - ஐயனே, நீ சீரிய அல்லன செப்பல் - நீ நேர்மையற்ற வார்த்தைகளைச் சொல்லாதே, என்றபின் - என்று சொல்லி அவனைத் தணிவித்த பின்பு, தேர் இடை வித்தகன் - தேர்த்தொழுவில் வல்லவனான சுமந்திரன், பார் இடை வணங்கி - தரையில் விழுந்து வணங்கி விட்டு, பரியும் நெஞ்சினன் - (பரிவு குறித்து) வருந்தும் மனத்தனாகி, சேறல் மேயினான் - செல்லலுற்றான்.

ஆரியன் - (எவற்றிலும்) மேலோன்; இராமபிரான். இலக்குவன் மேலும் ஏதேனும் சொல்லாதிருத்தற் பொருட்டு, 'நீ சீரிய அல்லன செப்பல்' என ஆணையாகப் பணித்தான்; அதனால் இலக்குவனும்

அடங்கினான். வித்தகன் தேரிடைச் சேறல் மேயினான் என்றியைத்து, சுமந்திரன் தேர் நிறுத்தியிருந்த இடத்துக்குச் செல்லலுற்றான் என உரைத்தலுமாம்.

(பி - ம.) 1. ஐயவிச்.

2. பாரிறை ஊட்டின; பதைக்கும், பதைத்த.

4. தேருடை; மேவினான்.

(46)

சுமந்திரன் வெறுந் தேரோட்டிச் செல்லுதல்

579. கூட்டினன் நேர்ப்பொறி கூட்டிக் கொண்முறை
பூட்டினன் புரவியப் புரவி போநெறி
காட்டினன் காட்டித்தன் கல்வி மாட்சியால்
ஓட்டின னொருவரு முணர்வு ருமலே.

(பிரிந்து சென்ற சுமந்திரன்) தேர் பொறி கூட்டினன் - இரதமாகிய இயந்திரத்தைப் (பயணத்துக்கு ஏற்றவாறு) பண்ணினான்; கூட்டி - பண்ணி, புரவி - குதிரைகளை, கொள் முறை பூட்டினான் - அவை ஏற்றுக்கொள்ளும் முறையிலே (இரதத்தில்) பூட்டினான்; அ புரவி - அக் குதிரைகள், போம் நெறி - போவதற்குரிய வழியை, காட்டினன் - குறிப்பித்தான்; காட்டி --, தன் கல்வி மாட்சியால் - தனது தேர்த் தொழில் மேம்பாட்டினால், ஒருவரும் உணர்வு உருமல் ஓட்டினன் - ஒருவரும் (தேர் செல்வதை) அறிந்துகொள்ளாதவாறு செலுத்தினான். ஏ : ஈற்றைச்,

சித்தஞ் செய்தலைப் பண்ணுதல் என்பர்; அதனை இங்கே 'கூட்டுதல்' என்றார். பூட்டுதல் : "வண்டியில் மாட்டைப் பூட்டு" என்ற உலக வழக்குக் காண்க. கொள் முறை : வலமும் இடமுமாகிய பக்கங்களில் அவ்வவை நின்றற்குரிய முறை. ஒருவரும் உணர்வுருமல் ஓட்டுதல், தேரோசை கேட்டு எவரும் விழித்தெழாதவாறு ஓசையின்றிச் செலுத்துதல்; இதற்குத் தனித் திறமை வேண்டுமாதலின், 'தன் கல்வி மாட்சியால்' என்றார்.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை; சில பிரதிகளில் இதன்பின்,

ஒருதிறத் துயிரெலாம் புரந்து மற்றவன்
இருதிறத் துளவினை யியற்று மெம்பிரான்
தருதிறத் தேவலைத் தாங்கித் தாழ்விலாப்
பொருதிறச் சுமந்திரன் போய பின்னரே.

என்றொரு பாடல் உள்ளது.

(பி - ம.) 1. கூட்டினன்; கூட்டிக் கோண்முறை; கோண்முறை, கூடிக்கோண் முறை.

2. பூட்டினன், பூட்டின, பூட்டிய; புரவியைப், புரவியலு, புரவியின், புரவியும்.

3. காட்டினன், காட்டின.

4. ஓட்டினன்; அறிவுருமலே.

(47)

இராமன் முதலிய மூவரும் வழிநடத்தல்

580. தையறன் கற்புத்தன் றகவுந் தம்பியும்
மையறு கருணையு முணர்வும் வாய்மையும்
செய்யதன் வில்லுமே சேம மாகக்கொண்
டையனும் போயினு னல்லி னாப்பணே.

(சுமந்திரன் சென்றபின்), ஐயனும் - இராமபிரானும், தையல்தன் கற்பும் - பிராட்டியின் கற்பு மேம்பாடும், தம்பியும் - இலக்குவனும், தன் தகவும்-தனது உயர்ந்த நடுவுநிலையும், மை அறு கருணையும்-குற்ற மற்ற கருணையும், உணர்வும் - மேலான அறிவும், வாய்மையும் - சத்தியமும், தன் செய்ய வில்லுமே - தன் கையிலுள்ள செப்பமான வில்லும் ஆகியவைகளே, சேமம் ஆக கொண்டு - பாதுகாப்பாகக் கொண்டு, அல்லின் நாப்பண் - அவ்விருவின் நடு யாமத்தில், போயினுன் - நடக்க லுற்றான். ஏ: அசை.

சுமந்திரன் போனபின், இராமபிரான் தாழ்த்தவின்றி மற்ற இருவ ரோடும் அப்போதே புறப்பட்டான் என்றவாறு. பிராட்டி மெல்லிய லாளாகவின் அவள் கற்பின் வலிமையைக் குறித்தார். தம்பி வலியன், அவன் கையிலும் வில்லையன்றி வேறு படைக்கலமில்லை யென்பார் வாளா, 'தம்பியும்' என்றார். இராமபிரானுக்கு அவனருங்குணங்களே பெருந்துணை என்பார், அக்குணங்களைக் குறித்தார். தன் என்பதனை எல்லாவற்றோடும் ஓட்டுக. எவரும் அறியாது தானும் போதல் கருதினா னுகவின் 'அல்லின் நாப்பணே' போயினுன் என்றார்.

சில சுவடிகளில் 'சுமந்திரன் மீட்சிப்படலம்' என்பது இங்கே முடிவுற, அடுத்து, 'தசரதன் மோட்சப்படலம்' என்று தொடங்கு கின்றது.

(பி - ம்.) 1. தம்பிதன்.

2. உணர்வும் ஆண்மையும். 3. செய்யகை.

4. போயினன், நாப்பண்ணே.

(48)

சந்திரோதயம்

(அறுசீர்க் கழிநெடிஷை ஆசிரிய விருத்தம்)

581. பொய்வினைக் குதவும் வாழ்க்கை யரக்கரைப் பொருந்தியன்னார்
செய்வினைக் குதவு நட்பாற் செல்பவர்த் தடுப்ப தொக்கும்
மைவிளக் கியதே யன்னை மயங்கிரு றுரக்க வானம்
கைவிளக் கெடுத்த தென்ன வுதித்தது கடவுட் டிங்கள்.

பொய்வினைக்கு உதவும் வாழ்க்கை - வஞ்சகச் செயல்களுக்கு உதவும் வாழ்வினையுடைய, அரக்கரை பொருந்தி - அரக்கரோடு

சேர்ந்து, அன்னாச் செய்வினைக்கு - அவர்கள் செய்யும் வஞ்சகச் செயல்களுக்கு, உதவும் நட்பால் - உதவி செய்யும் நட்புரிமையால், செல்பவர் தடுப்பது ஒக்கும் - (அரக்கரை அழித்தற்குச்) செல்லுவோரைத் தடுப்பதுபோல் நின்ற, விளக்கியது மையே அன்ன - (கருமையன்றி வேறு காணாதவாறு) விளக்கப்பட்ட அஞ்சனம் போன்ற, மயங்கு இருள் - (நடப்போர்) மயங்குதற்குக் காரணமான இருகை, துரக்க - ஓட்டுமாறு, வானம் கைவிளக்கு எடுத்தது என்ன - தேவருலகம் கைவிளக்கை ஏற்றி வைத்ததென்னும்படி, கடவுள் திங்கள் உதித்தது - தெய்வத் தன்மையுள்ள சந்திரன் உதயமாயிற்று.

நட்பால் தடுப்ப தொக்கும் என்று கூட்டுக. இருள் நடப்போர்க்கு அச்சந்தரும் கருமையும் செறிவுந் உடையதாகலின் அது தீயவராகிய அரக்கருக்குத் துணைசெய்வதென்றும், அரக்கருடைய பகைவர்களாகிய தேவர்கள், தமக்காகச் செல்லும் இராமன் முதலியோர்க்குத் துணை செய்யும் பொருட்டு இருகைப் போக்க விளக்கேற்றி வைத்தார் போலத் திங்கள் உதித்தது என்றும் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறுகின்றார். தடுப்பதொக்கும் இருள், மை விளக்கியதேயன்ன இருள், மயங்கிருள் எனத் தனித்தனி இயைக்க. வானம் - தேவருலகம். “ஏறனாற் கிருகை நீங்கக் கைவிளக்கேற்றி யாங்கு, வீறுயர் மதியந் தோன்ற” (சீவக. 1542) என்பது இங்கே ஒப்புநோக்கத் தக்கது.

(பி - ம.) 1. உதவுவாட்கை.

2. செய்வினைக்குதவி; நட்பார் செலவுற்றதடுப்பது, நாட்டிச் செல்பவர் தடுப்பது; ஏய்க்கும்.

3. விளக்கீந்தவென்ன; வயங்கிருள் துரப்ப.

4. கைவிளக்கெடுப்பது; வந்தது, பொலிந்தது.

(49)

582. மருமத்துத் தன்னை யூன்று மறக்கொடும் பாவந் தீர்க்கும் உருமொத்த சிலையினோரை யொருப்படுத் துதவி நின்ற கருமத்தின் விளைவை யெண்ணிக் களிப்பொடுங் காண வந்த தருமத்தின் வதன மென்னப் பொலிந்தது தனிவெண் டிங்கள்.

தன்னை மருமத்து ஊன்றும் - (தருமமாகிய) தன்னை உயிர் நிலையிலே தாக்கி வருத்துகின்ற, மறம் கொடு பாவம் - மாறுபாட்டையுடைய கொடிய பாவத்தை, தீர்க்கும் - அழிக்கவல்ல, உரும் ஒத்த சிலையினரை - இடிபோலும் (நாணொலியுடைய) வில்லேந்திய இராம இலக்குவரை, ஒருப்படுத்து - (வனம் செல்ல) உடன்படுவித்து, உதவி நின்ற - தனக்கு உதவி செய்து துணைநின்ற, கருமத்தின் விளைவை எண்ணி - (தனது) நல்வினையின் பயனை நினைந்து, களிப்பொடும் - மகிழ்ச்சியுடன், காணவந்த-(இராம இலக்குவரைக்) காணும்படி வந்த, தருமத்தின் வதனம் என்ன - தருமதேவதையின் முகம் போல, தனி வெண் திங்கள் - ஒப்பற்ற வெள்ளிய சந்திரன், பொலிந்தது-(அழகாக) விளங்கியது.

மறம் தீர்த்து அறம் காக்கத் தோன்றிய இராமபிரான், வனம் போந்தாலன்றி அக்குறிக்கோள் முற்றுறு தாகவின், அவனை வனத்திற் செல்லப் பண்ணித் தனக்கு உதவியது தன் நல்வினையே என்று கருதி மகிழ்ந்த தருமதேவதை, இராம இலக்குவரை நேரிற் காணவர அதன் முகம் போலச் சந்திரன் விளங்கியது என்றதனால் இதுவும் தற்குறிப் பேற்றவணியாம். மருமத்துத் தன்னை ஊன்றும் என்பதனைச் சிலையி னோருக்கு விசேடணமாக்கி, நெஞ்சிலே எப்போதும் தன்னை (தரு மத்தை) நிலைநிறுத்திக்கொள்ளும் சிலையினோர் என உரைத்தலுமாம்.

(பி - ம்.) 1. ஊன்றி; மாக்கொடும், மனக்கொடும்.

2. சிலையினரை; உருவிலின்ற.

3. வினையை யுன்னிக், வினாவே யெண்ணிக், வினையை யுன்னிக், வினையை யெண்ணிக்; களிப்போடு; காலில் வந்த.

(50)

மலர்கள் குவிதல்

583. கம்புயர் கானஞ் செல்லுங் கரியவன் வறுமை நோக்கித் தேம்பின குவிந்த போலுஞ் செங்கழு நீருஞ் சேரைப் பாம்பின தலைய வாகிப் பரிந்தன-குவிந்து சோர்ந்த ஆம்பலு மென்ற போதங் கம்புய மலர்வ துண்டோ.

காம்பு உயர் - மூங்கில்கள் ஓங்கியுள்ள, கானம் செல்லும் - காட் டிலே போகிற, கரியவன் வறுமை நோக்கி - கரிய திருமேனியனான இராமபிரானது வறுமை நிலையைக் கண்டு, செங்கழு நீரும் - செங்கழு நீர்ப் பூக்களும், தேம்பின குவிந்த போலும் - வருந்தினவாகிக் குவிந் திருந்தன போல இருந்தன; ஆம்பலும் - (இரவில் மலரும்) ஆம்பற் பூக்களும், சேரை பாம்பின தலைய ஆகி - சாரைப்பாம்பின் தலையை ஒத்த தோற்றமுடையனவாகி, பரிந்தன - (இராமபிரான் பொருட்டு) வருந்தி, சோர்ந்த - சாய்ந்து கிடந்தன; என்றபோது - என்று சொல்லும்போது, அங்கு அம்புயம் அலர்வது உண்டோ - அவ்விடத் துள்ள தாமரைகள் மலர்வது நிகழுமோ? (நிகழாது).

செங்கழு நீர் தாமரைபோன்று பகலில் மலர்ந்து இரவில் குவிவது; அஃது இயல்பிலே குவிந்திருந்ததை, இராமபிரான் பொருட்டு வாடிக் குவிந்ததுபோலும் என்று கூறி, அஃது எங்ஙனமாயினும், இரவில் மலரும் இயல்புடைய அல்லியே குவிந்திருந்ததென்றால், தாமரை குவிந் திருந்ததென்பது கூறவேண்டுமோ என்று, அஃற்றனைப் பொருள்களும் இராமபிரான் பொருட்டு வருந்தினமை குறிக்கின்றார். சேரை - சாரை; மலராத அல்லிக்குச் சாரைப்பாம்பின் தலை உவமை; “தாரை வன்றலைத் தண்ணிள வாம்பலைச், சேரை யென்று புலம்புவ தேரையே” (கிட்கிந்தா. 909). ஆம்பல் இரவில் மலர்வது: குறிஞ்சி. 223; சீவக. 2336.

- (பி. ம்.) 2. குவிந்த சாய்ந்த, குவிந்து சாய்ந்து; செழுங்கழுநீரும்; சேரக், சேரப், சேணப், சாரைப், செய்ய.
3. குவிந்து சாய்ந்த, குவிந்து சேர்ந்த, குவிந்த சாய்ந்த, குவிந்த சோர்ந்த.
4. என்றபோது, நின்றபோது, என்றபோதினம்புயம், என்றபோது மம்புயர்.

(51)

வெண்ணிலவு விசுதல்

584. அஞ்சனக் குன்ற மன்ன வழகனு மழகன் றன்னை
எஞ்சலில் பொன்போர்த் தன்ன விளவலு மிந்து வென்பான்
வெஞ்சிலைப் புருவத் தாடன் மெல்லடிக் கேற்ப வெண்ணூற்
பஞ்சிடைப் படுத்தா லென்ன வெண்ணிலாப் பரப்பப் போனார்.

இந்து என்பான் - இந்து என்று பெயர் சொல்லப்படும் சந்திரன், வெம் சிலை புருவத்தாள் தன் - விரும்பத்தக்க வில்லைப் போன்ற புருவங்களை யுடைய பிராட்டியின், மெல் அடிக்கு ஏற்ப-மென்மையான பாதங்களுக்கு ஏற்றவாறு, வெள் நூல் பஞ்சு - வெள்ளிய நூலைத் தரும் பஞ்சை, இடை படுத்தால் என்ன - அக்காட்டிலெங்கும் பரப்பினார் போல, வெள் நிலா பரப்ப - (தனது) வெள்ளிய நிலவொளியைப் பரப்ப, (அப்பிராட்டியோடு), அஞ்சனம் குன்றம் அன்ன அழகனும் - மைம் மலைபோன்ற பேரழகனான இராமபிரானும், அழகன் தன்னை எஞ்சல் இல் - அப்பிரானுக்கு (எவ்வகையிலும்) குறைவில்லாத, பொன் போர்த்த அன்ன இளவலும் - பொன்னால் முடியது போன்ற நிற முடைய இளையவனும், போனார் - நடந்து போனார்கள்.

581, 582, 584 ஆகிய மூன்று பாடல்களில் நிலவைப்பற்றிய செய்தி களைக் கற்பனையாகக் கூறியுள்ளார். அவ்வகையில், இப்பாடலுள் பிராட்டியின் மெல்லிய திருவடிகளில் கல் முதலியன உறுத்தாதபடி எங் கும் பஞ்சைப் பரப்பி வைத்தாற் போன்றிருந்தது நிலவொளி என்று கூறி, அவள் பொருட்டுச் செய்த நலனை மற்ற இருவரும் நுகர்ந்தனர் என்பது பட 'அழகனும் இளவலும் போனார்' என்று முடித்தார். இலக்குவன், மேனி நிறம்மட்டும் வேறுபட, சாயலில் இராமபிரானை யொத்தும், வீரம் முதலியவற்றில் அவனுக்குக் குறைவின்றியும் இருந்தவன் என்பதைக் குறிக்கின்றார். எஞ்சலில் இளவல், பொன் போர்த்தன்ன இளவல் என இயைக்க. எஞ்சல் இல் - விட்டு நீங்குதலில்லாத என்றலு மாம். வெம்சிலை-கொடிய வில்லும் ஆம். அழகன்றனை-அழகனுக்கு; தன் ! சாரியை. 'இராமன்' என்ற பெயர்ப் பொருளே அழகைக் குறிப்பது.

- (பி - ம்.) 1. அழகன்றன்மேல்.
2. எஞ்சலில் அன்புபோர்த்த, அன்பு பெற்ற.
3. ஏற்ப விண்ணால், ஒப்ப வெண்ணூற், இரங்கி வெண்ணூற்.
4. படுத்தன்ன, படுத்ததென்ன; போனார்.

(52)

சீதை தொடர்ந்து செல்லுதல்

585. சிறுகிடை வருந்தக் கொங்கை யேந்திய செல்வ மென்னும் செறியிருங் கூந்த னங்கை சீறடி நீர்க்கொப் பூழின் நறியன தொடர்ந்து சென்று நடந்தெனி னவையி னீங்கும் உறுவலி யன்பி னூங்கொன் றுண்டென வுணர்வ துண்டோ.

சிறுகு இடை வருந்த - மிகச் சிறுத்த இடை வருந்தும்படி, கொங்கை ஏந்திய-(பருத்த) தனங்களைத் தாங்கிய, செறி இரு கூந்தல் - அடர்ந்த கரிய கூந்தலையுடைய, செல்வம் என்னும் நங்கை - திருமக ளான பிராட்டியின், நீர் கொப்பூழின் நறியன சிறு அடி - நீர்க் கொப்புளங்களினும் றொன்மையவான சிற்றடிகள், தொடர்ந்து சென்று - (தாழாது இராமபிரானைத்) தொடர்ந்து போய், நடந்தெனின் - நடந்தனவென்றால், நவையின் நீங்கும் - குற்றத்தின் நீங்கிய (குற்ற மில்லாத), அன்பின் ஊங்கு - அன்பைக் காட்டிலும், உறு வலி ஒன்று உண்டு என - மிக்க வலிமை உடையது ஒன்றுள்ளது என்று, உணர்வது உண்டோ-நினைத்தற்கு இடமுண்டோ? (இல்லை என்றபடி.)

ஆண்களும் நடத்தற்கு அஞ்சத்தக்க கொடிய காட்டில் செல்வ மகளான பிராட்டி நாயகனைத் தொடர்ந்து வருத்தமின்றி நடந்து சென்றாளென்றால், அதற்குக் காரணம், அவளுடைய மறுவற்ற அன்பே என்கின்றார். நடைக்கு ஊறு செய்வனவாக இடையையும், தனங்களையும், அளகபாரத்தையும் குறித்தார். அவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு, காலில் உறுத்துவதையும் பொருட்படுத்தாது நடந்து சென்றாள். திருவடிகளின் மென்மைக்கு நீர்க்கொப்புளம் உவமை. ஏந்தியவளும், கூந்தலையுடையவளும், செல்வமெனப்படுவாளுமாகிய நங்கையென்க. நடந்தெனின் - நடந்த எனின்; தொகுத்தல்.

இப் பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம.) 1. சிறுகிடை, சிறுவலை, சிறுவலி; மருங்கிற், மருங்குல், மருங்கு, மருங்கும்; ஏந்தியோர், ஏற்றிய, இந்திர, இந்திரன், இந்திரை; செல்வலை.
2. செறியிரும், செறியிருட்.
3. தொடர்ந்து சென்ற, தொடர்ந்து சேர, சேர்ந்து; நடத்தலின், நடத்தன்; நடந்தனன்; நவையுணர்ங்கும், நவையினீங்கி, நவையு ரீங்கும், நவையுணர்ங்கி.
4. அன்பினூங்கின்; நுவல்வதுண்டோ.

(53)

சுமந்திரன் செயல்

586. பருதிவா னவனுங் கீழ்பாற் பருவரை பற்ற முன்னம் திருவினாயகனுந் தென்பால் யோசனை யிரண்டு சென்றான் அருவிபாய் கண்ணும் புண்ணு யழிகின்ற மனமுந் தானும் துரிதமான் தேரிற் போனான் செய்தது சொல்ல லுற்றும்.

பருதி வானவன் - சூரியன், கீழ்பால் பருவரை பற்றுமுன்னம் - கிழக்கில் உள்ளதான பெரிய உதயகிரியைச் சேரா முன்னே (உதிப்பதற்குமுன்), திருவின் நாயகனும் - இலக்குமி கேள்வனான இராமபிரானும், தென்பால் - தெற்குத் திசையில், இரண்டு யோசனை சென்றான் - இரண்டு யோசனை தூரம் கடந்துவிட்டான்; அருவி பாய் கண்ணும் - அருவிபோல நீர் சொரிகின்ற கண்களும், புண்ணாய் அழிகின்ற மனமும் - புண்பட்டுச் சோர்கின்ற நெஞ்சமும், தானும் - தானுமாக, துரிதம் மான் தேரில் போனான் - விரைந்து செல்லும் குதிரைகள் ஸ்ட்டிய தேரில் சென்ற சுமந்திரன், செய்தது - மேலே செய்தவற்றை, சொல்லல் உற்றும் - சொல்லலானே.

சூரியன் உதிக்குமுன்னே இராமபிரான் முதலியோர் இரண்டு யோசனை தூரம் இரவிலேயே வழிநடந்து சென்றுவிட்டனர்; இஃது இங்ஙனமாக, அயோத்தி நோக்கிச் சென்ற சுமந்திரன் செய்தியைச் சொல்லுவோம் என்று சொல்லத் தொடங்குகின்றார். வானவனும் : உம்மை இசைநிறை. நாயகனும் : உம்மை எதிரது தழுவிய எச்சம். கண்ணும் மனமும் தானும் போனான் என்றது திணை விரிவிச் சிறப்பால் உயர்திணை முடிவு கொண்டது. துரிதம் : த்வரிதம் என்ற வடசொல் திரிபு.

- (பி - ம்.) 1. பரிதி; பணிவரை.
2. ஓசனை.
3. அருவியாய்க்; புண்ணால்; சுமந்தனரானும்.
4. துரிதமாத் தேரிற், துரகமான்தேரிற், துருவுமாந்தேரிற்; சென்றான்; செய்ததைச், சோபத்தைச்.
(54)

587. கடிகையோ ரிரண்டு முன்றிற் கடிமதிலயோத்தி கண்டான்
அடியினை தொழுதா னாதி முனிவனை யவனு முற்ற
படியெலாங் கேட்டா னெஞ்சிற் பருவர லுழந்தான் முன்னம்
முடிவெலா முணர்ந்தா னந்தோ முடிந்தனன் மன்னனென்றான்.

(தேரில் சென்ற சுமந்திரன்) கடிகை ஓர் இரண்டு முன்றில் - ஆறு நாழிகை யளவில், கடிமதில் அயோத்தி கண்டான் - காவலான வலிய மதில்களையுடைய அயோத்தியை அடைந்தவனாகி, ஆதி முனிவனை - முதன்மையான வசிட்ட முனிவனுடைய, இனை அடி தொழுதான் - இரண்டு திருவடிகளையும் வணங்கினான்; அவனும் - முனிவனும், உற்றபடி எல்லாம் கேட்டான் - (இராமன் முதலியோர்க்கு) நேர்ந்த வற்றையெல்லாம் (சுமந்திரன் கூறக்) கேட்டு, நெஞ்சில் பருவரல் உழந்தான் - மனத்தில் உண்டான வேதனையால் வருந்தி, முடிவு எல்லாம் முன்னம் உணர்ந்தான் - மேலே முடியக் கூடியவற்றை யெல்லாம் முன்பே அறிந்து, அந்தோ - ஐயோ! மன்னன் முடிந்தனன் - சக்கரவர்த்தி இறந்தவனே! என்றான்—.

சுமந்திரன் அயோத்தியை அடைந்து, இராமபிரான் கூறியவாறு முதலில் வசிட்ட முனிவனைக் கண்டு, இரவு தங்கிய இடத்தில் நிகழ்ந்தவற்றையும், தன்னைத் தேரோடு திருப்பியனுப்பிவிட்டு இராமன் மற்ற இருவருடனும் நள்ளிரவிலேயே புறப்பட்டுக் காணம் சென்றமையையும் கூற, அவற்றைக் கேட்ட முனிவன் மிக வருந்தி, மேல் நிகழ்வனவற்றையும் தன் ஞான திருஷ்டியால் அறிந்து, இனி மன்னன் இறத்தல் தப்பாது என்று கொண்டு, 'முடிந்தனன் மன்னன்' என்றான். முடிவு எல்லாம்-மேலே இன்னது இன்னவாறு முடியும் என்று ஒவ்வொன்றையும்பற்றிய செய்திகள். முடிந்தனன் என்றது தெளிவு பற்றி வந்த காலவழுவமைதி. இரண்டு மூன்று என்பதனை உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு ஐந்து நாழிகை யென்னலுமாம். ஆதி முனிவன் - தொன்றுதொட்டுக் குலகுருவாய் எவற்றிலும் முதன்மையுடைய முனிவன். கண்டான், கேட்டான், உழந்தான், உணர்ந்தான் என்பன வினையெச்ச முற்று.

- (பி - ம.) 1. ஒன்றிரண்டு, ஒரிரண்டில்; கடிமதிள்; பூக்கான்.
2. தொழுதானாகி.
3. கேட்டு, கேட்டே; உழன்றான், உற்றான்; முன்னே, முன்னை, முன்னர்.
4. உணர்ந்தேன்; அரசனென்றான், அரசனென்னே. (55)

முனிவன் செயல்

588. நின்றயர் பழியை யஞ்சி நேர்ந்திலன் றடுக்க வள்ளல்
ஒன்றுநா னுரைத்த னோக்கான் றருமத்துக் குறுதி பார்ப்பான்
வென்றவ ருளரோ மேலை விதியினை யென்று விம்மிப்
பொன்றிணி மன்னன் கோயில் சுமந்திரனோடும்புக்கான்.

(முனிவன்), வள்ளல் - இராமன், தருமத்துக்கு உறுதி பார்ப்பான் - தருமத்துக்கு உறுதிபை நாடுபவனாய், நின்ற உயர் பழியை அஞ்சி - (தருமங் கெடுதலால்) அழியாது நிற்கும் பழிக்கு அஞ்சி, தடுக்க - (வனம் போகலாகாது என்று நான்) தடுக்கவும், நேர்ந்திலன் - அதற்கு உடன்பட்டான் இல்லை; நான் உரைத்தல் ஒன்றும் நோக்கான் - நான் சொல்லியது ஒன்றையும் மனத்துட் கொள்ளானான்; மேலை விதியினை வென்றவர் உளரோ என்று - பழமையாக வரும் ஊழ்வினையை வென்றவர் எவரேனும் உளரோ என்று, விம்மி - பொருமிக் கொண்டு, சுமந்திரனோடும் - மன்னன் - சக்கரவர்த்தியின், பொன்றிணி கோயில் புக்கான் - பொன்னால் இயன்ற அரச மாளிகையை அடைந்தான்.

முனிவன், 'நான் எவ்வளவு சொல்லியுந், தடுத்தும் கேளாமல் இராமன் வனம் போய்விட்டானே! விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்' என்று வருந்திப் புலம்பிக்கொண்டு, சுமந்திரனோடு தசரதன் அரண்

மனைக்குச் சென்றான். முனிவன் இவ்வாறு கூறியதற்கு ஆதாரமானவற்றை முன்னே 455—62 கவிகளில் காண்க. பழி - தசரதனுரை பொய்த்ததால் அவனுக்கும், அவன் ஏவியது செய்யாமையால் இராமனுக்கும் வரக்கடவன. வள்ளல், தசரதன் எனக் கொண்டு அதற்கு ஏற்ப உரை கூறுவாரும் உளர்.

- (பி - ம்) 1. மடுக்க, தக்க.
2. உரைத்த, உரைக்க, உரைப்ப; தருமத்திற்கு, தருமத்தின் இறுதி.
3. உளரே, யாரே, யாரோ; மேலவ்; என்ன வீம்மாய், என்ன வீம்மாய், என்ன வீம்மப்ப.
4. பொன்றணி; சுமந்திரனோடு; போனான். (56)

உழையர் மகிழ்வும் துயரும்

589. தேர்கொண்டு வள்ளல் வந்தா னென்றுதஞ் சிந்தையுந்த ஊர்கொண்ட திங்க ளென்ன மன்னனை யுழையர் சுற்றிக் கார்கொண்ட மேனியானைக் கண்டிலர் கண்ணில் வற்று நீர்கொண்டநெடுந்தேர்ப் பாகனிலை கண்டே நிலையிற் றீர்ந்தார்.

தேர் கொண்டு - தேர் வந்தது கொண்டு, உழையர் - அமைச்சர் முதலிய உழைச் சுற்றத்தார், வள்ளல் வந்தான் என்று - இராமபிரான் திரும்ப வந்துள்ளான் என்று கருதி, தம் சிந்தை உந்த - தம் மனம் தூண்டுதலால், திங்கள் ஊர் கொண்டது என்ன - சந்திரனைப் பரிவேடஞ் சூழ்ந்தாற்போல, மன்னனை சுற்றி - தசரதனைச் சூழ்ந்து, கார்கொண்ட மேனியானை கண்டிலர் - அங்கே கருமேகம் போலும் திருமேனியுடைய இராமனைக் காணாதவராய், கண்ணில் வற்று நீர் கொண்ட - கண்களில் வற்றாத அழுகைக் கண்ணீர் நிறைந்திருந்த, நெடு தேர் பாகன் நிலைகண்டு - பெரிய தேர்ச்சாரதியான சுமந்திரனது துன்ப நிலையைக் கண்டு, நிலையில் தீர்ந்தார் - தம் இன்ப நிலையினின்றும் நீங்கினர் (வருந்தினர்). ஏ : அசை.

ஊர் - பரிவேடம்; இஃது ஊர்கோள் எனவும் வழங்கும். கார் கொண்ட - கருமை கொண்ட எனலும் ஆம். உழையர் - அமாத்யர் என்னும் வடசொல்லின் பொருள் கொண்டது. மன்னன் சந்திரன், உழையர் பரிவேடம் எனக் கொள்க.

- (பி - ம்.) 1. சிந்தை முந்த.
2. முனிவனை; உழையோர் சுற்றம்.
3. கண்ணீர் வற்று.
4. நீர் கொண்டு; தேரான்தன். (57)

தசரதன் செயல்

590. இரதம்வந் துற்ற தென்றங் கியாவரு மியம்ப லோடும் வரதன்வந் துற்று னென்ன மன்னனு மயக்கத் தீர்ந்தான் புரைதபு கமல நாட்டம் பொருக்கென விழித்து நோக்கி விரதமா தவனைக் கண்டான் வீரன்வந் தனனோ வென்றான்.

இரதம் வந்து உற்றது என்று - தேர் திரும்பி வந்துள்ளது என்று, ஆங்கு - அவ்விடத்து, யாவரும் இயம்பலோடும் - எல்லோரும் சொன்னவுடனே, வரதன் வந்து உற்றான் என்ன - இராமன் வந்து விட்டான் என்று, மன்னனும் - தசரதனும், மயக்கம் தீர்ந்தான் - மயக்கம் சிறிது தெளிந்து, புரை தபு - குற்றமற்ற, கமலம் நாட்டம் - தாமரை மலர் போன்ற கண்களை, பொருக்கென விழித்து நோக்கி - விரைந்து திறந்து பார்த்து, விரதம் மாதவனை கண்டான் - (எதிரில்) தவவிரதமுடைய பெரிய வசிட்ட முனிவனைக் கண்டு, வீரன் வந்தனனோ என்றான் - இராமன் வந்தானோ என்று (ஆவலுடன்) கேட்டான்.

வரதன், வீரன் என்பன குணவிசேடங்களால் இராமபிரானைக் குறிப்பன. தீர்ந்தான், கண்டான் என்பன முற்றெச்சம்.

- (பி - ம.) 1. என்றியாவரும்; விளம்பலோடும்.
2. வந்துற்று னென்னு; வள்ளலும்; மயக்கக் தீராப்.
3. புரைதபு; கோக்கம்.
4. வந்தானோ.

(58)

மன்னன் சோர்தலும் வசிட்டன் செல்லலும்

591. இல்லையென்றுரைக்கலாற்று தேங்கிமா முனிவனின்ருன் வல்லவன் முகமே நம்பி வந்தில னென்ற மாற்றம் சொல்லு மரசன் சோர்ந்தான் றுயருறு முனிவ னுணிவ வல்லல்காண் கில்லே னென்ன வாங்குநின் நகலப் போனான்.

இல்லை என்று உரைக்கல் ஆற்றுது - (மன்னனுக்கு) இராமன் வரவில்லை என்று சொல்ல மாட்டாமல், மாமுனிவன் - பெருமை மிக்க வசிட்ட முனிவன், ஏங்கி நின்றான் -; வல்லவன் முகமே - (எத்தகைய துன்பத்தையும் தாங்க) வல்லவனான முனிவன் முகமே, நம்பி வந்திலன் என்ற மாற்றம் சொல்லலும் - இராமன் வரவில்லை என்ற வார்த்தையைக் (குறிப்பால்) கூறலும், அரசன் சோர்ந்தான் - மன்னன் (மீண்டும்) மூர்ச்சித்தான்; துயர் உறு முனிவன் - (மன்னன் நிலை கண்டு) துன்பம் மிக்க முனிவன், நான் இ அல்லல் காண்கில்லேன் என்ன - நான் இத்துன்பத்தைக் காணலாற்றேன் என்று, ஆங்கு நின்று - அவ்விடத்திலிருந்து, அகல போனான் - விலகிச் சென்றான்.

- (பி - ம.) 1. உரைக்க மாட்டான், உரைக்க லாற்றான், உணர்த்த லாற்றது, உணர்த்தலாற்றான், உரைத்த லாற்றான், உரைக்கவாற்றது; ஏங்கினன் முனிவன், ஏங்கினன் முன்னே, முன்னர், ஒங்கினர் முன்னர், இன்ற, இன்று.
2. நல்லவன்; நம்பி நடந்தான், நடந்திலன்; என்னு மாற்றம், என்று மாற்றம்.
3. சொல்லவும், சொல்லவே, சொல்லுமாறு; துயர்பெறு, துயரறு, துயரலும்; முனிவனுணி, முனியு காணி.
4. அல்லல் காண்கிலனே; என்ன; ஆண்டு இன்று.

(59)

தசரதன் மரணம்

592. நாயகன் பின்னு நற்றேர்ப் பாகனை நோக்கி நம்பி
சேயனோ வணியனோ வென்றுரைத்தலுந் தேர்வ லானும்
வேயுயர் கானிற் றுனுந் தம்பியும் மிதிலைப் பொன்னும்
போயினு னென்ற னென்ற போழ்த்தத்தே ஆவி போனான்.

நாயகன் - தசரத மன்னன், பின்னும் - மீண்டும், நல் தேர் பாகனை நோக்கி - (சிறிது தெளிந்து) திறமையுள்ள சாரதியான சுமந்திரனைப் பார்த்து, நம்பி சேயனோ அணியனோ என்று உரைத்தலும் - இராமன் நெடுந் தூரத்தில் இருக்கிறானா அண்மையில் உள்ளானா என்று கேட்டலும், தேர்வல்லானும் - சுமந்திரனும், தானும் தம்பியும் மிதிலை பொன்னும் - தானும் இலக்குவனும் சீதையுமாக, வேய் உயர் கானில் போயினான் என்றான் - மூங்கில்கள் உயர்ந்து வளர்ந்துள்ள காட்டிலே போய்விட்டான் என்று சொன்னான்; என்ற போழ்த்தத்தே - அவ்வாறு சொன்னவுடனே, ஆவி போனான் - (மன்னன்) உயிர் நீத்தான்.

இராமபிரான் திரும்பி வருவதாகவே எண்ணிய தசரதன் அவன் சேய்மையில் இருக்கிறானா, அணியமையில் உள்ளானா என்று கேட்டான். மிதிலைப் பொன் - மிதிலையில் தோன்றிய திருமகளாகிய சீதை. தானும் தம்பியும் மிதிலைப் பொன்னும் போயினான் : “தானுந் தேரும் பாகனும் வந்தென் நலனுண்டான்” என்றும்போல ஒருமை முடிபு கொண்டது; வழுவமைதி.

கீழ்வரும் பாடல் ஒரு பிரதியிற் காணப்படுகின்றது:

துந்துமி முழங்கத் தேவர் தூய்மலர் பொழிந்து வாழ்த்தச்
சந்திர வதனத் தேயும் அரம்பையர் தழுவத் தங்கள்
முந்துதொல் குலத்து னோரும் முக்கணன் கணமுஞ் சூழ
அந்தரத் தரசன் சென்றான் ஆனதேர்ப் பாகன் சொல்லால்

- (பி - ம்.) 1. தன்றேர்ப் பாகனை; கயந்து.
3. வேயுறை கானம்.
4. போயினன்; பொழுத்தத்தே.

(60)

தசரதன் பேறு

593. இந்திரன் முதல்வ ரான கடவுளர் யாரு மீண்டிச்
சந்திர னனைய தாங்கோர் மானத்திற் றலையிற் றுங்கி
வந்தன னெந்தை தந்தை யெனமனங் களித்து வாழ்த்தி
உந்தியா னுலகி னும்பர் மீள்கிலா வுலகத் துய்த்தார்.

(மன்னன் உயிர் போனவுடன்) இந்திரன் முதல்வர் ஆன - இந்திரன் முதலானவர்களான, கடவுளர் யாவரும் ஈண்டி - தேவர்கள்

எல்லாரும் கூடி, சந்திரன் அணையது ஓர் மானத்தில் - சந்திரனைப் போன்ற ஒரு விமானத்தில் (வைத்து), தலையில் தாங்கி - தங்கள் தலையில் சுமந்து, எந்தை தந்தை வந்தனன் என - எம் தந்தையான திருமாலுக்குத் தந்தை வருகின்றான் என்று சொல்லி, மனம் களித்து வாழ்த்தி - மனம் மகிழ்ந்து அவனை வாழ்த்தி, உந்தியான் உலகத்து உம்பர் - பிரமனது சத்தியலோகத்துக்கு மேலே உள்ள, மீள்கிலா உலகத்து - மீண்டு பிறத்தல் இல்லாத வீட்டுலகத்தில், உய்த்தனர் - கொண்டு சேர்த்தனர்.

தேவர்கள் எல்லாரும் கூடித் தசரதனது ஆவியைத் தேவ விமானத்தில் வைத்துத் தாங்கிச் சென்று வீட்டுலகத்தில் சேர்த்தனர். இராமபிரான் திருமாலாதவின் தசரதன் 'எந்தை தந்தை' எனப் பெற்றான். தண்மையும் ஒளியும் உடையதாய், விண்ணிற் செல்வ தாகவின் விமானத்திற்குச் சந்திரன் உவமை. மானம் - விமானம்; முதற்குறை. உந்தியான் - திருமாவின் திருவுந்தியில் தோன்றியவன்; பிரமன்.

- (ப - ம.) 1. முதல் வராய.
2. சந்திரனைய வாங்குகார், சந்திரனொளிகேர் தெய்வ; மானத்தின், விமானத்தின், விமானத்தில்.
3. வந்தனர்; களித்துவள்ளல்.
4. உந்தியா னுலகினியத்தார்க் குற்றநிங்குரைத்தல் செய்வாம், உந்தியானும்பரோடும்; மீள்கிலாதுலகத்துய்த்தான், மீள்விலாதுலகத்துய்த்தான், மீள்விலாவுலகத்துய்த்தான், அளவிலாவுலகத்துய்த்தார், பேர்கிலாவுலகத்துய்த்தார், போக்கிலாவுலகத்துய்த்தார், போக்கிலாதுலகத்துய்த்தார். (61)

கோசலையின் நினை

594 உயிர்ப்பிலன் றுடிப்பு மில்ல நென்றுணர்ந் துருவந் தீண்டி அயிர்த்தன னோக்கி மன்னற் காருயி ரின்மை தேறி மயிற்குல மனைய நங்கை கோசலை மறுகி வீழ்ந்தான் வெயிற்சுருங் கோடை தன்னி லென்பிலா வுயிரின் வேவாள்.

குலம் மயில் அணைய - சிறந்த மயில் போலும் சாயலையுடைய, நங்கை கோசலை - பெண்கள் நாயகமான கோசலை, அயிர்த்தனன் - (மன்னன் உடல்நிலை கண்டு) ஐயமுற்றவளாய், உருவம் தீண்டி நோக்கி - உடலைத் தொட்டுப் பார்த்து, உயிர்ப்பு இலன் - மூச்சில்லான், துடிப்பும் இல்லன் - இதயமும் நாடிகளும் துடித்தலுமில்ன், என்று உணர்ந்து - மன்னற்கு ஆர் உயிர் இன்மை தேறி - நாயகனுக்கு அரிய உயிர் இல்லாமை தெளிந்து, மறுகி வீழ்ந்தான் - மனம் மறுகி விழுந்து, வெயில் சுடும் கோடைதன்னில் - வெயில் கொளுத்தும் சுருங் கோடையில், என்பு இலா உயிரின் - (அவ்வெயிலில் அகப்பட்ட) எலும்பு இல்லாத புழுவைப்போல, வேவாள் - துடிக்கலானாள்.

கௌசல்யா தேவி, மன்னன் நிலை கண்டு ஐயங்கொண்டு, அவன் உடலை உரிய இடங்களில் கை வைத்து ஆராய்ந்து பார்த்து, உயிர் பிரிந்தமையை நிச்சயித்து, அளவிறந்த சோகத்தால் துடிதுடித்தாள் என்றவாறு. உயிர் போன உடம்பாதலின் 'உருவம்' என்றார். மறுகுதல் - பரிதவித்தல். குலமயில் என மாறுக. ஈற்றடி, "என்பி லதனை வெயில் போலக் காயுமே" என்ற குறளடியைத் தழுவி அமைந்திருத்தல் காண்க. அயிர்த்தனர், வீழ்ந்தாள் : முற்றெச்சம்.

இங்கே வான்மீகம் கூறுவது: 'இராமன் முதலிய மூவரும் வனம் புக்கமையைச் சுமந்திரனால் அறிந்து மன்னன் உயிர் பிரிந்ததனை அந்தப்புர மகளிரும் தேவியரும் அறிந்திலர்; இராமன் பிரிவால் சோக முற்ற அவர்கள் அயர்ந்து மெய்மறந்து துயின்றனர். மறுநாள் காலை, மன்னனுக்குத் துயிலெடை பாடுவோர் வழக்கப்படி வந்து பாடி மன்னனைத் துயிலெழுப்பவும், அவன் உணராமையால் அயலில் இருந்தோர் கலக்கமுற, அதனை அறிந்த அந்தப்புர மகளிர் அரசன் பள்ளி அறையில் புகுந்து கூர்ந்து நோக்கி உண்மை உணர்ந்து கதறி அழுதனர்; அவ்வழகை ஓடியால் கோசலையும் சுமித்திரையும் விழித்து எழுந்து பதைத்தனர்' என்பது.

- (19 - ம்.) 1. உயிர்த்திலன்; துடிப்புமில்லை, உரையுமில்லை. உணர்வுமில்லை, உணர்வுமில்லன், உயிருமில்லை; எனவுணர்ந்து, எனவுரைத்து, என்றுரைத்து, என்று வந்து.
2. அயிர்த்தனர் நோக்கி மன்னற்கு, அயிர்த்தனரையோத்தி மன்னற்கு, அயிர்த்தவளையோத்தி வேந்தற்கு.
3. கங்கை கௌசலை, கங்கை கவுசலை.
4. வெயிற்சுடு கோடைதன்னில், வெயிற்சுடு கோடை வெய்யில், கோடை மெய்யின், வெயிற்சுடும் வேடைக் காலத்து. (62)

595. இருந்தவந் தணனோ டெல்லா மீன்றவன் றன்னை யீனப் பெருந்தவஞ் செய்த நங்கை கணவனைப் பிரிந்து தெய்வ மருந்திழந்த தவரின் விம்மி மணிபிரி யரவின் மாழ்கி அருந்துணை யிழந்த வன்றிற் பெடையென வரற்ற லுற்றாள்.

இருந்த அந்தணனோடு - தனது திருவுந்தி மலரில் இருக்கும் பிரம னுடன், எல்லாம் - (அவன் படைப்பாகிய) எல்லாப் பொருள்களையும், ஈன்றவன் தன்னை - பெற்றவனான (பரம்பொருளாகிய) இராமபிரானை, ஈன - (தன் வயிற்றிலே தாங்கிப்) பெற்றெடுக்க, பெரு தவம் செய்து - நங்கை-கோசலை, கணவனை பிரிந்து - நாயகனைப் பிரிதலால், தெய்வம் மருந்து இழந்தவரின் விம்மி - (கையில் கிடைத்த) தேவாமிருதத்தை இழந்தவர்களைப் போலப் பெருந்துயருற்று, மணி பிரி அரவின் மாழ்கி - தனது அரிய இரத்தினத்தை இழந்த நாகம் போல வாடி, அரு துணை பெண் அன்றில் பெடை என-பிரிதல் அரிய துணையான ஆணை இழந்த பெண் அன்றில் போல, அற்றல் உற்றாள் - கதறிப் புலம்பலானாள்.

கோசலையின் அருங்குணங்களுக்கும் அவள் மனநிலைக்கும் ஏற்ப, அவள் கணவனை இழந்தமைக்கு இரண்டு அரிய பொருள்களையும், அவள் துயரநிலைக்குப் பொருத்தமாகத் துணை இழந்த அன்றிலையும் உவமை கூறினார். அந்தணன் - பிரமன்; நங்கை: “மூவுலகு மீன்றனை முன்னீன்றனைப் பெற்றத்தால்” (1065). நாகம் தன் தலையில் உள்ள மணியை இரவில் ஓரிடத்தில் உமிழ்ந்து வைத்து, அதன் ஒளியின் உதவியால் தனக்கு இரைதேடும் என்றும், இக்காரணத்தால் அது மணியை இழப்பின் பெருந்துயருறும் என்றும் கூறுவர். “இழந்த மணி புற்றர வெதிர்ந்ததென லானாள்” (சுந்தர. 554); “அருமணியிழந்தொர் நாக மலமருகின்ற தொத்தாள்” (சீவக. 1508); “அருமணியிழந்த நாகம் போன்றதும்” (சிலப். 13: 58); “நன்மணி யிழந்த நாகம் போன்றவன், தன்மகள் வாராத் தனித்துய ருழப்ப” (மணி. 7: 131-2).

- (பி - ம.) 1. இருந்தவன் றன்னேடு; தன்னையின்ற, உன்னையின்ற.
2. கணவனிற் பிரிந்து; தேரா.
3. மருந்திகழ்ந்தவரின், அருந்துயருழந்து; அரவின் மாந்தி, அராவின் மாந்தி, மணியிழந்தரவின் மாந்தி.
4. துணை பிரிந்த, இருந்துணை பிரிந்து; அரற்றுகின்றான், ஆர்த்தலுற்றான், பெடையினளரற்றலுற்றான். (63)

(கவிநிலைத்துறை)

596. தானே தானே தஞ்சமி லாதான் றகவில்லான்
போனான் போனா னெங்களை நீத்திப் பொழுதென்ன
வானீர் சுண்டி மண்ணற வற்றி மறுகுற்ற
மீனே யென்ன மெய்தடு மாறி மெலிகின்றான்.

(கோசல), தஞ்சம் இலாதான் - (எவ்வகையிலும்) தாழ்வில்லாத சக்கரவர்த்தி, தகவு இல்லான் - (எங்களிடம்) அருள் இல்லாதவனாய், எங்களை நீத்து - எங்களை (இங்கே) விட்டு, இப்பொழுது -, தானே தானே போனான் போனான் என்ன - தான் தனியாகவே போய் விட்டானே, போய்விட்டானே என்று புலம்பி, வான் நீர் சுண்டி - மழைநீர் அற்று, மண் அற வற்றி - (தான் இருந்த நீர்நிலை) மண்ணும் பசையறும்படி வற்றிப் போதலால், மறுகு உற்ற - உயிர் வாழ்தற்கு மறுகுகின்ற, மீன் என்ன - மீனைப்போல, மெய் தடுமாறி - உடல் துடித்து, மெலிகின்றான் - சோர்வடையலானான்.

மீன் உயிர் வாழ்தற்கு, அது தங்கும் நீர்நிலையில் நீரும், அது கிளைத்துப் பெருகுதற்கு மழை நீரும் இன்றியமையாதன. இங்கே, மீன், கோசல; அவள் உயிர் நிலைத்தற்குரிய நீர்நிலை, தசாதன்; மழைநீர், இராமபிரான் எனப் பொருத்திக் காண்க. தஞ்சம் - பற்றுக் கோடுமாம். ‘தகைவில்லான்’ என்ற பாடத்துக்குப் பகையைத்

தடுக்கும் வில்லாண்மையுடையவன் என்க. தலைவனை இழந்த நிலையில் கோசலையும் உயிர்விடத் துணிந்தாளாகவின, 'தகவில்லாறாய் எங்களை நீத்துத் தலைவன் தனியே போனானே!' என்று புலம்புகிறாள். அடுக்கு அவல மிகுதிபற்றி வந்தது. தஞ்சம் - தாழ்வு (பிங்.) தகவு - அருள் (சூடா. நிக).

சில பிரதிகளில் இதுமுதல் நான்கு பாடல்கள் முறை மாறிக் காண்கின்றன.

- (பி - ம்.) 1. தானேயன்றித்; தகைவில்லான்,
3. மண்ணவற்ற, வற்று; வாரி, மண்ணுவாரி.
4. மீனேபோல, போலும், மீனீர் போல; மீனீர் போல; விழுகின்றான், வீழ்கின்றான். (64)

597. ஒன்ற நன்னாட்டு ய்க்குவ ரிந்நாட் டுயிர்காப்பார்
அன்றே மக்கட் பெற்றுயிர் வாழ்வார்க் கவமுண்டோ
இன்றே வந்தீண் டஞ்சலெ னுதெம் மகனென்பான்
கொன்ற னன்றோ தந்தையை யென்றான் குலைகின்றான்

மக்கள் - நன்மக்கள் என்போர், இ நாட்டு - இவ்வுலகத்தில் (உள்ள அளவும்), உயிர் காப்பார் - (பெற்றோரின்) உயிரைப் பாதுகாப்ப வரும், ஒன்று ஆம் நல் நாட்டு உய்க்குவர் - (பெற்றோர் உயிர் நீத்தபின்) மிகவும் உயர்ந்த நல்ல உலகத்திலே சேர்ப்பவரும், அன்றே - அல்லவா? பெற்று உயிர் வாழ்வார்க்கு - (அத்தகைய நன்மக்களைப்) பெற்று இவ்வுலகத்தில் வாழ்பவர்க்கு, அவம் உண்டோ - தீங்கு நேர்வது உண்டோ? (அங்ஙனமாகவும்), எம் மகன் என்பான் - எமக்கு நன்மகன் என்று சொல்லப்படும் இராமன், இன்றே ஈண்டுவந்து - இப்போதே இங்கு வந்து, அஞ்சல் என்னது - (நான் பிரிந்துவிட்டேன் என்று) அஞ்சற்க என்று ஆறுதல் கூறுது, தந்தையை கொன்றான் அன்றோ - (தன் பிரிவால்) தந்தையைக் கொன்றுவிட்டானன்றோ! என்றான் - என்று புலம்பியவளாய், குலைகின்றான் - நடுங்குகின்றான்.

'நற்புத்திரரைப் பெற்றோர் மறுமையில் புத் என்னும் நரக மெய்தாது நல்லுலகு எய்துவர். இம்மையில் அவருள்ள வரையில் அவருக்குத் தீங்கு ஏதுமின்றிக் காப்பதும் மக்கள் கடமை. நன்மகன் என்று அனைவரும் பாராட்டும் இராமன் தன் கடமையில் தவறித் தந்தையைத் தானே கொன்றுவிட்டானே' என்று குறைகின்றான். அதனால், மகன் என்னது 'மகன் என்பான்' என்கின்றான். நாடு - உலகம். ஒன்று ஆம் நல் நாடு - தனக்கு இணை வேறு இல்லாத உயர்ந்த உலகம்; ஒன்று - ஒரு தலையாக என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. ஒன்றே, ஒன்றே; நன்னாட்டுய்குவர், நன்னாட்டுய்க்குவர்; உயிர் காப்பர், காப்பான்.

2. அன்றேல், என்றே; மக்கட்பேருயிர்; அவமுண்டே, அறமுண்டே, வாழ்வாரேமுண்டோ, வாழ்வானறமுண்டே, அறமுண்டோ, வாழ்வான்றல முண்டே.
3. அஞ்சலெனாதென், அஞ்சலெனாதே, அஞ்சலென்னுனென், அஞ்சலெனென், எஞ்சலெனாதே.
4. கொன்றனென்றே; அன்றே, அந்தோ; தாதையை. (65)

598. நோயும் மின்றி நோன்கதிர் வாள்வே லிவையின்றி
மாயுந் தன்மை மக்களி னாக மறமன்னன்
காயும் புள்ளிக் கர்க்கட மிப்பி கனிவாழை
வேயும் போன்ற னென்று மயங்கா விழுகின்றான்.

மறம் மன்னன் - வீர சக்கரவர்த்தி, மாயும் தன்மை - இறந்த தன்மை, நோயும் இன்றி - நோய் ஏதும் இல்லாமலும், நோன்கதிர் வாள் வேல் இவை இன்றி - வலிய ஒளியமைந்த வாள் வேல் முதலிய படைக்கலன்களால் இன்றியும், மக்களின் ஆக - தன் மக்களாலேயே நேர்ந்ததனால், காயும் - வருத்தும் இயல்பு உடைய, புள்ளி - புள்ளிகள் அமைந்த, கர்க்கடம் - நண்டும், இப்பி - சிப்பியும், கனி வாழை - பழங்களைத் தரும் வாழையும், வேயும் போன்றான் என்று - மூங்கிலும் போன்றவனானான் என்று சொல்லி, மயங்கா விழுகின்றான் - மயங்கி வீழ்தல் உற்றான். கோசலை என்னும் எழுவாய் வருவிக்க.

மூப்புற்றுப் பிணிவாய்ப்பட்டு இறத்தல் உலகத்து உயிர்களுக்கு இயல்பு. அரசர்க்கோவெனின், போரிலே புண்பட்டு மாய்ந்து ஈவர்க்கம் புகுதலே சிறப்பு உடையது. இவ்விரு வகையால் இன்றி, தான் பெற்ற மக்களாலேயே மாய்தல் மானிடர்க்கு இயல்பு அன்று; எனவே, மன்னன் தான் கொண்ட கருவால் உயிரிழக்கும் அஃறிணை உயிர்களைப் போன்றயினான் என்று வருந்துகின்றான். இவையாலும் என, ஆல் உருபும் உம்மையும் விரிக்க. ஆக - ஆதலால், கர்க்கடகம் எனற்பாலது ஈற்றயல் குறைந்து நின்றது. இப்பி - சிப்பி. நண்டும் சிப்பியும், தாம் கொண்ட சூல் முற்றிக் கருவியிர்த்தபின் அவை மாண்டொழியும். வாழை குலை ஈன்றபின் வளர்ச்சியின்றி அழியும். மூங்கில் பூத்துக் காய்த்தபின் வாழைபோல் ஆகும். எனவே, இவை மக்களால் அழிந்த மன்னனுக்கு உவமையாயின. மக்கள் எனப் பன்மையாற் கூறியது, இராமபிரான் நாடிழக்கக் காரணமான பரதனையும் உளப்படுத்தியது என்பர். “நண்டுசிப்பி வேய்கதவி நாசமுறுங் காலத்துக், கொண்ட கருவழிக்குங் கொள்கைபோல்” (நல்வழி. 35); “மெல்லிலை வாழைக்குத் தானின்ற காய்கூற்றம்” (நான்மணி.) இப்பி என்ற இடத்து, ‘நாகம்’ என்ற பாடமும் உளது; அதுகொண்டு, பாம்பும் இவ்வகையைச் சேர்ந்தது என்பர்; “நண்டிப்பி வாழை புனமூங்கில், கத்தும் விரியன் கடுஞ்சிலந்தி -

இத்தனையும், வேலாலும் வாளாலு மின்றியே தாங்கொண்ட, சூலாலே தம்முயிர்க்குச் சோர்வு” (நீலகேசி யுரை மேற்கோள்) என்பதும் நோக்கத்தகும்.

இப்பாடல் சில பிரதிகளில் இல்லை.

- (பி - ம்.) 1. நோயுமன்றி, அன்றே, அன்றேல்; இவையன்றி, அன்றே, அவையின்றி, அன்றே.
2. மாயுஞ்செல்வ, செய்கை, சேவக; மக்களினாலோ, மக்களினு, மக்களினாய, மக்களினாலம், மக்களினுலம், மக்களினுலம், மக்களினுலே.
3. காயுஞ்ஞெண்டில், ஞெண்டின், ஞெண்டும், ஏயுஞ்ஞெண்டிற், ஞெண்டின், ஞெண்டும், ஏயும்புள்ளிக்; கற்கட நாகம், கர்க்கட நாகம், கட்செவிநாகம், கட்செவியாகம், கற்றடமாகம், கற்புடமாகம், கற்றடிநாகம்; இப்பியுமாகும்,
4. மயங்கி; வியகின்றான்.

(66)

599. வடித்தாழ் கூந்தற் கேகயன் மாதே மதியாலே
பிடித்தாய் வையம் பெற்றனை பேரா வரமின்னே
முடித்தா யன்றே மந்திர மென்றான் முகில்வாய்மின்
துடித்தா லென்ன மன்னவன் மாப்பிற் றுவள்கின்றான்.

(கோசலை கைகேயியை நோக்கி), வடிதாழ் கூந்தல் கேகயன் மாதே - நீண்டு தொங்கும் கூந்தலை உடைய கேகயன் மகளே, மதியாலே - உன் புத்தி வல்லமையால், பேரா வரம் பெற்றனை - மாறு சொல்லுதற்கு இயலாத வரத்தைப் பெற்று, வையம் பிடித்தாய் - நாட்டைக் கைப்பற்றிக் கொண்டாய்; மந்திரம் - (உன்) சூழ்ச்சியை, இன்னே முடித்தாய் அன்றே - இப்பொழுதே முடித்துவிட்டாயன்றே, என்றான் - என்று சொல்லியவாறு, முகில்வாய் மின் துடித்தால் என்ன - மேகத்தினிடம் மின்னல் புரளுதல் போல, மன்னவன் மாப்பில் துவள்கின்றான் - சக்கரவர்த்தியின் மாப்பில் துவண்டு சாய்ந்து புரள்கின்றான்.

முகில், மன்னன் மாப்பு; மின், கோசலை. வடி-நீட்சி. 'வடிந்துதாழ்' எனந் பாலது 'வடித்தாழ்' என்று எதுகை நோக்கி விகாரப்பட்டது. பெற்றனை : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம்.) 1. கைகயன்.
2. பிடித்தாள்; வரமின்றே.
3. மன்னனையென்றான்; முகில்வான்மின், வான்மின்.

(67)

600. அருந்தே ரானச் சம்பர னைப்பண் டமர்வென்றாய்
இருந்தார் வானோர் நின்னரு ளாலே யினிதன்னார்
விருந்தா கின்ற யென்றனள் வேழத் தரசொன்றைப்
பிரிந்தே துன்பத் தாழ்பிடி யென்னப் பிணியுற்றான்.

வேழத்து அரசு ஒன்றை பிரிந்து - (தன் துணையான) அரசுவா ஒன்றைப் பிரிந்து, துன்பத்து ஆழ் பிடி என்ன - துன்பத்துள் மூழ்கிய

தொரு பெண் யானைபோல, பிணி உற்றாள் - துன்பமுற்றுப் பரிதவிக்கும் கோசலை, (மன்னனைக் குறித்து), அரு தேரான் - உனது அரிய தேரின் உதவியால், பண்டு - முன்னே, அ சம்பரனை - (எவரும் வெல்லுதற்கரிய) அந்தச் சம்பராசரனை, அமர் வென்றாய் - போரில் வென்று அழித்தாய்; (ஆதலால்), நின் அருளாலே—, வாணோர் இனிது இருந்தார் - தேவர்கள் (இன்றும்) இனிதாக வாழ்கின்றனர்; அன்னார் விருந்து ஆகின்றாய் - (நீ சுவர்க்கம் புகுந்து) அத் தேவர்களின் விருந்தாக அமைகின்றாய், என்றனள்—.

‘தலைவ, நீ சம்பரனைத் தொலைத்துத் தேவர்களுக்கு அரசு நிலை இட்டமையின், அவர்கள் உன்னைப் பெருவிருப்புடன் எதிர்கொள்ள, நீ அவர்களுக்கு நல் விருந்தினனாவாய்’ என்றதனால், ‘எங்களை இங்கே பரிதவிக்கவிட்டுச் சென்றாயே!’ என்பது இசையெச்சம். பத்துத் திக்கிலும் செல்லும் தேருடையவன் என்ற பொருள்படும் ‘தசரதன்’ என்ற பெயருக்கு ஏதுவான தேர், அருந்தேர். ஆன்: மூன்றனுருபு. இங்ஙனமன்றி, அருந்தேரான் சம்பரன் என்றலுமாம். அ - உலகறிசுட்டு. வேழத்தரசு, தசரதன்; பிடி, கோசலை. கைகேயி வரம் பெற்றமை குறிக்கும்போது, சம்பரன் செய்தியும் கோசலையின் நினைவுக்கு வந்தது போலும்.

(பி - ம.) 1. அருந்தேரனைச்.

2. இருந்தோர்வாணோர், இருந்தார்விண்ணோர்; உன்னருளாலே; இனிதிக்காள், இனியவனோர்.

3. விருந்தாடின்றாய், விருந்தாட்கின்றாய்.

4. பெருந்தாளன்பிற சூழ்பிடி, பெருந்தாழன்பிறமுழ்பிடி, பெருந்தாளன்பிறமுழ்பிடி, பிரிந்தாரன்பிற சூழ்பிடி, பொருந்தாரன்பிறமுழ்பிடி; பிரிவுற்றாள், பிறங்கின்றாள், பிறழ்வுற்றாள், புரங்கின்றாள். (68)

601. வேள்விச் செல்வந் துய்த்திகொல் மெய்ம்மைத் துறைமேவும் சூழ்விற் செல்வந் துய்த்திகொ ளுலா மனுநூலின் வாழ்விற் செல்வந் துய்த்திகொல் மன்னென் றனள்வாணோர் கேள்விச் செல்வந் துய்க்க வயிற்றோர் கிளைத்தாள்.

வாணோர் - தேவர்களும், கேள்வி செல்வம் துய்க்க - (இராம சரிதமாகிய) செவிச் செல்வத்தை நுகரும்வண்ணம், வயிற்று - தன் வயிற்றிலே, ஓர் கிளை தந்தாள் - ஒப்பற்ற புதல்வனைப் பெற்றெடுத்த கோசலை, (மன்னனைக் குறித்து) மன் - அரசே, வேள்வி செல்வம் துய்த்திகொல் - (நீ விண்ணுலகெய்தி) அரிய வேள்விகள் பல செய்ததனாலாகும் இன்பத்தை நுகர்வாயோ? மெய்ம்மை துறை மேவும் - வாய்மை நெறியில் வழுவாது நிலைத்த, சூழ்வின் செல்வம் துய்த்திகொல் - (உன்) எண்ணத்தின் பயனான இன்பத்தை நுகர்வாயோ? தோலா - கெடாத, மனு நூலின் வாழ்வின் செல்வம் - மனு நூல் முறை

தவருது வாழ்ந்த அரசியலின் பயனான இன்பத்தை, துய்த்திகொல் - நுகர்வாயோ? என்றனள்—.

‘அரசே, நீ விண்ணுலகில் இன்புறுதற்கு ஏதுக்கள் மிகப் பல; அவற்றுள் இம் மூன்றும் தலைசிறந்தன’ என்ற கருத்துப்பட மூன்று அருஞ் செயல்களைக் குறிக்கின்றாள். செல்வம் என்றது இங்கே அது போன்ற சுவர்க்க இன்பத்தைக் குறித்தது. தசாதன் வேள்விகள் பல செய்தவனென்பது, “யாரும் செய்யாத யாக மிவன்செய்து மறந்த மாதோ” (பால. 171) என்புழிக் காண்க. வாய்மை காத்தல்: “வாய் மையும் மரபுங் காத்து மன்னுயிர் துறந்த வள்ளல், தூயவன்” (கிட்கிந்தா. 305); “தீங்கவி செவிக ளாரத் தேவரும் பருகச் செய்தான்” (பால. 33) என்றபடி இராமகாதை தேவரும் செவியாரக் கேட்டு மகிழ் தற்குரியதாதலின், ‘வானோர் கேள்விச் செல்வந்துய்க்க வயிற்றோர் கிளைத்தாள்’ எனச் சிறப்பித்தார். கொல் : வினாப் பொருள் தந்து நின்றது. மன் : அண்மை விளி; மிகுதியாக என்றலுமாம். இப்பொரு ளுக்கு ‘மன்துய்த்திகொல்’ என மூவிடத்தும் ஒட்டுக. கிளை - புதல்வன்; மரபு கிளைக்க ஏதுவானவன். இதுகாறும் எட்டும் பாடல்களால் கோசலையின் துயரமும் புலம்பலும் கூறினார்.

- (பி - ம்.) 1. மெய்மைத்துணையின்மை.
2. சூழ்ச்செல்வம், சூழ்வின்செல்வம்; மனுநூலால்.
3. வாழ்ச்செல்வம், வாழ்வுச் செல்வம்; முன்னென்றனள், முன்னின் றனள், முன்னின் றருள்.
4. துய்த்த வயிற்றோர்; கிரிதந்தாள்.

(69)

அறுபதினாயிர மனைவியர் புகுதல்

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

602. ஆழி வேந்தன் பெருந்தேவி
யன்ன பன்னி யமுதரற்றத்
தோழி யன்ன சுமித்திரையுந்
துளங்கி யேங்கி யுயிர்சோர
ஊழி திரிவ தெனக்கோயி
லுலையும் வேலை மற்றுழிந்த
மாழை யொண்கட் டேவியரு
மயிலின் குழாத்தின் வந்திரைத்தார்.

ஆழி வேந்தன் பெரு தேவி - சக்கரவர்த்தியின் முதல் தேவியான கோசலை, அன்ன பன்னி அமுது அரற்ற - முற்கூறிய அவற்றைச் சொல்லி அமுது புலம்ப, தோழி அன்ன சுமித்திரையும் - (அவளுக்கு) உயிர்த்தோழி போன்றவளான சுமித்திரையும், துளங்கி ஏங்கி உயிர் சோர - நடுங்கி ஏக்கமுற்று உயிர் பிரிவாள் போல் ஆக, கோயில் -

அரண்மனையிலுள்ளார் யாவரும், ஊழி திரிவது என - ஊழி புடைபெயருங்காலம் போல, உலையும் வேலை - நிலை குலையும்போது, மற்று ஒழிந்த - வேறு எஞ்சிய, மாழை ஒண்கண் தேவியரும் - மாவடுவின் பிளவு போலும் ஒளி பொருந்திய கண்களையுடைய தேவிமார் அறுபதி னாயிரவரும், மயிலின் குழாத்தின் வந்து - மயிற் கூட்டங்கள் போல (அங்கு) வந்து, இரைத்தார் - அழுகையாவாரம் செய்தனர்.

பட்டத்துத் தேவியர் மூவருள்ளும் முதன்மையாய், இராமபிரானைத் தந்தவளுமாதலால் கோசலை பெருந்தேவி எனப்பட்டாள். அவள் கருத்தோடு என்றும் மாறுபாடில்லாத உறுதுணையான சுமித்திரையைத் தோழியன்ன என்றார்.

(பி - ம.) 1. அணைய பன்னி.

3. ஊழி தெரிவதெனக், ஊழி பேர்வதெனக், ஊழி பெயர்ந்ததெனக்.

4. மாழையுண்கண்; வந்திரைத்தார்.

(70)

அறுபதினாயிரவரின் மனநிலை

603. துஞ்சி னனைத் தம்முயிரின்

றுணையைக் கண்டார் துணுக்கத்தால்

நஞ்சு நுகர்ந்தா ரெனவுடல்

நடுங்கு கின்ற ரென்றாலும்

அஞ்சி யழுங்கி விழுந்திலரா

லன்பிற் றறுகண் பிறிதுண்டோ

வஞ்ச மில்லா மனத்தானை

வானிற் றொடர்வான் மனம்வலித்தார்.

(திரண்டு வந்து இரைத்த தேவியர்) துஞ்சினனை - இறந்தவனை, தம் உயிரின் துணையை - தம் உயிர்த்துணை நாயகனை, கண்டார் - கண்டவர்களாய், துணுக்கத்தால் - (அப்போது உண்டான) பதைப்பால், நஞ்சு நுகர்ந்தார் என - விடம் உண்டவரைப் போல, உடலம் நடுங்குகின்றார் என்றாலும் - உடம்பு நடுக்கமுற்றானாலும், அஞ்சி அழுங்கி விழுந்திலர் - மேலும் அச்சங்கொண்டு கலங்கி விழுந்தார் இல்லை; வஞ்சம் இல்லா மனத்தானை - வஞ்சனை இல்லாத (தூய) மனமுடைய மன்னனை, வானில் தொடர்வான் - விண்ணுலகிலும் தொடர்ந்து செல்ல, மனம் வயத்தார் - நெஞ்சறுதி கொண்டனர்; அன்பின் - உண்மை அன்பினும் பார்க்க, தறுகண் பிறிது உண்டோ - அஞ்சாமையைத் தருவது வேறு உண்டோ? (இல்லை).

வந்த தேவியர், மன்னன் உடலைக் கண்ட மாத்திரத்தில் சிறிது பதைப்பும் அதனால் உடல் நடுக்கமும் கொண்டனராயினும், மறு கணத்தில் அவை மாற, மன்னனைத் தொடர்ந்து தாமும் செல்வதென

மனவுறுதி கொண்டு கலக்கமின்றி நின்றனர். மெய்யன்பே அவர்களை அவ்வாறு செய்வித்தது. அவ்வன்பின் வலிமையை 'அன்பின் தறுகண் பிறிதுண்டோ' என்றதனார் குறித்தார். மனநெகிழ்ச்சி தரும் அன்பே சிலவிடத்து மனவுறுதியையும் தருகின்றது. தறுகண் - கொடுமை என்றலுமாம்.

- (பி - ம்) 1. துணுக்கத்தார், துணுக்குற்றார்.
 2. நஞ்சம், நஞ்சம்; கவர்ந்தாலெனவுடலும், உடலம், கரந்தாலெனவுடலம், நுகர்ந்தாலெனவுடலம், நுகர்ந்தாரென்றுடலம், தின்றாரெனவுடலம்.
 3. அமுங்க விழுந்திலரால், அமுங்கி விழுந்திலார், அமுங்கி மாழ்கிலரால், அமுது விழுந்திலார், அஞ்சி விழுந்திலரால்; பிறிதுண்டோ.
 4. தொடர்வார் மனம் வலித்தார், தொடர்வாமெனு மனத்தார். (71)

604. அளவென்கா ளளக்க ரிரும்பரப்பி
 லண்ட ருலகி லப்புறத்தில்
 விளங்கு மானக் கற்பினா
 ரிவரின் யாவ ரெனநின்றார்
 களங்க நீத்த முகத்தினார்
 கான வெள்ளங் கால்கோப்பத்
 துளங்க லில்லாத் தனிக்குன்றிற்
 ருக்க மயிலிற் சூழ்ந்திருந்தார்.

அளம் கொள் - உப்பளங்களைக் கொண்ட, அளக்கர் இரு பரப்பில் - கடல் சூழ்ந்த பெரும் பரப்பாகிய இவ்வுலகத்திலும், அண்டர் உலகில் - தேவருலகத்திலும், அப்புறத்தில் - அதற்கும் அப்பாலுள்ள ஏனை உலகங்களிலும், மானம் விளங்கு கற்பினர் - பெருமை விளங்கு தற்கு ஏதுவான சிறந்த கற்பையுடையார், இவரின் யாவர் என - இவரினும் மேலாக யாவருளர் என்னும்படி, நின்றார் - நின்றவர்களான, களங்கம் நீத்த முகத்தினர் - (துயரக் குறியாகிய) களங்கத்தை விட்ட (தெளிந்த) முகத்தை உடைய அத் தேவியர், கானம் வெள்ளம் கால்கோப்ப - காட்டு வெள்ளம் சுற்றிலும் வளைத்துக்கொள்ள (அதன் நடுவில்), துளங்கல் இல்லா - அசைதல் இல்லாத, தனி குன்றில் தொக்க - ஒரு தனி மலையிலே வந்து கூடிய, மயிலின் - மயில் கூட்டம் போல, சூழ்ந்திருந்தார் - (மன்னன் உடலைச்) சூழ நின்று இருந்தனர்.

அசைவற்றுக் கிடந்த மன்னன் உடல், மலை; மாதரார், மயில்: துயரமாகிய காட்டு வெள்ளம் சூழ்ந்ததனால், அம்மயில்கள் தமக்குப் புகலிடமாக மலையை அடைந்தன. மன்னனைத் தொடரும் மனவுறுதியால் கலக்கம் நீங்கவே, முகம் தெளிந்து விளங்கப் பெற்றனர். நின்றார், முகத்தினர் : வினையாலணையும் பெயர்.

- (பி - ம்.) 1. அகலவிடப் பரப்பில், அகலவிடப் பரப்பில்; உலகின்புறத்தில், உலகிற்கப்பறத்தில்.
2. விளங்குமாதர் கற்பினால், வளங்கொள் கற்பின் மரபுடையோர், இளங்கண்மாதர்கற்பினார்; இளங்கண்மைந்தர்க்கன்பினார், இளங்கொள் மானக்கற்பினார்; இவரில்யாவரென்கின்றார், இவரில்யாரே யென்கின்றார், இவர்போல் யாவரெனத்தக்கார், இவரின்யாரே யென்கின்றார், இவரினினியாரென்கின்றார். யாரென மின்றார், இல்லியாரென்கின்றார், வினவிலியாவரென்கின்றார், இவரின் யாரேயென்கின்ற, இவரின் வேருரென்கின்றார், இவரின்மேல் யாரென்கின்றார்.
3. கீத்தமதி முகத்தார், கீத்தகற்பினார், மனத்தினார்; காலவெள்ளம், காதல்வெள்ளம், கண்ணீர்வெள்ளம், கால் தோய்ப்பத்.
4. தனிக்குன்றல், தனிவரையில், தனிவரையில்; தோகைக்குழாத்தில்; சூழ்ந்திருப்பார், தொக்குந்தார். (72)

605. கைத்த சொல்லா லுயிரிழந்தும்
புதல்வற் பிரிந்தும் கடையோட
மெய்த்த வேந்தன் திருவுடம்பைப்
பிரியசர் பற்றி விட்டிலரால்
பித்த மயக்காஞ் சுறவெறியும்
பிறவிப் பெரிய கடல்கடக்க
உய்த்து மீண்ட நாவாயிற்
ருமும் போவார் ஒக்கின்றார்.

கைத்த சொல்லால் - (கைகேயியின்) கசப்பான வார்த்தையால், புதல்வன் பிரிந்தும் - அரும்புதல்வனைப் பிரிந்தும், உயிர் இழந்தும் - உயிரையே இழந்தும், கடை ஓட மெய்த்த - இறுதிவரை சத்திய சந்தனையிருந்த, வேந்தன் - தசரதனுடைய, திரு உடம்பை பிரியார் - திவ்விய சரீரத்தை விட்டு நீங்காமல், பற்றி - அதனைப் பற்றிக்கொண்டு, விட்டிலர் - விடாதிருந்தார்; (அத்தேவியர்) பித்தம் மயக்கு ஆம் சுறவு எறியும் - (பொய்ப் பொருள்களில்) பித்துக் கொள்வதற்குக் காரணமான மாயையாகிற சுருமின்கள் தாக்குதற்கிடமான, பிறவி பெரிய கடல் - பிறப்பென்னும் பெரிய கடலை, கடக்க உய்த்து - கடந்து அப்பால் மீண்டும் பிறவாத இடத்தில் சேர்த்து, மீண்ட - திரும்பிவந்த, நாவாயில் - அரியதொரு கப்பலில், தாமும் போவார் ஒக்கின்றார் - தாமும் (அக்கடலைக் கடக்கும்படி) போக ஒருப்பட்டிருப்பார் போன்றனர். ஆல் : அசை.

பிறவிக் கடலைக் கடந்து முத்திக்கரை சேர்ந்து மீண்டு வந்து பிறவாத நெறி எய்த விரும்புவோர், இறைவனடியைப் புணையாகப் பற்றுவார். தசரதனுடைய ஒழுகலாற்றல் அவனுயிர் மீண்டும் பிறவாத பெருநெறி சேர்ந்ததாகும்; அவ்வுயிர் தங்கியிருந்த உடம்பு,

உயிரைக் குறித்த இடத்தில் உய்த்து மீண்ட நாவாயாகின்றது; அதனைப்பற்றி இம்மகளிர் பிறவிக் கடல் கடந்து பெருநெறி சேர விழைவார்போல் ஆயினர். மகளிர்க்குத் தம் கணவனே கண்கண்ட தெய்வமாதலால் அவனடியைப் புணையாகப் பற்றலாயினர் என்றது, அவர்கள் உயிர் நீத்து மன்னனைத் தொடர உறுதி பூண்டமையைக் குறிக்கும். பிறவியைக் கடல் என்றதற்கேற்பச் சுறவையும் கூறினார். பிரிதற்கரிய புதல்வனைப் பிரிந்தும், பின்னர் உயிரையே இழக்கும் நிலை எய்தியும், இறுதிவரை வாய்மையில் ஊன்றி நின்றவன் எனத் தசரதனது உயர்வு குறித்தார். இதனோடு, மனுநெறி வழாமை, வேள்விகள் பல செய்தமை முதலிய அருஞ்செயல் களுக்கெல்லாம் இடமான அவன் உடம்பு திருவுடம்பு ஆயிற்று. மன்னன் தன் உயர்ந்த பண்புகளாலேயே பல தீங்குகளுக்கேதுவான கைகேயியின் கசப்பான சொல்லைப் பொறுத்தான். “வாய்கயப்புற மந்தரை வழங்கிய வெஞ்சொல்” (160) எனக் கூனியின் சொல்லைக் குறித்ததுபோல் இவன் உரையும் சொல்வார்க்கும் கேட்பார்க்கும் கசப்புத் தருவது. தேவியர் என்ற எழுவாய் வருவித்து, ‘தேவியர் ஓக்கின்றார்’ என முடிக்க.

- (பி. ம.) 1. உயிரிழந்து; பிரிந்து.
2. மெத்தவேந்தன், மொய்த்தவேந்தன்; திருமாற்பைப்; பிரியார்பற்றி, பிரியாப்பற்றி, பிரியாதரற்றி, பிரியாதமுது; விட்டிலார், இருந்தனரால்.
3. பித்தம்மயக்காம், பித்தமயக்கச், மயக்குச், மயக்கிற், மருங்கிற்; சுறவெறியில்; கடப்ப.
4. மீண்ட; நாவாயின்தாமே; போவானெக்கின்றார். (73)

வசிட்டன் வருந்துதல்

606. மாத ரார்க ளறுபதின
யிரர்தம் முள்ளம் வலித்திருப்பக்
கோதில் குணத்துக் கோசலையு
மினைய மாதுங் குழைந்தேங்கச்
சோதி மணித்தேர்ச் சுமந்திரன்சென்
றரசன் றன்மை சொலவந்த
வேத முனிவன் விதிசெய்த
வினையை நோக்கி விம்முவான்.

மாதரார்கள் அறுபதினாயிரர்-உரிமைத் தேவியரான அறுபதினாயிரவரும், தம் உள்ளம் வலித்து இருப்ப - (முற்கூறியவாறு) தம் மனத்துள் உறுதி பூண்டிருக்க, கோது இல் குணத்து - குற்றமில்லாத அருங்குணங்கடையுடைய, கோசலையும் - கௌசல்யா தேவியும், இனைய மாதும் - இனையவளான சுமித்திரையும், குழைந்து ஏங்க - வாடி ஏங்க, (இந்நிலை

யில்), சோதி மணி தேர் சுமந்திரன் சென்று - ஒளிமிக்க மணிகளால் இயன்ற தேர் வல்லவனு ஈமந்திரன் போய், அரசன் தன்மை சொல்-சக்கரவர்த்தியின் நிலையை(உயிர் பிரிந்தமையை)ச் சொல்ல, (அது கேட்டு), வந்த - (மன்னன் உடல் கிடந்த இடத்திற்கு) வந்த, வேதம் முனிவன் - வேதம் வல்ல வசிட்ட முனிவன், விதி செய்த வினையை நோக்கி - விதியால் வினைந்த இக் கொடுமையைக் கருதி, விம்முவான் - பெருந்துயருற்றான்.

முடிவெலாம் உணர்ந்து, கலங்காத உள்ளம் கொண்ட முனிவனையும் கலங்கச் செய்தது மன்னன் நிலை.

- (பி - ம்.) 1. அறுபதினாயிரரும்; வலிந்திருப்பக்.
2. குலத்துக் கோசலையும்; இனையமானும், மயிலும்.
3. சுமந்திரன் தன்.
4. வினைசெய்த வினையை; ஆதி மறைமா முனிவியை வெல்ல லாகாதேன வந்தான். (74)

607. வந்த முனிவன் வரங்கொடுத்து
மகனை நீத்த வன்கண்மை
எந்தை தீர்ந்தா னெனவுள் ளத்
தெண்ணி யெண்ணி யிரங்குவான்
உந்து கடலிற் பெருங்கலமொன்
றுடையா நிற்பத் தனிநாய்கன்
தைந்து நீங்கச் செயலோரா
மீகா மனைப்போ னலிவுற்றான்.

வந்த முனிவன் - (அங்கு) வந்து சேர்ந்த வசிட்ட முனிவன், எந்தை - எம்மரசன், வரம் கொடுத்து - கைகேயி கேட்ட வரத்தைக் கொடுத்து, மகனை நீத்த வன்கண்மை - தலைமகனைப் பிரிந்த கொடுமையினின்றும், தீர்ந்தான் என - விடுபட்டானென்று, உள்ளத்து எண்ணி எண்ணி - தன் மனத்துள் நினைத்து நினைத்து, இரங்குவான் - வருந்துகின்றவன், உந்து கடலில் - அலை மோதும் கடலில் (செல்லும்), பெரு கலம் ஒன்று - பெரிய கப்பல் ஒன்று, உடையாநிற்ப - (புயலால்) உடைந்துபட, தனி நாய்கன் - அதற்குரிய ஒப்பற்ற வணிகன், தைந்து நீங்க - மனம் நொந்து (அதனை விட்டு) நீங்க, செயல் ஓரா - மேலே செய்வதறியாது தவிக்கின்ற, மீகாமனை போல் - மாலுமியைப் போல, நலிவு உற்றான் - வாட்டமுற்றான்.

சக்கரவர்த்தி தன் உயிர் நீத்ததன்மூலம், இராமபிரானைக் காட்டுக்கு அனுப்பிய கொடுமையினின்றும் நீங்கினவனுனான்; ஆனாலும் அவனை இழக்க நேர்ந்தது பெருந்துயரத்துக்குரியதே என்று முனிவன் வருந்தினான். முன்னே சக்கரவர்த்தி, இராமபிரான் வனம் செல்வது குறித்து வருந்தியபோது, “கேட்டே யிருந்தே னென்னுங் கிளர் அயோத்—920. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

வானின்றே யடைய, மாட்டே னாகி லன்றோ வன்கண் என்கண் மைந்தா” (359) என்றதும், கோவலனைக் கொல்வித்ததனால் பாண்டியனது செங்கோல் வளைந்தமையை, அவன் உயிர் நீத்த செயல் நிமிர்த்துச் ‘செங்கோலாக்கியது’ என்ற சிலப்பதிகாரப் பகுதியும் இங்கு நினைக்கத்தகும். பின் இரண்டடிகளில் அமைந்த உருவகத்துக்கு, தசரதன் அரசியல் கடலாகவும், இராமபிரான் முடிசூட்டு அக் கடலிற் செல்லும் கலமாகவும், கைகேயி வரத்தால் விளைந்தது கலம் கவிழ்த்த புயலாகவும், தசரதன் கலத்துக்குரிய நாய்களுகவும், வசிட்ட முனிவன் மீகாமனாகவும் கொள்க.

சில பழைய பதிப்புக்களில் இப்பாடல் இல்லை.

- (பி - ம.) 1. வந்தமுனியும், வந்தமுனியல்; மகனையிழந்த.
2. தீர்த்தானேன, தீத்தானேன.
3. உடையாரிற்கத், உலையாரிற்கத், உலையாரிற் பத், உலைந்துபோகத்; தன்னுப்கன், தனிநாதன், தமியனும், தனிநாவாய்.
4. உந்திரீங்கச், நந்திரீங்கச், நைந்துநீங்காச், அந்திரீங்காச்; மீகாமன் போல்; நவையுற்றான், நைவுற்றான், நையுற்றான், உளமயர்ந்தான்.
(75)

வசிட்டன் தசரதன் உடலைத் தைலத்தில் இடுவித்தமை

608. செய்யக் கடவ செயற்குரிய

சிறுவ ரீண்டை யாரல்லர்

எய்தக் கடவ பொருளெய்தா

திகவா வென்ன வியல்பெண்ணி

மையற் கொடியாண் மகனீண்டு

வந்தால் முடித்து மற்றென்னத்

தையற் கடலிற் கிடந்தானைத்

தயிலக் கடலின் றலையுய்த்தான்.

செய்ய கடவ - செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடன்களை, செயற்கு உரிய சிறுவர் - செய்தற்குரிய புதல்வர், ஈண்டையார் அல்லர் - இங்கே இலர்; எய்த கடவ பொருள்-வரத்தக்கவை, எய்தாது இகவா - வாராதொழியா; என்ன-என்று, இயல்பு எண்ணி-உலக இயற்கையை நினைத்து; மையல் கொடியாள் மகன் - மண்ணாசை பிடித்த கொடிய கைகேயியின் புதல்வன் பரதன், ஈண்டு வந்தால் - இங்கே வந்தால், மற்று முடித்தும் என்ன - மேல் நிகழ வேண்டிய கடன்களைச் செய்து முடிப்போம் என்று சொல்லி, தையல் கடலில் கிடந்தானை - கடல் போலக் குழுவிய மகளிரிடையே கிடந்த மன்னனை, தயிலம் கடலின் தலை உய்த்தான் - கடாரத்தில் நிறைந்த எண்ணெயில் இடுவித்தான்.

முனிவன் என்ற எழுவாய் வருவிக்க.

‘வரக்கடவனவற்றை வாராது தவிர்த்தல் எக்காலத்தும் எத்தகைய வயர்க்கும் இயல்வதன்று; அந் நியதியின்படி சக்கரவர்த்தி இந்நிலை

ஏய்தியுள்ளான்; ஆகலின், இனி, மேலே நிகழவேண்டியவற்றை நோக்குதலே முறையாகும். இறுதிக் கடன்களை இயற்றுதற்குரியார் எவரும் இங்கில்லை; பரதன் வந்தாலன்றி அது நிகழாதாகலின், அவன் வருமளவும் மன்னனுடலை எண்ணையிலிட்டுக் கெடாது காத்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி, அவ்வாறே செய்வித்தான் முனிவன். மற்று - மேல் என்ற பொருளில் நின்றது. மிகுதிபற்றிக் கடல் என்றார். எய்தக்கடவ.....இகவா: "உறற்பால, தீண்டா விடுதலரிது", "சிறுகா பெருகா.....ஆமிடத்தே யாகும்" (நாலடி. 109, 110); "ஆம்பொருள்க ளாகுமது யார்க்குமழிக் கொண்ணு" (வேக. 848).

- (பி - ம்.) 1. செய்தற்குரிய, செய்யற்குரிய; செய்க்கடவ; சிறுவரவரண்டைய ரல்லர்.
2. எய்தற்குரிய, எய்தப்பரியும்; பொருளெய்தார், பொருளேயா, செயல்கூடாது; இயல்பென்னு, இயல்பென்ன, இகலாரென்னே யியல்பென்னு, இகலாரென்ன வியலென்னு, இகவாரென்னே யியல்பென்னு, இகவாமென்ன வியல்பென்னு, இகவாதென்ன வியல்பென்னு, இயைவாரென்னுமியல்பென்ன, இடராலென்னே யியல்பென்ன, எனவே முனிவனுளத்தெண்ணி.
3. மையிற்கொடியான்; மகன்மிண்டு.
4. தையற்கடனின் றெடுத்தவனைத்; தையற்கடலுட் கிடந்தவனைத்; கடலினிடை; உய்த்தார்.

(76)

பரதனுக்கு ஓலை போக்கல்

609. தேவி மாரை யிவற்குரிமை

செய்யு நாளிற் செந்தீயில்

ஆவி போக்கீர் ரெனநீக்கி

யரிவை மார்க ளிருவரையும்

தாவில் கோயிற் றலையிருத்தித்

தண்டார்ப் பரதற் கொண்டணைகென்

றேவி னுன்மன் னவனாணை

யெழுது முடங்கல் கொடுத்தவரை.

தேவிமாரை - அறுபதியிரவர் தேவியாரை, இவற்கு உரிமை செய்யும் நாளில் - அரசனுக்கு உரிமைக் கடன்கள் செய்யும் நாளில், செம் தீயில் ஆவி போக்கீர் என - நீவிரும் தீயில் பாய்ந்து உயிர் போக்கிக் கொள்வீராக என்று சொல்லி, நீக்கி - அங்கு நின்று(அந்தப் புரத்துக்குப்) போகச் செய்து, அரிவைமார்கள் இருவரையும் - கோச்சையும் சுமித்திரையுமாகிய இருவரையும், தா இல் கோயில் தலை இருத்தி - குற்றமற்ற (அவரவர்) அரண்மனைகளில் (சென்று) தங்கச் செய்து, தண் தார் பரதன் கொண்டு அணைக என்று - குளிர்த்த மாலை அணிந்த பரதனை (விரைவில்) அழைத்து வருக என்று, மன்னவன் ஆணை எழுதும் முடங்கல் கொடுத்து - சக்கரவர்த்தியின் கட்டளை

யெழுதிய ஓலையைத் (தூதுவர் கையில்) கொடுத்து, அவரை ஏவினான் அவர்களைக் (கேகய நாட்டுக்கு) அனுப்பினான்.

எழுவாய் வருவிக்க. அணைகென்று: தொகுத்தல்.

அறுபதினாயிரவர் அப்போதே தீப்பாய்ந்து உயிர்விடத் துணிந்தனராகலின், 'மன்னவன் ஈமச்சடங்கு நிகழும் நாளில் உங்கள் கருத்தை முற்றுவிக்கலாம்; இப்போது வேண்டா' என்று அவர்களுக்குக் கூறி அனுப்பிவிட்டு, பட்டத்துத் தேவியர் இருவரையும் ஆற்றியிருக்கச் செய்தபின், பரதனை அழைத்துவரத் தூதுவரைக் கேகய நாட்டுக்கு அனுப்பினான் முனிவன். ஓலை சக்கரவர்த்தியின் ஆணையாகவே எழுதப் பெற்றது.

தூதுபோதற்குச் சிறந்த ஐவரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கேகய மன்னனுக்கும் பரதனுக்குமாகப் பரிசுப் பொருள்கள் பலவற்றை அவர்களிடம் கொடுத்து, இராமன் வனம் சென்றதும், மன்னன் இறந்ததுமாகிய செய்திகளை அங்கே தெரிவியாமல், பரதனை விரைந்து செய்ய வேண்டியதொரு பணியின்பொருட்டு அவனைத் தான் உடனே அழைத்துவரச் சொன்னதாகக் கூறி அழைத்து வருக என்று சொல்லி, ஓலையும் கொடுத்தனுப்பியதாக வான்மீகம் கூறுகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. செந்தியின்.
2. ஆவிபோக்திர்; நீத்திர்; அனைவரையும்.
3. பரதர்க் கொண்டணை கென்று.
4. ஆணையெழுதி முடங்கல், எழுது மடங்கல், என்று மடங்கல்; எடுத்தோரை, எடுத்தாரை, எழுத்தோலை, கொடுத்தோரை. (77)

610. போனா ரவருங் கேகயர்கோன்

பொன்மா நகரம் புகவெய்தின்

ஆன வறிவி னருந்தவனு

மறமார் பள்ளி யதுசேர்ந்தான்

சேனா பதியிச் சுமந்திரனே

செயற்பாற் குரிய செய்கென்னு

மேனாஞ் சொன்ன மாந்தர்க்கு

வினைந்த பரிசு விளம்புவாம்.

அவரும் - அத்தூதுவரும், கேகயர் கோன் பொன் மா நகரம் புக - கேகய அரசனது அழகிய பெரிய நகரை அடையுமாறு, வெய்தின் போனார் - விரைவாகப் போனார்கள்; ஆன அறிவின் அரு தவனும் - கெடாத மெய்யுணர்வினையும் அரிய தவத்தையும் உடைய வசிட்ட முனிவனும், சேனாபதி இ சுமந்திரனே - சேனைத் தலைவனான இந்தச் சுமந்திரனே, செயல் பாற்றுகிய - (அரசன் இல்லாத காலத்தில்) செய்தற் குரிய அரசியல் பணிகளை, செய்க என்னு - செய்யக்கடவனென்று நியமித்துவிட்டு, அறம் ஆர் பள்ளி அது சேர்ந்தான் - தன் தவவொழுக்

கத்திற்குரிய ஆசிரமத்தை அடைந்தான்; மேல் நாம் சொன்ன மாந்தர்க்கு விளைந்த பரிசு - முன்னே (இராமனைத் தொடர்ந்து சென்று சோலையில் உறங்கினரென) நாம் சொன்ன மக்கள்பால் நிகழ்ந்த செய்திகளை, விளம்புவாம் - (இனிக்) கூறுவோம்.

அயோத்தியில் அரசு மாளிகையுள் நிகழ்ந்தவற்றை இதுகாறும் கூறி, முன்னே இராமனைத் தொடர்ந்து சென்று சோலையில் தங்கி உறங்கியவர்களைப்பற்றி இனிக் கூறுவோம் என்று தொடங்குகின்றார் கவி. அடுத்த பாடலில், மறுநாள் கதிரவன் உதயத்தைக் கூறி, மேலே ஏழு பாடல்களில் உறங்கி விழித்த மக்களின் செய்தி கூறுகின்றார்.

வெய்து - விரைவு; “வெருவந்து வெய்து கெடும்” (குறள். 569). பள்ளி அது: அது, பகுதிப்பொருள் விகுதி. செய்கென்னு : தொகுத்தல். நாம்: கவிகட்குரிய தனித் தன்மைப் பன்மை.

- (பி - ம்.) 1. கைகயர்கோன்; மாணகரம் புகவெய்த, புகவெய்தி.
2. ஆனவறிவன்; இருந்தவனும்; பள்ளியறை சேர்ந்தான், அறை சார்ந்தான், அறைச்சார்ந்தான்.
3. சுமந்திரனைச்; செயற்பாற்கரிய, செய்ப்பாற்குரிய; மீயே யரசு செய்கென்ன, செய்கென்றான், செய்கின்றான்.
4. மேனான் சொன்ன; மாந்தருக்கு, மாந்தர்கட்கு, மைந்தர்க்கு, மான கர்க்கு; விளைந்ததினாம்; மேனாண்ணலுடன் போன மாந்தர் செய்தி விளம்பிடுவாம்.

(78)

சூரியோதயம்

611. மீனார் வேலை முரசியம்ப

விண்ணோ ரேத்த மண்ணிறைஞ்சத்
துநீ ரொளிவாள் புடையிலங்கச்
சுடர்த்தே ரேறித் தோன்றினான்
வானே புக்கா னரும்புதல்வன்
மக்க ளகன்றூர் வருமளவும்
யானே காப்பெ னிவ்வுலகை
யென்பான் போல விரிகதிரோன்.

விரி கதிரோன் - பரந்த கிரணங்கடையுடைய சூரியன், அரு புதல்வன் வான் புக்கான் - நம் அரும் புதல்வனான தசரதன் சுவர்க்கம் எய்தினான்; மக்கள் அகன்றூர் - (ஆளுதற்குரிய) புதல்வரும் (நகரை விட்டு) நீங்கினர்; வரும் அளவும் - அவர்கள் திரும்பிவரும் வரையில் இ உலகை யானே காப்பென் என்பான் போல் - இவ்வுலகத்தை நானே ஆளுவேன் என்று கருதியவன்போல, மீன் ஆர் வேலை முரசு இயம்ப - மீன்கள் நிறைந்த கடலாகிய முரசு ஒலிக்கவும், விண்ணோர் ஏத்த - தேவர்கள் துதிக்கவும், மண் இறைஞ்ச - மண்ணுலகத்தவர் வணங்கவும், சுடர் தேர் ஏறி - ஒளிமிக்க தன் ஒற்றை யாழித் தேர்

மீதேறி, தூநீர் ஒளி வான்-தூய தன்மையையுடைய கிரணங்களாகிற வான், புடை இலங்க - பக்கத்தே விளங்க, தோன்றினான்-உதித்தான்.

தசரதன் சூரிய குலத்தவனாகலின், அரும்புதல்வன் என்றார். சூரியோதய காலத்தில் இயல்பாக நிகழும்வற்றை, அரசு கொள்ள வரும் ஓரசனனுக்குரிய விருதுகளாக்கினார்.

- (பி - ம்.) 1. மீனீர், மாரீர்; வரனோரேத்த மண்ணிறைஞ்சித்.
2. தூய்ரீர்; ஒளிவான் புடையிலங்கச், புடைவா ளொளியிலங்கச், புடைவாள்வெயிலிலங்கச்; தோன்றினான்.
3. மக்கள் பிறிந்தார்.
4. இவ்வுலகம்; எறிகதிரோன், எரிகதிரோன். (79)

612. வருந்தா வண்ணம் வருந்தினார்
மறந்தார் தம்மை வள்ளலுமாங்
கிருந்தா னென்றே யிருந்தார்க
ளெல்லா மெழுந்தா ரருளிருக்கும்
பெருந்தா மரைக்கட் கருமுகிலைப்
பெயர்ந்தார் காணார் பேதுற்றார்
பொருந்தா நயனம் பொருந்திநமைப்
பொன்றச் சூழ்ந்த வெனப்புரண்டார்.

வருந்தாவண்ணம் வருந்தினார் - (உள்ளத்தாலும் உடலாலும் முன் ஒருபோதும்) வருந்தாத வகையில் வருந்தினவர்களும், தம்மை மறந்தார்-(அயர்ச்சி மிகுதியால்) தம்மையும் மறந்து உறங்கியவர்களும், வள்ளலும் ஆங்கு இருந்தான் என்றே இருந்தார்கள் - இராமபிரானும் அங்கே தங்கியுள்ளான் என்றே கருதியிருந்தவர்களுமான, எல்லாம் - எல்லோரும், எழுந்தார் - கண் விழித்தவர்களாய், பெயர்ந்தார் - பெயர்ந்து (இராமபிரான் இருந்த இடம்) சென்று, அருள் இருக்கும் - கருணை குடிகொண்ட, பெரு தாமரைகண் - பெரிய தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய, கருமுகிலை - நீல மேக வண்ணான இராமபிரானை, காணார் - காணாதவர்களாய், பேதுற்றார் - கலக்க முற்று, பொருந்தா நயனம் பொருந்தி - (நம்முடைய) இமை சேராத கண்கள் சேர்ந்து (நமக்கு உறக்கத்தை உண்டாக்கி), நம்மை பொன்ற சூழ்ந்த என - நம்மை இறக்கும்படி சதி செய்துவிட்டன என்று சொல்வி, புரண்டார் - (தரையில் விழுந்து) புரண்டார்கள்.

வருந்தினார், மறந்தார், இருந்தார்கள் : வினையாலணையும் பெயர். எழுந்தார், பெயர்ந்தார், காணார், பேதுற்றார் : முற்றெச்சம். இது முதல் ஏழு கவிகளால் மாந்தர் செய்தி கூறுகின்றார்.

- (பி - ம்.) 1. விருந்தினரை; வள்ளலுங்கு.
2. இருந்தாரென்றே, இருந்தாரெனவே, இருந்தார்களல்லாரிருந்தார்; அருளுக்கும், இருளிருக்கும், உள்ளிருக்கும்.

3. பெயர்த்தார்காண்பு, காண்பெயர்த்தார்; திருமகளும் பெயர்த்தாள் காணர், திருமகளும் பெயர்த்தாள் காணன்; வெய்துற்றார், வெய்துயிர்த்தார்.
4. சூழ்த்ததெனப், செய்ததெனப்; புகன்றார்.
- 1-3. வருந்தாவருத்தமுறுத்துயர் மாந்த ரெமது வள்ளலும் கிருந்தானென்றே துயின்றுகதி ரெழுந்த போதி லெழுந்தவரும் பெருந்தாமரைக்கட கருமுகிலப் பேணக்காணர் பெருத்துயரால். (80)

613. எட்டுத் திசையு மோடுவா

ரெழுவார் வீழுவா ரிடர்க்கடலுள்
விட்டுப் பிரிந்தா னமையென்பார்
வெய்ய வினையின் பயனென்பார்
ஒட்டிப் படர்ந்த தண்டகமில்
வுலகத் துளதன் றேவுணர்வைச்
சுட்டிச் சேரா தாற்றுதுமோ
தொடர்துந் தேரின் சுவடென்பார்.

எட்டுத் திசையும் ஓடுவார் எழுவார் - (இராமபிரானைத் தேடி) எட்டுத் திசைகளிலும் ஓடுபவர்களாய் எழுவாரும், விழுவார் - (சிலர் கால் தடுமாறி) விழுவாரும், நமை இடர் கடலுள் விட்டு பிரிந்தான் என்பார் - நம்மை இவ்வாறு துன்பக் கடலில் (மூழ்கும்படி) விட்டுச் சென்றுவிட்டான் என்பாரும், வெய்ய வினையின் பயன் என்பார் - (இது நம் தீவினையின் பயனாகும் என்பாரும், ஒட்டி படர்ந்த தண்டகம் - (இராமபிரான் இவ்வாறு நம்மைத் தவிக்கவிட்டுத்) துணிந்து சென்றுள்ள தண்டக வனம், இ உலகத்து உளதன்றே - இவ்வுலகத்தில் உள்ளதுதானே, உணர்வை சுட்டி - அறிவைப் பயன்படுத்தி, சேராது (அவன் இருக்குமிடம் சென்று) சேராமல், ஆற்றுதுமோ - (துயரைத்) தாங்கியிருக்க வல்லோமோ? (அல்லேம், ஆதலால்), தேரின் சுவடு தொடர்ந்தும் - (இராமன் ஏறிச்சென்ற) தேரின் சுவட்டைப் பின்பற்றுவோம், என்பார்-என்பவரும் ஆயினர்.

விழித்தெழுந்த மக்கள் இராமபிரான் இருந்த இடம் சென்று பார்த்து அங்கே அவனைக் காணாமையால் துயருற்றுப் பலவாறு சொல்லிக்கொண்டு, 'நம்மை இவ்வாறு பரிதவிக்கவிட்டு அவன் துணிந்து சென்றுள்ள தண்டகாரணியம் இவ்வுலகத்தில் உள்ளது தானே? அங்கே செல்லுதல் நம்மால் ஆகாததா? எப்படியும் அவனைப் பிரிந்திருத்தல் நம்மால் இயலாது. ஆகவே, தேர்சென்ற சுவட்டைப் பின்பற்றிச் சென்று அவன் இருக்கும் இடத்தை அடைந்தே தீர்வோம்' என்று எழுந்தனர்.

ஓடுவார் எழுவார் - ஓடுபவராய் எழுவார். ஒட்டுதல் - துணிதல். ஓகார வினா எதிர்மறைப் பொருளது.

- (பி - ம.) 2. விட்டுமீத்தான்; வெய்யன் ஐயன்; விளைவென்பார்.
3. ஒட்டிப்பரந்த; கானகம்.
4. சேர்தலாற்றுகுமோ, சோர்தல் பழுதன்றோ.

(81)

614. தேரின் சுவடு நோக்குவார்

திருமா நகரின் மிசைத்திரிய
ஊருந் திகிரிக் குறியொற்றி
யுவந்தா ரெல்லா முயிர்வந்தார்
ஆரு மஞ்ச லையன்போ
யயோத்தி வந்தா னெனவசனிக்
காருங் கடலு மொருவழிக்கொண்
டார்த்த வென்னக் கடிதார்த்தார்.

தேரின் சுவடு நோக்குவார் - தேர் சென்ற தடத்தை நாடிச் சென்றவர்கள், திருமா நகரின்மிசை - செல்வமிக்க பெரிய அயோத்தி நகரத்தை நோக்கி, திரிய ஊரும் குறி திகிரி ஒற்றி - திருப்பிச் செலுத்தப் பெற்ற தேர்ச் சக்கரங்களின் அடையாளத்தை உய்த்துணர்ந்து, உவந்தார் - மகிழ்ந்தவர்களாய், எல்லாம் - எல்லாரும், உயிர்வந்தார் - உயிர்(மீண்டும்) வரப்பெற்று, ஆரும் அஞ்சல்-எவரும் அஞ்சாதீர்கள், ஐயன் அயோத்தி வந்தான்-நம் தலைவன்(இராமன்) அயோத்தி போய்ச் சேர்ந்தான், என - என்று, அசனி காரும் - இடியை உடைய மேகமும், கடலும்—, ஒருவழி கொண்டு ஆர்த்த என்ன-ஓரிடத்திற் கூடி ஆரவாரித்தாற் போல, கடிது ஆர்த்தார் - மிகவும் ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

தேர்த் தடத்தை ஆராய்ந்து சென்றவர்கள் அஃது அயோத்தி நோக்கிச் சென்றிருப்பதை உணர்ந்து, இராமபிரான் திரும்பி நகரம் போய்ச் சேர்ந்திருப்பான் என்று கருதி மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரித்தார்கள். நகரின்மிசை - நகருக்கு : உருபுமயக்கம். உவந்தார், உயிர் வந்தார்: முற்றெச்சம். அஞ்சல்: எதிர்மறை வியங்கோள். மகிழ்ச்சியால் உண்டான ஆரவாரத்துக்கு அசனிக்காரும் கடலும் உவமை.

- (பி - ம.) 1. மிசைச்செல்ல, தரமறிய, திறமறிய.
2. குறிகண்டார்; உற்றருவந்தார், தோற்றவுவந்தார்; உயிருவந்தார்.
3. என்றசனி.
4. ஒருவழிச்சென்று; ஆர்த்ததென்ன; கலித்தார்த்தார்.

(82)

615. மான வரவின் வாய்த்தீய

வளைவான் ரொளைவா ளெயிற்றின்வழி
ஆன கடுவுக் கருமருந்தா
மருந்து மமுதம் பெற்றுய்ந்து
போன வுயிர்வந் துடல்புகுதப்
பொறுத்தா ரொத்தார் பொருவரிய
வேனின் மதனை மதனழித்தான்
மீண்டா னென்ன வாண்டையார்.

ஆண்டையார் - அவ்விடத்தே (அச்சோலையில்) இருந்த எல்லோரும், பொரு அரிய - (அழகில்) ஒப்பு வேறு இல்லாத, வேனில் மதனை-இளவேனிலுக்குரியவனான மன்மதனையும், மதன் அழித்தான் - (தன் அழகினால்) செருக்கழித்தவனான இராமபிரான், மீண்டான் என்ன - நகருக்குத் திரும்பிவிட்டானென்று கருதி, மானம் அரவின் வாய் - பெரிய பாம்பின் வாயில் உள்ள, தீய வளை வான் தொகை வான் எயிற்றின் வழி - கொடிய வளைந்த பெரிய தொகை கொண்ட கூரிய பல்லின் வழியே, ஆன - தம் உடம்பினுட் சென்ற, கடுவுக்கு - விடத்தைப் போக்குதற்கு, அருமருந்து ஆம் - அரிய மருந்தாகிய, அருந்தும் அமுதம் பெற்று - விரும்பி உண்ணத்தக்க தேவாமிருதத்தைப் பெற்று, உய்ந்து - (விடத்தின் கொடுமையினின்றும்) தப்பி, போன உயிர் வந்து உடல் புகுத - போன உயிர் மீண்டு வந்து தம் உடம்பினுட் புக, பொறுத்தார் ஒத்தார் - அவ்வுயிரைத் தாங்கிப் புது மகிழ்ச்சி பெற்ற வரை ஒத்திருந்தனர்.

இராமபிரான் பிரிவு, கொடிய பாம்பின் விடம்போல அம்மக்களைத் துன்புறுத்தலால், விடம் தலைக்கேறினவர்போல உயிர் பிரியும் நிலையுற்ற அவர்களுக்கு, இராமன் நகருக்கு மீண்டான் என்ற செய்தி, அந்தவிடம் தீர்த்து நீடு உயிர் வாழச் செய்யவல்ல தேவாமிருதம்போல வந்து உதவி, அவர்களை உய்வித்து மகிழ்ச்சி செய்தது. பாம்பின் மேலண்ணத்தில் அமைந்த பையில் உள்ள விடநீர், அஃதொரு வரைத் தீண்டும்போது, அப் பையினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தொகையுள்ள பற்களின்வழியே வந்து கடியுற்றவர் உடம்பினுள் இரத்தத்தோடு கலந்து பாயும் என்பர். மானம் - பெருமை. கடுவுக்கு மருந்து - கடுவைத் தீர்த்தற்குரிய மருந்து; பிணிக்கு மருந்து என்பது போல. மதன் - முதலது மன்மதன்; பின்னது செருக்கு. வேனில், மன்மதனுக்கு அடைமொழி. 'மதனையும்' எனற்பால உயர்வு சிறப்பும்மை தொக்கது.

- (பி - ம்.) 1. வாய்தீய, வாய்த்தீயின்; வளைவான் துளைவாய், வளைவான் வளைவான்; எயிற்றினவாம், எயிற்றின்வரவு.
2. அருமருந்தாவருந்தும், மருந்தாயருந்தும், அருகஞ்சமருந்துமமுது, அருகஞ்சாமிர்தமருந்து, அருகஞ்சாமருந்து மமுதும்; பெற்றுயர்ந்து, மு. ஆனகருவினநீர் தாரகட்கமுதமது பெற்றிருந்திடவே; ஆன கருவுக்கருகஞ்சாமிர்த மருந்து பெறலஞ்சி.
3. போனபொழுதிற் புகுந்தவுயிர், புகுத்ததுயிர், புகுத்ததுயர்; போர்த்தாரோத்தார்.
4. வேனல்மதனன்மீதழித்தான், மதனன் மதனழித்தான், மதனையழித்தான், மதனின் மதமிக்கான், மதனின் மதனழித்தான், மதனன் றனின் மிக்கான், மதனின்மிகமிக்கான்; மீண்டானென்னு; ஆண்டையோர்; ஆண்டகையார்.

(83)

616. ஆறு செல்லச் செல்லத்தே
 ராழி கண்டா ரயலப்பால்
 வேறு சென்ற நெறிகாணர்
 விம்மு கின்ற ஷுவகையராய்
 மாறி யுலகம் வகுக்குநாள்
 வரம்பு கடந்து மண்முழுதும்
 ஏறி யொடுங்கு மெறிகடல்போ
 லெயின்மா நகர மெய்தினர்.

ஆறு செல்ல செல்ல - வழி நடந்து போகப் போக, தேர் ஆழி கண்டார் - தேருருளையின் தடத்தைக் கண்ட அவர்கள், அப்பால் - மேலே, அயல் வேறு சென்ற நெறி காணர் - பக்கவில் மாறிச் சென்ற வழிச்சுவட்டைக் காணாதவராய், விம்முகின்ற ஷுவகையராய் - நிறைந்த மகிழ்ச்சி உடையவராய், உலகம் மாறி வகுக்கும் நாள் - உலகத்தை அழித்து மீண்டும் படைத்தற்குரிய ஊழிக்காலத்தில், வரம்பு கடந்து - தன் அளவு கடந்து பொங்கி, மண் முழுதும் ஏறி - உலகம் முழுதும் மேலிட்டு, ஒடுங்கும் - (மீண்டும் தன் நிலையில்) அடங்குகின்ற, எறிகடல் போல் - அலையெறியும் கடலைப்போல (ஆரவாரம் அடங்கி), எயில் மாநகரம் எய்தினர்-மதில் சூழ்ந்த பெரிய அயோத்தி நகரத்தை அடைந்தார்கள்.

சுமந்திரனுடைய திறமையால், தேர் தெற்கே போனது தெரியாமல் அயோத்தியை நோக்கியே சென்ற சுவடுமட்டும் தெரிய, அதனைத் தொடர்ந்து மக்கள் சென்றார்கள். அவர்கள் முதலில் மகிழ்ச்சி பொங்க ஆரவாரித்து எழுந்த நிலைக்கு ஊழிக்காலத்தில் வரம்பு கடந்து பொங்கி உலகை மூடும் கடலையும், ஆரவாரம் அடங்கின நிலைக்குப் பொங்கி ஏறிய கடல் மீண்டும் அடங்கும் நிலையையும் உவமித்தார்.

- (பி - ம.) 1. அயலிப்பால், கண்டாராயப்பால், கண்டாரயற்பால்.
 2. வேறுசெல்லும்; உவகையார், ஒருவகையால்.
 3. வகுத்தநாள்; வரம்புகண்டு.
 4. அலைகடல், மறிகடல்; எழின்மாநகரம், எழின்மாணகரம், மு. ஏறிய பெருகு மெறிகடல்போல் இரைத்து நகர்வந்தெய்தினர். (84)

உண்மை உணர்ந்து யாவரும் பதைத்தல்

617. புக்கா ரரசன் பொன்னுலகிற்
 போனா னென்னும் பொருள்கேட்டார்
 உக்கார் நெஞ்ச முயிருகுத்தா
 ருற்ற தெம்மா லுரைப்பரிதால்

தக்கான் போனான் வனமென்னுந்
தகையு முணர்ந்தார் மிகையாவி
அக்கா லத்தே யகலுமோ
வவதி யென்றென் றுளதானால்.

(நகரை அணுகின மக்கள்) புக்கார் - நகருட் புகுந்தவர், அரசன் பொன் உலகில் போனான் என்னும் பொருள் கேட்டார் - சக்கரவர்த்தி பொன்னாடு அடைந்தான் என்ற செய்தி கேட்டனர்; தக்கான்-எல்லாத் தகுதியுமுடைய இராமன், வனம் போனான் என்னும் தகையும் உணர்ந்தார் - காட்டுக்குப் போய்விட்டான் என்ற செய்தியையும் அறிந்தனர்; (அவ்வளவில்) நெஞ்சம் உக்கார் - மனம் உடைந்தவராய், உயிர் உகுத்தார் - உயிர் போகும் நிலையுற்றனர்; உற்றது - அவர்கள் பட்ட தன்மையை, எம்மால் உரைப்பு அரிது - எம்மால் எடுத்துச் சொல்லுதல் இயலாது; மிகை ஆவி - மிகையாகத் தோன்றிய அவர் களுடைய உயிர், அவதி என்ற ஒன்று உளதானால் (ஒவ்வோர் உயிரும் முடிதற்குக்) கால எல்லை என்பதொன்று உள்ளதாகையினால், அகாலத்தே அகலுமோ - (அவர்கள் நினைத்த அப்போதே) அவ்வுயிர் பிரியுமோ?

மகிழ்ச்சியுடன் நகருட் புகுந்த மக்கள், முதலில் மன்னன் இறந்த செய்தியையும், அடுத்து இராமபிரான் வனம் போய்விட்ட செய்தியையும் கேட்டு அளவிறந்த துயரமுற்றுத் தம் உயிரையும் வெறுத்தனர்; ஆயினும் அவரவர் ஆயுள் எல்லை கடந்தாலன்றி நினைத்தபோதே உயிர் போதல் நியதி அன்றாதலால் உயிர் விடவும் மாட்டாமல் பரிதவித்தனர். முன்னே சுமந்திரனும் உயிர் விடத் துணிந்து, “உயிர் துறப் பெளிதன்றே” என்பதனை நினைந்து அமைதியுற்றமை (573) நோக்கத்தகும். அவதி - எல்லை.

(பி - ம.) 1. பொன்னுலகம்.

2. கெஞ்சமுயிருக்கார்.

3. என்னுந் தகைமை, என்னுந் தன்மை; மிகவாவி, தம்மாவி.

4. அழியுமோவறுதி; உளவானால்.

(85)

பதைத்த மாந்தரை வசிட்டன் தேற்றுவதல்

618. மன்னற் கல்லர் வனம்புகுந்த
மைந்தற் கல்லர் வாங்கரிய
இன்னற் சிறையி னிடைப்பட்டார்
ரிருந்தா ரிருந்த வருந்தவனும்
உன்னற் கரிய பழியஞ்சி
யன்றோ வொழிந்த தியானென்று
பன்னற் கரிய பலநெறியும்
பகர்ந்து பதைப்பை நீக்கினான்.

(துயர மிகுதியால் உயிர் விடவும் துணிந்த நகர மக்கள்) மன்னற்கு அல்லர் - (இறந்த) அரசனுக்கும் (நகரத்தில் இருந்து தேறுதல் கூற) உதவினரல்லராயும், வனம் புகுந்த மைந்தற்கு அல்லர் - காட்டிற் சென்ற இராமனுக்கும் (அவனுடன் போய்) உதவினரல்லராயும் (இரண்டும் கெட்டு), வாங்க அரிய இன்னல் சிறையின் இடை பட்டார் இருந்தார் - போக்குதற்கரிய (இவ்விருவகைத்) துன்பமாகிற சிறையில் அகப்பட்டிருந்தார்கள்; இருந்த - (அப்போது அவர்களிடையில்) வந்திருந்த, அரு தவனும் - அரிய தவத்தையுடைய வசிட்ட முனிவனும், (அவர்களை நோக்கி) உன்னற்கரிய பழி அஞ்சி அன்றோ - (தற்கொலை செய்துகொள்வதனால் உளதாகும்) நினைத்தற்கும் அரிய பழிக்கு அஞ்சியன்றோ, யான் ஒழிந்தது என்று - நான் (உயிர் நீத்தலைக்) கைவிட்டது என்று சொல்லி, பன்னற்கு அரிய - (பிறரொருவர்) எடுத்துச் சொல்லுதற்கரிய, பல நெறியும் பகர்ந்து - பல நீதிகளையும் அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறி, பதைப்பை நீக்கினான் - அவர்களுடைய துடிப்பைப் போக்கினான் (அமைதியுறச் செய்தான் என்றபடி).

இராமபிரானைத் தொடர்ந்து சென்றவர்கள், முழுதும் அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றிருந்தால், தாங்கள் நினைத்தது முடித்த நிறைவு அவர்களுக்கு இருந்திருக்கும்; அவ்வாறன்றி நகரத்திலேயே இருந்திருந்தால் மன்னனுக்குத் தேறுதல் கூற உதவியிருத்தல் கூடும். இராம பிரானுடன் சென்று, அவன் நகருக்கு மீண்டதாகக் கருதித் தாமும் மீண்டு வந்து ஏமாற்றமடைந்ததனால், மன்னர் கல்லர், மைந்தற்கு மல்லராகி உயிர் விடவும் துணிந்தனர். அந்நிலையில், ஆறிய சிந்தை அறிவான வசிட்ட முனிவன், 'நானும் துக்கத்தால் உங்களைப் போலவே உயிர் விடக் கருதினேன், ஆயினும், தற்கொலை செய்துகொள்வதனால் பெரும்பாவமும் பழியும் வந்து சேரும் என்பதற்கு அஞ்சியே அதனைக் கைவிட்டேன்' என்று தொடங்கி, 'விதியின் படியே எதுவும் நடக்கும் ஆதலால், இதன் பொருட்டுக் கலங்கி உயிர்விடத் துணிதல் முறையன்று' என்பது போன்ற பல நீதிகளை அவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறி, அவர்கள் பதைப்பைப் போக்கினான். அனைவரும் மனங்கொள்ளுமாறு எடுத்துரைக்கும் ஆற்றல் அம் முனிவனையன்றி மற்ற எவர்க்கும் இராதென்பார், 'பன்னற்கரிய பல நெறியும் பகர்ந்து' என்றார். நெறி - நீதி; நியாயம். பதைப்பு - துடிப்பு; பரபரப்பு; மீண்டும் அவர்கள் இராமபிரானைக் கருதி வனஞ் செல்லத் துடித்தமை எனக் கோடலுமாம். வாங்குதல் - நீக்குதல்; "நீர்வாங்கு மின் மனத்துயர்" (யுத்த. மீட்சி. 278) இடை : ஏறனுருபு. பட்டார் : வினையெச்ச முற்று.

- (பி - ம.) 1. மன்னர்கல்லார், மன்னர்க்கல்லர், மன்னர்க்கல்லால்; வனம்போன; மைந்தற்கல்லார், மைந்தர்க்கல்லர், மைந்தற்கல்லால்.
2. இன்னற்கடவின், இன்னவிடரின்; மீன்ற அருந்தவனும்.
3. பழிக்கஞ்சி; ஒழிந்ததிவனென்று.
4. பன்னற்குரிய; மன்னற்குரிய; பதைப்பை விலக்கினான். (88)

619. வெள்ளத் திடைவாழ் வடவனலை
யஞ்சி வேலை கடவாத
பள்ளக் கடலின் முனிபணியாற்
பையு ணகரம் பதைப்படங்க
வள்ளற் ருதை பணியதனால்
வானோர் வரத்தான் மயங்கிருளின்
நள்ளிற் போன வரிசிலைக்கை
நம்பி செய்கை நடத்துவாம்.

வெள்ளத்து இடை வாழ் வட அனலை அஞ்சி-(தனது) மிக்க நீருக் குள் தங்குகின்ற வடவைத் தீக்கு அஞ்சி, வேலை கடவாத - கரை கடந்து செல்லாத, பள்ளம் கடலின் - ஆழமான கடலைப் போல, முனி பணியால் - வசிட்ட முனிவனது கட்டளையால், பையுள் நகரம்-துன்பம் மிக்க நகரமாந்தரெல்லாம், பதைப்பு அடங்க - (தம்) துடிப்பு அடங்கியிருக்க, வள்ளல் தாதை பணியதனால்-பெரு வள்ளலாகிய தந்தையின் கட்டளையாலும், வானோர் வரத்தால் - தேவர்கள் பெற்ற வரத்தாலும், மயங்கு இருளின் நள்ளில்-(கண்) மயங்குதற்கு இடமான நள்ளிருளிலே, போன - (காட்டிற்குப்) போன, வரி சிலை கை நம்பி செய்கை - கட்டமைந்த வில்லை ஏந்திய கையையுடைய இராமபிரான் செய்தவற்றை, நடத்துவாம் - (மேலே) சொல்லுவோம்.

ஆழ்கடலின் நடுவில் தங்கியுள்ள வடவைத் தீயின் வெப்பத் தால் கடல் கரை கடவாது நிற்கின்றது என்பர். துடித்து நின்ற நகர மாந்தர் குழு கடலெனவும், அவர்களிடையே இருந்த முனிவன் தீயெனவும், அவன் சொல் தீயின் வெப்பமெனவும், கொள்க. வானோர்க்கு அளித்த வரம் காரணமாகத் தந்தை பணியைத் தலைக்கீடாகக் கொண்டு இராமபிரான் வனம் போனமையை அழகாகக் குறிக்கின்றார். அனலை அஞ்சி - அனலுக்கு அஞ்சி; உருபு மயக்கம். வேலை - கரை. பள்ளம் - ஆழம். நகரம்: ஆகுபெயர். எண்ணும்மைகள் விகாரத்தால் தொக்கன. பணியதனால்: அது, பகுதிப் பொருள் விகுதி. நள் - நடு.

ஒரு பிரதியில் தசரதன் மோட்சப்படலம் இங்கே முடிகின்றது.

- (பி - ம.) 2. நகரம் வைகிடமேல், வைகமேல்.
3. பண்யென்னும்; வயங்கிருளின், வைகிருளின்.
4. நடாத்துவாம்.

(87)

தைலமாட்டு படலம் முற்றும்.

6. கங்கைப் படலம்

கங்கைக் கரையில் நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறும் பிரிவாகலின் இது கங்கைப்படலம் என்ற பெயர் பெற்றது.

சுமந்திரனை அயோத்திக்குத் தேருடன் திருப்பியனுப்பியபின், இராமபிரான் முதலிய மூவரும் வழி நடந்து சென்று கங்கையின் வடகரையை அடைந்து அங்குள்ள முனிவரோடு நட்புக்கொண்டு அவர்களால் உபசரிக்கப்பெற்றுத் தங்கியிருந்தனர். கங்கையைக் கடக்க உதவும் ஓடக்காரர் தலைவனும் வேட்டுவனுமான குகன் இராமபிரான் வந்துள்ளமையை அறிந்து அங்கு வந்து, அவனைக் கண்டு அவன்பால் நீங்காத பேரன்பு கொண்டு, அவனுக்குத் தொண்டு செய்திருத்தலை விரும்பி விண்ணப்பிக்க, இராமபிரான் அவனோடு மனம் கலந்த நட்புப் பூண்டு, மறுநாள் கங்கையைக் கடத் தற்கு நாவாய் கொணரும்படி பணிக்க, அவ்வாறே குகன் கொணர்ந்த ஓடத்தில் ஏறிக் கங்கையின் தென்கரையை அடைந்து, சித்திர கூடம் செல்லுதற்குரிய நெறியை அவன்பால் வினவி அறிந்துகொண்டு, பின் அங்கிருந்து அவர்கள் புறப்பட்டுச் சென்றனர் என்பது இப்படலத்தின் கதைச் சுருக்கமாகும்.

இராமன் முதலிய மூவரும் வழி நடத்தல்

(கவிவிருத்தம்)

620. வெய்யோனொளி தன்மேனியின் விரிசோதியின் மறையப்
பொய்யோவெனு மிடையாளொடு மிளையானொடும் போனான்
மையோமர கதமோமறி கடலோமழை முகிலோ
ஐயோவிவன் வடிவென்பதோ ரழியாவழ குடையான்.

இவன் வடிவு - இவனுடைய திருமேனிக்கு ஒப்பு, மையோ - அஞ்சனமோ, மரகதமோ - மரகதமணியோ, மறிகடலோ - (அலை) மடங்கும் நீலக்கடலோ, மழை முகிலோ - மழை பொழிதற்குரிய கருமேகமோ, ஐயோ - (ஓஃதென்ன) வியப்பு! என்பது - என்று பாராட்டிச் சொல்லத்தக்கதான, ஓர் அழியா அழகு உடையான் - ஒப்பற்ற மாறாத அழகுடைய இராமபிரான், வெய்யோன் ஒளி - வெப்ப முள்ள கதிர்வொளி, தன் மேனியின் விரி சோதியின் மறைய - தன் திருமேனியினின்று பரவும் தண்ணிய ஒளியால் மறையும்வண்ணம், பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் - (இடை உண்டென்பது) பொய்யோ என்று ஐயம் கொள்ளத்தக்க நுண்ணிய இடையை உடைய பிராட்டியோடும், இளையானொடும் - இளையவனான இலக்குவ னுடனும், போனான் - நடந்து போனான்.

இராமபிரானைக் கண்டோர், இத் திருமேனியின் அழகுக்கு எதனை உவமை கூறுவது என்று, ஒப்பாகத் தரும் பொருள்களை ஒவ்வொன்றாக எண்ணிப் பார்க்கத்தக்க பேரழகுடையவன் அவன். அவதார மூர்த்தியாதலின் மற்றவர்களுடைய உடல் போல வாட்டமுறுவதன்று; ஆகவே, அதில் உள்ள அழகு அழியா அழகாயிற்று. வடிவு வேறு. அழகு வேறு என்றின்றி, அழகே வடிவாக நின்றது என்றபடி. அவன் திருமேனியின் பசிய தண்ணொளி, கதிரவனின் வெய்ய ஒளியை மறைத்தது. வருந்தாது வெயிலைத் தாங்கவல்லது அவன்மேனி என்ற குறிப்பும் இதில் தோற்றும். பிராட்டியின் இடை நுண்மையை, “மருங்கிலா நங்கை”, “இல்லையுண் டென்ன நின்ற விடை” (பால. 593, 1205) என முன்னும் கூறினமை காண்க. நள்ளிரவில் நடக்கத் தொடங்கிய பெருமான், கதிரவனுக்குமுன் தென்பால் இரண்டு யோசனை சென்றான் (586); மேலே பகலில் நடத்தல் இப்போது தொடங்குகின்றது. “நெய்வாய வேல்நெடுங்கண் நேரிழையும் இளங்கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனையெம் இராமாவோ” (பெருமான் திருமொழி. 10 : 2) எனக் குலசேகரப் பெருமான் இரங்குதல் இங்கே நோக்கத்தகும்.

(பி - ம.) 1. மிளிர்சோதியின்.

2. இடையாள்வர; இளையானோடு; போவான்.

3. மழைமுகிலோ மறிகடலோ.

4. இவர்வடிவேன்பதோர்; அறியாவழகு; உடையோன்.

(1)

621. அளியன்னதொ ரற்றுன்னிய

குழலாள் கட லமுதின்

தளியன்னதொர் மொழியாணிறை

தவமன்னதொர் பொறையாள்

வெளியன்னதொ ரிடையாளொடும்

விடையன்னதொர் நடையாள்

களியன்னமு மடவன்னமு

முடனாடுவ கண்டான்.

அளி அன்னது - (நிறத்தால்) வண்டு போன்றதாய், ஓர் அறல் துன்னிய - ஒப்பற்ற கருமணலின் தன்மை அமைந்த, குழலாள் - கூந்தலை உடையவளும், கடல் அமுதின் தளி அன்னது - திருப்பாற் கடலில் தோன்றிய அமுதத்தின் துளிகள் போன்ற, ஓர் மொழியாள் - ஒப்பற்ற சொல் உடையவளும், நிறை தவம் - நிறைந்த கற்பாகிய தவ ஒழுக்கமும், அன்னது ஓர் பொறையாள் - அத்தகைய (நிறைந்த) நிகரற்ற பொறுமை உடையவளும், வெளி அன்னது ஓர் இடையாளொடும் - ஆகாயம் போன்ற (நுண்ணிய) இடை உடையவளுமான பிராட்டியுடன், விடை அன்னது ஓர் நடையான் - காளை போன்ற (கம்பீரமான) ஒப்பற்ற நடை உடைய இராமபிரான் (செல்லும்

வழியில்), களி அன்னமும் - களிப்புடைய ஆண் அன்னமும், மடம் அன்னமும் - மடப்பம் பொருந்திய பெண் அன்னமும், உடன் ஆடுவ கண்டான் - ஒருங்கே (கூடி) விளையாடுவனவற்றைக் கண்டான்.

இப்போது இவர்கள் சென்ற இடம் கோசல நாட்டின் தென் எல்லையில் உள்ள மருதநிலப் பகுதி என்பர். ஆதலின் அந்நிலத்துக் குரிய இனிய காட்சிகளை ஆங்காங்குக் கண்டு சென்றமை கூறு கின்றார். இங்ஙனம் வழிநடையின் வருத்தம் உணராதது மகிழ்ச்சி யோடு சென்று கங்கைக்கரை அடைந்தனர் (628) என்பர்.

அறல் கருமைக்கும் நெறிப்புக்கும் உவமை. மகளிர்க்குக் கற்பே தவம் போன்றதாகலின், தவம் கற்பு என உரைக்கப்பெற்றது. தவமும் பொறையும் என எண்ணும்மை விரிக்க. “இற்பிறப் பென்ப தொன்றும் இரும்பொறை யென்ப தொன்றும், கற்பெனும் பெயர தொன்றும் களிநடம் புரியக் கண்டேன்” (சுந்தர. 1273).

- (பி - ம.) 1. அறல்பன்னிய, பின்னிய, மன்னிய, மின்னிய; கடலமீர்தின், கடலமீழ்தின், கடலமுதம்.
2. தெளிவன்னதொர், தெளியன்னதொர்; மெய்யாள்; தயவன்ன தொர்; செயலாள்.
4. உடனோடுவ, நடமாடுவ, விளையாடுவ, விளையாடுதல். (2)

622. அஞ்சம்பையு மையன்றன தலகம்பையு மளவா நஞ்சங்களை வெலவாகிய நயனங்களை யுடையாள் துஞ்சங்களி வரிவண்டுகள் குழலின்படி சுழலும் கஞ்சங்களை மஞ்சன்கழ னகுகின்றது கண்டாள்.

அஞ்ச அம்பையும் - மன்மதனுடைய ஐந்தம்புகளையும், ஐயன் தனது - இராமபிரானது, அலகு அம்பையும் - கூரிய அம்புகளையும், அளவா - (அவற்றின் ஆற்றலை) அளந்து (அவற்றை விஞ்சி), நஞ்சங்களை வெல ஆகிய - நஞ்சையும் வெல்லுதற்கு அமைந்த, நயனங்களை உடையாள் - கண்களை உடைய பிராட்டி, களி துஞ்சம் வரி வண்டுகள் - களிப்புப் பொருந்திய கோடுகள் அமைந்த வண்டுகள், குழலின்படி சுழலும் - வேயங்குழல் போன்ற இசையோடு சுற்றுதற்கு இடமான, கஞ்சங்களை - (புதிய) தாமரை மலர்களை, மஞ்சன் கழல் - இராமபிரானுடைய திருவடித் தாமரைகள், நகுகின்றது கண்டாள் - (அழகால் வென்று) நகையாடுதலைக் கண்டாள்.

பொதுவாகப் பெண்களின் கண்களுக்கு உவமை கூறும் பொருள் களைப் பிராட்டியின் கண்கள் வென்றுவிட்டன என அவற்றின் சிறப்புக் கூறினார். ஐந்து, மைந்தன் என்பன போலியாய் ஓசை இன்பம் தந்தன. அளவா: செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு விளையெச்சம். அளவா - அளவி; கலந்து என்றும் உரைப்பர். துஞ்சம் களி என்பதனைக் களி துஞ்சம் என மாற்றுக. துஞ்சுதல் - தங்குதல். ‘சுழலக் கஞ்சங்களை’ என்ற பாடத்துக்கு, ‘சுழல் அ கஞ்சங்களை’ என்க.

- (பி - ம்.) 1. ஐயன்கையில், ஐயன்கயில்; அயிலம்பையும், அகலம்பையும்.
 2. வெல்லாகிய; நகுகின்றன.
 3. கொஞ்சங்களி; குழலின்மீலை, குழலின் மிசை.
 4. மஞ்சன்கழல் நகுகின்றன, மைந்தன்கழல் நகுகின்றது. (3)

623. மாகந்தமு மகரந்தமு மளகந்தர மதியின்
 பாகந்தரு நுதலாளொடு பவளந்தரு மிதழான்
 மேகந்தனி வருகின்றது மின்னோடென மிளிர்நூண்
 நாகந்தனி வருகின்றது பிடியோடென நடவா.

அளகம் - கூந்தற் பாரம், மா கந்தமும் மகரந்தமும் தர - சிறந்த நறுமணமும் பூந்தாதும் பொருந்தியிருக்க, மதியின் பாகம் தரு நுதலாளொடு - அட்டமிச் சந்திரன் போன்ற நெற்றியை உடைய பிராட்டியோடு, பவளம் தரும் இதழான் - பவளத்தின் அழகிய நிறத்தைத் தோற்றுவிக்கும் உதடுகளையுடைய இராமபிரான், தனி மேகம் மின்னோடு வருகின்றது என - தனியான ஒரு மேகம் மின்னலுடனே கூடி (நடந்து) வருகின்றது போலவும், மிளிர் நூண் - ஒளி விளங்கும் கிம்புரி அணிந்த, தனி நாகம் - ஒப்பற்றதொரு களிற்றியானை, பிடியோடு வருகின்றது என - தன் பெண் யானையுடனே கூடி வருகின்றது போலவும், நடவா - வழி நடந்து.

இதுவும் அடுத்த கவியும் ஒரு தொடர். நடவா என்ற எச்சம் அடுத்த பாட்டில் கண்டான் என்பது கொண்டு முடியும். நாகம் - யானை. நூண் - யானைக்கொம்பிற்கு இடும் நூண்; கிம்புரி. மேகமும் நாகமும் இராமபிரானுக்கும், மின்னும் பிடியும் பிராட்டிக்கும் உவமை. மகளிர் கூந்தலில் பூந்தாது அப்புவர்; “அளிநீ டளகத்தி னட்டிய தாதும்” (திருச்சிற், 122).

- (பி - ம்.) 1. அளகந்தரு, அளகந்தொடர். 2. பவழந்தரும்.
 3. வருகின்றதொர்; வில்லோடென; எழிலார். (4)

624. தொளைகட்டிய கிளைமுட்டிய சுருதிச்சுவை யமுதிற்
 கிளைகட்டிய கருவிக்கிள ரிசையிற்பசை நறவின்
 விளைகட்டியின் மதுரித்தெழு கிளவிக்கிளி விழிபோல்
 களைகட்டவர் தளைவிட்டெறி குவளைத்தொகை கண்டான்.

தொளை கட்டிய - தொளை அமைக்கப்பெற்ற, கிளை - வேயங் குழலில், முட்டிய - (காற்றுத்) தாக்குதலால் எழுகின்ற, சுருதி சுவை அமுதின் - சுருதியோடு ஒட்டிய இசையாகிய (செவியால் நுகரும்) சுவைமிக்க அமுதத்தினும், கிளை கட்டிய கருவி கிளர் இசையின் - நரம்புகள் கட்டப்பெற்ற யாழில் எழும் இன்னிசையினும், பசை நறவின் - சாரமுள்ள தேனினும், விளை கட்டியின் - (கருப்பஞ் சாற்றி னின்று) உண்டாகும் கற்கண்டினும், மதுரித்து எழு கிளவி - இனிமை உடையதாய் வெளிப்படும் சொற்களை உடைய, கிளி - கிளிபோலும்

பிராட்டியின், விழிபோல் - கண்களைப் போல, களை கட்டவர் தனை விட்டு எறி குவளை தொகை - களை பறிப்போர் வயலினின்றும் எடுத்து தெறிந்த குவளை மலர்க் கூட்டத்தை, கண்டான்.

வழியின் மருங்குள்ள வயல்களில் களை பறிப்போர் குவளைக் கொடிகளைக் களையாகப் பறித்தெறிய, அவற்றிலுள்ள மலர்கள் கண்போலத் தோற்றின; அவற்றை இராமபிரான் கண்டான். மகளிர் கண்களுக்குக் கருங்குவளை மலரை உவமை கூறுவர்; இங்கே எதிர் நிலையுமையாக்கிக் கூறினார். “மள்ளர், கட்ட காவியங் கட்கிடை காட்டுவ கழனி” (பால. 534). கிளி, ஆகு பெயராய்ப் பிராட்டியை உணர்த்திற்று. அவள் சொல்லினிமைக்கு நான்கு பொருள்களை உவமித்தார். கிளை - மூங்கில்; அதனால் ஆகிய குழலை உணர்த்திற்று. கிளை - நரம்பு, தனை - வயல்.

(பி - ம.) 2. களைகட்டிய கருவிக், கிளைகட்டிகலருவிக்.

3. கிளவிக் கிளர், கிளவிக் கெழு.

4. களைகட்டிவர், தனையிட்டெறி, களைவிட்டெறி.

(5)

625. அருப்பேந்திய கலசத்துணை யமுதேந்திய மதமா மருப்பேந்திய வெனலாமுலை மழையேந்திய குழலாள் கருப்பேந்திர முதலாயின கண்டாளிடர் காணாள் பொருப்பேந்திய தோளானொடு விளையாடினள் போனாள்.

அரும்பு ஏந்திய - (கோங்கு அல்லது தாமரையின்) அரும்பை ஒத்தன; துணை அமுது கலசம் ஏந்திய - இரட்டை அமுத கலசங்களை ஒத்தன; மதம் மா மருப்பு ஏந்திய - மதயானையின் கொம்புகள் போன்றன; எனல் ஆம் முலை - என்று (உவமை) கூற அமைந்த நகில் களையும், மழை ஏந்திய குழலாள் - கருமேகம் போன்ற கூந்தலையும் உடைய பிராட்டி, கரும்பு எந்திரம் முதலாயின கண்டாள் - (வழியிடையே) கரும்பாலை முதலிய விநோதப் பொருள்களைக் கண்ட வளாய், இடர் காணாள் - துன்பம் உணராமல் (இனிதாக), பொருப்பு ஏந்திய தோளானொடு - மலைபோல் உயர்ந்த தோள்களை உடைய இராமபிரானோடு, விளையாடினள் போனாள் - விளையாடிக்கொண்டு (நடந்து) போனாள்.

சிறப்புப்பற்றிப் பிராட்டியின் தனங்களுக்கு மூன்று வகை உவமை கூறினார். ஏந்துதல் - ஒத்தல்; தன்மையைக் கொண்டிருத்தல். கண்டாள், காணாள், விளையாடினள் : முற்றெச்சம். அரும்பு, கரும்பு என்பன எதுகை நோக்கி வடித்தல் பெற்றன. ‘யந்த்ரம்’ என்ற வட சொல்லின் திரிபான ‘எந்திரம்’ என்பது சந்தம் நோக்கி நீண்டது.

இப்பாடல் ஒரு பிரதியில் இல்லை.

(பி - ம.) 1. அமுதேந்தின. 2. மருப்பேந்தியது, மருப்பேந்தின.

4. தோளானொடும்; போவாள்.

(6)

626. பன்னத்துகு தளந்தொகு படர்பந்திகள் படுநீர்
அன்னத்துயில் வதிதண்டலை யயனத்துறை புளிணம்
சின்னத்தரு மலர்தந்தன செறிந்தன வனநன்
பொன்னுந்திய நதிகண்டுள மகிழ்தந்தனர் போனார்.

பல் நந்து உகு தளம் தொகு - பல சங்குகள் ஈன்ற முத்துக்கள்
திரண்ட, படர் பந்திகள் படும் - பரந்த வரிசைகளைக் கொண்ட, நீர் -
நீர்த்துறைகளையும், (அயல்) அன்னம் துயில் வதி தண்டலை -
(பக்கத்தில்) அன்னங்கள் துயில் கொள்வதற்கு இடமான சோலை
களையும், அயல் - (அவற்றின்) பக்கத்தில், நந்து உறை புளிணம் -
சங்குகள் தங்குதற்கு இடமான மணல் மேடுகளையும், (அயல்) -
(மற்றொரு) பக்கத்தில், சின்னம் தரு மலர்தந்தன - (பலவகையான)
குறிகளைக் கொண்ட பூக்களை உடைய, செறி நந்தன வனம் - அடர்ந்த
நந்தனவனங்களையும், நன் பொன் உந்திய நதி - நல்ல பொன்னைக்
கொழிக்கும் அறுகளையும், கண்டு - (மூவரும்) பார்த்து, உளம் மகிழ்ந்
தந்தனர் போனார் - மன மகிழ்ந்தவராய்ச் சென்றனர்.

மருத நிலத்துக்குரிய பொருள்கள் பலவற்றை அவர்கள் கண்டு
நடை வருத்தமின்றிச் சென்றனர்.

நீர் - நீர்த்துறை. சின்னம் - நிறம், வடிவ அமைப்பு முதலிய
குறிகள்; விடுபூ என்றலுமாம். நதி - கங்காநதி என்றார் பழைய
உரைகாரர் ஒருவர். மகிழ்தருதல் - மகிழ்தல்; தா : துணைவினைப்
பகுதி. மகிழ்தந்தனர் : முற்றெச்சம்.

- (பி - ம்.) 1. பன்னத்துகள்; பந்துகள் படர்நீர், பைந்துறை படர்நீர். பைந்துகள்
படுநீர், பங்கயநன்னீர்.
2. அன்னத்துறை; துயில்வது தண்டலை.
3. சின்னத்தர; மலர்சிந்திய, மலர்சிந்தன; செறிசந்தன வனநன்.
4. பொன்னந்திய, பொன்னுந்தின; மகிழ்ந்தாடினர். (7)

627. கால்பாய்வன முதுமேதிகள் கதிர்மேய்வன கடைவாய்ப்
பால்பாய்வன புனல்பாய்வன மலர்வாயளி படரச்
சேல்பாய்வன கயல்பாய்வன செங்கான்மட வன்னம்
போல்பாய்புனல் மடவார்படி நெடுநாடவை போனார்.

கால் பாய்வன முது மேதிகள் - கால்களால் பாய்ந்தோடும் இயல்
புள்ள பெரிய எருமைகள், கதிர் மேய்வன - நெற்கதிர்களை மேய்ந்
தவை, கடைவாய் - தம் கடைவாயிலிருந்து, பால் பாய்வன -
(நெற்கதிரின்) பால் பெருகுவனவாய், புனல் பாய்வன - நீரில் (போய்)
விழுந்தனவாக, மலர் வாய் அளி படர - (அங்கே) நீர்ப்பூக்களில்
தங்கிய வண்டுகள் (எழுந்து) செல்ல, சேல் பாய்வன - சேல்மீன்கள்

துள்ளிக் குதிப்பனவும், கயல் பாய்வன - கயல் மீன்கள் துள்ளிக் குதிப்பனவும் (ஆன), பாய் புனல் - பரந்த நீர்நிலைகளில், செம் கால் மட அன்னம்போல் மடவார் படி - சிவந்த கால்களையுடைய இளைய அன்னம் போன்ற இளம் பெண்கள் நீராடுகின்ற, நெடுநாடு அவை - பெரிய நாட்டுப் பகுதிகளை, போனார் - (மூவரும்) கடந்து போனார்கள்.

எருமைகளின் இயல்பையும், அவை நீரிற் போய் விழுவதனால் நீர் நிலைகளில் நிகழ்வனவற்றையும் அழகாகக் கூறி, அத்தகைய நீர் நிலைகளில் மடவார் நீராடும் காட்சியைக் கண்டு சென்றனர் என்கின்றார். மருதநிலப் பகுதிகள் பலவாதலின், நாடு அவை எனப் பண்மையாற் கூறினார்.

- (பி - ம்.) 1. கால்பாய்புனல்; முலைமேதிகள்.
2. நறைபாய்வன, பறைபாய்வன; மலர்வாய்வளி.
4. நெடுகாடவர், திருகாடவை.

(8)

மூவரும் கங்கைக் கரை சேர்தல்

(வேறு)

628. பருதி பற்றிய பல்கலன் முற்றினர்
மருத வைப்பின் வளங்கெழு நாடொரீஇச்
சுருதி கற்றுயர் தோமிலர் சுற்றுகும்
விரிதி ரைப்புனர் கங்கையை மேவினர்.

பருதி பற்றிய - மிக்க ஒளி வாய்ந்த, பல்கலன் முற்றினர் - பல வகை ஆபரணங்களும் நிறைந்த அம்மூவரும், மருதம் வைப்பின் - மருத நிலங்கள் அமைந்த, வளம் கெழு நாடு ஒரீஇ - வளம் மிக்க கோசல நாட்டைக் கடந்து, சுருதி கற்று உயர் - வேதங்களை ஒதியுணர்ந்து உயர்வு பெற்றுள்ள, தோம் இலர் சுற்று உறும் - குற்றமில்லாதவரான முனிவர்கள் சூழ்ந்துள்ள, விரி திரை புனல் - பரந்த அலைகள் பாயும் நீரினையுடைய, கங்கையை மேவினர் - கங்கையாற்றின் கரையை அடைந்தனர்.

பருதி - ஒளி. இராமபிரான் நோக்கம், விரைவில் கோசல நாட்டு எல்லையைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்பதாகலின், நாடென்றது கோசல நாட்டை. கங்கைக்கரை தவ முனிவர் பலர் ஆசிரமங்கள் அமைத்துக்கொண்டு தங்குவதற்கு இடமாகலின், 'தோமிலர் சுற்றுகும் கங்கை'யென விசேடித்தார்.

- (பி - ம்.) 1. பல்கலம், பல்கலை; முற்றிய.
3. சுருதிசுற்றிய, சுற்றுக, சுற்றுக.
4. கங்கையை மேவினர், மேயினர், கங்கையின் மேவினர்.

(9)

முனிவர்கள் இராமனைக் காண வருதல்

629. கங்கை யென்னுங் கடவுட் டிருநதி
தங்கி வைகுந் தபோதனர் யாவரும்
எங்கள் செல்கதி வந்ததென் றேமுரு
அங்க ணாயகற் காணவந் தண்மினார்.

கங்கை என்னும் - கங்கையென்று சொல்லப்படுகிற, கடவுள் திருநதி தங்கி வைகும் - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த சிறந்த நதிக்கரையில் தங்கித் தவவாழ்க்கை கொண்டுள்ள, தபோதனர் யாவரும் - தவச் செல்வராகிய முனிவரெல்லோரும், (இராமபிரான் வந்திருத்தலை அறிந்து), எங்கள் செல்கதி வந்தது என்று - எங்களுக்கெல்லாம் புகலிடமான பொருள் நேரே வந்துள்ளது என்று, ஏம் உரு - மகிழ்ச்சியுற்று, அம் கண் நாயகன் காண - அழகிய (அருள் நிறைந்த) கண்களை யுடைய தலைவனான இராமபிரானைக் காணும்பொருட்டு, வந்து அண்மினார் - (அவன் இருந்த இடம்) வந்து சேர்ந்தனர்.

முற்றுணர்வினரான முனிவர்கள் இராமபிரானுடைய அவதார வுண்மை உணர்ந்தவராகலின், 'எங்கள் செல்கதி வந்தது' என்று ஏழற்றனர். ஏமம், ஏம் எனக் குறைந்தது. தேவ கங்கையாகலின் 'கடவுட்டிருநதி' என்றார். நதி - நதிக்கரை. அங்கண் - அவ்விடத்தில் என்றலுமாம்.

(பி - ம.) 1. பெருநதி.

4. நாயகர்க்காண; வந்தாரரோ.

(10)

கண்ட முனிவர்களின் மகிழ்ச்சி

630. பெண்ணி னோக்குஞ் சுவையைப் பிறர்பிறர்க்
கெண்ணி னோக்கி யியம்பரு மின்பத்தைப்
பண்ணி னோக்கும் பராவமு தைப்பசங்
கண்ணி னோக்கின ருள்ளங் களிக்கின்றார்.

(இராமபிரானை அணுகின தபோதனர்), பிறர் - (முனிவரல்லாத) மற்றையோர் (இல்லறத்தார்), பெண்ணின் நோக்கும் சுவையை-பெண்களிடத்து (அநுபவித்துக்) காண்கின்ற காமச் சுவை போன்றவனை, எண்ணின் நோக்கி - (ஞானியர்தம்) மனக் கண்ணாலே பார்த்து (நுகர்ந்து), பிறர்க்கு இயம்ப அரும் இன்பத்தை - (இத்தகையதென்று) பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லுதற்கரிய பேரின்பமானவனை, பண்ணின் நோக்கும் - இசைவடிவான வேதங்களால் உணரப்படுகிற, பராவ அமுதை - அனைவரும் போற்றுதற்குரிய அமுத சொருபியாகிய இராமபிரானை, பசு கண்ணின் நோக்கி - பசிய ஊனக் கண்களால் நேரே பார்த்து, உள்ளம் களிக்கின்றார் - மனங்களிப்பாராயினர்.

பரம்பொருளை எப்போதும் மனக் கண்ணால் நோக்கிப் பேரின்பம் நுகரும் தபோதனரீ, அப்பரம் பொருளின் அமிசமான இராமபிரானை (மானிட வடிவில்) புறக்கண்ணாலும் பார்த்துக் களிப்பெய்தினர் என்கின்றார். ஞானியர் மனக் கண்ணால் நோக்கி நுகரும் இன்பம், இத்தகையதென்று பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லுதற்கரியது; இல்லறத் தார் பெண்ணிடத்து நுகரும் இன்பமும் அத்தகையதே யாகலின், அத்தன்மைபற்றி அதனைக் கூறினாரேயன்றி, இழிந்த காமச்சுவை போன்றவன் இறைவன் என்றன்று. பண், வேதத்துக்கு ஆகுபெயர். பசுங்கண் - (அருளால்) குளிர்ந்த கண் என்றலுமாம்.

- (பி - ம்.) 1. சுவையிழிபிறர் தமக்கு, பிறர் தமக்கு, பிறர் பிறர்க்கு, பிறப்பெறற்கு, பெறற்கும்.
2. எண்ணினோக்கி; விளம்பரும்.
3. பண்ணினோக்கும், பண்ணினோக்கு.
4. கண்ணினோக்கினர், கண்ணினோக்குநர். (11)

631. எதிர்கொண் டேத்தின ரின்னிசை பாடினர்
வெதிர்கொள் கோவின ராடினர் வீரனைக்
கதிர்கொ டாமரைக் கண்ணனைக் கண்ணினால்
மதுர வாரி யமுதென மாந்துவார்.

வெதிர் கொள் கோவினர் - மூங்கிலாலான முக்கோவினை யுடைய அம்முனிவர்கள், வீரனை - இரகு வீரனான இராமபிரானை, எதிர்கொண்டு ஏத்தினர் - எதிர்ப்பட்டு வாழ்த்தியவர்களாய், இன் இசை பாடினர் - (அவன் புகழை) இனிய இசையால் பாடினார்கள்; ஆடினர் - (மகிழ்ச்சி யால்) கூத்தாடினார்கள்; கதிர் கொள் தாமரை கண்ணனை - அருள் ஓளியைக்கொண்ட தாமரை மலர் போலும் கண்களையுடைய அவன் அழகை, கண்ணினால் - தம் கண்களால், மதுரம் வாரி அமுது என - இனிய பாற்கடல் அமுதைப் பருகுவார்போல, மாந்துவார் - பருகுவா ராயினர்.

- (பி - ம்.) 1. எதிர்கொடேத்தினர், எதிர்கொடேகினர், எதிர்கொண்டேகினர்.
2. கோவினர் முந்தினர், கையினர்முந்தினர், கையினராடினர்.
4. அமுதென மாந்தினர். (12)

முனிவர் அம்மூவரையும் ஆசிரமத்துக்கு அழைத்தேகல்

632. மனையி னீங்கிய மக்களை வைகலும்
நினையு நெஞ்சினர் கண்டிலர் நேடுவார்
அனையர் வந்துற வாண்டெதிர்ந் தார்கள்போல்
இனிய மாதவப் பள்ளிகொண் டெய்தினார்.

மனையின் நீங்கிய மக்களை - தம் வீட்டினின்றும் நீங்கிய தம் மக்களை, கண்டிலர் - (நேரே) காணப் பெருதவர்களாய், நினையும்
CC-0. Nanaji Deshmukh Library, BJP, Jammu.

நெஞ்சினர் - (எப்போதும் அவர்களைப்பற்றி) எண்ணும் மனமுடைய ராய், வைகலும் நேடுவார் - பல நாளும் (அவர்களைத்) தேடும் பெற்றோர்கள், அணையர் - அப்பிள்ளைகள், ஆண்டு வந்து உற - அங்கே (வீட்டில்) தாமே வந்து சேர, எதிர்ந்தார்கள் போல் - எதிர்ப்பட்டவர்களைப் போல (மகிழ்ச்சியோடு), இனிய மாதவம் பள்ளி - மனத்துக்கு இனிய பெருமையையுடைய (தம்) தவச்சாலைக்கு, கொண்டு எய்தினார் - (அவர்களை) அழைத்துச் சென்றார்கள்.

முனிவர் என்ற எழுவாய் வருவிக்க. நேடுதல் - தேடுதல் (சுந்தர. 425).

(பி - ம்.) 2. நினைவுநெஞ்சினர்; நீடிலர்நீடுவார்.

3. வந்ததுகண்டு; எதிர்க்தார்களின், எதிர்க்தார்களமேல்.

4. இனியமாதவர், இனையமாதவம்; கொண்டேகினார். (13)

முனிவரின் அன்பு

633 பொழியுங் கண்ணீர்ப் புதுப்புன லாட்டினர்
மொழியு மின்சொலின் மொய்ம்மலர் சூட்டினர்
அழிவி லன்பெனு மாரமிர் தூட்டினர்
வழியின் வந்த வருத்தத்தை வீட்டினர்.

(தவப் பள்ளியில் முனிவர்கள்), பொழியும் கண் நீர் புது புனல் - (தம் கண்கள்)சொரிந்த இன்பக் கண்ணீராகிய புதிய நீரால், ஆட்டினர் - (மூவரையும்) நீராட்டி, மொழியும் - (தாங்கள்) சொல்லிய, இன்சொல் மொய்ம்மலர் சூட்டினர் - இனிய முகமனுரைகளான மிக்க பூக்களைச் சூட்டி, அழிவு இல் அன்பு எனும் - கெடுதலில்லாத (தம்) உள்ளன் பாகிற, அரு அமிர்து ஊட்டினர் - அரிய அமுதத்தை ஊட்டி, வழியின் வந்த வருத்தத்தை வீட்டினர் - (மூவரும்) வழி நடந்ததனால் உண்டான அயர்ச்சியைப் போக்கினர்.

விருந்தினர்களை நீராட்டுதலும், பின்பு மலர் சூட்டுதலும், பிறகு உண்பித்தலும் முறையே ஆற்றும் கடமைகள் ஆதலின் இங்கே உருவக் வகையால் அவற்றைக் கூறினார். அவர்கள் முறைப்படி உணவு அளித்தமை அடுத்த பாடலுட் கூறப்படும். சொலின்: இன், சாரியை. கண்ணீரால் நீராட்டுதல்: “மாதர்க் கண்ணீர் மஞ்சன மாட்டி” (பெருங். 4. 14 : 154); “அஞ்சனந்தோய் கண்ணி வருவிநீ ராங்கவர்க்கு, மஞ்சனநீ ராக வழிந்தோட” (நள. 242). ஆட்டினர், சூட்டினர், ஊட்டினர் : முற்றெச்சம்.

(பி - ம்.) 2. சூட்டினர். 3. ஆரமிர்துண்டனன்.

4. வாட்டினர், வருத்தங்கள் மாற்றவே, வருத்தக் தனியவே. (14)

634. காயுங் காணிற் கிழங்குங் கனிகளும்
 தூய தேடிக் கொணர்ந்தனர் தோன்றனீ
 ஆய கங்கை யரும்புன லாடினை
 தீயு மோம்பினை செய்யமு தென்றனர்.

காணில் - காட்டில் (உள்ள), காயும் - (உண்ணத்தக்க) காய்களையும், கிழங்கும் - கிழங்குகளையும், கனிகளும் - பழங்களையும், தூய தேடி - கொணர்ந்தனர் - நல்லனவாகத் தேடிக் கொண்டு வந்து, தோன்றல் - மேலோய், நீ - ஆய - ஆடுதற்குரிய, கங்கை அரு புனல் ஆடினை - கங்கையின் அரிய புனலில் நீராடி, தீயும் ஓம்பினை - தீவளர்த்துச் செய்வனவும் செய்து, அமுது செய் - (இவற்றை) அமுது செய்தருளுக, என்றனர் -

தபோதனர் ஒழுக்கம் சிறிதும் குன்றாதவராகவின், இராமபிரானை, முறைப்படி நீராடித் தீயோம்பி அமுது செய்க என்கின்றனர். இவ் விரண்டு பாட்டாலும், தபோதனர் உபசரித்த சிறப்புக் கூறப்பெற்றது. கொணர்ந்தனர், ஓம்பினை : முற்றெச்சம். தோன்றல் : அண்மை விளி; தோன்றலாகிய நீ எனவும் அமையும். தபோதனர் கூறியாங்கு இராமபிரான் நியமம் செய்தமை, 645-இல் காண்க.

(பி - ம.) 2. தூயர் கொணர்ந்தனம்; தொன்னதி.

3. ஆடிமுத்.

4. நியையோம்பினை, நியையோம்புதி, நியையோம்பிப்பின். (15)

இராமன் சீதையுடன் நீராடுதல்

635. மங்கை யர்க்கு விளக்கன்ன மாதையும்
 செங்கை பற்றினன் றேவருங் கைதொழப்
 பங்க யத்தயன் பண்டுதன் பாதத்தின்
 அங்கை யிற்றந்த கங்கையி னாடினான்.

(இராமபிரான்) மங்கையர்க்கு விளக்கு அன்ன மாதையும் - பெண்களுக்கெல்லாம் விளக்குப்போன்ற பிராட்டியையும், செம் கை பற்றினன் - தன் செவ்விய கையாற் பற்றிக்கொண்டு, தேவரும் கை தொழ - தேவர்களும் கைகுவித்து வணங்க, பங்கயத்து அயன் - தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமன், பண்டு - முன்னொரு நாள், (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில்), தன் பாதத்தின் - (திருமாலாகிய) தன் பாதத்தில், அம் கையில் தந்த - அழகிய கைகளால் திருமஞ்சன மாட்டிய, கங்கையின் - கங்கை நதியில், ஆடினான் - மூழ்கினான்.

மடவார் பொதுவாகத் தம் தம் மனைக்கு விளக்காவர்; பிராட்டி, மங்கையர்க்கெல்லாம் விளக்காக விளங்குபவள். புண்ணிய தீர்த்தங் களில் நீராடுவோர், சங்கற்பம் செய்துகொண்டு தம் மனைவியர் கைபற்றி ஒருங்கே நீராடுதல் மரபாதலால், இராமபிரான் பிராட்டி

யையும் உடன் கொண்டு கங்கையில் மூழ்கினான். பெருமான் திரிவிக் கிரமனாகி மூவுலகும் அளந்தபோது, விண்ணுலகிற் சென்ற திருவடி யைப் பிரமன் தன் கைக் கமண்டல நீரால் திருமஞ்சனமாட்டுவிக்க, அந்நீரே கங்கையாகுபு பெருகியது என்பது வரலாறு. அத்திருமாலே இராமபிரானாகலின், 'தன் பாதத்தின்.....கங்கையின் ஆடினான்' என்றார். கங்கை தோன்றிய வரலாறு : பால. 529, பார்க்க.

- (பி - ம்.) 1 மங்கைமார்க்கு; மாணையும், விளக்கெனு மாதையும்.
2. பற்றியத்தேவரும்; துன்பறப், இன்பறப்.
3. பாதத்தில், பாதநீர்.
4. அங்கையிற்றரும், கங்கையிற்றத்த; கங்கையினுடினார்.

(16)

கங்கையின் கூற்று

636. கன்னி நீக்கருங் கங்கையுங் கைதொழாப்
பன்னி நீக்கரும் பாதகம் பாருளோர்
என்னி னீக்குவர் யானுமின் நெற்றந்த
உன்னி னீக்கினெ னுய்ந்தனெ னுலென்றான்.

கன்னி நீக்கு அரும் கங்கையும் - கன்னித் தன்மை நீங்குத லில்லாத கங்கா தேவியும், கைதொழா - (இராமபிரானை) அஞ்சலி செய்து, பார் உளோர் - உலகத்தில் உள்ளவரெல்லாம், பன்னி நீக்க அரும் பாதகம் - சொல்லி முடியாத (அளவற்ற) பாவங்களை, என்னின் நீக்குவர் - என்னிடத்து (மூழ்குதலால்) நீக்கிக் கொள்வர்; யானும் - அத்தகைய நானும், இன்று - இன்றைக்கு, என் தந்த உன்னின் - என்னைத் தோற்றுவித்த உன்னால், நீக்கினென் - (என் பாவங்களை) நீக்கியவளாய், உய்ந்தனென் - கடைத்தேறினேன், என்றான் - ஆல் : அசை.

கங்கா தேவி, பெருமானை வணங்கி முகமன் கூறினள். அவன் திருவடியில் தோன்றினமையின் 'என் தந்த உன்னின் நீக்கினென்' என்றான். கன்னி - அழியாமை; என்றும் நீர் வற்றாது உதவும் தன்மை. கங்கையும் : உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை; முன்னே தேவர் தொழுதமையை நினைந்தது.

- (பி - ம்.) 2. பாதகர்.
3. என்னினீக்கினர், இன்னனீக்குவர்; யானுமின்றேற்றமாம், யானுமன் நேற்றமாம்; யானுமின்றேற்றந்த, யானுமின்றடிய.
4. உய்ந்தனனும், உய்ந்தனன்யான், உயர்ந்தனனும்.

(17)

நீராடி எழுந்த இராமபிரானது தோற்றம்

637. வெங்க ணாகக் கரத்தினன் வெண்ணிறக்
கங்கை வார்சடைக் கற்றையன் கற்புடை
மங்கை காணநின் ருடுகின் ருன்வகிர்த்
திங்கள் சூடிய செல்வனிற் றேன்றினான்.

வெம் கண் நாகம் கரத்தினன் - கொடுங் கண்களையுடைய யானைத் துதிக்கை போலும் கைகளையுடையவனும், வெள் நிறம் கங்கைவார் சடை கற்றையன் - (இப்போது நீராடியதனால்) வெண்ணிற முடைய கங்கை நீர் ஒழுகும் சடைத் தொகுதியுடையவனும், கற்பு உடைய) மங்கை காண நின்று ஆடுகின்றான் - கற்பு மேம்பாடுடைய சீதாபிராட்டி காண (நீரில்) நின்று முழுகியெழுப்பவனுமான இராம பிரான், வகிர் திங்கள் சூடிய செல்வனின் தோன்றினான் - பிறைச் சந்திரனைச் சூடிய சிவபெருமானைப் போலக் காணப்பெற்றான்.

இதுமுதல் இரண்டு பாடல்களால் கங்கையில் நீராடி எழுந்த இராமபிரானது தோற்றத்தை வருணிக்கின்றார். இப்பாடல், இராம பிரானுக்கும் சிவபெருமானுக்கும் செம்மொழிச் சிலையாக அமைந்துள்ளது. இராமபிரானுக்குரிய வகையில் பொருள் மேலே கூறப் பெற்றது. சிவபெருமானுக்கு அமையுமாறு : வெம் கண் நாகம் கரத்தினன் - கொடுங் கண்களையுடைய பாம்பை (ஆபரணமாக) அணிந்த கைகளை உடையவன்; வெண்ணிறக் கங்கைவார் சடைக்கற்றையன் - கங்கை நீர் தங்கி ஒழுகவிடப் பெற்ற சடையை உடையவன், கல்புடை மங்கை காண நின்று ஆடுகின்றான் - இமய மலையிலே தோற்றிய பார்வதிதேவி காண அம்பலத்தில் நின்று ஆடுகின்றவன்.

இராமபிரான், தான் கொண்ட தவக் கோலத்திற்கேற்பச் சடை புனைந்திருந்தமையின், கங்கையில் முழுகி எழுங்கால் அந்நீர் சடையினின்று ஒழுகியது.

(பி - ம.) 1. வெங்கைநாகக்.

2. கங்கையார்சடைக், கங்கை நீர்ச்சடைக்.

(18)

638. தள்ளு நீர்ப்பெருங் கங்கைத் தரங்கத்தான்
வள்ளி நுண்ணிடை மாமல ராளொடும்
வெள்ளி வெண்ணிறப் பாற்கடன் மேலைநாட்
பள்ளி நீங்கிய பான்மையிற் றேன்றினான்.

வள்ளி நுண் இடை - கொடி போலும் நுண்ணிய இடையை உடைய, மாமலராளொடும் - சிறந்த தாமரையில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமியின் அமிசமான பிராட்டியுடனே, தள்ளும் நீர் பெரும் கங்கை தரங்கத்தான் - அலைமோதும் நீரையுடைய பெரிய கங்கையின் அலைகளினிடையே முழுகியெழுந்த இராமபிரான், மேலை நாள் - முன்னாளில், வெள்ளி வெள் நிறம் பால் கடல் - வெள்ளி போன்ற தூய வெண்ணிற முடைய பாற்கடலிலே, பள்ளி நீங்கிய பான்மையின் - (பெரிய பிராட்டியோடு) பள்ளி கொள்ளுதலை விட்டெழுந்த தன்மைபோல, தோன்றினான் - தோற்றம் அளித்தான்.

சீதாபிராட்டியுடன் கங்கை நீர்ப் பெருக்கின் அலைகளிடையே முழுசி எழுந்த இராமபிரான், ‘அயோத்தியில் நாம் அவதரித்து நும் குறை முடிப்போம்’ என்று தேவர்களுக்கு வரம் அளித்தற்பொருட்டுப் பாற்கடலிலே பிராட்டியோடு பள்ளி கொள்ளுதலை விட்டெழுந்து நின்ற தன் பண்டை நிலைபோலக் காணப்பெற்றான் என்கின்றார். வெண்ணிறத்தாலும், அலை மோதுதலாலும் கங்கைக்குப் பாற்கடல் உவமையாகின்றது. ‘மலராளோடும்’ என்பதனைப் ‘பள்ளி நீங்கிய’ என்பதன் முன்னும் ஒட்டுக. வள்ளி - வல்லி; கொடி. மேலே 643-ஆம் பாடலும், “வெள்ளிவெண் கடலின் மேனார் விண்ணவர் தொழுது வேண்டப், பள்ளிதீர்த் திருந்தான்” (யுத்த. 436) என்பதும், “கருங் கடற் பள்ளியிற் கலவி நீங்கிப்போய்ப், பிரிந்தவர் கூடினால்” (பால. 593) என்பதும் ஈண்டு நோக்கத்தக்கன.

- (பி - ம்.) 1. தள்ளுகர்பொருள், தள்ளுகீர்ப்புனர்.
2. வள்ளல் நுண்ணிடை; மாமலராளோடு.
4. பள்ளி நீக்கிய, பள்ளிகொள்ளும்.

(19)

பிராட்டி நீராடிய இயல்பு

639. வஞ்சி நாண விடைக்கு மடநடைக்
கஞ்சி யன்ன மொதுங்க வடிக்குமென்
கஞ்ச நீரி லொளிப்பக் கயலுகப்
பஞ்சி மெல்லடிப் பாவையு மாடினான்.

இடைக்கு வஞ்சி நாண - (தன்) இடையின் துவட்சிக்குக் கொடி (ஆற்றது) நாணம் அடையவும், மடம் நடைக்கு அஞ்சி அன்னம் ஒதுங்க-(தன்) மெத்தென்ற நடை அழகுக்கு அஞ்சி அன்னம் ஒதுங்கிப் போகவும், அடிக்கு - (தன்) திருவடிகளின் அழகுக்கு (ஆற்றது), மென் கஞ்சம் நீரில் ஒளிப்ப - மெல்லிய தாமரைப்பூக்கள் நீரினுள் ஒளிக்கவும், கயல் உக - கயல் மீன்கள் துள்ளவும், பஞ்சி மெல் அடி பாவையும் - செம்பஞ்சுட்டிய மெல்லிய திருவடிகளை உடைய பாவை போன்ற சீதாபிராட்டியும், ஆடினான் - நீராடினான்.

பிராட்டியின் நீராடற் சிறப்பை இதுமுதல் ஐந்து கவிகளால் கூறுகின்றார். இராமபிரான் நீராடினமை கூறியவர், பிராட்டியும் ஆடினான் என்றதற்கு, பாவையும் என இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை தந்து கூறினார். பொதுவாக, மகளிரின் அங்கங்களுக்கு உவமையாகும் பொருள்களெல்லாம், பிராட்டியின் அங்கங்களுக்காற்றது தோற்றன எனச் சிறப்பிக்கின்றார். கயல் உக - கயல் மீன்கள் (கண்ணுக்குத்) தோற்றுப்போக என உரைத்தலுமாம். பஞ்சி - செம்பஞ்சு. பாவை : உவமவாகுபெயர்.

- (பி - ம்.) 1. வஞ்சி நாணிவணங்க, நாணிமடங்க, நாணிமடங்கை.
2. அடியிணைக்.
3. கயல்புகப். 4. பஞ்சின்மெல்லடிப்.

(20)

640. தேவ தேவன் செறிசடைக் கற்றையுட்
கோவை மாலை யெருக்கொடு கொன்றையின்
பூவு நாறலன் பூங்குழற் கற்றையின்
நாவி நான்மலர் கங்கையு நாறினாள்.

(சீதாபிராட்டி நீராடியதனால்) கங்கையும்—, தேவ தேவன் - தேவர்கள் தலைவனான சிவபெருமானது, செறி சடை கற்றையுள் - அடர்ந்த சடைத் தொகுதியில் (அணிந்த), கோவை மாலை - தொடுத்த மாலையில் உள்ள, எருக்கொடு - வெள்ளெருக்கம் பூவின் மணமும், கொன்றை இன் பூவும் - கொன்றையாகிய கண்ணுக்கினிய பூவின் மணமும், நாறலன் - மணக்கப் பெருதவளாய், பூ குழல் கற்றையின் - (பிராட்டியது) அழகிய அளகபாரத்தில் (உள்ள), நாவி - கத்தாரியின் நறு மணமும், நாள் மலர் - புதிய பூக்களின் மணமும், நாறினாள் - மணக்கப் பெற்றாள்.

கங்கை சிவபெருமானது சடை முடியுள் தங்குதலால், அங்குள்ள எருக்கமலர், கொன்றை மலர்களின் மணம் எப்போதும் இயையப் பெற்றவள்; இங்கே பிராட்டி நீராடுதலால், கங்கை பழைய மணம்மாறி, பிராட்டியின் கூந்தலால் உண்டான புதிய மணம் பெற்றாள். மலரும் நாவியும் ஆகுபெயராய், அவற்றின் மணத்தைக் குறித்தன. “புதுப்புனல் குடையு மாதர் பூவொடு நாவி பூத்த, கதுப்புறு வெறியே நாறுங் கருங் கடல்” (பால. 43) என்பது காண்க.

(பி - ம்.) 1. தேவன்சென்னிச்; செறிசுடர்க்.

3. பூவுகா றிலன், பூவுகா றில; பூங்குழற் கூந்தலின்.

4. மலர்க்கங்கையின், மலர்நங்கையும்.

(21)

641. நுரைக்கொ முந்தெழுந் தோடி நுடங்கலால்
நரைத்த கூந்தலி னங்கைமந் தாகினி
உரைத்த சீதை தனிமையை யன்னுவாள்
திரைக்கை நீட்டிச் செவிலியி னுட்டினாள்.

நுரை கொழுந்து எழுந்து ஓடி நுடங்கலால் - (நீர்ப்பரப்பில்) நுரையின் கொழுந்து எழுந்து பரவி அசைதலால், நரைத்த கூந்தலின் நங்கை மந்தாகினி - நரைத்த கூந்தலையுடைய முதுமகள் போலத் தோற்றும் கங்கைத் தாய், உரைத்த சீதை தனிமையை உன்னுவாள் - யாவரும் புகழ்தற்குரிய சீதாபிராட்டியின் (மகளிர் துணை இல்லாத) தனிமையை எண்ணியவளாய், திரை கை நீட்டி - தன் அலைகளாகிற கைகளை நீட்டி, செவிலியின் - செவிலித்தாயைப் போல, ஆட்டினாள் - (பிராட்டியை) நீராட்டினாள்.

சீராட்டிப் பாராட்டுதற்குரிய செவிலித்தாயர் முதலிய மகளிர் துணையின்றிப் பிராட்டி தனித்திருத்தலை மந்தாகினி நினைந்து இரங்கித்

தான் செவிலிபோல் இருந்து அவளை அருமையாக நீராட்டினான் என்கின்றார். நீராடும்போதும் வெண்ணுரை படிந்த தன்மையை நரைத்த கூந்தல் என உருவகித்தார்.

(11 - ம்.) 1. நுரைத்தெழுந்தெழுத்தோங்கு; நுடங்கலான்.

2. கூந்தலணங்கை.

3. தனிமைகண்டுள்ளவாள். 4. திரைகைகீழ்ச்.

(22)

642. மங்கை வார்குழற் கற்றை மழைக்குலம்
தங்கு நீரிடைத் தாழ்ந்து குழைப்பன
கங்கை யாற்றுட னாடுங் கரியவள்
பொங்கு நீர்ச்சுழி போவன போன்றவே.

மங்கை - சீதாபிராட்டியின், வார் குழல் கற்றை மழை குலம் - நீண்ட கூந்தலின் தொகுதியான மேகக் கூட்டம், தங்கும் நீர் இடை - (அவை) படிந்த கங்கை நீரில், தாழ்ந்து குழைப்பன - உள் அமிழ்ந்து குழைவன, கங்கை ஆற்றுடன் ஆடும் - கங்கையாற்றோடு, (வந்து) கலக்கின்ற, கரியவள் - கருநிறமுடைய யமுனையின், பொங்கு நீர் சுழி - மிக்க நீர்ச் சுழல்கள், போவன போன்ற-(தோன்றி) ஓடுவன போன்றிருந்தன. ஏ : ஈற்றசை.

யமுனை, கங்கையோடு கலக்கும் உபநதி. அது கருநிறம் உடையது. அது வந்து கலக்குமிடத்து இருவேறு நிறங்களும் காணப்படும். ஆகலின், பிராட்டியின் கருங்கூந்தல் கங்கையின் வெண்ணீரில் தாழ்ந்து குழைவதை, யமுனையின் நீர்ச்சுழி போலும் என்றார். யமுனையின் கருநிறம்பற்றிக் 'கரியவள்' என்றார். ஆடுதல் - கலத்தல்.

(11 - ம்.) 1. கற்றையிற்குலம். 2. குழைப்பது, தழைப்பன.

3. கங்கையாற்றோடு, கங்கையாளோடும்; ஆடுகரியவள், ஓடுங் கரியவள், கங்கையாற்றோடும் காளிந்திதன்னோடும்.

4. நீர்ச்சுழற், நீர்நிலம்; போவது போன்றதே.

(23)

643. சுழிபட்டு ஓடிய-சுழிகளையுடையதாய் ஓடின, தூங்கு ஓலி யாற்று-
மிக்க ஓசையை உடைய கங்கையாற்றின், சேல் தன் விழியின் உகள்
வால் நிறம் வெள்ளத்து - சேல்மீன்கள் தன் கண்ணைப்போலப் புரளும்
வெண்ணிற நீர்ப்பெருக்கில், முழுகி தோன்றுகின்றான் - முழுகி
எழுந்து தோன்றும் பிராட்டி, அன்று - முன்னொரு காலத்தில், முதல்
பால்கடல் அழுவத்து எழுவாள் எனல் ஆயினான்-முதன்மையையுடைய

சுழி பட்டு ஓடிய-சுழிகளையுடையதாய் ஓடின, தூங்கு ஓலி யாற்று-
மிக்க ஓசையை உடைய கங்கையாற்றின், சேல் தன் விழியின் உகள்
வால் நிறம் வெள்ளத்து - சேல்மீன்கள் தன் கண்ணைப்போலப் புரளும்
வெண்ணிற நீர்ப்பெருக்கில், முழுகி தோன்றுகின்றான் - முழுகி
எழுந்து தோன்றும் பிராட்டி, அன்று - முன்னொரு காலத்தில், முதல்
பால்கடல் அழுவத்து எழுவாள் எனல் ஆயினான்-முதன்மையையுடைய

பாற்கடலின் பரப்பில் எழுந்து தோன்றிய திருமகளே இவள் என்னும்படி இருந்தாள்.

வெண்ணிறத்தாலும், அலைகளும் ஓசையும் உடைமையாலும் கங்கை நீர்ப்பரப்பைப் பாற்கடலோடு உவமித்தார். அதைக் கடைந்த போது அதன்கண் எழுந்து தோன்றிய திருமகளே இவள் என்னும்படி பிராட்டி விளங்கினாள். 638-ஆம் பாடல் விசேடக் குறிப்புப் பார்க்க. தன் விழிபோலும் சேல் என்றது எதிர்நிலையுவமை.

- (பி - ம்.) 1. சுழிபட்டோங்கிய, சுழிபட்டோடிய.
2. விழியிற்சேலுக, விழியிற்சேலுக; வாலுகவேள்ளத்து.
3. முநிர் பாற்கடல், முதுபாற்கடல்.
4. அழுவத்தின்று; எனவாயினாள்.

(24)

கங்கை புனிதமுற்றமை

644. செய்ய தாமரைத் தாள்பண்டு தீண்டலால்
வெய்ய பாதகந் தீர்த்து விளங்குவாள்
ஐயன் மேனியெல் லாமனைத் தாளினி
வைய மாநர கத்திடை வைகுமோ.

பண்டு--முன்னளில், ஐயன் - எம்பெருமானுடைய, செய்ய தாமரை தாள் தீண்டலால் - செந்தாமரை போலும் திருவடித்தொடர்பு பெற்றமையாலே, வெய்ய பாதகம் தீர்த்து விளங்குவாள் - (உலகத்து உயிர்களின்) கொடிய பாவங்களை யெல்லாம் போக்கிச் சிறப்புடன் விளங்கும் கங்கை, (இப்போது) ஐயன் மேனி எல்லாம் அனைந்தாள் - எம்பெருமானுடைய திருமேனி முழுதும் (தன்னில்) அளாவப் பெற்றாள்; (ஆதலால்), இனி - வையம் - உலகத்துயிர்கள், மாநரகத்து இடை வைகுமோ - பெரிய நரகத்திலே போய்த் தங்குத லுண்டோ? இல்லை யென்றபடி.

திருவடி சம்பந்தத்தாலே கொடும் பாவங்களை யெல்லாம் தீர்க்கும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தவள், இப்போது எம்பெருமானுடைய திருமேனி முழுதும் தன்னிடை மூழ்கும் பேறு பெற்றதனால், அவள் சிறப்பு இன்னும் மிகுவதாயிற்று. உலகில் உள்ளவர்கள் இதில் மூழ்கி நற்கதி அடைவது திண்ணமாதலின், 'வையம் மாநரகத்திடை வைகுமோ' என்றார்.

- (பி - ம்.) 1. தீண்டினாள்.
2. தீர்த்து விளங்கினாள், நீக்கி விளங்குவாள், விட்டுவிளங்கினாள், தீர்த்து விளங்குவாள்.
3. அலைந்தாலிஃ, அனைந்தாளெனில்.
4. நரகத்தினின், நரகத்தினில்; வழங்குமோ.

(25)

இராமபிரான் நியமம் முற்றித் தபோதனர் தந்த விருந்துண்ணல்

645. துறைந றும்புன லாடிச் சுருதியோர்
உறையு ளெய்தி யுணர்வுடை யோருணர்
இறைவற் கைதொழு தேந்தெரி யோம்பிப்பின்
அறிஞர் காதற் கமைவிருந் தாயினான்.

(இராமபிரான்), துறை - கங்கைத் துறையில், நறு புனல் ஆடி - நல்ல நீரில் மூழ்கி, சுருதியோர் உறையுள் எய்தி - வேதம் வல்ல முனிவர் இருக்கையைச் சேர்ந்து, உணர்வு உடையோர் உணர் இறைவன் கைதொழுது - மெய் உணர்வுடைய ஞானிகளே உணரத் தக்க பரமனை வணங்கி, ஏந்து எரி ஒம்பி - சிறந்த தீவளர்த்து உரிய கடன்களைச் செய்து, பின் - அதன்மேல், அறிஞர் காதற்கு அமை விருந்து ஆயினான் - பேரறிவினரான அம்முனிவர்களின் மெய்யன்புக் கேற்ற விருந்தினனாக அமைந்தான். (விருந்துண்ணலானான்).

எழுவாய் அதிகாரத்தால் வருவித்து உரைக்கப் பெற்றது.

ஐயன், முனிவர்கள் முன்னே கூறியாங்கு (634) நீராடி, நியமம் முற்றி விருந்துண்ண அமைந்தான். முனிவரின் அன்பு மிகுதியைக் 'காதல்' என்றார். உணர்வுடையோர் உணர் இறைவன்: "கேள்வியாற் செவிகள் முற்றும், தோட்டவர் உணர்வின் உண்ணும் அமிழ்த்தின் சுவையாய் நின்றான்" (ஆரணிய. 1194.)

- (பி - ம்.) 1. துறையுறும்புனல், துறையும்புனல்.
2. உணர்வுடை யோர்தொழும்; உணர்வுடைத் தம்பியோடு.
3. ஏந்தெரியோம்பின், எண்ணெரியோம்பின்; ஒம்பிப்பின்.
4. அறிஞராய்தற்கமை; விருந்தாகினான்.

(26)

646. வருந்தித் தான்றர வந்த வமுதையும்
அருந்து நீரென் றமரரை யூட்டினான்
விருந்து மெல்லட குண்டு விளங்கினான்
திருந்தி னர்வயிற் செய்தன தேயுமோ.

தான் வருந்தி தர வந்த அமுதையும் - தான் மிகவும் முயன்று உண்டாக்கியதனால் தோன்றிய அமிழ்த்தையும், நீர் அருந்தும் என்று - நீங்கள் உண்ணுங்கள் என்று சொல்லி, அமரரை ஊட்டினான் - தான் உண்ணாமல் தேவர்களை உண்பித்த பெருமானான இராமபிரான், விருந்து மெல் அடகு - (முனிவர்கள் தந்த) விருந்தாகிய மெல்லிய இலையுணவை, உண்டு - உகந்து உண்டு, விளங்கினான் - மகிழ்ச்சி யுடன் விளங்கினான்; திருந்தினர் வயின் செய்தன - மனம் திருந்திய நல்லோர்க்கு (ஒருவர்) செய்தவை (சிறியவாயினும்), தேயுமோ - குறைபடுமோ? (குறைபடா)

தன் பெருமுயற்சியால் உண்டானதும், மிக்க பெருமையுடையது மான அமிர்த்தத்தையும் ஒரு பொருளாகக் கருதாது தேவர்களுக்கு அளித்துவிட்ட பெருமான், இங்கே முனிவர்கள் அன்போடு அளித்த தாழ்ந்த இலையுணவைக் குறைவாகக் கருதாது, உயர்வாக உகந்து உண்டான். ஈற்றடியுள், 'செய்தவம் தேயுமே' என்ற பாடம் உளது; அதற்கு, 'திருந்தினவராகிய முனிவர்களிடத்துள்ள தவம் தாழ்வு படாது; அதன் பயனாகவே பெருமான் அவர்க்கமைந்த விருந்தாயினான்' என்ற பொருள் கொள்க.

அமுதந்தரப் பெருமான் வருந்தி முயன்றது: "திறல்கொ ளாமை யாய் முதுகினில் மந்தரந் திரிய, விறல்கொ ளாயிரந் தடக்கைகள் பரப்பிமி வலிப்ப" (பால: 494); "தாழி தரையாகத் தண்டயிர் நீராகத் தடவரையே மத்தாகத் தாமரைக்கை நோவ, ஆழி கடைந்தமுத மெங்களுக்கே யீந்தாய்" (ஆரணிய. 102); "மாயிருங் குன்ற மொன்று மத் தாக மாசண மதனோடு மளவிப், பாயிரும் பௌவம் பகடுவிண் டலறப் படுதிரை விசும்பிடைப் படரச், சேயிரு விசும்பும் திங்களும் சுடரும் தேவரும் தாமுடன் றிசைப்ப, ஆயிரந் தோளால் அலைகடல் கடைந்தான்" (பெரிய திருமொழி 5 7: 4).

'பெருமான் இவ்வாறு முயன்று தேவர்க்கு அமுதளித்தபோது, அப் பாற்கடலில் தோன்றிய ஓஷதி என்னும் மூலிகையை அங்கு வந்த முனிவர் கொள்ள அளித்தான்; அதன் பயனாக, இப்போது முனிவர்களால் ஓஷதியை விருந்துணவாகப் பெற்றான்' என ஈற்றடிக்குப் பொருள் கொண்டார், சோடசாவதானம் சுப்பராய செட்டியார். இராமபிரான் முனிவர்பால் விருந்துண்டமை வான்மீகத்துள் இல்லை.

இவ்விடத்து ஒரு பிரதியில் கீழ்க்காணும் பாடல் ஒன்றும், அதன்பின் 'வழிநடைப் படலம் முற்றும்' என்பதும் காணப்படுகின்றன. பாடல் வருமாறு:

அன்ன காரணத் தையனு மாங்கவர்
உன்னு பூசனை யாவு முவந்தபின்
மின்னு செஞ்சடை மெய்த்தவர் வேண்டிடப்
பன்ன சாலையின் பாடிருந் தானரோ.

கங்கைப் படலம் முற்றும் எனவும் சில சுவடிகளில் உளது. அவற்றில் மேலே குகப் படலம் தொடங்குகின்றது.

- (பி - ம்.) 1. அமுதெலாம். 2. அமரருக் கூட்டினுள்.
3. விருந்து கல்லடகு, விருந்தின் மெல்லடகு, விருந்தின் மெல்லடை;
உண்டு விரும்பினுள்.
4. செய்தவம், செய்வினை தேயுமே.

(27)

கங்கைப் படலம் முற்றும்.

